DE GESCHIEDENIS VAN PROFETEN
IN HET LICHT VAN DE QUR'AN

DE KETEN VAN PROFETEN

Osman Nûri TOPBAŞ

Istanbul / 1446 ah. - 2024 ce.

Islamic University of Applied Sciences Rotterdam
Bergsingel 135, 3037 GC Rotterdam
T: +31 (0)10 485 47 21
F: +31 (0)10 484 31 47
E: info@iur.nl; info@iurpress.nl
I: www.iurpress.nl

© Erkam Publications - Istanbul: 2024 / 1446 H

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel gedeelte van deze publicatie mag worden verveelvoudigd.

Eerste druk in 2024

Vertaald door: Osman Celil Ziylan - Vertaalcommissie IUASR

ISBN: 978-94-91898-43-3

Druk en Samenstelling:
Erkam Publications
Ikitelli O.S.B. Mah. Atatürk Bulvarı, Haseyad 1. Kısım
No: 60/3-C Başakşehir, Istanbul, Türkiye
Tel: +90 212 671-0700 pbx

DE GESCHIEDENIS VAN PROFETEN
IN HET LICHT VAN DE QUR'AN

DE KETEN VAN PROFETEN

Osman Nûri TOPBAŞ

IUR PRESS

Allah de Almachtige verklaart:

"En Wij hadden al in de Psalmen na de vorige Vermaning [Torah] geschreven dat het land geërfd zal worden door Mijn rechtvaardige dienaren." (Al-Anbiya, 21: 105)

Vóór jou hebben Wij slechts mannen [mensen, geen engelen] uit het midden van de steden gezonden, aan wie Wij hebben geopenbaard. Hebben zij dan niet rondgereisd op de aarde, opdat zij konden zien hoe de eindbestemming is geweest van degenen vóór hen? Het verblijf in het Hiernamaals is zeker beter voor degenen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheden jegens Allah. Denken jullie dan nog steeds niet na? (Yūsuf, 12: 109)

"Hoeveel generaties hebben Wij niet vóór hen ten gronde gericht? Merk jij nog iets van één van hen, of hoor je nog zacht gefluister van één van hen? (Maryam, 19: 98)

"En noch de hemel noch de aarde hebben een traan om hen gelaten, noch werd hun enig uitstel verleend!" (Al-Doekhan, 44: 29)

"En diegenen die kwaad doen en daarna berouw tonen en geloven, jouw Heer is dan Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*)." (Al-Araf, 7: 153)

De Boodschapper (vzmh) zegt:

"Religie is advies..." (Al-Bukhari, Iman, 42)

"Of jullie moedigen het goede aan en verbieden het kwade, of ik beloof bij Allah die mijn leven in Zijn Hand heeft, dat jullie spoedig de bestraffing van Allah op jullie zullen zien neerdalen! Daarna zullen jullie bidden om het op te heffen, maar jullie gebeden zullen niet langer geaccepteerd worden!" (Al-Tirmidhi, Fitan, 9)

Uit de Mathnawi:

"De Heilige Qur'an is de gemoedstoestanden en handelingen van de profeten tot leven gekomen. Als je de Qur'an geconcentreerd reciteert en toepast in je leven, zal het zijn alsof je de profeten persoonlijk hebt ontmoet! En als je de verhalen van profeten blijft lezen, zul je zien dat de kooi van je huid te krap wordt voor de vogel die je geest is!"

Mawlana Rumi

Allah de Almachtige zegt:

"Denkt de mens dat hij ongemoeid wordt gelaten?" (Al- Qiyāma, 75: 36)

"Wij ondervragen [op de Dag der Opstanding] zeker degenen tot wie de boodschappers zijn gezonden en Wij ondervragen zeker de boodschappers [zelf]." (Al-Araf, 7: 6)

"Hoe kunnen jullie jezelf dan beschermen, indien jullie de Dag ontkennen waarop jeugdigen in grijsaards veranderen?" (Al- Muzzammil, 73: 17)

"En degene die Wij lang doen leven, die buigen Wij [beetje bij beetje krom] in zijn schepping. Gebruiken zij hun verstand dan niet?" (Yāsīn, 36: 68)

"Wanneer de hemel wordt uiteengespleten, en wanneer de sterren zich verspreiden en wanneer de zeeën met elkaar worden vermengd [en overstromen] en wanneer de graven binnenste buiten worden gekeerd, dan beseft ieder mens wat hij van tevoren heeft verricht en wat hij achterwege heeft gelaten." (Al-Infiṭār, 82: 1-5)

"Degenen die staande, zittende en liggende op hun zijde Allah gedenken, en die nadenken over de schepping van de hemelen en van de aarde: "Onze Heer, Jij hebt dit niet tevergeefs geschapen. Geprezen ben Jij, behoed ons daarom voor de bestraffing van het Vuur." (Āl ʿImrān, 3: 191)

Een gebed van Dāwūd (as):

"Heer! Scheid mij niet van de kring van hen die U gedenken en aanroepen! Als ik ooit de cirkel van de onwetenden wil binnengaan, breek dan mijn voeten voordat ik daar ooit kom!

Dat U dat doet, zou een grote zegen zijn."

Uit de Mathnawi:

"Je hebt slechts een bepaalde hoeveelheid inkt nodig om de letters van de Heilige Qur'an uit te schrijven. Maar om de betekenissen ervan uit te schrijven, zouden grenzeloze oceanen en kustloze zeeën niet genoeg zijn, zelfs als ze als inkt zouden vloeien.

De Heilige Qur'an is de denkwijze en het gedrag van profeten die tot leven komen. Als je hem met aandacht reciteert en beoefent, reken jezelf dan tot degenen die profeten hebben ontmoet! Hoe meer je de gelijkenissen van de profeten leest, hoe strakker de kooi van je huid zal worden voor de vogel die je geest is."

Mawlana Rumi

VOORWOORD

God heeft mensen gezegend met een aantal superieure kwaliteiten om hen naar de waarheid te leiden. Hij heeft hen echter ook verder geholpen door uit hun midden gidsen aan te stellen met uitzonderlijke, door God gegeven eigenschappen. Onder deze gidsen zijn degenen die goddelijke openbaring hebben ontvangen bekend als profeten. De profeten zijn rechtschapen mensen, die een voorbeeld zijn voor de rest van de mensheid en die drie belangrijke taken hebben gekregen:

Het overbrengen van de openbaringen van God,

Zielen reinigen en zuiveren,

En om mensen het boek en de wijsheid te leren.

Het zenden van profeten is de speciale manier van onze Heer om de mensheid te helpen en deze hulp begon met Profeet Adam (as) om de hele geschiedenis van de mensheid te omvatten. Adam (as) was niet alleen de eerste mens maar ook de eerste profeet.

Ongeveer 124.000 profeten hebben sindsdien de keien van dat heilige pad naar verlossing bewandeld en verstevigd. Hoewel de kern van de boodschap die zij brachten onveranderd bleef, bereikte het pad parallel aan de vooruitgang van de mensheid zijn hoogtepunt en perfectie in Profeet Mohammed (vzmh). Het was door hem dat de mensheid de Heilige Qur'an geschonken kreeg, waarvan de wonderen de twijfelaars hulpeloos en de gelovigen vol ontzag hebben achtergelaten, en die de gids van de mensheid blijft tot het einde der tijden.

De Heilige Qur'an werd gezonden om mensen naar de waarheid te leiden en hen te helpen verlossing te bereiken in beide werelden. Hij voert deze missie uit door verschillende onderwerpen te behandelen. Een van de voornaamste manieren waarop de Qur'an dit doel vervult is door de gelijkenissen van voorbije volkeren te vertellen. Het is onderdeel van de diepe wijsheid van de Qur'an dat hij de lessen van vroegere volkeren gebruikt om mensen te waarschuwen tegen het afwijken van het rechte pad en hen aan te moedigen om de Heer te dienen. Het doet dit in zo'n prachtige stijl dat het verkeerde daden tot leven brengt en uitlegt hoe de goddelijke gerechtigheid hierop reageert en hoe goede daden uiteindelijk beloond worden. Het dient niet alleen om mensen weg te trekken van het verkeerde, maar ook om hen mee te voeren naar gedrag dat vreugde brengt.

De Qur'an hecht zoveel belang aan deze verhalen dat ze een derde van de hele inhoud uitmaken.

Met betrekking tot het belang van deze gelijkenissen herinnert Mawlana Jalal al-Din Rumi (qs) ons eraan om goed te luisteren:

"De Heilige Qur'an is de denkwijzen en handelingen van de profeten die tot leven komen. Als je de Qur'an zorgvuldig leest en in praktijk brengt, beschouw jezelf dan als een ontmoeting met de profeten en vrienden van Allah. Hoe meer je de parabels van de profeten leest, hoe strakker de lichaamskooi wordt voor de zielenvogel.

Alleen door deze verhalen konden we ons bevrijden. Er is geen andere manier om uit die kooi bevrijd te worden dan deze weg, namelijk de weg van tawhid...

Heb jij niet gezien wat de wind deed met de mensen van Aad? Of hebben jullie niet gehoord hoe het water tijdens de zondvloed uiteenspatte?

Weten jullie niet hoe de Zee van Wrok (de Rode Zee) Farao vernietigde en hoe Korach (Kārun) in de diepten van de aarde werd gestort; wat de *Ababil*-vogels met het leger van de olifanten deden en hoe een kleine vlieg het hoofd van Nimrod weg at, hoe het rotsen regende op Sodom en Gomorra en hen smoorde in de put van een donker en smerig meer?

Als ik hier zou zitten en jullie zou vertellen hoe schijnbaar levenloze dingen zijn opgestaan, alsof het intelligente mensen waren, om de profeten te helpen, dan zou Mathnawi zo groot worden dat veertig kamelen het niet zouden kunnen dragen!"

❁

Om het geloof van *tawhid* in de harten te versterken, onderzoeken de gelijkenissen in de Qur'an de boodschappen van de profeten en de reactie van hun volk op de waarheden die zij overbrachten.

In overeenstemming met het doel van de openbaring van de Qur'an kan de wijsheid in deze verhalen als volgt worden samengevat:

Om te bewijzen dat Profeet Mohammed (vzmh) de laatste boodschapper is; om te laten zien dat alle profeten de boodschap hebben overgebracht dat God Eén is; om ervoor te zorgen dat degenen tot wie het zich richt in staat zijn om hun les gemakkelijk te leren; om de harten op te wekken door mensen aan te moedigen om rechtvaardige mensen te bewonderen en door hen te waarschuwen tegen zondaars. Bijgevolg inspireren ze de dienaren van Allah om lering te trekken uit de beproevingen die de profeten ondergingen, om te leren dankbaar te zijn en geduldig te blijven, hoe slecht hun persoonlijke situatie ook lijkt.

❁

We hebben nederig vertrouwd op de hulp van Allah (swt) om dit boek te schrijven, dat de gelijkenissen van de profeten biedt zoals verteld door de Qur'an. Het begint met het eerste blad van de profetische kalender en eindigt met het laatste,

waarbij de nadruk wordt gelegd op de lessen en wijsheid die uit hun ervaringen kunnen worden gehaald. Hier zullen onze lezers vinden:

Adam (as), voor wie de engelen zich moesten neerwerpen,

Profeet Idrīs/Enoch (as) die de mysterieuze wonderen van de hemel droeg,

Profeet Nūḥ/Noach (as) en de Grote Zondvloed die de aarde wegspoelde van ongeloof,

Profeet Hūd/Eber (as) en de stormen die het land van ongeloof op zijn kop zette,

Profeet Ṣāliḥ (as) en de beving die de huizen van steen en bedrog verbrijzelde,

Profeet Ibrāhīm/Ibrāhīm (as) die de vlammen van Nimrod veranderde in een rozentuin door zijn onderwerping en vertrouwen in Allah,

Profeet Ismāʿīl/Ismaël (as), die een belichaming was van oprechtheid, loyaliteit, vertrouwen op Allah en onderwerping aan Hem; en wiens verhalen elk jaar tijdens de bedevaart herinnerd worden aan alle moslims,

Profeet Isḥāq/Isaac (as), de aartsvader van vele profeten van de kinderen van Israël,

Profeet Lūṭ/Lūṭ (as) en het verdriet dat de losbandigheid niet kon voorkomen die Sodom en Gomorra deed zinken,

Profeet Dhulqarnayn (as) en de vlag van Gods eenheid die hij ver naar het oosten en verder naar het westen droeg,

Profeet Yaʿqūb/Jacob (as) en het verlangen dat van hem een pilaar van geduld maakte,

Profeet Yūsuf/Jozef (as) en de reis die hem door slavernij en de kerker voerde om koning van het land en koning van de harten te worden,

Profeet Shuʿayb/Jethro (as), en de welsprekendheid die de hardste harten deed smelten,

Profeet Mūsā/Mozes (as), en de wonderbaarlijke staf die de Farao naar zijn ondergang stuurde in de wervelingen van de Rode Zee,

Profeet Hārūn/Aaron (as) en zijn onwankelbare trouw aan zijn broer Mūsā (as).

Profeet Dāwūd/David (as) en zijn gezangen die rotsen, heuvels en dieren in trance brachten,

Profeet Sulaymān/Salomo (as), en de majestueuze rijkdom en het koninkrijk dat hij voor zijn hart behoedde,

Profeet Uzair/Ezra (as), en de wederopstanding na een sluimer van 100 jaar die een tipje van de sluier oplichtte over het leven na de dood,

Profeet Ayyūb/Job (as), en het geduld dat nooit opraakte,

Profeet Yūnus/Jona (as), en het berouw dat de sluiers van de duisternis openrijt,

Profeet Ilyās/Elia(s) (as), en het voorrecht van goddelijke lof en gunst,

Profeet Al-Yasa/Elisa (as) en de standaard van gerechtigheid,

Profeet Dhū al-Kifl/Ezechiël (as) en de genade van goddelijk mededogen,

Profeet Luqman (as), en de legendarische adviezen die hem de vader van alle artsen maakten, medische en spirituele,

Profeet Zakariyā/Zacharia(s) (as), en de waardigheid die hem ervan weerhield te klagen toen hij in tweeën werd gezaagd,

Profeet Yaḥyā/Johannes (as), en de heldhaftigheid waarmee hij de dood met een glimlach aanvaardde,

Profeet ʿĪsā/Jezus (as), en de beheersing van spirituele wijsheid die zieken genas en doden tot leven wekte.

Al met al hebben we geprobeerd de wijsheden uit het leven van profeten aan het licht te brengen die een uitweg zouden kunnen bieden uit de spirituele problemen van onze tijd. We hebben ook geprobeerd te benadrukken hoe alle profeten werden gezonden om het goede nieuws te geven en het toneel voor te bereiden voor de komst van Profeet Mohammed (vzmh), die het geheim van de schepping is, het licht van het zijn, het toppunt van de mens en een genade voor de wereld; en dat God de profetische weg alleen heeft gelegd om dat uiteindelijke, volmaakte station te bereiken. We hebben geprobeerd om dat uit te drukken zoveel als onze kracht en woorden toelaten.

Ik wil onze vrienden in de academische wereld bedanken voor hun hulp om 'De keten van profeten' meer gedetailleerd en beter van referenties te voorzien; en ik bid dat hun inspanningen een eindeloze bron van liefdadigheid voor hen zullen worden.

We vragen onze lezers om ons te vergeven voor eventuele fouten die ze tegenkomen. Ze zijn puur te wijten aan onze tekortkomingen. Zoals altijd zoeken we onze toevlucht tot de oneindige barmhartigheid en het mededogen van Allah (swt).

Succes is alleen door Hem.

Osman Nûri TOPBAŞ
01.02.2004
Uskudar

INTRODUCTIE

Een eeuwige lof aan de Almachtige Allah (swt) voor het zegenen van Zijn hulpeloze dienaren met de vrede en vreugde van het geloof.

Vrede en zegeningen zij met de Edele Profeet (vzmh), die het aangewezen middel is om de mensheid van de duisternis naar het licht te leiden.

Het belang van de verhalen in de Qur'an

In de Qur'an vertelt de Almachtige Allah de echte levenservaringen van de profeten en hun volk in een gemakkelijk te begrijpen verhaalvorm, zodat de menselijke geest de wijsheden die ze bevatten beter kan begrijpen. In dit opzicht zegt de Qur'an zelf:

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنَ
وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ

"Wij vertellen aan jou de allermooiste verhalen, omdat Wij deze Qur'an aan jou hebben geopenbaard, hoewel jij daarvoor zeker tot de onwetenden behoorde." (Yūsuf, 12: 3)

تِلْكَ مِنْ أَنْبَاء الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ
وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ

"Dit zijn de mededelingen van het verborgene die Wij jou openbaren, welke noch jij, noch jouw volk voordien kende. Dus wees geduldig, de [goede] uitkomst is voor degenen die voldoen aan hun verantwoordelijkheden [jegens Allah]." (Hūd, 11: 49)

وَكُلًّا نَّقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ
وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ

"[En dus o Muhammed!] al hetgeen Wij jou van de berichten van de boodschappers verhalen is om" daarmee jouw hart te versterken. Hiermee is de waarheid tot jou gekomen en een vermaning en een les voor de gelovigen." (Hūd, 11: 120)

De doelen van de parabels van de Qur'an

Te Qur'an vertelt deze verhalen om een aantal religieuze doelen te bereiken. Deze doelen hebben een gedetailleerde en uitgebreide inhoud omdat ze bijna alle redenen bevatten waarom de Qur'an zelf werd geopenbaard. In deze context zijn ze gericht op het bewijzen van profeetschap en openbaring, de eenheid van Allah en de onderliggende eenheid van alle boodschappen die door profeten zijn gecommuniceerd. Ze bevatten ook morele lessen, blijde tijdingen om geduldig te blijven en dankbaar te zijn, evenals een waarschuwing tegen onbedachtzaamheid en ondankbaarheid. Ze bieden ook inzicht in goed en kwaad en informeren ons over de plaatsen waar Goddelijke macht zich in de geschiedenis heeft gemanifesteerd.

We kunnen zeggen dat de belangrijkste en duidelijkste doelen van de gelijkenissen in de Qur'an de volgende zijn:

Het bewijzen en verklaren van de principes van het geloof

...evenals de waarheid van de openbaring en het profeetschap.

Profeet Mohammed (vzmh) was analfabeet. Hij leerde niet lezen of schrijven. Hij heeft ook nooit met rabbijnen of priesters gesproken. Ondanks dat onthulde de Qur'an verhalen waar zelfs Joden en Christenen van schrokken. Sommige van die gelijkenissen, zoals die van Ibrāhīm, Yūsuf, Mūsā en Jezus, waren zo levendig en gedetailleerd beschreven dat ze alleen al dienden om te bewijzen dat de Qur'an alleen een openbaring van God kon zijn. De Qur'an legt deze doelen duidelijk uit aan het begin of het einde van sommige gelijkenissen die hij vertelt:

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَى مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ. وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ. وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَّحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَاهُمْ مِّنْ نَّذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

"En jij was niet aan de westkant van de berg toen Wij het gebod aan Moesa openbaarden en jij behoorde niet tot de getuigen daarvan. Maar Wij brachten daarna vele geslachten voort en er is sindsdien een lange tijd verstreken. En jij was geen bewoner van het volk van Madyan, die Onze Verzen aan hen voordroeg, maar Wij waren de verkondigers van deze boodschap. En jij stond niet aan de voet van de berg toen Wij Mūsā riepen... maar jij werd gezonden als een barmhartigheid van jouw Heer om een volk te waarschuwen tot wie voordien geen waarschuwer was gekomen... opdat zij herinnerd zouden worden." (Al-Hajj, 28: 28: 44-46)

Om te laten zien dat vanaf Adam (as) tot Mohammed (vzmh) de religie van Allah is gekomen, dat alle gelovigen één volk vormen en dat de Ene Allah (swt) hun Heer is.

Het openbaren van de zegeningen die Allah heeft geschonken aan Zijn profeten en Zijn andere vooraanstaande dienaren.

Om de mens te waarschuwen tegen zijn aartsvijand, Satan.

Allah Almachtig zegt:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا
وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ. إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ
وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

"…O mensen, eet van wat er op aarde is wat geoorloofd en goed is en treedt niet in de voetsporen van de Satan. Voorwaar, hij is voor jullie een duidelijke vijand. Hij beveelt jullie slechts tot het kwade en het verwerpelijke en hij zegt over Allah wat jullie niet weten." (Al-Baqarah, 2: 168-169)

Om Profeet Mohammed (vzmh) en alle gelovigen te troosten en te troosten met de belofte dat de Heer uiteindelijk degenen die goed doen zal helpen en degenen die kwaad doen zal vernietigen.

Dit om Onze Profeet (vzmh) een hart onder de riem te steken en de zielen te raken van hen die hij tot de waarheid uitnodigt.

Om ervoor te zorgen dat de mens zijn ziel verfijnt en zijn hart zuivert.

Onnodig te zeggen dat de gelijkenissen van de Qur'an nog vele andere doelen hebben. Een van de belangrijkste is om te laten zien dat Allah een oneindige macht heeft om wonderen tot stand te brengen. Enkele voorbeelden zijn hoe Adam (as) uit het niets werd geschapen en ʿĪsā (as) zonder vader werd geboren.

Allah gebruikt deze verhalen om de mens op een aantal manieren te instrueren, zowel openlijk als heimelijk. Ze worden ook verteld op een manier waardoor ze gemakkelijk in het geheugen gegrift worden, vooral omdat elk verhaal een bepaald aspect benadrukt dat uniek is voor elke profeet. Zoiets:

Een blik op het leven van profeet Nūḥ (as) toont vooral een geval van onwrikbaar geduld en volharding in het uitnodigen van mensen tot de waarheid en wekt daardoor een afkeer van ongeloof op, evenals ongelovigen die koppig zijn in hun manier van doen.

Het leven van profeet Ibrāhīm (as) belichaamt een vastberaden strijd om het heidendom uit te roeien. Hij geeft een schitterend voorbeeld van hoe vertrouwen en geloof in Allah te houden, zelfs als hij op het punt staat in het vuur van Nimrod gekatapulteerd te worden.

Profeet Mūsā (as) vocht een groot deel van zijn leven tegen de tirannie van de Farao en zijn trawanten en vestigde later voor de gelovigen een sociale orde gebaseerd op de goddelijke wet.

Wat de boodschap van de profeet ʿĪsā (as) zo bijzonder maakt, is zijn gevoelige hart gevuld met barmhartigheid en mededogen jegens mensen en zijn kenmerkende eigenschappen van nederigheid en vergevingsgezindheid.

Het is een bron van bewondering dat profeet Sulaymān (as) in staat was om zijn hart intact te houden door bescheidenheid en dankbaarheid, ondanks zijn duizelingwekkende en legendarische macht.

Het leven van profeet Job (as) is uniek met voorbeelden van geduld in het gezicht van ontberingen en dankbaarheid aan Allah onder alle omstandigheden.

Het leven van profeet Yūnus (as) geeft een perfect voorbeeld van hoe je je tot de Heer wendt en berouw toont met oprecht berouw over je fouten.

Profeet Yūsuf (as) was onwankelbaar toegewijd aan Allah, zelfs toen hij een slaaf was. Hij hield stand toen een rijke, beroemde en aantrekkelijke vrouw haar probeerde te verleiden. Het was prachtig gedrag dat voortkwam uit de schoonheid van zijn hart.

Het leven van Profeet Dāwūd (as) is dat van een man met ontzag voor de grootheid van God. De manier waarop hij zijn Heer gedenkt en dankte met angst, ontzag en tranen, biedt ons een les.

Op zijn beurt geeft profeet Yaʿqūb (as) een geweldig voorbeeld van hoe je nooit moet wanhopen en de hoop moet verliezen in de genade van God, zelfs als er blindheid over je ogen is geworpen.

Wat het leven van Profeet Mohammed (vzmh) betreft, dit markeert een perfectie die al het bovenstaande omvat en meer dat woorden nooit kunnen uitputten.

De kenmerken van de verhalen van de Qur'an

De Qur'an vestigt de aandacht op de essentie van de gebeurtenissen. Hij hecht geen groot belang aan de elementen van tijd, plaats of de namen van de mensen. Hij vermijdt details die afleiden van het doel en verdrinkt de verhalen in onnodige informatie, waardoor ze saai en moeilijk te begrijpen worden.

Een ander kenmerk van de gelijkenissen in de Qur'an is dat alleen die delen van de gelijkenis worden verteld die relevant zijn. Dat komt omdat het belang hecht aan de morele kant van het verhaal, niet aan de trivialiteiten. Om dezelfde reden begint de Qur'an het verhaal niet noodzakelijk vanaf het begin te vertellen. Soms begint het vanaf het midden of zelfs het einde, zonder een chronologische volgorde aan te houden. Hij laat de lezer niet verdwalen in de gelegenheden van een tijdsbestek, maar sleept een belangrijke fase van het verhaal naar buiten, ongeacht de volgorde ervan in het schema van de dingen. Het neemt de lezer zo mee naar de wijsheden achter de gebeurtenis. Door dit te doen, ademt het religieuze leiding in de gelijkenis, wat het hart van de lezer verlevendigt.

De verhalen van de Qur'an beginnen over het algemeen met een meeslepende opening die de persoon naar binnen trekt. De gebeurtenissen worden niet achter elkaar gezet met een nietszeggende woordkeus, maar ze worden in hun volle dynamiek tot leven gebracht. De Qur'an ensceneert de gebeurtenissen die de mens het beste leren over zijn natuur en laat veel van de details aan de verbeelding over.

De Qur'an herhaalt al deze waarheden keer op keer.

De wijsheid achter de herhaling

Een van de belangrijkste kenmerken van de parabels van de Qur'an is dat ze herhaald worden. Het is misschien wel in de verhalen dat Qur'an's kunst van het herhalen zich het meest laat zien. Niet alle hoofdstukken van de Qur'an bevatten een parabel. Ook wordt hetzelfde verhaal nooit in hetzelfde hoofdstuk herhaald. In feite zou het niet helemaal correct zijn om ze te beschrijven als herhalingen in de zuiverste zin van het woord. Elke zogenaamde herhaling belicht een ander aspect van dezelfde gebeurtenis, in de context van het hoofdstuk waarin het verteld wordt. Het maakt deel uit van de prachtige stijl van de Qur'an.

Zo leert elk geval van het verhaal een andere wijsheid en opent het een venster voor de geest in de wereld van het onbekende. Een voorbeeld hiervan is dat het verhaal van Satan die het bevel om zich voor Adam (as) neer te buigen afwijst, zeven keer in de Qur'an wordt verteld; maar elke keer wordt de nadruk gelegd op een andere truc en bedrog waar Satan zijn toevlucht toe neemt.

De Qur'an zelf verklaart de wijsheid achter deze herhalingen:

وَكَذَٰلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا

"Zo hebben Wij hem als een Arabische Koran neergezonden en hebben Wij daarin een weergave van beloftes en bestraffingen weergegeven, opdat zij zich

[voor het kwade] hoeden of opdat zij zich [tenminste] deze [Koran] duurzaam ter harte nemen." (Ta Ha, 20: 113)

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ

"En vermaan: de vermaning komt de gelovigen zeker ten goede." (Al-Dhariyat, 51: 55)

Herhalingen betekenen dus het overbrengen van dezelfde essentiële boodschap door middel van verschillende tonen en bewoordingen. Dit komt omdat alledaagse gebeurtenissen nooit herhaald worden in de Qur'an. Bijvoorbeeld, de geboorte, jeugd en het huwelijk van profeet Mūsā (as) worden nooit herhaald; maar de gebeurtenissen die belangrijk zijn in termen van het doel van zijn boodschap, zoals zijn ontmoeting met de farao, zijn krachtmeting met de tovenaars en zijn beproevingen met de verwende Israëlieten worden precies op vier verschillende plaatsen herhaald.

Aan de andere kant, wanneer de stukjes informatie over een persoon die op verschillende plaatsen worden genoemd bij elkaar worden gevoegd, wordt er een briljant en compleet beeld geschetst. De verschillende aspecten van elk verhaal vormen een verenigd verslag, zonder enige onenigheid of tegenspraak.

Wat de Qur'an herhaalt in de gelijkenissen zijn in essentie hun betekenissen. Hij doet dit om goddelijke wijsheid in de harten en zielen te injecteren op een manier die mensen het meest gewend zijn om te horen. De mens accepteert een bedoelde boodschap beter als deze in verschillende toonaarden en bewoordingen wordt herhaald. Dat geeft aan dat de Qur'an herhaalt, alleen omdat dat psychologisch gezien de meest geschikte manier is om de mens een verhaal te vertellen en hem daarmee een les te leren.

Herhaling legt ook dezelfde betekenis bloot door verschillende patronen en combinaties van uitdrukkingen die zelfs de meest inventieve schrijver ontgaan. In die zin kan het worden beschouwd als een ander wonder van de Qur'an dat laat zien dat het inderdaad het woord van Allah is en niet kan worden gereproduceerd door de mens.

Bij het herhalen van de betekenis of de kern van het verhaal gaat de Qur'an soms wat dieper in op details, terwijl hij het op andere momenten beknopt houdt. Door deze afwisseling kan de Qur'an mensen met verschillende denkwijzen en capaciteiten aanspreken. Dat komt omdat sommige mensen details moeten horen om het te begrijpen, terwijl anderen genoeg hebben aan een samenvatting. De Qur'an richt zich tot alle mensen, van de laagste intellectuele vermogens tot de hoogste. Op deze manier kunnen mensen van alle niveaus, klassen of lagen van de samenleving baat hebben bij de Qur'an, voor zover hun capaciteiten dat toelaten.

De Qur'an herhaalt ook sommige woorden en zinnen om bepaalde retorische subtiliteiten te bereiken, zoals om de schok, het ontzag en de angst van de lezers te vergroten; en om de impact van de boodschap te verhogen door de scène met elke herhaling levendiger te maken. Bijvoorbeeld, in hoofdstuk al-Qa'riah is de drievoudige herhaling van het woord اَلْقَارِعَةُ, waaraan het hoofdstuk zijn naam ontleent, is om ervoor te zorgen dat de lezer de angstaanjagende scène van de Dag des Oordeels tot in zijn botten voelt.

Aan de andere kant, elke keer dat een andere zegening van Allah voor de mens en djinn wordt genoemd in hoofdstuk al-Rahmaan, wordt het gevolgd door de woorden:

فَبِأَيِّ آلآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

"Welke van de gunsten van jouw Heer wil jij dan ontkennen?" Deze uitspraak wordt in totaal eenendertig keer herhaald. Ze dienen om de mens te herinneren aan zijn verantwoordelijkheid om de Heer te accepteren en te danken voor alle zegeningen die Hij heeft gegeven. Deze stijl van uitdrukken is ook uniek en ongeëvenaard in de Arabische literatuur vanwege het feit dat, ook al wordt het eenendertig keer herhaald, het de luisteraar niet verveelt. Integendeel, het geeft een gevoel van rust elke keer dat het wordt gereciteerd.

Nogmaals, het volgende vers tien keer herhaald in hoofdstuk al-Mursalat:

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ

"Wee, die Dag, de ontkenners!" komt direct na de verzen die een aantal goddelijke waarheden vermelden en die degenen die ze ontkennen waarschuwen voor een ellendig einde en een brute bestraffing. Bij het becommentariëren van dit vers hebben geleerden rekening gehouden met de betekenissen van de voorgaande passages en het uitgelegd als:

"Wee degenen die de Dag des Oordeels, de grote Tekenen van Allah en Zijn eindeloze macht, de ontelbare gaven waarmee Hij de mens gezegend heeft, het Hellevuur waar de slechten gestraft zullen worden en het Paradijs waar de goeden beloond zullen worden, verwerpen."

De Qur'an is een gids die uitnodigt tot de waarheid, en ook een boek van gebed en dhikr, dat wil zeggen het gedenken van de Heer. Gebed en dhikr hebben de meeste invloed als ze herhaald worden. Het reciteren van hoofdstuk al-Fatiha in elke cyclus van het rituele gebed, het herhalen van de dhikrs na het gebed maar liefst 33, 99 en 110 keer, en de terugkerende dhikrs tijdens de prostratie, zijn allemaal om ervoor te zorgen dat hun waarheden in het hart worden gegrift. Niet alleen zorgen

deze daden van aanbidding voor een sterkere band tussen de dienaar en Allah, de vrede en zegeningen die herhaaldelijk naar onze Profeet (vzmh) worden gezonden, vergroten ook de band met hem. Er komt een tijd dat vaak herhaalde dhikrs het hart en de geest toestaan om hun waarheid te bereiken.

Junayd Baghdadi adviseerde eens een man die hem de betekenis van "La ilaha illallah" had gevraagd om "Deze woorden constant te herhalen zodat je de waarheid van hun betekenis verwerft".

Aan de andere kant heeft het veelvuldig reciteren van de Qur'an, met een harmonie tussen de tong en het hart, ook een aantal effecten.

De Profeet (vzmh) heeft de volgende woorden over de voordelen van het reciteren van de laatste drie verzen van hoofdstuk al-Hashr:

"Wie zegt أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ *bij zonsopgang en vervolgens de laatste drie verzen van al-Hashr reciteert, zal Allah 70.000 duizend engelen aanstellen om voor hem te berouw te tonen tot zonsondergang. Als hij die dag sterft, zal hij sterven als een martelaar. Hetzelfde geldt als hij het 's nachts reciteert".* (Al-Tirmidhi, Fada'il al-Qur'an, 22)

De Qur'an bevat verschillende andere voorbeelden van deze aard - zoals hoe het reciteren van hoofdstuk al-Waqi'ah iemand redt van armoede, hoe bepaalde andere verzen genezing bieden van ziekten, enzovoort. Omdat de Qur'an een Goddelijke adem is, zowel in zijn bewoordingen als in zijn betekenis, brengt het herhalen van dezelfde woorden, evenals het herhalen van dezelfde betekenissen door een andere woordkeuze, een inspiratie vrij die het hart en de ziel van de mens aangrijpt en zijn leven in lijn brengt met Gods wil. Maar om dat te kunnen ontvangen, moet het hart van degene die de Qur'an reciteert een bepaalde mix krijgen. Dit wordt misschien nergens beter geïllustreerd dan in het volgende verhaal over de ontmoeting tussen Ali (kw) en een bedoeïen.

Op een dag vraagt een arme bedoeïen Ali (kw) om een aalmoes. Omdat Ali (kw) op die dag geen andere middelen heeft, neemt hij een handvol zand van de grond, reciteert een gebed en ademt erin. Vervolgens giet hij in de hand van de bedoeïen het zand dat nu in goud is veranderd. De bedoeïen is stomverbaasd. Hij vraagt Ali (kw) hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen en smeekt hem te vertellen welk gebed hij in het zand heeft gebeden. Ali (kw) vertelt hem rustig dat het gebed dat hij reciteerde hoofdstuk al-Fatiha was. Dus, de bedoeïen springt opgetogen naar wat zand van de grond, reciteert al-Fatiha en ademt erin. Er gebeurt echter niets en het zand blijft zoals het is. Hij vraagt Ali (kw) waarom het zand niet in goud veranderde, en Ali (kw) zegt:

"Het heeft te maken met een verschil van hart".

Degenen die niet de hele Qur'an kunnen lezen omdat ze nalatig zijn of omdat ze geen tijd hebben, kunnen gemakkelijk een kort hoofdstuk reciteren. Dit komt omdat, als onderdeel van de Goddelijke wijsheid, Allah Almachtig de belangrijkste boodschappen, gedeeltelijk of volledig, in de kortere hoofdstukken heeft geplaatst, waardoor ze praktisch kleine Qur'an op zichzelf zijn. Imam Shafii zegt in feite:

"Als de Qur'an niet was geopenbaard, behalve hoofdstuk al-Asr, dan zou zelfs dat genoeg zijn geweest, omdat je alle pilaren van de Islam daarin kunt vinden…"

Het volgende gedicht van Mehmed Akif getuigt van dat inzicht:

Eindeloos zijn de namen van de Heer, maar de Waarheid... geen zo groots
Hoe groots is het voor de mens om de waarheid bij de hand te nemen
Denk aan de metgezellen, die, voordat ze uit elkaar gingen
Altijd al-Asr reciteerden... denk na over wat het zegt

Want de geheimen van verlossing zijn verborgen onder zijn kap
Het vertelt je eerst om te geloven en dan om goed te doen
Wees trouw en geduldig...en daar heb je het: menselijkheid
Voeg deze vier samen en verslagen zul je nooit zijn

De Profeten in de Qur'an en hun parabels

De Qur'an stelt profeten voor als de meest uitzonderlijke leden van de mensheid. Zij werden geen profeten door hun persoonlijke inspanningen, maar werden uitverkoren door Allah.[1] De Qur'an zegt:

وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

"Wij verkozen hen en leidden hen naar het rechte pad." (Al-An'am, 6: 87)

اَللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا
وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

"Allah kiest boodschappers zowel uit het midden van de engelen als uit het midden van de mensen. Allah is Alhorend, Alziend (*Samīʿ Baṣīr*)." (Al-Hajj, 22: 75)

1. Het feit dat het profeetschap door God gegeven is en niet het resultaat van persoonlijke inspanning kan ook begrepen worden uit de volgende verzen:
"En dit (profeetschap) is de genade van Allah en Hij geeft het aan wie Hij wil". (Al-Jum'ah, 62: 4)
"Toen er een vers aan hen werd geopenbaard, zeiden zij: 'Wij zullen nooit geloven voordat ons gegeven is wat de boodschappers gegeven is'. Maar Allah weet beter wie tot profeet gemaakt moet worden." (Al-An'am, 6: 124)
"Jullie hadden nooit verwacht dat dit Boek aan jullie geopenbaard zou worden. Het is slechts een genade van jullie Heer". (Al-Hajj, 28: 86)

De deugden van elke profeet, die in zekere zin hun onderscheidende kenmerken zijn, zijn door de hele Qur'an verspreid. Sommige van deze verzen zeggen:

وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

"**En Allah nam Ibrāhīm tot zijn boezemvriend.**" (Al-Nisāʾ, 4: 125)

إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ. وَاذْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُوْلِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ. إِنَّا أَخْلَصْنَاهُم بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى
الدَّارِ. وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ. وَاذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ
وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِّنْ الْأَخْيَارِ

"**[Allah zei tegen Ayyūb:] "Neem een bundel [stengels] in je hand en sla ermee en verbreek je belofte niet." Wij troffen hem geduldig aan. Een uitmuntende dienaar. Hij wendde zich voortdurend [berouwvol tot Allah]. En gedenk Onze dienaren Ibrāhīm, Yaʿqūb en Isḥāq, machtige en wijze mensen. Wij hebben hen gezuiverd met een zuivere eigenschap: het gedenken van het Hiernamaals. Bij Ons behoren zij tot de beste uitverkorenen. En gedenk Ismāʿīl en al-Yasʿa en Dhū al-Kifl; zij behoren allen tot de besten [de beste uitverkorenen].**" (Sad, 38: 44-48)

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَى إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا. وَنَادَيْنَاهُ مِنْ
جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا. وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَّحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا.
وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا. وَكَانَ
يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا. وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ
إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا. وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

"**En vermeld Mūsā in het Boek. Hij was een gezuiverde en hij was een boodschapper (rasūl), een profeet (nabī). Wij hebben hem van de rechterzijde van de Ṭūr aangeroepen en Wij hebben hem voor een intiem gesprek tot Ons doen naderen. Wij hebben hem, vanuit Onze barmhartigheid, zijn broeder Hārūn als een profeet geschonken. Vermeld ook Ismāʿīl in het Boek. Hij was trouw aan zijn belofte, en Hij was een gezant en een profeet. Hij droeg zijn volk de ṣalāt [het gebed] en de zakāt [de bijdragen aan de behoeftigen] op en hij geraakte zeer geliefd bij zijn Heer. Vermeld eveneens Idrīs in het Boek. Hij was erg oprecht en een profeet. Wij hebben hem tot een hoge positie verheven.**" (Maryam, 19: 51-57)

Profeet Mohammed (vzmh), naar wie Allah verwijst als Zijn 'geliefde', combineert de onderscheidende kenmerken van alle profeten. God zegt over hem:

وَ مَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ

"Wij hebben jou [Mohammed] niet gezonden dan bij wijze van genade voor de werelden." (Al-Anbiya, 21: 107)[2]

Dat de profeten uitverkoren mensen waren, wijst er ook op dat zij belast waren met grote verantwoordelijkheden. Allah (swt) zegt in feite dat zij ook hulpeloos zijn zonder Zijn hulp, en dat zij menselijke wezens zijn, die op geen enkele manier kunnen worden toegeschreven met een goddelijke natuur:

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ

"Wij ondervragen [op de Dag der Opstanding] zeker degenen tot wie de boodschappers zijn gezonden en Wij ondervragen zeker de boodschappers [zelf]." (Al-Araf, 7: 6)

Zoals vermeld in het bovenstaande vers, ook al stonden de profeten onder Gods garantie, toch zullen ook zij ondervraagd worden over hoe zorgvuldig zij hun missie vervulden. Volgens een overlevering zal Sulaymān (as) de laatste profeet zijn die het paradijs binnengaat vanwege de enorme rijkdom die hij op aarde kreeg en de hoeveelheid zegeningen die hij zal moeten verantwoorden.[3]

Behalve profeten heeft echter niemand een garantie.[4] Dus, in spirituele zaken, moet men kijken naar degenen boven hem om de staat van zijn hart te verbeteren; en in alle materiële zaken, een les trekken uit degenen die minder bevoorrecht zijn om dankbaar te blijven voor wat hij heeft.

---

2. De Edele Profeet (saw) is genade in zowel deze wereld als de andere - door zijn leiding in deze wereld en zijn voorspraak in het Hiernamaals. Zoals ruimschoots uitgelegd in een aantal hadiths, zullen alle mensen na hun opstanding verzameld worden op een grote vlakte. In enorme nood zullen zij wachten tot zij op hun beurt worden opgeroepen en zullen uiteindelijk rond gaan kijken naar een verlosser. Elke profeet zal hen afwijzen en zeggen dat ze hun eigen problemen hebben om zich zorgen over te maken. Dan komen ze bij de Profeet Mohammed (saw), die zich onder de Troon neerknielt en de Heer om genade voor zijn volk vraagt. Allah zal hem dan de autoriteit geven om voorbede te doen. De Profeet (saw) zal dan bemiddelen, beginnend bij de gelovigen met weinig zonden tot degenen die niets goeds hebben gedaan in het leven behalve te accepteren dat God Eén is en de Profeet Mohammed (saw) Zijn dienaar en boodschapper is. Uiteindelijk zal hij hen allemaal naar het paradijs leiden. (Al-Bukhari, Riqaq, 51; Tawhid, 36, Tafsiru Surah, (17) 5; Muslim, Iman 332, 326, 327)
3. Zie, al-Tabarani, *al-Mujam al-Kabir*, XII, 94-95
4. Met dat gezegd, kan er ook gezegd worden dat de tien metgezellen die bekend staan als ashara-i mubashsharah en die door de Profeet (saw) verteld werden dat ze het paradijs zouden binnengaan, onder garantie staan.

De Profeet (vzmh) zegt:

"Op het moment dat je iemand ziet die meer bevoorrecht is dan jij in rijkdom en schepping, richt dan snel je blik op degenen die minder bevoorrecht zijn." (Al-Bukhari, Riqaq, 30)

Er zijn andere passages in de Qur'an die aangeven dat profeten in twijfel getrokken zullen worden voor hun werk:

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا
عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

"[Gedenk] de Dag waarop Allah de boodschappers verzamelt en dan tot hen zegt: "Welk antwoord hebben jullie ontvangen [van de mensen]?" Dan zeggen zij: "Wij hebben daar geen kennis van, Jij alleen bent de Kenner van het verborgene." (Al-Ma'idah, 5: 109)

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ. لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ.
ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ. فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ

"Indien hij [de Profeet] Ons bepaalde woorden in de mond had gelegd, hadden Wij hem krachtig bij zijn rechterhand gegrepen. En Wij zouden zijn hartslagader hebben afgesneden. En niemand van jullie zou Ons dat hebben kunnen verhinderen." (Al-Haqqa, 69: 44-47)

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا. يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ
الَّذِينَ كَفَرُواْ وَعَصَوُاْ الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

"En hoe is het dan, wanneer Wij van elk volk een getuige [voor elk volk zijn profeet] oproepen en Wij jou tegen deze getuigen naar voren brengen? Op die Dag wensen degenen die ongelovig zijn en ongehoorzaam aan de Boodschapper dat de aarde met hen gelijk wordt gemaakt en kunnen zij voor Allah geen enkele gebeurtenis verbergen." (Al-Nisāʾ, 4: 41-42)

Ibn Masud (ra) was eens al-Nisāʾ aan het voordragen aan de Boodschapper (vzmh). Toen hij bij het 41ste vers kwam dat luidt: "Hoe zal het dan zijn wanneer Wij van elk volk een getuige brengen en Wij jou [O Mohammed] tegen deze mensen als getuige brengen?", stopte de Profeet (vzmh) hem en zei: "Dat is voorlopig genoeg", omdat hij het niet kon verdragen om te luisteren naar het huiveringwekkende tafereel dat het vers opriep. Toen Ibn Masoed (ra) opkeek, zag hij de Profeet (vzmh) huilen van angst. (Al-Bukhari, Fada'il al-Qur'an, 32; Muslim, Mūsāfirin, 247)

De grootsheid van de Qur'an en de deugden van onze profeet (vzmh)

Het bovenstaande vers zegt onder andere twee dingen. Profeet zijn brengt een zware verantwoordelijkheid met zich mee en de Qur'an, die de Profeet (vzmh) overleverde, is volledig en onbetwistbaar het woord van God. Elders verklaart de Qur'an:

ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ

"Dit is het Boek waarover geen twijfel bestaat, een leidraad voor hen die zich van Allah bewust zijn." (Al-Baqarah, 2: 2)

De Qur'an is een boek van Goddelijke oorsprong en verzekert de mens van het geluk van beide werelden. Het spreekt voor zich dat de Qur'an van nature perfect is, omdat hij van Goddelijke oorsprong is. Voor een deel bewijst de Qur'an dit door zijn briljante uitdrukking.

De Qur'an werd aan de laatste profeet Mohammed Mustafa (vzmh) gegeven als de laatste boodschap van God en een wonder tot het laatste uur. Elke profeet kreeg een wonder dat paste bij en uitstak boven de gekoesterde vaardigheden van die tijd, om hen te helpen de waarheid van hun missie te bewijzen. Degenen met een sprankje licht in hun hart die getuige waren van de wonderen en erkenden dat deze ver uitstaken boven alles wat een mens ooit zou kunnen voortbrengen, accepteerden dat de profeten mensen van de waarheid waren, terwijl degenen zonder ook maar het geringste beoordelingsvermogen hen afdeden als tovenaars. Maar zelfs zij hadden geen andere keuze dan toe te geven dat wat de profeten hen voorlegden van wonderbaarlijke aard was. Iedereen in Mekka zag de Profeet (vzmh) de maan splijten. Sommigen geloofden in hem, anderen niet. Maar ze accepteerden het allemaal als een wonderbaarlijke daad.

De staf van Mūsā (as) veranderde in een draak en consumeerde alle hype rond magie, die in die tijd erg populair was in Egypte. Terwijl geneeskunde de meest gekoesterde discipline van zijn tijd was, kreeg ʿĪsā (as) een wonder waar geen dokter ooit bij in de buurt kon komen. Hij wekte de doden op.

De tijd van Profeet Mohammed (vzmh) was de gouden eeuw van poëzie en retoriek. Festivals zoals Ukaz, Dhu'l Majaz en Majanna werden georganiseerd voor grote dichters en redenaars om het voor een menigte op te nemen met het beste wat ze konden improviseren. Gedichten die de eerste prijs wonnen en beschouwd werden als de beste van hun generatie werden op satijnen doeken geschreven en opgehangen aan de muren van Ka'bah. Zeven van de beste werden tentoongesteld op Ka'bah, bekend als 'de zeven hangende gedichten'. Dat was echter maar tot de komst van de Qur'an. Ze werden snel weggehaald en behoorden tot het verleden, net als het festival dat eeuwenlang ter ere van hen was gehouden. Geen enkele dichter kon zijn of haar winnende gedichten nog aan de muur van Ka'bah hangen.

De boodschap van Profeet Mohammed (vzmh), die zelfs de beste redenaars sprakeloos liet, bestrijkt alle plaatsen en tijden tot het laatste uur. Daarom zijn zijn autoriteit, macht en wonderen superieur aan die van de profeten vóór hem. Tegelijkertijd, omdat het zijn taak was om een blijvend voorbeeld te zijn voor gewone mensen, voerde hij de meeste van zijn daden uit op een manier die zij konden imiteren.

Het moet ook benadrukt worden dat behalve hij, de plichten van alle profeten beperkt waren tot een bepaalde tijd en plaats. Om die reden hebben veel van de details van hun leven en gedrag ons niet bereikt. Maar omdat de boodschap van Profeet Mohammed (vzmh) bindend is voor alle tijden en plaatsen tot aan het einde van de wereld, zijn de kleinste details over zijn gedrag, inclusief zijn persoonlijke leven, aan ons overgeleverd via een authentieke en betrouwbare lijn van overlevering. En dat zal zo blijven tot het einde der tijden.

De Qur'an vermeldt het universele karakter van zijn profeetschap in het volgende:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ لا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُواْ بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

"Zeg: "O mensdom, ik ben voor jullie allen een boodschapper van Allah, aan Wie de heerschappij van de hemelen en de aarde toebehoort. Er is geen god naast Hem. Hij doet leven en Hij doet sterven. Geloof daarom in Allah en Zijn boodschapper, de ongeletterde profeet, die gelooft in Allah en Zijn woorden. En volg hem, opdat jullie worden rechtgeleid." (Al-Araf, 7: 158)

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"En Wij hebben jou [o Mohammed] voor de gehele mensheid niet anders gezonden dan als een drager van goed nieuws en als een waarschuwer, maar de meeste mensen weten het niet." (Saba, 34: 28)

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا.
الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ
شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهُ تَقْدِيرًا

"Gezegend is Degene Die het onder- scheid (al-furqān) aan Zijn dienaar heeft neergezonden, opdat hij een waarschuwer voor alle volkeren kan zijn. Hij

is Degene aan Wie de heerschappij van de hemelen en van de aarde toebehoort. Hij heeft Zich geen zoon genomen, noch heeft Hij een gelijkwaardige in Zijn heerschappij. En Hij heeft alles geschapen en er de juiste maat voor vastgesteld.."
(Al-Furqan, 25: 1-2)

Achter het universele karakter van zijn profeetschap ligt een Goddelijke Wil om ervoor te zorgen dat iedereen die in de laatste tijden zal leven de kans krijgt om zijn onberispelijke voorbeeld te volgen.

In lijn met dat doel werd de Profeet (vzmh) een aantal wonderen geschonken. Wonderen dienen om de massa's te beïnvloeden en hen te overtuigen hun profeten te gehoorzamen. Ze hebben tot doel ervoor te zorgen dat zelfs de machtigste en meest prestigieuze personen van de samenleving zich onderwerpen aan de oproep. Daarbij vertrouwde de Profeet (vzmh) samen met anderen op het superieure wonder van de Heilige Qur'an, die de kunst van het uitdrukken perfectioneerde. Hoewel wonderen buitengewone prestaties zijn die door profeten worden getoond, is de uitdrukking van de Qur'an zelf, die diende om de waarheid van de oproep van de Profeet (vzmh) onbetwistbaar te bewijzen, een wonder dat verbeelding tart. Dus, het Goddelijke woord toevertrouwd in de handen van de Profeet (vzmh) als een eeuwige vlam, was de belangrijkste reden waarom de mensen van zijn tijd, die zeer goed op de hoogte waren van de fijne details van de kunst van het uiten, retoriek en welsprekendheid, zich onderwierpen. Onder hen was Umar (ra). Hij was met de slechtste bedoelingen op weg gegaan om de Profeet (vzmh) te vermoorden, maar werd op het verkeerde been gezet door een paar verzen uit de Qur'an die hij toevallig onderweg hoorde. Met de snelheid van de bliksem brachten die verzen hem van de ene tegenovergestelde pool naar de andere en verlosten hem.

Een ander vergelijkbaar voorbeeld onder vele anderen is het geval van de dochter van de illustere dichter Imru'l-Qays. Toen ze een korte passage uit de Qur'an hoorde, voelde ze zich gedwongen om uit te roepen:

"Dit kan niet het woord van een mens zijn! Als er zo'n woord op aarde is, dan is het beter dat het gedicht van mijn vader van de muur van de Ka'bah wordt gehaald! Haal het weg en zet er deze verzen voor in de plaats!"[5]

5. Zoals het gezegde luidt, herinnert het gesproken woord aan de spreker. Een majestueuze toespraak weerspiegelt alleen de majesteit van het wezen door wie hij wordt uitgesproken. Dus, de grootsheid van de Qur'an komt van niemand anders dan de grootsheid van God; en in het aangezicht daarvan is de mens nog steeds sprakeloos. Het raadselachtige karakter van de taal van de Qur'an is dat het er gemakkelijk uitziet; het bestaat uit alledaagse conversatietaal die moeiteloos van de tong rolt en laat zien hoe moeiteloos het voor de spreker, God, moet zijn geweest om het te verwoorden. Maar ondanks dat het er gemakkelijk uitziet, is het tegelijkertijd onmogelijk om het te imiteren. Dit is een goddelijk mysterie dat misschien wel de grootste van alle dilemma's opwerpt.

Zelfs de heidenen waren zo gefascineerd door het geluid van de Qur'an dat ze probeerden eroverheen te spreken of lawaai te maken, alleen maar om hun innerlijke drang tot acceptatie te onderdrukken. De Qur'an zelf vermeldt dit wanneer hij zegt:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ

"En degenen die ongelovig zijn zeggen: "Luister niet naar deze Koran, en praat er gewoon doorheen, zodat jullie hem wellicht overstemmen." (Fussilat, 41: 26)

Toch luisterden sommige heidenen stiekem naar de Qur'an. Zelfs de meest ingewijde onder hen zoals Abu Jahl zou een oor achter muren lenen. Hoewel ze niet geloofden, waren ze toch gebiologeerd door het geluid. Soms zouden ze zelfs elkaar op heterdaad betrappen en uit elkaar gaan zonder er in het openbaar een woord over te zeggen, natuurlijk vanwege de veelvormigheid van hun ontkenning.

Het kan hen echter nauwelijks verweten worden dat ze geraakt werden door de Qur'an. De Qur'an is bedoeld om te raken. Het is ontworpen om de mensheid te redden uit de duisternis van ontkenning en de grootste revolutie teweeg te brengen door de benadering van de mens van het leven, het universum en natuurlijk van zichzelf te veranderen. Het beste voorbeeld hiervan is de manier waarop het de mensen van de tijd van de Profeet (vzmh) kon bevrijden uit wat bekend stond als een tijdperk van onwetendheid.

De Heilige Qur'an heeft zelfs invloed op dieren, zoals blijkt uit de persoonlijke ervaring van Usayd ibn Hūdayr (ra):

"Op een avond reciteerde ik de Qur'an en mijn paard was vastgebonden en stond naast me. Plotseling steigerde het paard. Het kalmeerde pas toen ik stopte met lezen. Ik ging verder met lezen maar het paard steigerde opnieuw. Mijn zoon Yahya lag vlakbij te slapen en ik maakte me zorgen dat het paard hem zou vertrappen. Daarom pakte ik Yahya en legde hem naast me neer.

Toen keek ik en zag lichtvlekken in de lucht. Het leken wel lantaarns. Ik bleef ernaar kijken, terwijl ze hoger en hoger werden en uiteindelijk in de verte verdwenen.

De volgende ochtend legde ik de Boodschapper van Allah (vzmh) uit wat er was gebeurd. Hij zei:

"Blijf lezen, Usayd". Hij vroeg me toen: "Weet je wat die dingen waren die je zag?" Ik zei dat ik dat niet wist.

"Het waren engelen die gekomen waren om jou de Qur'an te horen reciteren", zei hij. "Als je was doorgegaan met lezen, dan zouden ze tot zonsopgang zijn gebleven... en de mensen die hun huizen verlieten voor het gebed zouden ze hebben kunnen zien."
(Al-Bukhari, Fada'il al-Qur'an, 15)

De reden waarom de Qur'an een onbedwingbaar effect heeft op alle schepselen heeft nauw te maken met de autoriteit van de Profeet (vzmh). Hij is de laatste boodschapper. Gods daad van het zenden van profeten eindigt met hem en zijn profeetschap omspant alle ruimte en tijd tot het laatste uur. En de Heilige Qur'an is de laatste openbaring die een gelijke macht uitoefent. Zolang de aarde draait, bevat hij de antwoorden op alle problemen die komen gaan. De Qur'an is daarom een wonder van expressie, zowel in zijn bewoordingen als in zijn betekenis.

Dit goddelijke geschenk zal een gids en een wonder van kunst blijven dat de waarheid van de oproep van de Profeet (vzmh) bewijst tot de dag waarop de mensheid herrijst.

Niet alleen is de Qur'an een meesterwerk van welsprekendheid in de manier waarop het zijn wijsheid uitwerkt, het is ook een boek waar geen profeet voordien mee bevoorrecht was, in de mate dat het alle ruimte en tijd aanspreekt. Deze kwaliteit van de Qur'an is ontworpen om de tand des tijds te doorstaan en de weg voor mensen te blijven verlichten.

Wat er ook in de Qur'an staat, het is puur van God. Zelfs de volgorde en indeling van de verzen zijn gebaseerd op openbaring, zonder de minste tussenkomst van de Profeet (vzmh).

Het onberispelijke ritme van de Qur'an is ook het werk van God. Het is zo melodieus dat de kleinste verandering of het verwisselen van de volgorde van woorden de harmonie onmiddellijk verbreekt. Wijlen de geleerde Muhammad Hamidullah vertelt over een gesprek dat hij eens had met een musicus over dit onderwerp:

"Een Franse muzikant, die net moslim was geworden, suggereerde dat het in hoofdstuk al-Nasr van slechte muzikale smaak getuigde om te pauzeren bij 'efwaajaa'. Hij nam aan dat het een voordrachtsregel was dat je daar moest pauzeren. Ik legde hem echter uit dat het in feite onjuist was om daar te pauzeren en dat het juist was om in plaats daarvan het woord volledig te lezen, zoals in 'efwaajan' en het dan te verbinden met het volgende woord 'fasabbih...' en dan pas tot een pauze te komen. Daarom zou het zijn: 'fi diinillaahi efwaajan. Fasabbih'. Hij draaide zich toen om en zei: 'Ik sta gecorrigeerd omdat ik ooit de harmonie van de Qur'an in twijfel heb getrokken. Het gaat veel verder dan alles wat een mens kan componeren...en ik geloof er nu meer in dan ik misschien ooit eerder heb gedaan.'"

Deze kwaliteit van de Qur'an heeft een blijvende indruk op de harten van de mensen achtergelaten. Arabieren traden massaal toe tot de kudde van de Islam, nadat ze de verzen door de lippen van de Profeet (vzmh) zelf hadden horen rollen.

Er is ook een recent voorbeeld van hoe de uitdrukking van de Qur'an een wonder op zich is.

Ali Uskudarli, die de imam was van de Yeralti Moskee in Istanbul, was ook imam in het paleis van de Ottomaanse Sultan Abdulhamid II. Zijn studenten van het Hoger Islamitisch Instituut Mehmet Ali Sari en Ismāʿīl Karacam hebben eens uitgelegd dat hij deel uitmaakte van een delegatie die naar Hongarije reisde op uitnodiging van de Oostenrijks-Hongaarse keizer. Nadat hij had deelgenomen aan enkele culturele activiteiten, vroeg de keizer beleefd aan Ali Uskudarli om wat Qur'an te reciteren, en dat deed hij. Volgens Mehmet Ali Sari reciteerde hij op de manier van nihawand. Ali Uskudarli is op dat moment een jonge hafiz, een professionele recitant met een prachtige stem en een mooie zangstijl. De keizer is zo zichtbaar geboeid door het geluid van het goddelijke woord dat in de zaal weerklinkt, dat hij zich omdraait naar de keizerin en een paar dingen in haar oor zegt. Ali Hodja is nieuwsgierig en vraagt na afloop aan de vertaler of hij heeft gehoord wat de keizer heeft gezegd. De vertaler vertelt hem de exacte woorden:

"Het woord van de mens kan onmogelijk zo'n effect hebben op de mens".

Het is eenvoudigweg dankzij het wonder van de Qur'an en zijn spectaculaire effect op zowel het hart als de geest, dat de Profeet (vzmh) de moslims informeert dat zij de leden van alle andere religies in aantal zullen overtreffen:

"Elke profeet heeft ongetwijfeld een wonder gekregen om de mensen te helpen geloven. Mij is de Qur'an gegeven. En ik hoop dat mijn volk op de Dag des Oordeels veel talrijker zal zijn dan de anderen." (Al-Bukhari, Itʿīsām, 1)[6]

De Profeet (vzmh) vestigt zijn hoop op de Qur'an om een grotere aanhang te hebben. Dit bevat een aantal wijsheden.

De Qur'an is anders dan enig ander wonder, omdat het niet op een bepaalde plaats en tijd plaatsvindt en daarna verdwijnt. Het is altijd aanwezig met zijn bewoordingen en betekenis om het menselijk verstand te verbazen. Zolang er rede en kennis is, zal er over zijn verzen worden nagedacht. Het zal steeds dieper begrepen worden en de fijnere betekenissen zullen tussen de regels door opgepikt worden.

Wat volgt is dat de boodschap van de Qur'an niet beperkt is tot een bepaalde tijd of een bepaald volk, maar alle tijden en de hele mensheid omvat. In elke tijd zullen er geleerden zijn die het erkennen als het wonder dat het is, wat zal helpen om de volgelingen van Gods Boodschapper (vzmh) te vergroten.

De wetenschappelijke ontdekkingen die eeuwen na de openbaring van de Qur'an gedaan zijn, bevestigen keer op keer de wonderbaarlijke aard ervan en bevestigen dat het inderdaad het woord van God is. Onderzoek naar de stadia van de menselijke schepping, de mysteries van het universum, de beweging en de samenstelling van de

6. Uit statistieken blijkt zelfs dat de islam zich veel sneller verspreidt dan het christendom en het jodendom.

aarde, de zon en de maan, evenals natuurkundige, geografische, medische, sociale en vele andere wetenschappen blijven deze waarheid blootleggen.

Eén voorbeeld is teleporteren. Teleporteren, waar wetenschappers het nu over eens zijn dat het mogelijk is, is het ogenblikkelijk transporteren van een object van de ene locatie naar de andere. In 2001 werd een kleine hoeveelheid water in zijn moleculen opgedeeld en naar een andere plaats geteleporteerd. De Qur'an sprak hier 1.500 jaar geleden expliciet over, in een tijd waarin zoiets zelfs in de stoutste verbeelding niet zou zijn opgekomen. Het 40e vers van al-Naml vertelt hoe de troon van Balqis werd geteleporteerd over een afstand van 2000 kilometer in de helft van de tijd die nodig is om met een oog te knipperen.

Met elke dag die voorbijgaat, worden Rumi's woorden over de Qur'an duidelijker.

"Er is slechts een fles inkt nodig om de letters van de Qur'an te schrijven. Echter, de oceanen zonder kust zouden niet genoeg inkt en alle bossen op aarde niet genoeg pennen kunnen bieden om de geheimen ervan uit te schrijven."

❁

De Almachtige heeft alle mensen en djinn uitgedaagd om tot het laatste uur een boek als de Heilige Qur'an te produceren. Tot op de dag van vandaag is die uitdaging onbeantwoord gebleven. De Qur'an verklaarde eerst:

قُلْ لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُواْ بِمِثْلِ
هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا

"**Zeg: "Indien de mens en de onzichtbare wezens (jinn`s) samenwerken om iets soortgelijks als deze Koran voort te brengen, zullen zij dat gelijkwaardige [Boek] niet kunnen voortbrengen, ook al zouden zij elkaar steunen."**" (Al-Isra, 17: 88)

De uitdaging werd toen teruggebracht tot slechts tien vergelijkbare hoofdstukken. Het was echter nog steeds te groot om te vragen:

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُواْ بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرَيَاتٍ
وَادْعُواْ مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

"Of zeggen zij: "Hij heeft hem [de Koran] verzonnen." Zeg: "Breng dan tien van zulke verzonnen hoofdstukken voort en roep buiten Allah aan wie jullie kunnen, indien jullie waarachtig zijn!" (Hūd, 11: 13)

De Heer heeft toen de hoeveelheid verder teruggebracht tot slechts één hoofdstuk, om te laten weten dat de Qur'an inderdaad Zijn woord is en daarom onnavolgbaar:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَى عَبْدِنَا فَأْتُواْ بِسُورَةٍ مِّنْ مِّثْلِهِ
وَادْعُواْ شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ. فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُواْ وَلَنْ
تَفْعَلُواْ فَاتَّقُواْ النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

"En indien jullie in twijfel verkeren over hetgeen Wij aan Onze dienaar [Mohammed] hebben neergezonden, kom dan met een soortgelijke soera en roep al jullie getuigen buiten Allah aan, indien jullie het oprecht menen. Indien jullie dat niet lukt -en het zal jullie nooit lukken- vrees dan het Vuur, waarvan de brandstof door mensen en stenen wordt gevormd, en dat gereed is gemaakt voor de ongelovigen." (Al-Baqarah, 2: 23-24)

Rumi benadrukt dat de wijsheden en mysteries van de Qur'an alleen zullen oplichten als het met een rein hart wordt gelezen:

"Voordat je de Qur'an of de hadith van de Profeet (vzmh) leest, ruim je hart op en verman jezelf. Geef de tuin niet de schuld als je zijn bloemen niet kunt ruiken. Geef je neus de schuld...en je hart!"

In de Qur'an zegt Allah (swt):

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا

"Denken zij dan niet na over de Koran, of bevinden zich sloten op hun harten?" (Muhammad, 47: 24)

Het bovenstaande vers vertelt ons dat een gezond hart nodig is om de Qur'an te begrijpen en te voelen en de geheimen ervan te begrijpen. De Qur'an ontsluit zijn geheimen alleen voor een gezond hart. Allah (swt) zegt:

نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ. عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ

"De Heilige Geest (Djibril) heeft het nedergebracht. Op jouw hart (O Mohammed), opdat je tot de waarschuwers behoort."[7] (Al-Shuara, 42: 193-194)

Het is dus noodzakelijk dat we de Qur'an leren door de leringen van de Profeet (vzmh), net zoals zijn metgezellen deden. Profiteren van de Qur'an hangt sterk af van de mate waarin je de Profeet (vzmh) volgt, die in feite zegt:

7. Waarschuwer, of de oorspronkelijke inzar, is een persoon die mensen adviseert om te doen wat goed is en zich te onthouden van het verkeerde door hen te herinneren aan de gevolgen in het hiernamaals.

"De kennis die Allah (swt) door mij heeft gezonden is als een land dat overvloedige regen ontvangt. Een deel van dat land is aarde die de regen absorbeert en er veel groen op laat groeien. Een ander deel houdt het water vast aan de oppervlakte, zodat mensen ervan kunnen drinken en water krijgen voor gewassen en dieren. En dan is er nog een dorre strook die het water niet absorbeert en ook niet vasthoudt." (Al-Bukhari, 'Ilm, 20)

Suhrawardi zegt dat de eerste twee soorten land genoemd door de Profeet (vzmh) verwijzen naar mensen die de wijsheid van de Profeet (vzmh) leren en beheersen en anderen onderwijzen. De derde verwijst naar degenen die hun hoofd niet optillen voor wat er om hen heen gebeurt en die de waarheid verwerpen die de Profeet (vzmh) heeft gebracht.[8] Hij voegt eraan toe:

"Het land dat het hart van de geleerden is, heeft gebloeid door de verkwikkende regen van kennis en wijsheid, zoals het vruchtbare gewassen heeft voortgebracht. Allah (swt) heeft gezegd:

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا

"Hij laat regen neerdalen uit de hemel, en valleien stromen naar hun vermogen." (Al-Rad, 13: 17)

Ibn Abbas (ra) vertelt ons wat dat betekent:

"Het water in dat vers betekent kennis, terwijl de valleien harten zijn".[9]

De grootste uitlegger van de Qur'an is de Profeet (vzmh). Al zijn hadiths zijn in zekere zin interpretaties van het goddelijke boek.

Allah (swt) zegt:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُواْ
أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ. بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ
لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

"En Wij hebben vóór jou niet anders dan mensen gezonden aan wie Wij openbaarden. Vraag daarom degenen die kennis bezitten, indien jullie het niet weten. Duidelijke tekenen en Geschriften [hebben Wij hun gezonden]. En Wij hebben jou de vermaning neergezonden om de mensen uit te leggen hetgeen hun is neergezonden, opdat zij wellicht nadenken." (Al-Nahl, 16: 43-44)

8. Zie, Suhrawardi, Awarif, p. 5-6
9. Suhrawardi, Awarif, p. 8

De grootste uitleggers van de Qur'an na de Nobele Profeet (vzmh) zijn heiligen, die in praktijk brengen wat ze geleerd hebben en een deel van zijn spirituele leven hebben verworven.[10]

Harten die beneveld en verduisterd zijn door de zonde en de gedachte aan alle andere dingen dan de Heer, hebben niets uit de Qur'an te halen. De Qur'an ontsluit zijn geheimen niet, bijvoorbeeld voor oriëntalisten die kennis hebben in schijn, maar de geest missen. De Almachtige verklaart:

سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْاْ كُلَّ آيَةٍ لَّا يُؤْمِنُواْ بِهَا وَإِنْ يَرَواْ سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَواْ سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُواْ بِآيَاتِنَا وَكَانُواْ عَنْهَا غَافِلِينَ

"[Allah zei:] "Ik zal diegenen afwenden van Mijn tekenen, die zich ten onrechte hoogmoedig op de aarde gedragen." En zelfs indien zij alle tekenen zien, geloven zij er niet in. En indien zij het pad van de rechtvaardigheid zien, dan nog aanvaarden zij dit niet als pad. Indien zij het pad van de dwaling zien, dan aanvaarden zij dit wel als pad. Dat komt omdat zij Onze tekenen hebben geloochend en deze hebben veronachtzaamd." (Al-Araf, 7: 146)

Het is daarom dat de Qur'an in vele verzen verklaart dat ingesleten tirannen, ongelovigen en zondaars nooit de weg zullen vinden.[11]

Dat is de grootsheid van de Heilige Qur'an. We hebben geprobeerd de verhalen ervan hier over te brengen om als gids te dienen in de tijd waarin we leven.

---

10. De beroemde geleerde van de Qur'an en hadith, Suyuti, zegt:
"Niemand zou zich moeten haasten om de Qur'an te interpreteren voordat hij de volgende disciplines beheerst: lughah (woordenschat), nahw (grammatica), sarf (morfologie), ishtiqaq (etymologie), maani (semantiek), beyan (expressie), badii (welsprekendheid), qiraah (recitatie), kalam (theologie), usul-i fiqh (juridische methodologie), sabab-i nuzul en qissah, (de reden van openbaring van de verzen en de verhalen van de Qur'an), nasikh-mansukh (afgeschafte verzen), fiqh (wet), hadith en een door God gegeven kennis. Het laatste is iets dat God geeft aan mensen die in praktijk brengen wat ze hebben geleerd, en wordt aangegeven door de hadith: "Beoefen wat je weet...en Allah zal je leren wat je niet weet." (Suyuti, al-Itqan, IV, 213-215)

11. De uitdrukking is لَا يَهْدِى, 'God leidt niet'. De Qur'an noemt het precies 26 keer. Een paar voorbeelden zijn:

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

"…Allah leidt het volk van de onrechtplegers niet [op het rechte pad]." (Al-Baqarah, 2: 258)

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

"…Allah leidt de ongelovigen niet." (Al-Baqarah, 2: 264)

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

"…Allah leidt de ongehoorzamen niet." (Al-Maidah, 5: 108).

Moge Allah ons toestaan het gedrag van de profeten in ons leven te weerspiegelen, met alle lessen en wijsheden die zij bevatten, en ons een deel van hun geduld, dankbaarheid, vertrouwen, barmhartigheid, mededogen, bescheidenheid en onbaatzuchtigheid geven.

Amin.

Opgedragen aan het Licht van het Bestaan,
de Profeet Mohammed Mustafa (vzmh),
aan wie het universum zelf is opgedragen,
evenals de gehele lijn van de profeten en heiligen.

PROFEET ADAM

-vrede zij met hem-

De profeet voor wie de engelen zich neerbogen
ADAM
-vrede zij met hem-

Voor de eeuwigheid bestond alleen Allah (swt). Hij wilde gekend worden en schiep het universum door een manifestatie van Zijn goddelijke eigenschappen en namen.

Gods eigenschappen, inclusief de eigenschappen die wij niet kennen, zijn het duidelijkst merkbaar op drie plaatsen:

a. Het universum

b. De Heilige Qur'an

c. De mens

Het universum is waar de goddelijke namen zich fysiek manifesteren, terwijl de Qur'an de plaats is waar ze verbaal verschijnen. Men zou kunnen zeggen dat de Qur'an het universum is, verpakt in woorden.

En de mens is als de essentie, de kern van dat universum. Mensen zijn de enige wezens die een deel van bijna alle eigenschappen van God hebben gekregen, in kleine of grote mate. Daarom wordt de mens de 'meest eervolle van de hele schepping' genoemd. Alleen in de mens verschijnen goddelijke eigenschappen zoals mudill en mutakabbir naast hun tegengestelden zoals *hadi,*[12] *rahman* en *rahim*. Zoals de Qur'an zegt, zijn mensen daarom geneigd tot zowel goed als kwaad:

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا. فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا.
قَدْ اَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

"En bij de ziel en Wie haar heeft vervolmaakt en haar [de ziel] heeft geïnspireerd tot hetgeen zondig en hetgeen godvrezend voor haar is. Succesvol is degene die haar [zijn ziel, van slechte daden] zuivert en verloren is degene die haar [zijn ziel, met slechte daden] te gronde richt.." (Al-Shams, 91: 7-10)

De mens moet daarom streven naar perfectie, door zijn ego te zuiveren van lage kwaliteiten en neigingen en de hogere te ontwikkelen. Dit wordt gedaan door de leringen van de profeten en de heiligen die hen volgen. Op het pad naar God is

12. *Hadi*: Hij die leidt en wensen vervult.

de mens in staat om zelfs engelen te overtreffen, want zij missen de kracht en het vermogen om te zondigen. Maar hoewel de mens de potentie heeft om engelen te overtreffen, kan hij, als hij Gods waarheid weerstaat, ook lager eindigen dan dieren. Een mens die in staat is om voorbij de obstakels van het ego te zweven, is werkelijk een meesterwerk. Hij is een samenvatting van het grote boek dat het universum is en een sleutel tot het mysterie van de schepping. Hij mag dan wel een klomp vlees en botten lijken, maar hij bewaart vele waarheden in zijn spiritualiteit.

Ali (kw) wijst daarop in een gedicht:

Je hebt je genezing maar je ziet het niet
Je weet niet dat je je vijand bent
Je denkt misschien dat je zo'n klein vlekje bent
Maar in jou zit de kosmos met al zijn macht[13]

Het is van vitaal belang om de tekenen die de Heer overal in het bestaan heeft gegraveerd te lezen en goed te begrijpen. Gods eerste opdracht aan de Profeet (vzmh) was "Lees!". Lezen betekent hier niet alleen iets van een stuk papier lezen. Het betekent de dingen observeren en overdenken met het oog van de geest. Het vers zou dus ook geïnterpreteerd kunnen worden als "Lees het woord van God; en denk dan na over de waarheden die verborgen liggen in het universum en in jezelf... en probeer dan de waarheid te achterhalen die ten grondslag ligt aan alle geschapen dingen."

Commentatoren van Rumi's Mathnawi hebben een verdere uitleg gegeven:

"*De Qur'an begint met 'Lees!', terwijl de Mathnawi begint met 'Luister!', wat de interpretatie ervan is. Het is om te zeggen: 'Luister naar het woord van God! Luister naar de mysteries! Luister naar de waarheid die diep in jou begraven ligt!*"

❁

Met Adam (as) begint de levensreis van de mens. Adam (as) is de eerste mens, de eerste profeet en de eerste spirituele gids. Zijn geest bevatte de essentie van elke mens die zou komen tot het einde der tijden, als een eindeloze reeks schaduwen die op elkaar vallen. De Qur'an wijst daarop met de volgende woorden:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ
مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

13. Sommige geleerden hebben overeenkomsten getrokken tussen menselijke organen, gedrag en natuurverschijnselen. Zo zijn de botten als bergen, de haren als vegetatie, de aderen als rivieren, ademen is als de wind, spreken is als donder, enzovoort. Het idee hierachter is dat de mens het universum in miniatuurvorm is en daarom de kenmerken ervan draagt.

"O mensen, voldoe aan jullie verantwoordelijkheden jegens jullie Heer, Die jullie vanuit één enkel wezen schiep en daaruit zijn gelijke schiep en uit hen beiden mannen en vrouwen heeft voortgebracht en verspreid. Wees je bewust van Allah, uit Wiens naam jullie elkaar iets vragen en respecteer de verwantschapsbanden. Allah is de Bewaker over jullie." (Al-Nisāʾ, 4: 1)

En Allah (swt) informeert ons over hoe Hij de mens een grotere eer gaf dan de rest van de schepping:

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ
وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

"Wij hebben zeer zeker de kinderen van Adam geëerd en hen over het land en over de zee gedragen. En Wij hebben hen voorzien van de goede, schone dingen en [Wij] hebben hen hoog verheven boven de meesten van degenen die Wij hebben geschapen." (Al-Isra, 17: 70)

Het universum is versierd met ontelbare voorbeelden van de meesterwerken van de Heer. De grootste kunst daarin is echter de mens, die zo perfect is geschapen. Suleyman Chelebi drukt dat uit in zijn Mawlid:

De Almachtige schiep Adam
En versierde het universum met hem

De mens is het kleine universum, terwijl de kosmos het grote universum is. Het zijn verschillende verschijningsvormen van dezelfde waarheid en twee kanten van hetzelfde blad. Ze zijn praktisch tweelingen. Omdat de mens de miniatuurversie van de kosmos is, is het zijn verantwoordelijkheid om de mysteries ervan uit te werken en de waarheid die aan de schepping ten grondslag ligt tot op de bodem uit te zoeken.

De mens is een uitzonderlijk wezen. Net zoals een tarwekorrel alle kwaliteiten van tarwe bevat, draagt de mens de waarheid in zich van alle wezens die in het universum bestaan. In zekere zin is de mens als een zaadje waarin de hele kosmos is opgevouwen. Sjeik Galip onderstreept dat in een gedicht:

Zie jezelf met vreugde, jij bent de kern,
Jij bent de mens... het oog van de wereld

De mens is voor vele doeleinden geschapen. Eén daarvan is dat God een hoogtepunt van de schepping wilde voortbrengen om te laten zien hoe mooi Hij schept. Dit doel is heel belangrijk, als we bedenken dat God ook een hele kosmos heeft geschapen, met al zijn eigenschappen die we kennen en andere die we misschien nooit te weten zullen komen, alleen voor het welzijn van de mens.

In haar natuurlijke vorm is de aarde prachtig. Het is de verantwoordelijkheid van de mens om haar schoonheid te vergroten met werken die uit zijn hart komen. Dat is omdat God hem Zijn plaatsvervanger of kalief op aarde heeft gemaakt. De mens heeft deze rol gekregen omdat hij het natuurlijke vermogen bezit om deze uit te voeren. Om hem te laten zien hoe, heeft Allah (swt) een gedetailleerd programma in de Qur'an neergelegd voor hem om te volgen.

Degenen die succesvol zijn in deze taak bereiken een spirituele hoogte, die de Heer overbrengt via de Profeet (vzmh) (hadith qudsi):

"Ik zal de oorlog verklaren aan degene die vijandig staat tegenover iemand die ik waarlijk liefheb. Een dienaar komt dicht bij Mij door te doen wat Ik van hem vraag en hij komt nog dichterbij door vrijwillige daden, totdat hij Mijn liefde wint. Als Ik hem eenmaal liefheb, word Ik zijn oren die horen, ogen die zien, handen die grijpen en voeten die lopen. Ik vervul al zijn wensen ... en bescherm hem, als hij mijn bescherming zoekt." (Al-Bukhari, Riqaq, 38)

❁

De Qur'an zegt:

اَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

"Alle lof komt toe aan Allah, Heer der Werelden." (Al-Fatiha, 1: 1) De Heer heeft vele werelden in het leven geroepen. In sommige verslagen varieert hun aantal van 18.000 tot wel 360.000. Dit zou zelfs een stijlfiguur kunnen zijn. Dit zou zelfs een stijlfiguur kunnen zijn, die wijst op een veel groter aantal dan wat de menselijke geest mogelijk kan bevatten. Al deze werelden kunnen echter in twee soorten worden ingedeeld:

1. De wereld van de schepping (khalq)

2. De wereld van bevel (amr)

De mens heeft een deel van beide gekregen.

De Qur'an wijst erop hoe de schepping neerkomt op deze twee werelden:

أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

"Ongetwijfeld, van Hem is de schepping en het gebod, gezegend is Allah, de Heer der Werelden." (Al-Araf, 7: 54)

De geleerde Elmalılı Hamdi Yazır interpreteert dit vers als volgt:

"De handelingen van willen en scheppen, evenals het aanvaarden en handhaven van de wet, behoren volledig toe aan God alleen. Daarom zijn fysieke en telbare

wezens Zijn eigendom, net als de opdrachten die in en door hen plaatsvinden. Eenvoudiger gezegd: Hij alleen schept en doet. Niet alleen zijn lichamen, materie en vorm Zijn uitvinding en constructie, ook de geest en de kracht die hen tot actie aanzetten zijn van Zijn invloed en macht. Niemand buiten God kan niets in iets veranderen, of iets in niets. Hij alleen heeft de macht om te scheppen, om het ondenkbare in het noodzakelijke te veranderen en om het te reguleren met een wet. Alles buiten hem (masiwa) is strikt onder Zijn controle; ze zijn niets anders dan Zijn bevel tot leven gekomen. Allah is Degene die schept en totale controle uitoefent over alles. Dus, in werkelijkheid is er niets dat Zijn macht om te scheppen kan weerstaan, noch is er enige handeling in het universum die niet in overeenstemming is met Zijn bevel."

Het universum dat bestaat uit wezens die geschapen zijn in en gebonden aan ruimte en tijd, wordt de wereld van creatie genoemd. Dit wordt ook wel de tastbare (mulk) of de zintuiglijke (shahadah) wereld genoemd. Als mensen hebben we met deze wereld te maken via onze vijf zintuigen.

Er is ook een innerlijke, metafysische wereld, het domein van het spirituele. Dit wordt de wereld van bevel genoemd. Deze wereld is niet onderworpen aan of gebonden door ruimte en tijd. Ze is eenvoudigweg ontstaan door het goddelijke bevel 'wees'. Daarom wordt het ook het goddelijke koninkrijk (malakoet) of het rijk van het onwaarneembare (ghayb) genoemd. Het intellect, de ziel, het hart en de spirituele mysteries zijn van deze wereld. Zo is ook de geest zelf:

قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي

"Zij bevragen jou over de rūḥ. Zeg: "De rūḥ behoort tot het gebod van mijn Heer. Er is jullie niet anders dan heel weinig kennis verleend." (Al-Isra, 17: 85)

An In het volgende vers worden de twee scheppingsdaden, die overeenkomen met de twee werelden waarover gesproken wordt, in één adem genoemd:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

"Zijn bevel als Hij iets wil, is er alleen maar 'wees' tegen te zeggen en het is." (Ya Sin, 36: 16: 82)

De belangrijkste redenen achter onze schepping

1. Zoals de Qur'an stelt, zijn we voornamelijk geschapen om God te kennen en te dienen.

وَمَاخَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"En Ik heb de jinn's[14] en de mensen alleen geschapen opdat zij Mij aanbidden [en dienen]." (Al-Dhariyat, 51: 56)

Het dienen van God, waarvan het vers ons vertelt dat het de reden van het bestaan van de mens is, is zo'n grote rang dat het ook zijn plaats vindt in de kalima shahadah, de geloofsbelijdenis in de Islam. Daar staat dat Onze Profeet (vzmh) bovenal een dienaar is en pas daarna een boodschapper. Dit laat zien dat het dienaar zijn van God prioriteit heeft en dat het profeetschap afhankelijk is van het dienen van God.

De Boodschapper van Allah (vzmh) zou mensen waarschuwen die te ver zouden gaan in het prijzen van hem, met de woorden:

"Verhef mij niet boven de rang die ik verdien...want Allah heeft mij tot dienaar gemaakt voordat Hij mij tot profeet maakte." (Al-Haythami, IX, 21).

Elders in de Qur'an wordt gezegd:

قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

"Zeg [o Mijn boodschapper!]: "Mijn Heer zou Zich niet om jullie bekommeren indien het niet zou zijn vanwege jullie smeekbeden?"' (Al-Furqan, 25: 77)

Een dienaar zijn vereist dat men marifatullah verwerft, wat de wijsheid is van het herkennen en kennen van de Heer. Imam Maturidi zegt dat oprecht geloof twee voorwaarden heeft:

a. Kennis van God (*Marifatullah*)

De mens werd geschapen om God te erkennen en zijn plicht als dienaar te vervullen. In het eerder genoemde vers zegt de Almachtige dat Hij de mens in het leven riep opdat hij لِيَعْبُدُونِ dat wil zeggen, 'Hem aanbidden'. Sommige geleerden hebben dat geïnterpreteerd als لِيَعْرِفُونِ; 'Zodat zij Allah in hun hart herkennen en kennis van Hem verwerven.' (Ibn Kathir, Tafsir, IV, 255)

14. In tegenstelling tot mensen die uit aarde zijn geschapen, zijn djinn uit helder en rookloos vuur geschapen. Ze hebben geen massa, maar kunnen de vorm of het uiterlijk aannemen van wezens die dat wel hebben. Hoewel ze met de snelheid van het licht kunnen reizen, zijn ze op veel andere gebieden veel minder ontwikkeld dan mensen. Ze hebben een lagere intelligentie. Onze Profeet (saw) heeft een andere bijzondere eigenschap, omdat hij als profeet naar zowel de mensheid als de djinn werd gezonden. Daarom wordt hij ook 'Rasulu'th-Thaqalayn' genoemd, 'de profeet van de twee soorten'. Islamitische rechtsgeleerden, zoals Ghazzali en Ebu's-Suud Efendi, van wie bekend was dat zij geschillen tussen zowel mensen als djinn beslechtten, werden op dezelfde manier 'juristen voor beide soorten' (mufti'th-thaqalayn) genoemd; terwijl geestelijke meesters van wie bekend is dat zij hen beiden hebben geleid, bekend stonden als 'meesters van beide soorten'. *(murshidu'th-thaqalayn)*.

Het is dus vooral Gods verlangen om gekend te worden dat tot de schepping van de mens heeft geleid. De Profeet (vzmh) vertelt ons dat Allah zei:

كُنْتُ كَنْزًا مَخْفِيًّا فأَحْبَبْتُ أَنْ أُعْرَفَ فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لأُعْرَفَ

"Ik was een geheime schat. Ik schiep het universum, want ik wilde bekend zijn." (Ismāʿīl Hakki Bursawi, *Kanz-i Makhfi*)

b. Liefde

God zegt in de Qur'an dat:

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

"Maar degenen die geloven zijn sterker in liefde voor Allah." (Al-Baqarah, 2: 165)

Een ander hoofddoel van ons bestaan op aarde is om de Heer meer lief te hebben dan wat dan ook. Hij heeft ons liefgehad en ons een heleboel zegeningen gegeven die we onmogelijk kunnen tellen; en in ruil daarvoor wil Hij dat we een liefde voor Hem koesteren die onze liefde voor alle andere dingen overschaduwt. Hij waarschuwt ook dat als we dit niet doen, dit ernstige gevolgen heeft:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ
يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ

"O jullie die geloven, indien iemand onder jullie zich van zijn godsdienst afkeert, Allah zal tezijnertijd een volk voortbrengen dat Hij bemint en dat Hem bemint, dat zich zachtmoedig gedraagt tegenover de gelovigen en dat zich trots verheft tegenover de ongelovigen. [Een volk] dat strijdt op de weg van Allah en de verwijten van degenen die verwijten maken niet vreest" (Al-Ma'idah, 5: 54)

Een ander vers zinspeelt op het feit dat individuen en samenlevingen vernietigd worden om geen andere reden dan 'het verlies van liefde':

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ
وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ
تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا
حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

"Zeg: "Indien jullie vaders, jullie zoons, jullie broeders, jullie echtgenoten, jullie stamgenoten, en de vergankelijke bezittingen die jullie hebben vergaard, de

koophandel waarvan jullie verslapping vrezen en de woningen die jullie behagen jullie nader aan het hart liggen dan Allah en Zijn boodschapper en [nader] dan strijden [en inspanningen leveren] op Zijn pad, wacht dan tot Allah Zijn bevel tot uitvoering brengt. Allah leidt het zwaar zondige volk niet tot het rechte pad." (Al-Tawbah, 9: 24)

De Profeet (vzmh) zegt dat het proeven van de zoetheid van het geloof afhangt van drie dingen:

"*Om Allah en Zijn Boodschapper boven alles lief te hebben, om te vrezen in ongeloof te vallen na geloofd te hebben, meer dan in een put van vuur te vallen, en om lief te hebben en te haten alleen omwille van Allah.*" (Al-Bukhari, Iman, 9, 14; Muslim, Iman, 67)

De weg van het liefhebben van God loopt echter via het gehoorzamen, volgen en liefhebben van de Profeet (vzmh) diep vanuit het hart, tot het punt dat je bijna in hem verloren gaat. God verklaart:

قُلْ إِن كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

"Zeg: "Als jullie van Allah houden, volg mij dan, zodat Allah van jullie zal houden en jullie zonden zal vergeven. En Allah is Vergevensgezind en Genadevol."[15] (Al Imran, 3: 31)

De onderstaande hadith vertelt ons dat het houden van de Profeet (vzmh) de voorwaarde is voor het ware geloof:

"Bij de Heer die mijn leven in Zijn handen heeft, jullie zullen pas echt geloofd hebben als jullie meer van mij houden dan van jullie moeder, vader, kinderen en de hele mensheid." (Al-Bukhari, Iman, 8)

2. God schiep de mens om Zijn grootsheid en onberispelijk vakmanschap te tonen. De mens is inderdaad een wonder van de schepping:

وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ. وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ

"Op de aarde bevinden zich tekenen voor overtuigde gelovigen, en eveneens in jullie zelf. Zien jullie dat dan niet?" (Al-Dhariyat, 51: 20-21)

Na de verzen die de stadia van de schepping van de mens beschrijven, zegt God ook:

15. *Ghafur*: Hij die alle zonden vergeeft. Rahim: Hij die zondaars vergeeft en gelovigen beloont in het hiernamaals.

فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

“Gezegend is Allah, de Beste van de scheppers!”[16] (Al-Mu’minun, 23: 14)

Als het wonder van de schepping is de mens Gods gezant op aarde en de meest eervolle van alle wezens. De Qur’an zegt:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً

“[En gedenk] toen jouw Heer tot de engelen zei: “Ik ga een rentmeester (khalīfa) op de aarde aanstellen.” (Al-Baqarah, 2: 30)

De geleerde Ismāʿīl Hakki Bursawi interpreteert ‘Gods gezant zijn’ als volgt:

“Allah zegt ‘Ik zal de mens tooien met enkele krachten van Mijzelf; vanuit Mijn wil en eigenschappen. Hij zal enige autoriteit uitoefenen over andere wezens als Mijn gevolmachtigde. Hij zal Mijn wet uitvoeren op Mijn helft. Toch zal hij niet de meester zijn; hij zal die autoriteit niet uitoefenen voor zijn eigen, persoonlijke belangen. De mens zal zijn wil gebruiken om Mijn wil uit te voeren, zijn opdracht om de Mijne uit te voeren en Mijn wet uit te voeren. Zij die na hem komen, zullen de taak overnemen, dat is wanneer het mysterie van ‘En Hij is het die jullie tot opvolgers op aarde heeft gemaakt’ (Al-An’am, 6: 165) zal worden geopenbaard.” (Geciteerd uit Elmalili Hamdi Yazir, *Hak Dini Kuran Dili*, I, 299-300)

De mens is begiftigd met een bijzondere kwaliteit en potentieel om God te bereiken, waar zelfs de engelen jaloers op zijn. De Qur’an zegt:

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ

“We hebben de mens zeker geschapen in de beste gedaante.” (Al-Tin, 95: 4)

3. God schiep de mens om zijn goddelijke namen levendiger te laten verschijnen.

Ook de woorden van de Profeet (vzmh): “”Bekwaamt u met de moraal van Allah”” wijzen daarop.” (Al-Munawi, al-Ta’arif, p. 564). Van alle wezens verschijnen de goddelijke namen het meest in de mens. Omdat de negatieve namen van God niet in engelen verschijnen, hebben zij ook niet te maken met de barrière van het ego. De

16. Ook al betekent het Arabische woord ‘scheppen’, dat ‘khalq’ is, iets uitvinden en kan het soms gebruikt worden voor andere wezens, God ‘de mooiste van alle scheppers’ noemen, betekent niet dat God de betere schepper is onder een groep anderen. In deze kwestie is Allah (jj) alleen. Als Ali bijvoorbeeld de ‘beste leerling’ van zijn klas is, betekent dat niet dat er andere leerlingen in dezelfde klas zitten die het goed doen op school, maar niet zo goed als Ali. We kunnen Ali de beste student noemen, zelfs als hij de enige goede student in zijn klas is.

mens echter wel. Alleen de mens heeft het potentieel om het ego te overwinnen en God te bereiken. Daarom is hij aangesteld als Gods gezant.

Dat verklaart ook waarom de beste mens, de Profeet Mohammed (vzmh), voorbij de Sidraboom aan het einde van de zevende hemel kon gaan, terwijl zelfs de beste engel, Jibril, dat niet kon.

Aziz Mahmud Hūdayi geeft op prachtige wijze de reis van de mens op aarde weer en zijn uiteindelijke terugkeer naar de Heer:

We werden verbrand door tijdloze liefde
En vlogen rond de eeuwige vlammenzee
We gleden uit het land van één,
Naar het land van vele, kwamen we om te staren,
We gingen door vele werelden en meer
En stopten bij de wereld van de mens om te blijven
Onze sterfelijke lichamen zijn nu al lang gestorven
We zijn naar de zee gezwommen, de druppels achtergelaten
Niets wat we hebben is waardig voor Hem
Behalve dat, Zijn genade hopen we te vinden
Om voor altijd te omarmen tot in de eeuwigheid
En het is Zijn genade die we in gedachten hebben
Om uiteindelijk de wereld van velen te passeren
Voor privacy met de Ene van Zijn soort

We moeten ons gewoon voortdurend bewust zijn van de reden waarom we hier zijn.

De schepping van Adam (as)

God wilde de mens scheppen als de meest eervolle van de hele schepping, zodat hij Hem kan herkennen en aanbidden, en mooie werken op aarde kan doen. Engelen, die lang daarvoor geschapen waren met als enige taak Hem te aanbidden, waren de eersten die erachter kwamen:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا
أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ
وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

“[En gedenk] toen jouw Heer tot de engelen zei: “Ik ga een rentmeester (khalīfa) op de aarde aanstellen.” Zij zeiden: “Stel Jij iemand aan, die daar verderf zaait en bloed vergiet, terwijl wij Jou lofprijzen en Jouw heiligheid verheerlijken?” Hij zei: “Ik weet wat jullie niet weten.” (Al-Baqarah, 2: 30)

Daarop antwoordden de engelen:

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

"Zij [de engelen] zeiden: "Verheven ben Jij. Wij hebben geen kennis, behalve hetgeen Jij ons hebt onderwezen. Jij bent de Alwetende, de Alwijze."'[17] (Al-Baqarah, 2: 32)

De term die daar wordt gebruikt voor rentmeester is 'khalifah', in het Nederlands meestal vertaald als 'kalief'. Optreden als kalief is iemand vertegenwoordigen door min of meer als zijn of haar plaatsvervanger op te treden. Hier verwijst het naar iemand die Gods wil op aarde vertegenwoordigt en Zijn bevelen uitvoert. Daarmee wordt de mens een middel en voertuig voor God om zijn licht te vervullen.[18]

Er is nog een ander aspect. Wanneer iemand van een hogere orde een ander als zijn plaatsvervanger aanwijst, eert hij hem tegelijkertijd. Dit geldt voor de manier waarop Allah (swt) mensen heeft aangewezen als Zijn kaliefen. De mens heeft namelijk een natuurlijk vermogen om dit te doen. De geest die Allah (swt) in de mens heeft geblazen heeft de kwaliteit om de mens te laten regeren. Maar dat gezegd hebbende, de mens staat niet letterlijk voor God. Met andere woorden, hij is geen god op aarde. Hij is een sterfelijk wezen dat simpelweg de taak heeft gekregen om Gods bevelen uit te voeren. Dat is wat bedoeld wordt met kalief zijn.

Het bovenstaande vers vertelt over een dialoog die plaatsvindt tussen Allah en de engelen. Wanneer de engelen het nieuws van de schepping van de mens te horen krijgen, zeggen ze dat ze Allah al meer aanbidden dan enig ander wezen ooit zou kunnen. Op een bepaalde manier proberen ze te zeggen dat zij de rol moeten krijgen om Allah te vertegenwoordigen vóór alle anderen. Echter, Allah antwoordt simpelweg door te zeggen: 'Ik weet dingen die jullie niet weten'. Dit impliceert dat het vermogen van de engelen om Hem meer te aanbidden dan wie dan ook niet genoeg is om hen uit te sluiten voor deze rol. Die rol vereist twee dingen, die ze missen: ze dragen geen goddelijke geest en hebben geen kennis van de goddelijke namen. Menselijke wezens hebben echter beide gekregen. In dat opzicht zijn ze meesterwerken van goddelijke kunst; en zowel door hun innerlijke als uiterlijke samenstelling zijn ze perfect geschikt voor die rol.

17. *Alim*: Hij die alles weet uit verleden, heden en toekomst door zijn eeuwige wijsheid. Hakim: Hij die het beste oordeel uitoefent over alle zaken.
18. In feite heeft de Almachtige grote imams zoals Bukhari, Abu Hanifah, Shafii, Malik en Ibn Hanbel, onder anderen, evenals onze Soefi ouderen, een middel gemaakt om Zijn religie te laten schitteren tot aan de Dag des Oordeels.

De wijsheid achter de engelen die Allah vragen stellen

1. De engelen waren gewoon nieuwsgierig naar het doel waarom de mens geschapen zou worden. Anders was het geen vraag die gesteld werd uit protest of omdat ze jaloers waren op Adam (as). Zowel de Qur'an als de Soennah vertellen ons dat engelen niet de macht en het vermogen hebben om tegen Allah in opstand te komen, jaloers te zijn of afgunst te koesteren op anderen.

2. De engelen hebben misschien ontdekt dat de mens uiteindelijk onrust op aarde zou veroorzaken en bloed zou vergieten. Veel geleerden zeggen dat de engelen de Bewaarde Tablet (lawh-i mahfuz) kunnen zien en lezen, waarop alle gebeurtenissen uit het verleden en de toekomst staan geregistreerd.[19]

3. Misschien vroegen ze het omdat Allah hen al had verteld over het kwaad dat de mensen zouden begaan.

4. Een andere opvatting suggereert dat de engelen bezorgd waren over de mens omdat ze wisten dat de djinn, die lang voor hen geschapen waren, grote problemen veroorzaakten.

❁

IEr wordt verteld dat toen Hij de mens wilde scheppen, Allah tegen de aarde fluisterde: "Ik zal Mijzelf een kalief maken van jullie grond. Onder hen zullen er zijn die Mij gehoorzamen en anderen die rebelleren. Ik zal degenen die Mij gehoorzamen in het paradijs plaatsen en de rebellen naar de hel sturen!"

Hij stuurde toen de vier aartsengelen, Jibril, Mikail, Israfil en Azrail een handvol aarde terug van verschillende plaatsen op aarde. Maar de aarde verzette zich en zei: "Ik kan geen deel van mij geven dat in de vlammen van de hel geworpen kan worden!"[20]

---

19. Zie, Razi, Tafsir, XXXI, 114.
20. Dit laat zien dat wezens, die wij als levenloos en stil beschouwen, zich bewust genoeg zijn om het gewicht van verantwoordelijkheid te voelen. In feite had de Profeet (saw) op een dag de berg Uhud beklommen met metgezellen Abu Bakr, Umar en Ali (r.anhum), toen de berg begon te beven, waarop de Profeet (saw) zei: "Blijf kalm, Uhud...je hebt geen ander gewicht dan dat van een profeet, een betrouwbare en twee martelaren". (al-Tirmidhi, Manaqib, 18/3703)
Alle natuurlijke wezens, inclusief planten en dieren, danken en gedenken de Heer in hun eigen taal. De Qur'an zegt: "De zeven hemelen en de aarde en wat zich daarin bevindt, verheerlijken Hem. En er is niets dat Allah niet prijst, maar jullie begrijpen hun weg niet. Voorwaar, Hij is altijd Verdraagzaam en Vergevensgezind." (Al-Isra, 17: 44) Andere voorbeelden die bij me opkomen zijn de dadelstam die kreunde van verlangen naar de Profeet (saw) (Al-Bukhari, Manaqib, 25) en hoe de Rode Zee Musa (as) onderscheidde van de Farao (Al-Baqara, 2: 50).
In de afgelopen jaren deed de Japanse wetenschapper Masaru Emoto opmerkelijk onderzoek naar bevroren waterkristallen. Hij ontdekte dat de kristallen bestaan uit perfecte zeshoeken en in hun meest betoverende en prachtige vorm te vinden zijn in natuurlijk bronwater dat onaangetast is door de mens. Dus deed hij een experiment, waarbij hij wat van dit water in twee aparte containers deed.

Dus keerden Jibril, Mikail en Israfil met lege handen terug en zeiden tegen Allah: "De aarde zocht haar toevlucht tot U en vroeg om vergiffenis, omdat zij geen deel van zichzelf wilde weggeven dat tot bestraffing was gedoemd. Wij vonden het niet juist om haar te dwingen zich te onderwerpen".

Azrail vreesde echter de gedachte terug te keren naar Allah zonder de opdracht die hem was gegeven te vervullen en ging door. Hij verzamelde verschillende soorten aarde, rood, wit en bruin van over de hele wereld, mengde ze allemaal en presenteerde het aan God. Voor zijn vasthoudendheid gaf Allah hem de rol om ook mensenlevens te nemen.[21]

❁

De mens is gemaakt van aarde en draagt haar kenmerken. Er zijn tijden dat de aarde droog wordt, uitgedroogd onder de zon en verlangt naar water. Er komt een tijd dat de aarde het zwaar te verduren heeft in de winter en dan weer tot leven komt met de lenteregens. Ze wordt beschilderd met een betoverende schoonheid van kleuren en geuren, alsof ze de pracht van het goddelijke penseel laat zien.

De mens deelt een lot dat vergelijkbaar is met dat van de aarde. Hij beeft in de wervelwind van wereldse ambities, als zandduinen in een woestijnstorm. Hij laat zich omverduwen door de tirannie van zijn ego en laat zichzelf verwoesten. Pas als hij dat overwint, vindt hij vrede. Dan wordt hij een brandpunt van goddelijke genade en inspiratie. Als een uitgedroogde bodem die bedekt en verborgen wordt door een stortvloed van regen, wordt hij onzelfzuchtig. En net als de lente biedt hij dan de schoonheid die hij heeft aan ten bate van anderen.

Het sterfelijke lichaam van de mens is gemaakt van aarde. Het wordt gevoed door de aarde en keert er uiteindelijk naar terug. Het keert terug naar waar het vandaan kwam. Elk element dat in de aarde te vinden is, is ook min of meer te vinden in het menselijk lichaam. In zekere zin is het lichaam de aarde die in een andere vorm verschijnt. Volgens één etymologie betekent 'Adam' 'aarde'; en de eerste mens kreeg die naam om te wijzen op zijn oorsprong.[22] In de Qur'an staat:

خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

Hij fluisterde woorden van liefde, medeleven, gebed en dankbaarheid in de ene en beledigingen, waaronder het woord 'Satan', in de andere. De kristallen in de eerste bak behielden hun natuurlijke pracht, maar in de tweede brokkelden ze af en verloren ze al hun visuele schoonheid. In hetzelfde experiment ontdekte hij ook dat de kristallen verschillend reageren op mooie muziek en lelijke, vervormde ritmes. Emoto deed vervolgens een soortgelijk experiment met twee potten rijst - op de ene stond het woord 'dank je' en op de andere het woord 'dom'. Een maand lang fluisterde hij elke dag de woorden in elke pot. De eerste partij rijst behield zijn frisheid en glans, terwijl de tweede donkerder werd en een vieze geur begon af te geven. (M. Akif Deniz, *Ilk Adim, Februari*, 2003)

21. Zie, al-Tabari, *Tarikh*, I, 89-90.
22. Zie, Ibn Sa'd, *Tabaqat*, I, 26.

"Hij schiep hem uit aarde, toen zei Hij tegen hem: 'wees', en hij was." (Al Imran, 3: 59)

Net zoals grond verschillende kleuren heeft, van rood en geel tot bruin, hebben mensen die ook. Grond kan ook zacht of hard aanvoelen, wat op dezelfde manier verschillende temperamenten weerspiegelt:

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا
أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بِيضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ
سُودٌ. وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ
إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ

"Zie jij niet dat Allah regen uit de hemel laat neerdalen en dat Wij daarmee vruchten voortbrengen van verschillende kleuren? En in de bergen zijn streken, wit en rood van verschillende tinten en sommige zeer zwart. En ook onder de mensen, de bewegende wezens en het grazende vee zijn er verschillende kleuren. Alleen degenen die kennis hebben van Zijn dienaren, vrezen Allah. Voorwaar, Allah is Verheven in Macht en Vergevensgezind." (Fatir, 35: 27-28)

De Profeet (vzmh) zegt:

"*Allah (swt) schiep Adam uit een handvol aarde verzameld uit alle delen van de aarde. Sommige van Adam's kinderen zijn daarom rood, sommigen zijn wit, anderen zwart en dan zijn er nog degenen die een combinatie van deze kleuren zijn. Sommigen van hen worden mild geboren en anderen hard.*" (Abu Dāwūd, 16)

Overgeleverd is: "Allah kneedde de aarde waarmee Hij Adam schiep veertig dagen lang." (Al-Tabari, Tafsir, III, 306). Elk van deze dagen vertegenwoordigt een fase waarvan de lengte of aard onbekend is.

Er wordt ook verhaald dat de modder die gebruikt werd om Adam (as) te scheppen veertig jaar lang tot rust werd gebracht. Daarna werd het gebakken in een mal en ontving het negenendertig jaar lang een regen van verdriet en één jaar lang een regen van vreugde. Daarom is het verdriet van de mens groter dan zijn geluk. Heiligen hebben gezegd:

هَا هِيَ الدُّنْيَا إِذَا أَضْحَكَتْ يَوْمًا أَبْكَتْ أَيَّامًا

"Zo is het leven. Als het je een dag laat glimlachen, maakt het je dagenlang aan het huilen."

De regen waarover daar wordt gesproken is niet fysiek maar geestelijk. Het woord regen is slechts een metafoor.

Maar verdriet wordt altijd gevolgd door vreugde. Grote beloningen komen in het kielzog van geduld in het gezicht van pijn; net zoals de Nachtreis van de Profeet (vzmh) plaatsvond na een pijnlijk bezoek aan Taif en de gelukkiger dagen van Medina kwamen na moeilijke jaren in Mekka.

De Qur'an verklaart:

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

"En met het ongemak komt zeker een gemak. Met het ongemak komt zeker een gemak." (Al-Inshirah, 94: 5-6)[23]

Toen hoofdstuk al-Inshirah werd geopenbaard, maakte het de Profeet (vzmh) zeer gelukkig te ontdekken dat een enkele tegenspoed kwam met twee sets van gemak, en hij vertelde de metgezellen:

لَنْ يَغْلِبَ عُسْرٌ يُسْرَيْنِ: إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

"Eén tegenspoed kan nooit twee gemakken verslaan...want bij elke moeilijkheid is er zeker niet slechts één gemak, maar zijn er twee".

Een oud Arabisch gedicht haalt inspiratie uit al-Inshirah om te wijzen op een uitweg uit moeilijkheden:

إِذَا ضَاقَ بِكَ الأَمْرُ تَفَكَّرْ فِي "أَلَمْ نَشْرَحْ"

فَعُسْرٌ بَيْنَ يُسْرَيْنِ إِذَا فَكَّرْتَهُ تَفْرَحْ

Denk na over Inshirah wanneer de problemen toeslaan,
Want het wordt overvallen door gemak aan beide zijden

Zonder twijfel is de wereld een plaats van beproeving, gevuld met allerlei soorten problemen. De Qur'an vertelt ons dat:

23. De verzen herhalen de woorden moeilijkheid (usr) en gemak (yusr) twee keer. Maar bij beide gelegenheden komt moeilijkheid of usr met het Arabische voorvoegsel -al, dat functioneert als het Engelse 'the', waardoor het een bepaald zelfstandig naamwoord wordt. Aan de andere kant gaat het voorvoegsel -al geen van beide keren vooraf aan gemak, of yusr, waardoor het onbepaalde zelfstandige naamwoorden zijn. Wat dit betekent volgens de regels van de Arabische grammatica (die hetzelfde is in de Engelse taal) is dat de twee moeilijkheden van dezelfde soort zijn en daarom echt één en dezelfde, terwijl de twee gemakkelijkheden niet één en dezelfde zijn, maar dubbel. Er is dus altijd twee keer zoveel gemak als moeilijkheid. (Zie, al-Bukhari, Tafsir, 94).

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ. اَلَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعونَ. أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ

"En Wij zullen jullie zeker beproeven met iets van angst en honger en verlies van bezittingen en levens en vruchten, maar verkondig goede tijdingen aan de geduldigen...die, wanneer rampspoed hen treft, zeggen: 'Wij behoren tot Allah en tot Hem zullen wij terugkeren'. Zij zijn degenen op wie zegeningen van hun Heer en barmhartigheid rusten. En zij zijn het die de geleiden zijn." (Al-Baqarah, 2: 155-157)

Zelfs planten groeien naar hun volledige potentieel na lang en geduldig wachten. De lente volgt pas nadat de aarde de sneeuwstormen van de winter heeft doorstaan. De mens wordt pas volwassen door beproeving en geduld.

❁

De Qur'an noemt de stadia van Adams (as) schepping als volgt:

1. De grondfase

خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثِمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

"Hij schiep hem uit aarde, toen zei Hij tot hem: 'wees', en hij was." (Al Imran, 3: 59)

Zoals eerder gezegd, zijn mensen gemaakt van grond en dragen ze de eigenschappen ervan. Er wordt over de grond gelopen en er wordt doorheen geklauwd om gewassen te zaaien of dingen te bouwen. Het reageert echter niet in het minst. Hier komen menselijke eigenschappen als geduld en bescheidenheid vandaan. Bij sommige mensen kan de stilte van de aarde zich echter ook uiten in luiheid.

2. Het modder/klei stadium

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِنْ طِينٍ

"Hij die alles wat Hij schiep vervolmaakte en de schepping van de mens uit klei begon." (Al-Sajdah, 32: 7)

In dit stadium komt water om de hoek kijken. Water reinigt en vertegenwoordigt zuivering. Het komt tot uitdrukking in de kuisheid van de mens en zijn neiging om zichzelf schoon te houden, zowel lichamelijk als geestelijk.

3. Het kleverige klei stadium

إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ

"Voorwaar, Wij hebben de mens uit kleverige klei geschapen." (Al-Saffat, 37: 11)

Modder kleeft; en vertegenwoordigt de loyaliteit en veerkracht van de mens om zich aan een taak te houden. Toch kan dit ook tot uiting komen in koppigheid en vasthouden aan vooroordelen.

4. De gedroogde modderfase

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ

"En Wij hebben de mens uit klei geschapen, uit zwarte modder." (Al-Hijr, 15: 26)

Hier komt lucht in beeld, want dat is de kracht die modder opdroogt. Het is ook de lucht die modder doet bewegen en dezelfde kracht die de mens tot actie aanzet. Maar tegelijkertijd kan de mens, net als de wind, de neiging hebben om wispelturig te zijn en te wankelen.

5. Het gevormde modderstadium

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي
خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ

"En toen jouw Heer tot de engelen zei: Ik zal een mens scheppen uit klei, gevormd uit zwarte modder." (Al-Hijr, 15: 28)

Dit verwijst naar het vermogen van de mens om vorm te geven en gevormd te worden, maar ook om te trainen en op te voeden. Hij kan dit vermogen goed of slecht gebruiken. Hij moet alleen in de juiste richting gewezen worden.

6. Het stadium van gebakken/verdroogde klei

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ

"Hij heeft de mens geschapen uit verdroogde klei, als aardewerk" (Al-Rahman, 55: 14)

Hier betreedt het vuur het toneel. Uit dit vuur komen trots, verwaandheid, bedrog, jaloezie en rebellie tegen Allah's geboden voort.

Dit is de mens in zijn oorspronkelijke schepping. Elders geeft de Qur'an ook een samenvatting van hoe de kinderen van Adam (as) ter wereld zullen komen:

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ. ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ. ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

"**Inderdaad, Wij hebben de mens [Adam] geschapen uit een extract van klei. Vervolgens hebben Wij hem als een levenskiem in een stevige [en veilige] verblijfplaats [de baarmoeder] geplaatst. [24]Vervolgens hebben Wij de levenskiem tot een klonter bloed gevormd. Daarna hebben Wij het bloed tot een [vormeloze] klomp gevormd, en beenderen uit deze [vormeloze] klomp gevormd. Vervolgens hebben Wij deze beenderen met vlees bekleed en [zo] hebben Wij hem tot een nieuwe schepping ontwikkeld. Gezegend is Allah, de Beste van de scheppers[25]."**
(Al-Mu'minun, 23: 12-14)

Pas in onze eeuw heeft de medische wetenschap kunnen ontdekken wat Allah zo'n 1400 jaar geleden in de Qur'an openbaarde over de ontwikkelingsfasen van het embryo in de baarmoeder.

In de bovenstaande verzen spreekt Allah over de opmerkelijke fasen van de schepping van de mens. De eerste mens werd gemaakt van aarde of stof, die niet veel waard zijn en waar niets speciaals aan is. Hetzelfde geldt voor zijn nakomelingen die in de wereld geboren worden uit de schoot van de moeder. De baby is eerst een druppel sperma, dan een koude bloedklonter en daarna een klein klompje vlees. Niet alleen is hun aanblik niet aantrekkelijk, veel mensen kunnen er zelfs misselijk van worden. Maar dan, met een slag van Gods goddelijke penseel, vormen ze samen het elegante en spectaculaire meesterwerk dat de mens is. Ze komt dan bezield ter wereld, vol energie en kracht, maar de klok wordt weer teruggedraaid met de ouderdom, totdat ze uiteindelijk terugkeert naar waar ze vandaan kwam: tot stof. Ze wordt in het graf achtergelaten om weg te rotten en te verdwijnen. Maar, als een druppel kwik, trotseert een klein botdeeltje, de ajbu'z-zanab, de hele loop van het verval. Uit dat botje komt ze weer tot leven en herrijst ze, net als een plant die groeit uit één klein zaadje, maar waarbij het hele proces versneld wordt.

Allah gebruikt talloze gelegenheden in de Qur'an om de mens uit te nodigen na te denken over zijn reis in deze wereld van veelheid.

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ

24. De term die gebruikt wordt voor een klomp vlees is mudghah en betekent letterlijk een stuk gekauwd vlees. Dit is een van de vele wonderen van de Qur'an die de wetenschap pas deze eeuw heeft ontdekt. Het omvat de derde fase van de ontwikkeling van een baby in de baarmoeder, waarbij het embryo veel lijkt op een stuk gekauwd vlees dat tanden heeft.
25. Zie, voetnoot 19.

"En degene die Wij lang doen leven, die buigen Wij [beetje bij beetje krom] in zijn schepping. Gebruiken zij hun verstand dan niet?" (Ya Sin, 36: 68)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ
مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ

"Allah is degene die jullie uit zwakheid heeft geschapen, toen kracht gaf na zwakheid, en toen zwakheid na kracht en wit haar. Hij schept wat Hij wil en Hij is de Alwetende, de Bevoegde." (Al-Rum, 30: 54)

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى

"Daaruit [uit de aarde] hebben Wij jullie geschapen en daarin doen Wij jullie terugkeren. Daaruit doen Wij jullie dan voor een tweede keer voortkomen." (Ta Ha, 20: 55)

Dit toont aan dat het menselijk lichaam, dat alle levensfasen op aarde doorloopt, voorbestemd is om sterfelijk te worden. Wat eeuwig is, is de menselijke geest. Het is door de geest dat de mens zal beginnen aan een reis naar ofwel de hemel ofwel de hel; naar ofwel vreugde ofwel onheil. Rumi zegt:

"*Voed je lichaam slechts weinig van het zoete en vette spul, want het voeden van het vlees hongert de geest uit. Voed je geest, zodat hij vol kracht naar het eeuwige leven kan reizen*".

De inademing van de geest/ziel in de mens

Nadat Hij de mens had geschapen uit een handvol stof, gaf Allah de mens een exclusief voorrecht door hem een geheim van Hemzelf in te ademen. Door de ademhaling van de geest werd de mens tot leven gebracht. Deze gift van het leven laat zien hoe waardevol de mens is in de ogen van het Goddelijke. Allah zegt:

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

"En wanneer Ik hem heb vervolmaakt en iets van Mijn rūḥ heb ingeblazen …" (Al-Hijr, 15: 29)

Toch is de uitdrukking dat Allah Zijn *ruh* (geest) in Adam (as) blies slechts symbolisch. Het is vergelijkbaar met hoe een volwassene een complexe gebeurtenis op een eenvoudigere manier aan een kind overbrengt, simpelweg omdat hij nog geen intellectuele capaciteit heeft om het te begrijpen. Waar de uitdrukking in de breedste zin naar verwijst, is dat Allah een aantal van Zijn eigen kwaliteiten in de mens inbracht, in de mate dat het vermogen van de mens dit kan bevatten. Het is

door de kracht van deze adem dat de mens zijn Heer herkent, Hem dient en een begrip van de goddelijke mysteries verwerft voor zover hij kan bevatten. Dit begrip vindt plaats in het hart. Wat hier bedoeld wordt met het hart is niet het fysieke orgaan dat bloed naar het lichaam pompt, maar de plaats die emoties voelt en die dient als het doek waarop goddelijke tekenen zich tonen.

Het hebben van een geest geeft de mens de macht en verantwoordelijkheid om drie taken te vervullen:

1. Zichzelf kennen en zijn innerlijke waarheid herkennen

2. Zijn Maker kennen en herkennen

3. En beseffen dat hij niets is vergeleken met zijn Maker.

Er is gezegd dat:

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

"Wie zichzelf kent, kent zijn Heer". (Ajluni, Kashf al-Khafa, II, 361)

Net zoals het Licht van Mohammed het eerste wezen was dat ooit geschapen werd, was de geest van Profeet Mohammed (vzmh) de eerste van alle geesten. Daarom wordt de Profeet (vzmh) ook Abu'l-Arwah genoemd, de Vader der Geesten. De geesten van alle andere menselijke wezens zijn als een juwelendoosje dat alleen bestaat omwille van de edelsteen die erin zit.

Abu Hurayrah (ra) legt uit dat de metgezellen eens aan de Profeet (vzmh) vroegen wanneer hij precies het profeetschap kreeg. De Profeet (vzmh) zei:

"*…toen Adam tussen geest en vlees was*". (Al-Tirmidhi, Manaqib, 1)

Daarom is Profeet Mohammed (vzmh) ook echt de allereerste profeet. We zullen hier dieper op ingaan als we het hebben over hoe de engelen het bevel kregen om zich voor Adam (as) neer te buigen.

De geest kan op twee niveaus begrepen worden:

1 De geest als zodanig, ook bekend als ruh-i sultani, of de koningsgeest. Deze staat los van het lichaam. Hij bestaat alleen met het lichaam om er doorheen te functioneren en het in toom te houden. Het vergaan van het lichaam heeft er geen invloed op. Het beëindigt alleen zijn controle erover.

2 De ziel, ook bekend als ruh-i hayvani, of de dierlijke geest. De ziel is verspreid door elk orgaan van het lichaam. Zijn centrum is de geest. Het heeft controle over

de bloedstroom. Het is het beginpunt van alle menselijke actie. Zonder de ziel zou de mens niets kunnen produceren.[26]

Het is door de combinatie van geest en ziel dat alle actie tot stand komt.

De vijf stadia van de Geest

1. Het stadium van het niets

In de pre-eeuwigheid bestond alleen Allah. Geen ander wezen bestond naast Hem. Natuurlijk waren er geen geesten. De Qur'an vraagt:

هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَذْكُورًا

"Is er voor de mens ooit een periode voorbijgegaan, waarin hij in niets een noemenswaardig ding was?" (Al-Insan, 76: 1)

2. De fase van het bestaan

Om een aantal bekende en onbekende redenen heeft Allah geesten in het leven geroepen vóór lichamen. Een hadith zegt:

"*Geesten werden 2000 jaar voor hun lichamen geschapen*". (Al-Daylami, Musnad, II, 187-188)

3. De fase van het betreden van lichamen

Geesten werden lang voor de lichamen geschapen. Nadat ze een eed aan Allah hadden afgelegd dat ze zijn heerschappij zouden erkennen en accepteren, begonnen ze één voor één aan lichamen te worden uitgeleverd volgens het goddelijke plan dat in de pre-eeuw was opgesteld. De eerste uitlevering van de geest was aan het lichaam van Adam (as):

وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

"…en wanneer Ik in hem adem vanuit Mijn Geest(ruh)" (Al-Hijr, 15: 29)

4. De fase van het verlaten van de lichamen

Zodra de geesten hun tijd op aarde hebben voltooid, zullen ze de lichamen één voor één verlaten, net zoals ze erin waren gegaan. Dit is een onvermijdelijk einde, dat niemand kan vermijden. Het wordt de dood genoemd. Zoals de Qur'an verklaart:

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

26. Zie, Ismail Hakkı Bursevî, *Temamu'l-Feyz* (voorbereid door Ali Namlı), Istanbul, 1994, p. 47.

“Elke ziel zal de dood proeven.” (Al Imran, 3: 185)

5. De fase van het terugkeren naar de lichamen

Maar de Islam leert ons dat de dood niet echt een einde is, maar een nieuw begin voor de geest in een eeuwig leven, net als een baby die uit de schoot van zijn moeder komt. De mens zal ter verantwoording worden geroepen voor het leven dat hij op aarde heeft geleid. Als hij slaagt voor de ondervraging, zal hij een leven van eeuwige gelukzaligheid beginnen. Als hij faalt -en moge Allah (swt) ons daartegen beschermen- zal hij gestraft worden. Hieronder staan slechts enkele van de honderden verzen die de Qur’an heeft over de opstanding van de mens:

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

“Zeg: “Degene Die hen voor de eerste maal schiep, brengt hen weer tot leven. Hij is uitstekend bekend met de gehele schepping.” (Ya Sin, 36: 79)

وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ

“En wanneer de zielen verenigd worden [met hun lichamen].” (Al-Takwir, 81: 7)

❁

Het is onmogelijk om de exacte aard van de geest die Allah in de mens heeft geblazen te kennen. Het is een goddelijk geheim van een wereld daarbuiten. Het gaat daarom het begrip van de menselijke geest te boven, die geconditioneerd is door het hier-en-nu. De Qur’an bevestigt dat de mens weinig vermogen heeft om te begrijpen wat de geest is:

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي
وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

“Zij bevragen jou over de rūḥ. Zeg: “De rūḥ behoort tot het gebod van mijn Heer. Er is jullie niet anders dan heel weinig kennis verleend.” (Al-Isra, 17: 85)

Geleerden hebben het bovenstaande vers op verschillende manieren geïnterpreteerd:

De geest is een mysterie dat alleen Allah (swt) kent.

De geest is de essentie van alle bevelen of handelingen.

De geest zelf is een bevel of handeling van Allah.

Het Arabische woord dat in het vers gebruikt wordt is *amr*, wat vertaald kan worden als bevel in beide betekenissen: iemand bevelen om iets te doen of bevel

hebben over een ander. Dienovereenkomstig wordt geest zowel het bevel of de daad van de Heer zelf als de essentie waarmee de mens beveelt. Het is dus door de geest dat de mens Allah's eigenschappen ontvangt, die hem gegeven zijn om Allah's bevelen op aarde te vervullen. Om de gezant of kalief van Allah op aarde te zijn, moest de mens de geest ontvangen. Dat is hoe hij kalief wordt, en hij kon op geen andere manier kalief worden.

Het uitoefenen van gezag is een voorrecht dat exclusief is voor mensen. Een leeuw kan sterker zijn dan de mens, maar is zwak tegenover het gezag dat de mens kan uitoefenen en de manier waarop hij zijn vaardigheden geleidelijk kan ontwikkelen. Zelfs als een leeuw duizend jaar zou leven, zou hij niet in staat zijn om voor zichzelf een huis te bouwen of een voertuig uit te vinden dat de tijd en energie die hij besteedt aan het achtervolgen van prooien zou verminderen.

Engelen zijn ook niet bevoorrecht met dit soort goddelijke manifestatie. Alleen mensen zijn dat. De mens is geschapen in de beste vorm. Dat betekent echter niet dat hij noodzakelijkerwijs op dat niveau blijft. Hij loopt ook het risico om onder het niveau van de dieren te zakken. Dat komt omdat de mens zowel positieve als negatieve eigenschappen combineert. Hij draagt goddelijke eigenschappen zoals de Barmhartige en de Meedogenloze, maar ook de Bedrieger en de Verhevene. Van alle schepselen heeft alleen de mens deze dubbele natuur.

Het vers hierboven stelt in niet mis te verstane bewoordingen dat de mens zeer weinig kennis heeft gekregen om de aard van de geest te begrijpen. Daarom is het het beste dat men zich niet laat meeslepen in zelfbelang en zijn beperkingen overschrijdt om te proberen het mysterie dat de geest is op te lossen. In plaats daarvan moet men nadenken over de grote verantwoordelijkheden die het ontvangen ervan met zich meebrengt en zich richten op het zijn van een beter persoon in de ogen van Allah.

❁

Na de schepping van Adam (as) leerde Allah hem de namen van de dingen, om hem op een niveau te brengen dat de engelen zouden benijden en waarderen. De Qur'an verhaalt:

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

"En Hij onderwees Ādam alle namen [van de dingen]. Daarna toonde Hij deze aan de engelen en zei: "Noem mij deze namen, indien jullie oprecht zijn [in jullie beweringen]."' (Al-Baqarah, 2: 31)

De engelen prezen de Heer en verontschuldigden zich voor een plicht die hun capaciteiten ver te boven ging. Het was toen dat Allah (swt) zei:

قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَآئِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَآئِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

"Hij [Allah] zei: "Ādam, deel hun deze namen mede!" Toen deelde hij hun deze namen mede. Hij [Allah] zei: "Heb Ik het jullie niet gezegd? Ik ben de Alwetende van het verborgene van de hemelen en van de aarde. En Ik weet hetgeen jullie openbaar maken en Ik weet eveneens hetgeen jullie verbergen." (Al-Baqarah, 2: 33)

Volgens één opvatting leerde Adam (as) de namen, aard en eigenschappen van alle dingen op aarde. Dit omvat informatie over de waarheid van de materie, het geheim van de schepping, het lot en de wijsheden erachter en alle mysteries in de hemelen en op aarde, inclusief het Bewaarde Tablet. Kortom, het is kennis van goddelijke namen zoals die zich openbaren in al het geschapene, in de eerste plaats in het hart.[27] Allah kennen gebeurt door het hart. De waarheid van de materie openbaart zich alleen als het hart het vermogen heeft verworven om het aan te voelen. Dat, op zijn beurt, hangt af van het kennen van Allah's namen. Allah presenteert zich in feite aan het menselijk begrip door Zijn namen, door te verklaren:

وَلِلَّهِ الأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

"Aan Allah behoren alle schone namen toe." (Al-Araf, 7: 180).

De mens verbindt zich met Allah door Zijn namen. Zonder deze namen zou het onmogelijk zijn. Mensen zijn zo gevormd dat ze dingen kunnen identificeren en er een stem aan kunnen geven door middel van hun namen. Voor mensen moet elk ding een naam hebben en de naam bevestigt het bestaan van het wezen in kwestie. Het was om die reden dat Allah (swt) Adam (as) elke naam onder de zon leerde en zijn superioriteit boven de engelen erdoor vestigde. Het kennen van de ware naam van een gegeven wezen impliceert ook erkenning van zijn aard. Hoe kunnen we anders iets over Allah weten als we Zijn namen niet kennen?

Daarom moet de mens altijd de namen kennen die hem informatie verschaffen over zijn Heer. Een mens voelt de behoefte om Allah aan te roepen met een naam die past bij zijn situatie of gemoedstoestand. Zonder de namen zou de verbinding verbroken zijn. Je zou kunnen zeggen dat deze namen een stem geven aan hu-mensen die onvermijdelijk moeite hebben om Allah's essentie en goddelijkheid werkelijk uit te drukken. Alleen al het herhalen van de Goddelijke namen is voldoende om het geloof te versterken, vrede en Goddelijke aanwezigheid in het hart te brengen en de

27. Zie voor meer informatie Osman Nûri TOPBAŞ, *İmandan İhsâna Tasavvuf*, p. 309.

liefde voor de Heer te vergroten. Ze houden het hart weg van de wereld en richten het op het eeuwige leven met een dorst naar hereniging met de Schepper. Dit is de reden waarom de namen van de Heer zo belangrijk zijn in de gebeden die de Profeet (vzmh) voor verschillende situaties aanraadde.

Een gelovige die in moeilijke tijden terecht is gekomen en meer dan ooit behoefte heeft aan goddelijke genade, zoekt naar de juiste woorden die zijn problemen het beste samenvatten. Hij klampt zich vast aan Rahman en Rahim, de Barmhartige en de Medelijdende. Wanneer hij zich verpletterd voelt onder een wereld van zonde en voelt dat zijn band met de Heer wegglijdt, roept hij Ghaffar en Sattar, de Vergevensgezinde en de Verzoener. Wanneer hij zich vergaapt aan de goddelijke wonderen die in het universum en zijn geest verschijnen, zoekt hij naar woorden die zijn verwondering het beste kunnen samenvatten en de getijden van zijn innerlijke opwinding kunnen bedwingen - en hij vindt ze in Allah-u Akbar, Allah is de Grootste. In welke situatie iemand zich ook bevindt, hij kan de poorten van zijn innerlijke problemen openen en een remedie vinden door de sleutels die de goddelijke namen bieden.

Het is om die reden dat Allah zichzelf bekend heeft gemaakt aan mensen op een manier waarmee ze zich kunnen identificeren. Dat wil niet zeggen dat deze namen niet feitelijk zijn. Dat zijn ze wel. Maar de namen zelf hebben een persoonlijke connectie voor de mens. Bijvoorbeeld, Allah presenteert zichzelf met namen als Machtig, Vergevensgezind en andere omdat de mens deze kwaliteiten ook in zichzelf kan vinden, zij het in een zeer beperkte vorm. Wat de mens in zichzelf heeft, kan hij ook begrijpen en aan relateren. Het stelt de mens in staat om Allah te kennen op de manier waarop Allah gekend wil worden en de enige manier waarop de mens dat kan. Dit is een geschenk dat Allah de mens heeft gegeven om hun reis naar geloof en verlossing gemakkelijker te maken.

Dus in zekere zin verklaart Allah in het bovenstaande vers: “Ik zal de mens de namen van de dingen onthullen, de wijsheden en mysteries erachter, evenals de schoonheid en kunst waardoor ze ontstaan”.

Het impliceert ook dat de mens slechts deugd en eer heeft in de mate van wat hij weet. Het is dus noodzakelijk voor de mens om zijn kennis om te zetten in wijsheid en goede daden, voor het uiteindelijke doel van taqwa. Allah (swt) zegt:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَيكُمْ

“De meest edelmoedige onder jullie bij Allah is degene van jullie die zich het meest bewust is van zijn verantwoordelijkheden.” (Al-Hujurat, 49: 13)

❁

De menselijke geest is geschapen. Het heeft bewijs nodig om het bestaan van Allah te bevestigen. Het baant zich een weg naar een oorzaak door het effect, de kunstenaar door het kunstwerk. Het kan wijsheid alleen begrijpen met behulp van openbaring. Het verstand heeft echter maar een beperkt vermogen om de inhoud van openbaring te bevatten. Hoewel een persoon met het verstand verder kan gaan in de richting van het kennen van Allah, kan hij dit slechts tot een bepaald punt. Er komt een punt waarop de geest niet meer kan reizen. Op dat moment wordt de rest van de reis gemaakt met het hart. Maar zelfs het hart is niet genoeg om de absolute waarheid te bereiken. De essentie van Allah is absoluut, dat wil zeggen dat het op zichzelf staat zonder iets anders nodig te hebben of afhankelijk te zijn van iets anders om te bestaan. Om te bereiken wat absoluut is door middel van iets, of het nu de geest of het hart is, dat van nature afhankelijk is van dingen buiten zichzelf om te bestaan, is onmogelijk.

De Qur'an zegt:

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ

"Zij kunnen niets van Zijn kennis omvatten, behalve hetgeen Hij wil." (Al-Baqarah, 2: 255)

Toch moet de mens niet achterblijven op de reis om Allah te leren kennen. Hij moet doen wat hij kan om middelen te vinden om zijn Heer te bereiken. De beste voorbeelden van deze zoektocht worden gegeven door profeten, zoals Ibrāhīm(as) die zei:

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَى رَبِّي سَيَهْدِينِ

"Hij zei: "Ik ga naar mijn Heer. Hij zal mij leiden" (Al-Saffat, 37: 99)

Profeet Mohammed (vzmh) klaagde ook, "*We zijn niet in staat geweest U te kennen, Heer, zoals U verdient*" (Munawi, Fayzu'l-Qadir, II, 520), die zowel de onmogelijkheid van het kennen van Allah in de ware zin van het woord onderstreept, maar ook de noodzaak om te blijven proberen daar te komen.

❁

De Profeet (vzmh) ontving drie soorten kennis van Allah:

De eerste is een geheim tussen hem en Allah (swt). Deze kennis werd niet overgebracht aan mensen omdat het het menselijk begrip te boven gaat. Het kan alleen begrepen worden door het profetische licht. Een voorbeeld zijn de betekenissen achter de huruf-u muqattaa, de combinatie van letters die aan het begin van sommige hoofdstukken in de Qur'an staan. Naast wat de Profeet (vzmh) was opgedragen om aan mensen over te brengen, waren er dingen die aan hem persoonlijk waren

geopenbaard, die hij niet aan anderen communiceerde. De onderstaande hadith bevestigt dit:

"Als jullie wisten wat ik wist, zouden jullie minder lachen en meer huilen". (Al-Bukhari, Kusuf, 2; Muslim, Salat, 112)

Een andere hadith zegt:

"Ik heb zulke momenten met mijn Heer die engelen van de hoogste rang noch profeten ooit zouden kunnen bevatten." (Munawi, Fayzu'l-Qadir, IV, 8)

Het tweede type is de wet of sharia, die werd geopenbaard om aan het publiek uitgelegd te worden. Elke persoon op aarde moet hierin geloven en ernaar handelen. Het onderstaande vers wijst op dit soort kennis in het algemeen:

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ
وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ

"O Boodschapper, verkondig hetgeen jou van jouw Heer is neergezonden. En indien je dat niet doet, dan heb je Zijn boodschap niet overgebracht." (Al-Ma'idah, 5: 67)

Aan de Profeet (vzmh) werd ook een derde soort kennis gegeven die alleen voor bepaalde mensen bedoeld was. Hij (vzmh) verbood het onderwijzen van deze kennis aan hen die de diepte misten om het te begrijpen. Hij zei eens tegen Ibn Abbas (ra):

"*Vertel mensen nooit dingen die hun verstand niet aankan. Als je dat doet, duw je hen alleen maar in beproeving.*" (Daylami, Musnad, V, 359/8434). Op basis daarvan gaf Ali (kw) hetzelfde advies:

"*Vertel de mensen dingen die ze zullen begrijpen en houd de rest achter. Zou jij het goed vinden als mensen Allah en Zijn Boodschapper ontkennen*?" (Al-Bukhari, Ilm, 49)

Ibn Abbas (ra) vertelt over een voorval toen de metgezellen aan de Profeet (vzmh) vroegen of ze elke kennis die ze van hem leerden moesten overbrengen.

"*Inderdaad*", de Profeet (vzmh) zei: "*Maar behalve voor dingen die mensen niet zouden kunnen begrijpen... zou het ze alleen maar in de problemen brengen*". Ibn Abbas (ra) nam zelf vaak zijn toevlucht tot stijlfiguren als hij iets in het openbaar uitlegde. (Ali al-Muttaqi, Kanzu'l-Ummal, X, 307/29537)

Abu Hurayrah (ra) heeft gezegd:

"Ik ontving twee bekers vol kennis van de Boodschapper van Allah (vzmh). Ik heb er één overgebracht. Maar als ik de andere had overgebracht, dan hadden jullie mijn keel doorgesneden!" (Al-Bukhari, Ilm, 42)

Deze kennis werd alleen onthuld aan de meer begaafde metgezellen zoals Abu Bakr (ra) en Ali (kw). Het bevat waarheden die alleen mensen met een uitzonderlijk begrip kunnen begrijpen. Toch is het van ieder mens vereist om naar deze kennis te zoeken zoveel als zijn vermogen toelaat. Voor zijn eigen verlossing moet men proberen zijn capaciteiten te ontwikkelen om zijn geloof te verfijnen, met gevoelens van oprechtheid en vroomheid, om zo te proberen dat niveau te bereiken. Met andere woorden, men moet proberen het soefileven zo mooi mogelijk te leven. Dit is alleen mogelijk door de ziel te reinigen en het hart te zuiveren.

Persoonlijke verlossing vereist bovenal het naleven van de waarheden zoals die door de islamitische wet worden onderwezen. Jezelf onderdompelen in het soefisme maakt simpelweg ruimte om deze waarheden te realiseren door kennis om te zetten in een constant bewustzijn.

De Islamitische wet richt zich tot iedereen. Het houdt daarom rekening met de zwakste persoon en beperkt de eisen tot een minimum. Dit is het resultaat van Goddelijke genade. Soefisme daarentegen is gebaseerd op het vermogen om te leven. Daarom houdt het de weg naar vooruitgang open en staat het degenen met vaardigheid toe om helemaal door te gaan tot de stadia van fana fillah, verloren gaan in Allah, en baka billah, eeuwig herleven door Allah. Bijvoorbeeld, de wettelijke standaard van aalmoezen is een veertigste. Maar tegelijkertijd heeft Allah de liefdadigheid open gehouden en zelfs de gelovigen geadviseerd om zelfs de dingen die ze nodig hebben te doneren. Men zou kunnen zeggen dat de minimumnorm van liefdadigheid die door de Islamitische wet is vastgelegd, gebaseerd is op het minimale niveau van het hart. Maar naarmate het hart niveaus overslaat, neemt ook de maat van liefdadigheid toe.

De waarheid is dus dat Soefi kennis een door God gegeven (ladunni) kennis is die verkregen kan worden door spirituele training, voor zover persoonlijke aanleg dat toelaat. Dit soort kennis blijkt uit het feit dat de Qur'an er herhaaldelijk naar verwijst. De Almachtige zegent de harten van hen die de verlangens van het vlees weerstaan uit Goddelijke vrees en liefde, met geschenken die de weegschaal van het verstand niet kan wegen. Het is een speciaal soort wijsheid, waarvan Allah (swt) zegt dat Hij deze schenkt aan degenen die vroom zijn (*taqwa*):

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ
سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

"O jullie die geloven! Indien jullie aan je verantwoordelijkheden jegens Allah voldoen, verleent Hij jullie een onderscheidingsvermogen [om het goede van het kwade te kunnen onderscheiden], scheldt Hij jullie je zonden kwijt en beschermt Hij jullie. Allah is de Bezitter van geweldige goedgunstigheid." (Al-Anfal, 8: 29)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ
وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

"O jullie die geloven, wees je bewust van Allah en geloof in Zijn boodschapper, opdat Hij jullie het dubbele van Zijn barmhartigheid verleent en jullie voorziet van een licht waarin jullie je voortbewegen en jullie vergiffenis schenkt. En Allah is Vergevensgezind, Genadevol." (Al-Hadid, 57: 28)

Mensen zoals Imam Ghazzali en Abdulqadir Jilani maakten zich eerst de Islamitische wetenschappen eigen zoals die in boeken en scholen worden onderwezen. Het was door hun diepte van hart dat ze later in staat waren om vooruitgang te boeken op het pad dat naar de Heer leidt en waarop de fijnere details van het onbekende zich openen. Allah (swt) openbaarde aan hen de geheimen die Hij achterhoudt voor het grote publiek, zoveel als hun harten aankonden. Als dat niet zo was, zouden zij nooit volwassen zijn geworden en zouden wij waarschijnlijk nooit van hen hebben gehoord.

De engelen knielen voor Adam (as)

Nadat hij Adam (as) had geschapen, hem van Zijn geest had ingeademd en hem de namen had geleerd, beval Allah de engelen om zich voor hem neer te buigen. De Qur'an verhaalt:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ.
فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ. فَسَجَدَ الْمَلَآئِكَةُ
كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ. إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ. قَالَ يَا إِبْلِيسُ
مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ. قَالَ لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ
صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ

"[En gedenk,] toen jouw Heer tegen de engelen zei: "Ik zal een mens scheppen uit klei, gevormd uit zwarte modder." En wanneer Ik hem heb vervolmaakt en iets van Mijn rūḥ heb ingeblazen, kniel dan neerbuigend voor hem neer. De engelen wierpen zich neer, allen gezamenlijk. Behalve Iblīs, hij weigerde te behoren tot degenen die zich neerwierpen. Hij [Allah] zei: "O Iblīs, wat weerhoudt jou ervan te behoren tot degenen die zich neerwerpen?" Hij zei: "Ik ga me niet neerwerpen voor [en dus onderwerpen aan] een mens, want Jij hebt hem uit klei geschapen, gevormd uit zwarte modder."' (Al-Hijr, 15: 28-33)

Deze gebeurtenis is zo belangrijk dat de Qur'an het, in zijn verschillende details, in precies zeven hoofdstukken vermeldt. Het bevat een fijn punt. De duivel negeert het bevel van Allah en volgt zijn ego. Hij stelt zijn logica en verstand boven het goddelijke bevel. Hetzelfde geldt voor menselijke wezens. Iedereen die zijn eigen persoonlijke oordeel boven dat van Allah laat gaan, begaat dezelfde fout als de duivel. De Qur'an waarschuwt hiertegen:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ

"O jullie die geloven! Plaats jezelf niet in een voorkeurspositie jegens Allah en Zijn boodschapper. Wees jullie bewust van Allah." (Al-Hujurat, 49: 1)

Allah vraagt dan aan de duivel:

قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ

"[Allah] zei: "O Iblīs, wat heeft jou ervan weerhouden [jezelf] neer te buigen voor hetgeen ik met Mijn macht [lett.: met Mijn beide handen] heb geschapen?" (Sad, 38: 75)

De 'twee handen' die in het vers genoemd worden, staan voor de macht van Allah en de waarde die Hij aan de mens hecht. Muhyiddin Ibn Arabi wijst ook op een andere betekenis daarbuiten:

"De twee handen zijn manifestaties van Allah's schoonheid (jamal) en majesteit (jalal). Het lichaam en de ziel van de mens zijn de verschijning van Allah's majesteit, terwijl zijn geest de verschijning is van Zijn schoonheid. De mens combineert beide goddelijke eigenschappen. Echter, in de duivel manifesteert zich alleen majesteit en daarom is hij verstoken van schoonheid".

De Profeet (vzmh) zegt:

"*Allah schiep Adam naar Zijn evenbeeld*". (Muslim, Birr, 115)

Allah overstijgt alle beelden en verbeelding. Daarom, waar deze hadith over spreekt is niet het fysieke beeld maar het innerlijke beeld; niet het lichaam maar de geest.

Als deze goddelijke namen niet in Adam (as) waren verschenen en als hem geen kwaliteiten waren gegeven die superieur waren aan andere geschapen wezens, dan zou hij niet in staat zijn geweest om zijn plicht als Allah's kalief op aarde te vervullen. De mens heeft dit vermogen standaard. Toch kan hij deze plicht alleen echt uitvoeren als hij de finesse bereikt om een insan-i kamil te worden, een perfect mens, door zijn ego te reinigen, zijn moraal te verfijnen en zichzelf te zuiveren.

Dit betekent dat de mens het potentieel heeft om zelfs engelen te overtreffen, mits hij zijn potentieel om te geloven en lief te hebben ontwikkelt en richting geeft aan zijn leven. Maar als hij zich overgeeft aan ontkenning, bedrog, jaloezie en verwaandheid, kan hij op een lagere plaats terechtkomen dan de dieren. De Qur'an zegt:

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا
يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ
كَالأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

"Wij hebben velen van de jinn`s en de mensen geschapen voor de Hel. Zij hebben harten waarmee zij niet begrijpen, en zij hebben ogen waarmee zij niet zien, en zij hebben oren waarmee zij niet horen. Zij zijn als kuddedieren, nee, zij zijn nog verder afgedwaald. Zij zijn de achtelozen." (Al-Araf, 7: 179)

De duivel knielde niet voor Adam (as) vanwege de verwaandheid en ijdelheid die hij in zich verborgen hield. Hij werd tot dan toe goed gerespecteerd. Hij had genoeg kennis om engelen te onderwijzen.

Daarop wijst het voorval nog op een paar dingen: kennis en rang hebben het gevaar het ego op te hitsen en dat kennis alleen niet genoeg is om ervoor te zorgen dat men Allah gehoorzaamt. De duivel was een van de djinn, geschapen uit een helder, rookloos vuur. Dus gebruikte hij zijn beperkte wijsheid om aan te nemen dat een helder, rookloos vuur superieur was aan de modder waaruit Adam (as) was geschapen. Hij veronderstelde dat hij op basis daarvan meer eer en waarde had. Hij nam aan dat het vernederend zou zijn voor iemand die uit een betere substantie was gemaakt om te buigen voor een minder wezen. Het was echter een gebrekkige analogie en het laat alleen maar zien hoe ontoereikend het verstand kan zijn om tot een oordeel te komen.

Men moet daarom nooit zijn toevlucht nemen tot analogie wanneer men geconfronteerd wordt met een Goddelijk gebod. Een analogie die tegen de Schrift ingaat is ongeldig en heeft geen waarde. Satan maakte die fout. Bovendien is de veronderstelling van de duivel dat 'vuur superieur is aan aarde' slechts relatief. De aarde heeft veel eigenschappen die superieur zijn aan vuur. Toch is het uiteindelijk niet belangrijk om ze te vergelijken, maar om te luisteren naar het gebod van Allah. De echte zonde die de duivel hier begaat, is zijn poging om een oordeel te vellen buiten dat van Allah om:

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ

“Hij (Iblis) **zei: “Ik ben beter dan hij. Jij hebt mij uit vuur geschapen, terwijl Je hem uit klei hebt geschapen!’”** (Al-Araf, 7: 12)[28]

De duivel zag de modder van Adam (as) maar niet de waarde ervan. Hij werd misleid door de schijn om de spiritualiteit erachter te zien. Wat hij niet wist was dat de mens was aangewezen als de kalief van Allah op aarde. Hij zag Adam (as) door het oog van zijn ego en kon daarom niet voorbij de materie kijken. Hij nam zijn eigen redenering als norm, niet Allah. Hij werd verrast en handelde instinctief. Tot dan toe was de duivel nog nooit geconfronteerd met een situatie die zijn gevoelens op de proef stelde en was hij nog nooit onderworpen aan zo’n beproeving. Hij kon de Goddelijke wijsheid niet begrijpen. Hij liet zich verdrinken in de donkere gangen van zijn ego en ging jammerlijk de wapens opnemen tegen Allah.

De duivel wilde zijn vermeende voordeel ten opzichte van Adam (as) niet verliezen en weerhield zich ervan om zich neer te werpen. Echter, door dit te doen, bevond hij zich in een slechtere positie dan hij ooit had kunnen bedenken. Allah verbande hem uit zijn bevoorrechte positie. Hij werd vernederd tegenover de engelen, die hem tot dan toe zeer gerespecteerd hadden, en werd in schande verdreven:

قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ. وَإِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ

“(Allah) zei: “Ga dan weg van hier [het Paradijs]. Jij bent verworpen. En jij bent vervloekt tot de Dag des Oordeels.” (Al-Hijr, 15: 34-35)

Elders in de Qur’an:

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ
أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ

“[Allah] zei: “Daal dan af vanuit hier. Het is niet aan jou, om je hier hoogmoedig te gedragen. Ga heen [uit het Paradijs], jij behoort tot de vernederden.” (Al-Araf, 7: 13)[29]

Terwijl hij zijn superioriteit probeerde te bewijzen, verloor de duivel uiteindelijk zijn gunst. Op dat moment vreesde hij voor zijn leven en smeekte:

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

“[Iblīs] zei: “Mijn Heer. Verleen mij dan uitstel tot de Dag waarop zij worden opgewekt.” (Al-Hijr, 15: 36)[30]

28. Zie ook, al-Hijr, 15: 33; Sad, 38: 76.
29. Zie ook, Sad, 38: 77-78.
30. Zie ook, al-A’raf, 7: 14.

In Zijn eeuwige wijsheid vervulde Allah zijn wens:

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ. إِلَى يَومِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ

"[Allah] zei: "Jij behoort zeker tot degenen aan wie uitstel is verleend, tot het moment van de vastgestelde tijd." (Al-Hijr, 15: 37-38)[31]

Zoals we al eerder hebben gezegd, bevat Adam (as) ieder mens tot het laatste uur in zijn zelf. Zo erft ieder mens een deel van Adams (as) eer, maar ook dezelfde haat die de duivel tegen hem koesterde. Maar uiteindelijk had de mens een obstakel nodig dat hij kon overwinnen om zijn volledige spirituele potentieel tot bloei te laten komen. Daarvoor was de duivel nodig als tussenpersoon. De duivel was nodig om die rol te vervullen, net als de gebeurtenissen rond de 'verboden boom', die er uiteindelijk toe leidden dat de mens uit het paradijs werd verbannen en zijn beproeving op aarde begon. De duivel is het obstakel dat de mens ervan weerhoudt zijn spiritualiteit te ontwikkelen door zijn verlangens te verleiden. De mens moet daarom voortdurend alert blijven. Het is die waakzaamheid die leidt tot spirituele volwassenheid.

Het zijn deze redenen die ten grondslag liggen aan Allah's beslissing om de duivel te laten rondlopen tot het laatste uur. Om de balans in evenwicht te houden, heeft Allah ook de poorten van barmhartigheid voor de mens opengehouden tot zijn laatste adem. Tot die tijd moet de mens echter ook een felle strijd voeren met de duivel, die deze waarschuwing heeft gestuurd:

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى
يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا. قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ
مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا. وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ
مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِم بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الأَمْوَالِ
وَالْأَوْلَادِ وَعِدْهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا

"Hij [Iblīs] zei: "Kijk dan, is hij degene die Jij boven mij hebt geëerd? Indien Jij mij tot de Dag

der Opstanding uitstel verleent, zal ik mijn macht uitoefenen over zijn nageslacht, op een enkeling na." Hij [Allah] zei: "Ga heen! En wie van hen jou volgt, voor jullie is de Hel een volledige vergelding [lett.: beloning], voor jullie allen. En bij wie je maar kan van hen, verbaas hem onaangenaam door jouw stem, en verzamel jouw [leger], te paard en te voet. Deel met hen hun rijkdommen en hun

31. Zie ook, al-Araf, 7: 15.

kinderen en doe hun beloften." En de satan belooft hun niet anders dan bedrog." (Al-Isra, 17: 62-64)

Het bovenstaande vers wijst op de belangrijkste tactieken die de duivel gebruikt om de mens te manipuleren:

- Bovenal kan de duivel alleen diegenen misleiden over wie hij macht heeft.

- Hij bedriegt de mens met behulp van allerlei instrumenten en liederen waar de mens van nature van houdt en dus gemakkelijk door misleid kan worden. Geleerden hebben de term 'sawt', vertaald als 'stem' in het bovenstaande vers, geïnterpreteerd als elk geluid dat oproept tot rebellie tegen God.

- De duivel mobiliseert de hulp van mensen en djinn bij taken die hij alleen niet kan uitvoeren.

- Hij misleidt mensen meestal via hun kinderen en rijkdom.

Na Gods toestemming voelde de duivel zich een beetje veiliger en probeerde hij in schaamteloze onbeschaamdheid Allah de schuld te geven van zijn rebellie:

قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ.
ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَآئِلِهِمْ
وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ

"(Iblis) **zei: "Dan zal ik omdat Jij mij hebt doen dwalen, hen (opwachten en) in een hinderlaag lokken op Jouw rechte pad. Vervolgens benader ik hen zeker, van voor hen en van achter hen en van hun rechterzijde en van hun linkerzijde, en jij zult de meeste van hen niet dankbaar (tegenover Jou) aantreffen.'"** (Al-Araf, 7: 16-17)

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ

"Hij zei: 'Mijn Heer, omdat Jij mij in (hebt toegestaan opstandig te zijn en) hebt doen dwalen, zal ik zeker voor hen op aarde hun (slechte daden) aantrekkelijk doen lijken en hen allen doen dwalen." (Al-Hijr, 15: 39)

De beroemde soefi Yahya ibn Muadh (geb. 872) beschrijft de overhand die de duivel over de mens heeft:

"De duivel is inactief; hij heeft niets te doen. Wij daarentegen zijn altijd bezig. Hij ziet ons maar wij zien hem niet. Wij vergeten onze plicht, maar hij vergeet nooit de zijne. En om het nog erger te maken, onze ego's staan in zijn dienst."

De Qur'an waarschuwt:

وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ

"…volg niet de voetstappen van de Satan." (Al-Baqarah, 2: 208)

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو
حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ

"De Satan is een vijand van jullie, beschouw hem dus ook als vijand. Hij roept zijn volgelingen alleen op, opdat zij bewoners van het vlammende Vuur worden." (Fatir, 35: 6)

De Qur'an wijst de duivel dus aan als de duidelijke vijand van de mens en adviseert ons om onze toevlucht bij Allah te zoeken. Enkele van deze verzen zijn:

وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ. وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ

"En zeg: "Mijn Heer, tot Jou zoek ik mijn toevlucht tegen de influisteringen van de satans. Ik zoekmijn toevlucht tot Jou mijn Heer, opdat zij niet bij mij komen." (Al-Mu'minun, 23: 97-98)

وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ. إِنَّ الَّذِينَ
اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ

"En indien een boze influistering van de satan jou [tot het kwade] aanspoort, zoek dan jouw toevlucht tot Allah. Hij is Alhorend, Alwetend (*Samīʿ ʿAlīm***). Degenen die godsbewust zijn jegens Allah: wanneer een boze ingeving van de satan hen overvalt, gedenken zij Allah en dan zien zij weer."** (Al-Araf, 7: 200-201)

Toevlucht zoeken betekent vertrouwen op de bescherming van iemand tegen iets dat gevreesd wordt. In hoofdstuk an Nas gebiedt Allah ons om uitsluitend Zijn bescherming te zoeken tegen de duivel. Alleen de Almachtige kan de listen van Satan afweren, die geen middel onbeproefd laat om de mens te misleiden.

De Profeet (vzmh) heeft ook het volgende advies:

"*Als je de basmalah zegt bij het binnengaan van je huis of tijdens het eten, dan zegt de duivel tegen zijn soldaten: '...je mag hier niet overnachten of dineren'. Maar als je de basmalah niet zegt bij het binnengaan van je huis, dan zegt de duivel tegen hen: '...je hebt een plek om de nacht door te brengen'. En als je de basmalah niet zegt tijdens het eten, dan zegt de duivel '...je hebt een plek gekregen om te overnachten en wat te eten'.*" (Muslim, Ashribah, 103)

Een andere manier om jezelf tegen de duivel te beschermen is ikhlas, dat wil zeggen, oprecht zijn in je geloof in Allah. De Qur'an citeert de duivel als hij verklaart dat hij alle mensen zal bedriegen met uitzondering van:

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ

"…behalve Jouw dienaren onder hen, de zeer gezuiverden [met Jouw steun]." (Al-Hijr, 15: 40)

De Almachtige bevestigt:

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ

"Jij hebt geen gezag over Mijn dienaren, behalve over degenen van de dwalenden die jou volgen." (Al-Hijr, 15: 42)

Ikhlas Het is om huichelarij uit alle handelingen te weren, om te voorkomen dat men zich uitslooft in daden van aanbidding en om het hart te beschermen tegen smetten die de zuiverheid ervan aantasten. Het is om alleen aan het plezier en de liefde van Allah (swt) te denken en al het gedrag dienovereenkomstig te reguleren. In die zin dient ikhlas als een pantser tegen al het kwaad waarmee de duivel de mens hoopt te misleiden. Het stelt de mens in staat om ze te zien voor wat ze zijn buiten hun mooie uiterlijk. Echter, om ikhlas te verkrijgen, moet het hart een bepaalde mix bereiken; en het verkrijgt dat terwijl het streeft naar marifatullah, kennis van Allah.

Een andere krachtige kracht tegen het kwaad van de duivel is het gedenken van Allah, zowel verbaal als in het hart. Het verlaten van het gedenken van Allah leidt ertoe dat de duivel iemands constante gezelschap wordt. Alle zonden worden begaan op het moment dat men Allah vergeet. Het is onmogelijk om oprecht de basmalah te zeggen en te zondigen; Allah te zeggen en onrecht te doen of iemands hart te breken. Allah zegt het zelf:

وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ

"En degene die zich onachtzaam gedraagt jegens het gedenken van de Barmhartige (*al-Raḥmān*), hem wijzen Wij een satan toe, die zijn [onscheidbare] vriend is.." (Al-Zukhruf, 43: 36)

We kunnen ook veilig zijn voor de duivel door een toewijding aan Allah en Zijn Boodschapper die diep uit het hart komt, door onze uiterste best te doen op de weg van de Islam en het verheffen van Allah's naam op aarde. In ruil daarvoor garandeert Allah (swt) Zijn hulp:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

"O jullie die geloven! Indien jullie [de religie van] Allah helpen, helpt Hij jullie en verstevigt Hij jullie voeten.." (Muhammad, 47: 7)

Maar degenen die Allah's geboden de rug toekeren en de duivel volgen, kunnen maar op één plaats terechtkomen:

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ

"Ik zal zeker het Vuur vullen met jou en met allen die jou volgen." (Sad, 38: 85)

لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ

"En wie van hen jou volgt, Ik zal de hel met jullie allen vullen." (Al-Araf, 7: 18)

Daarom is het van vitaal belang dat we de duivel herkennen voor wie hij is: onze aartsvijand die elke truc zal gebruiken die hij kent om ons naar de krochten van de hel te sturen.

❁

Er wordt verteld dat de engelen toen hun hoofden van de grond ophieven en zagen dat de djinn die ze eerder als Azazil hadden gekend en die beroemd was geworden omdat hij veel van zijn tijd besteedde aan het aanbidden van de Heer, was veranderd in een kwaadaardig wezen. Dus bogen zij zich weer neer, om Allah te bedanken dat Hij hen voor een soortgelijk lot had behoed.

Azazil werd Satan en de belichaming van het kwaad nadat hij zich niet had neergeknield. Hij was geen engel, hij was uit vuur geschapen. Hij was een djinn onder de engelen van het paradijs, maar daarom uniek. Hij voelde zich dus superieur aan Adam (as) en kon zijn hoofd er niet bijhouden dat Adam (as) een geest droeg en was aangesteld als kalief van Allah. Hij verstopte zijn oren voor het goddelijke bevel en liet zijn ego de overhand nemen. Hij was zich niet bewust van het feit dat zijn kennis niets was vergeleken met die van Allah:

مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ
وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا

"Ik heb hen noch getuige laten zijn van de schepping van de hemelen en van de aarde, noch van hun eigen schepping. Ik neem degenen die anderen doen afdwalen nooit tot steunverleners." (Al-Kahf, 18: 51)

En in het vers daarvoor waarschuwt de Almachtige zijn dienaren dat ze hun bestaansreden niet mogen vergeten en geen vriendschap mogen sluiten met Satan en zijn handlangers:

كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ
مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا

"…hij behoorde tot de jinn`s. Hij overtrad daarmee het gebod van zijn Heer. Nemen jullie dan hem en zijn nageslacht tot bondgenoten (awliyā') in plaats van Mij, terwijl zij jullie vijanden zijn? Wat een slechte ruil is dit voor de onrechtplegers!." (Al-Kahf, 18: 50)

We moeten in gedachten houden dat Allah de engelen niet opdroeg Adam (as) te aanbidden door hen te vertellen zich neer te buigen. Het was gewoon om de engelen te laten weten dat Adam (as) superieur aan hen was door zijn innerlijke potentieel en de eigenschappen die hij had gekregen. Allah (swt) had Adam (as) ingeademd vanuit Zijn eigen geest en bevoorrechtte hem boven andere wezens.

Het was ook om de engelen het goddelijke bevel zonder vragen te laten opvolgen. Het feit is dat, ook al was Adam (as) het object voor hen, het in werkelijkheid Allah was voor wie zij zich neerbogen en die zij aanbaden. Adam (as) was niets meer dan wat de Ka'bah is tijdens het rituele gebed. Het knielen voor de Ka'bah is niet om het te aanbidden. Het is om Allah (swt) te aanbidden. De Ka'bah is slechts een centrum dat de Goddelijke genade absorbeert en het gebed regelt om ervoor te zorgen dat de gelovigen verenigd zijn in de handeling door in dezelfde richting te kijken.

De schepping van Eva

Vlak na Adam (as), de moeder van de mensheid, werd Eva geschapen. De Qur'an zegt:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ
مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

"O mensen, voldoe aan jullie verantwoordelijkheden jegens jullie Heer, Die jullie vanuit één enkel wezen schiep en daaruit zijn gelijke schiep en uit hen beiden mannen en vrouwen heeft voortgebracht en verspreid." (Al-Nisā', 4: 1)

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ
مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا

"Hij is Degene Die jullie uit één enkel wezen heeft geschapen en daaruit zijn echtgenote maakte, opdat hij bij haar rust zou vinden.." (Al-Araf, 7: 189)

Zoals we al eerder hebben gezegd, was er een tijd dat er alleen Allah was. Hij wilde gekend worden en als gevolg daarvan ontstond de kosmos of de wereld van veelheid. Allah wilde gekend worden vanwege Zijn liefde. Zonder liefde zou er niets zijn geschapen. Liefde is de reden waarom elk wezen is ontstaan. Specifiek is het de liefde die Allah voelde voor de Profeet Mohammed (vzmh), zoals blijkt uit een *hadith qudsi*.[32]

De liefde die door Allah wordt vrijgegeven is van een aard die naar Hem moet terugkeren. Het is noodzakelijkerwijs geneigd om terug te keren naar zijn oorsprong. Maar het had een drager nodig en dat is de reden waarom Adam (as) werd geschapen. Hij markeert het begin van de reis van de liefde terug naar huis. Omdat de mens liefde draagt, voelt hij dezelfde behoefte om de liefde die hij krijgt terug te geven.

Eenheid is voorbehouden aan Allah alleen. Zo werd elke soort in paren geschapen met een wederzijdse aantrekkingskracht naar elkaar. De hele kosmos volgt deze wet. Van planten en dieren tot mensen en materie, inclusief de elektronen en protonen die we niet met het blote oog kunnen zien, alles bestaat uit paren. In feite zegt de Qur'an:

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

"En van alles hebben Wij paren geschapen, opdat jullie je dat wellicht ter harte nemen.." (Al-Dhariyat, 51: 49)

Dit is ook noodzakelijk voor het bestaan, in de meest algemene zin, om terug te keren naar zijn oorsprong, die Allah is. De terugkeer van de wereld van veelheid naar die van eenheid is een koers die het bestaan van nature en noodzakelijk volgt. De aantrekkingskracht die gevoeld wordt tussen tegengestelde paren binnen dezelfde soort fungeert als een brug voor die terugkeer. Allah heeft die aantrekkingskracht ook een middel gemaakt om soorten te laten voortbestaan.

Er is nog een ander aspect dat hiermee samenhangt. De mens is in ballingschap in die zin dat hij ver verwijderd is van Allah. Een leven in ballingschap brengt eenzaamheid, wanhoop en verdriet met zich mee, waarbij de mens de behoefte voelt om getroost te worden. Het spreekwoordelijke gezegde dat 'Alleen Allah alleen kan zijn' heeft een goede reden. Iedereen heeft zorg en troost nodig. De mens wordt met deze behoeften geboren. Ondanks dat hij overvloedig was in alle schoonheden van het paradijs, voelde zelfs Adam (as) de behoefte aan een metgezel van zijn eigen soort. Sindsdien zijn vrouwen bruggen voor mannen om Allah te bereiken door middel

32. De relevante hadith kan worden gevonden onder de onderstaande bespreking van 'De vergiffenis van Adam (as) en Eva'.

van liefde; en hetzelfde geldt voor mannen in relatie tot vrouwen. De liefde voor Layla heeft alleen betekenis als het de man uiteindelijk brengt tot liefde voor Mawla of Allah. Anders wordt Layla een afgod die de mens op een dwaalspoor brengt in de beproeving van het leven. Layla is een symbool. Het is niet altijd per se een vrouw. Het kan rijkdom, rang of iets anders zijn waar het ego naar verlangt dat hem wegvoert van Allah. In dat geval worden begeerte en daarmee het ego goden.

Dus, vanwege een aantal onderliggende wijsheden, wenste Allah dat Adam (as) een partner van zijn eigen soort had in wie hij troost en troost kon vinden. Hij schiep Eva uit de onderste linker rib van Adam (as).

Ibn Abbas en Ibn Masud (r.anhum) vertellen van de Profeet (vzmh) dat Adam (as) zich in het Paradijs vestigde nadat Satan was verdreven. Een tijd lang liep Adam (as) rond en voelde zich eenzaam, ondanks alles wat hij tot zijn beschikking had. Dus vroeg hij Allah om een partner. Op een dag werd hij wakker en vond een andere persoon aan zijn zijde.

"Wie ben jij?" vroeg hij.

"Ik ben een vrouw", zei ze. "Allah heeft mij gemaakt zodat jij rust en vrede in mij kunt vinden".

Eva's naam is oorspronkelijk Hawwa, wat levend betekent. Ze kreeg die naam omdat ze uit een ander levend wezen, Adam, was geschapen (as). (Al-Tabari, Tarikh, I, 103-104)

De Profeet (vzmh) zegt:

"*Behandel vrouwen vriendelijk, want zij zijn uit de rib geschapen. Als je ze probeert recht te trekken, zullen ze breken. Maar als je ze met rust laat, zullen ze gebogen blijven. Behandel vrouwen dus vriendelijk.*" (Al-Bukhari, Anbiya, 1)

Vrouwen zijn emotioneel veel rijker dan mannen. Wanneer de Qur'an beschrijft hoe de baby in de baarmoeder wordt gecreëerd, vertelt hij ons dat de vloeistof die de vader bijdraagt, van rond zijn sulb of ruggengraat komt, terwijl de moeder bijdraagt vanuit haar *taraib*, van tussen haar borstbeen in de buurt van haar hart, wat het centrum van emoties is.[33] Dit komt voort uit de rol die Allah aan vrouwen heeft gegeven, namelijk het beschermen en opvoeden van haar kinderen. Vrouwen moeten daarom netjes behandeld worden. De vader kan niet voor een baby zorgen zoals een moeder dat kan. Hij kan niet net zo goed luiers verschonen als zij of zichzelf net zo gewillig van slaap beroven om voor de baby te zorgen. Een moeder kan zich zonder blikken of blozen opofferen voor haar kinderen, maar een vader moet wel twee keer nadenken. Een moeder koestert haar kind voortdurend, voelt de pijn en de vreugde van het kind in haar botten. Ze draagt het kind negen maanden in haar

33. Zie, al-Tariq, 86: 6-7.

buik, twee jaar in haar armen en de rest van haar leven in haar hart. Ze kan niet eten als haar kind dat niet doet. Als haar kind in tranen uitbarst, doet zij dat ook. Het is daarom onmogelijk voor een kind om haar terug te betalen.

Na het scheppen van onze moeder Eva, zei Allah de Almachtige:

وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا
وَلَا تَقْرَبَا هـذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

"[Wij zeiden:] "O, Adam, verblijf in de Tuin, jij en je echtgenote, en eet wat jullie willen, maar nader deze boom niet, anders behoren jullie tot de onrechtvaardigen." (Al-Araf, 7: 19)

En de beproeving van de mensen begon.

Leven in het paradijs

Allah stond toe dat Adam en Eva in het paradijs leefden en zich alles konden veroorloven behalve het fruit van de verboden boom. Hij informeerde hen ook dat Satan hun duidelijke vijand is.

فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى.

"Daarom zeiden Wij: "O Adam, hij is een vijand voor jou en voor jouw gelijke [echtgenote]. Zorg er dus voor dat hij jullie niet uit de Tuin verdrijft, anders zullen jullie ongelukkig worden." (Ta Ha, 20: 117)

En zij leefden comfortabel in het paradijs en genoten van alles wat het te bieden had. De Qur'an beschrijft:

إِنَّ لَكَ أَلاَّ تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى. وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَضْحَى

"Daarin zal jij zeker geen honger hebben, en niet naakt zijn.. En daarin zal jij noch dorstig zijn, noch zal je aan de hitte van de zon worden blootgesteld."" (Ta Ha, 20: 118-119)

De afdaling van het paradijs naar de aarde

De beproeving van de mens begon met de schepping van Adam (as). Voor zover wij weten, werden de engelen op de proef gesteld toen hen werd bevolen zich voor hem neer te buigen. Alle engelen slaagden voor de test omdat ze geen ego's hadden die hen zouden beïnvloeden om het anders te doen. Maar Satan faalde. Hij was een djinn en had een ego.

Na het testen van de engelen en de duivel met Adam (as), testte Allah Adam en Eva met de duivel. Hij gaf de duivel de kans via de verboden boom, het enige in het paradijs dat Hij verboden had verklaard.

Het was toen dat het ego zelf zijn lange strijd begon om de mens te weerhouden van het gehoorzamen van Allah's bevelen. Sommige verslagen suggereren dat de invloed van Eva er veel mee te maken had dat Adam (as) naar de verboden vrucht greep.

Vrouwen zijn gevoeliger en vatbaarder geschapen dan mannen. Daarom worden ze gemakkelijker beïnvloed. Sinds het begin heeft Satan dit in zijn voordeel gebruikt. Dit is misschien nog nooit zo duidelijk geweest als vandaag de dag, waar vrouwen worden gebruikt als gereedschap voor advertenties en propaganda in zowel de commercie als de politiek. Hoewel vrouwen voor mannen een middel zijn om rust en troost te vinden, vormen ze ook een grote beproeving. Dat gezegd hebbende, is het geluk van de man in beide werelden afhankelijk van vrouwen. Sawban (ra) vertelt het volgende:

"We waren op campagne toen Allah openbaarde:

وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ
وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

"En degenen die goud en zilver oppotten en het niet uitgeven op het pad van Allah, verkondig hun een pijnlijke bestraffing." (Al-Tawbah, 9: 34)**.**

Sommige metgezellen merkten toen op, 'geen goud en zilver meer oppotten... maar als we maar wisten wat beter was zodat we het konden bemachtigen'. Het was toen dat de Boodschapper van Allah (vzmh) zei:

'De meest waardevolle dingen die je kunt hebben zijn een tong die herinnert, een hart dat dankt en een rechtschapen vrouw die haar man helpt om het geloof te behouden.'" (Al-Tirmidhi, Tafsir, 9/9)

Een andere hadith zegt:

"Na taqwa heeft de man het meeste baat bij een rechtschapen vrouw. Als hij haar iets vraagt, doet ze het. Als hij naar haar kijkt, voelt hij vreugde. Als hij belooft iets voor een ander te doen, zal zijn vrouw er alles aan doen zodat hij zijn woord houdt. En als hij ver weg moet, beschermt zijn vrouw zijn eer en rijkdom." (Ibn Majah, Nikah, 5/1857)

"De wereld is vol van dingen om van te genieten. Maar het beste daarvan is een rechtvaardige vrouw". (Muslim, Rada, 64; Nasai, Nikah, 15; Ibn Majah, Nikah, 5)

Om die reden suggereerde Ali (kw) dat het vers:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَة وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

""O, onze Heer, geef ons wat goed is in de wereld en wat goed is in het Hiernamaals en bescherm ons tegen de bestraffing van het Vuur." (Al-Baqarah, 2: 201) *kan ook geïnterpreteerd worden als: 'Heer, geef ons een rechtvaardige vrouw op aarde en de vrouwen van het paradijs in het hiernamaals en behoed ons voor de listen van vrouwen'.* (Ali al-Qari, Mirqat, VI, 265)

❁

Satan gebruikte elke truc die hij kende om Adam en Eva te misleiden. De Qur'an vertelt wat er gebeurt:

فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَا يَبْلَى

"Maar de satan fluisterde hem in, hij zei: "O Adam, zal ik jou de weg wijzen naar de boom der eeuwigheid en een macht die nimmer zal vergaan?"" (Ta Ha, 20: 120)

فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْآتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ. وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ. فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكُمَا الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ

"Daarna fluisterde de satan hen [boze ingevingen] in, om hun zo de ogen te openen voor hetgeen voor hen verborgen was [gebleven] van hun schaamdelen, en zei: "Jullie Heer heeft jullie [de vruchten van] deze boom alleen verboden, opdat jullie niet tot de engelen of de eeuwig levenden [zullen] behoren." En hij bezwoer hun: "Ik ben voor jullie zeker een oprechte raadgever." Zo misleidde hij hen door bedrog. Toen zij van [de vruchten van] de boom hadden geproefd, werden [zij zich van] hun schaamdelen zo zichtbaar bewust, dat zij [uit schaamte] bladeren uit de Tuin aan zichzelf vast begonnen te hechten, ter bedekking ervan. En hun Heer riep tot hen: "Heb ik jullie [de vruchten van] die boom niet verboden? Heb ik jullie niet gezegd dat de satan een openlijke vijand is voor jullie?" (Al-Araf, 7: 20-22)

Adam en Eva naderden de verboden boom vanwege hun Nafs of ego. Het is de constante hindernis die menselijke wezens moeten overwinnen. De waarde van een overwinning is evenredig met de obstakels die overwonnen zijn om er te komen.

Een ego dat iemand in de boeien slaat, is reden tot vernietiging. Aan de andere kant is een ego dat getraind en verfijnd is, een middel voor eeuwige winst. Er is gezegd:

"Het ego is je rijdier. Behandel het voorzichtig en met zorg".

Feit is dat de Almachtige de mens een vrije wil heeft gegeven en waar hij terechtkomt hangt af van de keuzes die hij maakt. Deze vrije wil is beperkt in vergelijking met Allah's eeuwige vrijheid. De mens heeft echter genoeg vrijheid om zijn persoonlijke bestemming vorm te geven. Het is daarom noodzakelijk voor ons om onze vrijheid te gebruiken in lijn met wat Allah ons heeft opgedragen, en toevlucht te zoeken tot Zijn barmhartigheid voor Zijn toorn.

Adam en Eva (as) vielen voor de truc die de duivel had bedacht om wraak op hen te nemen. Nadat ze zich realiseerden wat ze hadden gedaan, verlieten ze snel zijn zijde. Ze gingen dichter bij de engelen staan en begonnen berouw te tonen met de woorden die ze van Allah hadden geleerd:

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنْ الْخَاسِرِين

"Zij zeiden: "Onze Heer, wij hebben onszelf onrecht aangedaan. Indien Jij ons niet vergeeft en ons geen genadig verleent, behoren wij zeker tot de verliezers." (Al-Araf, 7: 23)

De Almachtige vergaf hen, maar vanwege een aantal onderliggende wijsheden, wilde hij hen naar de aarde sturen:

قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَى
حِينٍ. قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ

"Allah zei: "Daal af, ieder van jullie als vijanden van de ander. En er is voor jullie eenverblijf plaats op de aarde en een voorziening voor een bepaalde tijd. [Allah] zei: "Daarop leven jullie en daarop sterven jullie en vandaar worden jullie tevoorschijn gebracht [tijdens de Dag der Opstanding]." (Al-Araf, 7: 24-25)

Maar niet voordat hij hen leerde waar de weg naar verlossing lag, niet alleen voor hen, maar ook voor de generaties na hen:

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْآتِكُمْ وَرِيشًا
وَلِبَاسُ التَّقْوَى ذَلِكَ خَيْرٌ

"Kinderen van Adam! Wij hebben jullie kledij neergezonden om jullie schaamdelen te bedekken, en bij wijze van verfraaiing. En het gewaad van taqwā is het beste.." (Al-Araf, 7: 26)

Het bovenstaande vers stelt dat kleding niet genoeg is om de mens te bedekken. Het is echt de kleding van taqwa die het hart reinigt van negatieve gedachten en emoties en die de mens in staat stelt om in het reine te komen met zijn verantwoordelijkheden tegenover Allah. *Taqwa* bepaalt ook de superioriteit van mensen ten opzichte van elkaar:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

"De meest edelmoedige onder jullie bij Allah is degene van jullie die zich het meest bewust is van zijn verantwoordelijkheden.." (Al-Hujurat, 49: 13)

En elders in de Qur'an, vlak nadat ons is verteld over het incident waarbij Adam en Eva (als) uit het paradijs werden verbannen, worden we gewaarschuwd:

يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ
يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا إِنَّهُ يَرَاكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ
حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

"Kinderen van Adam, laat de satan jullie niet verleiden, zoals hij jullie ouders uit de Tuin heeft verdreven en hun kledij van hen heeft losgerukt, opdat hij hun hun schaamdelen kon tonen. Hij ziet jullie, hij en zijn medestanders, vanwaar jullie hen niet zien. Wij hebben de satans tot bondgenoten gemaakt voor degenen die niet geloven.." (Al-Araf, 7: 27)

De Almachtige schiep de ouders van de mensheid in het paradijs. Maar omdat ze naar de verboden boom reikten, werden ze eruit gehaald en naar de wereld gestuurd, het rijk van beproeving. Enkele redenen waarom het zo gelopen is, kunnen als volgt opgesomd worden:

Allah had al gewild dat de mensheid op aarde zou leven.

De Heer wilde dat ze de zegening die het paradijs was zouden waarderen en goed zouden doen op aarde in de hoop daar op een dag terug te keren.

Allah wilde uit Adams (as) generatie degenen die het paradijs waardig waren scheiden van anderen die het hellevuur verdienden.

Allah wilde dat de mensheid Zijn wet op aarde zou handhaven en zou werken aan de verbetering ervan.

Het is een raadsel van het lot dat de menselijke rede nooit kan oplossen.

De kwetsbaarheden van de mens

Allah heeft de zaden van zowel goed als slecht in de ziel van de mens gezaaid en hem de mogelijkheid gegeven om zich te ontwikkelen aan welke kant hij maar wil. De mens heeft daarom een tweevoudige natuur, positief en negatief. Hij heeft sterke en zwakke kanten. De Qur'an heeft zich meer gericht op de psychologische zwakheden van de mens om hem te waarschuwen niet over zijn ego te struikelen en hem aan te moedigen naar het goede te gaan.

1. De mens is onrechtvaardig en onwetend

Hierover zegt de Qur'an:

إِنَّا عَرَضْنَا الأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا
وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الإِنسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

"Wij boden de hemelen, de aarde en de bergen het hun toevertrouwde (*al-amāna*) aan, maar zij weigerden dit te dragen en zij waren beducht voor [hun verantwoordelijkheid]. Maar de mens nam het op zich [dit te dragen]; hij is zeer onrechtvaardig [jegens zichzelf], onwetend.." (Al-Ahzab, 33: 72)

Het 'vertrouwen' dat in het vers wordt genoemd, staat voor de verantwoordelijkheid die de mens op zich heeft genomen om de geboden van Allah te vervullen. De mens vervult wat dat vertrouwen van hem vraagt door zijn verstand en wil te gebruiken. Alleen de mens heeft dit vertrouwen gekregen en het is wat de mens onderscheidt van de rest van de schepping. Het is vanwege dat vertrouwen dat de mens in dit leven een beproeving ondergaat.

Het feit dat de hemel, de aarde en de bergen die last niet op zich namen, toont aan dat dingen die wij onbeweeglijk en levenloos achten, in feite bewust genoeg zijn om het gewicht van de verantwoordelijkheid te beseffen:

لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ
خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

"Indien Wij deze Koran hadden neergezonden op een berg, dan had jij die zeker uit vrees voor Allah zich nederig [opensplijtend] in stukken uiteen zien vallen. Wij brengen deze gelijkenissen aan de mensen, opdat ze wellicht nadenken.." (Al-Hashr, 59: 21)

Het bovenstaande vers illustreert dat inerte wezens in staat zijn om zowel emotioneel als fysiek te reageren op goddelijke bevelen.

Allah vertelt ons dat de mens het vertrouwen op zich nam omdat hij van nature onrechtvaardig en onwetend is en daarom verantwoordelijkheid op zich neemt zonder de gevolgen af te wegen.

Het tegenovergestelde van onrechtvaardigheid is rechtvaardigheid. De mens kan rechtvaardig zijn en voorkomen dat hij onrechtvaardig wordt door veel goede daden te verrichten. In hoofdstuk al-Asr zegt Allah dat goede daden noodzakelijk zijn voor de mens om ellende en verlies te vermijden.

Het tegenovergestelde van onwetendheid is kennis. Kennis bestaat uit twee delen. Het heeft zowel uiterlijke als innerlijke wetenschappen. Ghazzali suggereert dat ware wijsheid vereist dat men beide combineert, wanneer hij zegt: "Ware geleerden, die de profeten erven, zijn degenen die doordrenkt zijn van beide kanten van kennis".

Allah zegt:

أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

"Is de gehoorzame, die een gedeelte van de nacht zich neerknielend en staand [in gebed] doorbrengt, zich zorgen maakt over het Hiernamaals en de barmhartigheid van zijn Heer wenst [gelijkwaardig aan wie dat niet doet]? Zeg: "Zijn degenen die kennis hebben gelijk aan degenen die geen kennis hebben?" Het zijn slechts de bezitters van gezond verstand die zich dat ter harte nemen...." (Al-Zumar, 39: 9)

Zamakhshari interpreteert dat vers als volgt:

"Met 'degenen die weten' verwijst de Almachtige naar mensen die gehoorzamen en zich bezighouden met daden van aanbidding; en met 'degenen die niet weten' bedoelt Hij anderen die zich onthouden. Hiermee beschouwt Hij gelovigen die zich bezighouden met aanbidding als een van de geleerden, wat ook impliceert dat mensen die zich onthouden van het gehoorzamen en aanbidden van de Heer nooit geleerden kunnen zijn in de ware zin van het woord. Het vers verwijt dus de mensen die zich op hun weinige kennis verlaten om zich aan de wereld over te geven en het gehoorzamen en aanbidden van de Heer vermijden." (Kashshaf, V, 156)

Het gevolg van dit alles is dat we alleen kunnen voorkomen dat we onrechtvaardig en onwetend zijn als we onze kennis, in beide bovengenoemde betekenissen, omzetten in wijsheid. Met andere woorden, om onszelf van deze geestelijke ziekten te genezen, moeten we niet alleen in het verstand investeren, maar ook in het hart.

De bovenstaande verzen waarschuwen ook voor de ellende die voortkomt uit het door de vingers zien van de wijsheid die Allah ons aanmoedigt te zoeken.

Het is een zware verantwoordelijkheid, die de Mathnawi uitlegger Tahiru'l-Mevlevi uitdrukt als:

Met lege handen komen zou onbeleefd zijn geweest
Maar Heer, zonden zijn alles wat ik naar U kon brengen
En wat de bergen zeiden zou ze doen barsten
Ik heb twee keer zoveel hierheen gesleept op mijn rug

Soefisten zeggen dat de oeressentie (primaire essentie) van de mens onwetendheid is en vallen terug op de beschrijving van de mens in de Qur'an als 'zeer onwetend' als bewijs. Absolute kennis behoort alleen toe aan Allah. In de Qur'an wordt gezegd:

وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

"Er is jullie niet anders dan heel weinig kennis verleend.." (Al-Isra, 17> 85) En dit wordt gecontrasteerd met de grenzeloze kennis van Allah door een geweldige beeldspraak:

وَلَوْ أَنَّ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ
سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"En indien alle bomen op de aarde pennen waren en de zee [inkt was], aangevuld met nog zeven zeeën, dan [nog] zouden de woorden van Allah niet uitgeput raken. Allah is Almachtig, Alwijs (*ʿAzīz Ḥakīm*)." (Luqman, 31: 27)

De Profeet (as) zegt ook:

"*Tijdens die ongelooflijke reis waar Khidr (as) Mūsā (as) getuige hield van vele wonderbaarlijke en mysterieuze voorvallen, landde er een mus op het dek van een schip waar ze aan boord waren gegaan en begon met zijn snavel wat water uit de zee te verzamelen. Khidr (as) vestigde Mūsā' (as) aandacht erop en merkte op:*

'Wat jij, ik en de hele schepping weten is een druppel vergeleken met de zee van Allah's kennis." (Al-Bukhari, Tafsir, 18/4)

Geleerden hebben deze vergelijking gebruikt om te zeggen dat de kennis van de mensen een druppel is vergeleken met de zee van wat heiligen weten, de kennis van de heiligen is een druppel vergeleken met de zee van wat profeten weten, de kennis van de profeten is een druppel vergeleken met de zee van wat Profeet Mohammed (vzmh) weet, en de kennis van de Profeet (vzmh) is een druppel vergeleken met de zee van wat Allah (swt) weet.

Toch, als een persoon taqwa weet te verwerven door de weinige kennis die hij heeft, zal Allah hem wijsheid schenken. De persoon krijgt dan zijn deel van marifah, waar hij God begint te kennen zoals Hij gekend zou moeten worden. Het is dan dat de goddelijke mysteries zich beginnen te ontvouwen. Zoals de Qur'an zegt:

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ

"Vrees Allah...en Hij zal u onderwijzen." (Al-Baqarah, 2)

De gerenommeerde Qurtubi interpreteert dat vers als:

"Hier garandeert Allah (swt) dat Hijzelf degenen die Hem vrezen zal onderwijzen. Iemand die taqwa heeft zal een licht in zijn hart krijgen dat hem in staat stelt om de waarheden te begrijpen en goed van kwaad te onderscheiden." (Qurtubi, III, 406)

Dit wordt bevestigd door de woorden van de Profeet (vzmh):

"*Degenen die in praktijk brengen wat zij weten, zullen door Allah onderwezen worden in wat zij niet weten.*" (Abu Nuaym, Hilyatu'l-Awliya, X, 15)

2. De mens is gehaast

Allah wijst op dit aspect van de menselijke psychologie in het volgende:

خُلِقَ الإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ

"De mens is haastig van aard geschapen." (Al-Anbiya, 21: 37)

وَيَدْعُ الإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَ كَانَ الإِنْسَانُ عَجُولًا

"De mens vraagt om het kwade, net zoals hij vraagt om het goede. De mens is gehaast [van aard].." (Al-Isra, 17: 11)

Net zoals de mens het goede wil, nodigt hij met zijn handelen ook het kwade uit. Dat komt omdat hij haastig is. Hij vindt het moeilijk om geduldig te blijven en te wachten, dus wil hij zo snel mogelijk zijn handen op de dingen leggen, voordat hun tijd gekomen is. Dat loopt meestal slecht af. Een regel in het Ottomaanse wetboek, Majallah, stelt: "Wie iets wil hebben voordat de tijd rijp is, zal het worden ontnomen". Dat wil zeggen dat de rechtbank de persoon straft door hem voor onbepaalde tijd te verbieden dat ding te hebben.

Het ongeduld van de mens komt ook tot uiting in zijn verlangen om dingen te hebben zonder er moeite voor te doen. Hij wil het paradijs op aarde leven. Veel mensen laten daarom de gedachte aan het hiernamaals varen en leven zich uit in de wereld. Ze maken zich niet alleen geen zorgen over de grote beloningen die ze aan de andere kant zouden kunnen ontvangen, ze denken ook niet eens na over de grote

straf die hen te wachten kan staan. Door hun ongeduld kunnen ze noch goed van kwaad onderscheiden noch nadenken over het soort einde dat ze zullen ontmoeten. De Qur'an beschrijft hen als:

كَلاَّ بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَتَذَرُونَ الآخِرَةَ

"Nee, niets daarvan! Maar jullie houden van het voorbijgaande [wereldse leven] en verwaarlozen het Hiernamaals.." (Al-Qiyāma, 75: 20-21)

Mensen hebben de neiging om anderen gemakkelijk uit te schelden als ze boos zijn of zich in ongemakkelijke situaties bevinden. De juiste houding zou zijn om te proberen het probleem op te lossen door geduldig en nuchter te blijven. Maar de mens is ongeduldig en menigeen die met problemen wordt geconfronteerd, verliest de hoop en laat zich in wanhoop storten. Er zijn er zelfs die zichzelf vervloeken door te willen sterven. Dit is volkomen verkeerd.

Anas (ra) vertelt:

"De Boodschapper van Allah (vzmh) bezocht op een dag een persoon die ziek was en gereduceerd tot huid en botten. Hij vroeg de man: 'Was je aan het bidden voor iets van Allah?' De man zei: 'Ja, ik was gewend om Allah te vragen om de straf die mij te wachten staat in het hiernamaals hier te geven, zodat ik het kon vermijden nadat ik dood ben'.

'Alle lof zij Allah', zei de Boodschapper van Allah (vzmh). 'Jij hebt daar de kracht niet voor. Waarom heb je niet gewoon gebeden: 'Onze Heer, geef ons het goede in deze wereld en het goede in het Hiernamaals en bescherm ons tegen de bestraffing van het Vuur'?'

De man reciteerde toen dat gebed en stond niet lang daarna weer op zijn voeten.'" (Al-Bukhari, Marda, 19; Daawat, 30; Muslim, Dhikr, 10, 13)

Moslims mogen daarom nooit vloeken. In plaats daarvan moeten ze geduldig bidden dat het goede tot hen komt en zich inzetten voor het welzijn van anderen. We moeten het advies van de Qur'an opvolgen en bidden:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَة وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

"O, onze Heer, geef ons wat goed is in de wereld en wat goed is in het Hiernamaals en bescherm ons tegen de bestraffing van het Vuur.". (Al-Baqarah, 2: 201)

3. De mens is op zoek naar zichzelf

De Qur'an verklaart:

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا
قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ

"En wanneer Wij de mensen barmhartigheid doen proeven, verheugen zij zich daarin, en wanneer kwaad hen overvalt vanwege hetgeen hun eigen handen hebben voortgebracht, dan wanhopen zij.." (Al-Rum, 30: 36)

Het is de mens niet verboden zich te verheugen over datgene waarmee hij gezegend is door de genade van Allah. Het is hem zelfs bevolen er blij om te zijn.[34] Maar dit moeten vieringen zijn van Degene die hem deze zegeningen geeft. Ze moeten gevoelens van dankbaarheid jegens Allah opwekken. Het bovenstaande vers verwijst dus alleen naar degenen die hun verlangens volgen en zich koesteren in hun eigen glorie. Zoals de Qur'an zegt:

لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ

"Wees niet [uitbundig] verheugd [over jouw schatten, op hoogmoedige wijze]. Allah houdt niet van degenen die zich [uitbundig] verheugen [over zoiets en niet dankbaar zijn jegens Allah].." (Al-Qasas, 28: 76)

Dit soort mensen, zelfs als ze aanbidden, doen dat om vooruit te komen in de wereld. Omdat ze alleen vertrouwen op hun eigen persoonlijke krachten, vervallen ze onmiddellijk in wanhoop op het moment dat ze uiteindelijk in de problemen komen door hun eigen toedoen. Ze verliezen alle hoop in Allah (swt). Dat gebeurt omdat ze hun vertrouwen niet hebben gesteld in Allah die eeuwig is, maar in kleinigheden die sterfelijk zijn. De Qur'an illustreert perfect deze zelfzuchtige aard van de mens, wanneer het zegt:

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ
خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا
وَالآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

"En onder de mensen bevinden zich diegenen die Allah op de rand [weifelend, in het grensgebied van geloof en ongeloof] aanbidden. Wanneer iets goeds hem overkomt, is hij daardoor gerustgesteld. En wanneer een beproeving hem overkomt, wendt hij zich regelrecht af [van Allah]. Hij verliest zowel deze wereld als het Hiernamaals. Dit is inderdaad een duidelijk verlies.." (Al-Hajj, 22: 11)

34. Zie, Yunus, 10: 58.

Er zijn anderen die niet in staat zijn om zich te bevrijden uit de klauwen van hun ego's en die daarom Allah slechts met tegenzin aanbidden. Ze doen dit niet omdat ze oprecht zijn, maar omdat er een werelds voordeel te behalen valt. Voor deze mensen blijft de naam van Allah alleen op het puntje van de tong en dringt nooit door tot in het hart. Ze verheugen zich en danken Allah halfslachtig als ze persoonlijk succes ervaren. Maar als ze in moeilijke tijden terechtkomen, keren ze zich volledig af.

4. De mens is Allah ondankbaar

De Qur'an zegt:

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ. وَإِنَّهُ عَلَى ذلِكَ لَشَهِيدٌ

"Zeker, de mens is zeer ondankbaar jegens zijn Heer, en hij is daar zelf getuige van." (Al-Adiyat, 100: 6-7)

De Qur'an brengt dit aspect van de mens tot leven door zijn neiging te tonen om te gaan waar de wind ook waait:

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِيَّاهُ فَلَمَّا نَجَّاكُمْ إِلَى الْبَرِّ
أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الإِنْسَانُ كَفُورًا. أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ
عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا. أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ
فِيهِ تَارَةً أُخْرَى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا
كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا

"Wanneer jullie in gevaar verkeren op zee, verdwijnen degenen die jullie aanriepen, behalve Hij [Allah]. Maar wanneer Hij jullie redt en veilig aan land brengt, wenden jullie je af. De mens is zeer ondankbaar. Zijn jullie er zeker van dat Hij niet een gedeelte van het vasteland met jullie doet wegzinken, of dat Hij niet een [wilde] zandstorm zendt? Dan kunnen jullie geen beschermer vinden voor jezelf. Of zijn jullie er zeker van dat Hij jullie niet voor een tweede maal doet terugkeren [naar de zee] en dan een [zware] stormwind tegen jullie doet opkomen, die jullie doet verdrinken vanwege jullie ondankbaarheid? Dan zullen jullie daar voor jezelf geen helper tegen Ons vinden.." (Al-Isra, 17: 67-69)

Een ander vers luidt:

فَأَمَّا الإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ.
وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ

“Wat de mens betreft, deze zegt wanneer zijn Heer hem beproeft en hem eert en hem begunstigt: “Mijn Heer heeft mij geëerd.” Doch wanneer Hij hem beproeft door hem in zijn levensonderhoud te beperken, dan zegt hij: “Mijn Heer heeft mij vernederd.” (Al-Fajr, 89: 15-16)

We zijn geneigd te vergeten dat onze Heer ons geduld op elk moment op de proef stelt. Het is echter alleen om ons te belonen. Veel mensen die in financiële of persoonlijke problemen raken, zien over het hoofd dat dit slechts middelen zijn voor gemak en beloning in het hiernamaals en denken in plaats daarvan dat Allah hen in de steek heeft gelaten. Ze zijn niet langer in staat om te waarderen wat ze hebben. Ze vergeten de noodzaak om dankbaar te zijn voor wat ze hebben, hoe weinig het ook is, en negeren het feit dat degenen die niet waarderen wat ze hebben, niet zullen krijgen wat ze missen.

Ze denken er niet eens aan dat ze slechts op de proef worden gesteld. En dat terwijl Allah zegt:

وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً

“En Wij beproeven jou met het kwade en met het goede als beproeving.” (Al-Anbiya, 21: 35) Het uit het oog verliezen van dit feit brengt de mens naar de rand van ongeloof en keert hem tegen Allah, waar de obsessie met de vluchtige genoegens van dit leven hem blind maakt voor wat hem eeuwig te wachten staat. De Qur’an zegt:

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ

“Hij heeft de mens uit een levenskiem geschapen. Desondanks is deze een openlijke betwister van zijn Heer. (Al-Nahl, 16: 4)[35]

5. De mens is hebzuchtig en gierig

Deze twee eigenschappen hebben veel te maken met de verdrijving van de mens uit het paradijs. Als ze niet worden beteugeld, vormen ze een van de grootste bedreigingen in zowel dit leven als het hiernamaals. Allah wil daarom niet dat de mens hen enige ademruimte geeft:

كَلاَّ بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ. وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ. وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَمًّا. وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا

35. Zie ook, Ya Sin, 36: 77.

“Welnee, jullie ondersteunen [of eerbiedigen] de wees niet, noch sporen jullie elkaar aan om de behoeftige te voeden, en jullie verteren het erfdeel [van anderen] inhalig en jullie houden van bezit met buitensporige liefde. (Al-Fajr, 89: 17-20)

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا. إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا.
وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا

“Wanneer tegenspoed hem treft, is hij terneergeslagen.. En wanneer het goede hem overkomt, is hij gierig..” (Al-Ma’arij, 70: 19-21)

وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ

“…en hij is hevig toegewijd aan de liefde voor bezit..” (Al-Adiyat, 100> 8)

Het laatste vers verwijst naar rijkdom met het woord khayr, wat ‘goed’ betekent. De Qur’an gebruikt dat echter ironisch. Het bekritiseert de perceptie van velen die streven naar rijkdom, gelovend dat rijkdom categorisch goed is. Dit is niet noodzakelijkerwijs het geval. Maar omdat de mens denkt dat het wel zo is, heeft hij de neiging om een strakke vuist te houden op de ‘goederen’ die hij heeft en wil hij het niet uitgeven aan anderen. Ook al is hij doortastend in het verdienen van dat geld, hij is net zo laks als het gaat om het uitgeven aan anderen en komt met smoesjes als dat hij niet echt zo rijk is. Hij wordt plotseling ondankbaar. Hoofdstuk al-Qalam bevat een krachtig verhaal over twee landeigenaren, waarbij de ene een triest einde vindt vanwege zijn arrogantie en onwil om iets terug te geven van wat hij heeft gekregen.[36] Allah (swt) waarschuwt verder:

وَيْلٌ لِكُلِّ هُمَزَةٍ لُمَزَةٍ. الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ.
يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ. كَلاَّ لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ

“Wee iedere roddelaar en lasteraar, die rijkdom bijeengaart en deze telkens telt. Hij denkt dat zijn rijkdom hem het eeuwige leven geeft. Nee! Niets daarvan! Zeker zal hij in *al-Ḥutama* worden gesmeten..” (Al-Humazah, 104: 1-4)

قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ
خَشْيَةَ الإِنْفَاقِ وَكَانَ الإِنسَانُ قَتُورًا

“Zeg: “Indien jullie in het bezit waren van de schatten van de genade van mijn Heer, dan zouden jullie terughoudend zijn deze weg te geven, uit vrees dat ze opraken.” De mens is heel gierig [van aard]..” (Al-Isra, 17: 100)

36. Zie al-Qalam, 68: 16-33.

6. De mens is jaloers

Dit is een van de gevaarlijkste eigenschappen van de mens. De Qur'an zegt:

وَأُحْضِرَتِ الأَنفُسُ الشُّحَّ

"De mensen worden gekenmerkt door jaloezie [en hebzucht]..." (Al-Nisāʾ, 4: 128)

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

"Of benijden zij de mensen vanwege datgene wat Allah hun van Zijn goedgunstigheid heeft gegeven?" (Al-Nisāʾ, 4: 54)

De Profeet (vzmh) waarschuwt ook voor de nadelen van jaloers zijn:

"*Vermijd jaloezie...want jaloezie verslindt het goede zoals een vuur hout verslindt.*" (Abu Dāwūd, Adab, 44)

Na ons te hebben verteld dat het geven van liefdadigheid de beste remedie tegen jaloezie is, zegt Allah:

وَمَنْ يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

"En wie beschermd is tegen de gierigheid van zijn ziel: zij zijn degenen die succesvol zullen zijn." (Al-Hashr, 59)

7. De mens is zwak

Dieren hebben het vermogen gekregen om zich kort na hun geboorte aan hun omgeving aan te passen en op zichzelf te leven. Maar mensen niet. Als baby zijn ze zwak en kwetsbaar en hebben ze jaren van zorg nodig voordat ze zelfstandig de wereld in kunnen trekken. De Qur'an zegt:

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ
قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً

"Allah is Degene Die jullie in een staat van zwakheid schiep, [jullie] na de zwakte kracht gaf en [jullie] vervolgens na de kracht [wederom] zwakte en ouderdom [lett: grijze haren] bezorgde. Hij schept wat Hij wenst. Hij is de Alwetende, de Almachtige (*al-ʿAlīm al-Qadīr*)..." (Al-Rum, 30: 54)

Maar de mens moet niet rekenen op de kracht van zijn jeugd om tegen Allah in opstand te komen, want uiteindelijk zal hij ouder worden en terugkeren naar een periode van zwakte en uitputting. De spijt die men voelt op oudere leeftijd zal de klok

niet terugdraaien om verloren kansen terug te brengen en het verlangen en de pijn die diep in de ziel gevoeld worden te stillen. De Qur'an schetst een suggestief beeld:

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ

"En degene die Wij lang doen leven, die buigen Wij [beetje bij beetje krom] in zijn schepping.." (Ya Sin, 36: 68)

Als mensen al lichamelijk zwak zijn, dan zijn ze psychologisch nog zwakker. Het onderstaande vers wijst op beide:

وَخُلِقَ الإِنْسَانُ ضَعِيفًا

"…de mens is immers zwak geschapen.." (Al-Nisāʾ, 4: 28)

Door het voorbeeld van Adam (as), verwijst de Almachtige verder naar hoe menselijke wezens wilskracht en vastberadenheid missen, en over het algemeen vergeetachtig zijn:

وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَى آدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا

"Voordien hadden Wij met Adam een verbond gesloten, maar hij heeft dit vergeten." (Ta Ha, 20: 115)

Er wordt gezegd dat *insan*, de Arabische term voor mens, van twee woorden komt. Het eerste is *nisyan*, of vergeetachtigheid. Zoals het bovenstaande vers ons herinnert, was Adam (as) het woord vergeten dat hij Allah had gegeven. Het andere is *unsiyyah*, wat gewenning betekent, waarbij de mens snel acclimatiseert aan welke omgeving hij zich ook bevindt. Na verloop van tijd krijgt hij er een voorkeur voor en neemt bijna de kleur ervan aan.

We hebben geen reden om verwaand te zijn, als de Qur'an ons er vaak aan herinnert hoe zwak en hulpeloos we zijn. Allah heeft de mens niet geschapen uit een kostbare druppel traan, maar uit een druppel sperma. Dat is wat we uiteindelijk zijn. Het is daarom aan ons om te beseffen dat we niets zijn in vergelijking met de macht van Allah. We zijn gewaarschuwd:

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الأَرْضَ
وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا

"Wandel niet hoogmoedig rond op de aarde; noch kan jij de aarde splijten, noch kan jij de bergen in hoogte bereiken.." (Al-Isra, 17: 37)

De mens is van nature geneigd om te dienen. Hij heeft daarom twee mogelijkheden voor zich: hij kan ofwel zijn ego dienen ofwel God. Om een waardig dienaar van God te worden, moet hij eerst het ego overwinnen. Dat moet hij doen om trouw te blijven aan de eed die hij aan de Heer heeft afgelegd dat hij Hem als geest op aarde zou erkennen en dienen.

Toen de geest deze eed aflegde, was alles helder. Hij kon de engelen zien en de goddelijke majesteit aanschouwen. Maar, zoals de Profeet (vzmh) ons vertelt, zodra deze geest in de baarmoeder werd geblazen op de 120ste dag van het embryo, werd hij slaaf van de vijf zintuigen en werd hij opgesloten in het ego. Het verloor zijn lichtheid en finesse, en werd vertroebeld en zwaar, versluierd van de waarheid. Er is echter een manier getoond om door deze wolk heen te breken. Door de vijf zintuigen te verfijnen door het ego te reinigen op de manier die Allah (swt) heeft onderwezen en door de aangeboren vermogens die het heeft gekregen, kan de geest deze sluier openscheuren. Toch is het richting geven aan de vijf zintuigen alleen mogelijk door het hart te reinigen en de ziel te zuiveren. Aan het einde daarvan verdampt de dikke wolk en wordt het hart open om de waarheden te ontvangen.

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

"En wanneer Ik hem heb vervolmaakt en iets van Mijn rūḥ heb ingeblazen,...." (Al-Hijr, 15<29)

Deze geest die in de mens wordt geblazen komt uit een wereld buiten het zintuiglijke. Hij is onsterfelijk. Hij is een lichaam binnengegaan dat deel uitmaakt van de zintuiglijke wereld en daarom sterfelijk is. Hij moet worden vrijgelaten. Rumi geeft de volgende parabels om de aandacht te vestigen op de noodzaak om de geest te redden van het verdrinken in het lichaam en het in staat te stellen controle te nemen:

"De geest in het lichaam is verborgen en onzichtbaar, als olie in yoghurt. Je moet de yoghurt schudden om de olie tevoorschijn te laten komen. En om de geest de controle over het lichaam te laten nemen, moet het lichaam worden beroofd en een inspanning ondergaan."

Als het hart zich wil ontdoen van basale verlangens naar de wereld en die gevoeligheid wil behouden, moet het gevuld worden met goddelijke emoties. Anders is het onmogelijk om die wijsheid te verkrijgen die marifah wordt genoemd. Bovenal moet men Allah erom vragen, zoals Necip Fazil onderstreept in het onderstaande gedicht:

Heer, ik heb gewicht,
Lichtheid is uw eigenschap
Wees mij genadig.

Van deze rimpelingen van vet
Geef me zoete bevrijding
Heb medelijden met mij.

Ik ben verpletterd onder kleren
Van vlees en botten
Heb medelijden met mij.

In de Qur'an zegt Allah (swt):

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى. وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى

"Degene die zich reinigt, en diegene die naam van zijn Heer gedenkt en Hem aanbidt, hij is waarlijk succesvol.." (Al-Ala, 87: 14-15)

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا. وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاهَا. وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا. وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا.
وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا. وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا. وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا. فَأَلْهَمَهَا
فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا. قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

"Zeker, Ik zweer bij deze stad, deze stad waarin jij mag wonen, en bij een vader [Adam] en bij wat hij heeft verwekt [de mensheid]. Wij hebben de mens geschapen met [de vele] moeilijkheden [die hij het hoofd moet bieden]. Denkt hij dat niemand macht over hem heeft? En zegt hij: "Ik heb veel bezittingen verspild"? Denkt hij dat niemand hem ziet? Hebben Wij hem niet twee ogen gegeven, en een tong en twee lippen, en hem niet [langs] de twee wegen [van goed en kwaad] geleid?." (Al-Shams, 91: 1-10)

Islam is erop gericht om elegante, gevoelige en diepzinnige mensen op te voeden om Allah in de waarste zin te dienen. Deze volwassenheid vindt alleen degenen die een bepaalde diepte van gevoel en begrip bereiken. Deze mensen hebben hun geloof vervolmaakt en worden door Allah (swt) beschreven als:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ
عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

"De gelovigen, dat zijn alleen diegenen van wie de harten sidderen wanneer Allah wordt genoemd, en van wie het geloof toeneemt wanneer Zijn verzen hun worden voorgedragen, en die alleen op hun Heer vertrouwen." (Al-Anfal, 8: 2)

الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَى مَا أَصَابَهُمْ
وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

"Degenen van wie de harten trillen wanneer de naam van Allah wordt genoemd, en die geduld betrachten bij alles wat hun overkomt, en die de ṣalāt onderhouden, en die giften geven van hetgeen waarvan Wij hen hebben voorzien.." (Al-Hajj, 22: 35)

Zodra een hart gevuld is met goddelijke liefde, wordt elke handeling uiteindelijk gericht op het verkrijgen van goddelijk behagen. Dat is wanneer de mens begint aan een reis om de wijsheid achter zijn schepping en de waarheden van het universum en de Qur'an te begrijpen. Wat betreft onwetende en zieke harten die niet in staat zijn om deze finesse en diepte te verwerven, zij zijn ver verwijderd van de liefde van Allah (swt). Zoals de Qur'an zegt:

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

"Wee degenen van wie de harten zich verhard hebben tegen het gedenken van Allah. Diegenen verkeren in duidelijke dwaling.." (Al-Zumar, 39: 22)

Tegelijkertijd zinspeelt het vers erop hoe harten die ver verwijderd raken van het gedenken van Allah (swt) hun menselijke kwaliteit verliezen.

Het ego wil genieten van elk pleziertje op aarde. Toch kan dit verlangen getemd worden en het ego ingetoomd door spirituele zuivering. Zonder dit wordt een persoon een totale slaaf van het ego en zijn meedogenloze verlangens. De Qur'an zegt:

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا

"Heb jij hem gezien, die zijn eigen begeerte als god neemt? Wil jij dan voor hem een gemachtigde zijn??" (Al-Furqan, 25: 43)

Het is opvallend dat de Qur'an zegt dat deze mensen hun verlangens als hun god beschouwen. De Qur'an gebruikt altijd het woord verlangen (hawa) als het tegenovergestelde van kennis, dat gebaseerd is op openbaring:

وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ
مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذًا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

"[Indien] jij hun begeerten zou volgen, na alle kennis die tot jou is gekomen, dan zou jij zeker tot de onrechtplegers behoren.." (Al-Baqarah, 2: 145)

De Qur'an vertelt ons dat het volgen van iemands verlangens de belangrijkste oorzaak van misleiding is. Mensen die er vooral voor kiezen om naar hun verlangens te luisteren in religieuze zaken dwalen af van het pad dat naar Allah leidt.

Om het ego op de juiste manier te zuiveren, moet iemand zich toeleggen op spirituele trainingsmethoden, waaronder zelfbeheersing (riyazah), het gedenken van Allah (dhikr) en het bijwonen van spirituele kringen (sohbah). We weten allemaal dat geloof in het hart plaatsvindt. Maar het hart is ook het centrum van de spraak. Daarom begint ware dienstbaarheid wanneer de naam Allah die door de tong wordt uitgesproken, ook tot uitdrukking komt in het hart. Dat is wat het ego doet eroderen. Door dhikr voort te zetten, begint de waarheid van het gesproken woord iemands hele wezen te omvatten. Alles, behalve Allah, wordt uit het hart gewist. De persoon begint langzaam Allah's aanwezigheid binnen te gaan en verwerft de staat van ihsan, of oprechtheid voor de Almachtige. Hij aanbidt Allah alsof hij Hem ziet.

De vergeving van Adam (als) en Eva

Nadat ze het bevel van Allah hadden overtreden en waren bezweken voor de verleiding van de duivel, werden Adam en Eva (as) uit het paradijs verwijderd en naar de aarde gestuurd. Engelen brachten Adam (as) naar het eiland Ceylon ten zuiden van India en Eva naar een gebied bij de Rode Zee, waar nu de stad Jeddah ligt. Lange tijd waren ze van elkaar gescheiden. Ondertussen bleven beiden onvermoeibaar berouw tonen, maar het mocht een tijdje niet baten. Uiteindelijk zeiden ze:

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

"Onze Heer, wij hebben onszelf onrecht aangedaan. Indien Jij ons geen vergiffenis schenkt en ons geen genade verleent, behoren wij zeker tot de verliezers." (Al-Araf, 7: 23)

Er wordt ook verteld dat zij de naam 'Mohammed' (vzmh) in hun gebeden noemden en voorspraak zochten in zijn spiritualiteit. Daardoor werden ze uiteindelijk vergeven. De Profeet (vzmh) legt uit:

"Nadat Adam (as) de fout beging die hem uit het paradijs verdreef, begreep hij zijn fout en bad:

'Ik vraag U mij te vergeven, Heer, omwille van Mohammed'.

Allah (swt) zei: 'Hoe ken jij Mohammed terwijl ik hem niet eens geschapen heb?'[37]

37. In de voorwereld was er alleen God. Omdat Hij gekend wilde worden door mensen en djinn, voor zover zij Hem konden bevatten, schiep Hij de masiwa, dat is alles buiten Hem. En de eerste substantie die Hij schiep was het Licht van Mohammed; vandaar de woorden van de Profeet (saw) dat hij al een boodschapper was toen Adam (as) nog tussen geest en vlees was (Al-Tirmidhi, Manaqib, 1). Dat betekent dat terwijl de essentie van de Profeet (saw) die bekend staat als het Licht van Mo-

Adam (as) antwoordde: 'Heer, toen U mij schiep en Uw geest in mij blies, hief ik mijn hoofd op en ik zag deze woorden boven op de pilaren van Uw troon staan: Er is geen god dan Allah en Mohammed is Zijn boodschapper. Ik wist toen dat hij de beste schepping moest zijn om in één adem met Uw naam genoemd te worden.

'Je hebt de waarheid gesproken', zei Allah (swt). 'Mohammed is de beste van mijn schepping. Bid tot mij omwille van hem. Omdat jij dat hebt gedaan, heb ik jou vergeven. Ik zou jullie niet hebben geschapen als Mohammed er niet was geweest.'" (Hakim, al-Mustadrak, II, 672)

Dus, Adam (as) herinnerde aan de eer van de Profeet Mohammed (vzmh) in de ogen van Allah en bad dat hij omwille van hem vergeven zou worden. De Almachtige vergaf hem en stuurde hem een engel om hem naar Mekka te leiden. Een andere engel werd naar Eva gestuurd, die vanuit Jeddah op weg ging naar Mekka. De twee werden laat in de middag (Asr) op de negende van Dhul'hijjah herenigd. Ze braken in tranen uit en toonden opnieuw berouw.

De liefde en aantrekkingskracht die Adam en Eva voor elkaar voelden komt voort uit het feit dat Eva uit Adams eigen vlees was geschapen.

Niet alleen heeft de Almachtige hen beiden vergeven in Zijn eeuwige barmhartigheid en genade, Hij heeft die vergeving ook uitgebreid naar allen die elk jaar op dezelfde datum en hetzelfde uur op die plek van hereniging bidden. Dat is de reden waarom pelgrims elk jaar de berg Arafat beklimmen en om vergeving bidden.

De eerste moord op aarde

Na de hereniging vestigden Adam en Eva (as) zich in het gebied waar nu de stad Mekka ligt. Mekka staat daarom ook bekend als Ummu'l-Qura, de moeder van alle steden. In relatief korte tijd kregen ze veel kinderen, vooral omdat Eva meerdere kinderen baarde tijdens één bevalling. Kinderen die tijdens dezelfde bevalling geboren werden, waren broers en zussen en mochten niet met elkaar trouwen. Ze konden alleen trouwen met kinderen die tijdens een aparte bevalling waren geboren.

Kaïn (Kabil) wilde met zijn zus trouwen. Abel (Habil) waarschuwde hem dat dit verboden was door de wet en dat hij alleen kon trouwen met een meisje dat geboren was tijdens een andere bevalling. Kaïn wilde er niets van weten en hield vol dat wat hij probeerde te doen juist was. Dus deed Abel een voorstel. Ze zouden allebei offers brengen aan Allah om te zien wie van hen gelijk had.

---

hammed de eerste substantie ooit geschapen was, zijn geboorte op aarde complementair de laatste van alle profeten is; en de profetische keten de cirkel rond maakt. Waarnaar wordt verwezen in de bovenstaande hadith is daarom niet de geest van de Profeet (saw), maar de profeet (saw) in het vlees.

In die tijd brachten mensen offers die pasten bij hun werk en lieten ze het offer achter op een bergtop. Ze wachtten dan een bepaalde tijd en controleerden het. Als het offer werd verteerd door een vuur dat uit de hemel neerdaalde, werd het geaccepteerd. Anders niet.

Abel was een herder van beroep. Hij had een kudde schapen en koos zijn grootse, weldoorvoede ram als offer. Kaïn was een boer en hij legde een bundel van zijn zwakste kiemen tarwe opzij om aan Allah te offeren.

Ze wachtten een tijdje en gingen op de bergtop kijken wat er van hun offers geworden was. Abel's ram was weg, maar Kaïn's magere bosje tarwescheuten lag er nog (Ibn Sad, 38: I, 36). Hij werd woedend en doodde Abel. De Qur'an vertelt over het voorval:

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ. لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ. إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ. فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ. فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُوَارِي سَوْءَةَ أَخِيهِ قَالَ يَا وَيْلَتَا أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُوَارِيَ سَوْءَةَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ

"Verkondig [lett.: reciteer] hun naar waarheid het bericht, over de twee zonen van Adam, toen zij beiden een offer brachten, dat van één van hen [Hābīl] werd aangenomen en van de ander [Qābīl] niet werd aangenomen. Toen zei [de laatstgenoemde]: "Ik zal jou zeker doden." [De ander] zei: "Allah neemt alleen [een offer] aan van de rechtvaardigen. Indien jij je hand naar mij uitstrekt om mij te doden, dan strek ik mijn hand niet naar jou uit om jou te doden. Ik vrees Allah, de Heer der werelden. Ik wil dat jij zowel de zonde van [het doden van] mij als jouw [voorgaande] zonden op je neemt, opdat je dan tot de bewoners van het Vuur behoort. En dat is de beloning van de onrechtplegers." [Hābīl werd liever gedood dan dat hij, zij het uit zelfverdediging, zelf de zonde van een moord zou dragen.] Doch zijn kwade neiging (*nafs*) dreef hem [Qābīl] ertoe zijn broer te doden, dus doodde hij hem en zo behoorde hij tot de verliezers. Toen zond Allah een raaf, die in de grond krabde en wroette om hem [Qābīl] te tonen hoe hij het lichaam van zijn broer kon [bedekken en] verbergen. Hij zei: "O, wee mij! Was ik maar gelijk aan de raaf, zodat ik het lijk van mijn broer kon verbergen." En zo werd hij één van de berouwvollen.." (Al-Ma'idah, 5: 27-31)

Dit is een verhaal waarin een denkgeest die verlicht is door het licht van openbaring wordt vergeleken met een denkgeest die in de greep is van het ego. De denkgeest heeft waarde en een plaats binnen de openbaring. Een denkgeest die openbaring als gids accepteert, komt tot wijsheid. Maar een denkgeest die openbaring verwerpt, wordt blootgesteld aan de gevaren van het ego. De denkgeest is een mes dat voor vele doeleinden gebruikt kan worden. Je kunt er brood mee snijden of iemand mee doodsteken. De denkgeest van Kaïn nam stelling tegen openbaring; en het bracht hem van de weg af en verwoestte zijn hiernamaals.

Voor mensen die verstoken zijn van vroomheid en oprechtheid, vormt de geest niet alleen een gevaar voor zichzelf, maar ook voor anderen. Zoals het verhaal van Abel en Kaïn laat zien, kan het iemand zelfs verleiden tot het vermoorden van zijn eigen broer. Echter, zoals duidelijk is in het geval van Abel, een geest geleid door openbaring hult de persoon in een angst voor Allah, waarbij men goede raad geeft, zelfs aan degenen die erop uit zijn om hen te krijgen.

Mensen die in de greep zijn van de ziekte van jaloezie zijn blind voor wat hen is gegeven en begeren voortdurend wat anderen hebben. Jaloezie kan iemand het ondenkbare laten doen. Het zorgt ervoor dat de persoon een innerlijke oorlog voert tegen de wil van Allah. Het is echter een verliezerssituatie die de persoon uiteindelijk schaamte en eeuwige wroeging brengt en hem naar een zware bestraffing voert die hem wacht. Nogmaals, de genezing voor deze ziekte is het trainen en reinigen van het ego dat meedogenloos het kwaad beveelt (nafsu'l-ammarah) en het veranderen in een ziel die blij is met wat Allah te geven heeft (nafsu'l-mutmainnah).

Abel en Kaïn hebben tegengestelde persoonlijkheden, vergelijkbaar met het contrast tussen een engel en de duivel. Kaïn probeert duivels met de vinger naar de ander te wijzen, terwijl Abel zich gedraagt als een engel en geen angst toont ondanks dat hij op het punt staat zijn leven te verliezen. Kaïn houdt vast aan zijn fout als de duivel, terwijl Abel zich tot Allah wendt.

De Qur'an benadrukt vervolgens hoe erg het is om iemand zonder reden te vermoorden en hoe geweldig het is om iemands leven te redden:

مِنْ أَجْلِ ذٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

"Om die reden hebben Wij aan de Kinderen van Isrāʾīl voorgeschreven dat het, voor wie een mens doodt, - anders dan voor [het vergelden van het doden van] een ander mens of het plegen van verderf op aarde -, is alsof hij de gehele mensheid heeft gedood, en dat het voor wie iemand laat leven is alsof hij de gehele mensheid laat leven.." (Al-Ma'idah, 5: 32)

Over de eerste moord -en broedermoord- in de geschiedenis van de mensheid heeft de Profeet (vzmh) het volgende gezegd:

"Adams zoon krijgt een deel van de schuld voor elke onschuldige ziel die op aarde wordt vermoord...want hij was het die het pad baande". (Al-Bukhari, Anbiya, 1; Muslim, Qasamah, 27)

De Boodschapper van Allah (vzmh) zegt ook:

"Iemand die nieuwe wegen inslaat op het gebied van goede daden, ontvangt een beloning voor zichzelf en een deel van de beloning van anderen die zijn spoor volgen. Het vermindert hun beloning op geen enkele manier. Maar iemand die nieuwe wegen inslaat door slecht te handelen, begaat een zonde voor zichzelf en deelt in de zonden van anderen die zijn spoor volgen. Het vermindert hun zonden op geen enkele manier.".

Dat laat zien dat goede noch slechte daden noodzakelijkerwijs eindigen waar ze beginnen.

Ghazzali geeft enkele suggestieve woorden in zijn *Ihya*:

وَطُوبَى لِمَنْ مَاتَ وَمَاتَتْ مَعَهُ ذُنُوبُهُ
وَالْوَيْلُ الطَّوِيلُ لِمَنْ يَمُوتُ وَتَبْقَى ذُنُوبُهُ مِئَتَي سَنَةٍ

"Gelukkig is hij wiens zonden met hem sterven. Wee de ongelukkige ziel wiens zonden nog honderden jaren na zijn dood voortleven."

De Profeet (vzmh) heeft verder gezegd:

"Er zal een tijd komen waarin er zoveel beproevingen zullen zijn dat een persoon die zit beter zal zijn dan de persoon die loopt; en de persoon die loopt zal beter zijn dan de persoon die loopt."

Toen Sad ibn Abi Waqqas (ra) vroeg: "Wat moet ik doen, Boodschapper van Allah, als iemand in mijn huis inbreekt en mij probeert te vermoorden?" adviseerde de Profeet (vzmh):

"...wees dan als Abel." (Al-Tirmidhi, Fitan, 29/2194)

De Islam beveelt de bescherming van vijf dingen: leven, verstand, religie, nakomelingen en eigendom. Een persoon moet alles doen wat nodig is om deze dingen te beschermen wanneer ze aangevallen worden. Daarbij moet hij zich echter houden aan het pad van de Islamitische wet. Maar als een persoon zich in een situatie bevindt waarin er geen andere optie is dan ofwel de agressor ofwel het slachtoffer te zijn, dan moet hij, zoals de Boodschapper (vzmh) adviseert, de voorkeur geven aan de laatste te zijn.

Na de dood van Abel baarde Eva Seth (as),[38] Wiens naam een 'zegen van Allah' betekent. Seth (as) is een van de profeten die niet in de Qur'an wordt genoemd. Hij ontving een openbaring van 50 pagina's van Allah. Op zijn sterfbed riep Adam (as) Seth (as) bij zich en leerde hem over de uren van de dag en de nacht en de soorten aanbidding die bij elke tijd horen. Hij vertelde hem ook over de komst van de Grote Zondvloed.

Adam (as) stierf op een vrijdag. Engelen daalden neer om zijn lichaam te wassen, hem in een lijkwade te wikkelen en hem te begraven. Sommige bronnen zeggen dat hij 1000 jaar leefde. Anderen suggereren dat hij op een leeftijd van 930 jaar overleed.

Lessen uit het leven van Adam (as)

We moeten op onze hoede zijn voor en alert zijn op de listen van onze aartsvijand Satan, die ons onophoudelijk aanmoedigt om kwaad te doen.

We moeten speciale aandacht besteden aan de noodzaak om het ego te trainen en het hart te zuiveren om onze zielen te ontdoen van negatieve eigenschappen zoals verwaandheid, jaloezie en impulsiviteit, die ons anders naar eeuwige ellende kunnen leiden.

Wanneer we een zonde begaan, moeten we onmiddellijk berouw tonen, net zoals Adam (as) deed.

Zelfs als we helemaal geen fouten hebben gemaakt, moeten we toch berouw tonen om uitdrukking te geven aan ons onvermogen om de Heer op de juiste manier te danken voor alles wat Hij ons heeft gegeven.

Te oordelen naar het incident met de 'verboden boom', kunnen zondaars hun verloren onschuld terugwinnen door berouw te tonen.

Net als Adam (as) moeten we de naam van onze Profeet (vzmh) aanroepen in onze gebeden; en hem in onze harten en gedachten houden in goede en slechte tijden.

Net als Abel moeten we ervoor zorgen dat onze geest ons ego onderdrukt, zodat we het mysterie achter Allah's woorden begrijpen dat 'de mens in de beste vorm geschapen is' (ahsani taqwim).

We moeten altijd onthouden dat iemand die mensen naar het goede leidt een deel van hun beloning zal blijven ontvangen, en dat iemand die mensen naar het slechte leidt een deel van hun zonden zal oplopen. Terwijl Abel nieuwe wegen insloeg in het goede, deed Cane dat in het kwade.

38. Seth (as) is ook bekend als Shis/Shiet.

Uiteindelijk leert het ons dat de mens geëerd is als de beste onder de schepping.

Kortom, Adam (as) was:

...de eerste die zowel in het paradijs als op aarde leefde
...de eerste die zich kleedde
...de eerste die vergat
...de eerste die blunderde...
...de eerste die berouw toonde
...de eerste profeet (hij kreeg ook een openbaring van 10 pagina's)
...de eerste die worstelde op de Weg van Allah
...de eerste die treurde om zijn kinderen
...de eerste die een ander begroet
...de eerste die het land bebouwde
...en de eerste mens
Vrede zij met hem…

SPIJT EN BEROUW

De wereld is een plaats van beproeving en daarom hebben mensen het vermogen gekregen om zowel goed als kwaad te doen. Het karakter van de mens krijgt vorm naar gelang welke kant van deze vermogens hij ontwikkelt.

Het hoort bij de menselijke natuur om iemand te bedanken, ook al is het in ruil voor een kleine gunst als een half glas water. Dit geeft de mate van dankbaarheid aan die we zouden moeten hebben voor de ontelbare zegeningen die Allah ons heeft gegeven. De mens zou zichzelf alleen maar onteren als hij zou toegeven aan zijn ego en een oogje dicht zou knijpen voor alles waar Allah hem mee gezegend heeft.

De mens dwaalt af naar de zonde, nadat hij toegeeft aan zijn ego en het licht van het geloof in zijn hart verliest. Zonder morele steun verliest zijn geweten zijn spirituele diepte en vermogen om helder te denken. Hij wordt goedgelovig en kwetsbaar. Zonden zien er vriendelijk uit, als een zoete melodie, en worden begaan zonder het minste gewicht van bezorgdheid.

De zonden die de mens begaat als gevolg van zijn blinde genegenheid voor de wereld beschadigen zijn eer en waardigheid als mens en verduisteren zijn geest.

Toch wordt de mens onschuldig geboren en opent hij vrij van schuld zijn ogen in de wereld. Religie is een goddelijke zegen om ervoor te zorgen dat hij die natuurlijke onschuld behoudt terwijl hij volwassen wordt. We moeten dit in gedachten houden om de sluier van onwetendheid die ons zicht blokkeert en de schuld van de zonde diep in ons geweten voelt, open te scheuren. We moeten het onthouden om de slapende emoties van deugdzaamheid van binnenuit wakker te maken. Het zal ons dan in staat stellen om ons tot Allah te wenden met harten die branden van wroeging en ogen die gevuld zijn met warme tranen. Dit berouw wordt tawbah genoemd. De gebeden van vergeving die overvloeien uit het hart en de handpalmen naar Allah opheffen, worden *istighfar* genoemd.

❁

Allah (swt) vindt het fijn als Zijn dienaren berouw voelen en om vergeving bidden. Dat is omdat Hij de namen Rahman en Rahim draagt, de Genadevolle en de Barmhartige.[39] Hij zegt ook:

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

39. *Rahman*: Hij die een onvoorstelbare barmhartigheid bezit. Rahim: Hij die barmhartigheid toont en die barmhartigheid aan de hele schepping schenkt.

"Allah bemint hen die zich berouwvol tot Hem keren en Hij bemint hen die zich reinigen.." (Al-Baqarah, 2: 222)

Allah's barmhartigheid en medeleven voor de mens is onvergelijkbaar groter dan de liefde van een moeder voor haar kind. Allah wil de mens niet straffen, maar de mens verdient een straf als hij koppig volhardt in onrechtvaardigheid en ondankbaarheid. Volgens de voorrang die Rahman en Rahim hebben boven andere Goddelijke namen, is Allah's barmhartigheid veel groter dan Zijn toorn, zoals prachtig wordt beschreven in de hadith hieronder:

"Denk aan een reiziger die, terwijl hij op de rug van een kameel door het midden van een woestijn reist, zijn kameel van hem weg laat lopen, samen met zijn eten en drinken; hij rent dan heen en weer om het te zoeken, maar tevergeefs, en in wanhoop ziet hij geen andere optie dan op het zand te gaan liggen en te wachten tot de dood hem in zijn greep krijgt...wanneer hij plotseling zijn oogleden opent en zijn kameel vlak naast zijn voeten ziet. Hij voelt dan een geluk dat veel groter is dan hij ooit zou kunnen voelen, wil Allah bedanken, maar mompelt zijn woorden in opwinding en zegt: 'Allah...jij bent mijn dienaar en ik ben jouw heer'.

De voldoening die Allah voelt wanneer iemand van jullie berouw toont, is veel groter dan dat." (Muslim, Tawbah, 7; Al-Tirmidhi, Qiyāma, 49)

Alles in het universum is doordrenkt van Allah's barmhartigheid.

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

"Mijn barmhartigheid omvat alle dingen." (Al-Araf, 7: 156) De barmhartigheid die Allah heeft voor mensen is onvoorstelbaar. De Profeet (vzmh) bevestigt dat in een hadith qudsi, die luidt:

"Mijn barmhartigheid heeft Mijn toorn zeker overtroffen!" (Al-Bukhari, Tawhid, 15)

Daarom riepen de profeten hun mensen voortdurend op om zich te bekeren.

Behalve profeten is niemand onschuldig. Ieder mens is van nature gebrekkig en loopt altijd het risico om in zonde te vallen. Daarom is berouw de sleutel. De Qur'an bevat zelfs een hoofdstuk genaamd 'Tawbah', dat als enige uitdrukking geeft aan de noodzaak voor ons om ons tot Allah te wenden in berouw over onze fouten. De Qur'an noemt het woord 'tawbah' meer dan tachtig keer. Nogmaals, naast de honderden plaatsen waar Allah belooft dat Hij degenen die berouw tonen zal vergeven, worden de goddelijke namen 'Ghafur' (de Vergevensgezinde), 'Ghaffar' (de Volhardende Vergevensgezinde) en hun afgeleiden bijna honderd keer genoemd. Bij elke gelegenheid moedigen ze berouw en berouw aan, en ze gaan gepaard met de belofte dat Allah degenen die dat doen zal vergeven.

Wijsheid vereist een gevoel van schuld over een zonde, terwijl het geweten het noodzakelijk maakt om Allah om vergeving te vragen. Zorgeloos zijn over een zonde en niet eens beseffen dat het nodig is om je ervan af te wenden, is een symptoom van een totale mislukking van het hart en een reis naar de Hel; en moge Allah (swt) ons daar allemaal voor behoeden. Zijn waarschuwing laat niet veel aan de verbeelding over:

وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

"En degenen die geen berouw tonen, zij zijn inderdaad de onrechtplegers.." (Al-Hujurat, 49: 11)

De Profeet (vzmh) zegt ook:

"*Berouw hebben over een zonde is meteen berouw hebben. Nadat iemand berouw heeft getoond over een zonde, is het alsof hij de zonde nooit heeft begaan.*"(Ibn Majah, Zuhd, 30/4252; Suyuti, Jamiu's-Saghir, II, 161).

Echter, met dat gezegd hebbende, moet een persoon zijn berouw niet uitstellen met het vertrouwen dat Allah hem hoe dan ook zal vergeven. Hij moet onmiddellijk berouw tonen, wat nodig is om het berouw te accepteren, zoals wordt aangegeven door de Qur'an:

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ
قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

"De vergevensgezindheid van Allah betreft [alleen] degenen die het verkeerde in onwetendheid en in dwaasheid (jahāla) doen en zich spoedig daarna berouwvol tonen. Zij zijn het tot wie Allah Zich met barmhartigheid wendt. En Allah is Alwetend, Alwijs (ʿ*Alīm Ḥakīm*)." (Al-Nisāʾ, 4: 17)

En dat wordt gevolgd door een waarschuwing aan hen die naar de duivel luisteren en hun bekering uitstellen:

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي
تُبْتُ الآنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

"Er is geen [aanvaarding van] berouw voor degenen die slechte daden verrichten, totdat uiteindelijk één van hen met de dood wordt geconfronteerd en dan zegt: "Ik heb nu berouw." Evenmin [is er aanvaarding van berouw] voor degenen die als ongelovigen sterven. Zij zijn degenen voor wie Wij een pijnlijke bestraffing hebben bereid.." (Al-Nisāʾ, 4: 18)

Sommige schriftgeleerden hebben daarom gezegd: "Toon berouw voordat de dood je inhaalt". (Munawi, Fayz'ul-Qadir, V, 65).

Het is ook niet genoeg dat alleen de tong spijt betuigt. Het is noodzakelijk dat het hart trilt van schuld. Men moet ook moeite doen om dezelfde fout niet opnieuw te begaan.

Rumi legt uit welke geestestoestand nodig is om berouw oprecht te laten zijn:

"Toon berouw met een hart dat brandt in de vlammen van wroeging en vochtige ogen...want bloemen ontluiken alleen in zonnige en natte grond."

Berouw en berouw brengen zowel individuen als de samenleving naar verlossing. De Profeet (vzmh) biedt ons het perspectief dat we allemaal zouden moeten aannemen:

"Als moslims wisten hoe zwaar de straf van Allah was, zouden ze de hoop op het paradijs verliezen. Als niet-moslims zouden weten hoe groot Allah's barmhartigheid is, zouden ze alle hoop hebben om het paradijs binnen te gaan." (Muslim, Tawbah, 25)

Iedere moslim zou daarom moeten leven tussen angst en hoop; zozeer zelfs, dat als het woord bekend werd dat slechts één persoon voorbestemd was voor het hellevuur, hij zou moeten vrezen dat die persoon hem zou kunnen zijn. Daarentegen, als hij zou horen dat slechts één persoon het paradijs zou binnengaan, zou hij hoopvol moeten zijn dat hij die persoon zou kunnen zijn.

Er zijn niveaus van angst, net zoals er niveaus van liefde zijn. Zondaars vrezen Allah's straf, terwijl heiligen vrezen Zijn liefde te verliezen.

We moeten niet vergeten dat zelfs profeten kleine blunders begingen. Ze leden onder de angst en wroeging van die blunders en werden op die manier menselijke kwetsbaarheid laten ervaren. Dat is omdat absolute superioriteit alleen aan Allah (swt) toebehoort. Alleen Hij overstijgt kwetsbaarheid.

De eerste profeet die berouw toonde was Adam (as). De Qur'an vertelt de woorden die hij en Eva op dat moment uitspraken:

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

"Onze Heer, wij hebben onszelf onrecht aangedaan. Indien Jij ons geen vergiffenis schenkt en ons geen genade verleent, behoren wij zeker tot de verliezers."." (Al-Araf, 7: 23)

En hun gebed bood een briljante blauwdruk voor de generaties die zouden volgen.

Allah (swt) geeft Zijn dienaren het geweldige nieuws dat Hij hen zal vergeven op voorwaarde dat zij Zijn uitnodiging om berouw te tonen accepteren:

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُوْلَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ
سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

"Behalve degenen die berouw hebben en geloven en goede daden verrichten. Voor hen verandert Allah hun slechte daden in goede daden. Allah is Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*). En wie berouw heeft, en goede daden verricht, wendt zich zeker berouwvol tot Allah.." (Al-Furqan, 25: 70-71)

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ
فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى
مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ. أُولَئِكَ جَزَآؤُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ.

"En degenen die, wanneer zij een onzedelijke daad hebben begaan of zichzelf onrecht hebben aangedaan, Allah gedenken en [overtuigd] om vergiffenis vragen voor hun zonden -wie anders kan deze zonden vergeven dan Allah-en ophouden met [te volharden in] de handelingen waarmee zij zich bezig houden, en zich daarvan bewust zijn. . Diegenen zijn het, voor wie de beloning bestaat uit vergiffenis van hun Heer en Tuinen waaronderdoor stromende rivieren vloeien en waarin zij voor eeuwig verblijvenden zijn; hoe voortreffelijk is de beloning voor degenen die [goede daden] verrichten!." (Al Imran, 3: 135-136)

Het vers informeert dat vrome zielen niet vasthouden aan hun zonden en snel de touwen van berouw grijpen. Het is omdat ze zich er goed van bewust zijn dat:

لَا صَغِيرَةَ مَعَ الإِصْرَارِ وَلَا كَبِيرَةَ مَعَ الاِسْتِغْفَارِ

"Er bestaat niet zoiets als een kleine zonde die met volharding komt en niet zoiets als een grote zonde die met berouw komt". De Qur'an vertelt ons:

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ
وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

"Weten zij niet dat Allah het berouw van Zijn dienaren aanvaardt en de bijdragen aanneemt, en dat Allah de Berouwaanvaardende, de Genadevolle is (*al-Tawwāb al-Raḥīm*)??" (Al-Tawbah, 9: 104)

قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلا دُعَاؤُكُمْ

“ Zeg [o Mijn boodschapper!]: “Mijn Heer zou Zich niet om jullie bekommeren indien het niet zou zijn vanwege jullie smeekbeden.”?” (Al-Furqan, 25: 77)

Wat belangrijk is in gebed is vroomheid, liefde en oprechtheid. Echte gebeden zijn een uiting van liefde. Het bovenstaande vers stelt dat iemand alleen waarde krijgt in de ogen van Allah door een oprecht gebed dat met liefde wordt verricht. Daarom moet iemands berouw diep uit het hart komen. De Qur’an zegt verder:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَى
رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

“O jullie die geloven! Toon jullie oprechte berouw jegens Allah. Wellicht bedekt jullie Heer jullie zonden .” (Al-Tahrim, 66: 8)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَئِكَ مَعَ
الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

“… behalve voor degenen die berouw hebben en zich verbeteren en aan Allah vasthouden en hun religie zuiver houden voor Allah. Deze behoren tot de gelovigen. En Allah zal de gelovigen tezijnertijd een geweldige beloning geven..” (Al-Nisāʾ, 4: 146)

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ
أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا

“En Allah wenst Zich barmhartig tot jullie te wenden [jullie berouw te aanvaarden]. Maar diegenen die hun [lusten en] begeerten volgen wensen dat jullie in ruime mate [van het rechte pad] afwijken..” (Al-Nisāʾ, 4: 27)

Zelfs als iemand zijn best doet om niet te zondigen, kan hij niet vrijgesteld worden van de plicht om berouw te tonen, omdat het voor hem onmogelijk is om Allah naar behoren te danken voor alles wat Hij heeft gegeven. Dit geldt voor iedereen. Zelfs als iemand er vermoedelijk in slaagt om Allah op de juiste manier te bedanken, zou dat op zichzelf al een zegening zijn die nog een blijk van dankbaarheid vereist. De schuld van dankbaarheid zou zichzelf voor altijd vernieuwen.

Maar het is een feit dat het voor de mens bijna onmogelijk is om helemaal geen zonde te begaan. Het maakt deel uit van zijn weefsel. Hij moet zondigen, beseffen hoe zwak hij daardoor is en zich tot Allah wenden. Hoezeer hij zijn nietigheid ten opzichte van de Heer voelt, hangt af van de kwaliteit en diepte van zijn gebed. De Profeet (vzmh) zei:

كُلُّ بَنِي آدَمَ خَطَّاءٌ، وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ

"De zoon van Adam zondigt elke dag... maar de beste zondaar is degene die zich berouw toont." (Ibn Majah, Zuhd, 30/4251)

Zelfs profeten zijn niet immuun voor fouten, hoe klein die ook mogen zijn. Ook zij hebben zich wel eens vergist en hebben zich berouwvol tot hun Heer gewend. Opnieuw zegt de Profeet (vzmh):

"*Er zijn tijden dat mijn hart gesluierd raakt...maar ik toon honderd keer per dag berouw aan Allah.*" (Muslim, Dhikr, 41; Abu Dāwūd, Witr, 26)

"Bij Allah, ik bid meer dan zeventig keer per dag om vergeving." (Al-Bukhari, Daawat, 3; Al-Tirmidhi, Tafsir, 47; Ibn Majah, Adab, 57)

Toch was het berouw van de Profeet (vzmh) niet zozeer voor een vergissing als wel voor het verkrijgen van een grotere intimiteit met de Heer en het verkrijgen van Zijn welbehagen. Ook, omdat de Profeet (vzmh) voortdurend vooruitgang boekte op het spirituele pad, wanneer hij nieuwe hoogten bereikte, zou hij berouw tonen voor het relatief lagere niveau waar hij eerder was geweest. Hij heeft gelovigen een aantal manieren geleerd om berouw te tonen. De belangrijkste daarvan staat bekend als *sayyid'ul-istighfar*, of de koning van het berouw.

Shaddad ibn Aws (ra) vertelt het van de Profeet (vzmh) zelf:

"Het beste berouw is wanneer iemand zegt:

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ لَكَ بِذَنْبِي فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ

"Allah...U bent mijn Heer en er is geen god dan U. Ik ben Uw slaaf en ik blijf zo trouw mogelijk aan het woord en de eed die ik U gegeven heb. Ik zoek toevlucht bij U tegen het kwaad van de fouten die ik met mijn eigen handen heb gemaakt. Ik breng dankbaar hulde aan alles waarmee U mij gezegend hebt, hierbij in Uw aanwezigheid. Ik geef mijn zonden toe en vraag U om mij te vergeven... want er is niemand anders dan U die mijn zonden kan vergeven..."

De Boodschapper van Allah (vzmh) zei verder:

"Wie dit gebed overdag oprecht vanuit de grond van zijn hart opzegt en voor het vallen van de avond sterft, zal het paradijs binnengaan. Wie dit gebed 's avonds oprecht uit de grond van zijn hart opzegt en sterft voor zonsopgang, zal het paradijs

binnengaan." (Al-Bukhari, Daawat, 2, 16; Abu Dāwūd, Adab, 100-101; Al-Tirmidhi, Daawat, 15; Nasai, Istiadhah, 57)

We kunnen ons de zegeningen van Allah niet voorstellen, laat staan tellen. De Qur'an verklaart:

وَآتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا
تُحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ

"En Hij heeft jullie geschonken al hetgeen jullie Hem hebben gevraagd. Indien jullie de gunsten van Allah [getalsmatig] zouden opnoemen, zouden jullie ze niet kunnen opsommen." (Ibrāhīm, 14: 34)

De vooraanstaande geleerde Ata ibn Abi Rabah, die veel van de metgezellen van de Profeet (vzmh) heeft mogen zien, vertelt over een voorval dat een inkijkje biedt in het bewustzijn van de Profeet (vzmh) om berouw te tonen:

"Ik vroeg Aisha (ra) eens naar een handeling van de Profeet (vzmh) die zij het meest bewonderde.

'Heeft hij ooit iets gedaan dat niet bewonderenswaardig was?' Zei ze. 'Maar er was een nacht, toen hij naar mijn bed kwam, een beetje ging liggen en zei: 'Sta me toe om op te staan en mijn Heer een tijdje te aanbidden.'

Ik zei: 'Eerlijk, ik zou het fijn vinden om tijd met je door te brengen, maar ik zou het fijner vinden als je deed wat je wilde'.

Hij stond toen op om wudu te nemen. Toen hij stond om te bidden, begon hij te huilen. Hij huilde zoveel dat zijn borst al snel baadde in tranen. Hij bleef huilen toen hij boog, en nog een keer toen hij zich vooroverboog. Hij weende nog meer toen hij zijn voorhoofd van de grond ophief. Dit ging zo door totdat Bilal (ra) de adhan uitriep voor het ochtendgebed. Ook Bilal merkte dat de Profeet (vzmh) gehuild had en hij kon niet anders dan vragen:

"Waarom huil je zoveel, Boodschapper van Allah, terwijl al je vroegere en toekomstige zonden al vergeven zijn?

"Moet ik niet een dienaar zijn die zijn Heer naar behoren dankt?" antwoordde hij. "Bij de naam van Allah, ik heb vanavond zo'n openbaring ontvangen, dat schande over degenen die het lezen zonder erover na te denken". Vervolgens reciteerde hij:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي
الْأَلْبَابِ. الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

“Er bevinden zich in de schepping van de hemelen en van de aarde en in de afwisseling van de nacht en de dag tekenen voor mensen die verstand bezitten. [En] degenen die staande, zittende en liggende op hun zijde Allah gedenken, en die nadenken over de schepping van de hemelen en van de aarde: “Onze Heer, Jij hebt dit niet tevergeefs geschapen. Geprezen ben Jij, behoed ons daarom voor de bestraffing van het Vuur. (Al Imran, 3: 190-191) (Ibn Hibban, II, 386)

Met deze woorden vertelt de Profeet (vzmh) ons dat zegeningen van Allah de hoeveelheid dankbaarheid die we moeten voelen moeten vergroten, niet verkleinen.

De bovenstaande verzen benadrukken de noodzaak om drie dingen te doen: de macht en majesteit van Allah (vzmh) aanschouwen, je volkomen hulpeloos voelen in het aangezicht ervan, wat natuurlijk leidt tot een derde - om toevlucht tot Hem te zoeken in gebed en berouw.

De nacht dat deze verzen werden geopenbaard, vergoot de Profeet (vzmh) tot zonsopgang zoveel tranen dat de sterren aan de hemel er jaloers op zouden zijn geweest. De tranen van de gelovigen zijn juwelen van de nacht, lantaarns in het donkere graf en dauw van de tuinen van het paradijs.

Het aanbreken van de dag is de beste tijd om berouw te tonen. Allah vertelt ons dat degenen die hun dageraad doen herleven, overvloedig zullen zijn in eeuwige beloningen:

كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ وَبِالأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

“…Slechts korte tijd van de nacht sliepen zij en voor de dageraad smeekten zij om vergiffenis,...” (Al-Dhariyat, 51: 17-18)

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا

“En zij die, zich ter aarde werpend en [in gebed] staande voor hun Heer, de nacht doorbrengen..” (Al-Furqan, 25: 64)

Net zoals de zon bij zonsopgang door de nacht breekt, scheurt berouw op dat moment de duisternis van de zonde open en verlost het ons naar de zonneschijn van goddelijk mededogen.

Moge de Almachtige onze harten alert maken en ons een eindeloos leven van vreugde schenken in Zijn land van barmhartigheid.

Amin…

Profeet Adam

PROFEET
IDRĪS
-vrede zij met hem-

De profeet die de sleutel tot goddelijke mysteries bezat

IDRĪS

-vrede zij met hem-

Er is overgeleverd dat Idrīs (as), ook bekend als Enoch, werd geboren in Babylonië. Hij is de zesde achterkleinzoon van Adam (as).

Idrīs (as) hield zich veel bezig met aanbidding lang voordat hij profeet werd. Hij ging om met de rechtvaardigen en verdiende de kost als kleermaker. In feite begint het beroep van kleermaker bij hem.

Idrīs' (as) gemeenschap waren afstammelingen van Kaïn en waren geestelijk corrupt geworden. Ze waren afgeweken van het pad dat door Seth (as) was getoond en hadden de plicht van dienstbaarheid verlaten. Ze hadden de grens tussen goed en kwaad vervaagd en deden iets verkeerds in de overtuiging dat het goed was. Dus, om hen recht te zetten, maakte Allah Idrīs (as) tot profeet en gaf hem een openbaring van dertig bladzijden. Idrīs (as) bracht het edict over aan zijn volk, dat hen herinnerde aan het goede en het kwade.

Engelen kwamen Idrīs (as) in groepen bezoeken en voerden gesprekken met hem. Er wordt geschat dat Idrīs (as) ongeveer duizend volgelingen had.

Idrīs (as) stond bekend om zijn wijze woorden, waarvan sommige zijn:

"Een wijs persoon kijkt niet naar de fouten van anderen of wrijft hun fouten niet in hun gezicht. Noch maakt rijkdom hem arrogant en corrumpeert zijn moraal".

"Wie zijn ziel niet reinigt, heeft geen verstand".

"De liefde voor de wereld en de liefde voor het hiernamaals komen nooit samen in één hart".

"Wanneer je bidt, houd dan je intenties rein".

De Qur'an vertelt ons dat Idrīs (as) tegen het einde van zijn leven naar de hemel werd getogen:

وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

"Wij hebben hem tot een hoge positie verheven.." (Maryam, 19: 57)

Die 'hoge plaats' kan ergens dicht bij Allah zijn of een plaats in het paradijs, maar ook de vierde laag van de hemel. Het is in feite gerapporteerd in een hadith:

"Toen ik tijdens de Nachtreis (Miraj) naar de vierde hemel ging, kwam ik een man tegen. Jibril vertelde me dat hij de profeet Idrīs was en vroeg me hem te begroeten. Dus groette ik hem; en hij antwoordde en zei: 'Gegroet rechtschapen broeder en rechtschapen profeet!'" (Al-Bukhari, Badu'l-Khalq, 6; Muslim, Iman, 259-264)

Sommige geleerden hebben gesuggereerd dat Idrīs (as) nog steeds in de hemel is, en nog steeds leeft.

De Qur'an prijst Idrīs (as) voor zijn trouw.

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا

"Vermeld eveneens Idrīs in het Boek. Hij was erg oprecht en een profeet.." (Maryam, 19: 56)

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ.
وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ

"En [denk aan] Ismāʿīl en Idrīs en *Dhū al-Kifl*; allen behoorden tot de geduldigen. Wij hebben hen in Onze barmhartigheid opgenomen, want zij behoorden tot de rechtvaardigen." (Al-Anbiya, 21: 85-86)

Rumi vergelijkt Idrīs (as) met ʿĪsā (as), die net als hij naar de hemel werd verheven:

"Door een enorme inspanning om zich te onthouden van de wereld, werden Idrīs en Jezus als engelen. Ze bereikten een punt waarop ze bijna zonder voedsel en water konden. Omdat ze zoveel op engelen leken, werden ze naar de hemel verheven om zich bij hun soortgenoten te voegen."

Geduld en zelfverloochening deden de zielen van zowel Idrīs (as) als ʿĪsā (as) rijpen tot het punt waarop zij als engelen naar de hemel werden verheven. Dat vertelt ons dat het ook voor ons mogelijk is om spirituele hoogten te bereiken als we onze ego's reinigen en onze harten zuiveren.

De profeten vertegenwoordigen het toppunt van spirituele vooruitgang; toch hebben zij ook een voorbeeld gesteld in materiële vooruitgang. Net zoals Adam (as) het ambacht van de landbouw beheerste, beheerste Idrīs (as) de kunst van het kleermaken. Het schrift, dat begon met de eerste mens, had zich ook sterk ontwikkeld in de tijd van Idrīs (as).

Kortom, Idrīs (as) was:

...een profeet die bladzijden met openbaringen ontving

...een man die in de Qur'an wordt geprezen als rechtschapen en deugdzaam

...de grondlegger van de kleermakers
...verheven tot hoge grond
...een pilaar van geduld
...onder de rechtvaardigen
...gezegend met goddelijke genade
Vrede zij met hem...

HET HART EN ZIJN GEHEIMEN

Het leven van Idrīs (as) is een voorbeeld van bewondering voor Allah's majesteit en laat ons zien hoe een gezuiverd hart zich kan openen voor goddelijke manifestaties. Het geeft ons ook de mogelijkheid om te zien hoe de mens, die slechter dreigt te worden dan dieren, ook de rang van engelen kan overtreffen.

Het hart is het centrum van de spirituele en fysieke werelden. Met de hulp van Allah, kan een gezuiverd en getraind hart iemand in staat stellen om engelen in de geest achter te laten, ook al lijkt hij fysiek op ieder ander mens.

Op dit punt zou het gepast zijn om enkele details te geven over de wereld van het hart, voor zover dat de kenmerkende eigenschap van Idrīs (as) was.

Het voorbereiden op de dood en daarna zou de belangrijkste taak en zorg van de mens in dit leven moeten zijn. Hij kan dit echter niet doen tenzij hij de aard van het hart kent en manieren om het naar een gedrag te leiden dat het wegleidt van de gevaren en kwaden die het bedreigen. Dit is een gezond hart dat in feite ook nodig is voor geluk in dit leven.

Qalb, de Arabische term voor hart, betekent van kleur veranderen of iets omzetten in zijn tegendeel. Het is een toepasselijke term, gezien het feit dat het hart voortdurend trilt tussen engelachtige en demonische neigingen, tussen goed en kwaad.

De vooruitgang of ondergang van het hart bepaalt de vooruitgang of ondergang van de mens, zowel individueel als sociaal. Goede zeden en daden komen voort uit harten die overlopen van spiritualiteit. Dat is wat de mens in staat stelt om de reputatie waar te maken dat hij in de beste vorm geschapen is. (ahsan-i taqwim)

Aan de andere kant, harten gedomineerd door het ego zijn wellustig en waanvoorstellingen; en ze geven aanleiding tot slecht gedrag, met inbegrip van ongeloof. Dit zijn gevallen waarin het hart blind is geworden doordat het zich bekeerd heeft tot precies de tegenovergestelde reden van zijn bestaan. Mensen wiens hart dit karakter heeft, laten de persoon langzaam zakken tot het niveau van dieren. De Qur'an zegt:

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا
يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ
كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

"Wij hebben velen van de jinn`s en de mensen geschapen voor de Hel. Zij hebben harten waarmee zij niet begrijpen, en zij hebben ogen waarmee zij niet zien, en zij hebben oren waarmee zij niet horen. Zij zijn als kuddedieren, nee, zij zijn nog verder afgedwaald. Zij zijn de achtelozen.." (Al-Araf, 7: 179)

Het hart beschermen tegen de corrumperende influisteringen van het ego en de duivel is alleen mogelijk door het aanbidden en gedenken van Allah, het belichamen van een goede moraal en het bezoeken van spirituele kringen. Dit geeft het hart taqwa, en dat is de juiste maatstaf voor superioriteit. Allah (swt) verklaart:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

"Voorwaar, de meest nobele van jullie in de ogen van Allah is de meest rechtschapen van jullie." (Al-Hujurat, 49< 13)

Maar de staat van taqwa moet ook beschermd worden tegen het gevaar het te verliezen. Daarvoor moet een persoon gezelschap houden met de rechtschapenen en hun kringen bijwonen. Deze kringen zijn erg belangrijk om het hart te beschermen en het de vrije loop te geven om verder te gaan op het spirituele pad. Zulke kringen zijn praktisch overvloedig met inspiraties van de profeten. Heiligen vertellen ons dat de allereerste plek om de inspiratie te ontvangen die Allah - de ultieme Inspirator - aan zijn dienaren heeft gegeven, de borst van de Profeet Mohammed (vzmh) was. Van daaruit werd het doorgegeven aan de rechtvaardigen, van wie het verder werd doorgegeven aan degenen die van hen en hun gezelschap hielden.

Zelfs de moderne wetenschap van de sociale psychologie accepteert dat mensen openstaan voor invloeden van buitenaf. Stemmingen en karaktertrekken zijn besmettelijk en mensen pikken voortdurend gewoonten van elkaar op. Dit is nooit zo duidelijk als in de uitwisseling van spirituele kwaliteiten. Mensen die tijd doorbrengen met de rechtvaardigen worden zoals zij. De Qur'an vertelt ons dat er in feite een direct verband is tussen taqwa en het vergezellen van rechtschapen mensen.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

"O jullie die geloven, voldoe aan jullie verantwoordelijkheden jegens Allah en wees met de oprechten.." (Al-Tawbah, 9: 119)

Het meest verwoestende verlies en de grootste misdaad is niet in staat zijn om het juweel dat het hart is te beschermen. Zij die hun hart door de duivel laten stelen, zullen worden meegesleurd naar het hellevuur. Het hart is het kompas van de waarheid. Zonder dat verliest het ego de richting en leidt het iemand op een dwaalspoor. Naar welke richting de mens ook neigt, goed of slecht, bepaalt zijn kwaliteit. De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"*Allah kijkt zeker niet naar jullie uiterlijk of rijkdom, maar naar jullie harten en daden.*" (Muslim, Birr, 34)

En volgens hun spirituele mix vallen harten in vijf categorieën uiteen:

1. Harten die zijn gestempeld en verzegeld

Deze harten hebben geen enkele spirituele kwaliteit. Ze zijn diep weggezonken in een dierlijke levensstijl en genoegens van de huid. Ze zien het leven op aarde als niets anders dan eten, drinken en plezier maken. Ze zijn ver verwijderd van het vermogen om de fijne geheimen te ontdekken die Allah in zowel de mens als het universum heeft gegrift. Ze zijn precies het tegenovergestelde van de harten van profeten en heiligen. Lichamen die deze harten opsluiten zijn niet anders dan graven. Net zoals het vlees wegrot in het graf, rotten deze harten weg in de duistere moerassen van ongeloof. Zo'n hart brengt niet alleen de houder ervan, maar ook degenen om hem heen naar een ellendig einde. De Qur'an zegt:

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا

"Denken zij dan niet na over de Koran, of bevinden zich sloten op hun harten??" (Muhammad, 47: 24)

Mensen met zo'n hart zijn zo ondankbaar en tegenstrijdig dat ze zich verheugen in het ongehoorzaam zijn aan Allah's geboden, terwijl ze genieten van genoegens die door niemand anders dan Allah worden verschaft. Allah beschrijft hen als:

صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

"Doof, stom en blind zijn zij. Dus keren zij niet terug [uit de dwaling waarin zij verkeren]..." (Al-Baqarah, 2: 18)

إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا
وَلَّوْا مُدْبِرِينَ. وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَن ضَلَالَتِهِمْ إِن تُسْمِعُ إِلَّا
مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ

"Jij kan de doden niet doen horen, noch de doven de oproep doen horen indien zij zich afwenden en jou de rug toekeren. Noch kan jij de blinden uit hun dwaling leiden. Jij kan niemand doen horen behalve degenen die in Onze tekenen geloven." (Al-Naml, 27: 80-81)

Allah de Almachtige bevestigt verder dat deze harten gestempeld en verzegeld zijn om niet geleid te worden:

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى
أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

"Allah heeft hun harten en hun gehoor verzegeld, en over hun ogen ligt een bedekking. Voor hen is er een geweldige bestraffing.." (Al-Baqarah, 2: 7)

Het bovenstaande vers beschrijft harten die gestempeld en verzegeld zijn van de waarheid en het goede, omdat ze alle verbindingen met de menselijke spiritualiteit hebben verbroken. Het is alleen aan Allah (swt) om ze te ontzegelen, die ze al lang vergeten zijn.

Dit bevat een goddelijk geheim en wijsheid die ons allen angst zou moeten inboezemen. Alleen Allah weet welke harten gesloten zijn voor redding, niet wij. Allah (swt) leidt wie Hij wil, zelfs als het op het sterfbed is.

Hoewel de Qur'an spreekt over mensen wiens harten verzegeld zijn, is het onmogelijk om te zeggen wie deze mensen kunnen zijn, één voor één. Ongeacht de weg die iemand op dit moment bewandelt, niemand kan zeggen waar hij zal eindigen. Neem de tovenaars van de Farao die een leven leidden aan de verkeerde kant voordat ze plotseling de waarheid vonden. Er zijn mensen zoals Korach en Balam ibn Baurah, die bijna een leven lang het pad van het goede bewandelden om vervolgens aan de verkeerde kant te eindigen. Moslims moeten deze verzen daarom nooit verkeerd opvatten en mensen opgeven. In plaats daarvan moeten ze bang zijn om uit te glijden en alert genoeg zijn om Allah altijd te vragen om hun hart onwankelbaar stevig op het rechte pad te houden. Harten die verwaarloosd worden, worden harder voor de waarheid dan steen:

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ
الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ
وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

"Vervolgens hebben jullie harten zich verhard. Zij werden als rotsen, of zelfs harder. Er zijn immers rotsen waaruit rivieren ontspringen en er zijn [andere rotsen] onder hen die opensplijten, zodat er water uit vloeit, en er zijn er temidden van hen die neervallen uit vrees voor Allah.!" (Al-Baqarah, 2: 74)

Daarom waarschuwt Allah ons dat we onze harten niet moeten stempelen en verzegelen voor de waarheid:

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

“Wees niet zoals degenen die Allah vergeten en die Allah daarom henzelf doet vergeten. Zij zijn de overtreders..” (Al-Hashr, 59: 19)

2. Harten die ziek zijn

Deze bevinden zich ergens tussen harten die gezond zijn en harten die verzegeld zijn. Over hen zegt de Qur’an:

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ

“In hun harten bevindt zich een ziekte en Allah heeft hun ziekte verergerd. Voor hen is er een vreselijke bestraffing, omdat zij leugens vertellen..” (Al-Baqarah, 2: 10)

Mensen met een ziek hart zijn degenen die zeggen dat ze geloven, maar geen rechtschapen leven leiden, omdat ze te zwak zijn om de greep van hun ego te doorbreken. Het geloof in Allah heeft zich niet goed in hun hart gevestigd. Ze zijn als mensen die kwijnen door een ziekte. Ze hebben noch een vrede van geest, noch een vrede van hart. Hun innerlijke verwarring weerspiegelt zich in een wanordelijk leven, en de wanorde van hun leven brengt hen uiteindelijk nog meer in verwarring. Allah zegt:

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَى فَمَا
رَبِحَت تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ

“Zij zijn degenen die het rechte pad voor het verkeerde pad hebben ingeruild. Hun handel heeft hun geen winst opgeleverd, noch worden zij geleid..” (Al-Baqarah, 2: 16)

Verwaandheid, ijdelheid, jaloezie en de liefde voor de wereld behoren tot de gebreken die het hart ervan weerhouden om de tekenen van de Heer te begrijpen. Dit zijn allemaal ziekten van het hart. Mensen die lijden aan deze ziekten kunnen nooit hun aandeel nemen in het ontsluiten van de mysteries van de Qur’an en een gedrag belichamen waar Allah tevreden mee is, tenzij ze een spirituele training ondergaan om hun ego’s te reinigen. De Qur’an zegt het volgende:

سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ

“[Allah zei:] “Ik zal diegenen afwenden van Mijn tekenen, die zich ten onrechte hoogmoedig op de aarde gedragen.” (Al-Araf, 7: 146)

Het is daarom duidelijk dat het ontsluieren van de geheimen van de Qur'an, de kosmos en de mens alleen mogelijk is als men zich op het pad van spirituele training begeeft. De Almachtige zegt:

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا
أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ
تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

"Hebben zij dan niet over de aarde [rond]gereisd, opdat zij harten hadden kunnen krijgen om mee te begrijpen en oren om mee te horen? Het zijn immers niet de ogen die blind zijn, maar het zijn de harten in de binnensten [lett: de borsten] die blind zijn.!" (Al-Hajj, 22: 46) Dit leert ons dat het opwekken en genezen van harten gebeurt door met het oog van het hart naar het universum en de gebeurtenissen die zich ontvouwen te kijken en lering te trekken uit de ervaringen van vroegere mensen.

En deze woorden van de Profeet (vzmh) maken ons bewust van de noodzaak om onze harten gezond te houden door middel van een prachtige beeldspraak:

"Wees je ervan bewust dat het lichaam een stuk vlees heeft. Als het goed gaat, gaat het ook goed met de rest van het lichaam; en als het niet goed gaat, gaat het ook niet goed met de rest. En dat...is het hart." (Al-Bukhari, Iman, 39)

Geleerden hebben de ziekten van het hart over het algemeen ingedeeld in de categorieën geloof of moreel gedrag. Ze hebben afwijkingen zoals ongeloof, huichelarij, onwetendheid en twijfel ziekten van het geloof genoemd, terwijl ze lust, verlangen om te zondigen, lafheid, gierigheid, pronken, verwaandheid, jaloezie en de liefde voor de wereld morele ziekten noemen.

In wezen wordt het hart ziek als gevolg van het volgen van de verlangens van het ego, dat zelf voortkomt uit onwetendheid en zwak geloof. Hoe meer zonden er zijn, hoe meer de ziekte groeit; en dit kan er uiteindelijk toe leiden dat het hart gestempeld en verzegeld wordt.

Een hart dat gesluierd wordt door schadelijke gedachten en gevoelens is niet meer in staat om de waarheid te zien; en zelfs als het dat wel doet, is zijn zicht wazig. Deze negatieve emoties duwen het hart in twijfel en maken het blind. Als gevolg daarvan verliest het hart het bloed dat nodig is om te geloven en wordt het zwak, terwijl het lichaam zijn vermogen verliest om goed te doen. Een hart van deze soort is niet alleen niet in staat om liefde en respect te tonen voor Allah (swt) en Zijn Boodschapper (vzmh), het is ook niet in staat om een echte dienaar te zijn.

Daden die voortkomen uit een ziek hart verliezen hun waarde in de ogen van Allah. Harten die niet verlicht zijn door de straal van de waarheid verliezen het bewustzijn dat ze nodig hebben om de ontelbare fijne afdrukken van goddelijke majesteit te ontdekken die door het universum verspreid zijn.

3. Harten die verwaarlozen

Een van de ernstigste ziekten van het hart is verwaarlozing. Het belaagt het hart en weerhoudt het ervan om goed te doen. De Qur'an zegt dat het hart besmet raakt door verwaarlozing als gevolg van het vergeten van de Heer:

وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا

"Gehoorzaam niet degene, van wie Wij het hart voor het gedenken (*dhikr*) van Ons onachtzaam hebben gemaakt, die zijn begeerten volgt en geen matiging [zelfbeheersing] kent.." (Al-Kahf, 18: 28)

وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ
بِالْغُدُوِّ وَالآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ

"En gedenk jouw Heer in jouw binnenste, nederig en eerbiedig en zonder luidruchtigheid van spraak, in de ochtend en in de avond, en behoor niet tot de onachtzamen.!" (Al-Araf, 7: 205)

Hoe meer de onwetendheid groeit, hoe harder het hart wordt. Allah zegt:

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

"Wee degenen van wie de harten zich verhard hebben tegen het gedenken van Allah. Diegenen verkeren in duidelijke dwaling!" (Al-Zumar, 39: 22)

Elders waarschuwt de Qur'an dat door het vergeten van de Heer, de mens een speelbal wordt van Satans spelletjes en geleidelijk maar roekeloos de eer verliest die hem tot mens maakt:

وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ

"En hun broeders [de volgelingen van de satan] trachten hen te doen toenemen in dwaling, en zij houden daar vervolgens niet mee op.!" (Al-Araf, 7: 202)

Daden die gedaan worden met een verwaarloosd hart zijn een verspilling en worden niet geaccepteerd door de Heer. Deze harten moeten een geestelijke behandeling ondergaan. De genezing ligt in deze:

a. Halal voedsel

Het is alleen door de kracht die we in ons lichaam hebben dat we in staat zijn om de Heer te aanbidden. Terwijl schoon of halal voedsel het lichaam inspireert, brengt twijfelachtig of ongeoorloofd voedsel somberheid. Bij het ontwikkelen van de geest hebben soefimeesters het belang van twee dingen benadrukt:

"Let op wat er in je mond gaat als je eet en wat eruit komt als je spreekt".

Abdulqadir Jilani benadrukt ook het belang van een schone hap om het hart te zuiveren:

"Zoon...Eten wat haram is doodt het hart. Er zijn hapjes die je hart verlichten, en er zijn hapjes die het verdrinken in duisternis. Er zijn hapjes die je bezighouden met de wereld en er zijn hapjes die je bezighouden met het hiernamaals. Er zijn maaltijden die je een heilige van beide werelden maken en je hart naar hun Schepper keren. Het eten van haram absorbeert je in de wereld en doet zonden charmant lijken. Door halal te eten wordt het hiernamaals je enige zorg en worden daden van aanbidding vertederend. Het brengt je hart dichter bij je Heer. Alleen door Allah te kennen kun je de aard van voedsel en de effecten ervan kennen. De kennis van Allah is geschreven in het hart, niet in boeken. De Schepper openbaart Zijn kennis aan het hart. Het is niet iets dat je kunt leren van het geschapene. Je kunt het pas leren als je Zijn Eenheid bevestigt en in praktijk brengt wat Hij heeft onderwezen."

Maar zelfs wanneer men halal voedsel consumeert, moet men verspilling vermijden en een evenwicht in acht nemen:

وَآتِ ذَا الْقُرْبَى حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا.
إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا

"Geef de verwanten, de behoeftigen en de reizigers hun rechten, en wees niet verkwistend. De verspillers zijn de broeders van de satans. En de satan is altijd ondankbaar jegens zijn Heer.." (Al-Isra, 17: 26-27)

De Profeet (vzmh) waarschuwt ook:

إِنَّ مِنَ السَّرَفِ أَنْ تَأْكُلَ كُلَّ مَا اشْتَهَيْتَ

"Het is zeker zonde om alles te eten waar je zin in hebt!" (Ibn Majah, Atimah, 51)

Maar gul aanbieden aan gasten wordt aangeraden en is vrijgesteld van verspilling.

b. Nadenken over de Qur'an

Het is van vitaal belang om over de Qur'an na te denken, om na te denken over de wijsheden achter zijn geboden en verboden en om lessen te trekken uit zijn verhalen. Hoe zuiverder onze harten, hoe meer de Qur'an ons zal inspireren. De Almachtige zegt dat de Qur'an de remedie is voor alle geestelijke ziekten die het hart vernietigen:

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ
وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

"Wij openbaren van de Koran hetgeen een genezing en een barmhartigheid voor de gelovigen is. En voor de onrechtplegers vermeerdert dat niets dan alleen het verlies.." (al-Isra, 17: 82)

Abu Dharr (ra) vertelt:

"Ik vroeg de Boodschapper van Allah (vzmh) eens om advies.

'Ik adviseer je met taqwa', zei hij, 'want het is de eerste stap van elke handeling'. Ik vroeg hem toen om meer advies, waarop hij zei:

"Blijf de Qur'an lezen en gedenk Allah. De Qur'an is een licht voor jullie op aarde, en voedsel voor jullie reis naar de hemelen". (Ibn Hibban, II, 78)

Bij een andere gelegenheid zei de Profeet (vzmh):

"Iemand die de Qur'an leest en beschermt, zal in het hiernamaals te horen krijgen: 'Lees en sta op...lees langzaam en met evenwicht zoals je op aarde deed...want je rang is zo hoog als het laatste vers dat je reciteert." (Abu Dāwūd, Witr, 20)

c. Geconcentreerd aanbidden

Om het hart te bevrijden van ziektes, is het essentieel om te aanbidden met focus en concentratie (khushuu). Allah is niet geïnteresseerd in daden die deze missen:

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ. الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

"En wee degenen die het gebed verrichten, en die [in hun harten] het gebed veronachtzamen.." (Al-Maun, 107: 4-5)

Geleerde Elmalili Hamdi Yazir interpreteert het bovenstaande als volgt:

"De genoemde mensen hebben geen aandacht voor het belang van het rituele gebed en nemen het niet zo serieus als zou moeten. Dit kan een aantal dingen betekenen:

Het kan hen niet schelen of ze bidden of niet.

Ze houden zich niet aan de tijden van het gebed; ze stellen het uit.

Ze blijven onverstoord doordat ze gestopt zijn met bidden.

Ze bidden niet met de oprechte bedoeling om het welbehagen van de Heer te zoeken, maar alleen om vooruit te komen in de wereld.

Ze bidden in het openbaar, maar niet privé. Zelfs als ze het doen, zijn ze onverschillig en ver verwijderd van de geestestoestand die iemand doet bidden alsof hij fysiek in Gods aanwezigheid is." (Hak Dini Kuran Dili, IX, 6168)

De Qur'an zegt ook:

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ. الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ

"De gelovigen welslagen zeker, [Degenen] die nederig zijn tijdens hun ṣalāt,." (Al-Mu'minun, 23: 1-2)

Elders wordt ons verteld hoe het mogelijk is om geconcentreerd te bidden:

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلوةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ.
الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

"Vraag om hulp door geduld en door gebed. Dit is heel zwaar, behalve voor de nederigen. [Zij zijn] degenen die ervan overtuigd zijn hun Heer te ontmoeten en uiteindelijk tot Hem terug te keren.." (Al-Baqarah, 2: 45-46)

Khushuu, wat de Arabische term is voor geconcentreerd zijn tijdens het verrichten van daden van aanbidding, is gedefinieerd als een innerlijke actie van het hart die gerelateerd is aan angst en verlegenheid, evenals fysiek gedrag waarbij men vrede vindt door zinloze activiteiten op te geven. Beide zijn met elkaar verbonden. Khushuu wortelt in het hart en komt tot uiting in lichamelijk handelen. Een persoon wordt eerst gefocust wanneer hij diep in zijn hart beseft dat hij niets is in vergelijking met de majesteit en macht van Allah, en wordt overmand door gevoelens van eerbied en respect. Als gevolg hiervan kalmeert het lichaam, vindt rust en blijft zitten. Tijdens het bidden dwalen de ogen niet rond, maar staren naar de grond waar het voorhoofd op het punt staat te vallen voor de Heer in prostratie.

Een nadere blik laat zien dat het bereiken van dat niveau van focus vereist dat iemand bidt alsof hij slechts enkele ogenblikken verwijderd is van sterven en terugkeren naar Allah. Nogmaals, er moet een totale harmonie zijn tussen het hart en het lichaam. Alleen een dergelijk gebed kan iemand beschermen tegen kwaad en perversie.

Soefi Bahauddin Naqshbandi werd eens gevraagd:

"Hoe kan een persoon zijn focus vinden tijdens het bidden?"

"Door vier dingen", antwoordde hij. "Het eten van schoon (halal) voedsel, oplettend zijn tijdens de wassing, bewust zijn van het feit dat je in Allah's aanwezigheid bent op het moment dat het gebed begint en Allah niet vergeten na het einde van het gebed."

De Qur'an zegt in feite:

الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ

"…die standvastig zijn in het verrichten van het gebed." (Al-Ma'arij, 70: 23)

En elders:

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ

"en degenen die weggeven wat zij geven terwijl hun harten vol ontzag zijn, omdat zij tot hun Heer terugkeren,." (Al-Mu'minun, 23: 60)

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ

"Weten zij niet dat Allah het berouw van Zijn dienaren aanvaardt en de bijdragen aanneemt," (Al-Tawbah, 9: 104)

Het vers vertelt ons dat net als het rituele gebed, andere daden zoals liefdadigheid met khushuu en zonder pronken moeten worden verricht. Dit komt ook tot uitdrukking in de hadith: 'Laat je linkerhand niet te weten komen wat je rechterhand geeft". (Al-Bukhari, Adhan, 36)

d. Het voortzetten van *Dhikr* (herdenking van Allah)

In de Qur'an wordt het woord dhikr ongeveer 250 keer genoemd. Dhikr is het voortdurend gedenken van de Heer zonder Hem ook maar één moment te vergeten. De Qur'an gebiedt ons om dag en nacht, zittend of liggend in bed, onophoudelijk onze Heer te gedenken:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا. وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

"O jullie die geloven! Gedenk Allah veelvuldig [lett.: met veel gedenking]. En prijs Hem 's ochtends en 's avonds." (Al-Ahzab, 33: 41-42)

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ

"…En] degenen die staande, zittende en liggende op hun zijde …" (Al Imran, 3: 191)

De Profeet (vzmh) zegt dat degenen 'die Allah gedenken en tranen vergieten op plaatsen uit het zicht', schaduw zullen krijgen onder de Troon van de Heer in het Hiernamaals, op een dag dat er geen andere schaduw zal zijn.

Om het hart te zuiveren en het niveau ervan te verhogen, is het van vitaal belang om dhikr te blijven doen. Gelovigen zullen de waarde ervan in het hiernamaals beter waarderen. In feite vertelt de Profeet (vzmh) ons dat:

لَمْ يَتَحَسَّرْ أَهْلُ الْجَنَّةِ إِلَّا عَلَى سَاعَةٍ مَرَّتْ بِهِمْ لَمْ يَذْكُرُوا اللَّهَ تَعَالَى فِيهَا

"De bewoners van het paradijs zullen nooit treuren... behalve over de tijd op aarde die aan hen voorbijging zonder dat zij Allah gedenken". (Haythami, X, 73-74)

e. De nachten herleven

De nacht is een jurk van comfort, aangepast aan de behoeften van het leven. Het biedt een prachtige bedekking voor hen die zich zowel lichamelijk als geestelijk willen verbergen. De Almachtige zegt:

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا

"En Wij hebben de nacht tot een bedekkend [gewaad] gemaakt." (Al-Naba, 78:10)**.** De nacht is inderdaad een kledingstuk waarin de mens zich hult om zich naar zijn innerlijke wereld te keren en de fysieke en mentale stress van de dag achter zich te laten. De dag is niet in staat om de spirituele en fysieke verlichting te bieden die de nacht biedt. Wie de nacht niet waardeert, kan nooit de waarde van de dag begrijpen. Het misbruiken van de kostbare uren van de nacht met nutteloze activiteiten is niets anders dan het opgeven van de vrede die de ochtend anders brengt.

Voor mensen met een hart is er nooit een beter moment dan de rust en stilte van de nacht. Het is noodzakelijk om een paar uur van de nacht wakker door te brengen, om het beste te maken van de inspiraties die het biedt. De Qur'an zegt hierover:

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ. فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

"Hun zijkanten [van hun lichamen] vermijden [de aanraking met] hun bedden als zij hun Heer aanroepen, vrezend en hopend, en zij geven uit van hetgeen waarvan Wij hen hebben voorzien. En niemand weet welke verblijding van de

ogen voor hen verborgen is als beloning voor hetgeen zij hebben gedaan.." (Al-Sajdah, 32: 16-17)

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا

"…en 's avonds, en kniel een gedeelte van de nacht voor Hem neer en verheerlijk Hem langdurig gedurende [een groot gedeelte van] de nacht.." (Al-Insan, 76: 26)

Om je te verheugen op de spirituele momenten die de nacht te bieden heeft, moet je die uren goed gebruiken.

كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ. وَبِالأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

"Slechts korte tijd van de nacht sliepen zij en voor de dageraad smeekten zij om vergiffenis,," (Al-Dhariyat, 51: 17-18)

وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا

"Blijf gedurende een gedeelte van de nacht vrijwillig waken [voor het gebed], opdat jouw Heer jou tot een prijzenswaardige status kan verheffen.." (al Isra 17, 79)

En met dat bovenstaande vers werd het tahajjud of nachtgebed verplicht gesteld voor de Profeet (vzmh), terwijl het ten zeerste werd aanbevolen voor zijn volgelingen. Het is een Soennah en Allah prijst degenen die zich eraan houden:

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا

"En zij die, zich ter aarde werpend en [in gebed] staande voor hun Heer, de nacht doorbrengen..." (Al-Furqan, 25: 64)

En elders:

الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ. وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ

"Die jou ziet wanneer jij opstaat. En jouw bewegingen [ziet] temidden van hen die zich neerwerpen [in aanbidding]." (Al-Shu'ara, 26: 218-219)

Over dat laatste vers zegt Qadi Baydawi:

"Toen de vijf dagelijkse gebeden verplicht werden gesteld en het nachtgebed raadzaam (Soennah), wandelde de Edele Profeet (vzmh) zijn kamer uit en de straat op om te zien hoe zijn metgezellen de nacht doorbrachten...om vervolgens hun huizen te horen zoemen, als bijenkorven, met de geluiden van Qur'an en dhikr". (Anwar al-Tanzil, IV, 111)

f. Gezelschap houden met de rechtvaardigen

Dit is niet alleen van vitaal belang om het hart te beschermen, maar ook om het te laten bloeien op het spirituele pad. Het hart is geneigd onder invloed te komen van degenen met wie het zich verbonden voelt. Op dat moment vindt er een overdracht van karakter plaats. Degenen die spiritueel sterker zijn, beïnvloeden de zwakkere anderen en worden hun bron van inspiratie. Met andere woorden, de vriendelijkheid, het medeleven en de finesse van rechtschapen mensen zijn besmettelijk en verspreiden zich naar de mensen rondom hen. De reden waarom de metgezellen de beste van alle gelovigen waren, was niets anders dan het feit dat zij het voorrecht hadden om in de aanwezigheid van de Profeet (vzmh) te zijn en door hem geïnspireerd te worden. De Almachtige zegt:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

"O jullie die geloven, voldoe aan jullie verantwoordelijkheden jegens Allah en wees met de oprechten.." (Al-Tawbah, 9: 119)

De Profeet (vzmh) geeft een prachtige analogie om het belang van gezelschap te benadrukken:

"Het verschil tussen een goede en een slechte vriend is als tussen een man die muskus draagt en een ander die rookblazen uitblaast. De eerste zal je wat muskus aanbieden of verkopen. De ander zal jou of je kleren verbranden... of je op zijn minst laten stinken naar roet." (Al-Bukhari, Buyu', 38)

En hij zegt dat de nood niet ophoudt bij de dood:

"Begraaf je doden met de rechtvaardigen". (Daylami, Musnad, I, 102)

Wie bevriend raakt met rechtvaardigen, wordt op den duur zelf rechtvaardig. Met zondaars omgaan verandert iemand op zijn beurt in een zondaar. Het hart staat altijd bloot aan de invloed van de geestelijke omgeving waarin het zich bevindt. Terwijl elk orgaan in het menselijk lichaam een eigen wil heeft, heeft het hart die niet. Het kan zijn emoties niet beheersen en volgt daarom de richting van zijn omgeving.

Luqman's (as) raadgevingen aan zijn zoon werpen daar licht op:

"Zoon... blijf in gezelschap van geleerden en probeer hun kringen niet te verlaten. Want wijsheid doet het hart herleven, net zoals regen de grond doet herleven." (Ahmad ibn Hanbal, Zuhd, 551)

Vrouwelijke metgezellen waarschuwden hun kinderen als ze de Profeet (vzmh) langere tijd niet zagen. Huzayfa (ra) werd door zijn moeder berispt omdat hij slechts een paar dagen de Profeet (vzmh) niet had bezocht en zijn kring niet had bijgewoond. Huzayfa (ra) vertelt:

"Mijn moeder vroeg me eens hoe lang het geleden was dat ik de Boodschapper van Allah (vzmh) voor het laatst had gezien.

'Een paar dagen', zei ik. Ze werd erg boos en berispte me. Dus ik zei: 'Kalmeer alsjeblieft. Ik ga onmiddellijk naar de Boodschapper van Allah (vzmh), samen met hem bidden en hem vragen voor jou en mij te bidden." (Al-Tirmidhi, Manaqib, 30; Ahmad ibn Hanbal, Musnad, V, 391-2)

4. Harten die herinneren

Hier leeft het geloof diep in het hart, waardoor het het lichaam kan verlichten en de geest het ego kan beteugelen. De persoon begint de vreugde ervan te voelen. Om daar te komen moedigt de Almachtige gelovigen aan om door te gaan met dhikr, wat hij de grootste van alle daden noemt:

وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ

"En het gedenken van Allah is inderdaad het hoogste.." (Al-Ankabut, 29:45)

وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا

"En gedenk de naam van jouw Heer en richt je alleen tot Hem in je volledige hoedanigheid.." (Al-Muzzammil, 73: 8)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

"Gedenk Mij opdat Ik jullie gedenk en betoon Mij dankbaarheid en wees niet ondankbaar ten aanzien van Mij.." (Al-Baqarah, 2: 152)

Allah prijst degenen die in staat zijn om tot de waarheid van dhikr te komen en het erkennen als zijnde boven alle sterfelijke genoegens. Hij prijst hen omdat ze zich niet laten misleiden door de verblinding van de wereld en in plaats daarvan vrede vinden in het gedenken van het Goddelijke.

رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

"Mensen die noch door handel noch door zaken worden afgeleid van het gedenken van Allah," (Al-Nur, 24: 37)

أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

"…het is door het gedenken van Allah dat de harten tot rust komen.." (Al-Ra'd, 13: 28)

Allah de Almachtige complimenteert mannen en vrouwen die zich bezighouden met dhikr, afzonderlijk:

وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ

"Mannen die Allah vaak gedenken en vrouwen die dat doen." (Al-Ahzab, 33: 35)

Herhaalde dhikr laat de bloemen van goddelijke liefde in het hart groeien en wendt het af van vluchtige genoegens. De Profeet (vzmh) zegt:

"Een teken van het liefhebben van Allah is het liefhebben van Zijn gedachtenis". (Suyuti, al-Jamiu's-Saghir, II, 52)

Aan de andere kant zijn degenen die zich onthouden van dhikr in gevaar, omdat het een teken is dat ze ver verwijderd zijn van de goddelijke liefde.[40] De Qur'an waarschuwt:

وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ.
وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ. حَتَّى إِذَا جَاءَنَا
قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ

"En degene die zich onachtzaam gedraagt jegens het gedenken van de Barmhartige (*al-Raḥmān*), hem wijzen Wij een satan toe, die zijn [onscheidbare] vriend is. En zij [de satans] houden hen af van het rechte pad, terwijl zij [de onachtzamen] veronderstellen dat ze [recht] worden geleid. Totdat, wanneer hij tot Ons komt, hij [tot zijn vriend] zegt: "Oh, was er tussen mij en jou maar de afstand als die tussen de zonsopgang en de zonsondergang." Wat een slechte vriend!" (Al-Zukhruf, 43: 36-38)

Daarom moeten we dhikr aangrijpen om onszelf te beschermen tegen de duivel, die ons probeert te laten struikelen en ons meesleurt in de donkere gangen van corruptie. Een goede moraal is alleen mogelijk voor degenen die Allah (swt) vrezen en liefhebben en Hem voortdurend in gedachten en op de tong houden.

Ali (kw) zou zeggen:

"Wat is er beter dan bijeenkomsten die alleen plaatsvinden om Allah (swt) en Zijn zegeningen te gedenken? De Boodschapper van Allah (vzmh) verzamelde zijn metgezellen in een cirkel en liet ze samen dhikr doen".

Het gedenken van Allah heeft niet alleen invloed op de geest, maar ook op de materie. Zoals de Qur'an zegt:

40. Zie, al-Zumar, 39: 22.

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ

"Eet van datgene waarover de naam van Allah is uitgesproken, indien jullie in Zijn tekenen geloven.." (Al-An'am, 6: 118)

❁

Dhikr komt in een aantal vormen. Allah gebiedt ons niet om Hem op één specifieke manier te gedenken. Elke vorm van dhikr heeft een aantal verschijnings-vormen. Desalniettemin is de beste en mooiste dhikr diegene die ism-i azam wordt genoemd, die ook bekend staat als lafzatullah of Allah's Naam. Men gelooft dat dit 'Allah' is. Deze Goddelijke Naam bevat de essentie van alle namen. Het heeft daarom een speciale plaats onder alle manieren om Allah te gedenken. Als we bijvoorbeeld de eerste letter 'ا', verwijderen, krijgen we 'لله', wat 'voor Allah' betekent. Als we dan de eerste 'ل', weghalen, krijgen we 'له', wat 'voor Hem' betekent. Als we de tweede 'ل', weghalen, krijgen we 'ه', wat 'Hem' betekent. Elk van deze elementen verwijst nog steeds naar Allah.

Onze Profeet (vzmh) verklaart dat zelfs het welzijn van de kosmos neerkomt op *dhikr*:

"Het laatste uur zal niet komen zolang er nog één persoon op aarde is die zegt, 'Allah, Allah'." (Muslim, Iman, 234/148)

Dit is een dhikr, waar vooraanstaande mensen veel belang aan hechten. Het laatste uur zal niet toeslaan, zolang er mensen zijn die ermee doorgaan. Zij zijn zulke uitzonderlijke mensen dat de Almachtige de wereld door hen in stand houdt. Waar zij zich ook bevinden, dat gebied wordt beschermd.

Een andere dhikr die de Profeet (vzmh) ons aanmoedigt te zeggen is kalima-i tawhid of 'لا اله الا الله', wat 'er is geen god dan Allah' betekent.

"Vernieuw je geloof door La ilaha ill'Allah te herhalen." (Hakim, al-Mustadrak, IV, 285/7657)

Ondanks dat hij de hele wereld tot zijn beschikking had, zei zelfs Sulaymān (as):

"Mijn koninkrijk is vluchtig...maar het koninkrijk dat komt met het herhalen van 'er is geen god dan Allah' is eeuwig".

De bovenstaande dhikr is een bijzonder belangrijk kenmerk van dhikr kringen, zoals aangegeven door Shaddad ibn Aws (ra):

"Wij waren eens bij de Boodschapper van Allah (vzmh) toen hij vroeg: 'Zijn er buitenstaanders onder ons?' Met buitenstaanders bedoelde hij Joden en Christenen. Wij antwoordden: 'Nee, die zijn er niet', waarop hij antwoordde:

'Hef dan je handen op en zeg: 'La ilaha ill'Allah!'

We hieven onze handen op en herhaalden een tijdje die woorden. De Boodschapper van Allah (as) liet toen zijn handen zakken en bad:

'Alle dank aan U, Mijn Heer. U zond mij met deze woorden, beval mij te doen wat er door hen vereist wordt....en beloofde mij in ruil daarvoor het paradijs. U komt nooit terug op Uw belofte.'

De Boodschapper van Allah (vzmh) wendde zich toen tot ons en zei:

'Gefeliciteerd...want Allah heeft jullie zeker allemaal vergeven!'" (Ahmad ibn Hanbal, Musnad, IV, 124)

In een andere hadith zegt de Profeet (vzmh):

"La ilaha ill'Allah zijn woorden die een grote waarde hebben in de ogen van Allah. Wie ze oprecht zegt, zal in het paradijs geplaatst worden. Wie ze zegt zonder het te menen, zal zijn leven en bezittingen beschermd zien, maar er zal rekening mee gehouden worden wanneer hij herenigd wordt met Allah". (Haysami, Majmau'z-Zawaid, I, 26)

De Profeet (vzmh) benadrukt echter dat de sleutel tot dhikr is om je voortdurend bewust te zijn dat je onder Allah's hoede bent:

"Vergeet Allah niet en houdt je niet bezig met nutteloos gepraat...want kletsen zonder Allah in gedachten te houden verhardt het hart. De persoon die het verst van Allah verwijderd is, is de harteloze." (Al-Tirmidhi, Zuhd, 62)

Het zeggen van kalima-i tawhid is vooral belangrijk in de momenten voor de dood.

"Wie zijn laatste woorden La ilaha ill'Allah zijn, zal het paradijs binnengaan." (Abu Dāwūd, Janaiz, 15-16/3116)

De Profeet (vzmh) hield rekening met het spirituele niveau van zijn metgezellen wanneer hij hen dhikr adviseerde. Zijn nicht, Umm Hani (ra), was eens naar hem toegekomen en zei: "Ik ben oud en zwak geworden. Kunt u mij een daad van aanbidding aanbevelen die ik kan verrichten zonder op te hoeven staan?"

De Profeet (vzmh) zei tegen haar: "Zeg subhanallah, elhamdullillah en la ilaha ill'Allah elk honderd keer". (Ibn Majah, Adab, 56; Ahmad ibn Hanbal, Musnad, VI, 344).

Kortom, het gedenken van Allah brengt ons uit de duisternis van vergetelheid in liefde, wat het enige middel is om ons te herenigen met de Heer. De kwaliteit van onze hereniging met de Heer in het hiernamaals hangt af van de frequentie waarmee we Hem hier gedenken. We moeten daarom goed letten op de pracht van de dhikr die de Islam ons heeft opgedragen. De vruchten van het gedenken van Allah

worden geplukt in het hart, wat verklaart waarom heiligen hun omgeving met grote liefde benaderen. Voor hen is elke fysieke ervaring een spiritueel venster dat zich opent naar Allah. Er zijn immers evenveel wegen die naar Allah leiden als het aantal ademhalingen van alle schepselen.

5. Harten die leven

Deze harten behoren toe aan profeten en heiligen, in wie een aantal eigenschappen van Allah zich manifesteren. Harten herleven door doordrenkt te raken met de moraal van de Profeet (vzmh), zoals onderwezen door de Qur'an.

De heilige Najmaddin Kubra, die in de 11e eeuw overleed, woonde eens de begrafenis van een rechtschapen persoon bij. Toen hij bij het graf stond om voor de overledene te bidden, glimlachte hij. Zijn leerlingen vroegen hem waarom. Eerst gaf Najmaddin Kubra geen antwoord. Maar toen ze aandrongen, zei hij:

"Normaal gesproken bidt de levende voor de dode. Maar in dit geval heeft de man die bidt een zwak hart, terwijl het hart van de dode springlevend is. Ik was verrast toen ik dat zag en kon niet anders dan glimlachen."

Een hart dat zich de Almachtige herinnert, komt onder Zijn bescherming. Dan begint de reis naar het land van mysterie. De waarheid over materie, de mens en het universum begint zich dan langzaam te ontrafelen.

De Almachtige verklaart:

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُم بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَى إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ

"Noch jullie rijkdommen, noch jullie kinderen brengen jullie tot Onze nabijheid, behalve degenen die geloven en goede werken verrichten. Voor hen is er een dubbele beloning voor hetgeen zij hebben gedaan en zij zijn veilig in verheven verblijfplaatsen.." (Saba, 34: 37)

Elders in de Qur'an wordt gezegd:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ. إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

"De Dag waarop noch rijkdom noch zonen ten voordele strekken, behalve voor wie met een zuiver hart tot Allah komt." (Al-Shu'ara, 26: 88-89)

Daarom brengt alleen een gezuiverd hart iemand dichter bij Allah. Dit is essentieel voor alle daden van aanbidding. Zoals de Qur'an zegt:

لَنْ يَنَالَ اللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ

"[O Profeet,] noch hun vlees noch hun bloed bereikt Allah, alleen jullie vroomheid bereikt Hem.." (Al-Hajj, 22: 37)

Goddelijke schatten en geheimen zijn er voor de mens om te nemen. Allah (swt) heeft Zichzelf bekend willen maken via de mens. Een persoon wordt daarom pas een mens in de ware zin van het woord als hij zich bewust wordt van de waardigheid en eer die hem toekomen.

We hebben opgewekte harten nodig om ervoor te zorgen dat we genieten van de echte geneugten van het leven en onze laatste adem uitblazen met volledig vertrouwen in de Heer.

Moge Allah (swt) ons al deze harten schenken voordat we sterven en het vullen met Zijn gedachtenis.

Amin.

Profeet Idrīs

PROFEET

NŪḤ

-vrede zij met hem-

De profeet wiens vloed de aarde wegspoelde van het ongeloof

NŪḤ

-vrede zij met hem-

Nūḥ (as) neemt een prominente plaats in zowel in de Qur'an als in de hadith van de Profeet (vzmh). Hij behoort tot de ulu'l-azm profeten.[41] In de Qur'an wordt hij precies 43 keer genoemd en het 71e hoofdstuk is naar hem vernoemd. Vanwege de Grote Zondvloed wordt hij beschouwd als de 'Tweede Vader' van de mensheid.

Nadat Idrīs (as) naar de hemel was verheven, raakten de mensen de weg kwijt en begonnen ze afgoden en beelden te aanbidden. Nūḥ (as) werd toen als profeet gezonden.

Verslagen suggereren dat zijn naam bij zijn geboorte Yashkur, Sakin of Abdulghaffar kan zijn geweest. Hij staat bekend als Najiyyulah, degene die Allah heeft gered, en Sheikhu'l-Anbiya, de profeet met de langste levensduur.

Idrīs (as) had een aantal volgelingen. Onder hen bleven Wadd, Suwa, Yagus, Yauq en Nasr zijn boodschap verspreiden en werden daardoor zeer gerespecteerd. Nadat zij overleden waren, gaven de mensen echter toe aan de influisteringen van de duivel en maakten standbeelden naar hun beeltenis om hen te gedenken. Korte tijd later aanbaden ze de beelden. Ze geloofden dat de beelden een goddelijke kracht bezaten.

Ibn Abbas (ra) legt uit:

"De afgodsbeelden die het volk van Nūḥ (as) aanbaden, werden later opgepikt door de Arabieren. Het beeld dat bekend staat als Wadd stond in Dumatu'l-Jandal en behoorde toe aan de Kalb stam. Suwa behoorde toe aan Huzayl. De Murad stam had Yaghus totdat Banu Ghutayf het in beslag nam en het installeerde op een plaats genaamd Jurf dichtbij Saba. Yauq was in het bezit van Hamadan, terwijl Nasr van Himyar was. Deze afgodsbeelden waren in feite genoemd naar rechtschapen mensen. Toen zij overleden, verleidde Satan de mensen om, "... standbeelden te maken in hun liefdevolle herinnering". De mensen zwichtten. In het begin aanbaden ze de beelden niet. Maar na verloop van tijd werd alles vergeten en onwetende massa's begonnen ze te aanbidden". (Al-Bukhari, Tafsir, 71/1)

41. *Ulu'l Azm* zijn profeten van de hoogste rang: Profeet Mohammed Mustafa (saw), Ibrāhīm (as), Mozes (as), Jezus (as) en Nūḥ. (as).

Nūḥ (as) werd geboren in een clan in de buurt van Kufa, die standvastig bleef op het ware pad en afstand hield van het heidendom. Hij was zowel herder als handelaar. De leider van het volk was een tiran genaamd Darmasil, die afstamde van Kaïn. Elke stam had zijn eigen afgod en elke afgod had een dienaar. Nūḥ (as) vond deze praktijk lachwekkend. Naast heidendom was ook immoraliteit een probleem geworden.

De kenmerken van het volk van Nūḥ (as)

1. Zij waren heidenen. De Qur'an zegt:

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا

"En zij zeiden: 'Verlaat jullie goden niet, en verlaat vooral niet *Wadd*, noch *Suwāʿ*, noch *Yaghūth*, noch *Yaʿūq*, noch *Nasr*!" (Nūḥ, 71: 23)

Door de geschiedenis heen hebben afgoden en afgodendienaars mensen altijd op een dwaalspoor gebracht. Beelden die ooit werden gemaakt om mensen te herinneren, zijn in de loop der tijd veranderd in objecten van aanbidding.

❁

Het maken van afgodsbeelden om de zogenaamde godheden waarin mensen geloven en die ze aanbidden te vertegenwoordigen, heeft zijn wortels in het antropomorfisme, dat wil zeggen het toeschrijven van menselijke eigenschappen aan Allah. Dit geloof leidt mensen ertoe hun eigen producten te aanbidden en uiteindelijk tot heidendom. Maar religies die gebaseerd zijn op tawhid benadrukken dat God alle beelden en representaties overstijgt. Dit geloof brengt een persoon weg van fysieke materie naar abstracte betekenissen en moedigt hem aan om te proberen de spirituele waarheid achter de verschijning van dingen te begrijpen. Luie geesten deinzen er echter voor terug om te proberen dit hogere niveau te bereiken en kiezen voor de gemakkelijke uitweg. Ze proberen zich God ten onrechte voor te stellen en voor te stellen binnen de nauwe grenzen van hun fysieke gedachten. Steevast heeft dit mensen in heidenen veranderd.

De Islam elimineert deze neiging in de mens door alle pogingen om God met iets fysieks te vergelijken te verbieden. Om te voorkomen dat de mens het abstracte in een tastbaar object verandert en het aanbidt, verbiedt de Islam beelden en standbeelden. Deze brengen nog een ander kwaad met zich mee, omdat ze de verbeelding beperken en het vermogen om na te denken over hogere, abstracte waarheden afstompen.

De Profeet (vzmh) had mensen zelfs verboden om graven te bezoeken, omdat veel van de praktijken van die tijd mensen in het domein van grafverering zouden

brengen. Het verbod werd pas opgeheven toen het geloof in de Eenheid van Allah goed verankerd raakte in de harten van de mensen:

"Ik had jullie verboden om graven te bezoeken...maar dat is nu niet meer zo". (Muslim, Janaiz, 106)

"Bezoek graven als je wilt... want het zal je herinneren aan het hiernamaals". (Al-Tirmidhi, Janaiz, 60)

Het bezoeken van graven is dus in zoverre aanbevolen dat het ons helpt herinneren aan de dood en ons de gelegenheid geeft om geschenken te sturen naar de overledenen door de Qur'an te reciteren en de beloningen ervan aan hen te schenken.

Maar het moet in gedachten worden gehouden dat wanneer men bidt bij de graven van geestelijke ouderen, men alleen Allah (swt) mag vragen. Vragen aan de mensen in het graf zou een persoon anders tot afgoderij brengen. Dat was hoe het allemaal begon met de mensen van Nūḥ (as).

Aangezien de Almachtige op geen enkel geschapen wezen lijkt, overstijgt Hij alle vorm en dimensie. Islam verwijst naar deze eigenschap als mukhalafatun'lil-hawadith, het tegenovergestelde van alle geschapen dingen. Sheikh Shibli zegt:

"Op het moment dat je denkt dat je de Heer hebt begrepen en hem goed hebt begrepen, worden die gedachten naar je teruggestuurd. Dat komt omdat die gedachten niets anders zijn dan de grillen die jij hebt verzonnen. Net als jij zijn ze geschapen."

Hier vestigt Sheikh Shibli de aandacht op de noodzaak om te onderscheiden wat geschapen is van wat niet geschapen is; en dat er geen andere manier is om Allah te herkennen dan door middel van de kwaliteiten waarover Allah de mens heeft verteld. Het terzijde schuiven van openbaring en proberen te denken aan Allah als iets tastbaars zou de mens alleen maar tot ontzetting leiden.

Geleerden hebben gezegd:

كُلُّ مَا خَطَرَ بِبَالِكَ وَاللَّهُ وَرَاءَ ذلِكَ

"Allah is voorbij elke gedachte over Hem die in je gedachten opkomt".

De menselijke geest is geschapen. Het is onmogelijk om de Schepper er doorheen te zien. Toen Mūsā (as) met Allah sprak, voelde hij zich extatisch en stond erop om een stap verder te gaan door Hem te zien. De Qur'an verhaalt:

قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنِ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ
فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي

“zei hij: “Mijn Heer, vertoon Jezelf aan mij, opdat ik Jou kan aanschouwen.” Hij [Allah] zei: “Jij zal Mij nimmer aanschouwen, maar kijk naar de berg. Indien deze op zijn plaats blijft, dan zal jij Mij wel aanschouwen.” (Al-Araf, 7: 143)

Slechts een deel van de mensen die het paradijs zullen binnengaan, zullen Allah kunnen zien.

2. De Qur’an beschrijft de mensen van Nūḥ (as) als tirannen en overtreders:

إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَى

“Zij waren zeker nog onrechtvaardiger en nog opstandiger..” (Al-Najm, 53: 52)

3. Zij waren zondaars.

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ

“Zij waren een zwaar zondig volk.” (Al-Dhariyat, 51: 46)

4. Ze waren verdorven en slecht.

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ

“Het was zeker een kwaadaardig volk.” (Al-Anbiya, 21: 77)

5. Ze hadden hun morele kompas en gevoelens van medeleven verloren.

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ

“Zij waren inderdaad een verblind volk.” (Al-Araf, 7: 64)

6. De mensen van Nūḥ (as) waren extreem koppig. Ze waren zo gewend geraakt aan ongeloof en kwaad dat koppigheid hun principe was geworden. Opmerkelijk is dat de Profeet (vzmh) ons vertelt dat zij zelfs in het hiernamaals koppig zullen blijven, wanneer zij zullen ontkennen dat er een boodschapper naar hen was gezonden:

“In het Hiernamaals zullen Nūḥ (as) en zijn volk bij Allah (swt) komen...en Allah (swt) zal Nūḥ (as) vragen:

‘Heb jij de boodschap overgebracht?’

‘Ja, dat heb ik gedaan Mijn Heer’, zal Nūḥ (as) antwoorden.

Allah (swt) zal dan aan zijn volk vragen:

‘Heeft Nūḥ (as) jullie de boodschap gebracht?’

‘Nee’, zullen ze zeggen. ‘Er is nooit een profeet tot ons gekomen!’

Allah (swt) zal dan aan Nūḥ (as) vragen:

'Is er iemand die voor jullie kan getuigen?'

'De Profeet Mohammed (vzmh) en zijn volgelingen kunnen dat', zal hij zeggen. Zij zullen voor hem getuigen".

De persoon die de bovenstaande hadith heeft verteld, voegt hieraan toe:

"De Qur'an vertelt ons in feite dat de Profeet (vzmh) en zijn volgelingen zullen getuigen voor andere profeten en hun volgelingen:

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ
وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

"En zo hebben Wij jullie tot een evenwichtige gemeenschap gemaakt, opdat jullie getuigen voor de mensen zijn en de Boodschapper getuige voor jullie is." (Al-Baqarah, 2: 143) (Al-Bukhari, Tafsir, 2/13, Anbiya, 3; Al-Tirmidhi, Tafsir, 2/2965)

Dus zond de Almachtige Nūḥ (as) naar een volk dat volledig was afgedwaald.

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَى قَوْمِهِ أَنْ أَنذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"Wij hebben Nūḥ naar zijn eigen volk gezonden: "Waarschuw jouw volk, voordat een pijnlijke bestraffing tot hen komt." (Nūḥ, 71:1)

De lange strijd

Nūḥ (as) was vijftig jaar oud, toen Jibril (as) hem op zijn plicht wees.

"Ga naar Darmasil en zijn volk...en zet hen terug op het pad van tawhid", zei hij.

Nūḥ (as) gaf zijn eed dat hij de boodschap van Allah's Eenheid zou overbrengen tot de dag dat hij stierf. De Qur'an zegt:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ
وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِيثَاقًا غَلِيظًا

"En [gedenk] toen Wij met de profeten een verbond hebben gesloten, en met jou, met Nūḥ, Ibrāhīm, Mūsā, en met ʿĪsā, de zoon van Maryam. Wij hebben met hen een hecht verbond gesloten.." (Al-Ahzab, 33: 7)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَى قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ. أَنْ لَا تَعْبُدُوا
إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ

“Wij hebben Nūḥ tot zijn volk gezonden, [en hij zei]: “Ik ben voor jullie een duidelijke waarschuwer, opdat jullie niemand dan Allah aanbidden. Anders vrees ik voor jullie de bestraffing van een pijnlijke Dag.” (Hūd, 11: 25-26)

Nūḥ (as) verspreidde de boodschap eerst in het geheim en later openlijk. Hoewel hij als jongeman de liefde en het respect van zijn volk had verdiend, veranderde dat snel toen hij profeet werd. Die liefde veranderde in vijandigheid en slechts een paar mensen volgden hem.

Het duurde niet lang voordat de koning van het volk, Darmasil, achter de missie van Nūḥ (as) kwam.

“Wie is deze persoon?” vroeg hij aan zijn mannen.

“Hij is een van ons”, zeiden ze, “maar hij volgt onze wegen niet. Hij is Nūḥ, de zoon van Lamek. Vroeger was hij een slimme man. Maar toen werd hij gek. Hij denkt dat hij een profeet is. En dat niet alleen, hij is ook tegen onze afgoden!”

De verontwaardigde Darmasil ontbood Nūḥ (as).

“Schaam je! Ontken je onze afgoden?” riep hij uit, voordat hij Nūḥ (as) bespotte om het feit dat al zijn volgelingen arme mannen van weinig rang waren. De Qur’an citeert:

قَالُوا أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الأَرْذَلُونَ

“Zij zeiden: “Zullen wij jou geloven, terwijl slechts de meest verachtelijke [van de mensen] jou volgen?” (Al-Shu’ara, 26: 111)

Zij waren een bende tirannen, die er prat op gingen op de zwakken en armen neer te kijken. Toch verdedigde Nūḥ (as) hen met dezelfde ijver waarmee hij zijn missie verdedigde. Hij zei:

وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ

“Ik zal hen die geloven niet verdrijven!” (Al-Shu’ara, 26:114)

وَيَا قَوْمِ لَا أَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا
بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ
وَيَا قَوْمِ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

“O mijn volk, ik vraag jullie hier geen rijkdom voor. Mijn beloning berust alleen bij Allah. En ik wil de gelovigen niet verdrijven, zij zullen hun Heer zeker ontmoeten. Echter, ik beschouw jullie als een volk dat onwetend handelt. O mijn

volk, wie zou mij tegen Allah helpen als ik hen zou verdrijven? Willen jullie je dit dan niet ter harte nemen?" (Hūd, 11: 29-30)

Darmasil stierf uiteindelijk en werd opgevolgd door zijn zoon, Navlin, die een nog grotere tiran bleek te zijn dan zijn vader. Nūḥ (as) bleef zijn boodschap overbrengen. Hij werd bespot, er werd vuil op hem gegooid en hij werd zelfs in elkaar geslagen. Op een keer verstikten ze hem tot ze dachten dat hij dood was. Toen Nūḥ (as) weer bij bewustzijn kwam, bad hij (as):

"Vergeef mijn volk, mijn Heer... want zij weten niet wat zij doen." Hij herpakte zich en ging terug naar de mensen die hem aanvielen en riep hen nogmaals op tot de Weg van Allah. (Ibn Hanbal, az-Zuhd, p. 50; Ibn Asir, al-Kamil, I, 69).

Ondanks zijn beproevingen toonde Nūḥ (as) een enorm geduld. Soms, als een zegen van Allah, verzorgde Jibril persoonlijk zijn wonden. De heidenen riepen dan uit:

"Schaam je, Nūḥ! Geef je nog steeds niet op, zelfs na onze beledigingen en afranselingen?"

"Ik ben niet gek", zou Nūḥ (as) zeggen. "Jullie voorvaderen worden nu gestraft. Maak niet dezelfde fout! En als jullie dat wel doen, zullen jullie mij geen kwaad kunnen doen!"

Dat komt omdat mensen bang zijn voor twee dingen:

1. Geschaad worden door anderen
2. Hun privileges verliezen.

Als antwoord op de eerste angst zou Nūḥ (as) zeggen:

"Ik vrees geen kwaad van jou. Ik vertrouw alleen op mijn Heer.

En voor de tweede zou hij zeggen:

"In ruil voor waartoe ik jullie oproep, wil ik geen betaling".

De Qur'an zegt:

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى
رَبِّ الْعَالَمِينَ. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ

"Ik vraag jullie er geen beloning voor. Mijn beloning berust alleen bij de Heer der werelden. Wees je dus bewust van Allah en gehoorzaam mij." (Al-Shu'ara, 26: 109-110)

Maar slechts een handjevol mensen nam nota van zijn oproep. Zijn zonen Sam, Ham en Yafes wel, maar Kenan niet. Nūḥ (as) leed onder veel misbruik en zelfs mar-

teling door de handen van zijn volk. Hij bleef in totaal 950 jaar geduldig. Toen hij voelde dat hij meer kon doen, smeekte hij Allah om hulp.

❁

Er zijn een aantal redenen waarom sommige gemeenschappen zich verzetten tegen de oproep van hun profeten tot tawhid.

1. De door Allah gezonden religie gaat gepaard met geloof in het hiernamaals waar alle daden, goede en slechte, beoordeeld zullen worden. Mensen mogen in dit leven niet doen wat ze willen. Ze moeten hun activiteiten reguleren in overeenstemming met de goddelijke orde.

In feite was het eerste nieuws dat de heidenen van Mekka alarmeerde het hiernamaals. Ze noemden het het 'grote nieuws'. Het bracht hen ernstig in verwarring, zoals de Qur'an vertelt:

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ. عَنِ النَّبَإِ الْعَظِيمِ. الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ

"Waarover [onder-]vragen zij elkaar? Over het geweldige bericht, waarover ze het oneens zijn.." (Al-Naba, 78: 1-3)

In heidense samenlevingen onderdrukken de sterken altijd de zwakken en buiten ze uit volgens hun persoonlijke verlangens. Er is geen wet die de rechten van de zwakken verdedigt. Alle voordelen zijn voor de sterken. Met hen wordt in dit leven geen rekening gehouden. Ze geloven graag dat na hun dood hetzelfde zal gelden. Het geloof in het hiernamaals stoort hen.

2. De religie die door Allah is gezonden gaat gepaard met een gedisciplineerd leven van aanbidding. Heidendom heeft dat niet. Hoewel heidenen afgoden aanbidden, doen ze dat alleen omdat ze geloven dat het onmiddellijke voordelen zal opleveren in dit leven. Ze denken dat de afgoden hen zullen beschermen. Dus verzetten ze zich tegen een levensstijl die geweven is rond een gedisciplineerde lijn van aanbidding die hen vertelt te werken voor een hiernamaals waar ze om te beginnen niet in willen geloven.

3. In de door Allah gezonden religie zijn de profeten een voorbeeld voor de samenleving met hun onberispelijke gedrag. Heidenen vinden dat ze geen voorbeeld hoeven te volgen. Ze handelen liever naar hun veranderende verlangens.

Mensen hebben van nature de behoefte om te geloven. Maar als ze de waarheid niet kunnen vinden of het te moeilijk vinden om in overeenstemming met de waarheid te handelen, neigen ze naar het valse. Het geloof trekt zich dan diep terug in het onderbewustzijn en de ziel wordt ingehaald door ongeloof. Alleen openbaring kan dat geloof weer naar de oppervlakte trekken.

4. Rijke en vooraanstaande heidenen kijken vanwege hun uitbundige levensstijl neer op profeten en hun volgelingen, die een eenvoudig leven leiden. Ze denken dat ze hun status zullen verliezen door zich bij hen aan te sluiten.

5. Een andere reden waarom sommige heidenen voor de waarheid geblokkeerd zijn, is dat hun harten verblind zijn door de wereldse rijkdom en bezittingen die ze hebben. De Qur'an zegt:

زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ
مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ
مَتَاعُ الْحَيوةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ

"Voor de mensen is de liefde voor begeerten [ogenschijnlijk] aantrekkelijk gemaakt, [begeerten] zoals vrouwen, kinderen, stapels schatten aan goud en zilver, raspaarden, vee en akkers. Dit alles is het genot van het wereldse leven, maar het beste [van alle doeleinden] is de terugkeer tot Allah.." (Al Imran, 3: 14)

Ondertussen bleef Nūḥ (as) de slechte bedoelingen van zijn stamgenoten aan de kaak stellen en hen uitdagen om alles te doen wat ze konden:

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي
وَتَذْكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ
ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنْظِرُونِ

" Draag hun het verhaal van Nūḥ voor, toen hij tot zijn volk zei: "O mijn volk, indien mijn verblijf [temidden van jullie] en mijn [vermanende] verwijzing naar de tekenen van Allah [te] belastend voor jullie zijn, dan vertrouw ik op Allah. Dus beslis wat jullie willen doen, samen met jullie gelijkwaardigen, en laat dan jullie beslissing geen kwelling voor jullie zijn. Breng deze vervolgens tegen mij ten uitvoer, en verleen mij geen uitstel!." (Yūnus, 10: 71)

Deze woorden lieten zien hoeveel vertrouwen Nūḥ (as) in de Almachtige had.

Heidenen roepen op tot Goddelijke Bestraffing

Nūḥ (as) had geen andere volgelingen dan degenen die zich bij hem aansloten tijdens de eerste jaren van zijn roeping. De kwellingen van de heidenen begonnen hun tol te eisen. De heidenen waren zelfs zo arrogant geworden dat ze Nūḥ (vzmh) uitdaagden om een goddelijke bestraffing te brengen:

قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

"Zij zeiden: "O Nūḥ, jij hebt inderdaad met ons geredetwist en veel [te langdurig] met ons geredetwist: breng ons nu dan [de bestraffing] waarmee jij ons hebt gedreigd, indien jij waarachtig bent." (Hūd, 11: 32)

Nūḥ (as) antwoordde door hen te herinneren aan Allah's wil:

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ. وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

"Hij zei: "Alleen Allah brengt deze over jullie als Hij [dat] wenst, en jullie kunnen [Allah] niet ontkomen. En als ik jullie raad wens te geven, komt mijn raad jullie niet ten goede, indien Allah jullie wenst te doen dwalen. Hij is jullie Heer en tot Hem worden jullie teruggebracht." (Hūd, 11: 33-34)

Allah troostte hem:

لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

"En er werd aan Nūḥ geopenbaard: "Niemand onder jouw volk zal geloven, behalve degenen die reeds hebben geloofd; wees daarom niet bedroefd vanwege hetgeen zij doen." (Hūd, 11: 36)

De eerste tekenen van de komende bestraffing begonnen zich aan te dienen. De heidenen zaten veertig jaar zonder regen. Hun vee stierf. Hun vrouwen werden onvruchtbaar. Dus smeekten zij Nūḥ (vzmh) om te bidden dat er een einde aan zou komen.

Hij zei: "Ik zal voor jullie bidden als jullie je omkeren."

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا. يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا. وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا

"En ik heb gezegd: 'Vraag jullie Heer om vergiffenis, Hij is Vergevensgezind (*Ghaffār*). Hij doet in overvloedige mate regen uit de hemel op jullie neerdalen." (Nūḥ, 71: 10-12)

Muqatil ibn Sulayman zegt dat "...het was na de openbaring van deze verzen dat het gebruikelijk werd om berouw te tonen tijdens het bidden om regen".

Abdullah ibn Abbas (ra) zegt: "Allah (swt) zal de berouwvolle beschermen tegen alle soorten verdriet. Hij zal een uitweg uit alle problemen krijgen en gevoed worden van waar hij het het minst verwacht". (Al-Suyutu, Jami' al-Saghir, II, 141)

Nūḥ (as) bleef zijn volk adviseren en waarschuwen:

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا. وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا.
أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا. وَجَعَلَ الْقَمَرَ
فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا. وَاللَّهُ أَنبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا.
ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا. وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الأَرْضَ
بِسَاطًا. لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا

"Wat is er met jullie aan de hand, dat jullie Allah niet de grootsheid toekennen die Hij verdient, terwijl Hij jullie immers in fasen heeft geschapen? Hebben jullie dan niet gezien, hoe Allah de zeven hemelen in lagen heeft geschapen, en Hij de maan daarin tot een licht heeft gemaakt en de zon tot een stralende lichtbron heeft gemaakt? En Allah heeft jullie uit de aarde doen groeien, zoals gewassen[geleidelijk uit de aarde groeien]. Vervolgens doet Hij jullie daarin terugkeren en vervolgens brengt Hij jullie opnieuw voort. En Allah heeft voor jullie de aarde wijd uitgespreid, opdat jullie je daar over brede paden kunnen voortbewegen."
(Nūḥ, 71: 13-20)

Maar de heidenen hadden geen tijd voor wijsheid. Dus bad hun profeet:

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا.
وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا. وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا
يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا. وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا

"[Toen er niet naar zijn adviezen werd geluisterd] zei Nūḥ: "Mijn Heer! Zij gehoorzamen mij niet en zij volgen alleen degene van wie de rijkdom en de kinderen hun verlies slechts hebben doen toenemen. En zij beraamden een enorme list. En zij zeiden: 'Verlaat jullie goden niet, en verlaat vooral niet *Wadd*, noch *Suwāʿ*, noch *Yaghūth*, noch *Yaʿūq*, noch *Nasr*!. Zo hebben zij velen doen dwalen. En [O mijn Heer,] doe de onrechtplegers toch niet anders dan in dwaling toenemen!"
(Nūḥ, 71: 21-24)

❁

Op een dag wees een man naar Nūḥ (as) en zei tegen zijn zoon naast hem: "... niet geloven in wat hij zegt." De zoon greep de wandelstok van zijn vader en sloeg Nūḥ (as) op zijn hoofd, hem bebloed en gekneusd achterlatend. Nūḥ (as) hief zijn handen naar de hemel en bad: "Heer...leid hen als U het beste voor hen wenst. Zo

niet, geef mij dan geduld tot de dag dat U Uw oordeel velt. Want U bent de beste rechter!"

Maar toen alle opties waren uitgeput en de aanvallen ondraaglijk werden, bad Nūḥ (as):

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرْ

"Daarop riep hij zijn Heer aan: "Ik ben verslagen, help mij dan."!" (Al-Qamar, 54: 10)

Ondanks dat Nūḥ (as) een ongelooflijk aantal jaren had doorgebracht om zijn volk tot de waarheid te roepen, had hij slechts een paar volgelingen. Op hun sterfbed vertelden de heidenen hun zonen en dochters dat ze zich niet aan Nūḥ moesten overgeven, dat ze hem en zijn volgelingen moesten bestrijden. Het eerste wat vaders hun puberende kinderen opdroegen was: "Geloof niet in Nūḥ zolang je leeft! Ze waren ongeneeslijk resistent geworden tegen de waarheid. Ze waren zo vastgeroest in hun gewoonten dat Nūḥ (as) zich genoodzaakt voelde om te bidden:

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا. إِنَّكَ إِنْ تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا. رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

"En Nūḥ zei: "O mijn Heer! Laat op het aardoppervlak geen enkele van de ongelovigen achter. Indien Jij hen achterlaat, doen zij Jouw dienaren afdwalen en brengen zij niet anders voort dan immorele en ondankbare mensen. O mijn Heer! Vergeef mij en mijn ouders en degene die als gelovige mijn huis binnentreedt en de gelovige mannen en de gelovige vrouwen, en doe voor de onrechtplegers niet anders dan hun vernietiging toenemen." (Nūḥ, 71: 26-28)

Na dat gebed droeg Allah hem op wat hij moest doen:

وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ

"En bouw de ark voor Onze ogen en volgens Onze openbaring [Onze opdracht] op. En roep Mij niet aan omtrent de onrechtvaardigen. Zij worden zeker verdronken." (Hūd, 11: 37)

De heidenen bespotten Nūḥ (as) toen hij het schip begon te bouwen.

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلأٌ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ
تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ. فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ
مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ

"En hij begon dus te bouwen aan de ark, en steeds wanneer notabelen van zijn volk hem voorbijgingen bespotten zij hem. Hij zei: "Indien jullie ons bespotten, bespotten wij jullie [later] zoals jullie [ons nu] bespotten.. Zodoende zullen jullie te weten komen wie het is over wie een vernederende bestraffing komt en op wie een blijvende bestraffing rust." '" (Hūd, 11: 38-39)

Ze probeerden zelfs het schip in brand te steken in het donker van de nacht. Ze faalden natuurlijk en gaven de schuld aan wat zij 'de magie van Nūḥ' noemden. Toch vervuilden en vernielden ze het schip. Maar al snel kregen ze schurft en moesten ze vuil op hun huid vegen om te genezen. Het was een goddelijke waarschuwing voor het ergste dat komen zou. Maar ze schonken er geen aandacht aan.

De grote overstroming

Nūḥ (as) en zijn volgelingen hadden het schip van massief hout gebouwd om ruwe zeeën te doorstaan. Verslagen zeggen dat het een stoomschip met drie dekken was en dat het twee tot vier jaar duurde om het te bouwen. Ibn Abbas (ra) vertelt dat 80 mensen aan boord van het schip gingen. De kist die Jibril (as) aan Adam (as) had gegeven werd ook op het schip geladen en tussen de mannen en vrouwen geplaatst. (Ibn Sad, 38: I, 41)

De Qur'an zegt:

حَتَّى إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ
وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ

"Totdat, toen Ons oordeel kwam, en de bronnen [in de valleien] der aarde omhoogspoten, Wij zeiden: "Scheep twee paar van alle soorten in, en jouw familie -met uitzondering van degenen, tegen wie het woord reeds is uitgegaan-en de gelovigen." En niemand geloofde met hem, behalve weinigen.." (Hūd, 11: 40)

Het woord tannur in het vers betekent onder andere een oven. Sommige geleerden hebben deze passage daarom zo geïnterpreteerd dat het schip een soort ketel had waardoor het op stoom kon varen.

De Qur'an geeft ons ook informatie over degenen die aan boord van het schip gingen:

فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنِ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا
وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ
عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ

"Toen openbaarden Wij hem: "Bouw de ark onder Onze ogen en in overeenstemming met Onze openbaring. Wanneer Ons bevel komt en het water begint te kolken, neem dan van alle soorten een paar aan boord, en jouw gezin, behalve degenen tegen wie het woord [van bestraffing] reeds is uitgevaardigd. En spreek Mij niet aan over de onrechtplegers, zij worden verdronken. " (Al-Mu'minun, 23: 27)

❁

Er waren ook dieren aan boord. Er wordt verteld dat Nūḥ (as) eerst geen slangen en schorpioenen wilde meenemen uit angst dat ze de passagiers zouden schaden. Ze verzekerden hem echter dat ze niemand kwaad zouden doen die zijn naam noemde. Sindsdien is er gezegd dat wie het vers leest:

سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ

"Vrede zij met Nūḥ in alle werelden! " (Al-Saffat, 37: 79) met oprechte intentie, zal iemand beschermen tegen een aanval van een schorpioen of slang.

Toen de voorbereidingen klaar waren en alle passagiers aan boord waren, begon Nūḥ (als) de tekenen van de komende vloed te zien. De Qur'an beschrijft de eerste stadia als volgt:

فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ. وَفَجَّرْنَا الأَرْضَ
عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ

"En Wij hebben toen de poorten van de hemel geopend met in stromen neerstortend water en Wij hebben de aarde bronnen doen uitstorten en de wateren hebben zich bij elkaar gevoegd volgens een vastgestelde beschikking. " (Al-Qamar, 54: 11-12)

Nūḥ's (as) zoon Kanaan ging niet aan boord van het schip. Zijn vader deed nog een laatste oproep, maar hij wilde niet luisteren. De Qur'an vertelt over hun woordenwisseling:

وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ
مَعَ الْكَافِرِينَ. قَالَ سَآوِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ
لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ

"En het [schip] bewoog zich met hen voort, op golven als bergen. En Nūḥ riep tot zijn zoon, die terzijde stond: "O mijn zoon, kom aan boord met ons en wees niet met de ongelovigen." Hij zei: "Ik zal mijn toevlucht weldra op een berg zoeken, die mij tegen het water zal beschermen." Hij [Nūḥ] zei: "Er is deze dag geen beschermer tegen het oordeel van Allah, met uitzondering van degenen aan wie Hij genade betoont." En de golven kwamen tussen hen beiden, en hij [de zoon] behoorde tot de verdronkenen.." (Hūd, 11: 42-43)

Toen het duidelijk werd dat Kanaan niet zou komen, bad Nūḥ (as):

وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ
وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ

"Nūḥ riep zijn Heer aan en zei: "Mijn Heer, mijn zoon behoort tot mijn familie en Jouw belofte is waar en Jij bent de Rechtvaardigste der rechters."!"" (Hūd, 11: 45)

En dat was toevallig de blunder van Nūḥ (as). Hij had voor zijn heidense zoon gebeden, terwijl hij zijn heidense stamgenoten kwaad toewenste. Allah (vzmh) had hem verboden voor tirannen te bidden en de waarschuwing volgde:

قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ
لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ. قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ
أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

"Hij [Allah] zei: "O Nūḥ, hij behoort niet tot jouw gezin, omdat zijn daden niet goed zijn. Vraag Mij daarom niet over hetgeen waaromtrent jij geen kennis bezit.. Ik geef jou de raad om niet tot de onwetenden te behoren." Hij zei: "Mijn Heer, ik zoek mijn toevlucht tot Jou, opdat ik niets vraag waar ik geen kennis van heb. En indien Jij mij niet vergeeft, noch mij barmhartigheid betoont, zal ik tot de verliezers behoren." '" (Hūd, 11: 46-47)

Er wordt ook verteld dat hij Nūḥ (as) genoemd werd nadat hij in tranen berouw toonde over die blunder en vervolgens getroost werd door Allah.

Nūḥ (as) keerde onmiddellijk terug op zijn kleine fout door berouw te tonen. Zijn zoon echter niet, en uiteindelijk:

وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ

"En de golven kwamen tussen hen beiden, en hij [de zoon] behoorde tot de verdronkenen.." (Hūd, 11: 43)

Alleen Nūḥ (as), zijn volgelingen en de dieren die aan boord van het schip gingen kregen goddelijke amnestie. Het schip sloeg op golven zo hoog als bergen. De Almachtige zegt:

وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ

"En het [schip] bewoog zich met hen voort, op golven als bergen." (Hūd, 11: 42)

تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءً لِمَنْ كَانَ كُفِرَ. وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً
فَهَلْ مِنْ مُدَّكِرٍ. فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ

"…dat voortdreef onder Ons toezicht [of: onder Onze ogen], bij wijze van beloning voor degene die was afgewezen. En Wij hebben het als een teken achtergelaten; maar is er dan iemand die zich dit ter harte neemt? En hoe [streng] was Mijn bestraffing en Mijn waarschuwing!!"" (Al-Qamar, 54: 14-16)

De wateren keren terug

Terwijl het schip voer, bleef Nūḥ (as) een gebed opzeggen dat hem voor de zondvloed was geleerd:

فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ.
وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ

"En wanneer jij en degenen die met jou de ark hebben betrokken, zeg dan: 'Alle lof behoort aan Allah, Die ons van een onrechtvaardig volk heeft verlost.' En zeg: 'Mijn Heer! Plaats mij op een gezegende plaats, Jij bent de Beste van degenen die [ons] een plaats om te landen verschaffen.' ""." (Al-Mu'minun, 23: 28-29)

Er wordt verteld dat de vloed begon op de eerste dag van Rajab en dat het schip de volgende zes maanden op het water bleef. Toen beval de Almachtige:

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَا سَمَاءُ أَقْلِعِي

"En er werd gezegd: "O aarde, slok je eigen water op, en o hemel, hou op [met regenen]." '" (Hūd, 11: 44)

Het water trok zich terug en op de 10e van Muharram meerde het schip aan op de top van de berg Judi. Allah openbaarde toen:

قِيلَ يَا نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِمَّنْ
مَعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ

"En er werd gezegd: "O Nūḥ, daal dan af [uit de ark] met Onze vrede en met zegeningen over jou en over de [enkele] gemeenschappen die [voortkomen uit degenen die] met jou zijn. En deze gemeenschappen- Wij zullen hen een [aardse] voorziening schenken. Daarna treft hen een pijnlijke bestraffing van Ons."."' (Hūd, 11: 48)

Nūḥ (as) en de gelovigen werden zo gered. De Qur'an zegt:

فَأَنجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ

"Dus hebben Wij hem en degenen die met hem waren gered, in het geladen schip.." (Al-Shu'ara, 26: 119)

وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذَرِينَ

"Maar zij loochenden hem, dus hebben Wij hem en degenen die met hem in de ark waren gered, en Wij hebben hen tot opvolgers gemaakt, en Wij hebben degenen verdronken die Onze tekenen loochenden. Zie dan hoe het einde was van degenen die waren gewaarschuwd [maar daar geen gehoor aangaven]!" (Yūnus, 12: 73)

Het was een ramp in deze wereld en een grotere kwelling die zou komen...

De Almachtige informeert over het lot dat de onrechtplegers te wachten staat:

مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا

"Vanwege hun zonden werden zij verdronken en in [het] Vuur gegooid. En zij vonden niemand die hen kon helpen buiten Allah."' (Nūḥ, 71: 25)

Tafsir-i Qurtubi vermeldt een hadith overgeleverd door Huseyin (ra):

"Elke gelovige die deze verzen reciteert wanneer hij aan boord van een schip stapt:

بِسْمِ اللَّهِ مَجْرَاهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

"En hij [Nūḥ] zei: "Ga aan boord [en zeg:] 'moge haar vaart en haar verankering in de naam van Allah zijn.' Mijn Heer is Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*)."." (Hūd, 11: 41)

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ
مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

"Zij achten Hem niet met de achting die Hem rechtmatig toekomt. Het gehele aardoppervlak houdt Hij in Zijn greep op de Dag der Opstanding, en de hemelen zijn opgerold in Zijn Rechterhand [fig.: door Zijn Macht]. Geprezen is Hij en Verheven boven hetgeen zij aan Hem toekennen." (al-Zumar, 39: 67), vrij zijn van verdrinkingsgevaar." (Al-Qurtubi, IX, 37) Wanneer hij zijn paard of kameel besteeg, zei onze Profeet (vzmh) drie keer Allah-u Akbar en las dan het volgende vers voor:

لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا
سُبْحانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنقَلِبُونَ

"Opdat jullie stevig op hun ruggen plaatsnemen en opdat jullie de weldaden van jullie Heer gedenken wanneer jullie daar stevig op zijn gezeten, en zeggen: "Verheven is Degene Die dit aan ons dienstbaar heeft gemaakt. Zelf waren we daartoe niet bij machte geweest. En tot onze Heer keren wij zeker terug."." (Al-Zukhruf, 43: 13-14), en bid dan:

اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ فِي سَفَرِنَا هَذَا الْبِرَّ وَالتَّقْوَى وَمِنَ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى.
اللَّهُمَّ هَوِّنْ عَلَيْنَا سَفَرَنَا هَذَا وَاطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ. اللَّهُمَّ أَنْتَ الصَّاحِبُ
فِي السَّفَرِ وَالْخَلِيفَةُ فِي الأَهْلِ. اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعْثَاءِ السَّفَرِ
وَكَآبَةِ الْمَنْظَرِ وَسُوءِ الْمُنْقَلَبِ فِي الْمَالِ وَالْأَهْلِ

"Allah...wij wensen van U op deze reis goedheid en vroomheid, en naar daden gebracht te worden waar U tevreden mee zult zijn. Allah...maak onze reis gemakkelijk en maak het verre nabij. U bent mijn hulp op deze reis en de Beschermer van degenen die ik heb achtergelaten. Allah...ik zoek toevlucht bij U tegen de ontberingen van de reis, tegen het tegenkomen van dingen die verdriet veroorzaken en het aantreffen van Mijn familie en huis in een slechte staat wanneer ik terugkeer."

Na terugkomst van de reis, zou onze Profeet (vzmh) hetzelfde gebed zeggen en toevoegen:

آيِبُونَ تَائِبُونَ عَابِدُونَ لِرَبِّنَا حَامِدُونَ

"Wij zijn terugkeerders die berouw tonen, onze Heer dienen en dankbaar zijn". (Muslim. Hajj, 425; Abu Dāwūd, Jihad, 72)

❁

Geleerden zeggen dat de Grote Zondvloed de hele aarde bedekte. In zijn Mir'at-i Kainat schrijft Nisancızade Muhyiddin Mehmed:

"Nadat het schip aanmeerde, stichtten tachtig mensen de stad Madinatu's-Samanin. Het werd ook Suq-i Samanin genoemd. Het was van deze tachtig mensen dat de mensheid afstamde en zich voor de tweede keer vermenigvuldigde.

Nūḥ's (as) oudste zoon Sam was een intelligente en rechtschapen man. Hij ontving de zegeningen van zijn vader en volgde hem op in het leiderschap. Men gelooft dat veel rechtschapen mensen van hem afstammen. Hij is de vader van Arabieren en Perzen.

Indianen, Ethiopiërs en Afrikanen stammen af van de andere zoon van Nūḥ, Ham; terwijl er wordt gemeld dat Turken, Slaven, Aziaten evenals inheemse Amerikanen, van wie wordt aangenomen dat ze vanuit Azië door de Beringstraat naar Amerika zijn overgestoken, afstammen van zijn derde zoon, Yafes."

De tijd verstreek en de waarheid werd weer vergeten. Mensen begonnen opnieuw de zon, sterren en standbeelden te aanbidden.

De geleerde Fakhruddin Razi suggereert dat de Qur'an de Profeet (vzmh) informeerde hoe Nūḥ (as) in totaal 950 jaar tegen zijn volk vocht, om hem vervolgens te troosten. Er was misschien geen beter voorbeeld voor geduld dan Nūḥ (vzmh).

De dag van Ashura

Het schip landde veilig op de berg Judi op de 10e van Muharram. Nūḥ (as) en de gelovigen ontschorsten en vastten die dag als dank. Van de overgebleven proviand kookten ze wat nu bekend staat als ashurah of Nūḥ's pudding. Het is daarom Soennah om te vasten, liefdadigheid te geven en snoep uit te delen op de 10e van Muharram.

Abu Hurayrah (ra) vertelt deze woorden van de Profeet (vzmh)

"Het meest belonende vasten na de Ramadan is het vasten tijdens de maand van Allah, Muharram." (Muslim, Siyam, 202)

En Ali (kw) vertelt het volgende:

"Een man kwam eens bij de Boodschapper van Allah (vzmh) en informeerde naar de beste maand om te vasten na de Ramadan.

'Als je wilt vasten na de Ramadan', zei de Profeet (vzmh), 'vast dan tijdens Muharram, want het is een maand die aan Allah toebehoort. Die maand bevat een dag waarop de Heer het berouw van een volk vóór jullie heeft aanvaard; en Hij zal op diezelfde dag het berouw van andere mensen aanvaarden." *(Al-Tirmidhi, Sawm, 40/741)*

De genoemde dag is de dag van Ashura; en de mensen zijn de Israëlieten ten tijde van Mūsā (as). Joden vieren die dag daarom als een feestdag. Omdat Mūsā (as) vastte op de dag van Ashura om de Heer te danken, deden bepaalde groeperingen van Joden dat ook.

Het was op de dag van Ashura dat:
Adam (as) werd vergeven,
Nūḥ (as) en zijn volk van boord gingen,
Ibrāhīm(as) werd gered van het vuur,
Mūsā (as) de Torah ontving,
Yūsuf (as) werd vrijgelaten uit de gevangenis,
Yaʿqūb (as) zijn gezichtsvermogen terugkreeg,
Ayyūb (as) werd genezen van zijn ziekte,
Yūnus (as) werd bevrijd uit de buik van de vis,
De Rode Zee scheidde zich voor de Israëlieten,
Dāwūd (as) werd vergeven,
Sulaymān (as) kreeg het koningschap,

En Mohammed Mustafa (vzmh) kreeg vergiffenis voor zijn vroegere en toekomstige zonden.

Ibn Abbas (as) vertelt:

"Toen de Boodschapper van Allah (vzmh) Medina binnenkwam, zag hij dat de Joden aan het vasten waren. Hij vroeg naar de reden en zij antwoordden: 'Vandaag is de grote dag. Het was op deze dag dat de Heer Mūsā en de kinderen van Israël van hun vijanden redde en de Farao en zijn leger in de zee liet verdrinken. Moesa vastte op deze dag om zijn dankbaarheid te tonen, en wij doen dat ook.'

De Boodschapper van Allah (vzmh) antwoordde:

'Wij zijn veel dichter bij Mūsā (as) en waardiger om hem te volgen. Er is geen verschil in wat wij geloven, en wij accepteren zowel Mūsā (as) als wat hij naar zijn volk bracht.' Vervolgens ging hij die dag vasten en de rest van de moslims volgde."
(Al-Bukhari, Sawm, 69; Anbiya, 22; Muslim, Siyam, 127/1130)

Maar om niet op de Joden te lijken, heeft de Profeet (vzmh) geadviseerd om minstens twee dagen achter elkaar te vasten; ofwel op de 9e en de 10e van de maand, ofwel op de 10e en de 11e. Dit toont aan dat moslims in alle aspecten van het leven moeten verschillen van niet-moslims, zelfs in daden van aanbidding.

Onze moeder Aisha (rha) heeft gezegd: "De Quraysh van Mekka hielden zich tijdens het tijdperk van onwetendheid aan het vasten op de dag van Ashura. De Boodschapper van Allah (vzmh) vastte ook op die dag voordat hij profeet werd." (Al-Bukhari, Sawm, 69, Manaqib al-Ansar, 26, Tafsir, 2/24)

Het vasten van Ashura werd in Medina nauwgezet nageleefd totdat het vasten van de Ramadan verplicht werd. Daarna werd het een vrijwillige daad, overgelaten aan de keuze. Echter, het is begrepen uit zowel Bukhari als Muslim dat voordat het vasten op Ramadan werd geopenbaard, het Ashura vasten werd beschouwd als een enigszins verplichte daad (wajib).

Aisha (rha) zegt:

"Vóór de Ramadan vastten wij op Ashura. Daarna deden degenen die wensten te vasten dit, terwijl anderen dit niet deden." (Al-Bukhari, Sawm, 69, Muslim, Siyam, 115)

Een hadith over de dag van Ashura zegt:

"Als je die dag begint met vasten, voltooi het dan". (Al-Bukhari, Sawm, 69)

De belangrijkste redenen achter de vernietiging van het volk van Nūḥ (as)

Zij waren ongelovig. Ze ontkenden wederopstanding en het opgeroepen worden in het hiernamaals.

Zij aanbaden afgoden en moedigden dat aan.

Zij keken neer op Nūḥ en kwelden hem.

Zij waren hoogmoedig; zij noemden arme mensen 'een schande'. Ze kleineerden degenen die wijs waren en hadden er een hekel aan om samen met de armen gezien te worden. Dit was een van hun slechtste eigenschappen.

Hun vrouwen schaamden zich niet.

Ze genoten van de geneugten van de wereld.

Ze bedankten nooit voor wat ze hadden. De Almachtige waarschuwt tegen ondankbaarheid en gebiedt ons om Hem vaak te bedanken voor wat Hij ons gegeven heeft. De Profeet (vzmh) zegt:

"Wie deze twee eigenschappen heeft, de Heer zal hem registreren als dankbaar en geduldig: Opkijken naar en volgen van de wijzen die een grotere kennis hebben in

zaken van religie...en zorgen voor degenen die minder fortuinlijk zijn in zaken met betrekking tot de wereld". (Al-Tirmidhi, Qiyāma, 58)

De Almachtige wil dat we Nūḥ (as) herinneren als de dankbare dienaar die hij was:

إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا

"En hij was inderdaad een dankbare dienaar.." (Al-Isra,17< 3)

Nūḥ (as) dankte Allah vaak voor alles wat hij kreeg, van het voedsel dat hij at tot de kleren die hij droeg. Hij zei Allah's naam voor en na het eten, en ook bij het aan- en uittrekken van zijn kleren. Daarom noemt de Almachtige hem een 'dankbare dienaar'. (Ibn Hanbal, az Zuhd, p. 50)

Shukr is om te danken en vreugde te uiten voor de zegeningen die iemand heeft gekregen; en om op zijn beurt Degene die daarin heeft voorzien te dienen in woord en gedrag. Met andere woorden, het is hun ware Voorziener erkennen.

Sariy al-Saqati zegt:

"Iemand die de Heer niet dankt voor iets dat hij heeft gekregen, zal het uiteindelijk worden afgenomen. Dat is gebaseerd op de woorden van de Heer zelf:

لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

"En [gedenk] toen jullie Heer bekendmaakte: "Indien jullie dankbaar zijn, zal Ik [Mijn gunst] voor jullie zeker doen toenemen, maar indien jullie deze ontkennen, dan is Mijn bestraffing is zeer streng."." (Ibrāhīm, 14: 7)

Enkele kwaliteiten van Nūḥ (as)

Hij was een dienend persoon.

Hij was de eerste man die de zee op ging en er zijn voordeel mee deed.

Hij was dankbaar en geduldig.

Hij had veel berouw.

Nūḥ (as) diende 950 jaar als profeet totdat hij, zoals alle stervelingen, stierf. Vlak voordat hij zijn laatste adem uitblies, adviseerde hij zijn zonen die aan zijn zijde wachtten om door te gaan met het dienen van de Almachtige. Hij wendde zich toen tot Sam en zei:

"Zoon...ga het graf niet binnen met ook maar een vlekje ongeloof in je hart... want een ongelovige zal geen excuus hebben wanneer hij zijn Heer ontmoet.

Zoon...ga het graf niet binnen met een vlekje trots in je hart...want trots is een sluier die alleen aan Allah toebehoort en Allah is woedend op degenen die aanspraak maken op wat alleen van Hem is.

Zoon...ga het graf niet binnen met een vlekje wanhoop in je hart...want alleen degenen die volledig de weg kwijt zijn verliezen de hoop op de barmhartigheid van de Heer.

Zoon...Ik beveel je te blijven zeggen لا اله الا الله … Want als je dat aan de ene kant van de weegschaal legt en de zeven hemelen en de aarde aan de andere kant, dan wegen de woorden zwaarder". (Ibn Hanbal, Musnad, II, 170; az Zuhd, p. 51, Haythami, IV, 219)

Er wordt verteld dat toen de dood naderde, Nūḥ (as) werd gevraagd welke indruk de wereld op hem had achtergelaten.

"Het is als een huis met twee deuren", zei hij. "Ik liep via de voordeur naar binnen en ging er via de achterdeur weer uit". (Ibn Esir, al-Kamil, I, 73)

Nūḥ (as) had voor zichzelf een huis van stro gebouwd. Iemand zei: "...je had iets stevigers voor jezelf moeten bouwen". Hij zei: "Zelfs dit is te veel voor iemand die vroeg of laat dood zal zijn!" (Abu Nuaym, Hilya, VIII, 145)

Na 950 jaar van kwelling en tirannie van zijn volk te hebben doorstaan, is de grootste nalatenschap van Nūḥ (as) voor de profeten en gelovigen om na te volgen, geduld.

Vrede zij met hem.

GEDULD

Geduld is kalm, evenwichtig en dapper blijven in het aangezicht van pijn, kalm blijven tijdens ontberingen en veerkrachtig blijven zoals vereist door zowel het verstand als de religie.

Geduld bevat elke morele kwaliteit en neemt daarom een speciale plaats in binnen de Islam. Geduld zelf is een heilige kwaliteit die het welbehagen van de Heer aantrekt.

Geduld is om rustig te blijven en je te onderwerpen aan Allah wanneer je geconfronteerd wordt met situaties die verdriet veroorzaken.

Imam Nawawi zegt:

"Geduld is de kracht om dingen te doen waarmee men is bevolen. Dit wordt gedaan door zowel de ontberingen van aanbidding als de beproevingen van het leven te verdragen."

Geduld komt naar voren als we vergevingsgezind, zachtaardig, nederig, tevreden, meelevend, beleefd en tolerant zijn. Dit zijn allemaal spirituele kwaliteiten.

Geduld is de kern van mooi gedrag. Het is de helft van het geloof en de sleutel tot geluk en de poort naar het paradijs. Omdat de weg naar alle spirituele verworvenheden er doorheen loopt, hebben alle profeten, heiligen en geleerden geduld tot hun beroep gemaakt.

De Qur'an noemt geduld meer dan zeventig keer. Vele verzen moedigen de Profeet (vzmh) en zijn volgelingen aan om geduldig te zijn. Enkele daarvan zijn:

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ

"En weess geduldig! Jouw geduld bestaat [lett.: is] alleen met [de hulp] van Allah. Wees niet bedroefd over hen, en laat je niet beklemmen omwille van de listen die zij beramen...." (Al-Nahl, 16: 127)

وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ

"Wees geduldig met de beschikking van jouw Heer. Je bevindt je in Ons gezichtsveld [lett.: onder Onze ogen]. En prijs de lof van jouw Heer wanneer je opstaat." (Al-Tur, 52: 48)

وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ

"En volg wat aan jou is geopenbaard [O Mohammed], en wees geduldig, totdat Allah oordeelt. En Hij is de Beste van de rechters." (Yūnus, 10: 109)

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ
وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

"Hou geduldig degenen gezelschap die hun Heer 's morgens en 's avonds aanroepen en die naar Zijn aangezicht verlangen." (Al-Kahf, 18: 28)

Profeten geven uitstekende voorbeelden van geduld in het verdragen van de moeilijkheden die zij tegenkwamen in hun roeping tot de waarheid. Nūḥ (as) doorstond 950 jaar lang grote kwellingen, waaronder bespotting en slagen. Mūsā (as) adviseerde de kinderen van Israël om:

اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا

"Roep Allah aan om hulp en wees geduldig." (Al-Araf, 7: 128)

Op dezelfde manier ontving Ayyūb (as) de complimenten van de Almachtige na het lijden van lange jaren van ziekte:

إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ

"Wij troffen hem geduldig aan. Een uitmuntende dienaar. Hij wendde zich voortdurend [berouwvol tot Allah].." (Sad, 38: 44)

Luqman's (as) beroemde adviezen aan zijn zoon zijn onder andere:

يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلوةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنكَرِ وَاصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنَّ
ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الأُمُورِ

"O mijn lieve zoon, verricht de *salāt* en beveel het goede aan en verbied het kwade en verdraag geduldig, wat je ook overkomt. Dit is een vastgestelde zaak.." (Luqman, 31: 17)

De Profeet (vzmh) bleef ook standvastig en geduldig, vooral tegen het hatelijke gedrag van de mensen van zowel Mekka als Taif. Een paar jaar later omarmden beide gemeenschappen uiteindelijk de Islam.

Beide profeten en heiligen bereikten dat niveau van geduld door de hulp van Allah. Het zijn uitsluitend zij die we moeten volgen. Hoewel geduld een harde pil is om in dit leven te slikken, brengt het de zoetste genoegens in het hiernamaals. Degenen die de bittere smaak van geduld verdragen, zullen een beloning ontvangen die zoeter is dan ze zich ooit kunnen voorstellen.

We zijn verantwoordelijk voor het wegblijven van het verbodene, hoe aanlokkelijk het ook is; en geduldig blijven in het aangezicht van problemen, hoe moeilijk het ook is. We zijn verantwoordelijk voor het geduldig uitvoeren van Allah's bevelen, hoe moeilijk ook.

De Profeet (vzmh) zegt:

"Geduld is er in drie soorten: geduld in het aangezicht van moeilijkheden, geduld in dienstbaarheid en geduld in het niet zondigen. Wie geduldig blijft tegen moeilijkheden totdat ze verdwijnen, Allah (swt) zal hem 300 rangen schenken. De afstand tussen elke rang is zo groot als de afstand tussen de hemel en de aarde. Wie geduldig blijft in dienstbaarheid, Allah (swt) zal hem 600 rangen schenken. De afstand tussen elke rang is zo groot als de afstand tussen de aarde en de zeven lagen eronder. Wie geduldig is tegen zondigen, Allah (swt) zal hem 900 rangen schenken. De afstand tussen elk van hen is zo groot als de afstand tussen de aarde en de Troon". (Suyuti, al-Jamiu's-Saghir, II, 42; Daylami, II, 416)

Geduld wordt makkelijker gemaakt door na te denken over de wijsheden achter en beloningen voor het opvolgen van Allah's geboden. We hebben geen andere keuze dan de last van ontbering op onze schouders te dragen. Allah is de beste en enige genezer. Het is tijdverspilling om te jammeren, kreunen en klagen. Het verstandigste is om geduldig te zijn en toevlucht te zoeken tot Allah, wetende dat alles van Hem komt en dat we een beproeving ondergaan met mogelijk enorme beloningen aan het eind.

De wereld is een plaats van beproeving en het is onmogelijk voor de mens om alles wat hij wil in handen te krijgen. Het is het beste om de dingen die we niet kunnen krijgen, evenals onsmakelijke ervaringen, te zien als 'vermomde zegeningen'. Deze benadering is het meest geschikt voor onze rol als dienaren van Allah en zal ons naar grotere spirituele hoogten brengen.

Geduld werkt niet als je het jezelf opdringt. Het werkt wanneer men zich vrijwillig aan Allah onderwerpt. Geduld is de grootste deugd, wanneer iemand de macht heeft om wraak te nemen, maar zich daarvan weerhoudt.

De eerste voorwaarde is dus om geduld te tonen op het eerste moment dat er problemen komen. Als puntje bij paaltje komt is er weinig beloning in het tonen van geduld.

In dat opzicht is het belangrijk voor iemand die een kind of geliefde heeft verloren om een dapper gezicht te houden zodra hij het nieuws hoort.

Anas ibn Malik (ra) vertelt hoe de Profeet (vzmh) eens een vrouw treurde bij het graf van haar zoon.

"Vrees Allah en wees geduldig", zei de Profeet (vzmh).

"Ga weg", zei de vrouw. "Je weet niet hoe het is!"

De vrouw was in zo'n razernij dat ze niet herkende met wie ze sprak, totdat iemand het haar later vertelde. Ze haastte zich toen naar de deur van de Profeet (vzmh) en verontschuldigde zich berouwvol.

"Ik kon je niet herkennen", klaagde ze.

De Profeet (vzmh) zei toen:

إِنَّمَا الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الأُولَى

"Echt geduld is op het eerste moment van problemen". (Al-Bukhari, Janaiz, 32)

❁

Een van de namen van Allah is Sabur, de geduldige. Allah geeft mensen tijd op aarde en blijft geduldig tot het einde, en voedt zelfs degenen die tegen Hem in opstand komen. Wat zou er van de kosmos geworden zijn als Allah onmiddellijk wraak wilde nemen op zondaars? Daar moeten we even niet aan denken.

De Qur'an zegt:

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى
ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى

"En indien Allah de mensen zou bestraffen voor hetgeen zij hebben verdiend, zou Hij geen enkel schepsel op de oppervlakte ervan achterlaten. Echter, Hij verleent hun uitstel voor een vastgestelde termijn. En wanneer die vastgestelde termijn komt [dan beseffen zij]: Allah is Alziend over Zijn dienaren.." (Fatir, 35: 45)

De goddelijke naam 'de Geduldige' komt tot uiting in moreel gedrag; en nergens beter dan bij profeten en heiligen. Geduld in goede en slechte tijden is een integraal onderdeel van hun benadering.

Geduld hebben als het goed gaat betekent niet toegeven aan trots, verwaandheid en de drang om wraak te nemen; het verlangen om te zondigen overwinnen, een evenwicht vinden tussen verkwistend en gierig zijn en niet neerkijken op de

armen of zich inhouden om hen te helpen. Het ego wil de persoon altijd naar beneden sleuren. Men heeft geduld nodig om stand te houden.

Een goed voorbeeld hiervan is Ibrāhīm(as). Ondanks dat hij een man van middelen was, neigde hij niet naar iets werelds en beschouwde hij alles wat hij had als een vertrouwen van Allah. Hij kreeg vele rijkdommen, maar hield geduldig zijn ego weg van begeerte. Uiteindelijk noemde Allah hem Khalil, de Vriend.

Een ander voorbeeld is Sulaymān (as). Hij kreeg een koninkrijk op aarde, maar hield het uit zijn hart. Hij bezocht vaak de armen en genoot ervan om tijd met hen door te brengen. Hij zou zeggen:

"Geen betere plaats voor een arme dan bij de armen." Onder alle rijkdom en macht was Sulaymān de nederigste van alle mensen.

Geduld hebben in moeilijke tijden betekent dat je niet zeurt, niet jaloers bent, niet boos bent, geen wrok koestert en je frustratie niet afreageert op familie en vrienden. In tijden als deze is het belangrijk om slechte gedachten uit de geest en het kwaad uit de daad te houden. Om dit te doen is het essentieel om de balans op te maken van de manier waarop profeten en heiligen zich gedroegen in zowel goede als slechte tijden.

De Profeet (vzmh) raadt gelovigen aan geduldig te blijven, niet te wanhopen en volledig op Allah te vertrouwen als het moeilijk wordt:

"Als een moslim die een moeilijke tijd doormaakt deze woorden zegt*:*

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ. اللَّهُمَّ أْجُرْنِي فِى مُصِيبَتِي
وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

'Wij behoren waarlijk toe aan Allah en tot Hem zullen wij terugkeren. Allah... schenk mij beloning voor wat ik onderga en geef mij er iets beters voor terug', dan zal Allah (swt) zijn moeite wegnemen en hem iets beters geven". (Muslim, Janaiz, 3)

We zijn verplicht om geduldig te zijn in goede en slechte tijden, als we onze harten willen verlossen van geestelijke ziekten en het plezier van Allah (swt) willen verkrijgen. Het geduld van Ayyūb (as) geeft ons een schitterend voorbeeld om te volgen.

Toen zijn vrouw Rahimah hem zei om "...Allah te vragen je te genezen van je ziekte. Je bent een profeet, je gebeden worden aanvaard ... en je hebt het moeilijk", antwoordde hij:

"Allah heeft mij 80 jaar een goede gezondheid gegeven. Zo lang ben ik nog niet ziek...het is nog maar een paar jaar geleden. Ik zou me schamen om het Hem te vragen!"

Deze grote profeet kreeg uiteindelijk zijn gezondheid terug. Maar dat was alleen te danken aan zijn geduld.

De rijken die geduldig blijven worden aghniya-i shakirin genoemd, de dankbare rijken. De armen die hetzelfde doen worden fuqara-i sabirin genoemd, de geduldige armen. De beloningen die beiden te wachten staan gaan alles te boven.

❁

Er werd eens een feestmaal bereid voor Abdurrahman ibn Awf (ra) om zijn vasten te verbreken. Voor een moment staarde hij naar de maaltijden en dacht:

"Mūsāb ibn Umayr werd gemarteld in de Slag bij Uhud. Hij was een beter mens dan ik. Hij was ooit rijk, maar had niets anders dan een oude jas op het moment van zijn dood. Ze gebruikten de jas als lijkwade, maar het was niet eens lang genoeg om zijn lichaam te bedekken. Na hem kregen wij alle rijkdom van de wereld. Wat als we in dit leven beloond worden in plaats van in het volgende?"

Toen begon hij te huilen en verliet de tafel zonder te eten. (Al-Bukhari, Janaiz, 27)

Een andere vooraanstaande metgezel Abu Dharr (ra) was arm. Hij was echter altijd dankbaar en gaf nog steeds veel weg aan liefdadigheid. Het was omdat de Profeet (vzmh) hem had geadviseerd om:

"...doe wat meer water in je soep en deel het met je buurman." (Muslim, Birr, 142)

Twee metgezellen...de ene rijk, de andere arm die beiden hun hart gevuld hadden met liefde voor de Profeet (vzmh)! Ze deelden dezelfde gemoedstoestand en weerspiegelden een kristalhelder geduld in hun leven in een oprechte hoop om het plezier van Allah te bereiken. We moeten Allah in onze gedachten houden, gezelschap houden met de rechtvaardigen en oprecht bidden dat onze harten gevuld worden met soortgelijke emoties.

De Almachtige zegt:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا

"jullie die geloven, wees geduldig en volhard met geduld;..." (Al Imran, 3: 200)

En elders:

وَالْعَصْرِ. إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ. إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

“Bij de namiddag, de mens is zeker verloren. behalve degenen die geloven en goede daden verrichten en elkaar aansporen tot waarheid en elkaar aansporen tot geduld..” (Al-Asr, 103: 1-3)

Maar om anderen met waarheid en geduld te adviseren, moeten we ze eerst in ons eigen leven toepassen.

Moge Allah (swt) ieder van ons het geduld schenken dat we nodig hebben. Moge Hij ons een deel geven van het geduld van de profeten en heiligen en ons ook behoeden voor beproevingen die te groot voor ons zijn om te dragen!

Amin...

Profeet Nūḥ

The Caspian Sea
North
East
West
South
Hamadan
Nihavand
Land of Persia
The Gulf of Bahrain
Ur
Baghdad
Iraq
Babylon
Nineveh
The Tigris
The Arabian Peninsula
Mosul
Armenia
Judi
Nusaybin
Khabur River
The Euphrates
Erzurum
Diyarbakır
Aleppo
The Mediterranean
Damascus
Lazikiya
Eilat

PROFEET

HŪD

-vrede zij met hem-

De profeet van het volk op zijn kop gezet door een orkaan

HŪD

-vrede zij met hem-

Hūd (as) was een afstammeling van Sam en werd als profeet naar het volk van Aad gezonden.

De naam Hūd komt van het Arabische woord hawadah, wat zachtheid, kalmte, vrede en elk middel dat een persoon deze kwaliteiten geeft betekent. Hūd (as) was ook bekend als Abir, evenals Nabiyyullah, Allah's profeet.

Hūd (as) werd geboren in een adellijke familie in het land Ahqaf. Voordat hij profeet werd, was hij koopman van beroep. Hij was een donkere, knappe en goedaardige man van gemiddelde lengte. Er werd gezegd dat hij veel op Adam (as) leek.[42] Hij was ook vroom en nam het aanbidden serieus. Hij was ook een meelevend en vrijgevig man, die omkeek naar de armen.

De mensen van Aad

De Qur'an noemt het volk van Aad in de hoofdstukken Araf, Hūd, Mu'minun, Shuara, Fussilat, Ahqaf, Dhariyat, Qamar, Haqqa en Fajr.

De Aad waren een Arabisch volk dat uit 23 stammen bestond. Ze hadden hun naam ontleend aan een man met de naam Aad, die een kleinzoon van Nūḥ (as) was. Men gelooft dat het Aad volk ongeveer 800 jaar na de Grote Vloed bestond.

Het land Ahqaf, waar de Aad leefden en omkwamen, ligt bij Aden tussen Jemen en Oman. De Aad staan ook bekend als het eerste volk dat zich in Arabië vestigde. Het land was zeer vruchtbaar, met weelderig groen en tuinen en overal graasde vee. De Aad hadden zelfs landhuizen gebouwd bij de rivieren die door het land stroomden, evenals stuwmeren.[43] Het gebied stond ook bekend als Irem en daar komt de uitdrukking 'Tuinen van Irem' vandaan. De Aad waren sterk en stevig en hadden een lange levensduur. Ze bouwden luxe huizen, vaak uit steen gehouwen, met weelderige tuinen en mooie zwembaden. Het was een oogverblindende stad.

De Aad waren het eerste volk dat terugkeerde naar het heidendom na het volk van Nūḥ (as). Zij waren de weg kwijtgeraakt in de rijkdom en het genot van de wereld en waren de Heer vergeten. Zij herinnerden zich de lessen van de zondvloed

42. Zie, Hakim, *al-Mustadrak*, II, 614-616.
43. Zie, al-Shu'ara, 42: 129, 133, 134.

niet en dachten er niet over na. Zij waren hoogmoedig en door hun rijkdom en macht verblind voor wat komen zou. Over hen zegt de Almachtige:

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا
أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

"Wat ʿĀd betreft, zij gedroegen zich hoogmoedig op de aarde, zonder recht, en zij zeiden: "Wie is krachtiger in macht dan wij?" Hebben zij dan niet gezien dat Allah, Die hen heeft geschapen, machtiger in kracht is dan zij? Doch zij bleven Onze tekenen ontkennen.." (Al-Fussilat, 41: 15)

De Aad aanbaden afgoden die ze hadden gemaakt, genaamd Samad, Samud en Haba. Hoe meer ze hun eigen weg gingen, hoe meedogenlozer ze werden. Ze terroriseerden de armen en zwakken. Ze zouden hen zelfs van hoge gebouwen gooien en lachen om hun verspreide lijken. Zo hard was hun hart geworden. Tirannie was schering en inslag. Ze overvielen zwakkere stammen en plunderden hun bezittingen. Ze genoten van pracht en luxe. Maar daarna werden zij het eerste volk na de tijd van Nūḥ (as) dat ten onder ging aan goddelijke toorn.

Het enige wat Hūd(as) deelde met de mensen van Aad was een gemeenschappelijke bloedlijn. Zijn levensstijl was het tegenovergestelde.

❁

Toen het duidelijk werd dat de Aad snel op weg waren naar een punt waar geen terugkeer mogelijk was, beval de Almachtige Hūd (as) om:

"Ga en waarschuw hen zonder angst. Ik heb jou uitgekozen om mijn boodschap over te brengen... en door jou zal Ik hen een aantal wonderen laten zien".

Nadat hij de openbaring had ontvangen, ging Hūd(as) naar de plaats waar de leidende leden van Aad gewoonlijk bijeenkwamen. Hun koning Haljan zat daar ook op zijn troon. Hūd (as) begon op een diepe toon te spreken:

"Mijn volk...alleen Allah verdient het aanbeden te worden. Buig niet voor afgoden. Vergeet niet dat het volk van Nūḥ (as) om geen andere reden vernietigd werd!":

وَيَا قَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا
وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ

"O mijn volk, vraag vergiffenis van jullie Heer, wend je daarna berouwvol tot Hem. Hij zal wolken die regelmatig regen op jullie neerstorten zenden en kracht aan jullie kracht toevoegen. En wend je niet af als schuldigen ". (Hūd, 11: 52)

Haljan was woedend.

“Schaam je, Hūd”, schreeuwde hij. “Denk je dat we voor je zullen bezwijken, wetende hoe sterk we zijn? Jij bent er maar één, wij zijn met velen. Wij worden met de dag duizend!”

Haljan en de mensen van Aad gaven toe aan hun trots en negeerden de woorden van Hūd (as). De Qur’an zegt:

وَإِلَى عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ.
قَالَ الْمَلأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ.
قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ

“En tot [het volk van] ʿĀd [hebben Wij] hun broeder Hūd [gezonden]. Hij zei: “O mijn volk, dien Allah, jullie hebben geen andere god naast Hem. Willen jullie je dan niet bewust zijn van je verantwoordelijkheden [jegens Allah]?” De ongelovige notabelen van zijn volk zeiden: “Wij zien jou als een dwaze en wij denken dat jij tot de leugenaars behoort.” Hij zei: “O mijn volk, er bevindt zich in mij geen dwaasheid, maar ik ben een boodschapper van de Heer der werelden..”’ (Al-Araf, 7: 65-67)

De Qur’an verhaalt verder over hun protesten:

قَالُوا يَا هُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ
وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ. إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ قَالَ
إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ

“Zij zeiden: “O Hūd, jij hebt ons geen enkel duidelijk bewijs gebracht en wij laten onze goden niet in de steek vanwege hetgeen jij zegt, noch geloven wij jou. Wij kunnen alleen zeggen dat één van onze goden jou met kwaad heeft bezocht.” Hij zei: “Ik roep Allah tot getuige, en getuigen jullie ook: ik ben zeker gevrijwaard van hetgeen jullie als gelijken aan Hem stellen, buiten Hem.”’ (Hūd, 11: 53-54)

Hun argumenten verschillen niet van de argumenten tegen profeten in het algemeen. In feite zijn ze vrijwel hetzelfde als wat ontkenners vandaag de dag zeggen. Vaker wel dan niet worden ze naar voren gebracht door de rijken en machtigen, omdat ze zich bedreigd voelen en bang zijn dat ze hun autoriteit over de gemeenschap zullen verliezen. De bezwaren van Aad kunnen als volgt worden samengevat:

1. Ze waren zo dwaas dat ze Hūd (als) ervan beschuldigden dom te zijn:

إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

"De notabelen van zijn volk zeiden: "Wij zien dat jij je in duidelijke dwaling bevindt."" (Al-Araf, 7: 60)

إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

"De ongelovige notabelen van zijn volk zeiden: "Wij zien jou als een dwaze en wij denken dat jij tot de leugenaars behoort." (Al-Araf, 7: 66)

2. Ze waren conservatief en koppig om te denken dat er geen betere manier was om te volgen dan de manier van hun voorouders:

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا

"Zij zeiden: "Ben jij naar ons gekomen opdat wij alleen Allah dienen en de goden die onze vaderen dienden verlaten? Breng ons dan hetgeen waarmee jij ons bedreigt, indien jij oprecht bent."!" (Al-Araf, 7: 70)

3. Ze bleven Hūd (as) er aan herinneren dat ze sterk waren en onkwetsbaar voor wat hij hen ook aan kon doen:

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ
وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً

"Wat ʿĀd betreft, zij gedroegen zich hoogmoedig op de aarde, zonder recht, en zij zeiden: "Wie is krachtiger in macht dan wij?" Hebben zij dan niet gezien dat Allah, Die hen heeft geschapen, machtiger in kracht is dan zij? Doch zij bleven Onze tekenen ontkennen.." (Fussilat, 41: 15)

4. Ze ontkenden het hiernamaals en dachten dat dit leven het enige leven is dat er is:

إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ

"Het leven bestaat uit niet anders dan ons aardse leven. Wij sterven en wij leven. Wij zullen niet weer worden opgewekt.." (Al-Mu'minun, 23: 37)

5. Zij ontwikkelden de gewoonte om Hūd (as) en de gelovigen te bespotten en te provoceren:

وَقَالَ الْمَلأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ. وَلَئِنْ أَطَعْتُم بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذًا لَخَاسِرُونَ

"En de notabelen van zijn volk, die ongelovig waren en die de ontmoeting in het Hiernamaals loochenden en die Wij in dit leven van veel gemakken hadden voorzien, zeiden: "Dit is slechts een mens zoals jullie. Hij eet wat jullie eten en drinkt wat jullie drinken. Indien jullie een mens net als julliezelf gehoorzamen, dan zijn jullie zeker verliezers.." (Al-Mu'minun, 23: 33-34)

Goddelijke waarschuwingen aan Aad

Hūd (as) was diep bedroefd over de reactie van zijn volk en deed een oprechte smeekbede. Om hen tot rede te brengen maakte de Almachtige al hun vrouwen tien jaar lang onvruchtbaar.

Na een tijdje hadden ze geen andere keuze dan naar Hūd te komen. Ze wilden dat hij bad om de vloek ongedaan te maken. Hūd (as) zei dat hij zou bidden, maar alleen als ze in Allah geloofden. Daarop vroegen zij om een ander teken.

Ze gingen nog een stap verder en vroegen minachtend om een goddelijke bestraffing.:

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِتَأْفِكَنَا عَنْ آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

"Zij [zijn volk] zeiden: "Ben jij naar ons toegekomen om ons af te houden van onze goden? Breng ons dan hetgeen je ons belooft, indien je tot degenen behoort die de waarheid spreken."." (Al-Ahqaf, 46: 22)

Al snel droogden de illustere tuinen van Irem op, samen met hun bronnen. Die sterke en gespierde mannen werden wanhopig op zoek naar een stuk brood.

Hūd (as) verzamelde hen opnieuw en raadde hen aan berouw te tonen.:

قَالَ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ. مِنْ دُونِهِ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُونِ. إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ.

"Wij kunnen alleen zeggen dat één van onze goden jou met kwaad heeft bezocht." Hij zei: "Ik roep Allah tot getuige, en getuigen jullie ook: ik ben zeker gevrijwaard van hetgeen jullie als gelijken aan Hem stellen, buiten Hem. Beraam

daarom plannen tegen mij, jullie allemaal, en verleen mij geen uitstel. Ik heb mijn vertrouwen in Allah gesteld, Die mijn Heer en jullie Heer is. Er is geen levend wezen, dat zich op de aarde beweegt, of Hij houdt het in Zijn macht [lett.: of Hij grijpt het bij de haarlok op zijn voorhoofd]. Mijn Heer bevindt zich inderdaad op een recht pad.." (Hūd, 11: 54-56)

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا
غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ

"Indien jullie [mij] de rug toekeren, dan heb ik jullie hetgeen waarmee ik tot jullie ben gezonden medegedeeld, en zal mijn Heer jullie door een ander volk doen opvolgen. Jullie kunnen Hem in het geheel geen kwaad berokkenen. Mijn Heer is Bewaker (*Ḥafīẓ*) over alle dingen.""[44] (Hūd, 11: 57)

Uit de bovenstaande verzen blijkt dat Hūd (as) zijn arrogante verwanten duidelijk uitdaagt en in zekere zin zegt:

"Komt allen tezamen en doe alles wat in jullie macht ligt om mij te vernietigen. Wacht zelfs geen seconde. Ik zal me geen zorgen maken over wat jullie met mij zouden kunnen doen... ik zou er zelfs niet om geven om naar jullie te kijken. Ik vertrouw alleen op Allah en vertrouw op Hem. Iemand die op Hem vertrouwt zou geen kwaad moeten overkomen. Ik geef om niemand anders dan Hem. Ik ben alleen afhankelijk van Allah en aanbid alleen Hem."

Deze woorden alleen al zijn het bewijs dat Hūd (as) inderdaad een boodschapper van Allah (swt) was en dat degenen die tegen hem ingingen fout zaten. Ook al had Hūd (as) de mensen van Aad een nogal kleinerende uitdaging neergelegd, ze konden niets doen, ondanks al hun fysieke kracht. Dat toont aan dat Hūd (as) waarachtig was in zijn boodschap.

Toch waren deze waarschuwingen niet genoeg om het volk van Aad op het rechte pad te brengen. Ondanks een grote hongersnood en een aantal andere ontberingen, wendden zij zich niet tot Allah en toonden geen berouw. Dat kwam omdat hun buitensporige rijkdom en macht hun energie om de Heer te dienen hadden uitgeput. Als ze naar hun profeet hadden geluisterd, hadden ze niet langer kunnen genieten van de ondeugden en onrechtvaardigheden die deel van hun leven waren geworden. Ze hadden het gevoel dat de religie van de waarheid hen beperkte. Ze zaten te diep in een egoïstische levensstijl om gewillig toe te geven aan beperkingen. Maar uiteindelijk plaatsten ze een veel grotere beperking op hun eeuwige geluk.

44. Met andere woorden, God is correct in al zijn oordelen en is vrij van onrechtvaardigheid en fouten in al zijn beslissingen.

De orkaan die Aad op zijn kop zette

Allah onthield Aad toen drie jaar lang regen. Ze stuurden een groep naar de plek waar Mekka nu ligt om voor regen te bidden. Al snel begonnen de wolken zich samen te pakken. Toen ze zagen dat de regenwolken de hemel bedekten, waren de Aad opgetogen:

"De regens zijn hier!" riepen ze uit. Zij wisten niet dat de wolken hun ondergang hadden gebracht. Met een laatste hoop spoorde Hūd aan:

"Geloof, mijn volk... deze wolken zijn niet wat jullie denken!"

"Wat bedoel je?" spotten ze. "Dit is regen!"

En zo bleven zij blind en doof voor de laatste waarschuwende woorden die zij ooit zouden horen. De engelen van verderf groepeerden de wolken en omsingelden het volk van Aad. Tegen de ochtend was de wind enorm toegenomen en begon bomen bij hun wortels uit te rukken. De storm werd oorverdovend en het weer ijzingwekkend. De Qur'an beschrijft het tafereel:

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحِسَاتٍ لِنُذِيقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الآخِرَةِ أَخْزَى وَهُمْ لَا يُنْصَرُونَ

"Dus zonden Wij een razende storm naar hen, op ongeluksdagen, om hun in het wereldse leven de vernederende bestraffing te doen beproeven. En de bestraffing van het Hiernamaals is zelfs nog vernederender, en zij worden niet geholpen.." (Fussilat, 41: 16)

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ مُسْتَمِرٍّ

"Wij hebben naar hen een razende storm gezonden, op een Dag van voortdurende rampzaligheid." (Al-Qamar, 54: 19)

وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ.
مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرَّمِيمِ

"En in ʿĀd [is ook een teken aanwezig], toen Wij naar hen de verwoestende wind zonden. Deze liet niets over van wat zij tegenkwam, maar ruïneerde alles.." (Al-Dhariyat, 51: 41-42)

De orkaan begon mensen als sprinkhanen de lucht in te slingeren. Om stand te houden bonden ze hun kleren aan elkaar en gingen in cirkels staan. Het mocht echter niet baten. Sommigen probeerden zich in veiligheid te brengen in hun huizen

nadat ze mensen en vee hadden zien rondvliegen door de kracht van de wind. Maar de wind wierp hen toch uit hun huizen. De Qur'an zegt:

تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُنقَعِرٍ

"die de mensen wegzwiepte alsof zij ontwortelde palmstronken waren.." (Al-Qamar, 54: 20)

De Almachtige beval toen de winden om zandduinen op de mensen van Aad te stapelen. Dat proces duurde zeven nachten en acht dagen. De Aad was bitter aan zijn einde gekomen. De Qur'an beschrijft het als:

سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا
صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ. فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ

"Hij heeft haar [de wind] zeven nachten en acht dagen achtereen onophoudelijk op hen losgelaten. Je zag het volk daar liggen, geveld, alsof zij holle palmstronken waren. Zie jij soms nog overblijfselen van hen??" (Al-Haqqa, 69: 7-8)

وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ

"En Wij hebben hem en degenen die met hem waren gered door Onze genade, en Wij hebben degenen die Onze tekenen loochenden met wortel en tak uitgeroeid. Zij waren geen gelovigen.." (Al-Araf, 7: 72)

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ
كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ. وَأُتْبِعُوا فِي هذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ، أَلَا إِنَّ
عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِعَادٍ قَوْمِ هُودٍ

"En dat waren de ʿĀd. Zij loochenden de tekenen van hun Heer en kwamen in opstand tegen Zijn boodschappers en volgden het bevel van elke opstandige vijand op. En er werd een vloek op hen gelegd, in dit wereldse leven en op de Dag der Opstanding. Let op! De ʿĀd geloofden niet in hun Heer. Dus verdoemd zijn de ʿĀd, het volk van Hūd!." (Hūd, 11: 59-60)

Door de genade van Allah werden Hūd (as) en zijn volgelingen gespaard.

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَنَجَّيْنَاهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ

"En toen Ons oordeel kwam, hebben Wij Hūd en de gelovigen met hem gered, door Onze barmhartigheid. En Wij hebben hen gered van een zware bestraffing.." (Hūd, 11: 58)

Geleerden hebben de uitdrukking 'door Onze barmhartigheid' als volgt geïnterpreteerd:

Het was een direct gevolg van Allah's barmhartigheid dat Hij Hūd (as) en de gelovigen beschermde en redde. Het betekent ook dat de zegeningen die Allah aan mensen schenkt niet in ruil zijn voor hun daden, maar alleen worden verleend door niets anders dan Zijn eeuwige barmhartigheid.

Aisha (rha) zegt dat de Profeet (vzmh) zich altijd zorgen maakte als hij een briesje voelde of een zwarte wolk aan de hemel zag verschijnen. De ene keer staarde hij naar de wolk, de andere keer keerde hij terug naar huis. Hij voelde pas opluchting toen het begon te regenen. Ze herinnert zich hoe ze hem eens naar de reden vroeg. De Profeet (vzmh) legde uit:

"Het zou best een van die wolken kunnen zijn die over Aad rolden. Zij dachten dat een zwarte wolk met barmhartigheid was gekomen. Maar het bleek dat hij met toorn was gekomen". *(Al-Bukhari, Tafsir, 46/2; Muslim, Istisqa, 14-16)*

Aisha (rha) zegt ook:

"Telkens als de wind opstak, bad de Boodschapper van Allah (vzmh):

'Allah...ik bid dat deze wind en wat hij met zich meedraagt van de dingen die U gezonden hebt, goed voor ons zijn. En ik zoek toevlucht bij U tegen deze wind en wat hij met zich meedraagt van het kwaad dat U zendt'". *(Muslim, Al-Bukhari, 15)*

Onze Profeet (vzmh) heeft ons geadviseerd om in een soortgelijke staat van bewustzijn te zijn als hij.

Op zijn afscheidsbedevaart had de Profeet (vzmh) de Usfan Vallei bereikt, waar hij stond en aan Abu Bakr (ra) vroeg of hij wist waar ze waren.

"We zijn in de Usfan Vallei", zei hij. Toen vertelde de Profeet (vzmh) hem hoe Hūd (as) ooit door dezelfde vallei was gegaan op weg naar de bedevaart, met een wollen doek om zijn middel gewikkeld en een verschillend gekleurd hemd dragend... op de rug van een jonge, rode kameel, waarvan de hoofdstellen geweven waren van dadeldraden. (Ahmad ibn Hanbal, Musnad, I, 232)

En na de orkaan nam Hūd (as) de gelovigen mee naar Mekka, waar hij de rest van zijn dagen verbleef.

De wonderen van Hūd (as)

Met de toestemming van Allah kon Hūd (as) de winden sturen in de richting die hij wilde.

De mensen van Aad hadden specifiek een beroep gedaan op Hūd (as) om dat te doen, toen ze hem vroegen om een wonder te laten zien. Het is ironisch dat de winden waar zij om vroegen uiteindelijk hun ondergang zouden worden. De Qur'an noemt die winden een huilende orkaan (rih-i sarsar).

Hij kon wol in glanzende stof veranderen.

De Aad kwamen eens tijdens een veldtocht in een onweersbui terecht en dreigden door de overstromingen te worden meegesleurd. Hūd (as) bad tot Allah en er vormden zich schuilplaatsen aan de zijkanten van de wegen. De mensen zochten er hun toevlucht tot de zon weer opkwam.

❁

De Qur'an vertelt de parabels van de profeten en hun volk om de gelovigen waardevolle lessen te leren. Elk gedrag van een profeet is tegelijkertijd een pad voor ons om te volgen. Hūd (as) biedt ons er een aantal:

Hoed (as) was een nobel man, die alleen op Allah vertrouwde en die zijn woorden afmeet voordat hij sprak. Toen bijvoorbeeld zijn bloedverwanten hem ervan beschuldigden dat hij een dwaas was, zei hij alleen dat hij dat niet was en dat Allah hem alleen had aangesteld om hen te waarschuwen. Meer zei hij niet. Niet alleen beantwoordde hij hun kwaad niet met kwaad, hij bleef ook vriendelijk tegen hen. Hij herinnerde hen aan Allah's zegeningen en vertelde hen dat ze Allah in ruil daarvoor moesten bedanken. Hij verzekerde hen dat hij voor al zijn problemen geen betaling vroeg.

Vrede zij met hem.

Profeet Hūd

The Mediterranean
The Dead Sa
The Euphrates
The Gulf of Bahrain
Sinai
Eilat
Egypt
Madyan
The Arabian Peninsula
Najd
The Arabian Desert
The Hijaz
Madina al-Munawwara
Mekke-i Mükerreme
Jeddah
The Nile River
The Red Sea
Ahqaf
The grave of the prophet Hud
Hadramut
Sana'a
Yemen
Aden
The Gulf of Aden
The Indian Ocean

PROFEET

ṢĀLIḤ

-vrede zij met hem-

De profeet van de mensen die door een aardbeving uit hun land zijn geschud

ṢĀLIḤ

-vrede zij met hem-

Ṣāliḥ (as) was de kleinzoon van Adam (as) in de 19e generatie en was de profeet van het volk van Thamud. Volgens één verslag ligt hij begraven naast de graven van Nūḥ, Hūd en Shuʿayb (as) in Mekka, tussen de Zam-zam bronnen en de Maqam Ibrāhīm.

De mensen van Thamud

De vernietiging van Thamoed is legendarisch. De Qur'an noemt hen bij talrijke gelegenheden, samen met hun overtredingen die tot hun ondergang leidden.

Het volk ontleende hun naam aan hun voorvader, een man die bekend stond als Thamoed, die afstamde van Nūḥ's zoon (as) Sam. Na de dood van Hūd (as) vestigden de kleinkinderen van Thamoed zich in het noorden van Arabië tussen Damascus en Hijaz, in een gebied dat Hijr werd genoemd. Daarna migreerden ze weer, deze keer naar het land van Aad. Vandaar dat ze ook bekend werden als de Tweede Aad.

Thamoed genoot van dezelfde genoegens als Aad, maar verviel ook in soortgelijke uitspattingen en onwetendheid. Zij wisten heel goed van het ellendige einde van Aad maar verklaarden het door natuurlijke oorzaken. Zij zeiden:

"Aad kwam om omdat hun gebouwen slecht waren. Ze waren op zand gebouwd en niet bestand tegen de storm. Maar wij hebben onze huizen op stevige rotsen gebouwd. Geen storm kan ze ooit beschadigen". Dus hakten ze paleizen en herenhuizen uit rotsen, met uitgebreide ontwerpen en versieringen. Maar omdat ze al lang het geloof in de Eenheid van Allah waren vergeten, gebruikten ze dezelfde rotsen ook om afgoden uit te hakken.

De leider van Thamud was Janda. Op verzoek van zijn volk liet hij een afgodsbeeld maken dat anders was dan alle andere. De beeldhouwers vonden een reusachtige rots op een bergtop en beitelden er vormen in zoals een oog, de borst van een stier en de hoeven van een paard en versierden het verder met goud, zilver en andere edelstenen. De mensen begonnen het te vervoeren.

Kort daarna bouwden de mensen van Thamud een tempel en beeldhouwden een aantal andere afgodsbeelden genaamd Wadd, Jadd, Had, Shams, Manaf, Manat en Lat.

Ṣāliḥ (as) was een lid van Thamud, die zijn brood verdiende met handel. Door zijn bekwaamheid, eerlijkheid en algehele karakter was hij zeer geliefd en gerespecteerd door zijn bloedverwanten. Ze verwachtten veel grootse dingen van hem. Sommigen geloofden zelfs dat hij hun volgende koning zou worden. Allah (swt) had echter anders gewild.

De oproep begint

Toen Ṣāliḥ (as) de leeftijd van veertig bereikte, informeerde Jibril (as) hem dat hij tot profeet was gemaakt. Ṣāliḥ (as) was eerst terughoudend. Jibril (as) vertelde hem echter dat het zijn plicht was om:

"....to je volk tot de waarheid te roepen", en dat "je getuige zou zijn van dingen die Nūḥ en Hūd niet hebben meegemaakt".

Met die woorden verdween Jibril (as) naar de hemel.

Ṣāliḥ (as) bracht de oproep eerst naar de koning van het volk, Janda, die met fatsoen en begrip reageerde.

"Laat mij mijn volk informeren", zei hij. Janda bracht vervolgens de vooraanstaande leden van zijn volk en vertelde hen over de eenheid van Allah en het profeetschap van Ṣāliḥ (as). Ze eisten dat Ṣāliḥ (as) zou komen en het hen persoonlijk zou vertellen. De Qur'an vertelt wat er daarna gebeurde:

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ
إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ
ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ

"En tot de Thamūd [zonden Wij] hun broeder Ṣāliḥ: "O mijn volk, aanbid Allah; jullie hebben geen god naast Hem. Hij heeft jullie opgewekt vanuit de aarde en heeft jullie er leven in gegeven. Vraag vergiffenis aan Hem en wend je berouwvol tot Hem. Mijn Heer is nabij, Verhorende (*Mujīb*)."." (Hūd, 11: 61)

Elders staat:

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ.إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ.
إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ. وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

"[Het volk van] Thamūd heeft de boodschappers geloochend. Toen hun broeder Ṣāliḥ tegen hen zei: "Zijn jullie je nog niet bewust van jullie plichten?" Ik ben voor jullie een betrouwbare boodschapper. Wees je dus bewust van Allah en gehoorzaam mij. En ik vraag jullie er geen beloning voor. Mijn beloning berust alleen bij de Heer der werelden." (Al-Shu'ara, 26: 141-145)

Thamud keerde zich tegen Ṣāliḥ (as) op het moment dat hij zijn oproep openlijk begon te doen. Net als de profeten voor hem, accepteerde slechts een handjevol mensen Ṣāliḥ (as)'s uitnodiging om te geloven dat Allah Eén is. De rest ging door met hun ontkenning:

قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ
مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ

"Zij zeiden: "O Ṣāliḥ, tot nu toe ben jij een bron van hoop voor ons geweest. Verbied je ons [nu] hetgeen te dienen wat onze vaderen dienden? En wij verkeren in verontrustende twijfel over hetgeen waartoe jij ons oproept " (Hūd, 11: 62)

قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنْتُ عَلَى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَآتَانِي مِنْهُ رَحْمَةً
فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ

"Hij zei: "O mijn volk, hebben jullie er goed over nagedacht: indien ik een duidelijk bewijs van mijn Heer heb ontvangen en Hij mij barmhartigheid heeft geschonken, wie zal mij dan tegen Allah beschermen als ik tegen Hem in opstand kom? Jullie zouden niets voor mij doen, behalve [mijn] verlies vermeerderen .." (Hūd, 11: 63)

قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا
تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

"Hij zei: "O mijn volk, waarom bespoedigen jullie het kwade eerder dan het goede? Waarom vragen jullie geen vergiffenis aan Allah, opdat jullie wellicht genade wordt betoond?" (Al-Naml, 27: 46)

Ondanks de onbetwistbare wijsheid van Ṣāliḥ's (as) adviezen, ging Thamud nog verder en noemde hem een leugenaar die betoverd was:

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ

"Zij zeiden: "Jij behoort tot degenen die betoverd zijn.!"' (Al-Shuara, 26: 153)

Ze zeiden tegen elkaar:

فَقَالُوا أَبَشَرًا مِنَّا وَاحِدًا نَتَّبِعُهُ إِنَّا إِذًا لَفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ

"Moeten wij een mens uit ons midden volgen? In dat geval zouden wij zeker in dwaling en verdwazing verkeren.!"" (Al-Qamar, 54: 24)

أَأُلْقِيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ

"Is de vermaning alleen aan hem gegeven, van ons allemaal? Nee! Hij [de profeet Ṣāliḥ] is een schaamteloze leugenaar!" (Al-Qamar, 54: 25)

De Almachtige reageert op de zinloze protesten van Thamoed met een waarschuwing:

سَيَعْلَمُونَ غَدًا مَنِ الْكَذَّابُ الأَشِرُ

"Binnenkort zullen zij weten wie de schaamteloze leugenaar is!" (Al-Qamar, 54: 26)

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ

"[Allah] zei: "Binnenkort zullen zij spijt betuigen."!"' (Al-Mu'minun, 23: 40)

❁

Ṣāliḥ (as) wanhoopte echter niet. Ondanks hun houding bleef hij geduldig proberen om zijn volk met wijze woorden van de afgoden af te houden:

أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ. فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ. وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ. وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ. وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ. الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

"Denken jullie in veiligheid te [kunnen] worden achtergelaten in [de rust] zoals die hier is, . tussen tuinen en [water] bronnen, en korenvelden en dadelpalmen met slanke vruchten? [En denken jullie zo] vakkundig huizen uit de bergen te [kunnen] houwen?. Wees je dus bewust van Allah en gehoorzaam mij. En ge-

hoorzaam niet het bevel van de buitensporigen. die verderf op aarde zaaien en die zich niet verbeteren." (Al-Shuara, 26: 146-152)

Thamud gaf Ṣāliḥ (as) op, toen ze zich realiseerden dat ze hem niet van zijn pad konden afbrengen. In plaats daarvan richtten ze hun aandacht op een paar die Ṣāliḥ's (as) oproep hadden geaccepteerd. Hun doel was om Ṣāliḥ (as) te isoleren en hem alleen te laten. Ze vroegen de gelovigen:

أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ

""Weten jullie dat Ṣāliḥ door zijn Heer is gezonden?" (Al-Araf, 7: 75)

Maar die mensen, die nu de smaak van het geloof hadden geproefd, waren onwrikbaar:

إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ

"Wij geloven in hetgeen waarmee hij is gezonden."!" (Al-Araf, 7: 75)

De ontkenners, verbaasd over hun onvoorwaardelijke vastberadenheid, konden alleen maar reageren met Verdeeldheid:

إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ

"Degenen die hoogmoedig waren, zeiden: "Wij geloven niet in hetgeen jullie geloven!" (Al-Araf, 7: 76)

Thamud kwam toen met een aantal excuses om hun ontkenning te rechtvaardigen. Ze beschuldigden Ṣāliḥ (as) van "...het proberen om onze rijkdom in beslag te nemen en onze koning te worden".

Met behulp van een elementaire logica, zeiden ze:

"We hebben onze afgoden die we kunnen zien en aanraken. Moeten we die dan opgeven voor een God die we niet kunnen zien? Hoe kan een God die jullie niet kunnen zien jullie zo'n plicht geven?

Als je trouw bent aan je woord, bewijs dat dan door iets te doen wat geen enkel ander mens kan!"

مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

"Jij bent niet meer dan een mens zoals wij. Kom dan met een teken, indien jij behoort tot degenen die de waarheid spreken."!" (Al-Shu'ara, 26: 154)

Het wonder van de kameel

Ṣāliḥ (as) was diep bedroefd over hoe koppig en onwetend zijn volk was. Hij liet hen een tijdje alleen en was op zichzelf. Maar toen hij terugkeerde, met de wil van Allah, verscheen hij aan hen in een indrukwekkende gedaante. Thamoed voelde ontzag.

Ṣāliḥ (as) ging naar de leider van Thamoed, Janda, die tegen hem zei:

"We zullen je testen om te zien of je echt de waarheid spreekt". Hij nam hem toen mee naar een grote rots in de buitenwijken, bekend als al-Katibah. Hij wees ernaar en zei:

"Vraag aan jouw God om een zwangere, rode kameel uit deze rots te halen! En laat de kleur van haar kalf hetzelfde zijn!"

Anderen in de buurt voegden er minachtend aan toe:

"En laat zijn melk koel zijn in de zomer en warm in de winter! Laat het alle ziekten genezen en de armen rijk maken!"

Thamud waardeerde rode kamelen meer dan wat dan ook.

Toen de hele Thamoed, jong en oud, bijeenkwam, ging Ṣāliḥ (as) staan om te bidden en smeekte de Almachtige om hun wens in vervulling te laten gaan.

Toen begon de rots op te zwellen en klonk het geluid van pijn bij de geboorte. Een rode kameel stapte eruit en zei de woorden:

لَا إِلَـهَ إِلَّا اللَّهُ صَالِحٌ نَبِيُّ اللَّهِ

"Er is geen god dan Allah en Ṣāliḥ is Zijn boodschapper".

Janda kuste Ṣāliḥ (as) op het voorhoofd en sloot zich aan bij honderd anderen in het accepteren van zijn oproep. Toen wendde hij zich tot Thamoed en zei:

"Genoeg met deze blindheid! Ik geloof hierbij in Allah, die niemand heeft zoals Hij en die het alleen verdient aanbeden te worden...en ik bevestig dat Ṣāliḥ zijn boodschapper is!"

Maar de priester van de tempel antwoordde:

"Hoe gemakkelijk worden jullie voor de gek gehouden door magie? Ik zal jullie een grotere truc laten zien!"

Hij sprak toen een spreuk uit over de mensen in de buurt, inclusief Janda's broer, en draaide hun harten, die naar Ṣāliḥ (as) begonnen te neigen, om. Daarna nam hij de kroon van Janda, plaatste die op het hoofd van zijn broer en zei:

"Vanaf nu ben jij onze koning!"

Wat Janda betreft, hij haastte zich naar huis en vernietigde elke afgod die hij had. Hij schonk ook zijn rijkdom aan de gelovigen. Hij trok zijn ingewikkelde kleren uit en droeg een andere van dik vilt. Hij begon anderen tot de waarheid te roepen en werd een van Ṣāliḥ's (as) meest prominente helpers.

Telkens als zij Janda zagen, zeiden de heidenen:

"Jullie moesten je schamen dat jullie je hebben laten misleiden door de magie van Ṣāliḥ!" Maar Janda trok zich er weinig van aan en bleef standvastig aan de zijde van de profeet.

De Almachtige openbaarde aan Ṣāliḥ (as):

إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ

"Wij zenden de vrouwtjeskameel bij wijze van beproeving; let dus op hen en wees geduldig.." (Al-Qamar, 54: 27)

… en informeerde hem over de richtlijnen die zijn stam in acht moest nemen bij de behandeling van de kameel, die Ṣāliḥ (als) bracht:

وَيَا قَوْمِ هذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ
وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ

"'En o mijn volk, dit is de kamelin van Allah, als een teken voor jullie. Laat haar daarom met rust, opdat zij zich [in vrijheid] op de aarde van Allah kan voeden en doe haar geen kwaad, anders zal een nabijzijnde bestraffing jullie treffen.'." (Hūd, 11: 64)

قَالَ هذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ.
وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ

"Hij zei: "Hier is een kamelin. Voor haar is er een gedeelte [van het bronwater] om te drinken en voor jullie is er een gedeelte om te drinken, ieder op een vastgestelde dag. En doe haar geen kwaad, anders treft jullie de bestraffing van een grote Dag.'." (Al-Shu'ara, 26: 155-156)

De kameel zou het land met zijn kalf begrazen en de Heer verheerlijken. Zijn majesteit zou de andere dieren afschrikken en zij zouden hem niet durven benaderen. De gelovigen zouden van zijn melk drinken en genezing vinden, zowel lichamelijk als geestelijk.

Ondankbaarheid

De heidenen, die zich plotseling nutteloos en moedeloos voelden in het aangezicht van het wonder, begonnen plannen te smeden om de kameel te doden, maar hielden zich in uit angst voor goddelijke vergelding. Er waren echter twee vrouwen die de mannen van Thamud bleven uitlokken om door te gaan met het doden, omdat de kameel hun vee zou schaden. Een van hen was een oude vrouw genaamd Unayza bint Ghanam, die mooie dochters had. De andere was Muhayya, die zowel rijk als mooi was.

Beide vrouwen hadden kuddes en als de kameel van Ṣāliḥ uit het water van de stad dronk, kon hun vee dat niet. De dieren moesten om beurten drinken. De kameel en zijn kalf dronken de ene dag, terwijl het andere vee de andere dag dronk.

Muhayya riep haar neef Mista en zei: "Als jij de kameel doodt, trouw ik met je en geef ik je alles wat ik heb!"

Mista stemde toe. Maar hij had de hulp van een ander nodig, dus overtuigde hij een andere heiden met de naam Qitar, die een van Unayza's dochters aangeboden kreeg.

De twee mannen verzamelden uiteindelijk zeven anderen om hen te helpen. De negen mannen overtuigden vervolgens de rest van Thamoed dat de kameel gedood moest worden. De Almachtige zegt:

وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

"En er waren negen hoofden in de stad die corruptie in het land veroorzaakten en haar zaken niet wijzigden." (Al-Naml, 27: 48)

De negen mannen lagen in een hinderlaag. Mista schoot een pijl af en verwondde de kameel. Qitar en de anderen sprongen er toen op af:

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ

"Toen slachtten zij de kamelin en overtraden zij het gebod van hun Heer, (Al-Araf, 7: 77)

Het kalf werd bang en vluchtte naar de berg. Eén verslag suggereert dat ze het ook slachtten en het vlees opaten. Toen hij hoorde wat er gebeurd was, ging een radeloze Ṣāliḥ (as) naast de kameel staan en huilde. Ondanks alles bad hij voor zijn verwanten om geleid te worden. Maar zij riepen hem en zeiden:

وَقَالُوا يَا صَالِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

"...O Ṣāliḥ, breng ons hetgeen waarmee jij ons hebt bedreigd, indien jij behoort tot de boodschappers."." (Al-Araf, 7: 77)

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي
وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ

"Toen wendde hij zich van hen af en zei: "O mijn volk, ik heb jullie de boodschap van mijn Heer verkondigd en jullie oprechte raad aangeboden, maar jullie houden niet van oprechte raadgevers!" (Al-Araf, 7: 79)

قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ

"Zij zeiden: "Wij voorspellen kwaad vanwege [voortekenen van] jou en vanwege degenen die met jou zijn." Hij zei: "Jullie voorspelling is bij Allah. Nee, jullie zijn een volk dat wordt beproefd."." (Al-Naml, 27: 47)

❁

Door te zeggen: "...maar jullie houden niet van adviseurs", liet Ṣāliḥ (as) Thamoed weten hoezeer zij hem in de steek hadden gelaten. Ze roepen de woorden van de Profeet (vzmh) op, die drie dagen na de Slag bij Badr bij de kuilen stond waar de gedode leiders van de Quraysh waren begraven, en zei:

"Zeg mij, mensen van de qalib![45] *Zien jullie nu dat wat jullie Heer jullie heeft beloofd echt is? Want ik heb vandaag gezien dat ze echt zijn!"*

Hij vervolgde:

"Hoe slecht was jullie houding tegenover jullie profeet! Jullie loochenden mij, terwijl anderen mij aannamen. Jullie hebben mij uit mijn geboortedorp verbannen, terwijl anderen mij met open armen omhelsden. Jullie voerden oorlog met mij, toen anderen mij hielpen. Hoe slecht was jullie houding!"

Umar (ra) die dichtbij stond, vroeg:

"Boodschapper van Allah (as)...roep je naar rotte lijken in de hoop dat ze zullen horen?"

"Ik beloof bij Allah, in wiens Hand mijn leven is", antwoordde hij, "ze horen me beter dan jullie allemaal; het is alleen zo dat ze niet terug kunnen praten!" (Muslim, Janaiz, 26/932; Ahmed ibn Hanbal, Musnad, III, 104)

Eens, toen hij door het gebied van Hijr trok, zei de Profeet (vzmh):

45. *Qalib* is een put of een greppel.

"Vraag niet om een wonder. De stam van Ṣāliḥ (as) deed dat wel en hun wens werd vervuld. De kameel zou uit die richting daar naar het water komen en uit die richting terugkeren. Maar zij overtraden en slachtten hem. De kameel zou de ene dag van hun water drinken, terwijl zij de andere dag van zijn melk zouden drinken. Maar zij slachtten hem. Toen overviel hen een luid lawaai en zij werden allen vernietigd, behalve één persoon die op dat moment toevallig in de Ka'bah was."

"Wie was hij?" vroegen de metgezellen.

"Een man met de naam Abu Righal. Echter, het luide lawaai kreeg hem te pakken, op het moment dat hij naar buiten stapte." (Ahmad ibn Hanbal, Musnad, III, 296; Waqidi, Maghazi, III, 1007-1008)

De angstaanjagende gil en beving die de overtreders greep

De pogingen van Ṣāliḥ (as) om de Samoed te leiden en hen weg te leiden van de ellende, leidden alleen maar tot een toename van hun koppige ontkenning. Natuurlijk brachten zij hun eigen ondergang teweeg. Uiteindelijk kregen ze te horen dat ze nog maar drie dagen hadden:

فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ

"Toen zei hij [Ṣāliḥ]: "Vermaken jullie je drie dagen lang in jullie huizen. Dit is een belofte die niet kan worden geloochend."" (Hūd, 11: 65)

Er wordt verteld dat die dagen woensdag, donderdag en vrijdag waren. Op de eerste zouden hun gezichten geel worden, op de tweede rood, op de derde zwart en op de vierde zouden ze worden vernietigd. Op de eerste ochtend begonnen er vreemde dingen te gebeuren. Er begon bloed te spuiten uit de plekken waar de kameel op had getrapt. Bladeren werden karmozijnrood. Drinkwater werd rood als bloed. De mensen van Thamud zagen hun eigen gezichten geel worden. De negen mannen die de kameel hadden gedood begonnen te zeggen: "Ṣāliḥ heeft ons betoverd. Laten we hem en zijn familie doden!" De Qur'an vertelt over hun plan:

قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ
مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ

"Zij zeiden: "Zweer tegenover elkaar bij Allah dat wij hem en zijn familie in de nacht aanvallen. Daarna zeggen wij tegen zijn bloedverwanten: 'Wij waren geen getuigen van de vernietiging van zijn familie en wij spreken zeker de waarheid.'!'" (Al-Naml, 27: 49)

De Almachtige bracht Ṣāliḥ (as) op de hoogte van hun plan en met zijn familie en gelovigen aan zijn zijde trok hij weg. De negen mannen hadden het huis van Ṣāliḥ

die nacht omsingeld en wachtten op het juiste moment om aan te vallen. Toen ze dat deden, was er niemand binnen. Toen ze weer naar buiten stapten, met de wil van de Heer, bekogelde Jibril hen dood met stenen:

وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

"En zij beraamden een list en Wij beraamden ook een list, terwijl zij dat niet beseften.." (Al-Naml, 27: 50)

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ

"De aardbeving greep hen daarop en 's ochtends lagen zij, [roerloos] uitgestrekt, op de grond in hun woningen.." (Al-Araf, 7: 78)

De stad Thamud leek plotseling op een spookstad. Ṣāliḥ (as) en zijn gelovigen, die ongeveer 4000 mensen telden, waren al lang vertrokken.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ

"En toen Ons oordeel kwam, hebben Wij Ṣāliḥ en degenen met hem die geloofden gered, door Onze genade, en [hebben Wij hen gered] van de schande van die dag. Jouw Heer is de Krachtige, de Almachtige (*al-Qawī al-ʿAzīz*).." (Hūd, 11: 66)

وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

"En Wij hebben degenen die geloofden en zich bewust waren van hun verantwoordelijkheiden gered.." (Al-Naml, 27: 53)

Op de tweede dag, nadat de gelovigen de stad hadden verlaten, werden de gezichten van de heidenen rood zoals was gewaarschuwd en zwart op de derde dag. Ze waren nu doodsbang. Ze keken links en rechts om te zien waar hun vernietiging vandaan zou komen. De Almachtige beval Jibril (as) om hun huizen, waar ze zo trots op waren en waarvan ze dachten dat ze onoverwinnelijk waren, ondersteboven te halen. In een oogwenk was hun stad verdwenen. De Qur'an zegt:

فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

"En dit zijn hun huizen, vervallen [en ingestort] vanwege hun onrechtvaardigheid. Daarin bevindt zich een teken voor een volk dat beseft.." (Al-Naml, 27: 52)

Wat Thamud vernietigde was een doordringende luide knal, een kreet, die volgens Fakhruddin Razi hen versteende en onmiddellijk doodde. De Qur'an beschrijft het op een aantal plaatsen:

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

"Terecht trof hen toen de schreeuw [van een engel, ter bestraffing] hen en Wij maakten hen tot afvalresten van dode planten. Weg dan met de onrechtplegers!" (Al-Mu'minun, 23: 41)

وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ

"En degenen die kwaad hadden gesticht werden gegrepen door de schreeuw en zij lagen ter aarde geworpen, [bewegingloos] in hun woningen,." (Hūd, 11: 67)

Thamud waren ervan overtuigd dat hun rijkdom en solide huizen hen zouden redden van een catastrofe. Maar ze konden de kracht van de goddelijke toorn niet inschatten:

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ. فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

"En in de ochtend greep de schreeuw hen. En hen leverde geen voordeel op wat zij hadden verdiend.." (Al-Hijr 15, 83-84)

Omdat ze geen lering trokken uit het verleden, werden ze een les voor de toekomst.

فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ.
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

"En zij werden getroffen door de bestraffing. Hierin bevindt zich zeker een teken, toch, de meesten van hen zijn geen gelovigen. Jouw Heer is de Almachtige, de Genadevolle (*al-ʿAzīz al-Raḥīm*)." (Al-Shu'ara, 26: 158-159)

❁

De Qur'an vertelt ons dat een aantal volkeren werden vernietigd met een sayhah, een kreet. Thamud is één van hen. Hun kreet klonk van de bodem van de aarde. Een andere is Aykah, het volk van Shuʿayb (as), die werden uitgeroeid met een knal uit de hemel. Ook de mensen van de stad die in hoofdstuk Yasin wordt genoemd kwamen op een soortgelijke manier om.

De Qur'an informeert ons ook dat de dag des oordeels ook met een enkele knal (sayhatan wahidah) zal worden aangekondigd. De genoemde verwoestingen zijn dus in zekere zin repetities van het laatste uur.

Kort na de vernietiging van Thamud adviseerde Ṣāliḥ (as) zijn volgelingen om "...dit land onmiddellijk te verlaten, want het is een plaats waar Allah Zijn toorn heeft geopenbaard. Zoek toevlucht bij de Ka'bah".

De gelovigen vertrokken toen op een kameel en gingen op bedevaart. Spoedig keerden zij terug om de ruïnes van Thamoed te bekijken om na te denken over de gevolgen van ongeloof en om de Heer te danken voor het redden van hen. Daarna keerden ze terug naar Mekka, waar ze de rest van hun leven bleven.

De redenen achter de vernietiging van het volk van Thamud

Ze drongen aan op ontkenning en staken de draak met hun profeet.

Ze gaven toe aan verwaandheid en hun ongebreidelde ego's.

Ze hielden hun mening boven de religie en luisterden niet naar de oproep van hun profeet.

Ze luisterden niet naar advies.

Ze kozen de kant van de negen moordenaars.

Ze volgden de grillen van goddeloze vrouwen en handelden op hun bevel.

Zij waren jaloers op de rechtvaardigen. Zij zeiden tegen Ṣāliḥ (as) "...wij hadden nooit problemen tot de dag dat jij zei dat je een profeet was."

Zij werden verblind en misleid door de rijkdommen van de wereld.

Zij keerden terug op hun woord. Zij waren het die om de kameel hadden gevraagd en beloofd hadden dat ze zouden geloven als ze het wonder zouden zien.

Ze beschaamden hun vertrouwen door de kameel te doden die ze beloofd hadden met rust te laten.

Ze waren medeplichtig aan criminelen. Ze verhinderden niet dat de negen mannen de kameel doodden.

De kameel behoorde niemand toe. Hij behoorde toe aan Allah. Het was als een vertrouwen en zijn melk was vrij voor iedereen om te drinken. Opnieuw schonden zij dat vertrouwen.

Die negen mannen waren te ver gegaan in hun wandaden. Ze namen de bezittingen van mensen in beslag en werden door iedereen verafschuwd. Maar hun bloedverwanten brachten hen niet voor het Gerecht.

DE VERNIETIGING VAN VOLKEREN

De wereld is een beproeving en je moet elk moment met wijd open ogen observeren. Maar helaas leven de meeste mensen in een diepe slaaptoestand. Het is een slaap die in het verleden mensen naar de meest nachtmerrieachtige eindes heeft gesleept. Voor hen bleek de wereld niets anders te zijn dan een bed van bedrog.

Of het nu rotsachtig of glad is, elke straat op dit land dat leven heet, leidt naar het graf. Het belangrijkste is om die eindhalte te bereiken met een gezond hart gevuld met geloof. Onnadenkendheid, onwetendheid, nalatigheid, lust, genotzucht, immoraliteit en materialisme geven het hart echter vaak over aan het ego.

De geschiedenis is bezaaid met voorbeelden van overtreders die getroffen werden door goddelijke toorn. De arrogante mannen van Aad en Thamud, de Farao die niet kon voorkomen dat een handvol van het water van de Rode Zee zijn longen vulde ondanks zijn bewering god te zijn, de gelijkgestemde Nimrod die zich niet kon verdedigen tegen een kleine vlieg of Sodom en Gomorra, die erger leefden dan beesten. Zij en hun tirannie en rebellie zijn al lang verdwenen en als de Qur'an er niet was geweest, zouden ze ook al lang vergeten zijn.

Het boek zegt:

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ
اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

"Is het bericht niet tot hen gekomen over degenen die vóór hen waren, over het volk van Nūḥ, 'Ād, Thamūd, en het volk van Ibrāhīm en de bewoners van Madyan en de overwonnen steden [waar Lūṭ predikte]? Hun boodschappers kwamen tot hen met duidelijke bewijzen. Allah deed hen geen onrecht aan, maar zij deden zichzelf onrecht aan.." (Al-Tawbah, 9: 70)

De geschiedenis is een arena waar ontkenning, rebellie en onrechtvaardigheid vaak zijn beantwoord met goddelijke wraak. Vroeg of laat zullen degenen die zich verzetten tegen het pad dat de profeten hebben gewezen, onvermijdelijk te maken krijgen met de enorme macht van Allah. Dit is een onveranderlijke goddelijke wet.

Allah stuurde profeten om de sociale wonden te helen die waren veroorzaakt door egoïstische verlangens. Maar velen waren te verblind door de verblinding van

de wereld om de behandeling te accepteren. Ze scheidden zich af van de paden die de profeten lieten zien, om uiteindelijk te eindigen als brokstukken in een puinhoop die bestond uit anderen die ze naar de afbraak sleepten. Zij verwarden hun ellende met vreugde en niet in staat om te begrijpen waarom zij geschapen waren, imiteerden zij dieren, maar eindigden veel lager.

De Qur'an verklaart:

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا

"Hoeveel generaties hebben Wij niet vóór hen ten gronde gericht? Merk jij nog iets van één van hen, of hoor je nog zacht gefluister van één van hen??" (Maryam, 19: 98)

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

"Hebben zij dan niet op de aarde rondgereisd, opdat zij hadden kunnen zien hoe het einde is geweest van degenen die vóór hen waren? Deze waren sterker in macht dan zij en zij hebben het land vruchtbaar gemaakt en hebben het meer gecultiveerd dan zij [degenen vóór hen] het hadden gecultiveerd. Hun boodschappers kwamen tot hen met duidelijke tekenen. En niet Allah deed hun onrecht aan, doch zij deden zichzelf onrecht aan.." (Al-Rum, 30: 9)

De verzen raden ons aan om een bedachtzame blik te werpen op de overblijfselen van de eens zo grote volkeren van Aad en Thamud, die prachtige steden bouwden door het land te bewerken, water eruit te pompen en er edele metalen en edelstenen uit te delven, maar alles verloren door hun ontkenning.

❁

De mens zoekt voedsel om in leven te blijven. En hij zoekt Allah in tijden van nood vanwege de noodzaak om zijn geest in leven te houden. Toen Nimrod Ibrāhīm(as) in het vuur liet gooien om hem er ongedeerd uit te zien komen, zei hij tegen hem: "Ik zal niet ophouden te beweren dat ik god ben, maar ik zal 4000 stuks vee voor jou offeren". Op dezelfde manier riep de farao uit: "Ik geloof in de God van Israël", toen hij zich realiseerde dat hij onvermijdelijk in de zee zou omkomen. Hieruit blijkt dat de mens een diepgewortelde behoefte aan religie heeft en zich onvermijdelijk tot zijn innerlijke wereld wendt op zijn sterfbed, wanneer hij zich echt kwetsbaar, onbeschermd en alleen voelt. Maar voor mensen die hun hele leven in ontkenning hebben doorgebracht, heeft het laatste berouw geen waarde.

Het is jammer dat degenen die hun leven in onwetendheid hebben verwoest, tot het allerlaatste moment wachten om bij zinnen te komen. Maar dan is het al te laat. Hun kwelling begint met de engel des doods die vraagt: “Waar ben je al die tijd geweest?”

De dood doet elk plezier in de wereld teniet en maakt een abrupt einde aan alle voorbijgaande beroepen.

De wijzen en rechtvaardigen proberen daarom dichter bij de waarheid te komen door elke ademhaling te laten tellen. Ze glippen weg van de sterfelijkheid door hun lichaam de dood te laten repeteren voordat hij komt aankloppen. Terwijl iedereen slaapt, blijven zij wakker.

Het is onredelijk om de dood te ontvluchten alsof het een ultiem einde is. Niemand van ons vreest de naderende nacht alsof de zon nooit meer zal opkomen. Als de nacht komt, laten we ons in de armen van de slaap vallen zonder de minste angst, want we weten dat de ochtend zal komen tegen de tijd dat we onze ogen weer openen. Op dezelfde manier is er niets natuurlijker dan te geloven dat de dood slechts het teken is van een wederopstanding in het land van de waarheid.

De Almachtige zegt:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيوةُ الدُّنْيَا و
لَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ

“O mensen, de belofte van Allah is waarachtig. Laat het wereldse leven jullie daarom niet misleiden, en laat de bedrieger [de satan] jullie niet van Allah afleiden!” (Fatir, 35: 5)

Wat een schande is het om de wereld na te jagen alsof er geen morgen is en jezelf te vermoeien in het genieten van haar genoegens tot de laatste adem. De Islam gebiedt ons om met een wijs oog naar de wereld te kijken en een bewust leven te leiden op een recht, standvastig pad. Allah zegt:

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ.
فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

“Denken jullie dan dat Wij jullie zomaar hebben geschapen? En dat jullie niet tot Ons worden teruggebracht? Verheven is Allah, de ware Heerser [lett: Koning]. Er is geen god behalve Hij, de Heer van de verheven Troon..” (Al-Mu’minun, 23: 115-116)

أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ.
وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ. أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ
أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

"Denken de mensen dat zij [met rust] worden gelaten, alleen omdat zij zeggen: "Wij geloven", zonder dat zij worden beproefd?." (Al-Ankabut, 29: 2-4)

Islam regelt het leven van de mens van de wieg tot het graf en bereidt hem voor op de mysteries en de waarheid van het hiernamaals. Wat een verspilling is het voor de mens om te leven zonder doel, zonder de relatie tussen de wieg en de kist te begrijpen, zonder zijn positie en rol in de kosmos te begrijpen, en zonder de wijsheid te begrijpen die ten grondslag ligt aan zijn gestage reis naar het graf! Welke erfenis kan hij anders achterlaten dan een stapel trieste herinneringen?

❁

Zodra profeten machteloos worden, komt goddelijke hulp hen te hulp en Allah's toorn en wraak daalt neer op hun vijanden. Na 950 jaar was het geduld van Nūḥ (as) op en hij bad:

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرْ

"Daarop riep hij zijn Heer aan: "Ik ben verslagen, help mij dan."!" (Al-Qamar, 54: 10)

Manifestaties van goddelijke toorn, zoals orkanen, aardbevingen, hongersnood, overstromingen, invasies en plagen, zijn de meest gevreesde gebeurtenissen in het leven. Hoewel deze vaak worden uitgelegd als natuurrampen, zijn ze niet willekeurig en komen ze om een aantal redenen voor. Ze gebeuren door de rebellie en zonden van de mens, die de rampen oproepen.

Natuurlijk is de Almachtige geen tiran. Deze rampen gebeuren alleen wanneer mensen het verdienen. De goddelijke kwelling treft hen die zich tegen de goddelijke orde verzetten.

De Qur'an vertelt ons dat zelfs een blad van een boom valt volgens het lot van Allah. Als het anders was geweest, zou er in de hele kosmos anarchie hebben geheerst. Elke fysieke gebeurtenis bevat duizenden mysteries die alleen bekend zijn bij profeten en mensen van het hart.

De Qur'an bevat vele verzen over de vernietiging van volkeren en de redenen die daaraan ten grondslag liggen. Allah onderdrukt Zijn dienaren niet en zal hen nooit onrecht aandoen. Dat zijn eigenschappen die bij mensen horen:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

"Allah doet zeker niemand onrecht aan, maar de mensen doen zichzelf onrecht aan.." (Yūnus, 10: 44)

Met Zijn oneindige barmhartigheid, kalmte en geduld, slaat Allah alleen toe wanneer mensen voorbij een punt van onomkeerbaarheid gaan in hun kwaad en onderdrukking. Zij worden dan tot voorbeeld voor degenen die na hen komen:

إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ

"Zijn ingreep is pijnlijk en hard.." (Hūd, 11: 102)

Allah vangt hen en vernietigt hen met een intensiteit waarvan zij niet kunnen herstellen.

وَحَرَامٌ عَلَى قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

"Het is verboden voor de bewoners van een stad die Wij hebben vernietigd om terug te keren [naar het wereldse leven].." (Al-Anbiya, 21: 95)

Wanneer de Qur'an verhaalt over de vernietiging van vroegere naties, legt hij ook de nadruk op de redenen erachter, zodat het als waarschuwing kan dienen voor degenen die nog in leven zijn. De grootste redenen van vernietiging zijn grote zonden zoals ondankbaar zijn voor Allah's zegeningen, verwend worden in plaats van dankbaar en te ver gaan in onderdrukking en onrecht. De Qur'an verklaart:

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ لَمْ
تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ

"En hoeveel steden hebben Wij niet vernietigd, [waarvan de mensen] verwend en arrogant waren geworden vanwege hun [uitbundige] bestaanswijze? En dat waren hun woonplaatsen die, op een enkele uitzondering na, na hen niet meer zijn bewoond. En Wij waren de erfgenamen.." (Al-Hajj, 28: 58)

وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَى إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ

"En Wij hebben nooit steden vernietigd, behalve wanneeer de bewoners ervan onrechtvaardig waren geweest.." (Al-Hajj, 28: 59)

فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَشِيدٍ

"Hoeveel steden hebben Wij niet vernietigd omdat de bewoners ervan tot de onrechtplegers behoorden, [steden] die nu verlaten zijn, met ingestorte daken, en hoeveel bronnen en hoeveel hoogopgetrokken paleizen hebben wij niet tot verlaten oorden gemaakt?." (Al-Hajj, 22: 45)

Allah (swt) zegt dat elk ongeluk dat de mens treft, zowel in dit leven als in het Hiernamaals, te wijten is aan zijn eigen toedoen.

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

"Verderf is zichtbaar geworden in het land en in de zee, vanwege wat de handen van de mensen hebben verricht, opdat Hij hen een gedeelte van hun daden doet beproeven. Wellicht betonen zij berouw [lett.: keren zij terug]." (Al-Rum, 30: 41)

Zoals uit het bovenstaande vers blijkt, worden de wanorde en het verderf die zowel in de natuur als in de maatschappij verschijnen, veroorzaakt door de mens die de verlangens van zijn ego volgt. Het is dan dat hij Allah verloochent en zich koestert in immoraliteit en onrecht. Allah deelt een deel van die bestraffing uit in dit leven, zodat de mens tot bezinning kan komen, berouw kan tonen en weer op het rechte pad kan komen. Maar als hij niet oppast, zal hij het ergste van zijn bestraffing in het Hiernamaals proeven, het land van de echte bestraffing. De Qur'an zegt:

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ

"En jullie treft geen rampspoed of het is vanwege wat jullie handen hebben verdiend. En Hij vergeeft veel." (Al-Shura, 42: 30)

Allah stelt in feite veel van de straffen van de mens uit naar het hiernamaals.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَآبَّةٍ

"Indien Allah mensen zou bestraffen vanwege hun slechte daden, zou Hij geen enkel levend schepsel op de aarde achterlaten." (Al-Nahl, 16: 61)

De tegenspoed die de mens krijgt voor zijn zonden zijn slechts waarschuwingen voor hem om wakker te worden.

Echter, Allah's wet met betrekking tot ware gelovigen is een beetje anders. De problemen en tegenslagen die zij ondergaan compenseren hun zonden en tekortkomingen. Onze Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

"Allah (swt) maakt alles wat een moslim ondergaat, van uitputting, ziekte en verdriet tot zelfs een doorn in zijn hielen...tot een middel om zijn zonden te vergeven". (Al-Bukhari, Marda, 1, 3; Muslim, Birr, 49)

De moeilijkheden die de mens ondergaat terwijl hij werkt voor de zaak van Allah (swt) compenseren niet alleen zijn zonden, maar dienen ook om zijn spirituele status te verhogen.

De Almachtige vertelt ons dat Hij de verhalen van vernietigde volkeren keer op keer heeft verteld, zodat mensen er lering uit trekken en terugkeren op het ware pad:

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَى وَصَرَّفْنَا الآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

"En Wij hebben inderdaad vernietigd wat er om jullie heen is aan steden, en [alvorens deze te vernietigen] hebben Wij hun Onze tekenen getoond, opdat zij zouden terugkeren [op het rechte pad]." (Al-Ahqaf, 46: 27)

وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَّكِرٍ

"En Wij hebben het als een teken achtergelaten; maar is er dan iemand die zich dit ter harte neemt??" (Al-Qamar, 54: 15)

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَحِيصٍ. إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ

"En hoeveel generaties voor hen, die machtiger waren dan zij en in de landen hebben rondgereisd, hebben Wij [niet] vernietigd? Is er een ontsnapping mogelijk?. Daarin bevindt zich zeker een vermaning voor degene die een hart heeft of degene die zijn oor vol aandacht te luister legt, en daarvan getuige is. " (Qaf, 50: 36-37)

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

"Hebben zij dan niet over de aarde [rond]gereisd, opdat zij harten hadden kunnen krijgen om mee te begrijpen en oren om mee te horen? Het zijn immers niet de ogen die blind zijn, maar het zijn de harten in de binnensten [lett: de borsten] die blind zijn.." (Al-Hajj, 22: 46)

Omdat het hart het centrum is van alle emoties en intellectuele en morele kwaliteiten, zinspeelt het vers op het feit dat een hart dat verblind is door mulische ontkenning iemand doof maakt voor de waarheid en hem weghoudt van verstandig gedrag.

❁

Allah heeft vernietigende kracht. Het veranderde de vlammen van Nimrod in weelderige tuinen voor Ibrāhīm(as). Het sloeg het koningschap van de Farao op zijn kop voor Mūsā (as). Het verpletterde het leger van Abraha met kiezels die door vogels werden geworpen en veranderde Mekka in een begraafplaats voor de oorlogsolifanten die hij had meegebracht om de Ka'bah te vernietigen. Het hielp de Profeet (vzmh) met onzichtbare soldaten zoals engelen, winden en angst en opende voor hem de horizonten van de overwinning.

Plaatsen waar goddelijke toorn manifest werd dragen de sporen van die rampen tot het einde der tijden. Tijdens zijn afscheidsbedevaart versnelde de Profeet (vzmh) toen hij door de Muhassir-vallei tussen Mina en Muzdalifah reed. Toen zijn metgezellen hem vroegen waarom, zei hij:

"Het was hier dat de Almachtige het leger van Abraha verwoestte. Ik haastte me om geen deel van die toorn op mij te laden."[46]

Opnieuw, toen het leger door het land van Thamud trok tijdens de veldtocht van Taboek, adviseerde de Profeet (vzmh) zijn metgezellen om:

"Ga door deze huizen van steen met verdriet. En raap niets op van hier... want het was hier dat een groep onrechtplegers een goddelijke bestraffing ontmoette!"

De metgezellen zeiden: "Maar wij hebben onze flessen gevuld met water van hier...we hebben er zelfs deeg mee gemaakt."

De Profeet (vzmh) zei toen tegen hen:

"Leeg jullie flessen en laat jullie deeg achter!" *(Al-Bukhari, Anbiya, 17)*

Deze plaatsen van zonde en rebellie blijven de toorn dragen die de Almachtige ooit openbaarde. Om geen weerspiegeling daarvan te ontvangen, is het het beste om helemaal niet naar deze plaatsen te gaan. Als iemand geen andere manier heeft dan te gaan, moet hij er zo snel mogelijk doorheen.

Aan de andere kant zijn de Ka'bah, het graf van onze Profeet (vzmh) en de graven van andere profeten, moskeeën, evenals het gezelschap van rechtschapen mensen, plaatsen die een constante instroom van spirituele inspiratie ontvangen. Dit zijn plaatsen waar goddelijke genade op de harten regent.

---

46. Zie, Muslim, Hajj, 147; al-Nawawi, *Sharhu Sahihi Muslim*, VIII, 190.

Sinds de tijd van Adam (as) stuurde Allah profeten en geopenbaarde boeken om mensen uit de duisternis van ontkenning en immoraliteit te leiden. Dit is een belangrijke gave en zegening van onze Heer. Het laatste en meest complete voorbeeld daarvan is Profeet Mohammed (vzmh). Hij is de eeuwige leraar van de mensheid, een licht dat weerkaatst op een woestijn die de eeuwigheid in haar schaduw heeft genomen.

De Islam nodigt de mens uit om verantwoordelijk te handelen en herinnert hem voortdurend aan de dag dat hij voor Allah geroepen zal worden om rekenschap af te leggen van zijn hele leven. Daarom moet een gelovige zich onthouden van zinloze activiteiten, roddelen en lege bezigheden die zijn morele normen verlagen. Hij moet vermijden om te gaan met onwetende mensen of zich te verdiepen in zinloze en ijdele avonturen. Hij moet wegblijven uit de achterafstraatjes van afwijkende filosofieën.

Leven zonder je zorgen te maken over het hiernamaals is net zo bizar als genieten van de dag zonder aan de avond te denken. Het leven op aarde gaat net zo snel voorbij als een wolk in de zomer. Rumi zegt:

"Voed je vlees niet in overmaat...want het zal uiteindelijk geofferd worden aan de aarde! Kijk om je hart te vullen uit de fonteinen van inspiratie. Het is het hart dat geëerd zal worden en verheven hoogten zal bereiken.

Geef je lichaam slechts weinig van de vette en zoete dingen... want wie zijn vlees overmatig voedt, vervalt in begeerte en eindigt verloren.

Voed je geest met volwassenheid en finesse, zodat het gaat waar het zal gaan vol kracht!"

Moge Allah ons allen beschermen tegen een jammerlijk einde....en ons toegang verlenen tot de tuinen van het paradijs!

Amin…

Profeet Ṣāliḥ

PROFEET

IBRĀHĪM

-vrede zij met hem-

De profeet die de tirannie en dreigementen van Nimrod uitdaagde en laaiende vlammen veranderde in rozentuinen

IBRĀHĪM

-vrede zij met hem-

Ibrāhīm(as) werd geboren in het oosten van Babylon, in een gebied tussen de rivieren Tigris en Eufraat. Volgens één verslag was zijn vader een oprechte gelovige met de naam Taruh. Nadat Taruh was overleden, trouwde Ibrāhīms (as) moeder met zijn heidense broer Azer, die Ibrāhīms (as) stiefvader werd. Niettemin, volgens een ander verslag, was Taruh wat Azer heette voordat hij heiden werd. Echter, in ieder geval, gebaseerd op een verslag van Ibn Abbas (ra), bevestigt Imam Suyuti dat Azer Ibrāhīms (as) oom was en niet zijn vader.

Ibrāhīm(as) was een Chaldeeër. Na Profeet Mohammed (vzmh) wordt hij beschouwd als de beste van alle mensen. Hij is geëerd door Allah als Khalil, een vriend, en is daarom ook bekend als *Khalil'ur-Rahman.*[47]

Ibrāhīm(as) ontving een goddelijke openbaring van tien bladzijden. Abu Dharr (ra) vertelt van de Profeet (vzmh) dat deze bladzijden deze wijsheden bevatten:

"O koning, die de beproeving met koningschap en macht heeft verloren! Ik heb jou niet naar de wereld gestuurd om goud en zilver op te stapelen, maar om ervoor te zorgen dat de onderdrukten nooit de behoefte voelen om Mijn hulp in te roepen...want Ik wijs nooit een roep van de onderdrukte af, ook al is hij een ongelovige!

Een verstandig persoon moet zijn tijd verdelen....

Een deel ervan om te bidden en de Heer te aanbidden

...een ander om na te denken over de kunst en de macht van de Heer

...een ander om verantwoording af te leggen voor wat hij in het verleden heeft gedaan en na te denken over hoe hij zich in de toekomst zal gedragen

....en een ander om een schoon en eerlijk leven te leiden." (Abu Nuaym, Hilyah, I, 167; Ibn Esir, alKamil, I, 124)

47. Door zijn legendarische onderwerping en vertrouwen in God en zijn status als Khalilullah, of de vriend van Allah, heeft profeet Ibrāhīm (as) de liefde van mensen van heinde en verre verdiend en velen hebben sindsdien hun zonen Khalil Ibrāhīm genoemd naar hem.

Ibrāhīm(as) wordt ook Abu'l-Anbiya genoemd, de Vader der Profeten. Dat komt omdat Profeet Mohammed (vzmh) afstamt van Ibrāhīms zoon Ismāʿīl (as), terwijl alle Israëlitische profeten afstammen van zijn andere zoon Isḥāq (as).

De Qur'an noemt Ibrāhīm(vzmh) precies 69 keer in 25 hoofdstukken; en prijst hem met een aantal namen:

Awwah, hij die bidt en veel smeekt,

Halim, hij die zacht en goedhartig is,

Munib, hij die zich tot Allah wendt vanuit de grond van zijn hart,

Hanif, hij die vasthoudt aan de religie van tawhid en zich verre houdt van dwaling en ontkenning,

Qanit, hij die Allah alleen dient,

Shakir, hij die Allah dankt in schoppen.

Ibrāhīm(as) verdiende zijn brood met het verkopen van kleding en stoffen, en begon met landbouw na zijn migratie uit het land van Chaldea.

Nimrod

Nimrod was de koning van de Chaldeeën. Tijdens de eerste jaren van zijn heerschappij was hij rechtvaardig en eerlijk. De Chaldeeën aanbaden afgoden en de sterren. Maar nadat hij zijn heerschappij en macht had uitgebreid, werd Nimrod trots en liet hij beelden van zichzelf maken. Hij zei toen tegen zijn volk:

"Ik ben ook een god. Aanbid mij ook!"

Er wordt verteld dat Nimrod een droom zag waarin een licht dat uit de hemel scheen het licht van de zon en de maan uitdoofde. Een ander verhaal vertelt dat hij eens droomde dat een man hem van zijn troon trok en hem op de grond gooide. Hij werd wakker in het zweet en riep zijn waarzeggers bijeen voor een interpretatie.

"Er zal een nieuwe religie komen", zeiden ze. "En de man die religie brengt, zal uw troon vernietigen. Onderneem vanaf nu actie!"

Nimrod raadpleegde daarop zijn adviseurs en beval dat elk pasgeboren mannetje moest worden gedood. Ongeveer honderdduizend baby's werden gedood.

Op dat moment stond zijn moeder op het punt om Ibrāhīm(as) ter wereld te brengen. Ze vroeg Azer: "...ga naar de tempel en bid voor mij! Als ik een zoon heb, zal ik hem naar jou brengen... en jij kunt hem persoonlijk naar Nimrod brengen. Hij zal de jongen doden en jij zult Nimrod's gunst winnen!"

Maar dit was slechts een list. Niet lang nadat Azer vertrok, baarde ze Ibrāhīm(as) en nam hem (as) in het geheim mee naar een grot, waar hij hem plaatste. Toen Azer terugkeerde, vertelde ze hem dat het een doodgeboorte was.

Vanaf dat moment, wanneer Azer het huis verliet, ging ze naar de grot om haar zoon te voeden en te verzorgen. Soms zag ze Ibrāhīm(als) op zijn vingers zuigen. Dat was omdat Jibril (as) melk en honing uit zijn vingertoppen liet stromen.

Er wordt gezegd dat Ibrāhīm(as) zijn vroege jeugd doorbracht in de grot en begon met het verspreiden van de boodschap van Allah's eenheid, op het moment dat hij er als adolescent uit kwam.

De Qur'an zegt:

وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَهِيمَ رُشْدَهُ مِنْ قَبْلُ

"Voorheen hebben Wij Ibrāhīm zijn rechtschapenheid geschonken. Wij kenden Hem [en wisten dat hij deze waardig was]." (Al-Anbiya, 21: 51)

Rushd is het vinden van het ware pad, het scheiden van goed en kwaad, geduldig blijven op de weg van de waarheid en er op doorgaan zonder te aarzelen.

Niettemin, elke keer als Ibrāhīm(as) zei: "Er is geen god dan Allah. Hij is mijn Heer en de Heer van alle andere dingen", huilde zijn moeder, bang voor wat Nimrod met hem zou kunnen doen als hij erachter zou komen. Ze zou Ibrāhīm(as) waarschuwen om zulke dingen niet te zeggen, maar hij zou haar verzekeren:

"*Vrees niet wat Nimrod met mij zou kunnen doen. Mijn Heer, die mij als kind beschermde, zal mij ook als volwassene beschermen*". (Ibn Ilyās, Badayiu'z-Zuhur, p. 84)

Mijn Heer is Allah

Azer was een beeldhouwer die zijn brood verdiende met het maken en verkopen van afgodsbeelden. Zijn oudste zonen brachten ze naar de markt en prezen de afgodsbeelden om kopers aan te trekken. Maar Ibrāhīm(as) bond een touw om de nek van het afgodsbeeld en sleepte het over de markt, terwijl hij schreeuwde:

"Is er iemand geïnteresseerd in het kopen van een afgodsbeeld dat geen macht heeft om zichzelf goed of kwaad te doen?"

Soms doopte hij het hoofd van het afgodsbeeld in het water, hardop pratend: "Neem wat water... je zult nu wel dorst hebben!"

Dankzij de rushd die Allah hem had gegeven, was Ibrāhīm(as) in staat om inzicht te krijgen in vele goddelijke mysteries, zonder voogdij van iemand. De Qur'an prijst de manier waarop hij Allah herkende en riep zijn volk op om hetzelfde te doen op zo'n jonge leeftijd:

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ هَـذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الآفِلِينَ. فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَـذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ. فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَـذَا رَبِّي هَـذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ. إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

"Toen de nacht over hem daalde, zag hij een ster. Hij zei: "Dit is mijn Heer." Maar toen deze tenonder ging, zei hij: "Ik hou niet van dingen die ondergaan." Toen hij de maan zag opkomen, zei hij: "Dit is mijn Heer." Maar toen zij onderging, zei hij: "Indien mijn Heer mij niet had geleid, dan zou ik zeker tot het dwalende volk behoren." Toen hij de zon zag opkomen, zei hij: "Dit is mijn Heer. Dit is de grootste." Maar toen zij onderging, zei hij: "O mijn volk, ik heb niets te maken met jullie afgoden. Ik heb mijn aangezicht gewend, als een zuivere gelovige (*ḥanīf*), tot Degene Die de hemelen en de aarde heeft geschapen. En ik behoor niet tot de afgodendienaren." (Al-An'am, 6: 76-79)

De bovenstaande verzen gaan over hoe Ibrāhīm(as) duidelijk aan zijn volk de dwaling laat zien achter het aanbidden van een ander wezen dan Allah. Hij ziet een ster en merkt op: "Dat is mijn Heer? Alsof! Eerst suggereert hij hoe belachelijk het is om een ster als god te accepteren. Dan, wanneer de ster ondergaat, komt hij met de clou (hoofdrol): "Ik heb geen liefde voor dingen die verdwijnen! Dit heeft twee boodschappen. Ten eerste staat liefde centraal in zowel goddelijkheid als dienstbaarheid en ten tweede is verdwijnen geen teken van de Schepper zijn, maar suggereert het geschapen zijn; want dingen die verdwijnen, kunnen geen god zijn, of wat hetzelfde is, God kan niet verdwijnen. Het was dus een grote vergissing om de schepping met de Schepper te verwarren, aangezien God een scheppende kracht moest zijn die, in tegenstelling tot een ster, nooit zou ondergaan.

Dit toont ook aan dat ieder intelligent mens de kennis van Allah's eenheid en bestaan kan bereiken door contemplatie. Een aantal geleerden heeft daarom gezegd dat mensen nog steeds verantwoordelijk zijn voor het geloven in het bestaan en de eenheid van Allah, zelfs als ze nooit over de Islam horen. Ze zijn verplicht om daarin te geloven, ook al zijn ze niet verantwoordelijk voor de daden van aanbidding die de Islam gebiedt.

De oproep tot Tawhid

Ibrāhīm(as) had de goddelijke waarheden verteerd en Allah gevonden door een inzicht dat aan niemand anders was gegeven. Hij begon zijn oproep door eerst zijn stiefvader, Azer:

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا. يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا. يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا. يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا

"Toen hij tegen zijn vader zei: "O. mijn lieve vader, waarom dien jij wat niet hoort, niet ziet en jou geen voordeel oplevert? O mijn lieve vader, er is soort kennis tot mij gekomen, die niet tot jou is gekomen. Dus volg mij, ik zal jou naar een geëffend pad leiden. O mijn lieve vader, dien de satan niet, want de satan is opstandig geweest tegen de Barmhartige (*al-Raḥmān*). O mijn lieve vader, ik vrees dat een bestraffing van de Barmhartige (*al-Raḥmān*) jou zal treffen en dat jij dan een volgeling (*walī*) van de satan wordt." '" (Maryam, 19: 42-45)

Azer sloeg terug met woede:

قَالَ أَرَاغِبٌ أَنْتَ عَنْ آلِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا

"Hij zei: "Keer jij je af van mijn goden, o Ibrāhīm? Indien jij niet ophoudt, stenig ik jou zeker. En verlaat mij voor een lange tijd!'"." (Maryam, 19: 46)

Ibrāhīm(as) bleef echter zachtmoedig:

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا

"Hij [Ibrāhīm] zei: "Vrede zij met jou. Ik vraag mijn Heer om vergiffenis voor jou. Hij is erg goedgunstig voor mij.." (Maryam, 19: 47)

Hij bad dat Azer vergeven zou worden. Zijn gebed werd echter niet geaccepteerd omdat Azer een vijand van Allah was. Op het moment dat Ibrāhīm(as) dat echt begreep, stopte hij met voor hem te bidden. Men kan alleen bidden dat de ongelovigen geleid worden, niet vergeven. De Qur'an verklaart:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ. وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَهِيمَ لأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

"Het is niet aan de Profeet en aan degenen die geloven om vergeving te vragen voor de afgodendienaren, zelfs wanneer dit nabije familieleden zouden zijn,

nadat het hun duidelijk is geworden dat zij de bewoners zijn van het vlammende Vuur. Het verzoek van Ibrāhīm om vergeving voor zijn vader was alleen vanwege een belofte die hij hem had gedaan; en toen het hem duidelijk werd dat hij een vijand van Allah was, verklaarde hij afstand van hem te nemen. Ibrāhīm was zeer geduldig en zachtmoedig." (Al-Tawbah, 9: 113-114)

De Qur'an maakt herhaaldelijk melding van Ibrāhīms (as) strijd tegen zowel zijn stiefvader als zijn volk, en de manier waarop hij hen uitnodigde tot tawhid door middel van rede en logica. De onderstaande dialoog is daar een voorbeeld van:

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ. قَالُوا
وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ. قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ.
قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللاَّعِبِينَ. قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَى ذلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ

"Hij [Ibrāhīm] zei tegen zijn vader en zijn volk: "Wat zijn dat voor beelden die jullie toegewijd dienen?" Zij zeiden: "Hetgeen wij hebben aangetroffen, is dat onze voorouders hen dienden." Hij zei: "Zowel jullie als jullie voorvaderen verkeren in duidelijke dwaling." Zij zeiden: "Breng je ons de waarheid of behoor jij tot hen die [schertsen en] spotten?" Hij zei: "Integendeel, jullie Heer is de Heer van de hemelen en de aarde, die deze heeft geschapen en ik behoor tot degenen die hiervan getuigen. '" (Al-Anbiya, 21: 52-56)

Ibrāhīm(as) breekt de afgoden

De Chaldeeën kwamen eens per jaar samen voor een feest. Azer zei tegen Ibrāhīm(as) dat hij mee moest gaan, maar Ibrāhīm(as) keerde op de heenweg om en noemde zijn ziekte als excuus. In plaats van naar huis terug te keren, ging hij rechtstreeks naar de tempel. Deze stond vol met afgodsbeelden van zilver, brons en hout. Voor de afgodsbeelden stonden borden vol met voedsel, dat de heidenen daar hadden neergezet om zegeningen te geven. Het grootste afgodsbeeld, gedrapeerd in zijde en met een kroon op, stond op een gouden troon.

Ibrāhīm(as) pakte een bijl en brak alle afgodsbeelden, behalve de grootste. Daarna hing hij de bijl om zijn nek en liep naar buiten.

Toen de zon onderging, eindigde het feest en de heidenen keerden terug naar de tempel, waar ze een grote schok te zien kregen. Sommigen van hen riepen uit: "Alleen Ibrāhīmzou zoiets durven doen!" Dus riepen ze Ibrāhīm(as) en vroegen of hij het was.

Ibrāhīmzei: “Dat grote afgodsbeeld daar wilde dat de mensen alleen hem aanbaden en daarom was hij boos op de andere afgodsbeelden. Het is mogelijk dat hij ze allemaal neermaaide en daarna de bijl om zijn nek hing. Laten we hem om uitleg vragen!”

“Afgoden spreken niet”, zeiden ze.

“Hoe kunnen deze stomme dingen, die zichzelf niet eens kunnen helpen, jullie dan beschermen? Wanneer komen jullie tot bezinning?”

De Qur’an legt het voorval als volgt uit:

فَرَاغَ إِلَى آلِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ.
مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ. فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ

“Hierna benaderde hij [heimelijk] hun afgoden en zei [toen hij het eten voor de afgoden zag liggen, spottend]: “Eten jullie niet? Wat scheelt jullie dat jullie niet spreken?” Vervolgens wendde hij zich tot hen en sloeg hij hen [kapot] met zijn rechterhand..” (Al-Saffat, 37: 91-93)

فَجَعَلَهُمْ جُذَاذًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ. قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا
إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ. قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ. قَالُوا فَأْتُوا بِهِ
عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ. قَالُوا أَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرِهِيمُ.
قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ. فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ
فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ. ثُمَّ نُكِسُوا عَلَى رُؤُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ
يَنْطِقُونَ. قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ.
أُفٍّ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ.

“Dus brak hij hen in stukken, behalve het grootste van alle beelden, opdat zij er wellicht naar terug zouden keren. Zij zeiden: “Wie heeft dit met onze goden gedaan? Hij behoort zeker tot de onrechtplegers.” Zij zeiden: “We hebben een jongeman die Ibrāhīm genoemd wordt over hen horen spreken.” Zij zeiden: “Breng hem [Ibrāhīm] dan onder ogen van de mensen, opdat zij wellicht kunnen getuigen.” Zij vroegen: “Heb jij dit onze goden aangedaan, o Ibrāhīm?” Hij antwoordde: “Nee, deze, de grootste onder hen, hij heeft dit gedaan. Vraag het hun dan als zij [de verbrokkelde afgoden] in staat zijn te spreken.” Toen keerden zij terug tot zichzelf en zeiden: “Jullie zijn de onrechtplegers. Hij zei: “Dienen jullie dan in plaats van Allah datgene wat jullie in het geheel niet kan bevoordelen,

noch kan benadelen? Foei jullie! [Schaam jullie] voor hetgeen jullie buiten Allah dienen. Gebruiken jullie je verstand dan niet?""?" (Al-Anbiya, 21: 58-67)

Maar de heidenen wilden niet tot bezinning komen. Zij waren er zeker van dat Ibrāhīmde schuldige was. Zij konden niet verdragen wat er gebeurd was en in plaats van hun dwaasheid onder ogen te zien en zich tot Allah te wenden, besloten zij Ibrāhīmlevend te verbranden:

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانْصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

"Zij zeiden: "Verbrand hem en help jullie goden, indien jullie iets willen doen!"" (Al-Anbiya, 21: 68)

De Vuurproef

De heidenen brachten het nieuws snel naar Nimrod, die Ibrāhīm(as) naar zijn paleis riep.

Het was de gewoonte om voor Nimrod te knielen wanneer hij zijn hof binnenging. Ibrāhīm(as) liep echter gewoon rechtop. Een woedende en tegelijkertijd nieuwsgierige Nimrod vroeg hem waarom.

"Ik kniel alleen voor Hem die zowel jou als mij geschapen heeft", zei hij.

"Wie is jouw Heer?" vroeg Nimrod.

"Mijn Heer -en de jouwe- is Allah, die leven geeft en neemt."

"Ik", zei Nimrod, "geef en neem leven". Toen riep hij twee gevangenen uit de kerker. Hij doodde er één en liet de ander vrij. Toen wendde hij zich tot Ibrāhīm(vzmh) en zei: "Zie je...dat kan ik ook!"

Nimrod wist niet dat leven geven, geest geven was en iemand doden, geest verwijderen was. Ibrāhīm(as) gaf toen een uitdaging:

"Mijn Heer laat de zon opkomen vanuit het oosten. Laat hem uit het westen opkomen, als je kunt!"

De Qur'an vertelt over de woordenwisseling:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَآجَّ إِبْرَهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ
الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ
مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

"Heb je dan niet nagedacht over degene [Nimrūd] die met Ibrāhīm redetwistte over zijn Heer, omdat Allah hem [als koning] macht had gegeven?

Ibrāhīm zei: "Mijn Heer geeft en ontneemt het leven!" Hij [de koning] zei: "Ik ook, ik geef en ontneem het leven!" Ibrāhīm zei: "Mijn Heer doet de zon vanuit het oosten opgaan. Laat jij haar dan vanuit het westen opgaan [als je dat lukt]." Sprakeloos stond hij, die ongelovig was. Allah leidt het volk van de onrechtplegers niet [op het rechte pad].." (Al-Baqarah, 2: 258)

Het vers geeft ons een hint over het niveau van Nimrod's agressie en zijn oorlogsverklaring aan de Almachtige. Imam Baydawi zegt dat Nimrod de eerste man was die beweerde dat hij god was. In plaats van de Heer te danken voor de rijkdom en het koninkrijk dat hij had gekregen, koos hij voor ondankbaarheid en ontkenning.

Er zijn twee verslagen over de achtergrond van de ontmoeting van Ibrāhīm(as) met Nimrod.

Ibrāhīm(as) was gevangen genomen nadat hij de afgoden had gesloopt; en werd naar Nimrod gebracht vlak voordat hij in het vuur zou worden gegooid.

Een jaar lang heerste er hongersnood in Chaldea en Nimrod deelde voedsel uit aan de mensen. Voordat hij het voedsel uitdeelde, vroeg hij aan de mensen: "Wie is uw heer?" en zij moesten 'Nimrod' zeggen. Maar toen Ibrāhīm(as) aan de beurt was, zei hij: "Mijn Heer is Hij die leven geeft en het wegneemt!"

Nimrod werd woedend en riep zijn raad bijeen om hem te adviseren over een gepaste bestraffing. Een verdorven man met de naam Hanun[48] zei:

"Laten we hem verbranden!"

Nimrod accepteerde het voorstel en beval een groots vuur aan te steken. Mensen droegen er een maand lang hout voor. Het onwetende publiek bood zich enthousiast aan om het hout te dragen, denkend: '...de man heeft onze afgoden beledigd!' Het vuur werd aangestoken. Het was een berg van vlammen die de hemel bereikte. Vogels konden niet eens in de buurt vliegen van de hitte.

De voorbereidingen waren voorbij en de mensen hadden zich rond het vuur verzameld. Ibrāhīm(as) werd geketend en geboeid gebracht. Maar ondanks dat hij de dood in de ogen keek, was de grote profeet gelaten. Er was geen greintje angst of twijfel in zijn hart.

Nimrod en zijn adviseurs bespraken wat de beste manier zou zijn om hem in het vuur te gooien. Ze besloten een katapult te gebruiken.

De engelen op aarde en in de hemel smeekten:

48. Hanun zou later naar de bodem van de aarde worden gezonken.

"Oh Heer...Ibrāhīmgaat branden. Hij is een profeet die U geen seconde vergeet. Geef ons alstublieft toestemming om hem te helpen..."

Allah deed dat.

Een engel kwam naar Ibrāhīm(as) en zei: "Alle winden staan onder mijn bevel. Zeg het woord en ik zal de vlammen wegblazen!"

Een andere kwam en zei: "Alle wateren staan onder mijn bevel. Zeg het woord en ik zal het vuur in een seconde doven!"

Weer een ander zei: "De aarde staat onder mijn bevel. Zeg het woord en ik zal het vuur in de grond doen zinken".

Maar Ibrāhīm(as) zei tegen hen allen:

"Kom niet tussen een vriend en een vriend! Ik ben blij met wat mijn Heer wil! Als Hij mij redt, dan is dat uit Zijn genade. Als Hij mij verbrandt, is dat vanwege mijn zonden. Ik hoop dat ik geduldig blijf!"

Toen hij op de katapult werd geplaatst, bad hij:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

"Allah is genoeg voor ons...en wat een Trooster is Hij!"

Abdullah ibn Abbas (ra) vertelt dat Ibrāhīm(as) dit gebed in de lucht uitsprak, terwijl hij in het vuur werd geschoten.

De Profeet (vzmh) en zijn metgezellen herhaalden hetzelfde gebed toen hen na de Slag bij Uhud werd verteld dat "...het heidense leger zich heeft verzameld en erop uit is om jullie af te maken!" (Bukhai, Tafsir, 3/13)

Vlak voordat hij geworpen werd, kwam Jibril (as) naar beneden en vroeg Ibrāhīm(as) of hij een wens had.

"Ja", zei hij, "...maar niet van jou!"

"Waarom vraag je Allah niet om je te redden?" vroeg een verbaasde Jibril (as). Ibrāhīm(as) antwoordde:

"Hij kent mijn situatie. Op wiens bevel brandt het vuur? En wie is Degene die brandt?"

Dat antwoord is de inspiratie achter het gedicht, "Zodra je de score begrijpt, vliegen de vragen de deur uit..."

De Almachtige was blij met Ibrāhīm(as) die zelfs de engelen negeerde en zich volledig tot Hem wendde. Hij prijst Ibrāhīm(as) als:

وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى

"…Ibrāhīm die zijn plicht nakwam." (Al-Najm, 53: 37)

En weer:

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

"Toen zijn Heer tegen hem zei: "Geef je over [aan Mij]", zei hij: "Ik heb mij overgegeven aan de Heer der werelden."." (Al-Baqarah, 2: 131)

Het vuur verandert in een tuin

Vanwege Ibrāhīms (as) opperste onderwerping, voordat hij ooit in het vuur belandde, beval Allah:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ

"Wij zeiden: "O vuur, wees koel en vredig voor Ibrāhīm." (Al-Anbiya, 21: 69)

Met dat bevel landde Ibrāhīm(as) in wat nu een tuinroos was geworden. Een zoete bron begon ook in zijn buurt te ontspringen. Er wordt ook verteld dat er een hemd uit het paradijs werd gestuurd, dat Ibrāhīm(as) droeg. Het hemd werd later doorgegeven aan Isḥāq (as), en van hem aan Yaʿqūb (as) en Yūsuf (as). Dit is hetzelfde hemd dat Yūsuf (as) terugstuurde naar zijn vader Yaʿqūb (as) om zijn gezichtsvermogen te genezen.

Er wordt overgeleverd dat toen Allah eenmaal de vlammen beval om koel en rustig te worden, voor een tijdje, elk brandend vuur op aarde koel werd.

Nimrod kon niet geloven wat hij zojuist zag. Hij riep uit:

"Hoe groot is de Heer die jij hebt, Ibrāhīm! Hoe groot is Zijn macht om jou te redden! Je hebt een glorieuze Heer...en ik zal vierduizend stuks vee voor Hem offeren!"

Ibrāhīm(as) zei: "Jouw offers zullen niets betekenen, tenzij jij je afkeert van jouw wegen!"

"Ik zal die offers brengen", zei Nimrod. "Maar ik kan mijn koninkrijk en rijkdom niet in de steek laten!"

Ibrāhīm(as), die het vuur overleefde zonder ook maar een blaar op te lopen, wendde zich tot de toeschouwers en zei:

وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ
بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

"Hij [Ibrāhīm] zei: "Jullie hebben, naast Allah, afgoden genomen als teken van wederzijdse genegenheid tussen jullie in dit wereldse leven. Vervolgens, op de Dag der Opstanding, ontkennen jullie elkaar en vervloeken jullie elkaar. Jullie verblijfplaats is het Vuur en jullie hebben geen helpers."" (Al-Ankabut, 29: 25)

Ibrāhīms (as) migratie

Na het incident beval Allah (swt) Ibrāhīm(as) en zijn volgelingen om het land te verlaten, zodat zij in vrijheid hun religie konden beleven en de bestraffing die Nimrod en de Chaldeeën zou overkomen konden vermijden. Zij gehoorzaamden het bevel zonder vragen. De Almachtige prijst hun onderwerping:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا
بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

"Er voor jullie zijn Ibrāhīm en degenen die met hem waren zeker een goed voorbeeld. Zij zeiden tegen hun volk: "Wij hebben niets te maken met jullie en met wat jullie dienen buiten Allah. Wij erkennen jullie niet. Er bestaat tussen ons en jullie voor altijd vijandigheid en afkeer, totdat jullie in Allah alleen geloven."" (Al-Mumtahinah, 60: 4)

Dus, Allah de Almachtige bevrijdde Zijn Khalil en de gelovigen naar veiliger terrein. De Qur'an zegt verder:

فَآمَنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَى رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

"En Lūṭ geloofde in hem. [Ibrāhīm] zei: "Ik vlucht naar mijn Heer. Hij is de Almachtige, de Alwijze (*al-ʿAzīz al-Ḥakīm*)." (Al-Ankabut, 29: 26)

وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ

"En Wij hebben hem [Ibrāhīm] en Lūṭ gered [door hen te leiden] naar het land dat Wij voor alle volkeren hebben gezegend." (Al-Anbiya, 21: 71)

Lot (as) was de neef van Ibrāhīm(as). Gezien Lūṭ (as) een profeet is, is het ondenkbaar voor hem om een ongelovige te zijn geweest in welke fase van zijn leven dan ook. Daarom moet het bovenstaande vers zo worden opgevat dat Lūṭ (as) de eerste persoon was die de waarheid van de roep van Ibrāhīm(as) bevestigde.

Ibrāhīm(as) ging eerst naar Babylon en vandaar naar de stad Harran[49] ten zuiden van Urfa, vergezeld door de gelovigen waaronder Lūṭ (as) en zijn nicht, Sarah.

In lijn met Allah's gebod trouwde Ibrāhīm(as) met Sarah, een rechtschapen en oprechte vrouw, toegewijd aan haar man.

Ibrāhīm(as) en Sarah gingen vervolgens verder naar Damascus en Egypte. Lūṭ (as) ging als profeet naar het land van Sodom en Gomorra. Dat is waar nu de Dode Zee is en de Qur'an verwijst ernaar als het land dat 'op zijn kop' (mutafike) werd gezet, in verwijzing naar wat het later zou worden.

Egypte stond onder het bewind van een farao en zijn familie. Ze waren verwaand en onderdrukkend. Wanneer een mooie buitenlandse vrouw de grens overstak, werd de farao daarvan op de hoogte gesteld. Als ze getrouwd was, werd haar man gedood. Maar als ze vergezeld was van zijn broer, dan zouden ze hem om haar vragen. Toen Sarah met haar man de grens overstak, bereikte het nieuws snel het paleis.

Ibrāhīm(as) werd ondervraagd en hij vertelde hen dat Sarah zijn zus was; maar wat hij bedoelde was dat ze zijn zus in religie was. Dus, ze lieten Ibrāhīm(as) alleen maar namen Sarah mee naar het paleis. Een hadith overgeleverd door Imam Bukhari meldt:

"Zodra Sarah het paleis was binnengegaan, nam ze de wassing en ging staan voor het gebed. Daarna smeekte ze: 'Mijn Heer...als ik een kuise vrouw ben, die echt in U en uw profeet geloofd heeft, bescherm mij dan tegen het kwaad van deze heiden!" (Al-Bukhari, Buyu', 100)

De farao probeerde Sarah te versieren. Hij verloor echter plotseling zijn adem en raakte verlamd. Uit angst liet hij Sara vrij en gaf haar Hagar als dienstmeid en helper. Toen zijn adviseurs hem vroegen waarom hij dat deed, zei hij:

"Deze vrouw is een heks! Als ze nog wat langer bij me was gebleven, was ik dood geweest. Ik gaf haar Hagar om mezelf te beschermen tegen haar betovering!"[50]

De Almachtige raadt ons aan om Zijn hulp te zoeken door gebed, geduld en de goede daden die we in het verleden hebben verricht:

49. Harran dankt zijn naam aan Ibrāhīms (as) broer Harran, die de oude stad stichtte.
50. Zie, Muslim, Fada'il, 154.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ

"O jullie die geloven! Zoek hulp door geduld en gebed. Allah is zeker met de geduldigen.." (Al-Baqarah, 2: 153)

Sarah werd gered door precies dat te doen.

De dochter van de Farao, Hurya, hield erg veel van Sarah en gaf haar wat sieraden cadeau. Echter, Sarah gaf ze terug nadat Ibrāhīm(as) ze zag en zei:

"Neem ze terug... we hebben ze niet nodig". Hurya vertelde dit aan zijn vader, die verbaasd was en opmerkte:

"Het moeten zeker mensen van eer zijn, met een schone en edele afkomst!"

Ibrāhīm(as), vergezeld door Sarah en Hagar, verliet Egypte spoedig en kwam aan in Palestina. Ze stopten bij een rustige en verlaten plaats genaamd Sab. Ibrāhīm(as) groef een put en haalde er schoon water uit. Niet lang daarna hadden ze geen voedsel meer, dus ging Ibrāhīm(as) op weg naar de dichtstbijzijnde stad. Hij stopte echter onderweg en besloot terug te keren omdat hij geen geld had. Maar omdat hij dacht dat Sarah en Hagar misschien wanhopig zouden worden, keerde hij terug met een zak gevuld met zand en stenen. Hij was uitgeput. Hij liet de zak vallen en viel in slaap.

Sara vroeg Hagar: "Maak de zak open!" En dat deed ze.

Maar het zand en de stenen waren tarwe geworden. Het tweetal vermaalde snel de korrels en maakte brood van het meel. Ibrāhīm(as) werd wakker met een verrassing en dankte zijn Heer.

Met de genade van Allah werd Sab al snel een plaats die rijk was aan natuurlijke hulpbronnen en degenen die langskwamen begonnen zich er voorgoed te vestigen. Maar na een tijdje werden ze zo ondankbaar dat ze zelfs Ibrāhīmde toegang tot de put ontzegden die hij zelf had gegraven. Ibrāhīm(as) raakte gewond en als gevolg daarvan droogde de put op. Toen ze dat zagen, hadden de kolonisten spijt van wat ze hadden gedaan en smeekten Ibrāhīm(vzmh) om hen te vergeven en namens hen tot de Almachtige te bidden. Ibrāhīm(as) was een zeer goedhartige profeet. Hij aanvaardde hun verontschuldigingen en bad tot de Heer. In een mum van tijd begon het water weer te stromen.

De vernietiging van Nimrod en zijn volk

Nadat Ibrāhīm(as) naar Babylon was gemigreerd, werden Nimrod en de Chaldeeën, die te zeer door trots en hoogmoed werden overmand om zich aan Allah te onderwerpen, getroffen door een zwerm muggen. Ze zogen het levenssap uit de heidenen, die verdord en verteerd aan hun einde kwamen. Eén mug vloog dwars

door de neus van Nimrod zijn hersenen in. De trotse Nimrod liet zijn hoofd met een hamer slaan om de pijn te verzachten. Uiteindelijk brak een krachtige slag met de hamer zijn schedel in stukken.

De Qur'an zegt:

وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الأَخْسَرِينَ

"Zij wilden een list tegen hem beramen, maar Wij hebben hen tot de slechte verliezers gemaakt.." (Al-Anbiya, 21: 70)[51]

Om als les te dienen voor degenen die nog zouden komen, kwamen Nimrod en zijn trawanten, bedwelmd door hun macht, om bij de aanval van het kleinste insect van allemaal.

Vogels komen tot leven

Ibrāhīm(as) bad tot Allah om met zijn eigen twee ogen te zien "...hoe Uw oneindige kracht werkt in het tot leven wekken van de doden".

De Qur'an vertelt over het voorval:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَى وَلَكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَى كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"[En gedenk] toen Ibrāhīm zei: "Mijn Heer, laat mij zien hoe Jij de doden weer tot leven brengt." Hij zei: "Geloof je niet?" Ibrāhīm zei: "Ja zeker wel! Maar [ik vraag dat] om mijn hart geheel gerust te stellen." Hij zei: "Neem dan vier vogels, tem ze totdat ze je gehoorzamen en snijd ze in stukken. Zet dan op iedere heuvel een gedeelte van elk ervan en roep ze daarna. Ze zullen zich direct naar je toe haasten. Wees op de hoogte dat Allah Almachtig, Alwijs is (*ʿAzīz Ḥakīm*).." (Al-Baqarah, 2: 260)

Ibrāhīm(as) was nieuwsgierig om te zien hoe een dood wezen weer tot leven zou komen en vroeg de Almachtige om het hem te laten zien. Maar terwijl Allah hem liet zien hoe het proces fysiek plaatsvindt, onthulde Hij niet de aard van de wedergeboorte. Dat komt omdat de menselijke geest niet in staat is om de ware aard van het herleven na de dood te begrijpen. Zoals de Qur'an elders vermeldt, worden voorbeelden van het soort dat aan profeten werd getoond als wonderen beschouwd. Wat belangrijk is, is om volledig geloof te hebben in het feit dat wanneer de tijd komt,

51. Zie ook, al-Saffat, 37: 98.

Allah zeker alle wezens zal doen herleven, vooral mensen, en hen ter verantwoording zal roepen.

Maar hoewel het de oneindig machtige God is die doodt en doet herleven zoals Hij wil, kan Hij soms de handeling voltooien door middel van menselijke wezens. Het geval van Ibrāhīm(as) is een voorbeeld.

رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ

""Mijn Heer geeft en ontneemt het leven!" " (Al-Baqarah, 2: 258). Dit is Ibrāhīm(as) die spreekt. Als hij 'Mijn Heer' zegt, bedoelt hij: 'Mijn Heer die leven kan geven en nemen'. Dus, wanneer hij Allah vraagt om hem te laten zien hoe Hij de doden weer tot leven wekt, impliceert hij: 'Ja, ik weet zeker dat U de doden tot leven kunt wekken, maar ik ben benieuwd of Uw handeling door mij als medium kan plaatsvinden'. Wanneer Allah (swt) vraagt: 'Is het omdat U niet volledig gelooft?', antwoordt Ibrāhīm(as): 'Ik geloof zeker en volledig dat U de doden weer tot leven kunt wekken wanneer U maar wilt... maar ik vraag alleen om gemoedsrust, om mijn hart van geloof tot zekerheid te laten overgaan door de handeling met mijn eigen ogen te aanschouwen'. Dus, alles wat Ibrāhīm(as) wilde was een hart vrij van alle tekortkomingen en daarmee de spirituele staat van hullah bereiken, wat het niveau van vriendschap is gebaseerd op liefde diep vanuit het hart; en daardoor de khalil, de vriend van Allah, voor de eeuwigheid blijven.

De eerste plicht van de menselijke geest is om in Allah (swt) te geloven. Echter, de geest zoekt altijd naar een bron, een beginpunt, een basis. Daarom is het noodzakelijk om de geest te onderwerpen aan de glorie van de Almachtige en de onwankelbare wijsheid die hij voorhoudt vast te houden.

Er zijn weinig andere verslagen over Ibrāhīms (as) wens om te zien hoe Allah de doden doet herleven. Said ibn Jubayr vertelt dat toen Allah Ibrāhīm(as) tot Zijn geliefde vriend -*Khalil*- verklaarde, Jibril (as) het nieuws bracht. Ibrāhīm(as) vroeg: "Wat is daar het teken van?"

Jibril (as) antwoordde: "De Almachtige zal je gebeden accepteren en door hen de doden weer tot leven wekken."

Het was op dat moment dat hij vroeg: "Mijn Heer...toon mij hoe U de doden doet herleven!"

Tafsir-i Hazin geeft ook het volgende:

Ibrāhīm(as) had een karkas aan de kant van de rivier gezien, dat door de golven in en uit het water werd gesleurd, met zowel land- als zeedieren die zich ervan voedden. Het vlees was uiteengereten en de botten waren zichtbaar. Voor een fractie van een seconde, dacht hij na over hoe deze verspreide brokken vlees en botten

zouden worden verzameld voor het leven na de dood. Op dat moment vond het bovenstaande incident plaats.

Ebussuud Efendi biedt de onderstaande informatie:

Nimrod had Ibrāhīm(as) gevraagd of hij met zijn eigen ogen had gezien hoe de geest wordt geïnstalleerd en teruggetrokken in het proces van leven en dood. Ibrāhīm(as) zweeg, en het incident vond kort daarna plaats.

Zoals opgedragen door Allah, nam Ibrāhīm(as) een pauw, een kraai, een duif en een haan. Hij slachtte ze allemaal en mengde hun delen met elkaar. Hij verdeelde dat mengsel in vieren en plaatste elke brok op een aparte heuveltop. Toen riep hij ze allemaal. Ze vlogen allemaal naar hem terug.

Op dezelfde manier bracht Ubayy ibn Khalaf, die het leven na de dood verwierp, eens een verrot bot naar de Profeet (as); en nadat hij het in zijn handen tot stof had verkruimeld, zei hij: "Geloof je echt dat Allah deze verrotte botten tot leven zal wekken?"

"Ja", antwoordde de Profeet (as). *"Allah zal jou weer tot leven brengen en jou in de Hel stoppen!" (Al-Qurtubi, al-Jami, XV, 58; al-Wahidi, p. 379)*

Allah de Almachtige openbaarde het volgende:

أَوَلَمْ يَرَ الإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ.
وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ.
قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

"Ziet de mens dan niet dat Wij hem hebben geschapen uit een levenskiem? En toch zie je dat hij een duidelijke [vijandige] twistzoeker is geworden! Hij verschaft Ons een gelijkenis, terwijl hij zijn eigen schepping is vergeten, en hij zegt: "Wie brengt deze botten en beenderen weer tot leven, terwijl ze bedorven zijn?" Zeg: "Degene Die hen voor de eerste maal schiep, brengt hen weer tot leven. Hij is uitstekend bekend met de gehele schepping.." (Ya Sin, 36: 77-79)

Qadi Baydawi suggereert dat er ook een goede reden is waarom deze vier soorten vogels werden gekozen:

De pauw werd gekozen om de noodzaak aan te geven om de liefde voor de verblinding en genoegens van de wereld te verminderen en de lust van het ego te verslaan. Om de woede, die leidt tot agressie en woede, te beteugelen werd de haan gekozen; omdat het een dier is dat vooral met dat instinct handelt. De kraai werd genomen als symbool van jaloezie en schande en om de noodzaak te illustreren om zich te ontdoen van deze impulsen. De duif werd geofferd om de noodzaak aan

te tonen om wereldse ambitie de kop in te drukken. Het verhaal leert ons dus dat iemand die eeuwige herleving wenst, zichzelf eerst moet trainen om de verlangens van zijn ego te beteugelen en ze te kanaliseren naar wat goed is en wat in lijn is met het plezier van Allah.

Ibrāhīms (as) Huwelijk met Hagar

Ibrāhīm(as) en Sarah werden oud maar hadden geen kinderen. Sarah besloot Hagar vrij te laten en haar met Ibrāhīm(as) te laten trouwen. Uit dat huwelijk werd Ismāʿīl (as) geboren en het Mohammedaans Licht werd aan hem doorgegeven. Sarah had eerder gedacht dat zij degene zou zijn die dat licht zou doorgeven. Dus werd ze boos en vroeg Ibrāhīm(as) om Hagar weg te nemen. Met Allah's bevel nam Ibrāhīm(as) Hagar en hun zoon Ismāʿīl (as) mee naar het dorre en afgelegen land Mekka. Jibril (as) leidde de weg als hun gids. Toen zij Mekka bereikten, zei hij:

"Dit is de plaats waar jullie je familie zullen vestigen!"

Ibrāhīm(as) zei: "Maar dit land is niet goed voor landbouw of veeteelt."

"Zeker niet," zei Jibril (as). "Maar het is hier dat de Ongeleerde Profeet geboren zal worden uit het geslacht van jouw zoon...en het opperste woord (kalimatu'-l-ulya) zal door hem voltooid worden!" (Ibn Sad, 38: I, 164)

Bukhari vermeldt het volgende, dat Ibn Abbas (as) vertelt van de Profeet (vzmh):

"Ibrāhīm(as) nam onze moeder Hagar en Ismāʿīl (as), die toen nog borstvoeding kreeg, mee naar Mekka. Hij liet hen beiden achter onder een boom, waaronder later het zamzam water zou ontspringen...en plaatste een mand met dadels en een kruik vol water naast hun zijde. Toen draaide hij zich om. Terwijl hij wegliep, riep Hagar hem:

'Heeft Allah je bevolen om ons hier achter te laten?'

'Ja', antwoordde Ibrāhīm(as).

'Dan zal Allah ons beschermen. Hij zal ons niet verloren laten gaan', zei Hagar vol vertrouwen.

Toen Hagar en Ismāʿīl (as) niet meer in zicht waren, hief Ibrāhīm(as) zijn handen op en bad:

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ
رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ
وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ

"Onze Heer, ik heb een aantal van mijn nakomelingen gevestigd in een onbegroeide vallei, in de nabijheid van Jouw Gewijde Huis, Onze Heer, opdat zij de *salāt* [het gebed] verrichten. Dus doe de harten van sommige mensen tot hen genegen zijn. Voorzie hen van vruchten, opdat zij wellicht dankbaar zijn.." (Ibrāhīm, 14: 37) (Al-Bukhari, Anbiya, 9)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَـٰذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ
مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ
قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَى عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

"[En gedenk] toen Ibrāhīm zei: "Mijn Heer, maak dit [oord] tot een veilige stad en voorzie haar bewoners van allerlei vruchten, [de bewoners] die in Allah en in de Laatste Dag geloven!" Hij [Allah] zei: "Ik laat ook de ongelovigen voor een korte tijd genieten en daarna dwing Ik hen tot de bestraffing van het Vuur. Dat is pas een slechte bestemming!""." (Al-Baqarah, 2: 126)

De Almachtige zorgt ook voor ongelovigen in dit leven en geeft hen alle kansen om het beste te maken van wat de wereld te bieden heeft. Rijk zijn hangt dus niet af van religieus zijn. Dat is iets wat zowel niet-moslims als moslims gegeven is. Rijkdom en macht zijn echter niet per definitie goed. Het hangt ervan af waar ze toe leiden. Als ze een middel worden om de Heer beter te dienen, zijn ze in beide werelden een reden voor geluk. Maar als ze iemand op een dwaalspoor brengen, verwoesten ze de eeuwigheid en brengen ze geen plezier, maar ellende.

Allah (swt) vervulde Ibrāhīms wens. Het is vanwege dat gebed dat moslims, die bedevaart houden, een diepe liefde voor Mekka voelen en vrede vinden in het bezoeken ervan. Na dat gebed veranderde ook het dorre Mekka in een vruchtbaar land met dadels en een verscheidenheid aan andere vruchten.

Maar, misschien wel het meest beroemd, Ibrāhīm's (as) gebed bracht het zamzam water voort.

Het water dat Ibrāhīm(as) in de kruik had achtergelaten was snel op. In paniek en onder verzengende hitte rende Hagar heen en weer tussen de heuvels Safa en Marwa op zoek naar water. De afstand tussen elke heuvel is ongeveer 400 meter. Terwijl ze bleef rennen, keek ze uit naar de kleine Ismāʿīl (as). Er was geen vogel in de lucht, laat staan een mens in de buurt. Er was geen teken van leven. Maar toen ze op de Marwa heuvel was, hoorde ze een stem:

"Stop en luister", zei het. Het was de stem van Jibril (als). Hagar keek in de richting van waar de stem vandaan kwam. Jibril (as) ging verder:

"Aan jou is Hij toevertrouwd, die macht heeft over alles. Vrees niet dat je zult omkomen! Daar is de plek voor het Huis van Allah. Dat kind en zijn vader zullen het bouwen. Allah laat de bouwers van Zijn huis niet in de steek!"

Hagar rende terug naar haar zoon en zag een bron van water onder zijn voet ontspringen. Ze bedankte Allah opgetogen. Omdat ze vreesde dat het water maar even zou stromen, groef ze het zand op en maakte een poel om het op te vangen. Maar het bleef eruit stromen. Toen moest ze 'zam, zam' zeggen, wat 'stop, stop' betekent.

De Profeet (vzmh) zegt:

"Moge Allah de moeder van Ismāʿīl, Hagar, genadig zijn. Als zij de zamzam met rust had gelaten en niet had ingesloten, dan was het zeker een fontein geworden die non-stop stroomde". *(Al-Bukhari, Anbiya, 9)*

Dit water, dat uit niets anders voortkwam dan overgave en vertrouwen op de Heer, zal gelovigen genezing blijven bieden tot het einde der tijden.

De diepe overgave van Ibrāhīmen Hagar aan de Heer resulteerde in een enorme zegen. Een ander aspect van deze zegen is dat gelovigen bij elke pelgrimstocht de loop van onze moeder Hagar tussen de heuvels Safa en Marwah herhalen. Dit is een noodzakelijk onderdeel van zowel de hadj als de umrah, als eerbetoon aan Hagars gezwoeg.

Dagen volgden elkaar op, terwijl de moeder en haar zoon hun nieuwe leven begonnen in een dor en onvruchtbaar land. Op een dag kwamen er mannen van de stam Jurhum langs die een vogel zagen zweven boven dat gebied. Ze zagen het als een teken van leven en stuurden twee mannen op onderzoek uit. De mannen kwamen terug met het nieuws dat er vers water was. De stam vroeg Hagar toen om toestemming om zich te vestigen.

Ze zei: "Ja... alleen op voorwaarde dat jullie geen aanspraak maken op de bron". De Jurhumieten stemden toe en werden zo de eerste stam die zich in Mekka vestigde.

De beproeving van het offer

Op zijn reis van Babylon naar Damascus bad Ibrāhīm(as):

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَى رَبِّي سَيَهْدِينِ. رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ

"Hij zei: "Ik ga naar mijn Heer. Hij zal mij leiden. Mijn Heer! Schenk mij [een kind] dat tot de rechtgeleidenen behoort."" (Al-Saffat, 37: 99-100)[52]

52. Hier zegt Ibrāhīm (as) dat hij de weg naar God wil nemen. En het onderstaande vers suggereert dat de Profeet (saw) persoonlijk naar God werd gebracht:

Dit geeft aan dat dit in wezen een spirituele reis was van de innerlijke wereld naar de hoogste en grootste 'vrienden'. De verzen die volgen gaan over hoe Ibrāhīm(as) het nieuws kreeg van de geboorte van Ismāʿīl (as) en hoe hij later op de proef werd gesteld door de vraag om hem te offeren:

فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ. فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَى قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ. فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ. وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ. قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ. إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ. وَفَدَيْنَاهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ. وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الآخِرِينَ. سَلَامٌ عَلَى إِبْرَاهِيمَ. كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ. إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ

"Dus hebben Wij hem de blijde boodschap van een zachtmoedige zoon verkondigd. Toen deze de leeftijd had bereikt waarop hij in staat was naast zijn vader te lopen, zei hij [Ibrāhīm]: "Mijn lieve zoon, ik heb gedroomd dat ik jou zal offeren. [Denk daar eens over na en zeg mij]: Wat vind je daarvan?" Hij zei: "Mijn lieve vader, doe wat jou bevolen is. Indien Allah het wenst, zal je mij aantreffen als één van de geduldigen.Toen beiden zich aan de wil van Allah overgaven en hij hem op zijn voorhoofd neerlegde, riepen Wij hem toe: "O Ibrāhīm! Je hebt de droom bewaarheid. Zo belonen Wij inderdaad degenen die goed doen. Dit is inderdaad de overduidelijke beproeving." . Wij schonken hem een geweldig offer, bij wijze van compensatie. Voor de latere generaties hebben Wij voor hem [een goede naam] achtergelaten. Vrede zij met Ibrāhīm. Zo belonen Wij degenen die goed doen. Hij is zeker één van Onze gelovige dienaren.." (Al-Saffat, 37: 101-111)

❁

Nadat hij Hagar en Ismāʿīl had verlaten, keerde Ibrāhīm(as) terug naar Sarah, maar hij zou hen van tijd tot tijd bezoeken. Op een dag was hij weer in Mekka toen hij een droom had waarin hij, zoals het vers aangeeft, Ismāʿīl (as) op het mes zette. Toen Ibrāhīm(as) wakker werd, twijfelde hij even of de duivel niet gewoon een spelletje aan het spelen was. Hij zag echter dezelfde droom voor de volgende drie dagen, die samenvielen met de dagen van tawriyah, arafah en de eerste dag van Eid.

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

"Verheven is Hij die Zijn dienaar 's nachts van al-Masjid al-Haram naar al-Masjid al-Aqsa bracht, waarvan Wij de omgeving hebben gezegend, om hem Onze Tekenen te tonen. Voorwaar, Hij is de Alhorende, de Alziende ". Al-Isra.(1 :17 ,

Volgens een ander verslag had Ibrāhīm(as) een belofte gedaan dat als de Heer hem een zoon zou geven, hij hem zou offeren. Dat was de reden waarom hij op de proef werd gesteld.

Toen Ibrāhīm(as) zich realiseerde dat het een goddelijk bevel was, zei hij tegen Hagar dat ze Ismāʿīl (as) een bad moest geven en wat lekkere parfums op hem moest doen. Hij zei dat hij zijn zoon naar een 'vriend' zou brengen en vroeg Ismāʿīl (as) om een touw en een mes mee te nemen.

Hij zei: "Zoon, ik ga een offer brengen omwille van Allah (swt)".

De vader en zoon begonnen te lopen in de richting van de berg Arafat, waar pelgrims vandaag de dag staan voor waqfah. Satan verscheen toen aan Hagar in de vorm van een mens en vroeg:

"Weet je waar Ibrāhīmje zoon naartoe brengt?"

"Naar een vriend", zei ze.

"Nee!", antwoordde hij. "Hij gaat zijn keel doorsnijden!"

Hagar antwoordde: "Dat kan niet. Hij houdt te veel van zijn zoon!"

"Nou", zei Satan, "het is blijkbaar een bevel van Allah".

"Als dat zo is, dan moet het wel goed zijn. We hebben het volste vertrouwen in Allah", antwoordde
Hagar.

Nadat hij Hagar niet had kunnen misleiden, ging Satan onmiddellijk naar Ismāʿīl (as).

"Heb je enig idee waar je vader je heen brengt?" vroeg hij.

"Op bezoek bij een vriend", zei Ismāʿīl (as).

"Je hebt het verkeerd", zei Satan. "Hij gaat je keel doorsnijden. Hij denkt dat het een bevel van Allah is".

"Nou, als dat zo is, dan zullen we dat bevel van harte opvolgen", zei Ismāʿīl (as), voordat hij Satan met stenen bekogelde en zei dat hij weg moest gaan.

In een laatste poging ging Satan naar Ibrāhīm(as).

"Waar denk je heen te gaan met je zoon, oude man? De duivel heeft spelletjes met je gespeeld. Die droom kan niet van Allah zijn!"

"Nee", zei Ibrāhīm(as). "Jij bent de duivel en je probeert ons nu te misleiden. Ga weg van ons!" Hij gooide toen zeven stenen elk op drie verschillende plaatsen naar de duivel. Zo begon het stenigen van de duivel tijdens de bedevaart. Gelovigen

hebben de opdracht gekregen om deze handelingen te herhalen ter herinnering aan hun vertrouwen en onderwerping aan de Almachtige.

Toen Ibrāhīm(as) verder liep met zijn zoon van Mina naar Arafat, werden de engelen in de hemel ongerust. Ze zeiden tegen elkaar:

"Subhanallah...de ene profeet neemt de andere als offer!"

Ibrāhīm(as) wendde zich uiteindelijk tot Ismāʿīl (as) en zei: "Zoon...ik heb in een droom het bevel gekregen om je te offeren!"

"Heeft Allah je dat bevel gegeven, vader?" vroeg Ismāʿīl (as).

"Ja", antwoordde Ibrāhīm(as).

"Doe wat je is opgedragen, vader. Als Allah het wil, zul je zien hoe geduldig ik ben", verzekerde Ismāʿīl (as) hem. Nadat hij zag dat zijn vader opgelucht ademhaalde, ging hij verder:

"Mijn lieve vader! Je bleef geduldig toen Nimrod je in het vuur gooide. Allah hield van jouw houding. Ook ik berust in wat komen gaat. Ik zal gescheiden worden van jou en de wereld, maar ik zal terugkeren naar mijn Heer en het paradijs binnengaan. Ik maak me alleen zorgen om jou. Je zult nooit over de pijn heen komen dat je je zoon met je eigen handen hebt opgeofferd. Ik wenste alleen dat je het me eerder had verteld, zodat ik afscheid had kunnen nemen van mijn moeder!"

"Ik was bang dat ze het zou afkeuren", verklaarde Ibrāhīm(as).

Volgens één verslag was Ismāʿīl (as) toen pas zeven jaar oud. Volgens een ander was hij dertien.[53]

Overgeleverd is dat:

"Toen Ibrāhīm(as) de geheimen van de hemelen en de aarde getoond werden, zag hij iemand in opstand tegen Allah. Hij vroeg Allah om hem te vernietigen en hij werd vernietigd. Ibrāhīm(as) zag toen een andere rebel en bad dat hij ook vernietigd zou worden. Zijn gebed werd weer aanvaard. Toen zag hij er nog een, en nog een paar en deed soortgelijke verzoeken voor hen. Elk gebed werd aanvaard.

Daarop zei de Almachtige tot hem: 'Jij bent een dienaar wiens gebeden aanvaard worden. Bid niet voor de vernietiging van mijn dienaren. Overweeg drie dingen:

1. Mijn dienaar kan berouw tonen voor zijn zonden en ik zal het accepteren.

2. Er kunnen vrome zonen en dochters uit zijn geslacht komen.

3. Of ik kan mijn dienaar nog steeds vergeven op de dag des oordeels".

53. Zie, Hakim, *al-Mustadrak*, II, 605-606; al-Tabari, *Tarikh*, I, 263-278.

Er wordt gezegd dat één van de redenen waarom Ibrāhīm(as) werd gevraagd om zijn zoon te offeren was om zijn mededogen met de zondaars te vergroten.

Er is ook een ander verslag. Zoals wordt gezinspeeld op het vers:

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ

"Zo toonden Wij Ibrāhīm het rijk van de hemelen en van de aarde, opdat hij tot de overtuigd gelovenden zou behoren.." (Al-An'am, 6: 75), Ibrāhīm(as) werd elke nacht naar de hemel opgeheven. Op een van die nachten zag hij een zondaar die zich bezighield met ongeoorloofde activiteiten en zei:

"Mijn Heer. Deze persoon eet wat U hem geeft, wandelt op Uw aarde... maar doet nog steeds niet wat U beveelt. Vernietig hem!" Zijn gebed werd aanvaard. Vervolgens zag hij een andere zondaar, die vernietigd werd, nadat hij hetzelfde gebed had gedaan. Allah zei toen:

'Stop met bidden voor de vernietiging van mijn dienaren! Geef hen de tijd en handel met discretie. Want Ik zie wat zij allemaal doen, maar toch vernietig Ik hen niet!"

Ibrāhīm(as) zag de droom toen hij weer naar beneden kwam.

De tijd was gekomen. Ibrāhīm(as) pakte het mes en bad:

"Mijn Heer! Dit is mijn zoon. Hij is de vrucht van mijn hart en de meest geliefde van allen..." Maar een stem zei:

"Herinner je je de nacht waarin je de ene na de andere vernietiging van mijn dienaren wenste? Weet je niet dat Ik net zo medelevend ben met Mijn dienaren als jij met je zoon? Die nacht vroeg je Mij om hen te vernietigen. Nu wil Ik dat jij je zoon afslacht!" (Ramazanoglu M. Sami, Ibrāhīm -aleyhisselam-, p. 44-46)

Ismāʿīl (as) keek toen naar zijn vader en zei: "Pap...ik heb een paar verzoeken.

1. Bind mijn handen en voeten vast zodat ik niet tegenstribbel en iets verkeerds doe in de hitte van de pijn.

2. Houd je kleren uit de weg, zodat mijn bloed er geen vlekken op maakt.

3. Zorg ervoor dat je mes scherp is. Het zal me helpen sneller te sterven en je werk makkelijker maken.

4. Als je het mes eruit trekt, kijk dan niet naar mijn gezicht. Je vaderlijke liefde kan ervoor zorgen dat je genade toont en het uitvoeren van Allah's bevel uitstelt.

5. Breng mijn shirt naar mijn moeder, zodat ze zichzelf kan troosten. Zeg haar: "Jouw zoon is naar Allah gegaan als een bemiddelaar".

Ibrāhīm(as) luisterde met tranen die over zijn wangen rolden. Toen begon hij te huilen.

“Mijn liefste”, zei hij. “Jij bent een grote hulp geweest om mij te helpen het bevel van Allah uit te voeren!” Toen hief hij zijn handen op en bad:

“Mijn Heer! Geef me geduld en de kracht om hiermee door te gaan!”

Ismāʿīl (as) zei toen: “Kijk, vader, de hemelpoorten zijn zojuist geopend en de engelen buigen zich voor Allah en bidden: ‘Onze Heer...de ene profeet staat op het punt de keel van de andere door te snijden, alleen omwille van U...Wees hen genadig!”

Na een pauze voegde hij eraan toe:

“Liefde is het bevel niet uitstellen. Ga door, vader, doe wat je gezegd is!”

Ibrāhīm(as) legde Ismāʿīl (as) neer en zei: “Tot ziens, mijn zoon, tot de laatste dag. Dan zullen we elkaar zien.”

Toen plaatste hij het mes op de keel van zijn zoon. Op dat moment zei de Almachtige tegen Jibril (as) om “...het mes op zijn botte kant te draaien!” In een flits daalde Jibril (as) neer uit de hoogste hemel en draaide het mes om. Hoe hij ook probeerde, het mes wilde niet snijden.

De Almachtige verklaarde toen:

“Ibrāhīm(as) is zeker trouw geweest aan zijn woord!”

Op bevel van Allah keerde Jibril (as) deze keer terug met een ram uit de hemel, roepend:

اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ

Ibrāhīm(as) herhaalde de woorden met:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ

Ismāʿīl (as) voegde eraan toe:

اللَّهُ أَكْبَرُ وَلِلَّهِ الْحَمْدُ

En zo ontstond de tashriq takbir, die we vandaag de dag reciteren vanaf de vooravond van eid tot de vierde dag.

De vader en zoon keerden huiswaarts met gevoelens van dankbaarheid. Hagar gaf Ismāʿīl (as) de warmste van alle knuffels en Ibrāhīm(as) keerde terug naar Sarah.

❁

Ibrāhīm(as) was nu getest met zijn leven door in het vuur gegooid te worden en met zijn zoon met het bevel om hem te offeren. Hij had beide testen doorstaan door louter vertrouwen en overgave. Nu stond hij op het punt om getest te worden met zijn rijkdom. Er wordt gezegd dat hij kuddes van ongeveer 12.000 stuks vee bezat, met een zeer beschermende hond die hen bewaakte. Om mensen te minachten die verliefd waren op de rijkdom van het woord, had Ibrāhīm(as) een gouden halsband om de nek van de hond gedaan.

Op een dag kwam Jibril (as) aan in de gedaante van een vreemdeling en vroeg: "Van wie is deze kudde?"

"Dat is mijn Heer", antwoordde Ibrāhīm(as). "Ik let alleen maar op ze!"

"Wil je ze aan mij verkopen?" vroeg Jibril (as).

"Als je één keer de naam van mijn Heer zegt, zal ik je een derde van hen geven. Zeg het drie keer en je mag ze allemaal hebben", zei hij.

Jibril (as) zei toen:

سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّنَا وَرَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

"Vooruit, neem ze allemaal", zei Ibrāhīm(as) tegen hem.

"Maar dat kan ik niet", antwoordde Jibril (as). "Ik ben een engel!"

"Als je een engel bent", zei Ibrāhīm(as), "dan ben ik toevallig een khalil. Ik kan onmogelijk terugnemen wat ik heb gegeven!"

Met geen uitweg, besloot Ibrāhīm(as) uiteindelijk om de kudde te verkopen en kocht een uitgestrekt land met het geld. Vervolgens schonk hij het land voor de behoeften van de moslims en stichtte daarmee de traditie van *waqf*.[54]

Ibrāhīm(as) had een andere test doorstaan en bewezen dat hij een 'ware vriend' was door in een oogwenk zijn hele vermogen te schenken ter wille van Allah. De Qur'an prijst hem:

وَإِذِ ابْتَلَى إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ

"Toen Ibrāhīm door zijn Heer met enkele bevelen op de proef werd gesteld en hij deze vervulde," (Al-Baqarah, 2: 124)

54. Een waqf is de notie van 'het geschapene liefhebben omwille van de Schepper' die tot leven komt in een instituut. Het is verboden om een waqf te kopen of te verkopen omdat iets kopen en verkopen eigendom veronderstelt; en eigendom wordt gezien als een macht die exclusief aan God toebehoort.

De geboorte van Isḥāq (as)

Omdat Ibrāhīm(as) zich aan zijn woord hield door bereid te zijn zijn eigen zoon op te offeren, schonk de Almachtige hem een andere, ondanks zijn hoge leeftijd. De Qur'an zegt:

وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحٰقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ. وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَى
إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ

"En Wij gaven hem het blijde nieuws [van de geboorte] van Isḥāq, een profeet, één van de rechtschapenen. Wij hebben hem en Isḥāq gezegend. En van hun nageslacht zijn er degenen die goed doen en degenen die zichzelf duidelijk onrecht aandoen.." (Al-Saffat, 37: 112-113)

Ibrāhīm(as) was toen 120 jaar oud, terwijl Sarah 90 of 99 jaar oud was.

Ibn Abbas (ra) rapporteert dat een groep engelen persoonlijk het nieuws van de baby bracht, voordat zij Sodom en Gomorra gingen vernietigen.

De engelen waren naar het huis van Ibrāhīm(as) gekomen als gasten in menselijke vorm. Ibrāhīm(as) had een feestmaal van gebraden kalf voor hen bereid. Maar toen hij zag dat geen van hen het vlees aanraakte, realiseerde hij zich al snel dat het engelen waren. Hij voelde zich eerst een beetje ongerust.

"Is Allah ergens boos over?" dacht hij. "Zijn ze gekomen om mijn volk te vernietigen?" Om er zeker van te zijn dat het inderdaad engelen waren, vroeg hij het hen nogmaals.

"Willen jullie niet eten?"

"Wij eten niet gratis", zeiden ze.

Ibrāhīm(as) zei toen bismillah en elhamdulillah.

"Je bent een ware vriend van Allah", zeiden ze. "Vrees niet! Wij zijn op weg om de stam van Lūṭ (as) te vernietigen."

Dus de reden van hun bezoek was duidelijk geworden.

Toen Ibrāhīms (as) angsten waren weggenomen, gaven de engelen hem de blijde tijding van Izaäk (as) en zijn komende zoon, Yaʿqūb (as).

Sarah luisterde het gesprek af van achter het gordijn. Toen ze het nieuws van een zoon hoorde, legde ze haar handen op haar gezicht en reageerde verbaasd, aangezien ze nu een bejaarde vrouw was.

"Ben je verbaasd over de macht en het bevel van Allah?" vroegen de engelen.

Terwijl Ibrāhīm(as) blij was om het nieuws te horen, was hij ook verdrietig over de op handen zijnde vernietiging van Sodom en Gomorra, omdat hem nog niet was verteld dat de gelovigen gespaard zouden blijven. Hij wilde bidden dat Allah de stad niet zou vernietigen. Maar de engelen vertelden hem dat het geen nut zou hebben en dat alleen de ongelovige zondaars zouden omkomen. Ibrāhīm(as) voelde een andere opluchting.

De Qur'an verhaalt over het voorval:

وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا قَالَ
سَلَامٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ

"En Onze boodschappers [de engelen] kwamen met blijde tijdingen tot Ibrāhīm. Zij zeiden: "Vrede." Hij zei: "Vrede", en terstond bracht hij een geroosterd kalf.." (Hūd, 11: 69)

Ibn Abbas vertelt van de Profeet (vzmh) dat de drie engelen de aartsengelen waren: Jibril, Mikail en Israfil.

فَلَمَّا رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا
تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمِ لُوطٍ. وَامْرَأَتُهُ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا
بِإِسْحاَقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ. قَالَتْ يَا وَيْلَتَي أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ
وَهذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ. قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ
رَحْمَتُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. فَلَمَّا ذَهَبَ
عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ

"Toen hij zag dat hun handen zich er niet naar uitstrekten, voelde hij achterdocht jegens hen en werd hij bang van hen. Zij zeiden: "Vrees niet, wij zijn tot het volk van Lūṭ gezonden." En zijn vrouw stond erbij en lachte, waarop Wij haar het goede nieuws van de geboorte van Isḥāq gaven en, na Isḥāq, van Yaʿqūb.. Zij zei: "Wee mij! Zal ik een kind baren nu ik een oude vrouw ben en mijn echtgenoot een oude man is? Dit is inderdaad iets wonderbaarlijks." Zij [engelen] zeiden: "Verwonder jij je over het oordeel van Allah? De barmhartigheid van Allah en Zijn zegeningen rusten op jullie, o bewoners van dit huis. Hij is Prijzenswaardig, Glorierijk (*Ḥamīd Majīd*)." En toen de angst bij Ibrāhīm was verdwenen en het goede nieuws tot hem kwam, redetwistte hij met Ons over het volk van Lūṭ. " (Hūd, 11: 70-74)

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ

"Ibrāhīm was inderdaad verdraagzaam, zachtmoedig en wendde zich dikwijls [tot Allah].." (Hūd, 11: 75)

Het bovenstaande vers somt drie belangrijke eigenschappen van Ibrāhīm(as) op.

Hilm is extreem geduldig zijn en het uitstellen, zelfs afzien, van het nemen van wraak op overtreders.

Awwah is zich zorgen maken namens de zondaars over de uitkomst die hen te wachten staat.

Munib is zich wenden en terugkeren naar Allah vanuit het hart. In al zijn handelingen wendde Ibrāhīm(as) zich tot de Almachtige en rustte al zijn hoop en vertrouwen in Hem.

Ibrāhīms (as) hart was vervuld van barmhartigheid nadat hij de goddelijke waarschuwing had ontvangen om niet overhaast te zijn in het wensen van de vernietiging van de zondaars. Daarom bad hij nu tot Allah om de bestraffing van Sodom en Gomorra op te heffen. Maar die mensen hadden de goddelijke barmhartigheid zo volledig de rug toegekeerd dat de bestraffing nu onvermijdelijk was geworden. Ze hadden in feite gewenst dat de goddelijke toorn zou komen en hadden het proces versneld door te blijven zwelgen in zonde. Ze zeiden zelfs tegen 'reine mensen' dat ze hun stad uit moesten gaan. Dus zeiden de engelen tegen hem:

يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ
وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ

""O Ibrāhīm, wend je hiervan af. Het oordeel van jouw Heer is gekomen en een onafwendbare bestraffing komt over hen."." (Hūd, 11: 76)

Vanwege het belang ervan wordt in hoofdstuk al-Dhariyat dezelfde dialoog in andere bewoordingen verteld.

Een andere grote kwaliteit van Ibrāhīm(as) was dat hij een man van grote gastvrijheid was. Hij gaf iedereen te eten die langs kwam, ongeacht wie hij was. Hij staat daarom ook bekend als Abu'l-Adyaf, de vader van de gasten. (Ibn Sad, 38: Tabaqat, I, 47)

Hij was zo vrijgevig en aardig dat hij op dagen dat hij geen gasten ontving, de straat op ging om mensen te zoeken die hij mee naar huis kon nemen.

Gastvrijheid is een kwaliteit van de profeten. Hoewel gematigdheid wordt aangeraden bij het eten en drinken, bestaat er niet zoiets als verspilling als het gaat om

het voeden van gasten. Het is echter ook noodzakelijk dat de offers niet voor werelds gewin worden gebracht, maar alleen omwille van Allah (swt).

Ibrāhīm(as) bezoekt Ismāʿīl (as)

Ismāʿīl (as) was getrouwd met een Jurhumitische vrouw. Hij was erg geliefd en gerespecteerd door de mensen. Hij leerde Arabisch van hen. Zijn moeder, Hagar overleed op 99-jarige leeftijd. Ze werd begraven in het Hijr gebied in de buurt van de Ka'bah.

Onze Profeet (vzmh) legt uit:

"Nadat Ismāʿīl (as) getrouwd was, bracht Ibrāhīm(as) hem een bezoek. Ismāʿīl (as) was niet thuis, dus vroeg hij naar zijn verblijfplaats:

'Hij is brood voor ons gaan verdienen', zei zijn vrouw. Ibrāhīm(as) vroeg toen: 'Hoe redden jullie je?'

Ze zei: 'We verkeren in grote armoede. Onze situatie is heel slecht'.

Hij zei: 'Als je man terugkomt, doe hem dan mijn groeten en zeg hem dat hij zijn drempel moet vervangen!'

Ismāʿīl (as) kwam terug en merkte al snel aan de mooie geur in de lucht dat zijn vader was gekomen en gegaan.

"Is er iemand langsgekomen tijdens mijn afwezigheid?" vroeg hij niettemin.

'Ja, een oude man. Hij informeerde naar je en vroeg hoe het met ons ging. Ik vertelde hem dat we in nood zijn', zei zijn vrouw.

'Heeft hij nog iets anders gezegd?' vroeg Ismāʿīl (as).

'Hij deed je de groeten en raadde je aan om je drempel te vervangen.'

Ismāʿīl (as) wist precies wat dat betekende.

'Die oude man is mijn vader', zei hij. 'Hij heeft mij gezegd van je te scheiden. Je mag nu terugkeren naar je familie!' Hij verliet toen zijn huis en trouwde niet lang daarna met een andere Jurhumitische vrouw.

Na een tijdje kwam Ibrāhīm(as) terug en weer was Ismāʿīl (as) niet thuis. Hij vroeg zijn nieuwe vrouw waar hij was.

'Hij is brood voor ons gaan verdienen', zei ze.

'Red je het wel', vroeg hij.

'Dank Allah', zei ze. 'We zijn in gelukzaligheid en overvloed'.

'Wat hebben jullie te eten en te drinken?' Vroeg Ibrāhīm(as).

'Vlees en water', antwoordde ze. Ibrāhīm(as) bad toen: 'Mijn Heer...maak hun vlees en water heilig...en overlaad hen in overvloed!"

Hij voegde er toen aan toe: 'Doe de groeten aan je man en zeg hem dat hij goed voor zijn drempel moet zorgen!'

Toen Ismāʿīl (as) terugkeerde, wist hij weer dat zijn vader gekomen en gegaan was. Hij vroeg aan zijn vrouw: 'Is er iemand gekomen terwijl ik weg was?'

'Ja', zei ze. 'Een oudere man met een troostend uiterlijk. Hij vroeg naar jou en ik vertelde hem dat je een boterham was gaan verdienen. Hij vroeg hoe het met ons ging en ik zei dat het prima ging.'

'Gaf hij nog advies?' vroeg Ismāʿīl (as).

'Ja, hij deed je de groeten en raadde je aan om goed voor je drempel te zorgen!'

'Die oudere man is mijn vader', zei Ismāʿīl (as), '...en jij bent de drempel van ons mooie huis. Mijn vader heeft me gezegd dat ik je gelukkig moet houden en goed voor je moet zorgen.'" (Al-Bukhari, Anbiya, 9)

Dit voorval maakt duidelijk dat dankbaar zijn je lot vergroot. Klagen, wat een teken is van ondankbaarheid, zorgt ervoor dat het vermindert en leidt tot ontbering.

De bouw van de Ka'bah

Jaren later keerde Ibrāhīm(as) terug naar Mekka en zei tegen zijn zoon Ismāʿīl (as): "Mijn Heer heeft mij een bevel gegeven. Ik ga een huis bouwen... en jij gaat me helpen!"

Ismāʿīl (as) en Jibril (as) droegen de stenen, terwijl Ibrāhīm(as) de muren optrok. Het marmer dat vandaag de dag te zien is in Maqam Ibrāhīm -en dat Ibrāhīms (as) voetafdruk draagt- diende als lift.

De Qur'an zegt:

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْماعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ
مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

"Terwijl Ibrāhīm, en Ismāʿīl met hem, de fundamenten van het Huis optrokken, [zeiden zij]: "Onze Heer, aanvaard dit van ons, Jij bent de Alhorende, de Alwetende (*al- Samīʿ al- ʿAlīm*)!." (Al-Baqarah, 2: 127)

Er is overgeleverd dat nadat Adam (as) en Eva uit het paradijs waren verwijderd, zij zich herenigden in Arafat en samen naar het westen liepen, naar waar de Ka'bah vandaag de dag staat. Als teken van dank wilde Adam (as) de Heer aanbidden en vroeg Hem om hem de pilaar van licht te sturen, die hij in het paradijs gebruikte om

er omheen te lopen. Zijn wens werd ingewilligd en hij liep eromheen om de Heer te aanbidden. De pilaar was verloren gegaan rond de tijd van Seth (as), behalve een stuk ervan dat nu zwart was geworden. Seth (as) bouwde er een rechthoekig gebouw voor in de plaats en plaatste de zwarte steen in een van de hoeken. Deze steen staat vandaag de dag bekend als Hajaru'l-Aswad, wat de Zwarte Steen betekent. Na de Grote Zondvloed bleef het gebouw begraven onder zand, totdat Ibrāhīm(as) de fundamenten ervan opgroef met de hulp van zijn zoon Ismāʿīl (as) en het bouwwerk bouwde dat vandaag de dag bekend staat als de Ka'bah. Dat is wat de Qur'an bedoelt als er staat: 'en hij richtte de fundamenten van het Huis op'.

Als teken voor de mensen om te beginnen met het omringen van de Ka'bah, plaatste Ibrāhīm(as) de Zwarte Steen op de hoek ervan. Er wordt gezegd dat de steen uit het paradijs kwam, witter dan sneeuw, maar verdonkerd werd door de zonden van de mensen. (Ibn Hanbal, I, 307)

Roet van branden zowel voor als na de tijd van de Profeet (vzmh) hebben de steen ook donkerder gemaakt.

Nadat de Ka'bah was herbouwd, baden zowel Ibrāhīm(as) als Ismāʿīl (as):

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ. رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ العَزِيزُ الحَكِيمُ

"Onze Heer, maak ons beiden [tot mensen] die zich aan Jou overgeven en maak van onze nakomelingen een gemeenschap in overgave aan Jou. En laat ons onze rituelen (*manāsik*) zien en aanvaard ons berouw. Zeker, Jij bent de Berouwaanvaardende, de Genadevolle (*al-Tawwāb al-Raḥīm*). Onze Heer, zend [aan de nakomelingen van Ibrāhīm] vanuit hun midden een boodschapper, die hun Jouw verzen voorleest en hun het Boek en de wijsheid onderwijst, en hen zuiver maakt Jij bent de Almachtige, de Alwijze (*al-ʿAzīz al-Ḥakīm*)." (Al-Baqarah, 2: 128-129)

Over het gebed dat in het vers genoemd wordt, heeft de Profeet (vzmh) gezegd:

"Ik ben het gebed van mijn vader Ibrāhīm, het goede nieuws van mijn broer Jezus en de droom van mijn moeder Aminah." *(Ahmad ibn Hanbal, V, 262; Hakim, al-Mustadrak, II, 453)*

De edele afstamming van onze Profeet (vzmh) is als volgt:

De Profeet Mohammed (vzmh)
Abdullah
Abdulmuttalib (ook wel Shaybat al-Hamd genoemd)

Hashim
Abd-i Manaf (zijn echte naam was Mughirah)
Qusayy (ook bekend als Zayd)
Hakim
Murrah
Qab
Luayy
Ghalib
Fihr (Quraysh)
Malik
Nadr
Qinanah
Huzaymah
Mudrikah
Ilyās
Mudar
Nizar
Maad
Adnan

De eervolle afstamming van onze Profeet (vzmh) kan helemaal tot Adnan geteld worden. Adnan komt uit de lijn van Ismāʿīl (as), hoewel het aantal jaren dat de twee scheidt niet met zekerheid bekend is.

Het aantal profeten, waaronder het Licht van Zijn, Mohammed Mustafa (vzmh), die uit zijn geslacht komen, laten zien hoe belangrijk een profeet Ibrāhīm(as) is in de geschiedenis.

Zowel de Ka'bah als de rituelen van de bedevaart zitten vol herinneringen die Ibrāhīm(as) heeft achtergelaten en die herinnerd en nagespeeld zullen blijven worden tot het laatste uur. Miljoenen moslims over de hele wereld brengen ook meerdere keren per dag hun groet aan hem, evenals aan onze Profeet (as), tijdens het gebed.

Abu Muhammed Qab ibn Ujrah (ra) legt uit:

"Op een dag, toen de Boodschapper van Allah (vzmh) naast ons stond, vroegen we hem: 'We weten hoe we jou moeten begroeten (salam), maar hoe sturen we onze zegeningen (salawat) naar jou?' Hij vertelde ons om te zeggen:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى (إِبْرَاهِيمَ) وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى (إِبْرَاهِيمَ) وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

"Allah...begenadig Mohammed, zijn familie en ware volgelingen, zoals U Ibrāhīm, zijn familie en ware volgelingen begenadigde. Voorwaar, U bent prijzenswaardig en glorieus. Allah...Zegen Mohammed, zijn familie en ware volgelingen, zoals U Ibrāhīm, zijn familie en ware volgelingen zegende. Voorwaar, U bent prijzenswaardig en glorieus". (Al-Bukhari, Deawat, 32; Al-Tirmidhi, Witr, 20; Ibn Majah, Iqamah, 25)

De eerste bedevaart (*Hadj*)

Toen de bouw voltooid was, raadde Jibril (as) Ibrāhīm(as) aan: "Circumambuleer de Ka'bah!"

De vader en zoon liepen rond het Huis van Allah en begroetten de Zwarte Steen in elke schoot.[55] Na het aanbieden van een twee-rakat gebed achter de Maqam Ibrāhīm, voltooiden zij de andere delen van de bedevaart onder de persoonlijke begeleiding van Jibril (as), die vervolgens Ibrāhīm(as) vertelde om mensen van heinde en verre uit te nodigen om naar de bedevaart te komen. Ibrāhīm(as) vroeg hoe en Jibril (as) antwoordde: "Zeg: 'Mensen! Aanvaard de uitnodiging van jullie Heer', drie keer!"

Ibrāhīm(as) vroeg toen aan de Almachtige: "Mijn Heer...hoe kan ik mijn stem laten horen aan de mensen?"

De Almachtige verklaarde: "Roep het uit. Het is aan Mij om jouw stem te laten horen!"

De Qur'an verhaalt deze woorden als:

وَأَذِّن فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ

"En verkondig [de verplichting tot] de bedevaart onder de mensen. Zij zullen te voet en op [vermoeide,] magere kamelen naar jou toekomen, van heinde en verre.." (Al-Hajj, 22: 27)

Vanaf die tijd begon Ibrāhīm(as) elk jaar naar Mekka te komen om de bedevaart te maken. De profeten die na hem kwamen en hun volgelingen deden hetzelfde. Ook de profeten, wiens volk werd vernietigd, brachten hun laatste jaren in Mekka door. Er is gerapporteerd dat 99 profeten in Mekka zijn overleden en begraven liggen in het gebied tussen Maqam Ibrāhīm en de Zamzam bronnen, terwijl er nog eens 70 gebeden hebben in de moskee in Mina.

55. Eén ronde rond de Ka'bah, beginnend en eindigend bij de Zwarte Steen, wordt een *shawt*.

De gebeden en smeekbeden van Ibrāhīm(as)

De Qur'an citeert de gebeden van Ibrāhīmmeer dan welke andere profeet ook. Hij smeekte bij elke gelegenheid uit de grond van zijn hart tot Allah. De Qur'an vermeldt, naast vele andere, de volgende gebeden die hij verrichtte:

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ
مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاء

"Onze Heer, Jij weet hetgeen wij verbergen en hetgeen wij openbaar maken. Niets op de aarde of in de hemel is voor Allah verborgen.." (Ibrāhīm, 14: 38)

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمعِيلَ وَإِسْحقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ

"Alle lof is aan Allah, Die mij, in de tijd van ouderdom, Ismāʿīl en Isḥāq heeft geschonken. Inderdaad, mijn Heer is de Alhorende van de smeekbeden.." (Ibrāhīm, 14: 39)

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ

"Mijn Heer, maak mij iemand die de *salāt* [het gebed] onderhoudt, en [eveneens velen] van mijn nakomelingen. Onze Heer, aanvaard mijn smeekbede." (Ibrāhīm, 14: 40)

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

"Onze Heer, vergeef mij en mijn ouders en de gelovigen op de Dag dat de rekening wordt opgemaakt." " (Ibrāhīm, 14: 41)

رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ. وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ
صِدْقٍ فِي الآخِرِينَ. وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ. وَاغْفِرْ لِأَبِي
إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ. وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ. يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ
وَلَا بَنُونَ. إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

"Mijn Heer! Schenk mij wijsheid en voeg mij bij de rechtschapenen. En geef mij een eervolle vermelding onder de komende generaties. En maak mij één van de erfgenamen van de Tuin van gelukzaligheid. En vergeef mijn vader, want hij behoorde tot de dwalenden. En verneder mij niet op de Dag waarop [de mensen] worden opgewekt, De Dag waarop noch rijkdom noch zonen ten voordele strekken, behalve voor wie met een zuiver hart tot Allah komt." (Al-Shu'ara, 26: 83-89)

Terugkeren naar de Heer met een gezond hart wordt mogelijk gemaakt door te besteden op het pad van het goede, zijn kinderen de waarheid te onderwijzen, het hart te beschermen tegen de corrumperende invloeden van rijkdom en kinderen, zichzelf te behoeden voor onwetendheid in zaken van religie, en zich te onthouden van immoraliteit en alle andere slechte eigenschappen.

Abu'l Qasim al-Hakim zegt dat het hart van een persoon gezond is als:

Hij niemand fysiek of emotioneel pijn doet,

Hij door niemand gekwetst wordt,

En hij verwacht van niemand dat hij zijn gunsten teruggeeft.

Als iemand anderen geen pijn doet, keert hij met vroomheid terug naar de Heer. Als hij zich niet laat kwetsen of beledigen door anderen, keert hij terug met trouw. Als hij geen beloning verwacht voor de goede dingen die hij doet, keert hij terug met oprechtheid.

Ibrāhīms (as) raadgevingen

De Almachtige openbaarde het volgende aan Ibrāhīm(as):

"Jij bent waarlijk Mijn vriend en Ik ben de jouwe. Ik weet wat er in jouw hart is, dus laat er nooit iemand anders in dan Mij. Anders zal Ik jouw liefde voor Mij afsnijden. Want Ik heb zo iemand uitgekozen voor Mijn liefde dat zelfs als Ik hem in vlammen verbrand, zijn hart zich niet zal wenden tot of bezig zal zijn met iemand anders dan Mij. Wanneer hij zo voor Mij wordt, plaats Ik Mijn liefde in zijn hart. Ik blijf hem genaden en zegenen...en Ik breng hem dicht bij Mij."

Ibrāhīm(as) gaf de volgende woorden aan degenen die advies van hem wilden:

"Wanneer je mensen bezig ziet met de wereld, hou je dan bezig met het hiernamaals. Als zij tijd besteden aan het verbeteren van hun uiterlijk, besteed dan tijd aan het verbeteren van jullie harten. Als zij hun dagen doorbrengen met het renoveren van hun paleizen en tuinen, breng dan de jouwe door met het renoveren van de begraafplaatsen. Als jullie zien dat zij zich richten op elkaars fouten, richt je dan op je eigen fouten."

Ibrāhīm(as) is een profeet met zo'n enorme eer dat hij door de volgelingen van alle grote religies wordt erkend en gerespecteerd. Ondanks de ontkenning van de Qur'an zouden zelfs de Arabische heidenen zijn eminentie accepteren door hem trots als hun voorvader te claimen. Hij wordt zeer vereerd en gewaardeerd door zowel Joden, Christenen als Moslims. Tot Ibrāhīm(as) was er geen profeet bevoorrecht met de liefde en het respect van de meeste mensen op aarde. Hoewel veel

mensen Ibrāhīm(as) als hun eigen profeet beschouwen, zet de Qur'an de zaken recht door ons te vertellen wie hij precies was:

مَا كَانَ إِبْرٰهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا
وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ. إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ
وَهٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ

"Ibrāhīm was noch een jood, noch een christen, maar hij was een moslim: *ḥanīf* [zuiver in geloof]. En hij behoorde niet tot de afgodendienaren.. De mensen die Ibrāhīm het meest nabij komen zijn degenen die hem hebben gevolgd, en [eveneens] deze Profeet [Mohammed] en degenen die geloven. Allah is de Beschermer van de gelovigen [dichtbij alle gelovigen]. (Imran 3: 67-68)

Anas (ra) legt uit:

"Een man sprak de Boodschapper van Allah (vzmh) eens aan als de beste van de schepping. De Boodschapper (vzmh) zei:

'Wat jij zegt is de eigenschap van Ibrāhīm.'" (Muslim, Fada'il, 150)

Profeet Ibrāhīm

PROFEET
ISMĀ'ĪL
-vrede zij met hem-

De profeet die een symbool werd van loyaliteit, vertrouwen en onderwerping

ISMĀʿĪL

-vrede zij met hem-

Ismāʿīl (as) is een profeet die in de Qur'an wordt genoemd. Hij stond ook bekend als Dhabihullah, het offer van Allah. Hij was een boodschapper voor de Jurhumieten, die vanuit Jemen naar Mekka waren gemigreerd. Zijn naam betekent 'degene die Allah gehoorzaamt'. In het Hebreeuws wordt hij Yishmael genoemd.

Ismāʿīl (as) groeide op met de Jurhumitische kinderen. Hij leerde van hen pijl en boog te gebruiken en werd in zijn jeugd een vermaard boogschutter. De Profeet (vzmh) zag eens een groep mannen van de stam van Aslam een boogschietwedstrijd houden. Hij ging naar hen toe en zei:

"Schiet jullie pijlen, zonen van Ismāʿīl! Want jullie voorvader was ook een bedreven boogschutter!" *(Al-Bukhari, Anbiya, 9)*

Na het overlijden van zijn vader, onderhield Ismāʿīl (as) de Ka'bah en de diensten met betrekking tot de bedevaart. Hij was de eerste persoon die de Ka'bah in een doek drapeerde. Toen de Almachtige hem tot profeet verklaarde, bracht hij de boodschap niet alleen naar de Jurhumieten, maar ook naar de Amalekieten in de buurt, evenals de stammen van Jemen in Marib en Hadhramaut. Ismāʿīl (as) bracht vijftig jaar door met hen tot de Islam op te roepen. Slechts een paar mensen geloofden hem. Maar Ismāʿīl (as) bleef volharden. De Qur'an zegt:

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ

"En [denk aan] Ismāʿīl en Idrīs en *Dhū al-Kifl*; allen behoorden tot de geduldigen.." (Al-Anbiya, 21: 85)

Ismāʿīl (as) was trouw aan zijn woord, die het gebed en aalmoezen aanmoedigde en met wie Allah (swt) veel genoegen had. Een ander vers zegt:

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا. وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا

“Wij hebben hem, vanuit Onze barmhartigheid, zijn broeder Hārūn als een profeet geschonken. Vermeld ook Ismāʿīl in het Boek. Hij was trouw aan zijn belofte, en Hij was een gezant en een profeet. Hij droeg zijn volk de ṣ*alāt* [het gebed] en de *zakāt* [de bijdragen aan de behoeftigen] op en hij geraakte zeer geliefd bij zijn Heer. “ (Maryam, 19: 54-55)

Ismāʿīl’s (as) wonderen

Door te bidden kon hij droge struiken in groen veranderen,

...melk te krijgen van dorre schapen,

...en zijdezachte vacht uit hun vilt.

En door te bidden kon hij zand in meel veranderen,

De zamzam, die tot het laatste uur zal blijven stromen, is ook zijn wonder.

Zijn onderscheidende kwaliteiten zijn geduld, vriendelijkheid en overgave.

Vrede zij met hem...

PROFEET

ISḤĀQ

-vrede zij met hem-

De profeet die de voorvader is van de profeten van de Israëlieten

ISḤĀQ

-vrede zij met hem-

Isḥāq (as) is de zoon van Ibrāhīm(as) van Sarah. Geschiedenisboeken beschrijven hem als een lange, welbespraakte en knappe man met donkere ogen, een tarwehuid en sneeuwwit haar en baard. Zowel in manieren als in uiterlijk leek hij op zijn vader Ibrāhīm(as).. (Hakim, *al-Mustadrak*, II, 607)

De Qur'an prijst ook Isḥāq (as):

وَاذْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ. إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ. وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الأَخْيَارِ

"En gedenk Onze dienaren Ibrāhīm, Yaʿqūb en Isḥāq, machtige en wijze mensen. Wij hebben hen gezuiverd met een zuivere eigenschap: het gedenken van het Hiernamaals. Bij Ons behoren zij tot de beste uitverkorenen.." (Sad, 38: 45-47)

Na het overlijden van zijn vader werd Isḥāq (as) aangewezen als profeet voor de mensen van Damascus en Palestina. Allah had hem gemaakt tot een eminent persoon met een uitzonderlijk karakter. De Qur'an zegt:

وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ. وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَى إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ

"En Wij gaven hem het blijde nieuws [van de geboorte] van Isḥāq, een profeet, één van de rechtschapenen. Wij hebben hem en Isḥāq gezegend. En van hun nageslacht zijn er degenen die goed doen en degenen die zichzelf duidelijk onrecht aandoen. " (Al-Saffat, 37: 112-113)

Op oudere leeftijd begon Isḥāq (as) zijn gezichtsvermogen te verliezen en werd uiteindelijk volledig blind. Hij had twee zonen, Yaʿqūb en Iys, ook wel Esau genoemd. Zij waren een tweeling.

Tegen het einde van zijn leven bad Isḥāq (as) voor zijn beide zonen, maar op verschillende manieren. Hij vroeg om profeten uit het geslacht van Yaʿqūb (as), terwijl hij vroeg om koningen uit kinderen van Esau.

Isḥāq's (as) wonderen

Er wordt verteld dat zijn volk eens tegen hem zei:

"We zullen niet in je geloven tenzij je dieren kunt krijgen die bevestigen dat je een profeet bent!"

Dus, Isḥāq (as) wendde zich tot enkele dieren in de buurt en zei: "Vertel deze mensen wie ik ben!"

Een vos antwoordde: "Jij bent een profeet van Allah!"

Een gazelle riep uit: "Jij bent de zoon van Allah's vriend!"

En een geit zei: "Wie niet in jou gelooft, komt in de hel terecht!"

Opnieuw, toen ze in Jeruzalem waren, vroegen de mensen aan Isḥāq (as) om "... deze berg te verplaatsen als je wilt dat we geloven!"

De berg schudde plotseling en de mensen van Jeruzalem namen de oproep aan.

Toen hij op een dag anderen uitnodigde, bracht een man een paar koeienhuiden en vroeg hem "...deze weer tot leven te brengen!"

Isḥāq vulde de huid met zand en bad. In een mum van tijd stonden ze allemaal weer op hun voeten.

Elk schaap dat Isḥāq (as) met zijn hand aanraakte zou ook bevallen.

Er wordt verteld dat Isḥāq (as) op 160-jarige leeftijd overleed in de buurt van Jeruzalem en begraven werd naast zijn vader Ibrāhīm(as). (Ibn Asir, al-Kamil, I, 127)

Vrede zij met hem…

VERTROUWEN, ONDERWERPING EN BEDEVAART

De woorden vertrouwen (tawakkul), onderwerping (taslimiyah) en bedevaart (hajj) roepen onmiddellijk Ibrāhīmen Ismāʿīl (as) in herinnering. De pelgrimstocht, die moslims tot het laatste uur zullen blijven maken, is een handeling die gebaseerd is op hun oprechtheid.

Tawakkul is op iemand vertrouwen. In het soefisme is het om het hart te vullen met goddelijke liefde, en afhankelijk te zijn van en toevlucht te zoeken tot niemand anders dan Allah (swt).

Allah vroeg Mūsā (as) 'zijn staf te werpen', omdat het vertrouwen op de staf een schaduw wierp op zijn vertrouwen op Allah (swt).

De Qur'an zegt:

وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

"En laat de gelovigen dan op Allah vertrouwen.!" (Ibrāhīm, 14: 11; al-Tawbah, 9: 51)

وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

"En stel jullie vertrouwen in Allah, indien jullie gelovig zijn." (Al-Ma'idah, 5: 23)

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

"En wie in Allah vertrouwen stelt, voor hem is Hij toereikend.." (Al-Talaq, 65: 3)

De Boodschapper (vzmh) zegt:

"Als jullie werkelijk op Allah zouden vertrouwen, dan zouden jullie gevoed worden zoals de vogels die 's ochtends hongerig hun nest verlaten, maar 's avonds met een volle maag terugkeren!" (Al-Tirmidhi, Zuhd, 33; Ibn Majah, Zuhd, 14)

Echter, vertrouwen op Allah is niet het opgeven van voorzorgsmaatregelen of stoppen met proberen. Integendeel, het is om hulp te zoeken in Allah's oneindige macht, pas nadat je de nodige maatregelen hebt genomen.

De Almachtige zegt:

وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

"...en raadpleeg hen in belangrijke zaken. En wanneer jij vastbesloten bent, vertrouw dan op Allah. Allah heeft degenen lief die vertrouwen in Hem hebben.."
(Al Imran, 3: 159)

Allah (swt) is de Oorzaak van alle oorzaken. Hij heeft de macht om Zijn wil uit te voeren, zelfs buiten de wetten van de natuur om:

Hij schiep Adam (as) uit aarde en Eva, uit Adams (as) vlees.

Hij bracht ʿĪsā (as) ter wereld via Maria, zonder vader.

Hij maakte Ibrāhīm(as) bestand tegen het vuur nadat Hij hem had bevolen 'koel en kalm' te blijven.

Hij opende een doorgang voor Mūsā (as) door de zee alleen met de slag van een staf en hielp hen ontsnappen aan de tirannie van de Farao.

Hij liet Uzair honderd jaar dood liggen, terwijl hij het voedsel aan zijn zijde bewaarde en zijn ezel, die al lang tot beenderen was vergaan, weer tot leven wekte.

Hij liet de Spelonkslapers meer dan driehonderd jaar in sluimering liggen zonder voedsel of water.

De Almachtige kan iemand over water laten lopen of zonder vleugels laten vliegen. Hij kan het gezichtsvermogen uitschakelen en het hart veranderen in een oog dat kan gluren in werelden die geen mens kan zien.

Toch zou het arrogant en onbescheiden zijn om te denken dat een vuur niet zal branden, alleen maar omdat het Ibrāhīm(as) niet verbrandde.

Rumi legt uit:

"Er bestaat zoiets als het vuur betreden op het pad van Allah. Maar kijk eerst naar jezelf om te zien of je de eigenschap van Ibrāhīmdraagt. Want het vuur herkent dat, niet jij!"

Het is dus gevaarlijk en onwetend om zichzelf in hetzelfde licht te plaatsen als degenen die een grotere spirituele rang hebben. Wat we moeten doen is onze voorzorgsmaatregelen nemen, onze toevlucht nemen tot de beschikbare middelen en op Allah vertrouwen voor een resultaat. Want vertrouwen op Allah zonder de nodige stappen te ondernemen is iets dat verboden is door de Profeet (vzmh).

Een bedoeïen zei eens tegen de Profeet (vzmh): "Ik laat mijn kameel door de woestijn zwerven en vertrouw erop dat Allah hem bij me terugbrengt".

De Profeet (vzmh) waarschuwde: “Bind je kameel vast en vertrouw dan pas op Allah!” (Al-Tirmidhi, Qiyāma, 60)

Tijdens een veldtocht raadde kalief Umar (ra) het moslimleger af om een stad binnen te gaan die getroffen was door een besmettelijke ziekte. Commandant Abu Ubaydah ibn Jarrah (ra) merkte op: “Probeer je te ontsnappen aan het goddelijke lot?”

“Nee”, antwoordde hij. “Wij zoeken onze toevlucht van het ene goddelijke lot in het andere!”.

Want de Profeet (vzmh) heeft voorzichtigheid bevolen tegen besmettelijke ziekten, zeggende: “Laat de zieke niet in de buurt van de gezonde!” (Al-Bukhari, Tibb, 53; Muslim, Salam, 104)

❁

Allah is de helper van de gelovigen in beide werelden. Op Hem vertrouwen is genoeg. Het vinden van vrede en troost, als individu en als samenleving, ligt in het zich tot Hem wenden en Zijn hulp zoeken.

Taslimiyah, of onderwerping, is voor iemand om te gehoorzamen en vrede te vinden door te accepteren wat er ook op zijn pad komt. Onderwerping wordt gedaan met het hart. Het bevrijdt iemand van het twijfelen aan de woorden van Allah, van verlangens die tegen Zijn bevelen ingaan en in tegenspraak zijn met oprechtheid, en van het bezwaar maken tegen de goddelijke wil en de wetten van de religie.

Ware onderwerping is alleen mogelijk door een vertrouwen dat gepaard gaat met een oprechte tevredenheid met wat er ook in het verschiet ligt. Alleen op een wezen, dat in elke betekenis van het woord te vertrouwen is, kan vertrouwd worden. Omdat dat wezen niemand anders kan zijn dan Allah, moet men zich alleen aan Hem onderwerpen. Maar om dat te doen, moeten we van ganser harte en met zekerheid geloven dat:

- Alle macht behoort aan Allah (swt),

- Geen enkel wezen kan goed of kwaad doen zonder Zijn toestemming,

- Alle wezens zijn sterfelijk, behalve Hij, die onsterfelijk is,

- Alle wezens hebben Hem nodig, maar Hij heeft niemand nodig,

-En er is geen wezen zoals Hij.

Maar de onderwerping van de mens aan Allah is evenredig met hoeveel hij van Allah weet en hoeveel hij in Hem gelooft. Onderwerping is de essentie van het zijn van een dienaar en het is daarom de belangrijkste soort wending die het hart kan maken naar de Heer. Deze wending begint met geloof en neemt toe met kennis.

Ibrāhīm(as) toonde een van de meest volmaakte voorbeelden van het zich wenden tot Allah. Hij had absoluut geen plaats in zijn hart behalve voor de Heer. De engelen vroegen zich af:

"Maar, onze Heer! Ibrāhīmheeft zijn eigen leven, kinderen en bezittingen! Hoe kan hij een 'vriend' van U zijn?"

Echter, bij drie afzonderlijke gelegenheden toonde Allah de engelen Ibrāhīms (as) onvoorwaardelijke onderwerping en wat hem juist een 'vriend' maakte. Deze beproevingen en hun resultaten zijn schitterende voorbeelden voor degenen die zijn pad volgen.

De engelen kwamen Ibrāhīmte hulp toen hij op het punt stond om in het vuur geworpen te worden. Maar hij zei: "Ik heb jullie niet nodig! Wie heeft het vuur de macht gegeven om te branden?" Daarop zocht hij zijn toevlucht tot Allah, zeggende: "Wat een geweldige vertrouweling is hij!"

Als beloning voor zijn onderwerping werd hem verteld dat het vuur "koel en vredig was voor Ibrāhīm".

Opnieuw, terwijl de vader en zoon op het pad van onderwerping liepen, de een als offeraar en de ander als het offer zelf, verenigden zij zich als één om de duivel te stenigen die hun banden met Allah probeerde te verbreken. In ruil voor hun overgave aan Allah's wil, kregen ze een ram uit het paradijs.

Nogmaals, Ibrāhīms (as) enorme rijkdom betekende niets in waarde vergeleken met Jibril (as) die Al-lah's naam slechts drie keer noemde. "Je mag ze allemaal hebben!" zei hij.

Ruwaym definieert Soefisme als: "Het overgeven van de ziel aan de wil van Allah...".

Een dienaar zijn is je onderwerpen. Dat is omdat Allah niet wil dat Zijn dienaren iemand anders dienen dan Hem. Hij wil dat Zijn dienaren zichzelf redden uit de klauwen van begeerte.

De Qur'an zegt:

وَقَضَى رَبُّكَ أَلاَّ تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

"Jouw Heer heeft voorgeschreven om niemand anders te aanbidden dan Hem…" (Al-Isra, 17: 23)

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَى
عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ غِشَاوَةً
فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

"Heb je hem gezien, degene die zijn eigen begeerten tot zijn god heeft gemaakt [en maakt], en die Allah, met de kennis [die bij Hem aanwezig is] doet dwalen en van wie Hij het gehoor en het hart heeft verzegeld, en van wie Hij het gezichtsvermogen heeft bedekt? Wie kan hem nog leiden, anders dan Allah? Nemen jullie je dat dan niet ter harte??" (Al-Jathiyah, 45: 23)

Overgave is gehoorzamen uit liefde. Het was door dit soort onderwerping dat Ibrāhīm(as) zijn eigen leven, kinderen of rijkdom niet tussen hem en Allah liet staan. Hajj, of de pelgrimstocht, werd een daad van aanbidding die zijn vertrouwen en onderwerping symboliseerde.

Ibrāhīms (as) tong vertaalde eenvoudig de taal van zijn hart, toen hij zei:

أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

""Ik heb mij overgegeven aan de Heer der werelden." (Al-Baqarah, 2: 131)

Hajj, dat het symbool is van het vertrouwen en de onderwerping van een vader en zoon, is de manifestatie van de liefde van een dienaar voor Allah. Het is de plooi van oneindig goddelijk mededogen binnengaan door alle sterfelijke gevoelens af te leggen. Het is zich uitkleden van alle wereldse rangen en zich draperen in slechts twee lappen stof, ihram genaamd, en op blote voeten en blote handen naar Allah toe lopen met stappen vanuit het hart.

Wanneer men in ihram is, kan men niet jagen, een haarlok afknippen of zelfs maar onkruid uittrekken. Men kan zich niet bezighouden met rafas, fisq of *jidal*.[56] Er is alleen liefde, barmhartigheid en hoffelijkheid voor het geschapene, omwille van de Schepper.

Hajj laat ons zien dat zonden alleen kunnen worden afgeworpen door smeekbeden aan Allah door middel van aanbidding die berust op vertrouwen en onderwerping.

Moge Allah ons een leven van vertrouwen en onderwerping schenken! Moge Hij onze enige toevlucht en beschutting zijn! En moge Hij ons de mogelijkheid geven om bedevaart te maken met een hart dat voelt!

56. Zie, al-Baqarah, 197. *Rafas* is zich bezighouden met of praten over geslachtsgemeenschap of iets slechts zeggen in het algemeen. Fisq omvat elke vorm van zondige handeling, terwijl jidal het verwikkelen in nutteloze gevechten en ruzies is.

Profeet Isḥāq

PROFEET

LŪṬ

-vrede zij met hem-

De profeet die Sodom wegriep van het kwaad en verdorvenheid
LŪṬ
-vrede zij met hem-

Lūṭ (as) was de zoon van de broer van Ibrāhīm(as), Harran. De Qur'an noemt zijn naam 27 keer.

Lūṭ (as) was de eerste persoon die in Ibrāhīm(as) geloofde en had het voorrecht om naast hem te emigreren. Hij bleef op het pad en de wet van Ibrāhīm(as) en stond bekend als een vrome, gulle en geduldige man met een grote gastvrijheid. Hij verdiende de kost als boer.

De Almachtige verklaart:

وَلُوطًا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي
كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبَائِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ.
وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

"En aan Lūṭ hebben Wij wijsheid [lett.: het oordeel] en kennis geschonken en Wij hebben hem gered uit de stad waarvan de bevolking gruwelijkheden bedreef. Zij waren een kwaadaardig volk, overtreders. En aan Lūṭ hebben Wij wijsheid [lett.: het oordeel] en kennis geschonken en Wij hebben hem gered uit de stad waarvan de bevolking gruwelijkheden bedreef. Zij waren een kwaadaardig volk, overtreders.." (Al-Anbiya, 21: 74-75)

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلاًّ فضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ

"En Ismāʿīl, Alyasʿa, Yūnus en Lūṭ; ieder van hen hebben Wij boven de volkeren verheven.." (Al-An'am, 6: 86)

Lūṭ (as) begon zijn taak als profeet te vervullen in Sodom.

De mensen van Sodom en Gomorra

De Sodomieten waren een goddeloos en verdorven volk, dat zich bezighield met een daad die geen enkele samenleving ooit eerder had gedaan. Ze voerden hun verachtelijke daden uit als een beroep, ze deden het schaamteloos, in het openbaar. Ze snoerden iedereen de mond die hen probeerde tegen te houden, roepend:

"Verlaat ons land als je zo schoon bent!"

Fatsoen en schaamte waren totaal vergeten in deze samenleving en een verachtelijke praktijk, die zelfs onder dieren niet bestaat, was ontstaan. Zij hadden zichzelf gedegradeerd tot een niveau dat de Qur'an beschrijft als 'lager dan de dieren'.

Dit was het soort mensen dat Lūṭ (as) tot rede moest brengen. Hij werkte dag en nacht om hen tot rede te brengen. De Qur'an vertelt over zijn inspanningen:

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ. إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ. وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ. أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ. وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُم بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ

"Toen hun broeder Lūṭ tegen hen zei: "Zijn jullie je nog niet bewust van jullie plichten? Ik ben voor jullie een betrouwbare boodschapper. Wees je bewust van Allah en gehoorzaam mij. En ik vraag jullie er geen beloning voor. Mijn beloning berust alleen bij de Heer der werelden. Benaderen jullie van alle schepselen de mannen? En verlaten jullie je echtgenotes, die jullie Heer voor jullie heeft geschapen? Nee, jullie behoren tot een volk dat alle perken te buiten gaat."." (Al-Shu'ara, 26: 161-166)

De mensen van Sodom en Gomorra verzetten zich onmiddellijk tegen hem en negeerden zijn oproep. Lūṭ (as) herinnerde hen aan de ernst van hun praktijk:

قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ

"En [Wij hebben] Lūṭ [gezonden], toen hij tot zijn volk zei: "Begaan jullie onzedelijkheid, waaraan zich voor jullie nog niemand ter wereld heeft bezondigd??" (Al-Araf, 7: 80)

Hij waarschuwde dat wat zij deden hen uiteindelijk zou vernietigen. Maar zij reageerden door te proberen Lot uit het land te verdrijven:

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ

"Het antwoord van zijn volk was niet anders dan dat zij zeiden: "Verdrijf hen uit jullie stad, want zij zijn mannen die zich zuiver wensen te houden."" (Al-Araf, 7: 82)

Voor mensen die zo verdorven waren, was schoon zijn een misdaad. Omdat ze hun geestelijke voeding uit vuiligheid haalden, voelden ze zich ongemakkelijk bij deugdzame mensen en uitten ze bedreigingen:

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ

"Zij zeiden: "Indien jij niet ophoudt, o Lūṭ, dan word jij zeker verbannen." '" (Al-Shu'ara, 26: 167)

Lūṭ (as) herinnerde hen aan de goddelijke toorn:

وَلَقَدْ أَنْذَرَهُم بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ

"En hij [Lūṭ] had hen voor Onze harde ingreep gewaarschuwd." (Al-Qamar, 54: 36)

Maar zij konden niet bevatten wat voor onheil hen te wachten stond. Dus negeerden zij niet alleen de waarschuwingen, maar daagden zij Lūṭ (as) brutaal uit om:

ائْتِنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

"Breng dan de bestraffing van Allah over ons, indien jij de waarheid spreekt."" (Al-Ankabut, 29: 29)

Ze dachten er zelfs geen moment aan dat ze beter af zouden zijn als ze hun perversies zouden opgeven.

Een vreselijk lawaai en harde regen

Lūṭ (as) worstelde -volgens één verslag- 40 jaar lang onder extreem moeilijke omstandigheden. De tirannie en verdorvenheid van Sodom en Gomorra waren ondraaglijk geworden. Ze trokken zich niet alleen niets aan van de goddelijke straf, ze hadden die ook verdiend, omdat ze hun profeet hadden uitgedaagd om die te brengen. Een ontredderd Lūṭ (as) zocht zijn toevlucht tot zijn Heer en riep zijn hulp in:

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ

"Mijn Heer, red mij en mijn familie van hetgeen zij doen." " (Al-Shu'ara, 26: 169)

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ

"Hij [Lūṭ] zei: "Mijn Heer, help mij tegen het volk van verderfzaaiers." (Al-Ankabut, 29: 30)

Lūṭ (as) had zich tientallen jaren ingezet voor de leiding van zijn volk. Maar op het einde had hij nog maar een handvol volgelingen, waaronder zijn twee dochters. Zelfs zijn vrouw had de kant van de Sodomieten gekozen. Dit gebed was dus het laatste redmiddel.

De Almachtige verhoorde het gebed en stuurde engelen om hen te vernietigen. De engelen arriveerden in de vorm van knappe jonge mannen en het was genoeg om de homoseksuele verlangens van de mensen te prikkelen. Ze probeerden hen te versieren. De Qur'an verhaalt:

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ

"En toen Onze boodschappers tot Lūṭ kwamen, was hij verdrietig en voelde hij zich bezwaard vanwege [zijn onmacht jegens] hen en zei hij: "Dit is een moeilijke dag '" (Hūd, 11: 77)

Toen Lūṭ (as) hen in de gedaante van jonge jongens zag, dacht hij dat zijn gasten mensen waren en vreesde hij dat de mensen hen zouden verkrachten, zoals ze vaak met vreemdelingen deden.

وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَا قَوْمِ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ

"En zijn volk kwam zich voorthaastend naar hem toe; ook voordien hadden zij [regelmatig] kwade daden begaan. Hij [Lūṭ] zei: "O mijn volk, dit zijn mijn dochters, zij zijn reiner voor jullie [om te huwen]. Vrees daarom [de bestraffing van] Allah en maak mij niet te schande bij mijn gasten. Is er onder jullie dan niet één enkel rechtgeleid mens?" " (Hūd, 11: 78)

Volgens sommige geleerden van de Qur'an verwees Lūṭ (as) niet naar zijn eigen twee dochters, maar naar de meisjes van Sodom en Gomorra. Een profeet wordt beschouwd als de oudste en geestelijke vader van zijn volk; het kan dus gebruikelijk zijn dat hij figuurlijk verwijst naar de meisjes van het land als zijn eigen dochters. Maar de Sodomieten zagen rood aan:

قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ.
قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوِي إِلَى رُكْنٍ شَدِيدٍ.

"Zij zeiden: "Jij weet wel, dat wij geen recht hebben op jouw dochters en jij weet ook wat wij wensen." Hij zei: "Had ik maar de macht jullie weerstand te kunnen bieden of tot een machtige steunpilaar [mijn] toevlucht te nemen." (Hūd, 11: 79-80)

Onze Profeet (vzmh) herhaalde eens de woorden van Lūṭ (as) voordat hij eraan toevoegde:

"Moge Allah Lot genadig zijn. Hij nam zeker zijn toevlucht tot de Onverwoestbare. Het is vanwege zijn gebed dat Allah elke profeet die na hem kwam ondersteunende familieleden heeft gegeven." (Ibn Hibban, XIV, 86)

قَالُوا يَا لُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ
بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا امْرَأَتَكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا
أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ

"Zij [de engelen] zeiden: "O Lūṭ, Wij zijn de boodschappers van jouw Heer, zij zullen jou zeker niet bereiken. Vertrek met jouw familie gedurende een gedeelte van de nacht, en laat niemand van jullie omkijken, behalve je vrouw. Zeker zal haar overkomen wat hun zal overkomen. Hun vastgestelde tijd is de morgenstond. Is de morgen niet nabij?" (Hūd, 11: 81)

Hoewel de perverse menigte nog een laatste keer probeerde in te breken in het huis van Lūṭ (as), werden ze plotseling verblind. De Qur'an beschrijft het voorval:

وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَن ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ

"En zij probeerden hem zijn gasten te ontnemen [met begeerlijke bedoelingen], waarop Wij hen van hun gezichtsvermogen hebben beroofd [en zeiden]: "Beproef dan Mijn bestraffing en Mijn waarschuwing." (Al-Qamar, 54: 37)

Volgens Qadi Baydawi en Fakhruddin Razi was een van de engelen Jibril (as). Toen de menigte de deur openbrak, verblindde hij hen allemaal met één enkele slag. Ze raakten in paniek en konden niet eens de uitgang vinden. Lūṭ (as) moest hen bij hun armen vasthouden en naar buiten begeleiden.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ
مَنْضُودٍ. مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ

"Toen Ons oordeel kwam, keerden Wij die stad ondersteboven en deden Wij er brokstukken gebakken klei op regenen, de ene laag na de andere, gemerkt door jullie Heer. En een dergelijke bestraffing is niet ver verwijderd van de onrechtvaardigen. " (Hūd, 11: 82-83)

De goddelijke straf die Sodom en Gomorra vernietigde wordt ook uitgelegd in hoofdstuk al-Hijr in andere bewoordingen.

De Qur'an verwijst naar wat er van hun land geworden is als 'al mutafikah', wat letterlijk de plaats betekent die ondersteboven gekeerd werd.

Omdat de Sodomieten een zonde hadden begaan die zo verachtelijk was als homoseksualiteit, liet de Almachtige hen eerst een angstaanjagend geluid horen, zette vervolgens hun land op zijn kop en liet tenslotte stenen op hen regenen. Er is geen strengere manier denkbaar om een natie volledig uit te wissen van het toneel van de geschiedenis.

De Almachtige verklaart dat Hij van hen een les heeft gemaakt voor degenen die na hen komen:

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِلْمُتَوَسِّمِينَ. وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُقِيمٍ.
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ

"Zeker bevinden zich hierin tekenen voor degenen die zich dit ter harte nemen. En zij [de overblijfselen van die stad] bevinden zich nog steeds langs een bestaande weg. Daarin bevinden zich zeker tekenen voor de gelovigen.." (Al-Hijr, 15: 75-77)

Elders in de Qur'an vertelt de Almachtige ons dat Hij enkele overblijfselen van hen heeft achtergelaten voor mensen om kennis van te nemen:

وَلَقَد تَّرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

"En Wij hebben daarvan een duidelijk teken achtergelaten voor een volk dat begrijpt." (Al-Ankabut, 29: 35)

Dit 'teken' is geïnterpreteerd als de verhalen van hun vernietiging, de overblijfselen van hun stad, de rotsen die uit de hemel naar beneden regenden of de zwarte textuur van het meer dat hun land overspoelde.

Na eraan herinnerd te hebben dat de verzen over Sodom en Gomorra werden geopenbaard aan heidenen uit Mekka, zegt Fakhruddin Razi over het vers: "...die steden liggen aan een vaste weg", dat "...de Mekkanen meestal naar Damascus reisden om handel te drijven. De weg naar Damascus liep ten zuiden van de Dode Zee. Het is daarom het beste om de overblijfselen van Sodom en Gomorra daar in de buurt te zoeken".

Lūṭ's (as) vrouwen en kinderen

Toen Lūṭ (as) profeet werd, was hij getrouwd met een vrouw met de naam Fevat. Zij was een gelovige. Maar ongeveer twintig jaar later overleed zij. Lūṭ (as) trouwde toen met Wahila, een inwoonster van Sodom. Zij was een hypocriet. Ze vergoelijkte niet alleen de overtredingen van haar volk, ze steunde hen ook achter de rug van haar man om.

Die nacht toen de engelen in de gedaante van knappe jongens bij hun huis aankwamen, was het Wahila die naar buiten rende en de mensen inlichtte. Zij had Lūṭ (as) verraden, dus kwam zij aan hetzelfde eind als de anderen.

Lot had twee vrome dochters. Zij behoorden tot de weinige gelovigen die hem uit Sodom en Gomorra vergezelden vlak voordat de vernietiging kwam.

Met hun vader gingen ze later naar Ibrāhīm(as), die hen uithuwelijkte aan twee rechtschapen mannen uit de buurt. Allah zegende de kleinkinderen van Lot in aantal. De Madyan waren hun nakomelingen.

De redenen achter de vernietiging van Sodom en Gomorra

Het waren heidenen.

Het waren homoseksuelen.

Ibn Abbas (ra) vertelt het volgende van de Profeet (as):

"Als je mensen ziet die zich bezighouden met dezelfde lelijke activiteit als de stam van Lot, dood dan zowel de gever als de ontvanger". (Al-Tirmidhi, Hudud, 24/1456; Abu Dāwūd, Hudud, 28/4462)

In een andere hadith overgeleverd door Ibn Abbas (as), zegt de Profeet (vzmh):

"Een persoon die de daad van stam van Lot doet is verdoemd." (Al-Tirmidhi, Hudud, 24/1456)

Malik ibn Dinar zegt:

"Homoseksualiteit werd nooit beoefend vóór de Sodomieten. Het was de duivel die hen onderwees. Toen ze eenmaal begonnen met deze onnatuurlijke activiteit tot het punt waarop er geen weg meer terug was, stierven ze onder de goddelijke toorn. Allah heeft de mens lust gegeven voor de voortplanting. Het is uit overtreding en onwetendheid om het buiten zijn doel te gebruiken. Het is vernederend voor de eer van het mens-zijn en sleept iemand naar een niveau lager dan dieren."

Ze verkrachtten mannen tot de dood erop volgde.

Als de leiders van Sodom en Gomorra iemand wilden doden, lieten ze hem groepsgewijs verkrachten tot de dood erop volgde.

De Sodomieten begingen hun daden in het openbaar en minachtten de mensen die liever in eer leefden. Ze waren zo vulgair geworden dat ze zelfs in het openbaar walmden om zichzelf te vermaken.

Iedereen die probeerde hen tot rede te brengen werd bedreigd met uitwijzing. Ze waarschuwden zelfs Lot (vzmh) om geen advies meer te geven of anders zouden ze uit het land verdreven worden.

Het waren misdadigers. De Sodomieten zaten aan de kant van de weg en gooiden stenen naar de voorbijgangers, bespotten hen en vielen hen aan.

Het waren roddelaars.

Ze waren gierig.

Hasan Basri vertelt dat de Profeet (vzmh) eens de gelovigen waarschuwde voor de zonden die Sodom en Gomorra deden vergaan en hij voegde eraan toe:

"En vrouwen...weerhoud je ervan om elkaar te begeren!" *(Al-Suyuti, al-Jami' al-Saghir, II, 51)*

❁

De Almachtige beveelt ons om lering te trekken uit de vernietiging van Sodom en Gomorra en vertelt ons dat de overblijfselen van alle vernietigde stammen zijn achtergelaten om dat doel te dienen.

De 'duidelijke tekenen' bij de Dode Zee zijn zeker intrigerend. De gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden rond de Dode Zee zijn net zo opmerkelijk als de geologische kenmerken van het gebied. De zee, die technisch gezien een meer is, ligt ongeveer 400-meter onder het oppervlak van de Middellandse Zee; en het diepste punt van de Dode Zee ligt ook weer op 400 meter. Op het laagste punt ligt de Dode Zee dus ongeveer 800 meter onder de zeespiegel. Zelfs dat geeft al aan hoe laag Sodom en Gomorra waren.

Het derde vers van hoofdstuk Rum verwijst naar het gebied als 'adna'l-ard', het laagste punt op aarde. Hoewel dit ook wel geïnterpreteerd is als 'het dichtstbijzijnde gebied' in verband met de nabijheid van Mekka, is de essentiële en letterlijke betekenis van de term 'het laagste punt op aarde'. Moderne landmeetkundige technieken tonen inderdaad aan dat het laagste punt op aarde het bekken van de Dode Zee is. Aangezien het onmogelijk zou zijn geweest om dit te meten toen de Qur'an werd geopenbaard, dient dit ook als een ander wetenschappelijk bewijs dat de Qur'an het woord van Allah is.

Een ander kenmerk van de Dode Zee is dat het voor bijna 35% uit zout bestaat. Dat maakt het onleefbaar voor vissen of planten; vandaar de naam 'Dode Zee'. Het is ook opmerkelijk dat zelfs dieren niet in dit verdoemde gebied leven. Het meer is teer gekleurd en verspreidt een vieze geur. Door zijn verschijning en geur is het alsof het meer de mensen vertelt over de zonden die ooit in het gebied zijn begaan.

Men denkt dat de gebeurtenissen rond Sodom en Gomorra die de Qur'an overbrengt rond 1800 voor Christus plaatsvonden. Van het hoge zoutgehalte in het gebied is bekend dat het bomen heeft verdroogd. Door de goddelijke straf zonken de overblijfselen van de steden onder de grond.

Het lot van Sodom en Gomorra lijkt veel op dat van Pompeii.

De verwoesting van Pompeii

Pompeii was een Italiaanse stad die het symbool is geworden van de degeneratie van het Romeinse Rijk. Net als Sodom en Gomorra was het de seksuele perversie die haar ondergang veroorzaakte.

Historische verslagen suggereren dat vlak voordat de stad werd verwoest, de inwoners van Pompeii zich op het eindpunt van afwijkend gedrag en immoraliteit bevonden. Rond 79 na Christus barstte de nabijgelegen Vesuvius plotseling uit en de lava vaagde de stad van de kaart. Geen enkele persoon kon ontsnappen. Sommigen stierven op heterdaad en werden bedekt met vulkanische as en steen.

Dit gebeurde allemaal in een oogwenk. Allah's vergelding heeft de boosdoeners altijd in een oogwenk gevangen. Zoals in het geval van Pompeii, zijn sommige van hun overblijfselen voor iedereen te zien bewaard gebleven.

De Qur'an verwijst naar zulke ogenblikkelijke verwoestingen in het volgende:

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ

"Er was niets anders dan één enkele schreeuw, en ineens waren ze uitgeroeid.." (Ya Sin, 36: 29)

Dat was hoe de mensen van Pompeii omkwamen. Hun stenen lichamen die tot op de dag van vandaag twee millennia hebben overleefd, behoren tot de griezeligste taferelen uit de geschiedenis.

De Almachtige verklaart:

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ
مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا

"Hoeveel generaties hebben Wij niet vóór hen ten gronde gericht? Merk jij nog iets van één van hen, of hoor je nog zacht gefluister van één van hen?" (Maryam, 19: 98)

De geschiedenis is bijna een kerkhof van verloren naties. Ongeloof, perversie en tirannie voerden de redenen voor hun vernietiging aan. Hun laatste momenten in het aangezicht van Allah's wraak bieden ons beelden om over na te denken. Ondanks de eeuwen die voorbij zijn gegaan, blijft Pompeii ons de lijken tonen van mensen die in steen zijn veranderd vanwege hun slechtheid. Het is alsof het de silhouetten zijn van mensen wiens ziel beesten waren geworden!

Maar voor simpele mensen die niet in staat zijn om de waarheid achter hun vernietiging te zien en die de dingen alleen met het oog van het ego bekijken, zijn het slechts standbeelden die een beetje interesse opwekken tijdens het sightseeën.

En net als het goddeloze land van Sodom en Gomorra dat diep in de grond was weggezonken en de paleizen die Aad en Thamud in rotsen hadden uitgehakt in de veronderstelling dat de wereld een eeuwige troon van plezier was, zijn ze nu verlaten, behalve misschien voor de uilen die er nu hun intrek hebben genomen.

GOEDE ZEDEN EN HET BESCHERMEN VAN DE GENERATIE

Allah heeft de mens geschapen als een toonbeeld van elegantie en diepgang. Zijn echte essentie ligt echter in het dienen van Allah, het begrijpen van Zijn Glorie en het verkrijgen van inzicht in spirituele mysteries.

Het universum en de schepselen daarin zijn geen toevallige toevalligheden zonder doel. Dat is de mens ook niet. Hij is niet geschapen om te zwerven volgens zijn grillen. Er is een goddelijk doel achter zijn schepping. De mens is het enige wezen dat Allah's eigenschappen van schoonheid (jamal) en glorie (jalal) kan weerspiegelen en daarom het enige wezen dat een vriend (khalil) van de Heer kan zijn.

Alle andere wezens bestaan om de mens te helpen overleven. De mens is tot kalief gemaakt. Het is echter een vertrouwen dat alleen wordt gegeven aan hen die bereid zijn offers te brengen. Voor degenen die deze plicht goed uitvoeren, wordt de Heer hun ziende oog en horende oor. Dit is alleen mogelijk door de moraal van de Qur'an te belichamen. De Almachtige zegt:

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ إِدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي
بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ. وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا
وَمَا يُلَقَّاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ

"En de goedaardige en de boosaardige daad zijn niet gelijk. Drijf [de boosaardige daad] terug met een daad die beter is, dan zal hij, tussen wie en julliezelf er vijandigheid bestond, als het ware een trouwe vriend worden. En aan geen anderen wordt deze [gunst, handelwijze] verleend dan aan diegenen die geduldig zijn, en geen ander wordt deze verleend dan aan de bezitter van geweldig geluk.."
(Fussilat, 41: 34-35)

De Qur'an brengt een persoon naar het toppunt van moraal. Het is een goede moraal die schoonheid toevoegt aan alle daden van aanbidding. Hasan Basri bedankte en stuurde zelfs geschenken naar mensen die achter zijn rug spraken.

De mens is in deze wereld gekomen als een samenstelling van goddelijke schoonheden. Omdat hij is onderworpen aan een beproeving die leven heet, heeft hij ook een tijdelijke vrijheid gekregen om te kiezen tussen goed en kwaad. Hij is alleen gelaten tussen de honger van zijn ego naar het kwade en de neigingen van zijn geest naar het goede.

Het risico van slechte gewoonten is er om die beproeving te garanderen. De Qur'an zegt:

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا. فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا.
قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

"En bij de ziel en Wie haar heeft vervolmaakt en haar [de ziel] heeft geïnspireerd tot hetgeen zondig en hetgeen godvrezend voor haar is. Succesvol is degene die haar [zijn ziel, van slechte daden] zuivert en verloren is degene die haar [zijn ziel, met slechte daden] te gronde richt.." (Al-Shams, 91: 7-10)

Het is de goede natuur die een mens maakt, terwijl een slechte natuur hem in iets anders verandert.

Het is de donkerste, domste en gevaarlijkste van alle vergissingen om op Allah's aarde te leven en het beste van Zijn zegeningen te maken, terwijl je in opstand komt tegen Zijn geboden. Tirannen en degenen die zich verzetten tegen de orde van het geloof en de moraal kunnen de goddelijke vergelding niet ontlopen.

De enige manier om als mens te leven is door middel van religie en moraal. De belichaming van menselijkheid en het meest perfecte rolmodel is de Profeet Mohammed Mustafa (vzmh).

De Qur'an zegt:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ
يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

"Jullie hebben in de boodschapper van Allah een prachtig voorbeeld voor wie hoopt op Allah en de Laatste Dag en voor wie Allah vaak gedenkt.." (Al-Ahzab, 33: 21)

De Profeet (vzmh) verwijst naar zijn hoge moraal als hij zegt:

"Mijn Heer heeft mij getraind en opgeleid...en prachtig ook." (Suyuti, al-Jamiu's-Saghir, I, 12)

Daarom kan het geheim van het menselijk wezen alleen ontrafeld worden door de Mohammedaanse waarheid. Hoe meer men in hem vergaat, hoe duidelijker de goddelijke mysteries worden.

Moge onze Heer ons allen verzamelen onder de banier van moraal en geluk van de Profeet (vzmh)!

Amin…

ONZE KINDEREN BESCHERMEN

Het hebben van een gezin en kinderen zijn natuurlijke gevolgen van het goddelijke geschenk dat leven is.

Alle profeten sinds Adam (as) hebben groot belang gehecht aan het huwelijk ter ere van de voortplanting. Alleen door een sterk huwelijk is het mogelijk om het gezin te beschermen. Generaties die buitenechtelijk geboren zijn en daarom verstoken zijn gebleven van een huishoudelijke opvoeding, kunnen de samenleving ontwrichten, haar fundamenten doen wankelen en anarchie veroorzaken. Er bestaat geen grotere stommiteit om de gelukzaligheid van het huwelijk in te ruilen voor de smerigheid van buitenechtelijke relaties.

Het opvoeden van rechtschapen kinderen is de oorzaak van het grootste geluk van de mensheid. De Profeet (vzmh) zegt:

"Een vader laat zijn kind geen grotere erfenis na dan een goede moraal". (Al-Tirmidhi, Birr, 33)

Ook stress en ontberingen tijdens het opvoeden van kinderen zijn middelen om te boeten voor iemands zonden.

De Qur'an schijnt een licht op de wegen naar eeuwig geluk door ons eraan te herinneren dat naties die hun scheppingsdoel hebben verwaarloosd, hun geestelijke eer en menselijke waardigheid hebben verloren en daarom van de aardbodem zijn weggevaagd.

Moge onze Heer ons de vaardigheid geven om te gebruiken wat Hij ons heeft gegeven op Zijn pad!

Amin…

Profeet Lūṭ

The Mediterranean
Tiberias
Nazareth
Yarmuk
Busra
Palestine
Nablus
Jaffa
Jericho
Amman
Jerusalem
Lake of Lut
(The Dead Sea)
Sodom and Gomorrah
Eilat (Aqaba)
Sinai
Gulf of Aqaba
North
West
East
South

PROFEET

DHULQARNAYN

-vrede zij met hem-

De man die de vlag van de tawhid naar het oosten en het westen droeg

DHULQARNAYN

-vrede zij met hem-

Dhulqarnayn betekent letterlijk 'de eigenaar van twee tijdperken'. Rapporten suggereren dat hij zo werd genoemd omdat hij het oosten en westen van de aarde bereisde, en dat Allah hem macht gaf over duisternis en licht.

Het is omstreden of Dhulqarnayn (as) een profeet of heilige was. De Qur'an spreekt kort over zijn reizen naar het oosten en het westen. Er wordt gezegd dat hij een afstammeling is van de zoon van Nūḥ (as), Yafes, en dat zijn echte naam Iskandar is, waarvan de westerse variant Alexander is. Hij moet echter niet verward worden met Alexander de Grote. Alexander de Grote was een generaal, geboren in Macedonië in de 3e eeuw voor Christus, die op veldtocht ging tot India in het oosten. Hij was een student van Aristoteles. Dhulqarnayn (as) leefde echter rond dezelfde tijd als Ibrāhīm(as). Er wordt zelfs gezegd dat hij met Ibrāhīm(as) op bedevaart ging en zijn zegeningen ontving.

Bovendien vertonen de aard en de motieven van Alexanders expedities weinig gelijkenis met die van Dhulqarnayn (as). De geschiedenis vertelt ons niet dat Alexander ooit een muur heeft gebouwd. Alexander geloofde ook niet in Allah. Ook behandelde hij de naties die hij veroverde niet met barmhartigheid en rechtvaardigheid. Vele details van Alexanders leven zijn opgetekend, maar geen van zijn gedrag vertoont ook maar een kleine gelijkenis met dat van Dhulqarnayn (as). Alexander draagt geen enkele kwaliteit die de titel 'Dhulqarnayn' echt waardig is.

Er wordt verhaald dat Dhulqarnayn's (as) eerste neef Khidr (as) was, die als commandant in het leger diende. Dhulqarnayn (as) leidde het leger in oorlogen tegen heidenen. Hij bouwde een muur van koper en ijzer tegen de naties van Gog en Magog. Hij verspreidde de religie van Allah (swt) en de boodschap van Zijn Eenheid en bracht waarheid en gerechtigheid aan de mensen.

Dhulqarnayn (as) overleed in Dumatu'l Jandal, tussen Medina en Damascus, en wordt verondersteld begraven te zijn nabij Mekka in het Tihamah gebergte.

In zijn interpretatie van de Qur'an merkt Qurtubi op dat slechts vier mensen heersten over de hele aarde zoals die toen bekend was. Twee van hen waren moslims, terwijl de andere twee heidenen waren. De moslims waren Dhulqarnayn (as) en Su-

laymān (as), terwijl de heidenen Nimrod en Nebukadnezar waren. Er zal ook een vijfde persoon komen, ook een moslim, om over de hele aarde te heersen. In overeenstemming met de verklaring **"Hij ervoor kan zorgen dat zij zegeviert over alle religies**, " (Al-Tawbah, 9: 33) zal die persoon Mahdi (as) zijn. (Al-Qurtubi, Tafsir, XI, 47-48)

Ali (kw) werd eens gevraagd hoe Dhulqarnayn (as) erin geslaagd was om de uiteinden van het oosten en het westen van de wereld te bereiken. Hij legde uit:

"De wolken zouden aan hem toegeven. Alles wat hij nodig had stond onder zijn bevel. Het maakte geen verschil of het dag of nacht was, want het licht scheen altijd voor hem." (Ibn Isḥāq, Sirat, p. 185)

❁

In de Mekkaanse periode legde de Profeet (vzmh) de verhalen van vroegere naties uit aan zijn volgelingen om over na te denken. Joden en Perzen begonnen toen hun eigen verhalen over vroegere volkeren uit te werken. In die tijd waren er Joden in Medina die geloofden dat de laatste profeet uit hun gemeenschap geboren zou worden. Toen ze hoorden dat er een profeet uit Mekka was gekomen, stuurden ze een boodschap naar de heidenen, zeggende:

"Test hem om te zien of hij werkelijk een profeet is! Vraag hem over de Slapers van de Grot, Dhulqarnayn en de aard van de geest! Als hij de eerste twee vragen volledig beantwoordt, maar kort is met de laatste, dan is hij een profeet die gevolgd moet worden. Maar als hij ze niet kan beantwoorden, dan is hij een leugenaar!"

Dus gingen de Mekkaanse heidenen naar de Profeet (vzmh) en vroegen: "Wie zijn de Slapers van de Grot en Dhulqarnayn, die op veldtocht gingen naar het oosten en het westen? En wat is de aard van de geest?"

Het was toen dat Allah hoofdstuk al-Kahf openbaarde. Dit is hoe het begint met het vertellen van het verhaal van Dhulqarnayn:

وَيَسْأَلُونَكَ عَنْ ذِي الْقَرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا.
إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا

"Zij bevragen jou over *Dhū al-Qarnayn*. Zeg: "Ik zal jullie een verhaal over hem vertellen. Wij hebben zijn positie op aarde gevestigd en hebben hem tot [het bereiken van] alles middelen en wegen geschonken.." (Al-Kahf, 18: 83-84) (Al-Alusi, Tafsir, XVI, 24; Al-Wahidi, p. 306)

De eigenschappen van Dhulqarnayn (as)

Allah de Almachtige had Dhulqarnayn (as) macht gegeven. Hij lanceerde expedities naar het oosten en het westen en bouwde de muur van een mengsel van koper en ijzer.

Hij had wolken en andere middelen tot zijn dienst om van plaats naar plaats te reizen.

Hij kreeg kennis, gezag en een uitzonderlijk inzicht.

Hij had twee vlaggen, een witte en een zwarte. Als hij bij daglicht reisde, plaatste hij de zwarte vlag achter zich en dan daalde de duisternis neer op zijn pad. Op die manier zouden de vijanden die hem achtervolgden verbijsterd raken en verdwalen in het donker. s Nachts zou hij de witte vlag voor zich plaatsen, die het pad voor zijn soldaten zou verlichten en hem in staat zou stellen zijn vijanden te verjagen.

Dhulqarnayn (as) was barmhartig en rechtvaardig tegenover zijn onderdanen. Nadat hij een land had veroverd, zei hij tegen de mensen: "De onschuldige heeft geen reden om bang te zijn. Zij die goed doen zullen hun beloning krijgen." Hij vond een weg in de harten van de mensen door mededogen, tolerantie en begrip. Hij hield van alles wat goed was voor de mensen.

Dhulqarnayn (as) was geen slaaf van hebzucht en ambitie. In de tijd dat mensen hem geld aanboden in ruil voor het bouwen van een muur, zei hij: "Allah heeft mij gezegend met te veel dingen voor mij om behoefte te hebben aan wat jullie aanbieden. Werk in plaats daarvan aan de muur en help me met je fysieke kracht."

Hij was vrijgevig. In tegenstelling tot andere heersers streefde hij niet naar rijkdom. Hij was een zachtmoedig en vergevingsgezind man, die veel weggaf aan liefdadigheid.

Dhulqarnayn (as) was bescheiden, waardig en wijs. Hij erkende dat zijn ware doel was om mensen te dienen en hen gerechtigheid te brengen. Hij geloofde dat rijkdom voor het welzijn van de mensen was, niet voor het comfort van koningen.

Campagnes van Tawhid

Dhulqarnayn (as) breidde de grenzen van zijn rijk uit en versterkte zijn staat. Hij begon Allah's verboden en geboden over de hele wereld te verspreiden. Met zijn leger van gelovigen leidde hij eerst een expeditie naar het westen. Hij nodigde elke heidense natie uit om te geloven dat Allah Eén is. Hij bereikte het verste punt in het westen. Het land was tot een einde gekomen en ze stonden aan de oevers van een uitgestrekte oceaan. Het was zonsondergang en het leek alsof de zon in een modderpoel dompelde. Daar zag hij een heidens volk. Sommigen van hen geloofden in de boodschap van Dhulqarnayn (as). Anderen verzetten zich. Toch werden ze snel

verslagen. Uiteindelijk toonden zij berouw en omarmden het geloof van tawhid. De Qur'an legt uit:

فَأَتْبَعَ سَبَبًا. حَتَّى إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا.

"En hij volgde een weg, [of hij verkoos de juiste weg te volgen], totdat hij het verste punt in de richting van de zonsondergang had bereikt en de zon in een bron van modderig water zag ondergaan, en daar een volk aantrof. Wij zeiden: "O *Dhū al-Qarnayn*, bestraf hen of behandel hen met vriendelijkheid."" (Al-Kahf, 18: 85-86)

Hoewel het Dhulqarnayn (as) was toegestaan om met deze mensen om te gaan zoals hij wilde, koos hij ervoor om binnen de goddelijke richtlijnen te handelen:

قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَى رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا.
وَأَمَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءً الْحُسْنَى وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا

"Hij zei: "Degene die onrecht doet, hem bestraffen wij. Daarna wordt hij teruggebracht tot zijn Heer, Die hem onvoorstelbaar [zwaar] bestraft. Degene die gelooft en oprechte daden verricht, voor hem is er een goede beloning." En Wij zullen gemakkelijke, milde woorden vanuit Ons gebod tot hem spreken. " (Al-Kahf, 18: 87-88)

Dhulqarnayn (as) nodigde mensen altijd uit om te geloven. Zij die accepteerden vonden redding. Anderen die zich verzetten werden gestraft.

Daarna keerde hij zijn leger naar het oosten en bereikte het punt van de dageraad. De Qur'an zegt:

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا. حَتَّى إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَى قَوْمٍ
لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا. كَذَلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا

"Daarna volgde hij [opnieuw] een weg, [of verkoos hij de juiste weg te volgen], totdat hij tijdens een zonsopgang een land bereikte, waar hij de zon boven een volk zag opgaan waaraan Wij tegen [de hitte van] de zon geen enkele [beschermende] sluier hadden [aan]geboden. Zo was het. Wij waren volledig op de hoogte van wat hij [*Dhū al- Qarnayn*] had gedaan.." (Al-Kahf, 18: 89-91)

Dit suggereert dat Dhulqarnayn (as) op deze expeditie het ene land na het andere veroverde totdat hij het verste punt in het oosten bereikte, waar de beschaving tot een einde was gekomen. Daar trof hij een volk aan dat nog primitief leefde, zonder goede kleding of huizen.

Als de zon opkwam, zochten ze de schaduw op in hun grotten of gingen ze naar de zee; en ze kwamen pas naar buiten om voedsel te zoeken als de hitte voorbij was. Dhulqarnayn (as) nodigde hen ook uit tot de religie van de waarheid.

Vervolgens leidde hij zijn leger naar het noorden totdat hij een volk tegenkwam dat een vreemde taal sprak. Hij sprak tot hen door middel van een tolk. De Almachtige zegt:

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا. حَتَّى إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ
وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا

"Daarna volgde hij [opnieuw] een weg, [of verkoos hij de juiste weg te volgen], totdat hij [een locatie] tussen twee barrières bereikte, waar hij een volk aantrof, dat nauwelijks in staat was een woord te begrijpen.." (Al-Kahf, 18: 92-93)

Zij klaagden bij Dhulqarnayn (as) over de voortdurende pesterijen van Gog en Magog en vroegen hem een muur te bouwen om hen buiten te houden. Hierna werd de Muur van Dhulqarnayn gebouwd. Deze natie koos toen het pad van verlossing en werd moslim.

De Qur'an vertelt over deze gebeurtenis:

قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ
لَكَ خَرْجًا عَلَى أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا. قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ
فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا. آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّى إِذَا سَاوَى
بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّى إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا. فَمَا
اسْطَاعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا. قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ
وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا

"Zij zeiden: "O *Dhū al-Qarnayn*, *Yàjūj* en *Màjūj* [Gog en Magog] zaaien verderf op aarde. Zullen wij jou een [eervolle] vergoeding betalen, op voorwaarde dat jij een barrière tussen ons en hen opwerpt?" Hij zei: "De [macht] waarvan mijn Heer mij heeft voorzien is beter. Ondersteunen jullie mij met [inzet van menselijke] kracht, dan zal ik tussen jullie en hen een sterk bolwerk oprichten. Breng mij blokken ijzer." Toen hij de ruimte tussen beide hellingen had geëgaliseerd, zei hij: "Blaas." Toen hij het [ijzer] tot [witgloeiend] vuur had gemaakt, zei hij: "Breng mij gesmolten koper, opdat ik het er overheen kan gieten." Zo waren zij [*Yàjūj* en *Màjūj*] niet in staat er overheen te klimmen, noch konden ze er een gat in maken. Hij zei: "Dit is een genade van mijn Heer. Doch wanneer de belofte

van mijn Heer wordt vervuld, zal Hij deze [barrière] met de grond gelijk maken. En de belofte van mijn Heer is altijd waar." '" (Al-Kahf, 18: 94-98)

De Muur van Dhulqarnayn is niet de Chinese Muur. De exacte locatie wordt betwist. Toch is het instorten ervan een teken van het laatste uur. Gog en Magog zullen de muur doorbreken en onheil stichten over de hele aarde.

Gog en Magog

Verslagen zeggen dat Gog en Magog twee lastige en kwaadaardige naties zijn. Ze hebben platte gezichten, kleine ogen en grote oren. Ze zijn klein van stuk maar talrijk. Wanneer de Dag des Oordeels nadert, zullen zij zich over de wereld verspreiden en zich snel vermenigvuldigen, als vliegen op honing. Alleen Allah (swt) weet waar ze nu zijn.

Wanneer die tijd komt, zal de Muur van Dhulqarnayn worden platgegooid en Gog en Magog zullen elk deel van de wereld overspoelen, behalve Mekka, Medina en Jeruzalem. Alleen deze drie plaatsen zullen gespaard blijven. Zij zullen alles op hun pad verteren en hun omgeving verwoesten. Ze zullen kwellen als een sprinkhanenplaag en zo lastig zijn als een zwerm kakkerlakken. Uiteindelijk zal Allah hen vernietigen.

De Profeet (as) zei:

"Elke dag hakken Gog en Magog aan de muur. Maar net als ze op het punt staan een gat te maken, zegt hun leider tegen hen:

'Genoeg voor vandaag; morgenochtend gaan jullie weer verder'. Toch herstelt Allah (swt) 's nachts de muur sterker dan voorheen. Zo zullen er dagen volgen, de een na de ander, totdat uiteindelijk hun tijd om is en zij weer de ruimte krijgen om de mensen lastig te vallen. Deze keer zal hun leider zeggen:

'Genoeg voor vandaag. Als Allah het wil, boren jullie morgen een gat door de muur!' Hij zal voor de eerste keer Allah-wil zeggen.

Dus stoppen ze met werken en komen de volgende dag terug, deze keer om de muur aan te treffen zoals ze hem de nacht ervoor hadden achtergelaten. Aan het einde van de dag zullen ze een gat openbreken. Dan zullen ze op de mensen neerdalen. Ze zullen elke waterbron leeg drinken. Mensen zullen bang voor hen wegvluchten. Gog en Magog zullen een pijl in de lucht schieten. De pijl zal naar beneden vallen met bloed aan de punt. Zij zullen zeggen:

'Wij hebben degenen op aarde vertrapt en verpletterd en degenen in de hemelen vernederd!'

Allah (swt) zal maden sturen die hen uit de nekken van hun nekken zullen grijpen. Deze maden zullen hen in stukken scheuren en hun ontmantelde lijken op de

grond leggen. En bij de naam van Hem die mijn leven in Zijn handen heeft, elk dier op aarde zou verjongen, borstvoeding geven en opknappen alleen maar door zich te voeden met hun lijken." *(Al-Tirmidhi, Tafsir, 18/6; Ibn Majah, Fitan, 33/4080)*

Abdullah ibn Masud (ra) legt uit:

"In de nacht van Miraj ontmoette de Boodschapper van Allah (vzmh) de profeten Ibrāhīm(as), Mūsā (as) en ʿĪsā (as). Zij bespraken de dag des oordeels. Ze raadpleegden eerst Ibrāhīm(as). Hij had er geen kennis over. Daarna vroegen zij Mūsā (as). Ook hij wist er niets van. Toen was het de beurt aan ʿĪsā (as) om te spreken.

'Mij is kennis gegeven over de Tekenen die vóór de Dag zullen komen', zei hij. 'Maar alleen Allah weet wanneer de dag precies zal zijn'. Vervolgens sprak hij over de opkomst van Dajjal en voegde eraan toe:

'Ik zal dan weer naar beneden komen en hem doden. Daarna zullen de mensen terugkeren naar hun thuisland. Maar dan zullen zij worden ontmoet door Gog en Magog, die vanaf elke heuvel zullen aanvallen. Zij zullen al het water opdrinken dat zij vinden en alles bederven wat zij aanraken. Ik zal dan tot Allah bidden dat Gog en Magog omkomen, en dat zullen ze. De vieze geur van hun gedode lijken zal de aarde vullen. Dan zal ik nogmaals tot Allah bidden. Hij zal een regen sturen die hun lijken wegspoelt naar de zeeën. Daarna zullen de bergen afbrokkelen en uiteenvallen, en de aarde zal zich uitspreiden als leer. Er is mij verteld dat wanneer dat eenmaal heeft plaatsgevonden, de Dag des Oordeels zo dichtbij zal zijn als de geboorte is voor een vrouw in de laatste stadia van haar zwangerschap.'"

Awwam, die tot de overleveraars van die hadith behoort, zegt dat deze gebeurtenissen bevestigd worden door het vers:

حَتَّى إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ

"Zelfs wanneer *Yâjūj* en *Mâjūj* [op deze wereld] worden losgelaten en zij vanachter elke heuvel over de aarde [afdalend] uitzwermen. " (Al-Anbiya, 21: 96) (Ibn Maja, Fitan, 33/4081)

De Profeet (vzmh) informeert ons dat de vernietiging van Gog en Magog gevolgd zal worden door een periode van vrede en rust, waarin de mensen de religie zullen blijven beleven.

"Dit Huis (de Kaaba) zal zelfs na Gog en Magog pelgrims ontvangen." *(Al-Bukhari, Hajj, 47)*

De Profeet (vzmh) zegt ook dat Gog en Magog in het hellevuur geworpen zullen worden.

Abu Said (ra) rapporteert dat de Boodschapper van Allah (vzmh) zei:

"Op de Dag des Oordeels zal de Glorieuze Allah roepen: 'O, Adam!'

'Ja, mijn Heer', zal Adam (as) zeggen. 'Ik sta tot Uw beschikking. Al het goede ligt in Uw handen!' Dan hoort hij een stem:

'Allah heeft jou bevolen om de bewoners van de hel opzij te zetten!'

'Mijn Heer, hoeveel mensen zijn er in de hel?' zal Adam (as) vragen. Hij zal te horen krijgen:

'999 op de 1.000!'

En dat is de tijd waarin de zwangeren een miskraam zullen krijgen, kinderen zullen verouderen en mensen dronken zullen worden van de intensiteit van de bestraffing, ook al hebben ze niets te drinken gehad!'"

De metgezellen vonden het moeilijk te verteren wat ze zojuist gehoord hadden en werden bleek. Onze Profeet (vzmh) vervolgde:

"Elke 999 van de 1000 van Gog en Magog zal de hel binnengaan. Maar van jullie zal het 1 op de 1000 zijn. Weet dat jullie onder de gehele mensheid slechts zo talrijk zijn als een witte haarlok op een zwarte koe of een zwarte haarlok op een witte.'" *(Al-Bukhari, Tafsir, 22/1; Anbiya, 7)*

De Profeet (vzmh) heeft de gelovigen gewaarschuwd voor alle beproevingen vóór het laatste uur, in het bijzonder die van Gog en Magog.

Zaynab bint Jahsh (rha) vertelt:

"De Boodschapper van Allah (vzmh) kwam eens doodsbang de kamer binnen en zei:

'Er is geen god dan Allah! Wee de Arabieren van een naderende catastrofe!' Hij maakte toen een cirkel met zijn duim en wijsvinger en zei: 'Vandaag is er een geheel als dit doorboord in de muur van Gog en Magog!'

Ik vroeg: 'Boodschapper van Allah, betekent dit dat we allemaal vernietigd zullen worden, zelfs met rechtschapen mensen onder ons?' (Al-Bukhari, Anbiya, 7; Muslim, Fitan, 1/2880)

De reden waarom de Profeet (vzmh) hier alleen naar 'Arabieren' verwijst, is het feit dat de moslims van die tijd allemaal behalve Arabisch waren. Daarom is het beter om het op te vatten als een verwijzing naar alle moslims. Sommige geleerden zeggen dat 'de naderende catastrofe' de problemen impliceert die begonnen met de moord op kalief Uthman (ra). Deze problemen worden beschouwd als de eerste geestelijke en fysieke scheuren die verschenen in de muur van Gog en Magog.

Verhalen over wijsheid uit Dhulqarnayn (as)

Tijdens een van zijn veldtochten kwam Dhulqarnayn (as) een stam tegen die probeerde hun ego's en de angst voor de dood te overwinnen. Ze bezaten geen rijkdom zoals goud of zilver en aten alleen groenten, die ze met grote zorg conserveerden. Elke persoon groef ook zijn eigen graf, maakte het elke dag schoon en verrichtte er zijn gebeden in. Dhulqarnayn (as) ontbood hun leider. Maar hij weigerde naar hem toe te gaan.

"Ik wil niemand zien", merkte hij op. "En als iemand mij wil zien, dan kan hij hierheen komen!"

Dus ging Dhulqarnayn (as) hem persoonlijk opzoeken.

"Waarom heb je mijn uitnodiging geweigerd?" vroeg hij.

"Ik zou gekomen zijn als ik je nodig had", antwoordde het opperhoofd.

Dhulqarnayn (as) vroeg toen: "Wat is het verhaal met jullie mensen? Ik ben niemand zoals jullie tegengekomen!"

"Wel, wij hechten geen waarde aan goud en zilver", legde het opperhoofd uit, "omdat we zijn gaan beseffen dat als iemand er eenmaal een bepaalde hoeveelheid van heeft, hij meer wil. Maar daarbij verliest hij zijn innerlijke rust. Daarom hebben we besloten niet achter de wereld aan te jagen."

"Wat zijn deze graven?", vroeg Dhulqarnayn (as) toen. "Waarom graven jullie ze op en bidden jullie erin?"

Het opperhoofd zei: "Dat doen we om ons verlangen naar de wereld te beteugelen. Zodra we de graven zien, herinneren we ons dat we erin zullen eindigen. En dat doet ons al het andere vergeten."

"Waarom eten jullie niets anders dan groenten?" Vroeg Dhulqarnayn (as) toen.

"We willen niet dat onze magen graven voor dieren worden", zei hij. "Bovendien smaakt al het voedsel hetzelfde zodra het de keel passeert!"[57]

Een man kwam eens naar Dhulqarnayn (as) en vroeg: "Leer me iets dat mijn geloof zal versterken en *yaqin*!"[58]

Hij adviseerde: "Word op niemand boos... want er is nooit een gemakkelijker moment voor de duivel om iemands lichaam binnen te dringen dan wanneer hij boos is. Haast je niet! Door je te haasten, zul je verliezen wat naar je toe zou zijn

57. Het kan geen kwaad om vlees te eten van dieren die God rein heeft verklaard. Deze mensen onthielden zich uit vrije keuze.
58. *Yaqin* betekent zekere en volledige kennis zonder enige twijfel.

gekomen. Wees zacht voor mensen dichtbij en veraf! Onthoud je van koppigheid, ongeloof en het onderdrukken van anderen!"

Op zijn sterfbed zei Dhulqarnayn (as):

"Was mijn lijk, wikkel het in een lijkwade en leg het in een kist. Laat echter mijn armen hangen. Laat mijn dienaren mij volgen en mijn schatten op muildieren laden. Laat de mensen zien dat ook ik, ondanks mijn prachtige koningschap, met lege handen ga en noch mijn rijkdommen noch mijn dienaren mee kan nemen naar de overkant. En laat ze niet misleid worden door de verblinding van het woord!"

Zijn wil werd uitgevoerd. Geleerden hebben zijn woorden geïnterpreteerd als:

"Ik veroverde oost en west met onoverwinnelijke legers achter mij. Ontelbare soldaten en dienaren stonden onder mijn bevel. Geen van hen was mij ooit ongehoorzaam. De wereld was van eind tot eind onder mijn heerschappij. Ik bezat schatten die geen ziel kon tellen. Maar geen enkele is blijvend. Terwijl ik naar het graf gedragen word, kun je zien dat mijn handen ontbloot zijn. Rijkdom blijft in de wereld. Doe dingen die je mee kunt nemen naar de eeuwigheid!"

De Profeet (vzmh) bevestigt dat ook met de woorden:

"Drie dingen volgen de dode naar het graf: zijn familie, rijkdom en daden. Twee daarvan, de familie en de rijkdom, keren terug terwijl de daden aan zijn zijde blijven."
(Al-Bukhari, Riqaq, 42; Muslim, Zuhd, 5)

Ondanks zijn koninkrijk maakte Dhulqarnayn (as) wapens en verdiende hij de kost met zijn eigen arbeid. Hij schonk wat hij niet nodig had.

Vrede zij met hem…

JIHAD EN HET GOEDE BEVELEN

Gelovigen die het beste van beide werelden willen, moeten hun leven, rijkdom en alles wat Allah (swt) hen gegeven heeft gebruiken voor serieuze inspanningen. Voor iemand die in beslag wordt genomen door de gedachte aan de dood en daarna, kan er geen groter doel zijn dan het behagen van Allah (swt). De Qur'an verklaart:

لَتُبْلَوُنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ

"Jullie worden zeker op de proef gesteld omtrent jullie bezittingen en omtrent jullie zelf.." (Al Imran, 3: 186)

Daarom leidt het verspillen van Allah's zegeningen voor geen enkel doel tot vernietiging.

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ. إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

"De Dag waarop noch rijkdom noch zonen ten voordele strekken,." (Al-Shu'ara, 26: 88-89)

Het toestaan van onwetendheid om te consumeren wat Allah heeft gegeven leidt tot onrust in zowel het individu als de samenleving. Echter, handelen met een gezond hart zal het paradijs op aarde brengen, waar de samenleving de vrede en het comfort vindt waarnaar het verlangt.

Abu Said al-Khudri (ra) vertelt:

"De Boodschapper van Allah (vzmh) werd eens gevraagd: 'Wie is de beste van de mensen?'

Hij zei, *'Hij die jihad aanbiedt, met zijn leven en bezittingen, op de Weg van Allah!'"* (Al-Bukhari, Jihad, 2; Muslim, Imarah, 122,123)

Een andere hadith zegt: "De ware jihad is oorlog voeren tegen het ego." (Al-Tirmidhi, Fada'il al-Jihad, 2/1621)

Een moslim overwint verdriet en verovert vreugde door in Allah (swt) te geloven en goede dingen te doen. Een ware gelovige is een persoon waar anderen van profiteren, zowel in woorden als in daden.

❁

Een prachtig voorbeeld hiervan is metgezel Mūsāb ibn Umayr (ra).

Ondanks dat hij uit een rijk Mekkaans gezin kwam, riskeerde de jonge Mūsāb (ra) alles om moslim te worden. Hij trok zich niets aan van de dreigementen van zijn ouders dat ze hem van hun fortuin zouden beroven, want hij migreerde naar Medina, arm en vervreemd van zijn familie. Daar begon hij enthousiast te werken op de weg van de Heer en diende als een middel in het leiden van vele mensen. Mūsāb (ra) was een vaandeldrager tijdens de Slag bij Uhud, 11: waar hij uiteindelijk werd gemarteld terwijl hij de Profeet (vzmh) probeerde te verdedigen. Een engel nam toen de vorm van Mūsāb (ra) aan en pakte de vlag. De Profeet (vzmh), die in het heetst van de strijd nog niet doorhad dat Mūsāb (ra) was gevallen, riep:

"Vooruit, Mūsāb...vooruit!"

De engel wierp toen een blik achterom. Dat was toen de Profeet (vzmh) begreep dat het een engel was en dat Mūsāb (ra) was gemarteld.

Hoewel het lichaam van Mūsāb (ra) later op het slagveld werd gevonden, konden de metgezellen zelfs geen lijkwade vinden om hem te bedekken. Hij behoort tot de mensen die de Qur'an prijst in het vers hieronder:

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ
قَضَى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا

"Onder de gelovigen bevinden zich mensen die trouw zijn gebleven aan het verbond dat zij met Allah hebben gesloten. En onder hen bevinden zich degenen die hun eed hebben gehouden en anderen die nog wachten. En zij hebben [hun beloftes] niet in het minst veranderd.." (Al-Ahzab, 33: 23)

De Almachtige zegt ook:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى
بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

"Allah heeft van de gelovigen hun persoon en hun bezittingen gekocht, opdat [in ruil daarvoor] de Tuin voor hen is. Zij strijden op het pad van Allah, dus doden zij en worden zij gedood, als een ware gelofte [bindend] voor Hem, in de *Tawrāt*, in de *Injīl* en in de Koran. En Wie is er trouwer aan zijn beloften dan Allah? Verheug jullie dus in de overeenkomst die jullie zijn aangegaan. Dat is de geweldige overwinning." (Al-Tawbah, 9: 111)

Er is overgeleverd dat het bovenstaande vers werd geopenbaard tijdens de tweede belofte in Aqabah. Abdullah ibn Rawahah (ra), die tot de 70 mensen behoorde die hun woord gaven aan de Profeet (vzmh), zei:

"Boodschapper van Allah (vzmh)! U kunt elke voorwaarde stellen namens uw Heer en uzelf."

Daarop antwoordde de Profeet (vzmh):

"Namens mijn Heer vraag ik je om Hem te aanbidden en niemand als Zijn deelgenoot te houden. En namens mijzelf vraag ik jullie om mij te beschermen, zoals jullie ook jullie levens en eigendommen beschermen."

De metgezellen vroegen: "Als we dat doen, wat is er dan voor ons in?"

"Het paradijs!", zei de Profeet (vzmh).

"Wat een winstgevende handel!", riepen ze uit. "We zullen er niet op terugkomen. En waarom zouden we dat zelfs willen?" (Ibn Kathir, *Tafsir*, II, 406)

De levens van de metgezellen geven een levendig beeld van wat het betekent om te strijden op de Weg van Allah. Ze bouwden hun karakters op wat ze verkregen uit de diepten van het hart van de Profeet (vzmh), en ze absorbeerden zijn emoties naar het beste van hun kunnen. Het is opmerkelijk dat, hoewel 120.000 metgezellen zich bij de Profeet (vzmh) voegden tijdens zijn Afscheidsbedevaart, slechts 20.000 van hen begraven zijn in Mekka en Medina. De rest van hen trok naar alle vier hoeken van de wereld, ver en wijd, om de boodschap van Islam te verspreiden en het woord van Allah hoog te houden. Het verste punt dat ze bereikten was waar ze uiteindelijk begraven werden.

Ze deinsden er nooit voor terug om hun bezittingen of hun levens op te offeren voor het goede. Telkens als de Profeet (vzmh) hen vroeg om offers te brengen voor een hoog doel, gaven ze gul wat ze maar hadden. De vrouwelijke metgezellen gaven hun oorbellen, armbanden en kettingen zonder de minste aarzeling.

Sumayya (rha) schonk haar leven en werd zo de eerste martelaar van de Islam.

De familie van Uthman (ra) gaf al hun sieraden weg.

Toen hij kalief werd, schonk Umar ibn Abdulaziz al zijn rijkdom aan de staat om te gebruiken voor de behoeften van de armen.

Ook tijdens de veldtocht van Taboek, die de Qur'an beschrijft als saat'ul-usra of 'het zware uur', brachten alle vrouwen hun juwelen naar de Profeet (vzmh). Een 11-jarig meisje wilde ook graag haar oorbellen geven. Ze was echter niet in staat om ze uit haar oren te halen, dus scheurde ze ze uit en legde de bebloede oorbellen voor de Profeet (vzmh).

Aisha's (rha) zus Asma (rha) was blind geworden in de latere stadia van haar leven. Zijn zoon Abdullah ibn Zubayr (ra) stond op het punt om aan een militaire campagne te beginnen. Toen ze haar zoon omhelsde, realiseerde ze zich dat hij een harnas droeg. Ze zei tegen hem: "Draag je een harnas als een lafaard? Doe het af, nu!"

Hansa (rha) vocht samen met haar vier zonen in de Slag bij Qadisiyah. Op de avond voor de slag gaf ze hen de volgende raad:

"Mijn zonen! Jullie zijn uit vrije wil moslim geworden en zijn helemaal uit vrije wil hierheen gekomen. Jullie zijn goed op de hoogte van de grote beloningen die de Almachtige heeft voorbereid voor hen die strijden tegen de ongelovigen omwille van Hemzelf. Jullie weten heel goed dat het huis van het hiernamaals beter is dan het vluchtige verblijf op aarde. De Almachtige verklaart:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

"O jullie die geloven, wees geduldig en volhard met geduld; en wees op je hoede en voldoe aan je plichten jegens Allah, opdat jullie wellicht welslagen.." (Al Imran, 3: 200)

Dus, als je, met de wil van Allah, de dag van morgen haalt, houd dan je ogen open en vecht tegen de vijand. Zodra de strijd verhit raakt en woest wordt, ruk dan op tot in het hart van hun gelederen en zwaai jullie zwaarden naar hun commandanten. Je zult dan de overwinning en de oorlogsbuit krijgen. Maar bovenal zul je geëerd worden in het hoogste paradijs!"

Met deze woorden in hun gedachten gingen de broers de volgende ochtend de strijd aan. Ze vochten met grote moed en dapperheid en alle vier werden ze gemarteld. Toen het nieuws van haar zonen Hansa (rha) bereikte, zei ze:

"Alle lof zij Allah die mijn zonen heeft geëerd met het martelaarschap. Ik bid dat Hij mij met hen verenigt in Zijn oneindige barmhartigheid." (Ibn Abdi'l-Barr, al-Isti'ab, IV, 1827-29)

Voordat ze moslim werd, was Hansa (rha) een dichteres die bekend stond om de klaagliederen die ze had geschreven over haar gedode broers. Deze keer, na het proeven van de geestdrift van het geloof, had ze haar artistieke bekwaamheid gebruikt om haar eigen zonen te inspireren tot het martelaarschap. Toen ze hoorde dat ze haar kinderen, haar eigen vlees en bloed, had verloren op het slagveld, deed ze niets anders dan de Heer danken.

Dit zijn slechts een paar voorbeelden van talloze andere vrouwen die alles hebben gegeven voor de Heer.

Het moet duidelijk worden gemaakt dat jihad op de weg van Allah niet alleen het zwaaien met een zwaard op het slagveld betekent. Een zwaard is niet meer dan een stuk ijzer dat alleen opgeheven moet worden in tijden van noodzaak, zoals bij het beëindigen van onderdrukking en het instellen van gerechtigheid. De ware strijd is niet om landen te veroveren, maar om harten te veroveren.

De Qur'an gebruikt veel termen die te maken hebben met jihad, maar slechts een paar keer wordt de term qital gebruikt, wat oorlogvoering betekent. Nogmaals, het doet dit alleen uit noodzaak, op momenten dat oorlog absoluut onvermijdelijk is. Er kan geen oorlog zijn anders dan om Islam te beschermen en Allah's woord (ilay-i kalimatullah) te verhogen. Oorlogen die alleen gevoerd worden om grenzen te verleggen zijn een schande voor de mensheid. Islam staat oorlog alleen toe om gerechtigheid te vestigen, tirannie te verdrijven en diegenen te redden die onderdrukt worden. In de woorden van de Qur'an:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ
جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

"…voor wie een mens doodt, - anders dan voor [het vergelden van het doden van] een ander mens of het plegen van verderf op aarde -, is alsof hij de gehele mensheid heeft gedood, en dat het voor wie iemand laat leven is alsof hij de gehele mensheid laat leven…." (Al-Maidah, 5: 32)

Dus elke actie die ondernomen wordt om mensen te redden en te leiden is onderdeel van de jihad.

De Qur'an verklaart verder:

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ
عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Neem van hun bezittingen een bijdrage [*zakāt* en *sadaqa*] om hen te reinigen en te zuiveren. En bid voor hen, jouw smeekbede is een [bron van] geruststelling voor hen. Allah is Alhorend, Alwetend (*Samīʿ ʿAlīm*)." (Al-Tawbah, 9: 103)

Naar aanleiding van Allah's bevel om 'aalmoezen te geven', gingen de metgezellen met elkaar op de loop om alles wat ze hadden aan de Profeet (vzmh) te geven. Degenen die niets hadden om te geven begonnen met het hakken en verkopen van hout uit de heuvels of het dragen van water uit putten, en doneerden al het geld dat ze verdienden. Ze vermeden hun geestelijke en lichamelijke energie te verspillen aan de voorbijgaande vrije tijd van de wereld en de armoede in het hiernamaals. Ze waren zich volledig bewust van het feit dat Allah de ware eigenaar was van alle rijk-

dom en bezittingen en dat de mens er slechts een beperkte tijd toezicht op hield. Ze ruilden hun korte leven op aarde in voor een leven in de eeuwigheid.

In de aanloop naar de veldtocht van Taboek was de Profeet (as) donaties aan het inzamelen, en het enige wat Abu Aqil (ra) kon aanbieden was een beker dadels, hoewel hij ze harder nodig had dan wie dan ook.

"Boodschapper van Allah", zei hij. "Ik heb de hele nacht water op mijn rug gedragen voor twee kopjes dadels. Ik heb één beker thuis gelaten voor mijn kinderen en ik heb de andere naar jou gebracht, in de hoop dat Mijn Heer het zal accepteren!"

De Profeet (vzmh) zei tegen hem: "Moge Allah zegenen wat je hebt gebracht en wat je hebt achtergelaten." (Al-Tabari, *Tafsir*, X, 251)

Uqbah ibn Amr (ra) herinnert zich het volgende:

"Toen het 'liefdadigheidsvers' werd geopenbaard, droegen we goederen op onze rug om geld te verdienen om te doneren. Er kwam een man langs die veel doneerde. De hypocrieten merkten op: "Hij is aan het pronken!". Een andere man kwam en doneerde een beker dadels. Deze keer merkten de hypocrieten op: 'Allah heeft deze handvol fruit niet nodig'. Toen openbaarde de Almachtige:

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ
إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"Degenen die beledigende aanmerkingen maken, zowel over degenen die vrijwillig bijdragen leveren [naast de verplichte *zakāt*] onder de gelovigen als over degenen die niet anders dan hun inspanningen te geven hebben, zij drijven de spot met hen. Allah drijft [echter eveneens] de spot met hen en voor hen is er een pijnlijke bestraffing.." (Al-Tawbah, 9: 79) (Al-Bukhari, Zakat, 10; Muslim, Zakat, 72)

De onderstaande woorden van de Profeet (vzmh) zijn een huiveringwekkende waarschuwing aan degenen die de jihad opgeven:

"Bij Allah, die mij het leven heeft gegeven, jullie zullen óf het goede bevelen en het kwade verbieden, óf Allah zal een bestraffing laten neerdalen, waarna jullie gebeden niets zullen uithalen!" (Al-Tirmidhi, Fitan, 9)

Dat betekent dat het weglopen van de plicht om mensen tot het goede uit te nodigen je alleen maar naar de rand van de goddelijke bestraffing zal brengen. Wat bij moslims past is om de waarheid te spreken en te verdedigen. Zowel de Qur'an als de Profeet (vzmh) bevelen ons om een fout te corrigeren wanneer we die zien. De Almachtige zegt:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا
وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

"En wie is welbespraakter dan hij die oproept tot Allah en deugdzame daden verricht, en die zegt: "Ik behoor tot de overgegevenen.""" (Al-Fussilat, 41: 33)

De Profeet (vzmh) waarschuwt:

"Wanneer je getuige bent van iets verkeerds, corrigeer het dan met je hand. Als je daar de kracht niet voor hebt, corrigeer het dan met je tong. En als je daar de kracht niet voor hebt, veroordeel het dan in je hart. Maar wees je ervan bewust dat dit het zwakste niveau van geloof is." *(Muslim, Iman, 78)*

Er is geen andere plaats buiten deze wereld dan de hemel of de hel. Allah zal persoonlijk de volgende vraag stellen aan degenen die hun leven en bezittingen hebben verspild aan triviale bezigheden:

"Is Mijn Boodschapper niet gekomen om jullie de waarheid te brengen? Heb Ik jullie niet overladen met zegeningen en rijkdommen? Wat hebben jullie vandaag voorbereid?" Hij zal links en rechts kijken, maar niemand aan zijn zijde vinden. Dan kijkt hij voor zich uit en ziet niets dan de vlammen van de Hel.

Onze Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Op de dag des oordeels zal de persoon naar voren worden gebracht om zijn zaak te verdedigen. Allah de Almachtige zal zeggen:

'Heb Ik jullie geen ogen, oren, rijkdom en kinderen gegeven? Heb Ik jullie niet dieren en planten in dienst gesteld en jullie ervan laten profiteren? Dacht je niet, voor één keer, dat er een dag zou komen waarop je tot Mij gebracht zou worden?'

De persoon zal antwoorden: 'Nee'.

Allah zal zeggen: 'Dan zal Ik jou vandaag vergeten, net zoals jij Mij op aarde vergeten was!'" *(Al-Tirmidhi, Qiyāma, 6/2428)*

Er zal een tijd komen dat degenen die hun dagen op aarde roekeloos hebben verspild, zullen branden van kwelling over de tijd die zij hebben verspild. Een angstaanjagend vuur wacht op degenen die niet in staat zijn geweest het welbehagen van Allah (swt) in deze wereld te verwerven. Ogen die zich op het sterfbed in ontkenning sluiten, zullen zich weer openen in het pikkedonker van het graf.

De Almachtige waarschuwt:

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

"Laat er een gemeenschap (*ummah*) uit jullie voortkomen die tot goedheid (*al-khayr*) aanspoort en deugdelijkheid (*al-ma'rūf*) gebiedt en het verwerpelijke (*al-munkar*) verbiedt. Zij zijn degenen die welslagen.." (Al Imran, 3: 104)

Dit vers laat geen ruimte voor twijfel over de noodzaak dat er een groep onder de gelovigen moet zijn, die zich inzet om mensen tot de waarheid uit te nodigen. In het begin verspreidde de Islam zich door de onbaatzuchtige inspanningen van metgezellen, en later door het werk van echte geleerden, heiligen en toegewijde gelovigen. Allah heeft enorme beloningen beloofd aan degenen die hun voorbeeld volgen.

Anas (ra) vertelt van de Profeet (vzmh):

"Laat mij jullie informeren over een groep mensen. Zij zijn noch profeten noch martelaren. Maar op de Dag des Oordeels zullen zij benijd worden door profeten en martelaren. Zij zullen zitten op preekstoelen van licht. En iedereen zal hen herkennen."

De metgezellen vroegen: "Wie zijn zij?"

"Zij zijn degenen die Allah vertederen aan de mensen en de mensen aan Allah. Zij zwerven over de aarde om raad te geven en de waarheid te spreken."

Anas (ra) zegt dat hij toen vroeg: "Boodschapper van Allah...Mensen van Allah laten houden is duidelijk genoeg. Maar hoe zorgen we ervoor dat Allah van mensen houdt?"

De Profeet (vzmh) zei daarop:

يَأْمُرُونَهُمْ بِمَا يُحِبُّ اللَّهُ وَيَنْهَوْنَهُمْ عَمَّا يَكْرَهُ اللَّهُ فَإِذَا
أَطَاعُوهُمْ أَحَبَّهُمُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ

"Zij adviseren mensen om dingen te doen waar Allah van houdt en zich te onthouden van dingen die Allah niet leuk vindt. En zodra de mensen luisteren, houdt Allah de Almachtige van hen." (Ali al-Muttaqi, III, 685-686; al-Bayhaki, Shu'ab al-Islam, I 367)

De beste voorziening die iemand mee kan nemen naar het hiernamaals is taqwa. De beste dag is de dag die beter is dan gisteren. We moeten meer proviand sparen door vandaag meer te doen dan wat we de vorige dag deden.

Degenen die voor ons leefden zijn al lang weg. We zullen ons eerder bij hen voegen dan we vermoeden. We zullen sterven zoals we in slaap vallen, en weer tot leven worden gewekt zoals we wakker worden. Dan zullen we worden beoordeeld op alles wat we hebben gedaan. De beste en veiligste rangen in het paradijs zijn gereserveerd voor de vromen. Alles vloeit naar Allah (swt) en tot Hem is de uiteindelijke terugkeer.

Moge de Heer onze harten vastzetten op het pad waar Hij tevreden mee is! Moge Hij ons beschermen tegen onze ego's en het kwaad in onszelf!

Amin…

Profeet Dhulqarnayn

PROFEET YA'QŪB

-vrede zij met hem-

en

PROFEET YŪSUF

-vrede zij met hem-

De profeet die brandde van liefde en verlangen
om een pilaar van geduld te worden

YAʿQŪB

- vrede zij met hem -

en

De profeet die opstond uit de slavernij en de kerker
om de koning van de harten te worden

YŪSUF

- vrede zij met hem -[59]

Yaʿqūb (as) was de zoon van Isḥāq (as) en een profeet voor de mensen van het land Kanaän. Rapporten suggereren dat hij geboren zou kunnen zijn in Madyan of Damascus. Hij werd vlak na zijn tweeling Esau geboren en kreeg de naam Yaʿqūb (as), wat 'degene die volgt' betekent. Zijn naam betekent ook saffatullah, 'de persoon gezuiverd door Allah'. De bijnaam van Yaʿqūb (as) is Israël, wat 'de dienaar van Allah (swt)' betekent.

Yaʿqūb (as) is de aartsvader van een groot aantal profeten. Mūsā (as), Aäron (as), Dāwūd (as), Sulaymān (as), Zakariyā (as), Yaḥyā (as) en ʿĪsā (as) zijn zijn directe afstammelingen. Dit heeft te maken met een gebed van zijn vader Isḥāq (as), die Allah vroeg om 'profeten en koningen' uit zijn geslacht voort te brengen.

Allah gaf elke profeet een wens die Hij onder alle omstandigheden zou accepteren. Elke profeet gebruikte die wens in dit leven, behalve Profeet Mohammed (vzmh) die het bewaarde voor het hiernamaals, om voor zijn volk op te komen en hen te redden van de straf.[60]

Als adolescent werd Yaʿqūb (as) naar zijn oom van moederskant gestuurd, die twee dochters had, Leah en Rachel. Yaʿqūb (as) diende zijn oom zeven jaar lang en aan het einde daarvan trouwde hij met de oudste dochter, Leah. Na nog eens zeven jaar dienst trouwde hij ook met Rachel. De wet waar Yaʿqūb (as) zich aan hield stond mannen toe om met twee zussen tegelijk te trouwen.

59. De meeste verslagen over dit verhaal komen uit Ismail Hakkı Bursevi's interpretatie van de Qur'an, *Ruhu'l Beyan*.
60. Zie, al-Bukhari, Da'awat, 1.

Toen hij de handen van zijn dochters aan Yaʿqūb (as) gaf, gaf de oom elk van hen ook dienstmeisjes, Zulfa en Balha, om hen te helpen bij hun karweitjes. Hij gaf Yaʿqūb (as) ook twee concubines.

Yaʿqūb (as) kreeg zes zonen van Leah, twee van de concubines en twee van Rachel. Met Rachel had Yaʿqūb (as) een tijdje geen kinderen. Rachel bad toen tot de Heer en werd zwanger van Yūsuf (as). Kort na hem werd Benjamin geboren. Veertig dagen later overleed Rachel echter.

Yaʿqūb (as) werd profeet in hetzelfde jaar dat Yūsuf (as) geboren werd. Hij begon de mensen op te roepen om in Allah's Eenheid te geloven. Veel mensen in Kanaän accepteerden de oproep.

In de Qur'an zegt de Almachtige:

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا. وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ
رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا

"Wij hebben hun een verheven reputatie van betrouwbaarheid verleend.." (Maryam, 19: 49-50)

وَاذْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ.
إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ. وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ

"En gedenk Onze dienaren Ibrāhīm, Yaʿqūb en Isḥāq, machtige en wijze mensen. Wij hebben hen gezuiverd met een zuivere eigenschap: het gedenken van het Hiernamaals. Bij Ons behoren zij tot de beste uitverkorenen. " (Sad, 38: 45-47)

De Profeet (vzmh) geeft ook deze woorden om hun deugdzaamheid te beschrijven:

"De edele zoon van een edele vader, een edele grootvader en een edele overgrootvader. Dat is Yūsuf, de zoon van Yaʿqūb, de kleinzoon van Isḥāq en de achterkleinzoon van Ibrāhīm." (Al-Bukhari, Anbiya, 19; Tafsir, 12/1)

Yūsuf (as) was in alle opzichten anders dan zijn broers. Van jongs af aan hield zijn vader meer van hem dan van de rest van zijn zonen. Jakob (as) zag gewoon zichzelf in Yūsuf (as). Daarom hield hij hem altijd aan zijn zijde en had hij meer respect voor hem dan voor de anderen.

Elk hart is uniek wat betreft de dingen waar het van houdt. Het wordt aangetrokken tot verschillende dingen, afhankelijk van de goede of slechte neigingen die erin zitten. Maar in wezen wordt elk wezen tot zichzelf aangetrokken. Dat bepaalt de aantrekking tot andere wezens. Met andere woorden, een wezen voelt zich tot

een ander aangetrokken wanneer het ziet dat de ander dezelfde kwaliteiten deelt als hijzelf. Dit is wat het betekent om jezelf in een ander te zien; het is om in die ander je eigen reflectie te zien. Mensen van dezelfde soort trekken elkaar aan. Liefde is niets anders dan twee mensen die zichzelf in elkaar vinden. Deze eenheid en gelijkenis is de voorwaarde om in de liefde getrokken te worden. In die zin wordt een zondaar aangetrokken tot de zonde, terwijl een vrome wordt aangetrokken tot spiritualiteit. Deze wet van aantrekking toont zich met al haar pracht in zowel de materiële als de spirituele wereld, in zowel het goede als het kwade.

Het verhaal van Yūsuf (as): De mooiste van allemaal

De Qur'an beschrijft het verhaal van Yūsuf (as) als *ahsan'ul-qasas*, het mooiste verhaal ooit verteld. Hij vertelt het in het hoofdstuk dat zijn naam ontleent aan Yūsuf (as). Een vers daarin zegt:

لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِلسَّائِلِينَ

"Er bevinden zich talloze tekenen [lessen, boodschappen] in [het verhaal van] Yūsuf en zijn broers voor diegenen die [de waarheid, de betekenis van het leven] zoeken.." (Yūsuf, 12: 7)

Zoals uit deze woorden van Allah blijkt, zit het verhaal van Yūsuf (as) vol met lessen en wijsheid. In geen ander boek is het verhaal ooit mooier en welsprekender verteld dan in de Qur'an. Aan het einde van het hoofdstuk wordt duidelijk gemaakt dat dit waargebeurde gebeurtenissen zijn die vanuit het ongeziene worden verteld *ghayb*,[61] en dat ze op geen enkele manier verzonnen zijn.[62]

Wat betreft de wijsheden die erin staan, is dit ongetwijfeld een van de opmerkelijkste verhalen van de Qur'an. Geleerden hebben geprobeerd om deze wijsheden eruit te halen door de ongelooflijke stadia van het leven van Yūsuf (als) op te sommen:

Yūsuf (as) toonde enorm veel geduld om de problemen te doorstaan die begonnen toen hij nog maar een kind was.

Ondanks dat zijn broers hem mishandelden en zelfs de moord op hem beraamden, was Yūsuf grootmoedig. Toen ze jaren later weer bij elkaar kwamen, vergaf hij hen allemaal.

Het verhaal werpt een licht op profeten, rechtvaardigen, engelen, duivels, mensen, djinn, dieren, koningen, landen, kooplieden, geleerden, onwetenden, mannen en vrouwen en een aantal van hun streken.

61. Zie, Yusuf, 12: 102.
62. Zie, Yusuf, 12: 111.

Het verhaal vertelt ons ook over tawhid, de wet, de interpretatie van dromen, politiek, maatschappij en geeft vele tips om de wereld beter te maken.

Het spreekt over het eeuwige geluk dat wacht aan het einde van beproevingen en ontberingen.

Yūsuf (as) werd op dertigjarige leeftijd koning van Egypte.

Uiteindelijk trouwde hij met Zulaykha, die haar schoonheid en jeugd terugkreeg door zijn gebed.

Yaʿqūb (as) kreeg ook zijn gezichtsvermogen terug, dat verblind was door de tranen die hij vergoten had omdat hij van Yūsuf (as) gescheiden was.

Yūsuf vergaf de broers die hem ooit probeerden te doden, en zij kregen berouw en werden rechtvaardige mensen.

Yaʿqūb (as) en zijn hele familie migreerden uiteindelijk van Kanaän naar Egypte.

De droom die Yūsuf als kind had gezien kwam uit.

De Egyptische heerser Rayyan droeg alle staatstaken over aan Yūsuf (as) en werd moslim.

Yūsuf (as) verrichtte het mooiste gebed tot nu toe. (Yūsuf, 12: 101)[63]

De beste verhalen komen ongetwijfeld voort uit doorleefde ervaringen. Ze worden mooi als ze welsprekend worden verteld door middel van levendige beelden die licht werpen op de eeuwige schoonheden die ze bevatten. Ware schoonheid gaat altijd verder dan de verbeelding; en een verhaal, of wat dan ook, is alleen belangrijk in de mate waarin het een straal ervan weerspiegelt.

Het verhaal van Yūsuf (as) is een waarheid uit het 'ongeziene', een vergeten fase van de geschiedenis. Het werd geopenbaard om een prelude te symboliseren voor de Mohammedaanse schoonheid die zou plaatsvinden. Het is vooral deze eigenschap die het 'het mooiste van alle verhalen' maakt.

Ubayy ibn Kab (ra) vertelt dat de Profeet (vzmh) eens zei:

"Leer je familie en slaven het verhaal van Yūsuf! Want wie dat doet, zal gemakkelijk sterven en niet langer de drang voelen om jaloers te zijn op wie dan ook!" *(Zamakhshari, Kashshaf, III, 98)*

Yūsuf (as) leed onder de jaloezie van zijn broers, werd in een put gegooid en later in een kerker. Echter, als gevolg van zijn taqwa, stuurde Allah (swt) Jibril (as) om hem te troosten. Hij gaf Yūsuf (as) de kracht om het te doorstaan, wat hem

63. Zie, al-Qurtubi, *al-Jami'*, IX, 120.

uiteindelijk macht, eer en koningschap opleverde. Toen hij koning werd, stelden de beproevingen uit zijn eigen verleden hem in staat om de armen en verwaarloosden met nog meer mededogen te behandelen.

We moeten in gedachten houden dat wie hoofdstuk Yūsuf blijft reciteren en nadenkt over de diepe betekenissen ervan, een deel van de vreugde van Yūsuf (as) zal ontvangen. Het hoofdstuk bevat meer wijsheden dan men kan tellen. Het biedt inzicht in het profeetschap, de interpretatie van dromen, bestuur, kalm en dapper blijven wanneer men in moeilijkheden verkeert, geduldig zijn tijdens beproevingen en vergeven wanneer men kan straffen. Het geeft ook aanwijzingen in de mysteries van scheiding, liefde en aantrekkingskracht; evenals de listen van vrouwen. Er zijn ook aanwijzingen voor het interpreteren van tekenen, zowel in dromen als in de Qur'an.

Het hoofdstuk gaat ook in op erfopvolging van profeten en de geheimen om een gezant of kalief van Allah op aarde te worden. Daarnaast wordt er gesproken over fysieke en niet-fysieke krachten zoals het hart, de ziel en de geest. In tegenstelling tot Yūsuf (as) vertegenwoordigt Zulaykha nafs'ul-ammarah, de ziel die het kwaad beveelt. Zodra ze moslim wordt, vindt haar nu verfijnde ziel vrede, waar het tevreden (rida) is met de wil van Allah. Daarna wordt haar geest herenigd met de geest van Yūsuf (as). Ze worden één. Toch zou dit nooit zo zijn geweest, ware het niet voor de volwassenheid die ze heeft opgedaan door de moeilijkheden die ze op haar weg heeft ondervonden, die, ultiem en altijd, naar de Heer leidt.

Er wordt verteld dat hoofdstuk Yūsuf werd geopenbaard, nadat een groep Joodse geleerden naar de heidense leiders van Mekka was gekomen en hen vertelde: "Vraag Mohammed jullie te vertellen waarom Yaʿqūb en zijn familie Kanaän verlieten voor Egypte, en wat het verhaal was met Yūsuf!"

De heidenen deden dat, het hoofdstuk werd. (Alusi, Tafsir, XII, 170)

Het hoofdstuk werd in Mekka geopenbaard in een moeilijke tijd voor de Profeet (vzmh) en zijn metgezellen. De Profeet (vzmh)'s vrouw Khadijah en zijn oom Abu Talib waren beiden overleden. Vooral na de dood van Abu Talib, die de beschermer van de Profeet (vzmh) was, hadden de heidenen de druk op de moslims opgevoerd.

Dat jaar zou het 'jaar van verdriet' genoemd worden, en Allah openbaarde het verhaal van Yūsuf (as) om de gelovigen te troosten. Het verhaal eindigt met de boodschap dat de overwinning maar al te nabij is voor degenen die geduldig het pad van Allah bewandelen.

Hoofdstuk Yūsuf begint met de verklaring:

الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ. إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ.

"A[lif], L[ām], R[ā]. Dit zijn de verzen van het duide-lijke, verhelderende Boek. Wij hebben het als een Arabische [begrijpelijke] Koran neergezonden, opdat jullie wellicht nadenken. " (Yūsuf, 12: 1-2)

De uitdrukking 'een Arabische Qur'an' suggereert dat Arabisch de meest perfecte van alle talen is. De Qur'an is een goddelijk meesterwerk van kunst, omdat de betekenissen, uitdrukkingen en woordkeus allemaal van Allah komen. Het is een wonder dat geen ander wezen tot het einde der tijden zal kunnen evenaren.

Door de Qur'an in het Arabisch te openbaren, heeft Allah (swt) de taal een onderscheidende eer gegeven. Maar de Qur'an kwam ook in het Arabisch om te voorkomen dat de eerste ontvangers excuses zouden aanvoeren, zoals dat ze het niet begrepen. De goddelijke openbaring moest komen in een taal die de mensen spraken. Hoe universeel een beweging ook mag zijn, ze moet ergens beginnen, op de een of andere manier; en om aan te slaan moet haar boodschap begrepen worden door de mensen die de taak hebben haar aan te zwengelen.

Het volgende vers luidt:

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ
هـذَا الْقُرْآنَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ

"Wij vertellen aan jou de allermooiste verhalen, omdat Wij deze Koran aan jou hebben geopenbaard, hoewel jij daarvoor zeker tot de onwetenden behoorde.." (Yūsuf, 12: 3)

Dit is het eerste hoofdstuk dat als een verhaal aan de Profeet (vzmh) is geopenbaard. De bewoordingen zijn beknopt, terwijl de betekenissen groot en diep zijn. Voor het doordringende oog bevat het vele fijne punten en subtiele wijsheden.

Van alle zonen van Yaʿqūb (vzmh) was Yūsuf (vzmh) de knapste. Hij was even mooi in termen van zijn afstamming. Niet alleen stamde hij af van drie generaties profeten, hij zou zelf ook profeet worden. Bovendien zou Yūsuf (as) ook de vooruitziende blik krijgen om dromen te interpreteren en het land te besturen; en ook de vaardigheid om met hongersnood om te gaan en te doen wat het beste is voor de mensen. Yūsuf (as) was op alle fronten een mooie man; en hij zou zelfs de mooiste van alle gebeden verrichten:

تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ

"Zorg ervoor dat ik onderworpen sterf en verenig mij met de oprechten.." (Yūsuf, 12: 101)

Dat maakte Yūsuf (as) de eerste man die zich door de dood met de Heer wilde herenigen. In dit verhaal vertegenwoordigt Yūsuf (as) ook het hart, Yaʿqūb (as) de geest, terwijl zijn elf broers de emoties van het ego symboliseren. De uitdrukking van de Qur'an bevat nog veel meer van dit soort subtiliteiten. Om ze te ontdekken is echter een vooruitziende blik nodig.

Yūsufs (as) droom

De Qur'an zegt:

إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ

"[Gedenk] toen Yūsuf [op een dag] tegen zijn vader zei: "O mijn lieve vader! Ik zag [in een droom] elf sterren, de zon en de maan. Ik zag ze zich voor mij buigen [bij wijze van groet]." (Yūsuf, 12: 4)

De elf sterren die Yūsuf (as) in zijn droom had gezien waren zijn broers. De zon was zijn vader Yaʿqūb (as), terwijl de maan zijn tante Leah was. Zijn moeder Rachel was al overleden.

De reden waarom Yūsuf (as) zijn broers zag in het beeld van sterren heeft te maken met hoe broers en zussen fungeren als leidende sterren, ten goede of ten kwade, in iemands leven. De sterren worden vóór de zon en de maan genoemd om aan te geven dat Yūsuf (als) na zijn scheiding eerst met zijn broers zou worden herenigd, vóór zijn vader en tante.

Toen hij de droom zag, was Yūsuf (as) zeven jaar oud.

Een Jood kwam eens naar de Profeet (vzmh) en vroeg:

"Vertel me...welke sterren zag Yūsuf in zijn droom?"

De Profeet (vzmh) pauzeerde even. Jibril (as) kwam toen om hem te informeren over de sterren. Hij zei toen tegen de Jood:

"Als ik het je zou vertellen, word je dan moslim?"

"Zeker, dat zal ik doen", zei de Jood.

Daarop noemde de Profeet (vzmh) de sterren: "Jarayan, Tariq, Zayyal, Qabis, Amudan, Falik, Misbah, Daruh, Fara, Wasab en Dhalkafitayn". Yūsuf zag deze sterren, de zon en de maan, uit de hemel neerdalen en zich voor hem neerwerpen."

De Jood riep uit: "Bij Allah, dat zijn precies hun namen!" (Bursevi, Ruhu'l-Beyan, v. IV, p. 212-213)

Drie soorten dromen

Dit zijn:

1. Beelden die uit de ziel komen (hadith'un-nafs), waarin de persoon de activiteiten herbeleeft waar hij mee bezig was of gedachten die hem overdag bezig hielden, zoals dromen over een persoon van wie je houdt. Dit soort dromen zijn producten van de verbeelding.

2. Beelden die van de duivel komen, zoals nachtmerries of samenraapseldromen die iemand van streek maken en verwarren. Deze dromen hebben geen basis of betekenis.

3. Beelden die van Allah komen als goed nieuws of tekenen van dingen die komen gaan. Hier weerspiegelt de engel van de dromen aan de persoon een beeld van de Beschermde Tablet (lawh-i mahfuz) in de hemel. Dit worden ware dromen genoemd (ruya-i sadiqah). Alleen dit soort lucide dromen moeten serieus genomen worden.

Ware dromen zijn spiegels van het Beschermde Tablet die een licht op de toekomst schijnen.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Als de tijd nadert,[64] *en droom die een gelovige ziet, zal bijna altijd waar zijn (ze zullen plaatsvinden zoals hij ze ziet). De droom van een gelovige is een zesenveertigste deel van het profeetschap. En niets dat voortkomt uit profetendom kan ooit een leugen zijn."* *(Al-Bukhari, Tabir, 26; Muslim, Ruya, 6)*[65]

Zo gaat de Qur'an verder:

قَالَ يَا بُنَيَّ لَا تَقْصُصْ رُؤْيَاكَ عَلَى إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ
كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُبِينٌ. وَكَذلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ
مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَى آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَّهَا
عَلَى أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ.

64. Schriftgeleerden van hadith hebben gezegd dat dit verwijst naar de Dag des Oordeels, maar ook naar de periode vlak voor het aanbreken van de dageraad, waarin dromen meestal helderder zijn.

65. Dat een ware droom een zesenveertigste is van het profeetschap heeft ook een andere betekenis. De dienst van de Profeet (saw) duurde 23 jaar, en de eerste zes maanden daarvan bestonden uit heldere dromen. Zes maanden zijn precies een zesenveertigste van 23 jaar. Voor meer over de aard van dromen, zie Osman Nuri Topbas, *Îmândan İhsâna Tasavvuf,* p. 389-395.

"Hij zei: "O mijn lieve zoon, vertel jouw droom niet aan jouw broers, anders zullen zij tegen jou een [boosaardig] plan smeden. De satan is inderdaad een duidelijke vijand van de mensheid. Evenzo [betekent dat] dat jouw Heer jou zal uitverkiezen en [Hij] jou de interpretatie van [de ware betekenis van] de gebeurtenissen [of de interpretatie van dromen] zal onderwijzen, en Zijn gunst aan jou en aan de familie van Yaʿqūb zal vervolmaken, zoals [Hij deze] hiervoor aan jouw voorouders Ibrāhīm en Isḥāq heeft vervolmaakt. Jouw Heer is Alwetend, Alwijs (ʿAlīm Ḥakīm)." (Yūsuf, 12: 5-6)

Zodra Yūsuf (as) zijn droom uitlegde, wist Jakob (as) dat zijn zoon voorbestemd was om een hoge en eervolle rang te bereiken in zowel dit leven als het volgende. Dus zei hij hem streng de droom niet aan zijn broers uit te leggen, voor het geval ze jaloers zouden worden en iets slechts zouden proberen te doen. Dit laat zien dat het niet doen van dingen die andere mensen jaloers kunnen maken net zo belangrijk is als het vermijden van jaloezie zelf.

In feite heeft de Profeet (vzmh) gezegd:

"Verzorg je behoeften privé... want iedereen die rijk is, wordt benijd." (Al-Suyuti, al-Jami' al-Saghir, I, 34)

Jaloezie: Het vuur dat het hart doodt

Jakob's (as) zonen Juda, Ruben en Simeon konden de speciale liefde en genegenheid van hun vader voor Yūsuf (as) niet begrijpen. Zij waren jaloers en zeiden:

إِذْ قَالُوا لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَى أَبِينَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ
أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ. اُقْتُلُوا يُوسُفَ أَوِ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ
لَكُمْ وَجْهُ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ

"[Gedenk] toen zij zeiden: "Inderdaad, Yūsuf en zijn broer zijn meer geliefd bij onze vader dan wij zijn, terwijl wij toch met zovelen zijn. Onze vader verkeert in duidelijke dwaling. [Zij zeiden tegen elkaar:] "Dood Yūsuf of verjaag hem [ver weg] naar een of ander land, opdat de blik van jullie vader alleen op jullie gericht zal zijn, en jullie nadien oprechte mensen zullen zijn." (Yūsuf, 12: 8-9)

Nadat hij zich realiseerde dat Yūsuf (as) later een profeet zou worden, begon Jakob (as) meer van hem te houden. Maar de andere zonen merkten dit op en elke dag werden ze jaloerser, tot het punt waarop ze een complot beraamden om zich van Yūsuf te ontdoen. In zekere zin werden de problemen veroorzaakt doordat Yaʿqūb (als) te ver ging in zijn liefde. God is jami' al-azdad; Hij verenigt alle tegengestelde eigenschappen in Zijn wezen. Een van Zijn namen is ar Raqib. Het betekent dat Hij altijd een oogje over ons houdt. Het betekent echter ook dat Hij absoluut opper-

machtig is. Hij is het dus die de meeste liefde verdient. Overmatige liefde voor een ander brengt scheiding, simpelweg omdat het liefhebben van Allah (swt) geen partners toestaat.

Jakob (as) had het licht van het profeetschap op Yūsuf (as) gezien, waardoor hij meer op hem gesteld raakte. Dit maakte zijn andere zonen jaloers. Op een dag konden ze het niet meer aan en besloten er iets aan te doen.

Misschien wel het belangrijkste is dat dit vers ons vertelt dat we onze liefde in onze harten moeten verbergen, zodat het niet tot jaloezie leidt. Liefde kun je het beste geheim houden.

❁

Een hart dat niet op het pad van Allah wandelt, wordt duister en laat de persoon kwaad doen.

De Qur'an zegt:

أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

"Weet dan, het is door het gedenken van Allah dat de harten tot rust komen.." (Al-Rad, 13: 28)

Dhikr is waar het gedenken van Allah (swt) verandert in bewustzijn in het hart. Dit is de ware dhikr, en is de enige manier om het hart te beschermen tegen het kwaad. Het hart is het huis van Allah, de ruimte voor goddelijke liefde. Zonder dhikr valt het ten prooi aan het ego, dat het verduistert en uiteindelijk doodt.

De Profeet (vzmh) verklaart:

"Geloof en jaloezie verenigen zich nooit in één hart." (Muslim, Imarat, 130, 131/1891). Een andere hadith zegt dat jaloerse mensen zonder proces in het hellevuur geworpen zullen worden.

Alle zonden komen voort uit hoogmoed, hebzucht en jaloezie. De Profeet (vzmh) geeft een idee van hoe slecht jaloezie is:

"Er zijn drie dingen; en zij zijn de bron van alle zonden. Onthoud je ervan onder alle omstandigheden. Hoogmoed, die Satan ervan weerhield zich voor Adam neer te buigen; hebzucht, die Adam naar de verboden boom in het paradijs deed grijpen; en jaloezie, die Adams twee zonen tegen elkaar opzette en een van hen doodde." *(Al-Suyuti, al-Jami' al-Saghir, 1, 101)*

Jaloezie is in opstand komen tegen de goddelijke wil. Jaloers zijn op iemand is willen dat die persoon iets wordt ontnomen, alleen omdat je het zelf niet hebt. Jaloers

zijn is echter iets anders. Afgunstig zijn is iets zowel voor zichzelf als voor anderen wensen. Daarom heeft de Islam afgunst geprezen, maar jaloezie veroordeeld.

Jaloezie brengt meer schade toe aan zichzelf dan aan anderen. Het is alsof je een steen naar iemand gooit die vervolgens een U-bocht maakt en je oog uitsteekt. Jaloezie brengt niets anders dan woede, en erger nog, vernedering. In feite kwam de jaloezie van de broers op Yūsuf (as) alleen maar terug om hen te bijten.

De Almachtige heeft gelovigen verboden jaloers te zijn:

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

"Of benijden zij de mensen vanwege datgene wat Allah hun van Zijn goedgunstigheid heeft gegeven??" (Al-Nisāʾ, 4: 54)

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Vermijd jaloezie, want het verteert alle goede daden, zoals vuur hout verteert." *(Abu Dāwūd, Adab, 44/4903; Ibn Majah, Zuhd, 22)*

❁

Vanwege Yaʿqūb (as)'s buitensporige liefde voor Yūsuf (as), besloot Allah hem te testen met een scheiding. Voor een vader kan een kind een reden zijn voor grote beproeving. Ondanks dat hij eerder had gebeden voor de totale vernietiging van alle ongelovigen, kon zelfs Nūḥ (as) het niet verdragen om zijn zoon te zien verdrinken in het opkomende water, en hij bad:

رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي

""Mijn Heer, mijn zoon behoort tot mijn familie …" (Hūd, 11: 45)

Waarop de Almachtige antwoordde:

قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ

"O Nūḥ, hij behoort niet tot jouw gezin, omdat zijn daden niet goed zijn."(Hūd, 11: 46)

Het onheilspellende plan

Een tijd lang bespraken de broers de beste manier om van Yūsuf (as) af te komen. Toen stelde één van hen voor:

قَالَ قَآئِلٌ مِنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ فِي غَيَابَةِ الْجُبِّ
يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

"Dood Yūsuf niet, maar –als je per se iets wil doen- werp hem dan in de donkere diepten van de bron, waar een karavaan hem [misschien] kan oppikken." [Ze geraakten het hierover eens]." (Yūsuf, 12: 10)

Het was Juda die met dat idee kwam en de anderen overtuigde; en Juda werd verondersteld de meest meelevende onder hen te zijn! Het zegt veel over hoe jaloers ze waren. Het laat ook zien dat jaloezie een vijand als een vriend doet voorkomen. Het is het beste om deze mensen zoveel mogelijk te vermijden.

❁

Alleen degenen die hun hart levend houden zijn waarlijk rechtschapen. Het tegenovergestelde zijn harten die Allah vergeten zijn. Ze zijn in de ban van het ego geraakt en knapperig verbrand in de vlammen van lust. Dit heeft het hart keihard gemaakt, wat het lichaam te stijf maakt om te aanbidden. Zulke harten zijn veranderd in hout en verdienen niets anders dan te branden. We zoeken toevlucht bij Allah (swt) om niet besmet te raken met deze toestand.

Allah de Almachtige zegt:

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

"Wee degenen van wie de harten zich verhard hebben tegen het gedenken van Allah. Diegenen verkeren in duidelijke dwaling." (Al-Zumar, 39: 22)

❁

Met het sinistere plan in hun achterhoofd benaderden ze uiteindelijk hun vader:

قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ.
أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

"Zij zeiden: "O onze vader, waarom heb je geen vertrouwen in ons wat Yūsuf betreft, terwijl wij toch het beste met hem voor hebben? Zend hem morgen met ons mee, zodat hij kan spelen en zich volop kan vermaken. Wij zullen zeker goed op hem passen." (Yūsuf, 12: 11-12)

Problemen komen van tussen de lippen

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ

"[Yaʿqūb] zei: "Het stemt me inderdaad droevig als jullie met hem weggaan. Ik vrees dat de wolf hem zal opeten, terwijl jullie niet op hem letten." (Yūsuf, 12: 13)

Er wordt verteld dat Jakob (as) eens een droom had, waarin hij op een heuveltop was, terwijl Yūsuf (as) op een veld was. Toen verschenen er plotseling tien wolven die Yūsuf verscheurden. Daarom vertelde Jakob (as) zijn zonen over zijn angst dat een wolf hem zou aanvallen. Hij was zich er echter niet van bewust dat hij zijn zonen ook een excuus had gegeven om hun misdaad te verdoezelen.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Problemen komen van tussen de lippen." (Al-Suyuti, *al-Jami' al-Saghir,* I, 110)

"Soms komen er dingen in me op die ik voor mezelf houd uit angst dat ik ervoor berecht zou kunnen worden." (Bursevi, Ruhu'l-Beyan, IV, 222)

Men moet nooit aanwijzingen aan de vijand geven.

Tot dan toe hadden de broers van Yūsuf (as) niet aan het idee van een wolf gedacht. Maar nu hadden ze een alibi om hun plan te herzien.

❁

Ibnu's-Sikkit, bij wie zijn tong werd afgesneden, zei:

"Een misstap van de tong kan rampzaliger zijn dan een misstap van de voet. Als je uitglijdt en valt, zul je opstaan en herstellen; maar als je tong uitglijdt, kun je je hoofd verliezen."

Ondanks de droom die hij had gezien, leverde Jakob (as) Yūsuf (as) uit aan zijn broers. Het bewijst maar weer dat:

"Als iets voorbestemd is, wordt de vooruitziende blik blind!"

Een persoon die zegt 'ik zal nooit zo-en-zo fout begaan' laat de poorten wijd open voor de duivel, die alles laat vallen en de persoon pest, totdat hij die fout begaat. (Suyuti, al-Jamiu's-Saghir, I, 110)

Daarom moeten we nooit grootspraak gebruiken en altijd onze toevlucht zoeken tot de Heer.

De broers van Yūsuf hadden niet veel respect voor hun vader, dus veegden ze de waarschuwing van tafel:

قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَخَاسِرُونَ

"Zij reageerden: "Indien de wolf hem zou opeten terwijl we met zovelen zijn, dan zijn wij echt verliezers." '" (Yūsuf, 12: 14)

Het verraad

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غَيَابَةِ الْجُبِّ
وَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَـٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

"Dus, toen ze met hem wegtrokken, waren ze vastbesloten om hem in de donkere diepten van de bron te deponeren. En Wij openbaarden aan hem: "Jij zal hen aan deze zaken [handelingen, daden] van hen kunnen herinneren, terwijl zij niet beseffen [wie jij bent]." (Yūsuf, 12: 15)

De meeste uitleggers van de Qur'an zeggen dat de uitdrukking 'Wij inspireerden hem' suggereert dat dit het eigenlijke moment was waarop Yūsuf (as) tot profeet werd gemaakt.[66]

Na herhaalde smeekbeden van zijn zonen om Yūsuf (als) mee te nemen op een picknick, gaf Yaʿqūb (als) gehoor. Opdat zijn hart gerust zou zijn, liepen ze het huis uit met hun kleine broertje op hun schouders. Maar toen ze eenmaal helemaal uit het zicht waren, gooiden ze hem op de grond en schreeuwden:

"Vertel het ons, leugenaar! Waar zijn de sterren die je naar je toe zag buigen? Roep ze en kijk of ze je komen redden!"

Toen begonnen ze Yūsuf te slaan. Naar wie van zijn broers Yūsuf ook om genade rende, hij kreeg een grotere afranseling en mishandeling. Hij voelde zich volkomen hulpeloos en begon te huilen:

"Vader", zei hij. "Hoe snel zijn je zonen de belofte vergeten die ze je gedaan hebben! Zelfs het kind van een slaaf verdient niet wat ze je zoon nu aandoen! Kon je het maar zien".

Er wordt verteld dat Ruben (as) Yūsuf (as) op dat moment vastgreep en hem met geweld op de grond gooide. Vervolgens ging hij op zijn borst zitten en probeerde hem te doden. Levi daarentegen wilde zijn nek breken. Yūsuf (as) keek naar Juda, de meest medelevende van hen allen, en smeekte hem om:

"Vrees Allah en weerhoud hen ervan om te proberen mij te doden!"

Juda gaf toe en riep naar de anderen: "Dood hem niet! Jullie hebben me allemaal beloofd dat niet te doen!"

66. Isa (as) en Yahyaa (as) werden profeten voordat ze de puberteit bereikten. De Almachtige bereidde vele anderen zoals hen al op jonge leeftijd voor en opende voor hen de poorten van het profeetschap. Op dezelfde manier opent de Almachtige de poorten van heiligheid voor velen op jonge leeftijd. Een voorbeeld hiervan is Sahl ibn Abdullah te Tustari. Dit laat zien dat het bereiken van de puberteit of de leeftijd van veertig jaar geen voorwaarde is om een profeet of heilige te worden. Niettemin, als onderdeel van Gods wet, werden de meeste profeten belast met de taak op de leeftijd van veertig, die het hoogtepunt van volwassenheid markeert.

"Ja, dat hebben we gedaan," antwoordden ze.

Juda zei toen: "Jullie kunnen hem beter gewoon in een put gooien!"

Yūsuf (as) wordt in een put gegooid

De rest van hen gaf zich gewonnen en sleepte Yūsuf (as) naar de rand van een put.

Deze put bevond zich ergens in Jordanië en was voor het eerst gegraven door Shaddad, de tiran koning van Aad, tijdens zijn ontginning van het gebied. Het had een smalle mond maar een brede put.

Yūsuf huilde en klampte zich vast aan de kleren van zijn broers, terwijl zij hem duwden en duwen. Ze bonden een touw om zijn voeten en hingen hem tot zijn middel in de put. Ze bonden ook zijn handen vast zodat hij zich nergens aan vast kon houden toen hij viel. Daarna trokken ze zijn hemd uit en smeerden het in met het bloed van een schaap dat ze hadden geslacht, om het als bewijs mee terug te nemen naar hun vader.

Yūsuf (as) smeekte hen zijn hemd terug te geven. "Het zal mijn lijkwade zijn als ik sterf of mijn dekmantel als ik overleef!" zei hij. Toch hielden ze eraan vast.

Ze hingen hem verder op en sneden uiteindelijk het touw door, in de hoop dat hij dood zou vallen. Er was echter wat water op de bodem en Yūsuf (als) maakte een soepele landing op een rots er vlak naast. Hij stond op en riep zijn broers nog een laatste keer, in de hoop dat ze zich slecht zouden voelen en hem eruit zouden halen.

"Wat... hij is niet dood!" riepen ze uit en pakten stenen om hem te bekogelen. Maar Juda mengde zich er weer tussen.

Op dat moment beval de Almachtige Jibril (as) om naar Yūsuf (as) te gaan.

Jibril (as) ging de put binnen, zette Yūsuf (as) op een rots en voedde hem met voedsel uit het paradijs. Daarna kleedde hij hem in het hemd van Ibrāhīm(as).

Hasan Basri zegt:

"Yūsuf (as) was twaalf toen hij in de put werd gegooid. Het zou nog veertig jaar duren voordat hij met zijn vader zou worden herenigd."

De put was angstaanjagend, met slangen, schorpioenen en ander ongedierte dat rondkroop. Maar ze kregen allemaal het bevel om in hun hol te blijven.

Yūsuf (as) bad:

"O, de Getuige die nooit afwezig is, de Nabije die nooit ver is, de Overwinnaar die nooit verslagen is! Verlos mij uit deze ellende in troost! Open mij een deur naar buiten!"

Er wordt verhaald dat Yūsuf (as) drie dagen in de put verbleef. Andere verslagen suggereren dat het slechts een uur was.

Jibril (as) had Yūsuf (as) het volgende gebed geleerd:

"U die alle soorten nood wegneemt, elk gebed verhoort, elk gebroken bot herstelt en alle ontberingen gemakkelijk maakt! De vriend van de eenzamen en de metgezel van de eenzamen! Mijn Heer... er zijn geen andere goden dan U... en U bent vrij van alle gebrek! Ik vraag U om verlichting uit deze nood, een deur uit deze moeite! Mijn Heer...vestig Uw liefde zo stevig in mijn hart dat het geen stress meer voelt en geen andere naam roept dan de Uwe! Bescherm mij, mijn Heer... de Meest Barmhartige van allen!"

Nadat hij in de put was gegooid, begon Yūsuf (as) dhikr te doen om Allah (swt) te gedenken. De engelen hoorden zijn mooie stem en vroegen Allah's toestemming om naar hem te luisteren. Allah (swt) verklaarde:

"Waren jullie niet degenen die eerder hadden gezegd:

أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

"Zij zeiden: "Stel Jij iemand aan, die daar verderf zaait en bloed vergiet, terwijl wij Jou lofprijzen en Jouw heiligheid verheerlijken?" (Al-Baqarah, 2: 30).

Na hen aan die tijd herinnerd te hebben, gaf Allah de Engelen toestemming.

❁

Het hart wordt aangetrokken tot spiritualiteit, terwijl het ego, samen met al zijn gewaarwordingen, wordt aangetrokken tot dierlijkheid. Als de mens aan zichzelf wordt overgelaten, eist het ego de overwinning op en heerst het lichaam over de geest. Dat is de toestand van zondaars.

Niettemin, het verwerven van een goede moraal door het gedenken van Allah (dhikr) en het bijwonen van de kringen van de rechtschapenen (sohbah), laten het hart en de geest heersen. Dit stelt hen in staat om het ego, en daarmee het lichaam, te grijpen en te leiden. Dit is de toestand van de vromen.

Omdat profeten versterkt worden met openbaring en heiligen met inspiratie, zien zij moeilijkheden met geduld tegemoet en zien ze als middelen om hun hart dichter bij de Heer te brengen.

De Almachtige kwelde zowel Jakob (as) als Yūsuf (as) met groot verdriet zodat zij, ondanks de pijn, geduldig zouden blijven en hun verbondenheid met Hem zouden versterken. Zij zagen het als een middel om zich altijd tot de Heer te wenden en grotere geestelijke rangen te bereiken door alle banden met voorbijgaande belangen te verbreken. Zulke grote rangen worden alleen bereikt na zware ontberingen.

Zo was een van de redenen waarom Yūsuf (as) twaalf jaar in de gevangenis verbleef, zodat hij spirituele volwassenheid kon bereiken door middel van eenzaamheid (halwah), zelfdiscipline (riyazah) en zelfstrijd (mujahadah). Als hij bij zijn vader was gebleven, had hij niets van dit alles kunnen bereiken. Deze wijsheid ligt ten grondslag aan het feit dat alle profeten enige tijd alleen hebben doorgebracht, weg van hun thuisland.

❁

Nadat alles gezegd en gedaan was, gingen de broers van Yūsuf naar huis, terwijl ze krokodillentranen vergoten. De Qur'an beschrijft de scène als volgt:

وَجَاؤُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ. قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ
عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ

"Ze kwamen bij hun vader terug, tegen het vallen van de nacht, huilend. Ze zeiden: "O onze vader, wij hebben met elkaar een hardloopwedstrijd gehouden en Yūsuf bij onze spullen achtergelaten; en daarop heeft de wolf hem opgegeten! Jij zal ons toch niet geloven, zelfs indien we de waarheid spreken." (Yūsuf, 12: 16-17)

❁

Er kwam eens een vrouw huilend naar Qadi Shurayh, nadat ze ruzie had gehad met haar man. Shabi, die er op dat moment bij was, merkte op:

"Rechter...ik vermoed dat deze vrouw onschuldig is. Kijk hoe ze huilt!"

"Shabi", zei Qadi Shurayh. "De broers van Yūsuf (as) waren ook huilend thuisgekomen, ondanks dat ze schuldig waren. Men kan tranen niet als bewijs gebruiken. Alleen feiten!"

❁

De broers hadden zelf een bewijsstukje meegenomen om te proberen hun vader voor de gek te houden:

وَجَآؤُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا
فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ

"En zij haalden zijn overhemd te voorschijn, dat bedekt was met vals bloed. [Yaʿqūb] riep uit: "Maar het is jullie eigen kwade inborst die [jullie in] een zaak [als deze] heeft bedrogen. Dan is [het bewaren van] schoon geduld mijn taak. [Geduld is dan een schone zaak]. Allah is de Enige Die iedereen om steun kan

verzoeken [ik zal Hem eveneens hulp vragen] wat hetgeen jullie beschrijven betreft." (Yūsuf, 12: 18)

Er wordt gezegd dat Jakob (as) het bebloede hemd over zijn gezicht wreef en huilend zei:

"Ik heb nog nooit van zo'n vriendelijke wolf gehoord! Hij heeft mijn zoon verslonden zonder zijn hemd te beschadigen!"

Prachtig geduld

Jakobs (as) verdriet over Yūsuf (as) is legendarisch geworden; en onze eigen Yūnus Emre geeft er stem aan:

Ik was een Yaʿqūb, die op zichzelf was
Met alleen de naam van de Heer op mijn mond
Maar toen verloor ik Yūsuf in het land Kanaän
En nu huil en huil ik om mijn Yūsuf

Zij namen Yūsuf en bloedden hem rood
De wolven verslonden hem, ze draaiden zich om en zeiden
Wie weet wat ze met zijn hemd deden
En nu huil en huil ik om mijn Yūsuf

Yaʿqūb (as) huilde, maar hij had geen andere keuze dan geduldig te zijn. Hij deed het zonder tegen iemand over zijn verdriet te klagen:

قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ

"Hij zei: "Ik beklaag mij over mijn smart en verdriet bij Allah en ik weet van Allah wat jullie niet weten. '" (Yūsuf, 12: 86)

De Profeet (vzmh) vroeg eens aan Jibril (as):

"Hoe groot was het verlangen van Yaʿqūb (as) naar Yūsuf?"

Hij antwoordde: "Evenveel als dat van zeventig moeders die hun kinderen verloren hadden."

"Hoe groot is dan zijn beloning?" vroeg de Profeet (vzmh).

"Even groot als de beloningen van zeventig martelaren", antwoordde Jibril (as), "...want hij dacht zelfs geen moment slecht over Allah." (Al-Suyuti, *al-Durr al-Mansur,* IV, 570).

Dit is wat de Qur'an beschrijft als sabrun jamil, mooi geduld. Het is om problemen en nood met standvastigheid en berusting tegemoet te treden, zonder te zeuren,

te kreunen of te klagen. Geduld verdort als een persoon tegen anderen klaagt over Allah.

De verkoop van Yūsuf (as)

Terwijl Jakob (as) prachtig geduldig bleef, wachtte Yūsuf (as) in de put met een soortgelijk vertrouwen en berusting. Toen:

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَا بُشْرَى
هذَا غُلَامٌ وَأَسَرُّوهُ بِضَاعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ. وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ
دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ

"En er kwam een karavaan voorbij, waaruit iemand werd gezonden om water uit de bron te halen, en hij liet zijn emmer in de bron zakken. Hij riep uit: "O, wat een goed nieuws, deze jongen!" En ze hielden hem [met de bedoeling hem te verkopen] als handelswaar verborgen. En Allah was volledig op de hoogte van alles wat zij deden. En zij verkochten hem voor een nietige, armzalige prijs: een paar dirhams [zilveren munten]. Ze wilden [zo snel mogelijk] van hem af, [zo weinig hadden ze met hem op]..." (Yūsuf, 12: 19-20)

Hoe geboeid ze ook waren door de schoonheid van Yūsuf, de reizigers verkochten hem voor een lage prijs. Ze wilden hem snel uit hun handen krijgen, uit angst dat iemand van zijn familie zou opdagen om de jongen op te eisen.

De grote sjeik Muhyiddin ibn Arabi zegt:

"Wanneer de Almachtige het mysterie wil uitvoeren:

وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا

"En het gebod van Allah is een vastgestelde verordening. ". (Al-Ahzab, 33: 38),

Hij doet dat door iemand een blunder te laten begaan." Yūsuf (as) had zichzelf eens in de spiegel bekeken en dacht: "Als ik een slaaf zou zijn, dan zou er geen raden aan zijn hoeveel geld ik zou opbrengen!"

Vanwege zijn kortstondige ijdelheid liet Allah Yūsuf (as) als slaaf verkopen, maar tegen een zeer geringe waarde.

De Profeet (vzmh) was eens op weg naar huis toen een groep kinderen hem afsneed en speels uitriep: "We laten je niet passeren tenzij je ons iets geeft zoals je Hasan en Hoessein geeft!"

Dus glimlachte de Profeet (vzmh) naar Bilal (as) en zei: "Ga naar huis en breng terug wat je kunt vinden voor mijn losgeld!"

Bilal (as) kwam snel terug met acht walnoten. En de Profeet (vzmh) gaf ze aan de kinderen en grapte,

"Mijn broer Yūsuf (as) is verkocht voor een koopje. En ik ben gegaan voor slechts acht walnoten!"

❁

Wat belangrijk is, is innerlijke schoonheid, niet uiterlijke. Uiterlijke schoonheid vergaat, terwijl een mooi hart en moraal eeuwig zijn. De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Allah kijkt niet naar jullie lichamen of gezichten. Hij kijkt naar jullie harten." *(Muslim, Birr, 22; Ibn Majah, Zuhd, 9)*

Hagar werd in feite als slavin aan Sarah gegeven. Zij baarde echter Ismāʿīl (as), uit wiens geslacht de Profeet (vzmh) kwam.

Het lichaam is van geen groot belang. Het is slechts een bedekking voor de geest. Het is door zijn geest dat de mens ofwel siert of onteert. Een persoon met een rein hart en goede daden wordt geëerd in de ogen van Allah (swt). Zijn mooie gezicht of overvloedige rijkdom dragen geen gewicht in de schaal.

Iemand die verslaafd is aan begeerte verkoopt zichzelf echt goedkoop! We moeten een moment stilstaan bij het gevaar dat degenen te wachten staat die hun harten en geesten verkopen aan hun lusten. De mens moet zich bewust zijn van de eer die hij draagt en op zijn hoede zijn voor de ketenen van zijn ego. De Almachtige verklaart:

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا

"Heb jij hem gezien, die zijn eigen begeerte als god neemt? Wil jij dan voor hem een gemachtigde zijn??" (Al-Furqan, 25: 43)

❁

De Qur'an vervolgt:

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ
نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ
الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"En degene uit Egypte die hem kocht zei tegen zijn vrouw: "Maak zijn verblijf met ons waardig; hij zou ons van nut kunnen zijn, of we zouden hem als een zoon kunnen aannemen." En zo versterkten Wij de plaats van Yūsuf [gaven Wij hem vaste voet] op de aarde, opdat We hem de interpretatie van [de ware beteke-

nis van] de gebeurtenissen zouden kunnen bijbrengen. En inderdaad, Allah beheert [altijd] Zijn zaken; maar de meeste mensen zijn daarvan niet op de hoogte.." (Yūsuf, 12: 21)

Geleerden van de Qur'an vertellen ons dat de slavenhandelaar die Yūsuf (as) kocht hem uiteindelijk verkocht aan de Egyptische minister van Financiën. De minister had gemerkt dat Yūsuf (als) een intelligente en capabele jongen was, die later nuttig zou kunnen zijn in staatszaken. Bovendien had hij zelf geen kinderen en dacht dat hij hem misschien kon adopteren.

Het feit dat Yūsuf (as) werd verkocht aan een man met een hoge sociale status suggereert dat hij deze keer voor een hoge prijs werd verhandeld. Er wordt gezegd dat de slavenhandelaar Yūsuf (as) drie dagen achter elkaar veilde; en de veiling eindigde, nadat de dominee ermee instemde om zijn gewicht in goud, zilver, parels, zijde en muskus te betalen.

❁

Allah heeft verklaard:

"Zoon van Adam! Jij wenst iets...en ik wens iets. Alleen dat wat Ik wil gebeurt. Als je je overgeeft aan Mijn wil, zal Ik je wens vervullen. Maar als je probeert Mijn wil uit te dagen, zal Ik je wens op zijn kop zetten. En uiteindelijk zal Mijn bevel toch zegevieren."

In de Qur'an prijst Allah kennis en hekelt hij onwetendheid.

De Profeet (vzmh) werd gevraagd: "Welke handeling heeft een grotere deugd?"

"Allah kennen", antwoordde hij.

De metgezellen herformuleerden toen de vraag. "Welke handeling verhoogt iemands rang?" vroegen ze.

De Profeet (vzmh) zei opnieuw: "Allah kennen."

"Wat is de reden, Boodschapper van Allah, dat je ons vertelt over kennis als we je vragen over actie?" vroegen de metgezellen.

"Weinig actie ondernomen met kennis van Allah brengt je een heel eind", antwoordde de Profeet (vzmh). "Maar zonder kennis, niet zo...zelfs als je veel zou doen!" *(Al-Munawi, Fayd al-Qadir, IV, 688)*

Soefisten zeggen dat het perfectioneren van kennis superieur is aan het perfectioneren van daden. Maar tegelijkertijd is een fout in kennis veel gevaarlijker dan een fout in daden, want je kunt geen daden verrichten zonder een goed geloof te hebben.

Daarom hebben profeten tot Allah gebeden om hun kennis te vergroten. De engelen eerden en knielden voor Adam (as) alleen vanwege de namen die hem

geleerd waren. Sulaymān (as) bereikte zijn grote koninkrijk door vooruitziendheid en bestuurlijke genialiteit, terwijl Yūsuf (as) opklom van een gevangene tot een koning, door zijn beheersing van de kunst van het interpreteren.

Yūsuf (as) en Zulaykha

De Qur'an zegt:

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

"Toen hij [Yūsuf] zijn volwassenheid had bereikt, gaven Wij hem zowel wijsheid [profeetschap, het vermogen om te oordelen tussen goed en kwaad] als [natuurlijke] kennis: zo belonen Wij de weldoeners." (Yūsuf, 12: 22)

Yūsuf (as) was uitgegroeid tot een opvallend knappe jongeman. De vrouw des huizes, Zulaykha begon andere gevoelens voor hem te ontwikkelen. Er kwam een dag waarop alles uit elkaar viel:

وَرَاوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ. وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَانَ رَبِّهِ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ

"En zij in het huis van wie hij zich bevond probeerde hem te verleiden. Zij vergrendelde de deuren en zei: "Kom, ik ben van jou!" Hij zei: "Ik zoek mijn toevlucht tot Allah. Hij is mijn Heer. Hij heeft mijn verblijf waardig gemaakt. De onrechtvaardigen zullen nooit slagen." Zij verlangde naar hem en hij [Yūsuf] zou ook naar haar hebben verlangd, indien hij niet het bewijs van Zijn Heer had gezien. Zo hebben Wij dit gedaan om het kwade en het onbetamelijke van hem af te wenden. Hij was één van onze uitverkoren dienaren.." (Yūsuf, 12: 23-24)

Zulaykha had drie dingen waar het ego het meest naar verlangt: fortuin, roem en sensualiteit. Ze was jong en mooi en had een charme die veel mannen achter haar aan had kunnen krijgen. Nu had ze de deur op slot. In een moment van geheimzinnigheid en privacy dat de meest verborgen verlangens oproept, probeerde ze Yūsuf (as) te verleiden.

"Kom naar mij (hayta lak)", zei ze, om te proberen haar kwade verlangen te vervullen. De roep zou de sterkste wilskracht hebben doen smelten en Yūsuf (as) bevond zich in een lastig parket, waar Allah op zinspeelt met de woorden:

"Ook hij zou zich tot haar hebben geneigd, als hij het bewijs van zijn Heer niet had gezien." Een van de moeilijkste dingen die een man ooit in zijn leven kan doen, is 'nee' zeggen tegen een jonge, mooie en rijke vrouw, vooral als ze privé een avances maakt.

Om de verleiding te weerstaan, droeg Yūsuf (as) een spirituele wapenrusting door oprecht zijn toevlucht te zoeken bij Allah met de woorden 'maadh'Allah'. Daarna werd hem het 'bewijs' getoond en kreeg hij inzicht in hoe slecht het zou zijn geweest om de verleiding te volgen. Daarmee werd hij onder goddelijke bescherming geplaatst.

De enige manier om de roep van verleiding te weerstaan die de mens uitnodigt om te zondigen, is om hulp te zoeken bij Degene die een oneindige macht heeft om te beschermen.

❁

Sommige interpretaties van de Qur'an geven het volgende om uit te leggen wat bedoeld wordt met het woord 'bewijs' (burhan):

Terwijl Zulaykha hem probeerde te verleiden, hoorde Yūsuf (as) een stem, die zei 'doe het niet!' Hij schonk er echter geen aandacht aan. De roep werd nog twee keer herhaald en plotseling verscheen het beeld van Yaʿqūb (als) voor hem. Pas toen kwam Yūsuf tot bezinning en keerde hij zich om.

Met de toestemming van Allah (swt) had Yaʿqūb (as) spirituele hulp (istianah) aan zijn zoon aangeboden en hem ervan weerhouden om verleid te worden door Zulaykha.

Dit dient als voorbeeld van de soorten spirituele hulp istianah, istighathah en rabita.

Ali ibn Hasan vertelt dat er een afgodsbeeld in de kamer was, dat Zulaykha met een doek had bedekt voordat ze haar avances maakte. Yūsuf (as) vroeg haar waarom, waarop zij antwoordde: "Ik schaamde me gewoon dat het zou zien dat ik ongeoorloofde passie zou bedrijven."

Yūsuf (as) zei toen: "Ik heb meer recht om me te schamen voor Mijn Heer, die mij in de mooiste vorm geschapen heeft, dan jij voor een stuk rots!"

❁

Na het zien van het 'bewijs' voelde Yūsuf (as) zich ontzet en rende naar de deur. Zulaykha achtervolgde hem:

وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَى الْبَابِ قَالَتْ
مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"Ze snelden achter elkaar naar de deur en zij scheurde zijn hemd van achteren, en zij troffen haar echtgenoot bij de deur. Zij zei: "Wat kan een andere bestraffing zijn voor degene die kwade bedoelingen had met jouw gezin dan dat hij gevangen wordt gezet, of [anders] een pijnlijke bestraffing?" (Yūsuf, 12: 25)

De dominee had de commotie gehoord en stormde naar binnen.

"Wat is er in hemelsnaam aan de hand?" vroeg hij.

Zulaykha voegde nu laster toe aan haar lijst van zonden. "Deze jongeman probeerde me net te verkrachten!", schreeuwde ze.

De dominee keek ontzet naar Yūsuf (as) en zei: "Voor alles wat ik voor je heb gedaan, is dit hoe je me terugbetaalt?"

Yūsuf (as) bevond zich plotseling in een andere moeilijke situatie. Hij probeerde uit te leggen wat er echt gebeurd was. Hij had iemand om te helpen:

قَالَ هِيَ رَاوَدَتْنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ
قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الكَاذِبِينَ. وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ
قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ

"Hij zei: "Zij probeerde mij te verleiden." En een getuige uit haar familie getuigde: "Indien zijn hemd van voren is gescheurd, dan spreekt zij de waarheid en behoort hij tot de leugenaars. Indien zijn hemd van achteren is gescheurd, dan vertelt zij een leugen en behoort hij tot de betrouwbaren." (Yūsuf, 12: 26-27)

Yūsuf (as) bad tot de Heer om hem te voorzien van duidelijk bewijs van zijn onschuld. Zulaykha's baby, die toen drie of vier maanden oud was, sprak op wonderbaarlijke wijze en getuigde dat Yūsuf (as) niet de schuldige was.

فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ. يُوسُفُ
أَعْرِضْ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنْبِكِ إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ.

"Dus toen hij [de echtgenoot] zag dat zijn hemd van achteren was gescheurd, zei hij: "Dat is weer een list van jullie [vrouwen]. Jullie list is enorm [sterk]. Yūsuf, wend je hiervan af. En jij [o mijn vrouw], vraag vergeving voor je zonde, je behoort tot degenen die verkeerd hebben gedaan." (Yūsuf, 12: 28-29)

Maar al snel ging het woord de straat op:

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتاهَا عَنْ نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

"Enkele vrouwen in de stad zeiden: "De vrouw van al-ʻAzīz (de toenmalige koning van Egypte) heeft haar knecht proberen te verleiden. De liefde [voor Yūsuf] heeft haar hart diep geraakt [haar hart doen beven]. Wij zien haar in duidelijke dwaling." (Yūsuf, 12: 30)

De vrouwen snijden in hun handen

Het duurde niet lang voordat Zulaykha ontdekte dat ze werd bespot door de vrouwen van de stad, waaronder haar eigen vriendinnen. Dus besloot ze hen uit te nodigen:

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَأً وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ

" Toen zij (de vrouw van de koning) nu van hun sluwe gedrag [geroddel] had vernomen, ontbood zij hen en maakte voor hen een buffet klaar, en [toen voorzag zij] ieder van hen van een mes. En zij zei [tegen Yūsuf]: "Kom voor hen tevoorschijn." Toen zij hem zagen, stonden ze versteld van zijn schoonheid en sneden zij zich daardoor [uit pure ontsteltenis] in hun handen. Ze zeiden: "Verheven is Allah! Dit is geen mens, dit kan niet anders zijn dan een nobele engel." (Yūsuf, 12: 31)

Het vers verwijst naar het feest of banket met het woord 'muttekeen', wat letterlijk 'kussens om op te leunen' betekent. De hoge kringen van Egypte in die tijd genoten van deze feesten terwijl ze achterover leunden op knusse kussens, zoals rijke en verwaande mensen doen. Eten terwijl je achterover leunt is daarom verboden. De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Ik eet niet terwijl ik achterover leun." (Al-Bukhari, Atimah, 13)

Aisha (rha) vergelijkt de schoonheid van Yūsuf (as) met die van de Profeet (as) zelf:

وَلَوْ سَمِعَ أَهْلُ مِصْرَ أَوْصَافَ حَدِّهِ
لَمَا بَذَلُوا فِي سَوْمِ يُوسُفَ مِنْ نَقْدٍ
لَوَائِمُ زُلَيْحَا لَوْ رَأَيْنَ جَبِينَهُ
لآثَرْنَ بِالْقَطْعِ الْقُلُوبَ عَلَى الْأَيْدِ

"Als het volk van Egypte van zijn schoonheid had gehoord
Aan Yūsuf zouden ze geen cent hebben uitgegeven
Als de vrienden van Zulaykha zijn gezicht hadden gezien
Hun messen zouden in hun harten zijn gegaan."

De Profeet (vzmh) bad echter voortdurend voor innerlijke schoonheid. Zelfs als hij in de spiegel keek, legde hij de nadruk op het belang van moraal, biddend:

"Mijn Heer...geef mij een schoonheid van zeden net zoals de schoonheid die U mijn uiterlijk heeft gegeven!"

"Mijn Heer...breng mij naar de mooiste van de zeden! En alleen U kunt mij daarheen brengen!" (Ibn Hajar, Fath al-Bari, X, 456)

❁

Zulaykha knapte op toen ze zag dat haar vrienden gebiologeerd waren door Yūsuf (as):

قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ
وَلَئِنْ لَمْ يَفْعَلْ مَا آمُرُهُ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونًا مِنَ الصَّاغِرِينَ

" Zij zei: "Dit is degene over wie jullie mij verwijten gemaakt hebben. Inderdaad, ik probeerde hem te verleiden, maar hij beschermde zijn kuisheid. En indien hij niet doet wat ik hem beveel, zal hij gevangen worden gezet en zal hij behoren tot de vernederden." (Yūsuf, 12: 32)

Yūsuf (as) was nu in de hele stad bekend geworden. Hij kon niet meer over straat zonder dat vrouwen hem het hof probeerden te maken. Hij vreesde hun listen en bad tot Allah om hem te beschermen. Hij wist dat vrouwen, gedreven door lust, listen konden bedenken die de duivels niet konden bedenken.

قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي
كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ

“ Hij zei: “Mijn Heer, de gevangenis is voor mij liever dan waar zij mij toe uitnodigen. En indien Jij hun list niet van mij afwendt, zal ik naar hen verlangen en tot de onwetenden behoren.” (Yūsuf, 12: 33)

Soefi’s hebben gezegd:

“Het is onmogelijk om te waken tegen de gevaren van het ego door compromissen te sluiten en het ego te geven wat het wil. De enige manier is om toevlucht te zoeken bij Allah (swt) en Zijn bevelen te vervullen. Dit was wat Yūsuf redde (as).”

فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“ Dus verhoorde zijn Heer hem en wendde Hij hun list van hem af. Hij is inderdaad de Alhorende, de Alwetende (*al-Samīʿ al-ʿAlīm*)..” (Yūsuf, 12: 34)

Geen hart, zelfs niet dat van profeten, is veilig zonder Allah’s bescherming. De mens is zo geschapen dat hij nooit zeker kan zijn van de valstrikken van de wereld, het gemompel van het ego of het gefluister van de duivel. Dit wordt geverifieerd door het feit dat Yūsuf (as) zich pas kon inhouden nadat hij een ‘bewijs van zijn Heer’ zag, dat als een barrière tussen hem en de zonde fungeerde.

Dus, als dienaren van Allah, moeten we altijd op onze hoede zijn voor wat onze ego’s kunnen doen en weten dat we geen kracht hebben om een gevecht aan te gaan, tenzij door de bescherming van Allah.

De kerker

Yūsufs gebed werd aanvaard, en:

ثُمَّ بَدَا لَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّى حِينٍ

“ Vervolgens, nadat zij de tekenen [van zijn onschuld] hadden gezien, leek het hun goed hem voor een tijd gevangen te zetten. “ (Yūsuf, 12: 35)

Yūsuf (as) was vanaf zijn voeten geboeid en moest een grof wollen vest dragen. Toen hij de deur van de kerker naderde, boog hij zijn hoofd en zei ‘in de naam van Allah’, voordat hij naar binnen ging. Alle gevangenen draaiden hun hoofd om en Yūsuf (as) begon te huilen. Jibril (as) kwam en vroeg waarom.

Hij antwoordde: “Het is omdat er hier geen goede ruimte is om te bidden”. Jibril (as) zei toen:

“Bid waar je maar wilt. Allah heeft 40 meter binnen de kerker voor jou schoongemaakt.”[67]

67. Eerdere profeten en hun volken mochten het rituele gebed niet verrichten waar ze maar wilden. Zij mochten alleen in aangewezen gebieden bidden. Echter, als een privilege dat exclusief aan de

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانِ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا
وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْزًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا
بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ. قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا
بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ

“ Samen met hem traden twee knechten de gevangenis binnen. Eén van hen zei: “Ik zag mijzelf [in een droom] wijn persen”, en de ander zei: “Ik zag mijzelf brood dragen op mijn hoofd, en de vogels aten ervan. Verkondig ons de uitleg daarvan, wij zien dat jij tot de weldoeners behoort.” Hij zei: “Er zal geen voedsel voor jullie onderhoud tot jullie komen, of ik zal jullie beiden de uitleg ervan verkondigen voordat het tot jullie komt. Dit is vanwege wat mijn Heer mij heeft onderwezen. Inderdaad heb ik de levenswijze van een volk verlaten dat niet in Allah gelooft en dat het Hiernamaals ontkent..” (Yūsuf, 12: 36-37)

Over hoe deze twee jonge mannen in de gevangenis belandden, wordt gezegd dat enkele edelen van Egypte een plan hadden bedacht om koning Rayyan te vermoorden en te vervangen door een van hen. Dus kochten ze de twee mannen om. Een van hen was de kok van de koning en de ander was zijn schenker. Zij moesten het plan uitvoeren door het eten en drinken van de koning met vergif te besmetten.

De kok deed zijn deel, maar de schenker voelde zich slecht en veranderde op het laatste moment van gedachten. Dus toen de tafel gedekt was en de koning zijn hand uitstak naar het bord, schreeuwde de schenker:

“Raak het eten niet aan, mijn koning! Het is vergiftigd!”

Toen de kok dat hoorde, riep hij ook: “Raak de drank niet aan, mijn koning! Het is ook vergiftigd!”

Toen beval de koning de schenker uit de beker te drinken. Hij dronk er zonder aarzelen uit. Toen wendde hij zich tot de kok en beval hem het eten op te eten. De kok weigerde. Het werd toen aan een dier gevoerd, dat onmiddellijk stierf.

Uiteindelijk werden beiden in de gevangenis gegooid om hun vonnis af te wachten. Toen zagen ze de dromen. (Al-Qurtubi, *al-Jami’,* IX, 189)

Alvorens over te gaan tot het interpreteren van de dromen, wilde Yūsuf (as) eerst zijn twee celgenoten uitnodigen tot tawhid en hen laten weten dat zijn kennis

Profeet (saw) is gegeven, is het moslims toegestaan om overal te bidden waar het schoon is; voor hen is de hele aarde tot een ‘moskee’ gemaakt. De Profeet (saw) heeft in feite gezegd: “De aarde is gereinigd en tot een moskee voor mij gemaakt.” (Al-Bukhari, Tayammum, 1)

aan hem gegeven was door Allah en dat de mensen van Egypte zich op het verkeerde pad bevonden.

De les die we hieruit moeten trekken is dat een gelovige, zelfs in de moeilijkste omstandigheden, nooit de plicht mag verzaken om mensen aan te moedigen tot het goede en hen af te raden van het kwade.

De volgende drie verzen beschrijven de oproep van Yūsuf (as) in detail:

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ. يَا صَاحِبَيِ السِّجْنِ أَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ. مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءً سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَآؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ.

“ Ik heb de levenswijze van mijn voorouders Ibrāhīm en Isḥāq en Yaʿqūb gevolgd. Het is niet aan ons iets aan Allah gelijk te stellen. Dit is zo vanwege de goedgunstigheid van Allah voor ons en voor de mensheid, maar de meeste mensen zijn ondankbaar.[Yūsuf zei:] O mijn beide medegevangenen, zijn verschillende heren beter, of Allah, de Ene, de Heerser (*al-Wāḥid al- Qahhār*)? Wat jullie buiten Hem dienen zijn slechts namen die jullie zelf hebben vernoemd, jullie en jullie vaderen. Allah heeft hun geen gezag verleend. Het oordeel is alleen aan Allah. Hij beveelt dat jullie alleen Hem behoren te dienen. Dat is de juiste religie, maar de meeste mensen weten het niet. “ (Yūsuf, 12: 38-40)

Yūsuf (as) interpreteert dromen

Nadat hij tawhid had uitgelegd aan zijn medegevangenen, informeerde Yūsuf (as) hen:

يَا صَاحِبَيِ السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمَا فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ.

“ O mijn beide medegevangenen, wat één van jullie betreft, hij zal voor zijn heer wijn schenken. En wat de ander betreft, hij zal worden gekruisigd, en de vogels zullen eten van zijn hoofd. De zaak waar jullie naar vragen is al beslist [in de lotsbestemming].” (Yūsuf, 12: 41)

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَاهُ الشَّيْطَانُ
ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ

“ En hij zei tegen degene van de twee, van wie hij meende dat hij zou worden bevrijd: “Breng mij onder de aandacht van jouw heer.” Doch de satan zorgde ervoor dat deze zijn naam vergat te noemen tegen zijn heer, en hij [Yūsuf] verbleef zodoende een aantal jaren in de gevangenis..” (Yūsuf, 12: 42)

De gebeurtenissen verliepen precies zoals Yūsuf (as) ze had verteld. De schenker werd vrijgelaten en hij hervatte zijn oude baan, terwijl de kok werd opgehangen.

Sommige uitleggers van de Qur’an zeggen dat de Almachtige er niet blij mee was dat Yūsuf (as) iemand anders om hulp vroeg, toen hij tegen de schenker zei dat hij een goed woordje voor hem moest doen ‘bij zijn meester’. Het was een kortstondige blunder. Hierdoor bleef Yūsuf (as) nog eens zeven jaar in de gevangenis, bovenop de vijf jaar die hij al uitzat. Dus, hij zijn termijn verlengd tot een totaal van twaalf jaar.

Er wordt verteld dat zelfs na hun vrijlating de gevangenen Yūsuf (as) bezochten en lange gesprekken met hem voerden, net als de gevangenisbewaker. Op een dag zei hij tegen Yūsuf (as): “Ik hou meer van jou dan van al mijn vrienden.”

Yūsuf (as) antwoordde: “Ik zoek toevlucht bij Allah voor jouw liefde.”

“Waarom?” vroeg de bewaker.

“Mijn vader hield van mij en mijn broers gooiden mij in een put. Zulaykha hield van mij en zij gooiden mij in de gevangenis. En als jij van mij houdt, wie weet waar ik dan terecht kom!”

❁

Malik ibn Dinar vertelt dat toen Yūsuf (as) de schenker vroeg om een goed woordje voor hem te doen bij de koning, Allah openbaarde:

“Jij, Yūsuf, hebt op iemand anders dan Mij vertrouwd. En Ik zal nu jouw termijn in de gevangenis verlengen!”

Yūsuf (as) begon toen te wenen en zei: “Mijn Heer! Mijn hart is zwaar geworden van verdriet. U zult mij nooit meer zulke woorden horen zeggen!”

Hasan Basri huilde elke keer als hij dat las en vroeg zich af: “Wat zal er dan van ons worden, die naar anderen rennen voor hulp elke keer als we in de problemen zitten?”

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Moge Allah mijn broeder Yūsuf genadig zijn. Als hij de schenker niet had gevraagd om zijn naam naast zijn meester te noemen, dan zou hij na de vijf jaar niet nog eens zeven jaar langer in de gevangenis zijn gebleven." *(Bursevi, Ruhu'l-Beyan, IV, 264)*

Echter, Allah de Almachtige doet profeten en heiligen verdriet, niet als een straf, maar als een geschenk.

De Profeet (vzmh) heeft verklaard:

"Wanneer Allah van een dienaar houdt, giet en giet Hij moeite over hem!" *(Ali al-Muttaqi, Kanz al-Ummal, III, 334/6811)*

Abu Said al-Khudri (ra) bezocht de Profeet (vzmh) tijdens zijn laatste ziekte en was persoonlijk getuige van de pijn die hij doormaakte. Hij vertelt:

"Ik legde mijn hand neer en ik kon zijn koorts door het dekbed heen voelen.

'Je hebt erg hoge koorts, Boodschapper van Allah', zei ik.

'Profeten zijn zo', zei hij. 'We krijgen problemen in schoppen, maar ook beloningen in gelijke mate.'

'Boodschapper van Allah', vroeg ik. 'Wie zijn de mensen die de meeste moeilijkheden doorstaan?'

Profeten', zei hij.

'Na hen?' Vroeg ik.

'De rechtvaardigen', antwoordde hij, voordat hij eraan toevoegde:

'Sommigen onder hen worden beproefd met zo'n grote armoede dat ze niets hebben behalve een mantel om zich mee te bedekken. Maar zij vieren moeilijkheden, zoals jullie rijkdom vieren!'" (Ibn Majah, Fitan, 23)

De droom van de koning

Wat volgde was:

وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنْبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُؤْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّؤْيَا تَعْبُرُونَ. قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَامِ بِعَالِمِينَ. وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ. يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ سُنْبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ.

“ En de koning zei: “Ik zag [in een droom] zeven vette koeien die werden gegeten door zeven magere; en zeven groene aren en [evenveel] andere uitgedroogde [aren]. O notabelen, verklaar mij dan mijn droom als jullie dromen kunnen interpreteren.”. Ze zeiden: “Dit is een warboel van dromen en wij zijn niet degenen die de interpretaties van [zulke verwarrende] dromen weten. Diegene van beiden die vrij gekomen was en zich [eindelijk] na lange tijd [Yūsuf] herinnerde, zei: “Ik zal jullie de interpretatie ervan verkondigen, zend mij dus [naar de gevangenis].” “Yūsuf , o betrouwbare, geef ons een uitspraak over zeven vette koeien die gegeten worden door zeven magere en zeven groene aren en [evenveel] andere uitgedroogde [aren]. Opdat ik wellicht kan terugkeren naar de mensen en zij het wellicht zullen weten.” (Yūsuf, 12: 43-46)

Met zijn door God gegeven kennis gaf Yūsuf (as) een interpretatie:

قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَأْكُلُونَ. ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تُحْصِنُونَ. ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ.

“ [Yūsuf] zei: “Jullie zaaien zeven jaren lang zoals gewoonlijk. Laat dan wat jullie oogsten in de aren, behalve een kleine hoeveelheid die jullie eten. Dan komen daarna zeven moeilijke [jaren], die verteren wat jullie daarvoor hebben bewaard, behalve een kleine hoeveelheid die jullie opslaan. Daarna komt er een jaar, waarin de mensen regen hebben en waarin zij [druiven] persen [om wijn te maken].” (Yūsuf, 12: 47-49)

De koning verheugde zich en wilde Yūsuf belonen (as):

وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَاسْأَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ.

“ En de koning zei: “Breng hem bij mij!” Toen de boodschapper [van de koning] tot hem [Yūsuf] kwam, zei hij: “Ga terug naar jouw heer en vraag hem hoe het zit met de zaak van de vrouwen die zich in hun handen hebben gesneden. Inderdaad, mijn Heer is over hun list Alwetend (*ʿAlīm*).” (Yūsuf, 12: 50)

Het was uit beleefdheid dat Yūsuf (as) Zulaykha’s naam niet gaf. Hij was ook op zijn hoede dat ze misschien een andere truc zou uithalen, als ze het gevoel had dat Yūsuf (vzmh) haar publiekelijk beschuldigde.

De koning verzamelde de vrouwen in kwestie en vroeg:

قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْآنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ.

“ [De koning] zei [tot de vrouwen]: “Wat bezielde jullie toen jullie probeerden Yūsuf te verleiden?” Zij zeiden: “Verheven is Allah! Wij weten van geen kwaad over hem.” De vrouw van de leider zei: “Nu is de waarheid aan het licht gekomen. Ik ben degene die hem probeerde te verleiden. Hij behoort tot de betrouwbaren.” (Yūsuf, 12: 51)

Yūsuf (as) zei toen dat de enige reden waarom ze wilde dat de vrouwen zouden bekennen was:

ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ

“ [Yūsuf zei:] “Dit is opdat hij [de leider] zal weten dat ik hem niet in het geheim ontrouw ben geweest en opdat Allah de list van de verraders niet van leiding voorziet..” (Yūsuf, 12: 52)

❁

Allah de Almachtige verklaart:

إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الخَائِنِينَ

“ Allah houdt niet van de verraders..” (Al-Anfal, 8: 58)

Geen verraad is erger dan het verraden van Allah en Zijn Boodschapper. De Qur’an waarschuwt hiervoor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“O jullie die geloven, wees niet ontrouw aan Allah en de Boodschapper. En wees niet ontrouw aan hetgeen jullie is toevertrouwd, terwijl jullie weten..” (Al-Anfal, 8: 27)

Het verhaal hieronder laat zien hoe degenen die Allah’s gebod verraden door de rechten van anderen te schenden, niemand anders verraden dan zichzelf. Verraad komt alleen terug om de verrader te bijten.

Het verhaal van Darwan

Er wordt verteld dat een gulle man uit Jemen wat land had in de buurt van Sanaa, waar hij druiven, dadels en verschillende andere gewassen verbouwde. In de oogsttijd zette hij veel van de opbrengst opzij voor de armen. Op zijn sterfbed vroeg hij zijn zonen om zijn praktijk voort te zetten. Maar zijn zonen kregen de overhand door hebzucht en ze zeiden tegen elkaar:

"We hebben een grote familie, maar weinig om voor hen te zorgen. We moeten stoppen met spullen aan de armen te geven. Dus laten we vanaf nu de oogst binnenhalen voordat ze komen vragen!"

Desondanks verbrandde Allah vanwege hun kwaadaardigheid hun land van de ene op de andere dag tot knapperig. De weelderige groene tuin was niet langer herkenbaar. Toen ze 's ochtends vroeg opdoken, waren de gierige zonen stomverbaasd en vroegen zich zelfs af of ze niet naar de verkeerde plek waren gekomen.

Het was echter al die tijd de vrijgevigheid van hun vader en het gebed van de armen en zwakken geweest dat hun opbrengst zo overvloedig had gemaakt. De tuinen kwamen ten goede aan alle behoeftigen in de stad. Maar de zonen dachten er te veel over, zonder er ook maar het minste idee van te hebben dat hun tuinen zonder liefdadigheid niets zouden zijn. Verwaarlozing had hun harten verblind.

Daarom heeft Allah verklaard:

"... en behoor niet tot de onachtzamen." (Al-Araf, 7: 205).

Dit staat bekend als het verhaal van de mensen van Darwan en de Qur'an vertelt het als volgt:

إِنَّا بَلَوْنَاهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا
مُصْبِحِينَ. وَلَا يَسْتَثْنُونَ. فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِنْ رَبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ.
فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ. فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ. أَنِ اغْدُوا عَلَى حَرْثِكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ صَارِمِينَ. فَانْطَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَافَتُونَ. أَنْ لَا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ
عَلَيْكُمْ مِسْكِينٌ. وَغَدَوْا عَلَى حَرْدٍ قَادِرِينَ.

" Wij hebben hen beproefd, zoals Wij de bezitters van de tuin hebben beproefd, toen zij zwoeren om 's ochtends vroeg de vruchten te plukken, zonder dat zij een tegemoetkoming [als voorbehoud] maakten.. Toen waarde rampspoed [in de vorm van vuur] rond, afkomstig van jouw Heer, terwijl zij sliepen, en werd deze [de tuin] roetzwart [als een smeulend stoppelveld]. Zij riepen tegen elkaar toen het ochtend werd: "Ga vroeg naar jullie velden, indien jullie vruchten willen

plukken." Zo vertrokken zij, terwijl ze [zachtjes] tegen elkaar fluisterden: "Laat vandaag geen enkele behoeftige haar [de tuin] binnenkomen!" In alle vroegte vertrokken zij, vastbesloten om de behoeftigen te weren. " (Al-Qalam, 68: 17-25)

Maar toen ze daar eenmaal waren, beseften ze wat het gevolg was van hun hebzucht en verraad, en ze brandden van wroeging. De Qur'an legt uit:

فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُّونَ. بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ. قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ. قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ. فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَاوَمُونَ. قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا طَاغِينَ. عَسَى رَبُّنَا أَنْ يُبْدِلَنَا خَيْرًا مِنْهَا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ.

"Echter, toen ze de tuin zagen, zeiden ze: "We zijn vast verdwaald! "Nee, wij zijn [van ons fruit] verstoken!" De meest gematigde onder hen zei: "Heb ik jullie niet gezegd: 'Waarom prijzen jullie de lof van jullie Heer niet?' Zij zeiden: "Geprezen zij onze Heer. Wij waren onrechtplegers. Vervolgens wendden ze zich tot elkaar en maakten ze elkaar verwijten. Ze zeiden: "Wee ons! Wij waren werkelijk buitensporig! Wellicht geeft Allah ons in plaats van deze tuin een betere. Wij wenden ons [berouwvol en vol verlangen] tot onze Heer." (Al-Qalam, 68: 26-32)

Hoe mooi informeert Allah (swt) ons over het bittere einde van degenen die hun toevlucht nemen tot bedrog, alleen maar om de armen van hun recht te beroven! Allah doorziet elke intentie in het hart. Zijn glorie omvat alles.

Allah de Almachtige eindigt het verhaal met een belangrijke waarschuwing:

كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ.

"Zo is dus de bestraffing. En de bestraffing in het Hiernamaals is zeker groter. Wisten ze dat maar! " (Al-Qalam, 68: 33)

Yūsufs vooruitziende blik

Yūsuf (as) wilde de gevangenis niet verlaten totdat de omstandigheden van zijn gevangenschap duidelijk werden en zowel de koning als het publiek wisten dat hij een onschuldige man was, die ten onrechte gevangen was gezet. Door zijn kalmte te bewaren en zijn intelligentie te gebruiken, voorkwam hij ook dat de vrouwen die verantwoordelijk waren voor zijn gevangenschap, nog meer problemen zouden veroorzaken. Pas toen bewezen was dat hij het slachtoffer was van laster en leugens, stemde hij ermee in om uit de kerker te stappen.

Dit is een verstandig voorbeeld voor alle moslims, die er goed op moeten letten om plaatsen en situaties te vermijden die anderen een verkeerde indruk kunnen geven. Als dit al gebeurd is, moet hij zich inspannen om zijn naam te zuiveren.

Geleerden hebben moslims sterk afgeraden om naar zulke plaatsen te gaan.

Umar (ra) heeft gezegd:

"Wie naar verdachte plaatsen gaat, zal zelf een verdachte worden."

Net zoals Yūsuf (as) nauwgezet was om misvattingen over hem uit de weg te ruimen, was de Profeet (vzmh) ook gevoelig om te voorkomen dat anderen het verkeerde idee kregen. Zijn vrouw, Safiya bint Huyay (rha) vertelt het volgende voorval:

"De Boodschapper van Allah (vzmh) had zich in de laatste tien dagen van de Ramadan teruggetrokken in de moskee. Ik bezocht hem op een avond om met hem over iets te praten. Daarna stond hij op om met mij terug naar huis te lopen. Toen we op de terugweg waren, werden we gezien door twee mannen, metgezellen uit Medina, die snel weg wilden lopen.

'Rustig aan', riep de Boodschapper (vzmh) hen toe. 'Het is Safiya naast mij!'

Ze zeiden: 'Boodschapper van Allah (vzmh)! Hoe kunnen we er ook maar van uitgaan dat een profeet van Allah tot iets onoorbaars in staat zou zijn?'

'Toch', zei de Boodschapper (vzmh). 'De duivel stroomt in een persoon als bloed...en ik was bang dat hij twijfel in jullie harten zou zaaien.'" (Al-Bukhari, Itikaf, 11; Muslim, Salam, 23-25)

Maar hoe noodzakelijk het ook is om uit de buurt te blijven van situaties die achterdocht kunnen veroorzaken, het is ook belangrijk om te voorkomen dat je achterdochtig wordt. De Almachtige waarschuwt:

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ
كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْؤُولًا

" En volg niet datgene waaromtrent je geen ware kennis bezit. Het gehoor, het gezichtsvermogen en het hart, zij worden alle ondervraagd." (Al-Isra, 17: 36)

❁

Yūsuf (as) had nu zijn onschuld volledig bewezen. Maar hij zocht nog steeds toevlucht tot zijn ego en zei nederig:

وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ

“ En ik pleit mezelf niet geheel vrij. De *nafs* [de kwade neiging in de menselijke natuur] beveelt immers tot het kwaad, behalve wanneer mijn Heer Genadig is. Mijn Heer is zeker Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*).” (Yūsuf, 12: 53)[68]

Elders in de Qur’an zegt de Almachtige:

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَى مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا
وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Indien de gunst van Allah en Zijn genade voor jullie er niet waren geweest, dan zou niemand van jullie ooit zuiver zijn geweest. Maar Allah zuivert wie Hij wil. Allah is Alhorend, Alwetend (*Samīʿ ʿAlīm*)..” (Al-Nur, 24: 21)

Een ware dienaar moet daarom bescherming zoeken tegen de branie van zijn ego, door berouw te tonen en te bidden om met een schone lei terug te keren naar de Almachtige.

Allah maakt van een slaaf een koning

De koning had gemerkt dat Yūsuf (as) een verbazingwekkend intelligente man was, die de staat een grote dienst kon bewijzen:

وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ
إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ

“ En de koning zei: “Breng hem bij mij, dan zal ik hem aan mijzelf [als adviseur] verbinden.” Toen hij met hem sprak, zei hij: “Jij bent vanaf vandaag in ons midden, een geëerde en een betrouwbare.” (Yūsuf, 12: 54)

Terwijl hij naar buiten liep, schreef Yūsuf (as) het volgende op de gevangenisdeur:

“Dit is het huis van moeilijkheden, het graf voor de levenden. Als de poorten achter je worden gesloten, lachen de vijanden en krijgt het verdriet vat op je.”

Daarna nam hij een bad, droeg zijn nieuwe kleren en bad voor de gevangenen binnen:

68. Er wordt ook gezegd dat de woorden die worden geciteerd in de 52e en 53e verzen van hoofdstuk Yusuf van Zulaykha zijn. In dat geval zouden ze opgevat kunnen worden als: “Ik probeer op geen enkele manier onschuld te claimen. Ik geef toe wat ik heb gedaan, alleen zodat Jozef weet dat wat ik hem ook heb aangedaan, ik het in zijn bijzijn heb gedaan. Ik heb nooit geprobeerd iets achter zijn rug te doen. Wat gedaan is, is gedaan en dat was alles.” Met deze bekentenis sprak Zulaykha niet alleen Yūsuf vrij van alle blaam, ze zinspeelde ook op haar eigen geloof in God.

"Mijn Heer...laat de harten van de rechtvaardigen naar hen neigen en houd hen niet in het duister voor nieuws over hun geliefden!"

En toen hij het hof van de koning binnenkwam, zei hij:

"Mijn Heer! Ik verwacht het goede dat van U komt meer dan het goede dat van hier komt. Ik zoek toevlucht tot Uw glorie en macht tegen het kwaad ervan!"

Tegen die tijd was de minister, die Yūsuf (as) als kind had gekocht, overleden. De koning van die tijd was een nobel en deugdzaam man uit een familie die oorspronkelijk uit Arabië kwam en vier eeuwen lang over Egypte heerste. Hij sprak vele talen en bewonderde Yūsuf (as) meteen omdat hij meer talen sprak dan hij. Hij wilde de uitleg van zijn droom rechtstreeks uit de mond van Yūsuf (vzmh) horen. Dus herhaalde Yūsuf (as) de uitleg. De koning bewonderde de diepgang en welsprekendheid van de woorden van Yūsuf (as) en vroeg naar de juiste voorzorgsmaatregel die hij moest nemen.

"Tijdens de vruchtbare jaren", legde Yūsuf (as) uit, "moet je proberen meer te produceren en een voorraad van de gewassen aan te leggen. Op die manier zullen jullie niet alleen voor de mensen kunnen zorgen, jullie zullen ook de overtollige goederen exporteren en de inkomsten van de schatkist verhogen."

"Maar wie zal dat allemaal beheren?" vroeg de koning.

Daarop zei Yūsuf:

قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَآئِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ

" [Yūsuf] zei: "Stel mij aan [als de beheerder van] de voorraadschuren van het land, want ik ben een goede beheerder met de juiste kennis ervan." (Yūsuf, 12: 55)

Dit laat zien dat het toegestaan is voor iemand om een administratieve positie aan te vragen als hij de vaardigheid en de kracht heeft om rechtvaardigheid en de goddelijke wet te handhaven. Maar het is verboden voor moslims om met elkaar te wedijveren om zulke posities.

Abu Mūsā al-Ashari (ra) legt uit:

"Ik was in de aanwezigheid van de Boodschapper van Allah (vzmh) samen met twee van mijn neven. Een van hen vroeg om een administratieve positie, en al snel deed de andere een soortgelijk verzoek.

De Profeet (vzmh) antwoordde:

"Bij Allah, wij stellen geen mensen aan die streven naar posities!" *(Al-Bukhari, Ahkam, 7; Muslim, Imarah, 15)*

Wat deze woorden ons leren is dat mensen met macht banen moeten geven aan degenen die competent zijn; en rekening moeten houden met niet hun persoonlijke verlangens of ambities, maar hun kwalificaties.

Het vers van de Qur'an dat het verzoek van Yūsuf (as) voor de positie aanhaalt, geeft ook aan dat het op momenten dat er geen andere optie is, nodig is om de macht uit handen van niet-moslims te nemen, als dat de enige manier is waarop men Allah's gebod kan herstellen en het goede kan laten zegevieren over het kwade. Maar dit is een zware last die gepaard gaat met een enorme verantwoordelijkheid. Maar Yūsuf (as) had alle competentie van de wereld om deze taak op zich te nemen. En hij nam de taak van schatbewaarder op zich, want er was niemand bekwamer dan hij om het land en de mensen ten goede te hervormen.

Allah de Almachtige verklaart:

وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَبَوَّأُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ. وَلَأَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

"Zo gaven Wij Yūsuf een gevestigde positie [voor zijn macht] in het land, zodat hij daarin kon verblijven waar hij wenste. Wij verlenen Onze barmhartigheid aan wie Wij wensen en Wij doen de beloning van de weldoeners niet verloren gaan. En de beloning van het Hiernamaals is zeker beter voor degenen die geloven en die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheden [jegens Allah]." (Yūsuf, 12: 56-57)

De koning droeg zelfs zijn eigen gezag over aan Yūsuf (as). Vanwege zijn vertrouwen in en respect voor een profeet, zegende Allah hem met geloof. De koning aanvaardde van ganser harte de religie van tawhid in de aanwezigheid van Yūsuf (as). Vele anderen volgden hem. Per slot van rekening was Yūsuf (as) niet alleen naar hen gezonden als penningmeester in moeilijke tijden. Boven alles was hij een profeet om hen naar het ware pad te leiden.

We moeten onthouden dat vrijgevigheid een middel is voor eeuwig geluk. Zelfs als deze vriendelijkheid van een ongelovige komt, zou een moslim de gelegenheid moeten aangrijpen om hem uit te nodigen voor tawhid. Het is te hopen dat zulke oprechte momenten ook kunnen dienen als middel voor verlossing.

❁

Als de effectieve heerser van Egypte legde Yūsuf (as) onmiddellijk grote nadruk op de landbouw. Hij verhoogde de productie en sloeg het overschot op. Toen de jaren van hongersnood aanbraken, gebruikte hij de opbrengst zowel voor de behoeften van zijn volk als voor de export, waardoor hij inkomsten genereerde voor de schatkist. Van heinde en verre kwamen mensen naar Egypte om voedsel te kopen.

Huwelijk met Zulaykha

Tegen die tijd had Zulaykha alles verloren wat ze had. Haar liefde voor Yūsuf had haar blind en zwak gemaakt. Ze zag eruit als een oude vrouw, ook al was ze nog jong. Uiteindelijk trok ze zich terug in een vervallen huis aan een weg die Yūsuf (vzmh) vaak gebruikte. Daar had ze de tijd om na te denken en uit te zoeken waarom de dingen verkeerd waren gegaan voor haar. In een moment van spijt en woede stond ze oog in oog met de afgod die ze aanbad en zei:

"Schaam ons allebei! Je hebt me geen genade getoond, ondanks alles wat ik heb meegemaakt! Je hebt je niet verwaardigd om me uit mijn zwakke lichaam en blinde zicht te helpen! Als een dwaas heb ik je tot op de dag van vandaag aanbeden! Maar het eindigt hier! Vanaf nu geloof ik in de Heer van Yūsuf!"

Ze begon toen dag en nacht Allah (swt) te aanbidden.

Op een dag kwam Yūsuf (as) toevallig te paard langs het huis van Zulaykha, vergezeld door zijn gevolg. Zulaykha stapte onmiddellijk naar buiten en zei hardop:

"Ik verhef de Macht die zondige koningen in slaven verandert en vrome slaven in koningen!"[69]

De wind had haar woorden aan Yūsuf (as) overgebracht. Hij reed op zijn paard naar Zulaykha. Hij kon haar niet herkennen. Hij vroeg of ze hulp nodig had. Zulaykha zei dat alleen Yūsuf (as) haar kon helpen. Het was op dat moment dat Yūsuf (as) zich realiseerde wie zij was. Zulaykha vroeg hem te bidden dat zij haar zicht en schoonheid terug zou krijgen. Ze vroeg toen om nog één ding: dat Yūsuf (as) met haar zou trouwen.

Yūsuf (as) vervulde haar eerste twee wensen. Hij bad en Allah gaf Zulaykha haar schoonheid en gezichtsvermogen terug. Maar bij de derde wens liet Yūsuf (as) zijn hoofd vallen en begon na te denken. Niet lang daarna kwam Jibril (as) om te zeggen:

"Jouw Heer heeft Zijn zegeningen gezonden en jou bevolen haar niet te weigeren! Trouw met haar, want zij is jouw vrouw in deze wereld en in de volgende!"

Op dat bevel trouwde Yūsuf (as) met Zulaykha.

Yūsuf (as) hief later zijn handen naar de hemel en bad:

"Mijn Heer, de Meest Barmhartige van allen, die mij met dit alles gezegend heeft! Eeuwige lof en dank aan U!

Mijn Heer! Ik vraag U om Uw genade te voltooien, mij het gezicht van mijn vader Jakob te tonen en zijn gezichtsvermogen te verlichten door hem het mijne

69. Zie, Sayyid Ali al-Hamadani, Zahirat al-Mulk, opgesteld door Necdet Yılmaz, Istanbul, 2003, p. 118-119.

te tonen! Verder vraag ik U om de wegen te openen die mij met mijn broers zullen herenigen! Mijn Heer...U bent de Aanvaardaar van gebeden en hebt macht over alle dingen!"

De broers arriveren in Egypte met een plan

Ondertussen had de hongersnood ook Kanaän in zijn greep. Jakob (as) stuurde al zijn zonen, behalve Benjamin, naar Egypte om proviand te kopen.

De Qur'an vertelt wat er volgde:

وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكِرُونَ. وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ. فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ.

" De broers van Yūsuf kwamen [eindelijk] en zij traden bij hem binnen. Hij herkende hen, terwijl zij hem niet herkenden. Toen hij hen had voorzien van hun proviand, zei hij: "Breng mij jullie broer van jullie vader [Bunyāmīn]. Zien jullie niet dat ik het volle maataandeel [aan graan] geef en dat ik de beste van de gastheren ben? Indien jullie mij hem niet brengen dan is er geen maat voor jullie verkrijgbaar bij mij, en behoeven jullie niet nader bij mij te komen." (Yūsuf, 12: 58-60)

Er was een reden waarom Yūsuf (as) hen vroeg om de volgende keer hun jongere broer mee te nemen. Vanwege de hongersnood en de beperkte voorraad werd de proviand alleen per hoofd verkocht. Dat betekende dat degene die proviand wilde kopen er persoonlijk bij moest zijn. Dus toen ze ook om een deel voor hun vader en broer vroegen, stelde Yūsuf (as) de vader vrij vanwege zijn leeftijd en gaf hen zijn deel alleen voor die ene keer. Hij vertelde hen echter dat als ze de volgende keer aandelen voor zijn broer wilden kopen, ze hem mee moesten nemen. Natuurlijk, buiten dat alles, wilde hij zich ook verenigen met Benjamin en zien hoe het met hem ging.

De broers zeiden:

قَالُوا سَنُرَاوِدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ. وَقَالَ لِفِتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضَاعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ. فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَى أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا أَخَانَا نَكْتَلْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ. قَالَ هَلْ آمَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَى أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

“ Zij zeiden: “Wij zullen proberen zijn vader daartoe te overreden, wij zullen daartoe zeker [ons best] doen.” En hij zei tot zijn knechten: “Doe hun handelswaren in hun reiszakken, wellicht herkennen zij deze wanneer zij bij hun verwanten aankomen. Wellicht zullen zij terugkeren.” Toen zij waren teruggekeerd bij hun vader, zeiden zij: “O onze vader, de maat is ons ontzegd, zend dus onze broer met ons mee, opdat wij de [volle] maat [aan graan] kunnen verkrijgen. Wij zullen zeker [goed] op hem passen.” Hij zei: “Moet ik hem [Bunyāmīn] aan jullie toevertrouwen zoals ik jullie eerder Yūsuf heb toevertrouwd? Allah is de Beste Behoeder en Hij is de Barmhartigste der barmhartigen.” (Yūsuf, 12: 61-64)

Toen Yaʿqūb zei: “Maar Allah is de beste Beschermer en Hij is de Barmhartigste der Barmhartigen”, verklaarde de Almachtige:

“Bij Mijn Eer en Glorie, omdat je alleen op Mij vertrouwt, zal Ik je spoedig herenigen met je beide zonen!”

Wat hier wordt begrepen is dat een gelovige alleen op Allah (swt) moet vertrouwen en vertrouwen, niet op stervelingen. Elk ander wezen heeft bescherming nodig. De Almachtige niet. Echter, terwijl je op Allah vertrouwt, is het ook de nodige maatregelen en voorzorgsmaatregelen nemen.

❁

De zonen deden er alles aan om Jakob (as) ervan te overtuigen Benjamin met hen mee te laten gaan naar Egypte. Maar het mocht niet baten, totdat:

وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي هَـٰذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ

“En toen zij hun reisgoed openden vonden zij hun spullen, welke hun waren teruggegeven. Ze zeiden: “O onze vader, wat kunnen wij meer wensen? Dit zijn onze waren welke aan ons zijn teruggeven. Wij zullen meer eten brengen voor onze familie en op onze broer passen en de maat van een kameellast meer ontvangen. Dat is een gemakkelijke maat.” (Yūsuf, 12: 65)

Yaʿqūb (as) gaf uiteindelijk toe en stemde ermee in Benjamin (as) te sturen.

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّى تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ. وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ

“ Hij [Yaʿqūb] zei: “Ik zal hem nooit met jullie meezenden, totdat jullie met mij een harde overeenkomst sluiten, [in de naam] van Allah; dat jullie hem mij terugbrengen, tenzij jullie volledig zijn omsingeld.” Toen zij de overeenkomst met hem sloten, zei hij: “Allah is Beschermer (*Wakīl*) over hetgeen wij zeggen.” Hij [Yaʿqūb] zei: “O mijn zonen, treed niet binnen door één poort, maar treed binnen door verschillende poorten. [En] ik vermag niets voor jullie te doen tegen Allah. Het oordeel behoort alleen Allah toe. Op Hem vertrouw ik, en laat degenen die vertrouwen, op Hem vertrouwen.” (Yūsuf, 12: 66-67)

Jakob (as) had tegen zijn zonen gezegd dat ze Egypte door verschillende poorten moesten binnengaan, omdat ze zich door hun uiterlijk en kleding onderscheidden van de menigte en ook omdat ze de laatste keer dat ze in het land waren als geen ander gunsten hadden gekregen. Daarom was hij bang dat mensen met slechte bedoelingen een complot tegen hen zouden smeden. Alle ogen in de stad zouden gericht zijn op deze opvallende mannen uit een vreemd land, en Yaʿqūb (as) was bezorgd om het welzijn van zijn zonen.

Onze Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

“Het boze oog (nazar) is een feit.” (Al-Bukhari, Tibb, 36)

“Het boze oog stopt een man in een graf en een kameel in een pan.” (Al-Suyuti, al-Jami’ al-Saghir, II, 60)

Daarom mag men nooit onachtzaam kijken of een blik werpen met slechte bedoelingen. Op hun beurt kunnen mensen die niet voortdurend hun toevlucht zoeken tot Allah (swt) nooit veilig zijn voor slechte blikken.

Ibn Abbas (ra) vertelt het volgende:

“De Boodschapper van Allah (vzmh) placht het volgende gebed te zeggen om de bescherming van zijn kleinzonen Hasan en Huseyn te vragen:

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ

‘Ik zoek toevlucht in de volmaakte namen van Allah tegen alle soorten duivels, giftige dieren en elk oog dat aanraakt.’

Hij zou er dan aan toevoegen:

‘Dit is het gebed dat jullie voorvader Ibrāhīmzou zeggen voor de bescherming van zijn zonen Ismāʿīl en Isḥāq.’” (Al-Bukhari, Anbiya, 10; Abu Dāwūd, Soennah, 20)

Als iemand iets ziet wat hij mooi vindt, moet hij het volgende zeggen om er zeker van te zijn dat zijn blik geen slecht effect heeft:

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

"Alleen wat Allah wil, gebeurt en alle macht is uitsluitend aan Hem."

Hij zou verder moeten bidden:

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ وَعَلَيْكَ

"Moge Allah (swt) je ermee zegenen!"

❁

De zonen namen de raad van hun vader ter harte en vertrokken opnieuw in de richting van Egypte.

De Qur'an verhaalt:

وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ
مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضاهَا وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِمَا
عَلَّمْنَاهُ وَلكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

" Toen zij binnentraden zoals hun vader het hun had gevraagd, hielp het hen niets tegen Allah. Het was slechts een behoefte in het binnenste [van de ziel] van Yaʿqūb die hij zo vervulde. Hij was inderdaad in het bezit van kennis van hetgeen Wij hem hadden onderwezen; maar de meeste mensen zijn daar niet van op de hoogte. " (Yūsuf, 12: 68)

Ik ben je broer Yūsuf!

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ آوَى إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ
فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

" En toen zij binnentraden bij Yūsuf, nam hij zijn broer [Bunyāmīn] met zich mee, ter zijde. Hij zei: "Ik ben jouw broer, wees niet bedroefd over wat zij gedaan hebben." (Yūsuf, 12: 69)

Er is overgeleverd dat Yūsuf (as) een diner liet bereiden voor zijn broers. Ze zaten met z'n tweeën aan tafel, waardoor Benjamin alleen achterbleef. Hij werd huilerig en merkte op:

"Mijn broer Yūsuf zou bij mij gezeten hebben, als hij nog leefde."

Dus Yūsuf (as) zette Benjamin naast hem aan zijn eigen tafel. Na het eten werden de broers naar de gastenverblijven gestuurd, opnieuw in paren. Opnieuw werd Benjamin alleen gelaten. Yūsuf (as) zei toen:

"Hij is het buitenbeentje. Dus hij kan bij mij blijven!"

Benjamin bracht de nacht door in het huis van Yūsuf. Die avond vroeg Yūsuf (as) hem:

"Zou je mij accepteren in plaats van je overleden broer?"

"Wie kan zich een betere broer wensen!" zei Benjamin. "Maar jij bent niet de zoon van Jakob en Rachel." Yūsuf (as) begon te huilen en omhelsde Benjamin. Toen kwam hij met de waarheid.

"Ik ben je broer Yūsuf! Maak je geen zorgen over wat ze ons hebben aangedaan!"

Door Benjamin te vertellen zich geen zorgen te maken over wat hun broers hen in het verleden hadden aangedaan, suggereert Yūsuf (as) dat Allah nooit zal toestaan dat de jaloerse en hun complotten zullen slagen. Blijkbaar hadden ze Yūsuf (as) veel slechte dingen aangedaan, maar uiteindelijk ging het niet zoals ze gepland hadden. Allah had Yūsuf (as) nu herenigd met zijn broer en Hij stond op het punt om hem terug te brengen naar zijn vader.

Benjamin bleef achter

Nadat hij Benjamin zijn ware identiteit had onthuld, zei Yūsuf (as) verder:

"Ik ga je nu terughouden. We weten allebei hoezeer onze vader treurt over mijn afwezigheid. Ik weet dat jou hier houden het alleen maar erger zal maken. Maar dit is iets wat we moeten doen, om ons zo snel mogelijk met hem te herenigen. Ik heb een plan."

Daarna:

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ. قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِم مَاذَا تَفْقِدُونَ . قَالُوا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ. قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ. قَالُوا فَمَا جَزَآؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ. قَالُوا جَزَآؤُهُ مَنْ وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ

"Toen hij [Yūsuf] hen van proviand had voorzien, stopte hij de drinkbeker [van de koning] in de reiszak van zijn broer. Daarop riep een omroeper uit: "O jullie van de karavaan, jullie zijn zeker dieven!" Zij zeiden, terwijl zij zich naar hen toekeerden: "Wat missen jullie?" Zij zeiden: "Wij missen de drinkbeker van de koning en voor wie hem brengt is er een kameellast. Daarvoor ben ik verantwoordelijk." Zij zeiden: "Bij Allah. Inderdaad, jullie weten toch dat wij niet ge-

komen zijn om in het land verderf te zaaien, en wij zijn geen dieven." Zij zeiden: "Wat is zijn bestraffing [in jullie wet] als jullie leugenaars zijn?" Zij zeiden: "De bestraffing ervoor is dat hij in wiens reiszak deze wordt gevonden, zelf de bestraffing vormt. Zo bestraffen wij de onrechtplegers." (Yūsuf, 12: 70-75)

In de wet van Jakob (as) werd een dief gestraft door de persoon van wie hij stal een jaar lang als slaaf te dienen. Maar volgens de wet van Egypte zou een dief stokslagen krijgen en de eigenaar tweemaal de waarde moeten betalen van de goederen die hij gestolen had. Yūsuf (as) wist dit. Om Benjamin terug te houden, vroeg hij hen daarom wat een passende straf zou zijn.

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ
أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا
أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ .

" Zodoende begon hij [Yūsuf] hun reiszakken te onderzoeken, vóór de reiszak van zijn broer, en haalde hij hem [de drinkbeker] uiteindelijk te voorschijn uit de reiszak van zijn broer [Bunyāmīn]. Zo beraamden Wij een listig plan voor Yūsuf. Hij zou zijn broer volgens de wet van de koning niet hebben kunnen vasthouden, behalve indien Allah dat had gewild. Wij verhogen in rangen wie Wij willen en boven iedere bezitter van kennis is er een Alwetende (*ʿAlīm*)." (Yūsuf, 12: 76)

Dus, onder Allah's bevel, had Yūsuf (as) een prachtig verstandig plan bedacht om Benjamin tegen te houden. Er wordt verteld dat hij eerst Benjamin over het plan vertelde en zijn goedkeuring kreeg.

Yūsufs motivatie was niet om wraak te nemen op zijn broers. Hij had hen al lang persoonlijk vergeven voor wat ze hadden gedaan. Toch had hun misdaad een ander element. Door samen te spannen om Yūsuf te vermoorden, hadden de broers ook de wet van Allah overtreden. Dus Yūsuf (as) wilde ook dat zij goddelijke vergeving zouden ontvangen. Daarom noemde hij zijn broers 'dieven' voordat hij zijn identiteit onthulde, zodat ze oprecht berouw zouden voelen. Maar hij had het niet over de gouden beker die ze nooit gestolen hadden. Yūsuf (as) verwees eerder naar hoe ze hem jaren geleden op slinkse wijze van zijn vader hadden gestolen. Op die manier leidde hij hen naar berouw over alle zonden die ze hadden begaan. Om hun berouw aan te wakkeren hield hij Benjamin tegen. Op die manier konden ze terugdenken aan wat ze Yūsuf hadden aangedaan. De volgende keer dat ze naar Egypte zouden terugkeren, zouden de gevolgen zichtbaar worden. Ze zouden terugkomen als andere mannen, met verzachtte harten en heldere gedachten.

Dit incident bleek dus een goddelijke zegen in vermomming te zijn.

Bovendien gebruikte Yūsuf (as) bij het terughouden van Benjamin geen geweld en maakte hij geen misbruik van zijn macht, wat iemand anders in zijn positie wel had kunnen doen. Hij deed het binnen de wet en vermeed elk gedrag dat de indruk van tirannie zou wekken.

Door dit te doen maakte Yūsuf (as) tegelijkertijd de weg vrij voor de wet van Jakob (as) om ingang te vinden in Egypte.

Wanneer de Almachtige iets wil, creëert Hij de middelen om het te laten gebeuren. Terwijl Hij Yūsuf (as) de methode leerde waarmee hij Benjamin kon vasthouden, zorgde Allah er tegelijkertijd voor dat de broers geen flauw idee hadden van wat er aan de hand was en zorgde er ook voor dat zij de zaak precies zo beoordeelden als Yūsuf (as) wilde. Yūsuf (as) was daardoor in staat om de zaak op te lossen zonder de wet van het land te overtreden en op een bepaalde manier hadden de broers geen andere optie dan het te accepteren.

We moeten ook niet vergeten dat ze, voordat ze Kanaän verlieten, hun vader hadden beloofd dat ze Benjamin niet zouden uitleveren tenzij 'ze omsingeld waren en geen andere opties meer hadden'. Nu hadden ze werkelijk geen andere keuze dan hem achter te laten. Het plan van Yūsuf (as) had hen dus ook van hun morele verantwoordelijkheid ontheven, vanwege de eed die ze hun vader hadden gegeven.

Toen de beker eenmaal in Benjamins tas zat, antwoordden ze:

قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ
وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرٌّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ

" Zij [de broers van Yūsuf] zeiden: "Indien hij hem heeft gestolen, dan heeft een broer van hem vroeger [ook] zo gestolen." Yūsuf hield dit voor zichzelf geheim en onthulde dit niet aan hen. [Yūsuf] zei: "Jullie bevinden je in een benarde situatie. Allah is Alwetend over wat jullie beweren." (Yūsuf, 12: 77)

In plaats van de beschuldigingen in twijfel te trekken en manieren te zoeken om Benjamin te verdedigen, lieten de broers de vijandigheid die ze nog steeds voelden jegens Yūsuf (as) vallen, ondanks alle jaren die voorbij waren gegaan.

Er zijn een aantal verslagen over het incident waarvoor zijn broers Yūsuf (as) beschuldigden van diefstal:

Yūsufs grootvader van moederskant was een heiden. Yūsufs (as) moeder hoopte daar een einde aan te maken door haar zoon te vragen het afgodsbeeld te stelen en te breken. Yūsuf (as) deed precies dat.

Yūsuf (as) had eens eten van de tafel genomen en aan de armen gegeven. Er wordt ook gezegd dat hij hen een levend lam of kip gaf.

Yūsuf (as) was erg geliefd bij zijn tante van vaderskant en hij bracht een paar jaar tijdens zijn vroege jeugd bij haar door. Maar toen Yūsuf (as) ouder begon te worden, wilde Yaʿqūb (as) dat zijn zoon terug naar huis kwam. De tante kon het niet verdragen om gescheiden te zijn. Dus bond ze een riem om het middel van Yūsuf (as), die ze van haar vader Isḥāq (as) had gekregen. Toen kondigde ze aan dat de riem verdwenen was. Na een snelle zoektocht werd hij om het middel van Yūsuf gevonden. Volgens de wet moest hij nog een tijdje bij zijn tante blijven.

De hele beschuldiging is laster. Ondanks de jaren die inmiddels verstreken waren, voelden de broers nog steeds woede jegens Yūsuf (as). Hun reactie toonde gewoon aan hoe moeilijk het is om een hart te reinigen dat behept is met jaloezie en haat. (Al-Razi, *Mafatih al-Ghayb*, XVIII, 147)

Er is ook gezegd dat toen zij beschuldigd werden van diefstal, zij zich diep van binnen herinnerden hoe zij Yūsuf (as) gestolen hadden. Uit instinct probeerden ze hem de schuld in de schoenen te schuiven, om de misdaad die ze toen begaan hadden te rechtvaardigen.

De broers deden echter nog een laatste pleidooi:

قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ. قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُ إِنَّآ إِذًا لَظَالِمُونَ

“ Zij zeiden: “O leider, hij heeft een zeer oude vader, neem daarom één van ons in zijn plaats. Wij zien dat jij tot de weldoeners behoort.” [Yūsuf] zei: “Allah verhoede dat wij iemand anders nemen dan degene bij wie wij ons eigendom hebben aangetroffen. Dan zouden wij inderdaad onrechtplegers zijn.” (Yūsuf, 12: 78-79)

Tirannie komt in vele vormen. Net zoals het tirannie is om Allah’s gebod te negeren en het tegendeel te oordelen, is het ook tirannie om tirannie zelf te willen of door de vingers te zien. Inbreuk maken op de rechten van anderen is tirannie jegens de ander, terwijl het begaan van zonden die straf verdienen in het hiernamaals tirannie jegens jezelf is.

Een slachtoffer van tirannie moet berouw tonen en Allah om een uitweg vragen.

Sahl ibn Abdullah al-Tustari zegt:

“Wanneer Allah van een dienaar houdt, opent Hij een poort naar berouw door zijn zonden groot te laten lijken in zijn ogen. Deze poort opent zich naar de tuin van goddelijke liefde. Wanneer Allah boos is op een dienaar, laat Hij zijn zonden klein lijken in zijn ogen en corrigeert Hij hem met moeilijkheden. Dat komt omdat iemand die weinig aan zijn zonden denkt, geen raadgevingen meer kan aannemen en het risico loopt om in eeuwig verlies te vallen.”

De broer van Yūsuf (as) begon lang na te denken over wat ze moesten doen en hoe ze aan hun vader zouden uitleggen wat er zojuist was gebeurd. De Qur'an werpt licht op hun dilemma:

فَلَمَّا اسْتَيْأَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ
عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى
يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ. ارْجِعُوا إِلَى أَبِيكُمْ فَقُولُوا
يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ.
وَاسْأَلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ

" Dus toen zij de hoop op hem hadden opgegeven, zonderden zij zich af om met elkaar te overleggen. De oudste van hen zei: "Weten jullie niet dat jullie vader een overeenkomst met jullie heeft gesloten [in naam] van Allah? Jullie zijn eerder nalatig [in jullie plicht] ten aanzien van Yūsuf geweest. Daarom zal ik het land nooit verlaten totdat mijn vader mij toestemming geeft of Allah ten gunste van mij oordeelt. Hij is de Beste der rechters. Keer terug naar jullie vader, en zeg: 'O onze vader, jouw zoon heeft diefstal gepleegd en wij getuigen alleen van hetgeen wij weten. En wij zijn niet de behoeders van het ongeziene. Ondervraag dan [de bewoners van] de stad waarin wij waren, en de karavaan waarmee wij voorttrokken. Wij spreken zeker de waarheid."" (Yūsuf, 12: 80-82)

Ze gingen terug naar huis en vertelden hun vader precies dat.

Een beproeving die tot geluk leidde

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ
أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

" [Yaʿqūb] zei: "Welnee, het is jullie eigen kwade inborst die [jullie in] een zaak [als deze] heeft bedrogen. Dan is [mijn taak het bewaren van] schoon geduld. [Geduld is dan een schone zaak]. Hopelijk zal Allah hen samen tot mij brengen. Hij is de Alwetende, de Alwijze (*al ʿ-Alīm al-Ḥakīm*)." (Yūsuf, 12: 83)

Yaʿqūb (as) geloofde hen niet graag, want zij hadden al eerder tegen hem gelogen. Dus zei hij:

"Nee, het lijkt erop dat jullie jezelf weer eens in de steek hebben gelaten en een complot hebben beraamd. Hoe kon de minister anders weten dat volgens onze wet een dief gevangen wordt gehouden?"

وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسَفَا عَلَى يُوسُفَ وَابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ

“ Hij wendde zich van hen af en zei: “O, wat ben ik bedroefd over Yūsuf!” Zijn beide ogen werden wit vanwege het verdriet, terwijl hij zichzelf [zijn verdriet en zijn woede] trachtte te beheersen.” (Yūsuf, 12: 84)

Op dat moment was Yaʿqūb (as) de beste mens die leefde. Hij had nauwelijks geslapen sinds de dag dat hij Yūsuf (as) verloor. Hij vergoot zoveel tranen dat hij uiteindelijk blind werd. Er wordt gezegd dat een van de redenen daarvoor was dat hij zijn andere zonen niet zou zien, wat het verdriet dat hij al had nog groter zou maken.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

“Allah de Almachtige heeft verklaard: ‘Als ik iemand zijn twee kostbaarste bezittingen (ogen) heb afgenomen en hij heeft daar met geduld op gereageerd, dan neem ik geen genoegen met een andere beloning voor hem dan het paradijs.” (Al-Tirmidhi, Zuhd, 58/24000)

Bukhari vertelt een soortgelijke hadith:

“Als ik een dienaar test met twee van zijn geliefden en hij reageert met geduld, dan zal ik hem belonen met het paradijs.” (Al-Bukhari, Marda, 7)

❁

Yaʿqūb (as) huilde veertig jaar lang. Over zijn blindheid hebben sommige geleerden gezegd:

Allah maakte Jakob (as) blind, zodat hij zijn blik niet kon richten op het uiterlijke beeld van Yūsuf (as), maar op de goddelijke schoonheid die zich in hem had gemanifesteerd. Het licht van schoonheid van de Heer had op Yūsuf (as) gereflecteerd en daarom hield Jakob (as) meer van hem dan van zijn andere zonen. Maar omdat hij ongewild dichtbij het vervagen van dat onderscheid was gekomen, scheidde Allah hem van Yūsuf (as) en nam zijn zicht weg, dat gefixeerd was geraakt op het uiterlijk van Yūsuf (as).

Dit toont aan dat tenzij de mens in staat is om zijn ogen te sluiten voor de manier waarop de wereld verschijnt, hij nooit in staat zal zijn om de goddelijke schoonheid binnenin te zien.

Wanhoop nooit aan Allah’s genade

قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَأُ تَذْكُرُ يُوسُفَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ.
قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

“ Zij zeiden: “Bij Allah, jij zal niet ophouden met aan Yūsuf te denken totdat je ziek wordt, of behoort tot hen die ten gronde gaan.” Hij zei: “Ik beklaag mij over mijn smart en verdriet bij Allah en ik weet van Allah wat jullie niet weten..” (Yūsuf, 12: 85-86)

Yaʿqūb (as) wendde zich toen tot zijn zonen en zei:

يَا بَنِيَّ اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَيْأَسُوا مِنْ
رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَيْأَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

“ O mijn zonen, ga heen en doe onderzoek naar Yūsuf en zijn broer. En wanhoop niet aan de genade van Allah; niemand wanhoopt aan de genade van Allah, behalve de ondankbare ongelovigen.” (Yūsuf, 12: 87)

Dit vers geeft ons een heel belangrijke boodschap. Wat de omstandigheden ook zijn, een persoon moet nooit wanhopen en altijd hoop houden in Allah (swt). Zoals de Qur’an zegt: alleen ongelovigen wanhopen aan Allah’s barmhartigheid.

De Profeet (vzmh) heeft ook gezegd:

“Een zondaar die niet wanhoopt aan Allah is dichter bij Allah dan een aanbidder die dat wel doet.” (Suyuti, Jamiu’s-Saghir, II, 68)

Wanhopen is de betekenis van de namen ‘Barmhartig’ en ‘Mededogend’ van de Heer niet begrijpen. Het is niet in staat zijn om de kracht van goddelijke barmhartigheid te begrijpen. Zelfs de Farao hield hoop in Allah’s barmhartigheid tijdens zijn laatste adem.

Allaht de Almachtige verklaart ook:

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ

“ …wanhoop niet aan de genade van Allah…” (Al-Zumar, 39: 53)

Met dat in zijn gedachten stuurde Yaʿqūb (as) een brief, samen met zijn zonen, naar de schatbewaarder en effectieve heerser van Egypte, zonder te weten dat de man eigenlijk Yūsuf (as) was. Er stond:

“In de naam van Allah, de Genadevolle en de Barmhartige,

Van Israël Yaʿqūb, de zoon van Isḥāq en kleinzoon van Ibrāhīm, tot de Heerser van Egypte,

Onze familie heeft veel meegemaakt. Mijn grootvader Ibrāhīmwerd door Nimrod in het vuur geworpen. Hij bleef geduldig en Allah leidde hem naar een uitweg. Mijn vader Isḥāq werd beproefd door ontberingen. Hij bleef geduldig en Allah beloonde

hem. Wat mij betreft, ik verloor mijn zoon Yūsuf. Mijn ogen zijn blind geworden van de tranen die ik voor hem vergoten heb. Het heeft mijn rug gebogen. Ik putte troost uit mijn jongste zoon, die jullie nu gevangen houden. Weet dat onze familie geen dieven voortbrengt. Als je hem aan mij teruggeeft, het zij zo. Maar als je dat niet doet, zal ik je zo zwaar vervloeken dat het je zeven volgende generaties zal treffen!"

Toen hij de brief ontving, brak Yūsuf (as) en huilde. Hij schreef het volgende antwoord:

"In de naam van Allah, de Genadevolle en de Barmhartige,

Van de penningmeester van Egypte aan Israël Jakob,

Ik heb je brief ontvangen. Ik heb je woorden gelezen en volledig begrepen. Je spreekt over je vrome voorvaderen en hoe zij geduldig bleven in het aangezicht van beproeving. Neem een voorbeeld aan hen en blijf geduldig zoals zij dat deden!"

Yaʿqūb (as) liet de brief aan hem voorlezen. Zijn onmiddellijke reactie was:

"Bij Allah, een koning had deze woorden niet kunnen zeggen. Dit zijn de woorden van een profeet. En deze man moet Yūsuf zijn!"

Hij stuurde zijn zonen opnieuw naar Egypte om inlichtingen in te winnen.

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا
بِبِضَاعَةٍ مُزْجَاةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ.
قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ

"Toen zij bij hem [Yūsuf] binnentraden, zeiden zij: "O leider, tegenspoed heeft ons en onze familie getroffen en wij zijn met een geringe hoeveelheid koopwaar gekomen, dus geef ons de volle maat en schenk ons [van je liefdadigheid]. Allah beloont de schenkers [van liefdadigheid]." [Yūsuf] zei: "Weten jullie nog hoe jullie Yūsuf en zijn broer hebben behandeld, toen jullie [nog] onwetenden waren?" (Yūsuf, 12: 88-89)

Er wordt verteld dat de broers die Yūsuf (vzmh) in een put hadden gegooid, Benjamin (vzmh) ook fysiek en verbaal mishandelden.

Een legendarische daad van vergeving

قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ
يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ. قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ آثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ
كُنَّا لَخَاطِئِينَ. قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

“ Zij zeiden: “Ben jij echt Yūsuf?” Hij reageerde: “Ik ben Yūsuf en dit is mijn broer. Allah is ons goedgunstig geweest [door ons elkaar te doen ontmoeten]. Voor degene die godvrezend en geduldig is, Allah doet de beloning voor de weldoeners zeker niet verloren gaan.” Ze zeiden: “Bij Allah, inderdaad heeft Allah jou boven ons verheven. Wij waren zeker zondaren.” [Yūsuf] zei: “Er treft jullie geen verwijt op deze dag! Moge Allah jullie vergeven. Hij is de meest Barmhartige der erbarmers. Neem dit hemd van mij mee en leg het op het gezicht van mijn vader, dan zal hij weer kunnen zien. En breng jullie gehele familie naar mij.” (Yūsuf, 12: 90-92)

Deze verzen wijzen ook op de mooiste manier van gedrag, namelijk om het kwaad met goed te beantwoorden. Dit leert de vijand een les, verzacht zijn hart en zorgt er vaak voor dat hij zijn vijandigheid laat varen. Het wint ook degenen met neutrale gevoelens voor zich en vergroot de liefde tussen vrienden.

De Qur’an werkt het prachtig uit:

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ اِدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ
فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ

“ En de goedaardige en de boosaardige daad zijn niet gelijk. Drijf [de boosaardige daad] terug met een daad die beter is, dan zal hij, tussen wie en julliezelf er vijandigheid bestond, als het ware een trouwe vriend worden. “ (Fussilat, 41: 34)

Dit doet denken aan een prachtige episode uit het leven van de Profeet (vzmh):

Abu Sufyan was een vriend van de Profeet (vzmh) voordat de oproep begon. Maar daarna veranderde hij in een van zijn grootste vijanden. Abu Sufyan schreef satires over hem, waarop de dichter van de Profeet (vzmh), Hassan ibn Thabit, gepast reageerde. Maar jaren later kreeg hij spijt van alles wat hij had gedaan. Hij reisde naar Medina, maar toen hij daar was, keek de Profeet (vzmh) niet eens naar zijn gezicht. Abu Sufyan was vreselijk bedroefd. Hij verontschuldigde zich met de woorden die Ali (ra) hem had geleerd en die hij zelf uit de Qur’an had geleerd: “Allah heeft jou zeker boven ons verkozen.”

De Profeet (vzmh) van barmhartigheid reageerde ook met de Qur’an en zei: “Er zal vandaag geen schuld op jullie rusten. Moge Allah je vergeven... Hij is de meest Barmhartige van de Barmhartigen.” Hij vergaf Abu Sufyan, evenals anderen die dingen hadden gedaan zo slecht, zo niet erger.

Niettemin, nadat Abu Sufyan moslim werd, was hij niet in staat om de Profeet (vzmh) in het gezicht te kijken vanwege de schaamte die hij nog steeds voelde. (Waqidi, Maghazi, II, 810-811; Ibn Hisham, Sirah, IV, 20-24; Ibn Abdilbarr, al-Isti’ab, IV, 1674)

Toen de Profeet (vzmh), gezonden als een barmhartigheid voor de werelden, uiteindelijk Mekka veroverde en voet zette in het Kaaba gebied, ontdekte hij dat de lokale bevolking het gebied had ingepakt, angstig wachtend hoe ze zouden worden behandeld.

De Profeet (vzmh) riep uit:

"Volk van Quraysh! De inwoners van Mekka! Wat zeggen jullie? Hoe denken jullie dat ik met jullie zal omgaan?"

"Wij verwachten alleen maar goedheid en vriendelijkheid van jou", zeiden zij. "Jij zult doen wat het beste is. Je bent een nobele en vrijgevige broer en neef. En nu je de macht hebt, behandel ons dan met barmhartigheid!"

De Profeet (vzmh) zei daarop:

"De onze is als de situatie van Yūsuf en zijn broers. Ik spreek tot jullie met de woorden van Yūsuf: "Vandaag treft jullie geen blaam. Moge Allah jullie vergeven, want Hij is de Barmhartigste der Barmhartigen. Keer terug naar huis, jullie zijn allen vrij!"

De barmhartige Profeet (vzmh) vergaf de Mekkanen en liet hen allen vrij, ondanks het feit dat zij nu in zijn handen waren gevallen en hij een perfecte kans had om wraak te nemen voor alles wat zij de gelovigen hadden aangedaan. De Mekkanen werden daarom tulaqa, de bevrijde, genoemd. (Ibn Hisham, Sirah, IV, 32; Waqidi, Maghazi, II, 835; Ibn Saad, Tabaqat, II, 142-143)

Dit is tegelijkertijd een voorbeeld van de manifestatie van Allah's naam Sattar, de Verzachter van fouten.

Het gedicht van Ziya Pasha geeft stem aan de laatste ontmoeting tussen Yūsuf (as) en zijn broers:

Er komt een dag waarop God de tirannen laat zeggen

Allah heeft jou boven ons verkozen als Hij[70]

Het hemd dat naar Jakob (as) werd gestuurd

Yūsuf (as) trakteerde zijn broers dag en nacht op feesten. Hierdoor voelden zij zich ongemakkelijk, wetende wat zij hem hadden aangedaan. Dus stuurden ze een boodschap naar Yūsuf (as) om hem te vragen: "Alsjeblieft, stop met ons zo vriendelijk te behandelen. Het maakt onze schaamte alleen maar groter!"

Yūsuf (as) antwoordde:

70. Verwijzing naar hoofdstuk Yusuf, 12: 91.

"Tot nu toe keken de Egyptenaren op dezelfde manier naar mij als toen ik hier voor het eerst aankwam en zeiden: 'Alle lof voor Allah, dat Hij hem zo'n hoge rang heeft gegeven, terwijl hij slechts een slaaf was die voor twintig stuivers werd verkocht!' Nu, dankzij jou, heb ik eer gekregen, want ze weten nu dat ik niet alleen jouw broer ben, maar ook een kleinzoon van een groot profeet als Ibrāhīm."

Yūsuf (as) zei deze woorden niet om op te scheppen, maar om de gedachten van zijn broers tot rust te brengen en de verlegenheid die zij voelden te verminderen. Het liet zien hoe barmhartig en vrijgevig hij was.

Yūsuf (as) stak toen zijn hemd uit en zei tegen zijn broers dat ze:

اِذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَأَلْقُوهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ

" Neem dit hemd van mij mee en leg het op het gezicht van mijn vader, dan zal hij weer kunnen zien. En breng jullie gehele familie naar mij." (Yūsuf, 12: 93)

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ
تُفَنِّدُونِ. قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ

" En toen de karavaan vertrok, zei hun vader: "Ik bespeur de geur van Yūsuf; als jullie mij nu maar niet als zwakzinnig beschouwen. Ze zeiden: "Bij Allah, je hebt [nog steeds] last van je oude waanvoorstellingen." (Yūsuf, 12: 94-95)

Yaʿqūb (as) krijgt zijn gezichtsvermogen terug

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ
أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

" Toen de verkondiger van goed nieuws kwam, wierp hij [Yaʿqūb] het [hemd van Yūsuf] over zijn gezicht; vervolgens kreeg hij zijn gezichtsvermogen terug. Hij zei: "Heb ik jullie niet gezegd dat ik van Allah weet, hetgeen jullie niet weten?" (Yūsuf, 12: 96)

De drager van het goede nieuws was Juda. Er wordt verteld dat hij zei: "Ik was het die mijn vader in verdriet stortte door hem het bebloede hemd te brengen. Dus moet ik het nieuws brengen dat hem de grootste vreugde zal geven", en hij liep gretig op blote voeten en blootshoofds de hele weg van Egypte naar Kanaän.

Dit was het hemd dat Jibril (as) naar Ibrāhīm(as) had gebracht toen hij op het punt stond om in het vuur te worden gegooid.

Rumi geeft het volgende commentaar:

"Het was alleen Yaʿqūb (as) die de buitengewoonheid in het gezicht van Yūsuf (as) zag. De broers waren niet in staat om dat licht te zien. Hun harten waren ver verwijderd van wat nodig was om Yūsuf te zien zoals hij werkelijk was.

Toen Jakob (as) zijn eigen kwaliteiten in Yūsuf (as) zag, neigde zijn hart naar hem.

Voor Yaʿqūb (as) had Yūsuf (as) een bepaalde aantrekkingskracht. Dat is de reden waarom hij in staat was om zijn overhemd van een grote afstand te ruiken. Maar de broer, die het hemd helemaal uit Egypte bracht, kon het niet ruiken.

Dat komt omdat het hemd niets anders was dan een vertrouwen in zijn handen. Hij was alleen belast met het afleveren van het hemd aan Yaʿqūb (as). Voor hem was het hemd als een voortreffelijke concubine in de handen van een slavenhandelaar. De concubine is niet bedoeld voor de handelaar. Ze is bedoeld voor de koper.

Menig geleerde heeft geen deel van wijsheid. Hij heeft alle kennis in zijn geheugen gegrift, maar is niet in staat om zich aan de Heer te binden."

Jakob (as) kreeg zijn gezichtsvermogen terug door het hemd van Yūsuf (as). Dat dient als een voorbeeld van het zoeken van Allah's hulp (istia'nah) en genade (tabarruk) door middel van bezittingen.

❁

De Qur'an zegt:

قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ. قَالَ سَوْفَ
أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

" Zij zeiden: "O onze vader, vraag voor ons vergeving voor onze zonden; wij waren zeker zondaren." [Yaʿqūb] zei: "Ik zal mijn Heer voor jullie vergeving vragen. Hij is de Vergevensgezinde, de Genadevolle (*al-Ghafūr al-Raḥīm*). "(Yūsuf, 12: 97-98)

Jakob (as) zegt dat hij spoedig om hun vergiffenis zal vragen om aan te geven dat een schuldig persoon eerst door het slachtoffer vergeven moet worden. Hij stelde het bidden voor hen uit totdat hij zeker wist dat Yūsuf (as) hen vergeven had.

Sommige geleerden hebben Jakob's (as) gedrag hier geïnterpreteerd als een indicatie dat het beter is om het bidden en berouw tonen tot het meest geschikte moment uit te stellen.

Muharib ibn Dassar vertelt:

Umar (ra) kwam eens bij zonsopgang aan in de moskee en hoorde iemand bidden:

"Mijn Heer! U hebt mij uitgenodigd en ik ben op Uw uitnodiging ingegaan. U hebt bevolen en ik heb gehoorzaamd. Vergeef mij op dit tijdstip van zonsopgang!"

Umar (ra) luisterde beter en realiseerde zich dat de stem toebehoorde aan Abdullah ibn Masud (ra). Toen hij hem vroeg waarom hij deze tijd had gekozen, legde Ibn Masud (ra) uit:

"Yaʿqūb (as) had het bidden voor vergeving van hun zonen uitgesteld tot het aanbreken van de dag. Allah de Almachtige heeft degenen die op dit tijdstip berouw tonen geprezen. (Al Imran, 3: 17)." (Tabari, Tafsir, XIII, 85)

De Profeet (vzmh) zou gezegd hebben:

"Onze Heer daalt elke nacht neer aan de hemel van de wereld[71] *en roept: 'Is er niemand die vraagt, zodat ik hem kan geven wat hij wil? Is er niemand die berouw heeft, zodat ik hem kan vergeven??'" (Muslim, Mūsāfirin, 168-170)*

In een andere hadith staat:

"Yaʿqūb (as) stelde het berouw voor zijn zonen uit tot de nacht die donderdag met vrijdag verbindt." (Al-Tirmidhi, Daawat, 114)

Reünie en de droom die uitkomt

De koning en het publiek hadden zich bij Yūsuf (vzmh) gevoegd en omzoomden de straten om Jakob (vzmh) en zijn familie te verwelkomen. Toen zij de stad binnenkwamen, bestegen Yaʿqūb (as) en Yūsuf (as), samen met de rest, hun paarden en de twee profeten omhelsden elkaar.

De Almachtige zegt:

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ آوَى إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ
وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ

" Toen zij bij Yūsuf binnentraden, omarmde deze zijn ouders. Hij zei: "Treed Egypte in veiligheid binnen, indien Allah het wil!" (Yūsuf, 12: 99)

Grote beloningen volgen altijd op grote problemen en bijpassende prestaties van geduld.

Nadat hij eindelijk met zijn zoon was herenigd, dankte Yaʿqūb (as) de Heer en hief zijn handen op om te bidden:

71. Allah de Almachtige overstijgt ruimte en tijd. Daarom is de uitdrukking dat Hij "...elke nacht neerdaalt in de hemel van de aarde" een metafoor, om te suggereren dat God geestelijk dichter bij de mensen komt, op een manier die wij onmogelijk kunnen begrijpen.

"Mijn Heer! Vergeef mij voor het wenen over Yūsuf, voor mijn gebrek aan geduld ten opzichte van zijn scheiding en wat mijn zonen hun broers en zussen hebben aangedaan!"

Yaʿqūb (as) was nu ondergedompeld in een staat van dankbaarheid en tevredenheid.

وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا
تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ
أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ
بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ.

" En hij verhief zijn ouders op de troon en zij wierpen zich in onderdanigheid voor hem neer. Hij zei: "O mijn lieve vader, dit is de interpretatie van mijn vroegere droom. Mijn Heer heeft deze waar gemaakt. Hij was zeker goed voor mij, toen Hij mij uit de gevangenis haalde en jullie uit de woestijn bracht, nadat de satan verdeeldheid had gezaaid tussen mij en mijn broers. Mijn Heer is zeker Zachtmoedig (*Laṭīf*) voor wie Hij wil. Hij is de Alwetende, de Alwijze (*al-ʿAlīm al-Ḥakīm*). (Yūsuf, 12: 100)

Yūsuf (as) had nu gezien dat de Almachtige zijn zegeningen over hem had voltooid. Op dat moment drong het des te duidelijker tot hem door dat de wereld geen plaats was om je in te vestigen, dat alles erop vergankelijk was en dat perfectie altijd gevolgd werd door ondergang. Dus dankte hij de Heer van harte en bad:

رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ

" Mijn Heer, je hebt mij [een aandeel] in de macht gegeven en je hebt mij [een gedeelte] van de interpretatie van de gebeurtenissen onderwezen. De Schepper van de hemelen en de aarde, Jij bent mijn Beschermer in het wereldse [leven] en in het Hiernamaals. Zorg ervoor dat ik onderworpen sterf en verenig mij met de oprechten." (Yūsuf, 12: 101)

Het moet opgemerkt worden dat Yūsuf (as) in zijn gebed ook een benadering laat zien die als voorbeeld zou moeten dienen voor alle gelovigen. Voor alles, om de mannen te vergeven die hadden geprobeerd hem te doden, terwijl het binnen zijn mogelijkheden lag om wraak te nemen, vertegenwoordigt het toppunt van volwassenheid, grootmoedigheid en morele perfectie. Hij gaf Allah altijd de eer om hem van slaaf tot heerser te verheffen en schreef het succes nooit aan zichzelf toe. Hij

interpreteerde en verzon excuses voor zelfs het slechtste gedrag van zijn broers en zussen, wees zelfs de schuld op de duivel en wreef hun misdaad niet in hun gezicht. En dat laatste gebed laat de affiniteit zien die hij altijd met de Heer had en hoe zijn hart en ziel werden beheerst door de zorg om 'de laatste adem'. Zijn gebed dient ook als een levendig voorbeeld om het belang te benadrukken van een van de meest centrale pijlers van de Soefi weg: het gezelschap houden van de rechtvaardigen.

Verslagen zeggen dat Yaʿqūb (as) nog vierentwintig jaar met zijn zoon Yūsuf (as) in Egypte leefde voordat hij overleed. In overeenstemming met zijn testament werd hij begraven naast zijn vader Isḥāq (as) in Damascus. Yūsuf (as) leefde daarna nog drieëntwintig jaar. Zijn lichaam werd in een marmeren kist gelegd en begraven aan de oevers van de Nijl. Omdat de mensen van Egypte zoveel van hem hielden, wilden ze dat hij in hun land begraven werd. Mūsā (as) zou later zijn lichaam uit Egypte halen tijdens de uittocht en hem herbegraven naast Yaʿqūb (as).

Vrede zij met hen…

❁

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"De dood is een geschenk voor de gelovige." (Daylami, Musnad, IV, 338)

Dat komt omdat de dood de mens zijn grootste vijand, het ego, bespaart.

De laatste verzen van hoofdstuk Yūsuf

De heidenen van Mekka hadden ideeën opgedaan bij de Joden en stelden een reeks vragen aan de Profeet (vzmh). De Almachtige openbaarde de laatste verzen van het hoofdstuk als antwoord.

Door de mensheid op de hoogte te stellen van dit verhaal en soortgelijke berichten uit het ongeziene, heeft Allah bewezen dat de oproep van Zijn Profeet (vzmh) waar is en dat de Qur'an inderdaad Zijn woord is. Maar ondanks alle bewijzen bleven de heidenen zich verzetten tegen de Profeet (vzmh) die dag en nacht werkte om hen te leiden zonder er iets voor terug te vragen. En om de Profeet (vzmh) te troosten, verzekerde de Almachtige:

ذلِكَ مِنْ أَنبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا
أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ. وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ.
وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

" [O Profeet], dit behoort tot de verkondigingen [berichten] van het verborgene die Wij aan jou openbaren. Jij was niet bij hen toen zij gezamenlijk hun

besluit namen en [samen] hun plannen beraamden. En de meeste mensen, ook al zou jij het vurig wensen, zijn geen gelovigen. Jij verwacht eveneens geen vergoeding [voor jouw oproep]. Dit is niet meer dan een vermaning voor de werelden [voor alle schepselen]..” (Yūsuf, 12: 102-104)

Bovendien was de ontkenning van de heidenen niet alleen voorbehouden aan de Profeet (vzmh) en de goddelijke boodschap die aan hem was geopenbaard. Het was breder dan dat:

وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّماوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا
مُعْرِضُونَ. وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

“Hoeveel tekenen in de hemelen en op de aarde komen zij [niet] tegen, terwijl zij zich daarvan toch afwenden! En de meesten van hen geloven niet in Allah zonder anderen [aan Hem] gelijk te stellen.” (Yūsuf, 12: 105-106)

Dat wil zeggen, zelfs als zij het bestaan van Allah niet volledig verwerpen, geloven zij niet in Allah zonder deelgenoten aan hem toe te kennen, in het geheim of openlijk.

أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً
وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ. قُلْ هذِهِ سَبِيلِي أَدْعُوا إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا
وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“ Voelen zij zich dan veilig voor een allesomvattende bestraffing van Allah die op hen afkomt, of voor het Uur dat plotseling tot hen komt, terwijl zij het niet beseffen? Zeg: “Dit is mijn weg. Ik roep [jullie] tot Allah op grond van helder bewijs, ik en degenen die mij volgen. Verheven is Allah, en ik behoor niet tot de afgodendienaren.” (Yūsuf, 12: 107-108)

Dit vers laat zien dat het uitnodigen van anderen tot de religie alleen geoorloofd en heilzaam is als het volgens bepaalde lijnen verloopt. Men kan de oproep niet blindelings doen, voor valse en triviale bezigheden of persoonlijke bevrediging. Men moet het voorzichtig doen en met een oprechte intentie om alleen het plezier van de Heer te zoeken. Hij moet zich bewust zijn van het gewicht van elk woord dat hij zegt en tegelijkertijd de regels van de etiquette in acht nemen. Anders worden religie en religiositeit gereduceerd tot holle namen en lege slogans.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى
أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ.

“ Vóór jou hebben Wij slechts mannen [mensen, geen engelen] uit het midden van de steden gezonden, aan wie Wij hebben geopenbaard. Hebben zij dan niet rondgereisd op de aarde, opdat zij konden zien hoe de eindbestemming is geweest van degenen vóór hen? Het verblijf in het Hiernamaals is zeker beter voor degenen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheden jegens Allah. Denken jullie dan nog steeds niet na? “ (Yūsuf, 12: 109)

Dit vers werd geopenbaard nadat de heidenen protesteerden: “Waarom had Allah niet gewoon een engel als profeet kunnen sturen?”

حَتَّى إِذَا اسْتَيْأَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا
فَنُجِّيَ مَنْ نَشَاءُ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ

“Het ging door totdat de boodschappers wanhoopten en er zeker van waren dat zij verloochend waren. Toen kwam Onze overwinning en redden Wij wie Wij wilden. De misdadigers kunnen Onze bestraffing nooit afweren.” (Yūsuf, 12: 110)

En Allah (swt) eindigt het hoofdstuk door opnieuw het belang van de Qur’an en zijn verhalen voor de mensheid te benadrukken:

لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَى وَلَكِنْ
تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

“ Totdat, toen de boodschappers wanhoopten en beseften dat zij werden geloochend, Onze hulp tot hen kwam waarop zij, [degenen] van wie Wij dat wensten, werden gered. Onze [machtige] bestraffing zal van de schuldige mensen niet worden afgewend.” (Yūsuf, 12: 111)

Zonder twijfel heeft de Glorieuze Allah (swt) de waarheid gesproken.

Spirituele verbinding en hulp zoeken: RABITAH, ISTI'ANAH EN ISTIGHATHAH

In de soefiwijze is een student een reiziger (salik) die zijn spirituele reis (sayr-i suluk) probeert te voltooien door zijn hart te laten trainen onder leiding van een meester (murshid). Hij doet zijn best om zijn hart te ontdoen van zijn dikte en gewicht door vast te houden aan het pad dat zijn meester voor hem uitstippelt. Hij neemt de hele training aan met een houding van onderwerping.

En de meester of murshid is de gids, die hem laat zien hoe hij zijn hart kan verfijnen.

❁

Rabitah betekent letterlijk een band, verbinding of hereniging; en het heeft zowel spirituele als fysieke connotaties. Er is geen schepsel in het universum zonder een soort spirituele en fysieke verbinding met een ander. Deze verbinding of rabitah maakt zowel istianah als istighathah mogelijk, wat manieren zijn om spirituele hulp en toevlucht te zoeken via een ander wezen.

In zekere zin bestaat rabitah puur uit liefde; en het maakt het mogelijk om de liefde in het hart warm en levend te houden.

Er zijn drie soorten rabitah.

1. Natuurlijke verbinding

Dit is de liefde die iemand voelt voor zijn naasten, zoals moederliefde voor haar kind.

2. Basis aansluiting

Dit is de gehechtheid die sommige mensen hebben aan het verbodene, zoals een gokker wiens hart zo in beslag wordt genomen door het gokken dat hij daardoor het welzijn van zijn vrouw en kinderen vergeet.

3. Spirituele verbinding

Dit is de gehechtheid aan het heilige en goddelijke en aan elk middel dat iemand dichter bij de Heer kan brengen. Het is een liefde ontwikkelen voor mensen die in

staat zijn geweest hun harten te polijsten[72] en een niveau bereiken waarop ze in staat zijn de waarheid van de zaak (mushahadah) te aanschouwen. Het is om hun gezelschap te zoeken, fysiek of spiritueel, in de hoop het beste te halen uit wat zij te bieden hebben..

De Qur'an zegt:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

"O jullie die geloven, voldoe aan jullie verantwoordelijkheden jegens Allah en wees met de oprechten." (Al-Tawbah, 9: 119)

Het is opmerkelijk dat de Almachtige niet zegt 'wees waarachtig'. Hij beveelt ons eerder 'wees met degenen die waarachtig zijn!' Dit is niet alleen nodig om taqwa te behouden, het onderstreept ook de noodzaak voor de mens om onder een gemeenschap van rechtschapen mensen te leven om hem te helpen zijn plicht van dienstbaarheid op de best mogelijke manier te vervullen.

Iemand die een liefdevolle band vormt met een ander, volgt de waarden en het gedrag van die persoon zoveel als zijn vermogen toelaat. Het gedrag van sterke mensen is besmettelijk. Dat wil zeggen, mensen kopiëren het gedrag en de gemoedstoestand van energieke karakters. Zij die geestelijk sterk zijn, inspireren de zwakken. Medelevende, vrijgevige en onbaatzuchtige mensen hebben een positieve invloed op hun gemeenschap.

Dit geldt echter net zo goed voor negatieve kwaliteiten. De handlangers van de Farao, zoals zijn vizier Haman en de andere staatslieden, werden al snel zelf evenbeelden van de Farao, omdat ze hem als rolmodel namen.

De verbinding die de soefi-manier rabitah noemt, opent het hart om spirituele emoties te ontvangen. Het ontdoet het van egoïstische en zelfzuchtige verlangens en vervangt deze door het gedrag van de meester. Het haalt wereldse rijkdom uit het hart en verandert rijkdom in een middel in plaats van een doel.

Het hart van de spirituele meester is als een lens. Het is een hart dat een manifestatie van de goddelijke namen heeft ontvangen, die alle negatieve gevoelens hebben verschroeid. Ze hebben elk verlangen naar de wereld gedood. Na verloop van tijd wordt deze geestestoestand overgedragen op de student, zoveel als zijn liefde toelaat, tot het punt waarop hij één wordt met de meester.

De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

72. Soefisme noemt dit tajliyah, wat letterlijk 'polijsten' betekent. In spirituele zin is het het polijsten van de spiegel van het hart van het vuil van onedele gedachten en het gewicht van alle andere dingen dan God (masiwa); en om dat uiteindelijk te vervangen door een lichtheid, glans en zuiverheid door goddelijke herinnering.

"Een mens is met wie hij liefheeft." *(Al-Bukhari, Adab, 96)*

"Iemand die een groep mensen probeert te imiteren is een van hen." *(Abu Dāwūd, Libas, 4/4301)*

Imam Ghazzali zegt dat het noodzakelijk is om een vrede van hart te hebben bij het aanbieden van het gebed, en voegt eraan toe:

"Het is noodzakelijk om de Profeet (vzmh) voor ogen te zien tijdens de eerste en laatste zittingen van het gebed, door het oog van het hart." Dit onderstreept de noodzaak om een verbinding, of rabitah, met de Profeet (vzmh) tot stand te brengen.[73]

Een gemoedstoestand weerspiegelen

Zoals hierboven vermeld, zijn karakters of gemoedstoestanden besmettelijk. Ze worden onder andere op de volgende manieren overgedragen:

1. De blik *(Nazar)*

Dit verwijst naar de blik van profeten en heiligen.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Pas op voor de vooruitziende blik van een gelovige, want hij kijkt met het licht van Allah." *(Al-Tirmidhi, Tafsir, 15)*

Iemand met een gezond en vredig hart kan zijn gemoedstoestand overbrengen door alleen maar te kijken. De blik brengt de inspiratie in het hart over op de ontvanger.

De metgezellen zijn de meest voortreffelijke onder alle gelovigen omdat ze in het gezelschap van de Profeet (vzmh) zijn geweest en zijn blik hebben ontvangen. Gezien worden door de Profeet (vzmh) is in feite een vereiste voor elke gelovige om als metgezel beschouwd te worden.

2. Het Woord

De woorden die gesproken worden door iemand die zijn hart en ziel heeft gereinigd, dragen zijn emoties met zich mee en woorden die beladen zijn met deze emoties hebben een effect op de luisteraar.

3. Spirituele bijeenkomsten *(Sohbah)*

Spirituele bijeenkomsten zijn plaatsen die ook een fysieke band scheppen. De verschillende spirituele emoties die worden gevoeld in de harten van de mensen die er zijn, weerspiegelen zich op de mensen eromheen. Het biedt een kans voor

73. Voor meer over rabitah, zie Osman Nuri Topbas, *Îmândan İhsana Tasavvuf,* p. 249-257.

de spiritueel zwakkeren om geïnspireerd en energiek te worden door degenen die spiritueel sterker zijn.

4. Voeding

In een aantal tijden en plaatsen haalden de metgezellen hun spirituele energie uit het voedsel dat de Profeet (vzmh) aanbood of overhield.

Er zijn een aantal verslagen die vertellen over de keren dat de Profeet (vzmh) wat melk dronk en de metgezellen de rest aanbood. Dit zou een overdracht van spirituele energie (fayz) mogelijk maken, maar ook de overvloed (barakah) van de melk verhogen, die niet zou afnemen ongeacht het aantal metgezellen dat ervan dronk.

Sahl ibn Sad (ra) herinnert zich toen:

"Er werd een beker met drank naar de Boodschapper van Allah (vzmh) gebracht. Hij dronk er een beetje van. Er was een klein kind rechts van hem en een paar oudere metgezellen links van hem. Nederig en hoffelijk als altijd, wendde hij zich tot het kind en zei:

"Wilt u mij toestaan dit drankje aan de ouderen aan te bieden?"

Het kind was echter slim en gaf dit antwoord, waar we allemaal versteld van stonden:

"Boodschapper van Allah! Ik zou eerlijk gezegd onmogelijk een deel kunnen verspelen, als jij degene bent die het aanbiedt!"

De Boodschapper van Allah (vzmh) gaf toen de beker aan hem. (Al-Bukhari, Ashribah, 19)

Abu Ayyūb al-Ansari (ra) kookte voor de Profeet (vzmh) als hij hem te gast had tijdens de eerste maanden van de Hegira. Als het bord werd teruggebracht met wat restjes, zou Abu Ayyūb (ra) het opeten, vooral ervoor zorgend om te eten van de plekken waarvan hij vermoedde dat de Profeet (vzmh) ze met zijn vingers had aangeraakt. (Muslim, Ashribah, 170-171)[74]

Tijdens de veldtocht van Taboek, toen de metgezellen bijna geen drinkwater meer hadden, liet de Profeet (vzmh) een kleine hoeveelheid water op zijn vingers tippen. Water barstte dan als een fontein uit zijn wijsvinger, waar de metgezellen van dronken en hun flessen mee vulden. Dit water is beter en meer genezend dan de zamzam, omdat het rechtstreeks uit de vinger van de Profeet (vzmh) kwam.

74. Zie voor meer informatie Osman Nuri Topbas, *Îmândan İhsana Tasavvuf,* p. 411-414.

5. Persoonlijke bezittingen

Een aantal bronnen melden dat de Profeet (vzmh) vroeger op een dadelboom leunde terwijl hij zijn preken hield. Nadat er een preekstoel was gemaakt voor de moskee, stopte hij hiermee. Echter, toen begon de boomstam hoorbaar te huilen en kalmeerde alleen wanneer de Profeet (vzmh) hem streelde. (Al-Bukhari, Manaqib, 25)

Opnieuw stuurde de Profeet (vzmh) zijn eigen mantel naar Uwais al-Qarani en zei:

"Laat hem deze mantel dragen en bidden voor de gelovigen!" (Muslim, Fada'il al-Sahabah, 223-225)

Jakob (as) was helemaal in Kanaän, toen hij een geur kreeg van Yūsufs (as) hemd dat net uit Egypte was vertrokken. Hij was in staat om zijn gezichtsvermogen terug te krijgen door het hemd over zijn ogen te dragen.

Naast het zoeken naar zegeningen (tabarruk) door middel van persoonlijke bezittingen, zijn er een aantal andere manieren om spirituele voordelen te ontvangen. Deze omvatten het noemen van de namen van heiligen, terwijl je mediteert (muraqabah) met het doel om een spirituele verbinding te vormen.

Sufyan ibn Uyaynah heeft in feite gezegd:

"Barmhartigheid daalt neer wanneer de rechtvaardigen herinnerd worden!" (Ajluni, Kashfu'l Khafa, II, 70/1772)

❁

Ook opvallend in dit verband is het verhaal van de Qur'an over de Slapers van de Grot. Qitmir was gewoon een hond. Hij kreeg echter ook een deel van de genade voor het bewaken van rechtvaardige mensen. Er wordt gezegd dat ook hij het paradijs zal binnengaan met de rechtvaardigen (Bursevi, Ruhu'l Bayan, V, 226). Als een hond zo'n hoog niveau kan bereiken door alleen maar de rechtschapenen te vergezellen, dan zou men eens moeten nadenken over de niveaus die een gelovige te wachten staan die hetzelfde doet met een oprechte intentie.

❁

Vóór de komst van de Islam leidden de meeste metgezellen levens die hun scheppingsdoel tartten. Toch veranderden zij daarna in de meest deugdzame mensen die we ooit gekend hebben, alleen al door de weerspiegeling van de maniertjes van de Profeet (vzmh) in hun persoonlijke levens. De Profeet (vzmh) heeft deze emoties doorgegeven aan een spirituele keten van heiligen (silsila), die het op hun beurt doorgeven aan anderen, door spirituele verbindingen en bijeenkomsten. Uiteindelijk weerspiegelt het voorbeeldige karakter van de Profeet (vzmh) zich op de leerling, voor zover zijn vermogen dat aankan.

De Qur'an zegt:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ

" O jullie die geloven! Wees je bewust van je verantwoordelijkheden jegens Allah en streef naar een toenadering tot Hem..." (Al-Maidah, 5: 35)

Sommige geleerden van de Qur'an hebben dit 'middel van nabijheid' (wasilah) geïnterpreteerd als het belichamen van de moraal van de Profeet (vzmh) door het ontvangen van training onder leiding van een spirituele meester.

Imam Malik zegt:

"Wanneer je voor iets bidt, noem dan de naam van de Profeet (vzmh) als middel!"

Imam Shafii heeft gezegd:

"Wanneer ik vastliep op een bepaald probleem, dan verrichtte ik een twee-rakat gebed en bezocht ik het graf van Abu Hanifah. En uiteindelijk zou mijn probleem worden opgelost."

Imam Jazari heeft een soortgelijk advies:

"Neem profeten en heiligen als middelen om je wensen in vervulling te laten gaan!"

Deze daad van het nemen van vrome mensen als middelen wordt tawassul genoemd en het is een praktijk die zijn bron heeft in de Profeet (vzmh).

Ibn Abbas (ra) legt uit:

"De Joden van Khaybar zouden oorlog voeren met de Arabieren van Ghatafan; maar elke keer zouden ze verliezen. Uiteindelijk baden zij:

'Onze Heer! Wij vragen U om overwinning omwille van de ongeletterde profeet die U beloofde te zenden aan het einde der tijden!' In de volgende slag werden de Ghatafanen verslagen. Maar toen de Profeet (vzmh), die zij zochten als middel voor de overwinning, tevoorschijn kwam, verloochenden zij hem. Dat was de reden dat de Almachtige het volgende openbaarde:

وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا
عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

"Terwijl zij voordien gewoon waren te bidden voor de overwinning op diegenen die [de waarheid van dat Boek] ontkenden, telkens wanneer iets op hun weg verschijnt waarin zij [de waarheid] herkennen, ontkennen zij deze [waarheid]. De

vloek van Allah rust daarom op deze ongelovigen!." (Al-Baqarah, 2: 89) (Al-Qurtubi, II, 27; al-Wahidi, Asbab al-Nuzul, p. 31)

Kort na het overlijden van de Profeet (vzmh) heerste er grote droogte in Medina. De mensen verzamelden zich en vroegen advies aan Aisha (rha), die zei:

"Ga naar het graf van de Gezegende Boodschapper (vzmh) en open een raam naar de hemel. Laat er geen sluier zijn tussen de hemel en de Profeet (vzmh)."

Ze deden wat hen werd aangeraden en al snel kregen ze zware stortbuien, die Medina groen kleurden. Dat jaar werd in feite het 'jaar van overvloed' (amu'l fatq) genoemd. (Darimi, Muqaddimah)

Er zijn ook een aantal verslagen over gevallen waarin rechtschapen mensen als middel werden gezocht:

Tijdens een tijd van droogte nam Umar (ra) Abbas (ra) mee om te bidden voor regen. (Al-Bukhari, Istisqa, 3)

Een man ging vaak naar Uthman (ra) om hem te vragen voor een persoonlijke behoefte te zorgen, maar Uthman (ra) schonk hem geen aandacht. De man klaagde over de situatie bij Ibn Hunayf (ra), die zei:s

"Neem wudu, ga naar de moskee om een twee-rakat gebed te verrichten en smeek: 'Mijn Allah! Ik wend me tot U en vraag U omwille van Mohammed (vzmh), de Profeet van Barmhartigheid. O Mohammed! Ik wend mij met U tot uw Heer. Alsjeblieft, zorg voor mijn nood." Hij zei tegen de man dat hij dan precies moest zeggen wat hij wilde.

De man ging heen en deed wat hem was aangeraden. Daarna stond hij weer voor de deur van Uthman (ra). De portier nam hem bij de hand mee naar Uthman (ra). Deze keer liet Uthman (ra) hem plaatsnemen op het kussen naast hem en vroeg:

"Wat heb je nodig?" De man vertelde hem wat hij nodig had en er werd meteen aan voldaan. Uthman (ra) vroeg toen:

"Waarom heb je me dit niet eerder verteld? De volgende keer dat je iets nodig hebt, kom dan meteen naar mij!"

De man vertrok en ging onmiddellijk Ibn Hunayf (ra) bedanken.

"Moge Allah je belonen met het goede", zei hij. "Hij heeft me nooit tijd van de dag gegeven totdat ik met jou sprak."

Ibn Hunayf (ra) zei daarop: "Ik verzeker je dat ik niet op het idee ben gekomen. Maar ik zag eens een blinde man tegen de Profeet zeggen:

'Boodschapper van Allah...Vraag Allah alstublieft om mijn ogen te genezen. Ik vind het moeilijk om zo door te gaan!'

'Het zal beter voor je zijn als je geduldig blijft...als je dat wilt', antwoordde de Profeet (vzmh).

De blinde man zei echter: 'Boodschapper van Allah...ik heb niemand om me bij de hand te nemen en ik vind het echt moeilijk om verder te gaan met mijn dag. Dus, alsjeblieft, bid voor mij dat ik mijn gezichtsvermogen terugkrijg!'

De Profeet (vzmh) zei toen tegen hem:

'Neem wudu, verricht een twee-rakat gebed en smeek:

'Mijn Allah...ik wend me tot U en vraag U persoonlijk omwille van Muhammed, de Profeet van Barmhartigheid. O Mohammed! Ik wend me tot jouw Heer opdat Hij voor mijn nood zorgt. Mijn Allah! Sta hem toe voorbede voor mij te doen!" (Al-Tirmidhi, Da'awat, 118; Ahmad ibn Hanbal, Musnad, IV, 138; al-Haysami, Majma' al-Zawaid, II, 279)

Hakim vertelt dat de blinde man zijn gezichtsvermogen terugkreeg op het moment dat hij weer opstond. (Hakim, Mustadrak, I, 707-708)

Utbah ibn Ghazwan (ra) vertelt hoe de Profeet (vzmh) eens zei:

"Als je toevallig op een afgelegen plek bent en iets verliest of hulp nodig hebt, roep dan: يَا عِبَادَ اللهِ أَعِينُونِي *'Dienaren van Allah...help me!'*. Voorwaar, Allah heeft dienaren die jij niet kunt zien." (Al-Haysami, Majma al-Zawaid, X, 132; Imam Nawawi, al-Adhkar, 201)

Imam Nawawi, die dit rapporteert, voegt er ook aan toe:

"De persoon die me die hadith leerde, legde me uit hoe hij ooit uit een soortgelijke lastige situatie was gekomen door precies te doen wat de Profeet (vzmh) adviseerde. Ik was geschokt. Enige tijd later zag ik iemand die niet in staat was om zijn kameel te vangen, die maar bleef wegrennen. Ik besloot deze hadith aan de man door te geven. Hij handelde ernaar en al snel bleef de kameel, zonder aanwijsbare reden, staan en hij ving hem zonder enige moeite."

Mansur ibn Abdullah vertelt het volgende van Abu Abdullah ibn Jalla, die zegt:

"Ik was aangekomen in Medina een arme man, slechter voor slijtage. Ik ging naar het graf van de Profeet (vzmh), groette hem en zei:

'Boodschapper van Allah...ik ben er slecht aan toe en heb hulp nodig! Ik ben naar u gekomen als gast.'

Even later werd ik moe en deed ik een dutje. De Profeet (vzmh) kwam naar me toe in mijn droom en bood me een muffin aan. Ik at de helft op. Toen ik wakker werd, vond ik de andere helft naast me."[75]

75. Zie, Kalabazi, Ta'arruf, vertaald door S. Uludag, p. 214. Voor meer informatie over *tawassul*, zie Osman Nuri Topbas, *Îmândan Îhsana Tasavvuf,* p. 399-410.

Het volgende is van Ibn Abbas (ra):

"Ik zag eens de Profeet (vzmh) in mijn droom. Hij toonde mij vriendelijkheid en barmhartigheid. Toen ik wakker werd, dacht ik dat het goed zou zijn om een van zijn vrouwen te bezoeken. Zij liet me een spiegel zien die de Profeet (vzmh) had gebruikt. Ik keek naar de spiegel en zag, niet mijn eigen reflectie, maar het prachtige gezicht van de Profeet (vzmh)."

Dit is een resultaat van spirituele verbinding. Het laat zien hoe men zich vernietigt of verliest (fana) in de persoon met wie hij die band aangaat.

Ubaydullah Ahrar heeft gezegd:

"Wanneer de Almachtige zegt 'Vrees Allah en wees met de waarachtigen', dan impliceert het feit dat Hij het woord 'zijn' gebruikt dat de noodzaak om met de rechtvaardigen te zijn, constant is. Dit heeft twee betekenissen. Ten eerste, wanneer men in de fysieke aanwezigheid van de rechtvaardigen is, moet men ervoor zorgen dat het hart ook aanwezig is, en ten tweede moet men hen oproepen in hun afwezigheid."

Het moet echter duidelijk worden gemaakt dat de spirituele gids (murshid-i kamil) met wie deze verbinding of rabitah is gemaakt, geen derde persoon is die tussen iemand en Allah staat. Er is geen geestelijkheid in de Islam. De gids is gewoon een voorbeeldig persoon voor de student om als rolmodel te nemen om hem te begeleiden op zijn spirituele reis. Net zoals een auto waarmee we reizen geen doel is maar een middel, is de spirituele meester simpelweg iemand die dichter bij Allah staat, die dient als middel om het hart van de reiziger te trainen en zijn innerlijke wereld te versieren met de moraal van de Profeet (vzmh). Heiligheid is een eigenschap die uitsluitend aan Allah toebehoort.

Boven het niveau van fana fi'ssheikh is dat van fana fi'rrasul, wat het verloren gaan in de Profeet (vzmh) is. Op dit niveau belichaamt een persoon de moraal van de Profeet (vzmh) door zich op elk moment te gedragen alsof hij in zijn aanwezigheid was. Het was Abu Bakr (ra) die deze geestestoestand tot in de perfectie beleefde. Er is overgeleverd dat:

"Abu Bakr (ra) vertelde eens aan de Profeet (vzmh) dat zijn visie hem nooit verliet, zelfs wanneer hij in de badkamer was."

Het was een resultaat van Abu Bakr's (ra) totale vernietiging in hem dat op zijn sterfbed, de Profeet (ra) zei:

"Sluit alle deuren, behalve die naar de kamer van Abu Bakr!" (Al-Bukhari, Ashabu'n-Nabi, 3)

Deze woorden geven prachtig weer hoe spiritualiteit van het ene hart naar het andere stroomt. Uiteindelijk stelt het je in staat om de mysteries van het universum te ontrafelen:

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

“ En Hij is met jullie waar jullie je ook bevinden...” (Al-Hadid, 57: 4)

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

“ Wij bevinden Ons nader bij hem dan zijn halsslagader.” (Qaf, 50: 16)

Dit brengt iemand uiteindelijk naar het niveau van fana f’illah, vernietiging in Allah.

Een ander bewijs van rabitah in de Qur’an is dit:

“ En zij in het huis van wie hij zich bevond probeerde hem te verleiden. Zij vergrendelde de deuren en zei: “Kom, ik ben van jou!” Hij zei: “Ik zoek mijn toevlucht tot Allah. Hij is mijn Heer. Hij heeft mijn verblijf waardig gemaakt. De onrechtvaardigen zullen nooit slagen. Zij verlangde naar hem en hij [Yūsuf] zou ook naar haar hebben verlangd, indien hij niet het bewijs van Zijn Heer had gezien. Zo hebben Wij dit gedaan om het kwade en het onbetamelijke van hem af te wenden. Hij was één van onze uitverkoren dienaren.” (Yūsuf, 12: 23-24)

Interpretatoren van de Qur’an hebben gezegd:

“Waar ‘het bewijs’ naar verwijst in het vers is dat net toen Yūsuf (as) er even aan dacht om de avances van Zulaykha te accepteren, zijn vader Jakob (as) voor zijn ogen verscheen met zijn wijsvinger op zijn mond en zei:

‘Kom tot bezinning en wend je af!’ En het was pas na de verschijning van het beeld van zijn vader dat Yūsuf zichzelf bij elkaar raapte en zich afzijdig hield.”

Zoals uitgelegd in de geleerde interpretatie van dit vers, is rabitah heel erg als Yūsuf (as) de beeltenis van Jakob (as) ziet, waarbij een leerling de beeltenis van zijn meester voor zijn ogen houdt, maar ook in zijn hart. Het is ook een soort rabitah om de Profeet (vzmh) mentaal en vocaal te gedenken, en met hem een liefdevolle band in het hart te vormen.

❁

Het is heel moeilijk voor mensen om een abstracte waarheid te begrijpen of te voelen zonder die te vergelijken met een fysieke vorm of entiteit. Kennis toont zich bijvoorbeeld in de geleerde, liefde in de geliefde en kunst in de kunstenaar. Het is dus onmogelijk om het abstracte te presenteren tenzij op een soort doek.

Alle relaties, zoals die tussen meester en leerling, leraar en student, hebben te maken met een spirituele verbinding. Door deze verbinding injecteert de gids zijn spirituele kwaliteiten in de leerling.

Een leerling kan overweldigd worden door sublieme emoties wanneer hij zich in de fysieke aanwezigheid van de meester bevindt. Het is echter net zo belangrijk om deze emoties in stand te houden in zijn afwezigheid. Alleen hierdoor begrijpt een persoon de essentie van rabitah. Het is anders onmogelijk om altijd in het fysieke gezelschap van heiligen te zijn.

Door middel van een keten van heiligen, zorgt rabitah ervoor dat de inspiratie van de Profeet (vzmh) naar iedereen kan stromen die bereid en klaar is om het aan te nemen. De laatste persoon in de rij kan dezelfde stroom ontvangen, net als een ketting van mensen die gevangen zitten in een elektrische stroom. Deze spirituele hulp wordt *istianah* en *istighathah* en genoemd.

Een band met de dood

Op de soefi-manier is rabita-i mawt een band scheppen met de gedachte aan de dood. Denken aan de dood heeft een enorme invloed op iemands gemoedstoestand en gedrag. De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

أَكْثِرُوا ذِكْرَ هَاذِمِ اللَّذَّاتِ، يَعْنِي الْمَوْتَ

"Onthoud altijd datgene wat alle genoegens tenietdoet... dat wil zeggen, de dood." *(Al-Tirmidhi, Zuhd, 4)*

كَفَى بِالْمَوْتِ وَاعِظًا

"De dood volstaat als adviseur." *(Suyuti, Jamiu's Saghir, II, 77)*

Ibn Umar (ra) legt uit:

"Ik was bij de Boodschapper van Allah (vzmh) toen een metgezel uit Medina hem begroette en vroeg:

'Wie, Boodschapper van Allah (vzmh), is de meest deugdzame onder alle mensen?'

'Degene die een superieure moraal heeft', zei de Boodschapper (vzmh).

De man vroeg toen: 'En wie is de meest intelligente onder de gelovigen?'

Hij die de dood het meest gedenkt en zich voorbereidt op het leven hierna', zei de Boodschapper. 'Zij zijn het die het meest intelligent zijn.' (Ibn Majah, Zuhd, 31/4259)

Nadenken over de dood vermindert ongetwijfeld de liefde voor de wereld, die voortkomt uit het ego en eigenlijk niets anders doet dan iemand van zijn stuk brengen. Een overmatige liefde voor geld, professionele rangen en genoegens die het vlees aanspreken zijn symptomen van vele spirituele ziekten, zoals vergeetachtigheid. Om ons hart te beschermen tegen het vormen van een band met deze voorbijgaande dingen, moeten we denken aan het graf en de dood die onvermijdelijk zal komen. Dit zal ons aanmoedigen om oprecht berouw te tonen en wereldse ambities en triviale bezigheden uit onze ziel te houden. De dhikr en rabitah die we volhouden zullen hopelijk middelen worden voor ons eeuwig geluk.[76]

Moge Allah onze harten veranderen in bronnen van Zijn herinnering en liefde!

Amin.

76. Zie voor meer informatie over dit onderwerp; Osman Nuri Topbas, *Îmândan İhsana Tasavvuf,* p. 255-257.

Profeet Yaʿqūb

Profeet Yūsuf

PROFEET SHU'AYB

-vrede zij met hem-

De profeet wiens toespraken harten in vervoering brachten

SHUʿAYB

-vrede zij met hem-

Shuʿayb (as), of Shuayb (as) zoals de Qur'an naar hem verwijst, was een afstammeling van Ibrāhīm(as) of Ṣāliḥ (as). Er wordt ook gezegd dat hij een neef van Ayyūb (as) was. Er wordt gezegd dat hij werd geboren toen één van de dochters van Lot nog in leven was. Hij is meer bekend als de schoonvader van Mūsā (as).

Shuʿayb (as) was een profeet voor Madyan en Aykah, twee naburige naties die in een bergachtige en beboste regio leefden. (Hakim, Mustadrak, II, 621/4075)

Shuʿayb (as) stamde uit een adellijke familie in Madyan en bracht daar zijn jeugd door tussen een volk dat onhandelbaar was geworden. Shuʿayb (as) was op zichzelf en leefde een rein leven, ver weg van hun wandaden. Hij was een voorbeeld voor de rest door zijn levensstijl en zijn wijze woorden.

De Madyanieten

Dit volk ontleende zijn naam aan Madyan, het gebied dat zich uitstrekt van de Khoms-vallei tot de Golf van Aqabah.

De Madyanieten waren overgegaan tot overtreding en rebellie. Ze hadden het aanbidden van de Heer en het doen van het goede opgegeven. In plaats daarvan bogen ze voor afgoden. De meesten van hen waren kooplieden, want Madyan lag op handelsroutes. Maar ze waren meesters geworden in bedrog en oplichting. Ze hadden bedrog tot kunst verheven. Bij het kopen van goederen wipten ze de weegschaal om minder te betalen, maar bij het verkopen van dezelfde goederen wipten ze de weegschaal weer om meer geld van de koper af te troggelen. Ze gebruikten zelfs één weegschaal om te kopen en een andere om te verkopen.

De Madyanieten sloten ook wegen af en namen met geweld een deel van de bezittingen van mensen af. Vooral buitenlanders waren kwetsbaar. Vooral buitenlanders en zwakkeren waren kwetsbaar en werden met allerlei trucs gedwongen hun bezittingen af te staan. De sociale interactie in Madyan was puur gebaseerd op fraude, misbruik en tirannie. Niet alleen waren de Madyanieten ondankbaar voor de goddelijke zegeningen die ze hadden gekregen, ze hadden hun ondankbaarheid nog een stap verder gebracht door in opstand te komen tegen Allah en zich over te geven aan afgoden. Hun geloof was gebouwd op heidendom, hun handel op bedrog, terwijl hun favoriete beroep winstbejag was.

Elke goddelijke pijler in Madyan was afgebrokkeld en de mensen werden geconfronteerd met een totale politieke, economische en morele ineenstorting.

Het was op een moment dat de Madyanieten verwikkeld waren in zulke decadentie, zonder een idee van wat hun kwaad zou brengen, dat de Almachtige hen Shuʿayb (as) als profeet stuurde. Hij probeerde hen tot rede te brengen en herinnerde hen aan Allah's verboden en geboden. Hij drong er bij hen op aan om niemand anders dan Allah te aanbidden, om eerlijk te zijn in de handel, om vast te geloven in het hiernamaals en om geen strijd op aarde te veroorzaken. Terwijl hij hen vertelde over de enormiteit van Allah's bestraffing, sprak hij ook over Zijn ontelbare beloningen.

De Qur'an zegt:

وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ
إِلَهٍ غَيْرُهُ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرَاكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي
أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُحِيطٍ

" En tot Madyan zei hun broeder Shuʿayb: "O mijn volk, dien Allah. Jullie hebben geen andere god dan Hem. En geef geen te bekorte maat of te licht gewicht. Ik zie jullie in voorspoed [verkeren] en ik vrees voor jullie de bestraffing van een allesomvattende Dag.." (Hūd, 11: 84)

قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ
رَبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا
تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

" O mijn volk, dien Allah, jullie hebben geen andere god naast Hem. Inderdaad, een duidelijk bewijs van jullie Heer is tot jullie gekomen. Vul daarom de volle maat en het volle gewicht en benadeel de mensen niet in [de verschuldigde teruggave van] hun zaken en zaai geen verderf op de aarde.." (Al-Araf, 7: 85)

يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ

"Mijn volk, aanbid Allah en kijk vooruit naar de laatste dag die komt!" (Al-Ankabut, 29: 36)

Op deze manier bleef Shuʿayb (as) de waarheid aan zijn volk verkondigen, hen uitnodigen om te geloven in het hiernamaals en de goddelijke rechtbank, en hen aanmoedigen om daden te verrichten die hen zouden redden.

Shuʿayb (as) waarschuwde de mensen in het bijzonder tegen bedrog en fraude in de handel. Hij vertelde hen dat Allah alles wat Hij hen gegeven had zou terugnemen, tenzij zij hun levenswijze zouden veranderen. De Almachtige had de Madyanieten onder andere gezegend met veel rijkdom. Ze hadden beter moeten nadenken en berouw moeten tonen, in plaats van koppig vast te houden aan gewoonten die hen uiteindelijk zouden vernietigen.

Shuʿayb (as) vervolgde:

وَيَا قَوْمِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ
أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

“ En o mijn volk, geef de volle maat en het juiste gewicht met rechtvaardigheid, en bedrieg de mensen niet met hun goederen, en verricht geen kwaad op aarde door verderf te zaaien. “ (Hūd, 11: 85)

Shuʿayb (as) volgde dit op door de handelsprincipes uiteen te zetten. Het was gebaseerd op het eerlijk meten van de waarde van goederen en tevreden zijn met standaardwinsten. Dit zou zorgen voor een veilige handel en voorkomen dat de rechten van anderen geschonden werden. Shuʿayb (as) voegde hieraan toe:

بَقِيَّةُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ

“ Hetgeen bij Allah voor jullie achterblijft, is beter voor jullie, indien jullie gelovigen zijn. En ik ben geen bewaker over jullie.” (Hūd, 11: 86)

Dat wil zeggen: “Ik heb niet de macht om jullie te straffen voor jullie wandaden, noch om te voorkomen dat jullie door ondankbaarheid alles verliezen wat jullie hebben. Ik kan niet meer doen dan jullie de aan mij geopenbaarde waarheden overbrengen!”

De bovenstaande verzen geven aan dat Shuʿayb (as) zijn volk uitnodigde tot vijf dingen:

Tawhid en om Allah (swt) alleen te aanbidden.

Om te accepteren dat hij een profeet is.

Om zich aan eerlijke maatregelen te houden en bedrog in de handel te vermijden.

Om de onschendbaarheid van de rechten van anderen te erkennen, en om af te zien van alle misdaden, zowel openbaar als privé, zoals afpersing, diefstal en omkoping.

Geen onheil te stichten in wereldse en religieuze zaken.

Deze vijf principes die Shuʿayb (as) overbrengt kunnen worden samengevat als "de Schepper eren en barmhartigheid tonen aan de geschapenen." Dit omvat de erkenning van de tawhid, de waarheid van de profeten, de onschendbaarheid van de rechten van anderen en de noodzaak om onheil en corruptie op aarde te vermijden.

Shuʿayb's (as) oproep bleek zeer effectief en dwong veel mensen om zichzelf in twijfel te trekken. Veel van zijn bloedverwanten begonnen naar hem toe te komen om hun geloof te belijden en zijn adviezen op te volgen. Ze gingen nog steeds door met handel drijven, maar rechtvaardigheid was nu hun norm geworden.

Een groot aantal mensen bleef hem echter ontkennen. Wat hen stoorde was het feit dat ze genoegen moesten nemen met een eerlijke, normale opbrengst en winst. Ze dachten dat dit het onmogelijk maakte om rijk te worden. Dus bleven ze onrecht promoten.

Ze zeiden tegen Shuʿayb (as):

قَالُوا يَا شُعَيْبُ أَصَلوتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ
نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ

" Zij zeiden: "O Shuʿayb, beveelt jouw gebed jou, dat wij hetgeen onze vaderen dienden moeten verlaten, of dat wij moeten ophouden met onze eigendommen te doen wat wij willen? Jij bent inderdaad de verstandige, de rechtgeleide." (Hūd, 11: 87)

Wat zij bedoelden met 'ritueel gebed', was de religie zelf. Dat komt omdat het rituele gebed of salat, als de meest omvattende en belangrijkste daad, bijna de religie vertegenwoordigt. Aan de andere kant laat dit ook zien hoe belangrijk de vijf dagelijkse gebeden zijn.

قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا
حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنْهَاكُمْ عَنْهُ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا
اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

" Hij zei: "O mijn volk, wat denken jullie: indien ik een duidelijk bewijs van mijn Heer heb en Hij mij een goede voorziening heeft geschonken? En ik wil jullie niet tegenwerken in hetgeen ik jullie verbied. Ik wil alleen, voor zover ik daartoe in staat ben, verbeteringen aanbrengen [om dingen recht te zetten]. De goede afloop van mijn taak is alleen afkomstig [de instemming van] Alllah en in Hem vertrouw ik en tot Hem wend ik mij, [berouwvol].." (Hūd, 11: 88)

Hier zegt Shuʿayb (as) tegen zijn volk:

"Ik vraag jullie alleen dingen te doen die ik zelf al doe. En als ik jullie vraag om iets te vermijden, dan zou ik de eerste zijn om het niet meer te doen."

In praktijk brengen wat je predikt bij het overbrengen van de religie, is een belangrijke kwaliteit die Allah (swt) heeft geprezen. Daarentegen heeft Allah (swt) hypocrisie verboden en bovendien veroordeeld. Dit was een belangrijke reden waarom de Qur'an sommige latere Joodse geleerden afkeurde:

أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

" Bevelen jullie de mensen deugdzaamheid en vergeten jullie jezelf, [zelfs] terwijl jullie het Boek reciteren? Denken jullie dan niet na??" (Al-Baqarah, 2: 44)

De Profeet (vzmh) legt ook uit:

"Op de dag des oordeels zal een man voortgebracht worden en in de hel geworpen worden. Alle organen rond zijn buik zullen uitvloeien van de hitte. De man zal beginnen te draaien als een ezel rond een molen. De bewoners van de hel zouden zich verzamelen en vragen:

Wat doe jij hier? Was jij niet degene die ons aanraadde het goede te doen en het kwade te vermijden?'

De man zal zeggen: "Ja, dat was ik. Ik heb jullie aangeraden het goede te doen, maar ik heb het zelf niet gedaan. En ik raadde jullie aan het kwade te vermijden, maar deed het zelf." *(Muslim, Zuhd, 51/2989)*

Shuʿayb (as) ging onvermoeibaar door met zijn oproep tot de waarheid. Toch waren de meeste van zijn bloedverwanten vastgeroest in hun gewoonten. Al snel tilden ze de zaken naar een ander niveau. Ze konden Shuʿayb persoonlijk geen kwaad doen, omdat hij tot een sterke clan behoorde. Maar ze begonnen wel de mensen om hem heen te bedreigen. Shuʿayb (as) waarschuwde hen hiertegen:

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَاذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ وَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

" En lig niet langs iedere weg op de loer om degenen die in Hem geloven te bedreigen en van het pad van Allah te weerhouden, vanuit de wens dit bochtig te maken. En gedenk, hoe jullie slechts met weinigen waren en Hij jullie tot velen heeft gemaakt. En zie hoe het einde van de verderfzaaiers is geweest.." (Al-Araf, 7: 86)

Shuʿayb (as) trok zich weinig aan van de problemen waarmee hij werd geconfronteerd en zette door. Hij beoefende de wet van Ibrāhīm(vzmh). Spoedig bereikte zijn boodschap Damascus en de mensen van heinde en verre, brandend van goddelijke liefde, begonnen naar Madyan te trekken om hem te ontmoeten. Maar deze

keer kwamen de onruststokers van Madyan op de wegen die naar de stad leidden om te voorkomen dat ze Shuʿayb (as) zouden zien. Dit was een duidelijk teken dat zij Satan volgden, die ten tijde van zijn verdrijving uit Allah's aanwezigheid had gezegd:

قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ. ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَآئِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ

" [*Iblīs*] zei: "Dan zal ik, omdat Jij mij hebt doen dwalen, hen [opwachten en] in een hinderlaag lokken op Jouw rechte pad. Vervolgens benader ik hen zeker, van vóór hen en van achter hen en van hun rechterzijde en van hun linkerzijde, en Jij zal de meesten van hen niet dankbaar [tegenover Jou] aantreffen." (Al-Araf, 7: 16-17)

Shuʿayb (as) probeerde de Madyanieten ervan te weerhouden:

...zich aan de kant van wegen te verzamelen om mensen lastig te vallen...

...anderen te weerhouden in Allah te geloven...

...en te proberen allerlei twijfels te zaaien in de harten van degenen die de godsdienst al hadden aanvaard of op het punt stonden deze te aanvaarden.

De laatste waarschuwingen

Shuʿayb (as) was bezorgd geworden door het wangedrag en de opstandige houding van zijn volk en wilde al het geduld dat hij had gebruiken om hen uit hun sluimering te wekken. Dus gaf hij een waarschuwing:

وَيَا قَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ

" O mijn volk, laat jullie [scherpe] onenigheid met mij er niet toe leiden, dat jullie hetzelfde overkomt als hetgeen het volk van Nūḥ of het volk van Hūd of het volk van Ṣāliḥ is overkomen; en het volk van Lūṭ is niet ver van jullie verwijderd.." (Hūd, 11: 89)

Dat wil zeggen dat de genoemde naties nog maar kort geleden zijn vernietigd. Ze zijn niet te ver terug in de tijd om te herinneren. Jullie, Madyanieten, zwelgen in hetzelfde kwaad dat hen deed omkomen. Daarom moeten jullie stoppen en eens goed nadenken!

وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ

“ En zoek vergiffenis van jullie Heer en keer je berouwvol tot Hem. Mijn Heer is Genadevol, Liefdevol (*Raḥīm Wadūd*).” (Hūd, 11: 90)

De leiders van Madyan wilden echter niet luisteren:

قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرَاكَ فِينَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ
لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ. قَالَ يَا قَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ
وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظِهْرِيًّا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ

“Zij zeiden: “O Shuʿayb, wij begrijpen niet veel van wat jij zegt en wij zien dat jij zwak bent temidden van ons. En indien jouw gezin er niet was geweest, dan zouden wij jou zeker stenigen, want je staat niet hoog in aanzien bij ons.” Hij zei: “O mijn volk, staat mijn gezin in hoger aanzien bij jullie dan Allah? En hebben jullie Hem [Zijn geboden en verboden] achter jullie weggeworpen? Mijn Heer omvat al hetgeen jullie doen..” (Hūd, 11: 91-92)

Shuʿayb (as) had inmiddels de hoop bijna opgegeven dat zijn bloedverwanten hun gedrag zouden veranderen en hij kon niets anders meer doen dan het lot zijn gang laten gaan. Maar in een laatste poging herinnerde hij hen aan de goddelijke straf, in de hoop dat het hen misschien tot rede zou brengen:

وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِنْكُمْ آمَنُوا بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَمْ يُؤْمِنُوا
فَاصْبِرُوا حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

“ En indien zich een groep onder jullie bevindt die gelooft in hetgeen waarmee ik ben gezonden en een andere groep die hier niet in gelooft, wacht dan geduldig totdat Allah tussen ons oordeelt. En Hij is de Beste van de rechters.” (Al-Araf, 7: 87)

Maar deze keer beschuldigden de Madyanieten Shuʿayb (as) ervan een leugenaar te zijn. Verder dreigden ze zowel hem als de gelovigen uit het land te verdrijven. Zij vonden nu dat de gelovigen die onder hen leefden een bedreiging vormden:

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ
آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا كَارِهِينَ

“De notabelen van zijn volk, die hoogmoedig waren, zeiden: “Wij zullen jou, o Shuʿayb, en de gelovigen met jou zeker uit onze stad verdrijven, tenzij je tot onze godsdienst terugkeert.” Hij [Shuʿayb] zei: “Zelfs indien we dat verafschuwen??”” (Al-Araf, 7: 88)

Hij voegde eraan toe:

قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجّينَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ

“ En indien wij tot jullie godsdienst zouden terugkeren, nadat Allah ons daarvan heeft gered, dan zouden wij een leugen verzinnen omtrent Allah. En het past ons niet er naar terug te keren, tenzij Allah, onze Heer, dat zou willen. Onze Heer omvat alle dingen met Zijn kennis. In Allah hebben wij ons vertrouwen gesteld. Oordeel daarom, onze Heer, tussen ons en ons volk met de waarheid. En Jij bent de Beste van de beoordelaars.” (Al-Araf, 7: 89)

Terwijl Shuʿayb (as) de oproep om terug te keren afwijst, maakt hij een uitzondering door te zeggen dat het alleen mogelijk is als Allah (swt) wil dat het gebeurt. Deze houding vertegenwoordigt zijn totale onderwerping aan Allah’s wil. Profeten en heiligen vrezen voortdurend Allah’s bestraffing en zijn op hun hoede dat hun omstandigheden ten kwade veranderen.

Om die reden zegt Shuʿayb (as):

“Het is ondenkbaar voor ons om Allah’s religie te verlaten en terug te keren naar de jouwe. Maar als Allah onze ondergang heeft gewild, dan kunnen wij daar niets aan doen. Al onze zaken liggen in Zijn handen. Hij beloont wie Hij wil voor het doen van het goede en straft wie Hij wil voor het begaan van het kwade.”

Onze Profeet (vzmh) bad vaak:

اللَّهُمَّ مُصَرِّفَ الْقُلُوبِ! صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ

“Mijn Heer die over onze harten heerst... Plaats onze harten in Uw dienst.” (Muslim, Qadar, 17)

Toch deden de wijze woorden van Shuʿayb (as) de Madyanieten niets. Ze gingen niet alleen door met hun ontkenning, ze konden degenen die in Shuʿayb’s (as) oproep hadden geloofd steeds minder verdragen. De gelovigen werden veroordeeld, bedreigd, mishandeld en in het nauw gedreven om zich van de religie af te keren:

وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَخَاسِرُونَ

“ En de notabelen van zijn volk die niet geloofden, zeiden: “Indien jullie Shuʿayb volgen, dan zijn jullie zeker verliezers.” (Al-Araf, 7: 90)

De angstaanjagende kreet uit de lucht

Shuʿayb (as) kon niets meer doen om zijn volk recht te zetten. Dus zei hij:

وَيَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ
عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ

“ O mijn volk, handel naar jullie beste vermogen, ook ik handel [op die wijze]. Jullie zullen zeker weten tot wie een bestraffing komt die hem vernedert en wie een leugenaar is. Wachten jullie af, ook ik wacht af, met jullie.”!” (Hūd, 11: 93)

En dan:

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ
الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ

“Toen Ons bevel kwam, hebben Wij Shuʿayb en met hem de gelovigen gered door Onze barmhartigheid. En degenen die onrecht pleegden werden gegrepen door de schreeuw [van Jibrīl, die zo de bestraffing uitvoert], waardoor zij ter aarde geworpen in hun woningen lagen,..” (Hūd, 11: 94)

Elders beschrijft de Qur’an de scène als:

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ. الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ
يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ

“Daarop greep de aardbeving hen en lagen zij ’s ochtends, [roerloos] uitgestrekt, op de grond in hun woningen. Degenen die Shuʿayb loochenden werden [zo krachtig vernietigd, dat het leek] alsof zij daar nooit in hadden gewoond. Degenen die Shuʿayb loochenden, zij waren de verliezers..” (Al-Araf, 7: 91-92)

De Madyanieten kregen dus hun verdiende loon voor hun losbandigheid, bedrog, onrechtvaardigheid en rebellie tegen de Almachtige en Zijn profeet. Voor tirannen was deze bestraffing onontkoombaar en tirannen verdienen geen mededogen:

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي
وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ آسَى عَلَى قَوْمٍ كَافِرِينَ

“ Daarop wendde hij zich van hen af en zei: “O mijn volk, ik heb jullie inderdaad de boodschap van mijn Heer verkondigd en ik heb jullie oprechte raad

aangeboden. Hoe kan ik dan over [het lot van] een ongelovig volk bedroefd zijn?" " (Al-Araf, 7: 93)

كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا أَلَا بُعْدًا لِمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ ثَمُودُ

" …alsof zij er nooit in hadden gewoond. Zie! Het volk van Madyan is vergaan, zoals [dat van de] Thamūd is vergaan. " (Hūd, 11: 95)

Net als Thamud kwamen de Madyanieten om door een luid en verpletterend lawaai. De gelijkenis van hun bestraffing wijst op de gelijkenis van hun immorele karakters. In feite vervloekt Allah hen beiden op dezelfde manier: dat ze ver verwijderd zijn van goddelijke genade. Madyan wordt in één adem genoemd met Thamoed.

De kreet die Thamoed uitroeide klonk van de bodem van de aarde, terwijl die van Madyan uit de hemel kwam. Echter, het geluid wierp hen eeuwig weg van Allah's genade, net hetzelfde.

De mensen van Aykah

Aykah betekent een dicht bos. Geografisch gezien is het het gebied dat zich uitstrekt van de Rode Zee tot Madyan. De inwoners ontleenden hun naam aan het gebied.

Shuʿayb (as) had ook de opdracht gekregen om de mensen van Aykah te leiden, die net als de Madyanieten zich koesterden in rijkdom en voorspoed, maar waren afgedwaald van het verlichte pad van tawhid.

Net als de mensen in Madyan, verloochenden de mensen van Aykah ook Shuʿayb (as).

Allaht de Almachtige verklaart:

كَذَّبَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ

" Het volk van het woud heeft de boodschappers geloochend.." (Al-Shu'ara, 26: 176)

وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لَظَالِمِينَ

" En de mensen van *al-Ayka* waren onrechtvaardigen.." (Al-Hijr, 15: 78)

إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ. إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ.
وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“ Toen Shuʿayb tegen hen zei: “Zijn jullie je niet bewust van jullie plichten? Ik ben voor jullie een betrouwbare boodschapper. Wees je bewust van Allah en gehoorzaam mij. En ik vraag jullie er geen beloning voor. Mijn beloning berust alleen bij de Heer der werelden. “ (Al-Shu’ara, 26: 177-180)

De profeten kwamen naar hun volk met twee belangrijke kwaliteiten:

Ze vroegen geen betaling of voordelen, en benadrukten dat hun beloningen alleen van Allah (swt) waren.

En hun gedrag was het beste voorbeeld voor hun gemeenschappen. Er was een perfecte harmonie tussen hun woorden en daden.

Het belang van deze twee kwaliteiten wordt benadrukt in het verhaal dat verteld wordt in hoofdstuk Yasin. Gezanten arriveren in een stad om de mensen uit te nodigen voor de waarheid. Een inwoner, die door geleerden wordt aangeduid als Habib de Timmerman, adviseert de stedelingen:

“Vragen deze mensen geld van jullie? Zijn ze niet voorbeeldig in hun gedrag en karakter? Welnu, als dat het geval is - en dat is echt zo - dan betekent dat dat ze op de goede weg zijn en de waarheid spreken. En niets is beter voor jou dan hen te volgen!”[77]

Shuʿayb (as) ging door met het adviseren van de mensen van Aykah:

أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ. وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ.
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ.
وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْأَوَّلِينَ

“Geef de volle maat en behoor niet tot hen die minder geven. En weeg met de zuivere weegschaal. En doe de mensen niet tekort in wat hun toekomt. En verricht geen kwaad door verderf op de aarde te zaaien. En vrees Hem, Die jullie en de vroegere generaties heeft geschapen.” “ (Al-Shu’ara, 26: 181-184)

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ. وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ
الْكَاذِبِينَ. فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

“ Zij zeiden: “Jij behoort tot degenen die zijn betoverd. Jij bent niet meer dan een mens zoals wij. Wij denken dat jij tot de leugenaars behoort. Laat dan [brok-] stukken van de hemel op ons vallen, indien jij tot degenen behoort die de waarheid spreken.” (Al-Shu’ara, 26: 185-187)

77. Zie, Ya Sin, 36: 21.

De vernietiging vanuit de lucht: Gloeiende Vlammen

Toen de mensen brutaal om goddelijke bestraffing vroegen, zei Shuʿayb (as) slechts:

قَالَ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ

“ Hij zei: “Mijn Heer weet het beste hetgeen jullie doen.” (Al-Shu’ara, 26: 188)

Hij bad tot de Heer om de vernietiging te brengen waar ze om gevraagd hadden. Niet lang daarna begonnen hete winden te waaien en blauwe vliegen verschenen in het land om de mensen te plagen. De heidenen werden hulpeloos achtergelaten. Het weer werd geleidelijk warmer tot het ondraaglijk werd. De mensen van Aykah trokken naar de oevers van de rivieren en zochten schaduw onder de bomen. Maar het werd met de dag heter. Toen bracht Jibril (as) een wolk en hield deze vlak buiten de stad. De heidenen dachten dat de wolk een koele schaduw bood en haastten zich eronder. Toen iedereen zich onder de wolk had verzameld, hoorden zij een stem:

“Mensen van Aykah! Proeft de kwelling waarvan jullie dachten dat die nooit zou komen! En vraag jullie afgoden jullie te helpen als ze kunnen!”

Plotseling begon de wolk vuur neer te regenen. Het verbrandde alles en iedereen, ook de bomen en zelfs stenen.

De Qur’an zegt:

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ. إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ. وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

“En zij hebben hem geloochend. Daarna trof hen de bestraffing van de dag van de schaduw. Dat was de bestraffing van een geweldige dag.. Hierin bevindt zich zeker een teken, toch, de meesten van hen zijn geen gelovigen. Jouw Heer is de Almachtige, de Genadevolle (*al-ʿAzīz al-Raḥīm*). “ (Al-Shu’ara, 26: 189-191)

Uiteindelijk werden beide gemeenschappen waarheen Shuʿayb (as) was gestuurd vernietigd: Madyanieten met een kreet gevolgd door een aardbeving, en de mensen van Aykah met vlammen die regende uit een wolk die zij voor een schaduw aanzagen.

Na de vernietiging

Nadat de twee naties waren vernietigd, vestigde Shuʿayb (as) zich rond Madyan. In die tijd trouwde hij en kreeg twee dochters.

Shuʿayb (as) staat bekend als *khatibu'l anbiya*, de redenaar der profeten. Hij sprak prachtig en gaf overtuigende antwoorden op de vragen die hem gesteld werden.

Hij was een profeet die veel bad en veel aandacht besteedde aan het in acht nemen van de rechten van anderen. Hij was vooral erg streng in zijn pogingen om de kooplieden onder zijn volk zover te krijgen dat ze ophielden met het manipuleren van de weegschaal. Hij probeerde hen nauwgezet gevoelens van rechtvaardigheid bij te brengen.

Een andere kwaliteit van Shuʿayb (as) was dat hij een gevoelige man was die veel tranen vergoot. Op zijn oude dag waren zijn ogen zwak geworden en zijn lichaam broos. Er kwam een moment dat hij zoveel huilde dat hij zijn gezichtsvermogen verloor. Allah gaf hem zijn gezichtsvermogen terug en vroeg hem door openbaring:

"Waarom huil je zoveel? Is het vanwege je enthousiasme voor het paradijs of angst voor de hel?"

Shuʿayb (as) antwoordde: "Mijn Heer...U weet beter dan ik dat mijn tranen noch voor het paradijs, noch voor de hel zijn. Het is gewoon dat Uw liefde bezit heeft genomen van mijn hart en ik maak me zorgen over de vraag of ik in staat zal zijn om U te zien! Niets anders zou me ongerust maken, als ik zeker wist dat ik dat zou doen!"

De Almachtige zei: "Je hebt je woord gehouden... en daarvoor zul je Mij mogen zien. En Ik heb Imrans zoon Moesa, tot wie Ik zal spreken, aangewezen als jouw dienaar!"

Dit is de gemoedstoestand van mensen die dicht bij Allah staan. In tegenstelling tot de onwetenden, houden zij altijd de liefde voor Allah boven alles en hebben geen interesse in publieke erkenning. Omdat de goddelijke liefde hun harten stevig omarmd heeft, kijken ze niet naar het hiernamaals of het hiernamaals, zelfs niet met hun ooghoeken.

Profeten werden gezonden om de ogen van de harten van de mensen te openen, hen te bevrijden van vergeetachtigheid, hen te begiftigen met mooie zeden en hen te leren hoe ze Allah moeten aanbidden op een manier die hen zou verlossen van een perfecte hereniging met Hem. Kortom, zij werden gezonden om de mensen te roepen naar de daru's salam, het land van vrede.

Mensen, wiens oog van het hart de potentie heeft om open te gaan, verlangen oprecht naar spirituele training en spannen zich in om vooruitgang te boeken op het pad van de waarheid. Echter, de koppigen en verwaandelingen, die geen verlangen hebben om dit soort zekere kennis te verwerven en hun oren blokkeren voor de leringen van profeten, laten zichzelf achter in een donkere en deprimerende plaats.

Ze worden verharde zondaars en zielig, niet anders dan een reiziger die de weg kwijt is en niet weet of hij links of rechts af moet slaan.

Vanwege de intensiteit van zijn medeleven, spendeerde Shuʿayb (as) een leven lang aan het proberen om mensen te redden van ellende, waarbij hij alles deed wat in zijn macht lag en zichzelf daarbij bijna opbrandde.

Tegen het einde van zijn leven op aarde leidde Shuʿayb (as) de gelovigen op een migratie naar Mekka, waar hij de rest van zijn dagen doorbracht. Hij werd begraven in Hatim bij de Kaaba, recht onder de Gouden Regenspuit.

Vrede zij met hem…

Profeet Shuʿayb

PROFEET MŪSĀ

-vrede zij met hem-

en

PROFEET HĀRŪN

-vrede zij met hem-

De profeet van de staf die de farao liet verdrinken in de kolken van de rode zee

MŪSĀ

-vrede zij met hem-

en

Mūsā' rechtvaardige broer en helper

HĀRŪN

-vrede zij met hem-

Mūsā (as) is de derde van zes profeten van de hoogste rang (ulu'l azm). Hij is een afstammeling van Yaʿqūb (as) en een profeet van de Israëlieten. De Qur'an noemt hem in totaal 136 keer vaker dan enige andere profeet.

Mūsā (as) en Hārūn (as) waren broers.

Farao Rayyan, die Yūsuf (as) tot schatbewaarder van Egypte had gemaakt, was een gelovige. Hij werd op de troon opgevolgd door Kabus. Kabus geloofde niet in de godsdienst van Yūsuf (vzmh), maar toch verwijderde hij hem ook niet uit zijn ambt. Maar de farao's die na hem kwamen hechtten helemaal geen waarde aan de Israëlieten.

De Israëlieten hadden zich na Yūsuf (as) in Egypte gevestigd en hielden vast aan de religie van Yūsuf (as), Yaʿqūb (as) en Ibrāhīm(as). De Kopten, de oude bewoners van Egypte, waren echter heidenen. Zij aanbaden sterren en afgoden en keken neer op de Israëlieten. Hun farao's waren wreed. Geleidelijk aan maakten ze zich zorgen dat de Israëlieten, die ze de Sipt noemden, nog talrijker zouden worden en uiteindelijk de macht zouden grijpen.

Na verloop van tijd vonden de kopten dat ze er genoeg van hadden. Onder leiding van hun farao begonnen ze de Israëlieten te kwellen en te mishandelen. Voor de onderdrukte minderheid werd het leven in Egypte al snel ondraaglijk. Ze hadden nu hun sociale en politieke rechten volledig verloren. Ze wilden terugkeren naar het thuisland van Jakob, Kanaän. Toch wilde de Farao hen niet laten gaan. Dat komt omdat hij de Israëlieten hard liet werken, zoals bij de bouw van de piramides, en van hen afhankelijk was voor de arbeid.

De Israëlieten waren twaalf stammen, elk afstammend van een van de zonen van Jakob. De Farao hield hen nauwlettend in de gaten en liet hen onder zware omstandigheden werken. Zelfs degenen die niet konden werken werden gedwongen om dagelijks hoge belastingen te betalen. Zij die hun belasting niet voor zonsondergang konden betalen werden vastgebonden. De Qur'an verhaalt over de tirannie van de Farao:

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً
مِنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

"De farao handelde hooghartig in het land en hij had het volk in diverse groeperingen verdeeld. Hij onderdrukte een groep van hen door de kinderen te doden en de dochters [lett: vrouwen] in leven te laten. Hij behoorde zeker tot de verderfzaaiers.." (Al-Qasas, 28: 4)

Åöäøó ÝöÑúÚóæúäó æóåóÇãóÇäó æóÌõäõæÏóåõãóÇ ßóÇäõæÇ ÎóÇØöÆöíäó

"En de familie van de farao nam hem op, [zich er niet van bewust] dat hij voor hen een vijand zou zijn en hen tot verdriet zou zijn. De farao en Hāmān en hun legers waren zondaren.." (Al-Qasas, 28: 8)

Het was in zo'n tijd van crisis dat de Almachtige Mūsā (as) als profeet stuurde:

وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً
وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ. وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ
وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ

"En Wij wilden hen die in het land werden onderdrukt een gunst schenken door van hen leiders te maken en van hen erfgenamen te maken. En hen in het land te vestigen en de farao [Fir'aun] en Hāmān en hun legers te tonen wat zij van hen konden vrezen.". (Al-Qasas, 28: 5-6)

De verontrustende droom van de farao

Op een nacht zag de farao een droom waarin een vuur dat uit al-Aqsa in Jeruzalem opsteeg, de huizen van de kopten in brand stak, maar die van de Israëlieten ongemoeid liet. Hij liet de droom uitleggen. Hem werd verteld:

"Een kind van de Israëlieten zal uw koninkrijk verwoesten!"

De Farao beval daarop om elke mannelijke pasgeborene van de Israëlieten te doden.

De soldaten prikten in de buik van zwangere vrouwen met wapens gemaakt van riet om de geboorte te versnellen. Als de baby een jongetje was, slachtten ze hem ter plekke af.

Naar verluidt was er nog een andere reden waarom de Farao zo'n wrede maatregel nam:

De Israëlieten spraken over hoe een profeet uit de nakomelingen van Ibrāhīm(as) zou komen om een einde te maken aan de Farao en zijn heerschappij. Dit had zijn oorsprong in het incident dat had plaatsgevonden tussen Ibrāhīm(as), zijn vrouw Sarah, en de farao van Egypte in die tijd. De farao had kwade bedoelingen met Sarah, maar de Almachtige beschermde haar. De Israëlieten interpreteerden die gebeurtenis als een teken dat er een tijd zou komen waarin een van de achterkleinzonen van Ibrāhīm(vzmh) hen zou redden van tirannie. Het verhaal werd beroemd onder de Israëlieten. Ze vertelden het om elkaar op te beuren en vol te houden dat er betere tijden voor de deur stonden. Maar de kopten buiten en binnen het paleis kregen het ook te horen en de farao nam wraak door elke pasgeboren Israëlitische man te doden. Hij hoopte dat hij de jongen zou kunnen doden voordat hij ooit de kans zou krijgen om hem te vernietigen. Dit zou echter nooit het lot van Allah veranderen.

Rond deze tijd werd Imrans zoon Mūsā (as) geboren. Een van de vroedvrouwen, die ook een familielid van Mūsā (as) was, schrok toen ze een fel licht op het voorhoofd van de baby zag.

Kort na de geboorte gingen de vroedvrouwen naar buiten om naar buiten te kijken, maar ze zagen dat de soldaten van de Farao al onderweg waren. Ze renden terug naar binnen en uit paniek verborg de moeder van Mūsā de baby in een brandende oven. Toen de soldaten vertrokken, kwam ze tot zichzelf en haastte zich angstig naar de oven, alleen om te zien dat toen ze eenmaal het deksel had geopend. Haar baby keek haar ongedeerd door het vuur aan, net als zijn voorvader Ibrāhīm(as). Ze pakte hem snel op, omhelsde hem en bedankte Allah voor wat er was gebeurd. Toen kreeg ze een ingeving die haar zei dat ze haar baby borstvoeding moest geven en, als het gevaar weer opdook, hem op de Nijl moest achterlaten. Er werd haar verteld dat ze, ondanks de schijn, herenigd zou worden met haar zoon, die zou opgroeien tot een profeet. De Qur'an verhaalt over:

وَأَوْحَيْنَا إِلَى أُمِّ مُوسَى أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا
تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

"Wij openbaarden aan de moeder van Mūsā: "Zoog hem en wanneer je je zorgen maakt om hem, werp hem dan in het [rivier-]water en wees noch bang, noch bedroefd. Wij brengen hem naar jou terug en maken hem tot één van de boodschappers." (Al-Qasas, 28: 7)

Meteen daarna haastte ze zich naar een timmerman en vroeg hem snel een hutkoffer te maken. Vervolgens plaatste ze Mūsā (as) in de hutkoffer en wierp hem in de Nijl.

De timmerman kreeg in de gaten wat er aan de hand was. Hij haastte zich om het paleis in te lichten. Maar toen hij daar aankwam, werd hij tongziek en kon niet spreken. Dus wezen de ambtenaren hem de deur.

Ondertussen was de hutkoffer over de Nijl naar het paleis gedreven. De vrouwelijke bedienden raapten hem op en brachten hem naar Asiya.

In het paleis van de farao

Asiya was de vrouw van de Farao en een afstammeling van Rayyan, de heerser ten tijde van Yūsuf (as). Op het moment dat ze Mūsā (as) zag, voelde ze een vonk in haar hart. De baby was prachtig. Ze hield hem stevig vast en omhelsde hem, voordat ze hem naar haar man bracht. Ze zei:

"Laten we dit kind adopteren als ons eigen kind! Als hij opgroeit, zal hij ons helpen en beschermen. Alsjeblieft, spaar deze baby. Hij is een geschenk voor onze deur!" Uiteindelijk overtuigde ze de farao:

وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَى
أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

"En de echtgenote van de farao zei: "Hij is een verblijding voor het oog, voor mij en voor jou. Dood hem niet. Hij kan misschien nuttig voor ons zijn of wij kunnen hem als zoon aannemen." Zij beseften niet [wat ze zichzelf daarmee aandeden]." (Al-Qasas, 28: 9)

Al snel gingen ze op zoek naar een voedster om de baby borstvoeding te geven. Ze vonden een paar vrouwen, maar de baby wilde hun melk niet drinken. Terwijl ze nadachten over wat ze moesten doen, kregen ze advies van de zus van Mūsā, Maryam. Zij was toevallig in het paleis omdat:

وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ.
وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى
أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ

"En zij zei tot zijn zus: "Volg [de voetsporen van] hem." Zo bekeek zij hem vanaf een afstand, terwijl zij [de volgelingen van de farao] het niet beseften. En Wij hadden hem voordien niet toegestaan te worden gezoogd door een zoogmoe-

der. En zij [zijn zus] zei: "Zal ik jullie de mensen van een huis aanwijzen die voor jullie zorg voor hem zullen dragen en [die] hem goed behandelen?" '" (Al-Qasas, 28: 11-12)

Ze hadden geen andere keuze dan de oplossing van Maryam te proberen:

فَرَدَدْنَاهُ إِلَى أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ
وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

" Zo hebben Wij hem terug aan zijn moeder gegeven, opdat haar oog verblijd zou worden en zij niet zou treuren en opdat zij zou weten dat de belofte van Allah waar is. Maar de meesten van hen weten dat niet.." (Al-Qasas, 28: 13)

Maar omdat ze geen argwaan wilde wekken, nam Mūsā' moeder het aanbod niet meteen aan. Bovendien wist ze dat ze haar zoon borstvoeding zou mogen geven, omdat Allah dat al had gewild.

"Ik heb een baby, Aäron",[78] zei ze. "En ik moet hem meenemen. Als je me accepteert zoals ik ben, dan kan ik de baby borstvoeding geven. Anders kan ik het niet!"

Op die manier hadden ze niet door dat de vrouw de moeder van Mūsā was. Ze namen haar snel aan.

Door Mūsā (as) te adopteren, moeten de Farao en zijn vrouw gedacht hebben dat door hem als hun eigen kind op te voeden, hij loyaal aan hen zou zijn. Twee factoren spelen echter een grote rol in de opvoeding van een persoon: geërfde eigenschappen (warasah) en opvoeding. De mens komt onder invloed van de één of de ander; of soms van allebei. Dit is waar de Qur'an subtiel op wijst waar het zegt dat de Farao en zijn vrouw 'geen idee hadden hoe het zou aflopen'.

Verslagen suggereren dat de Farao, in een poging om het kind te vinden dat zou opgroeien om zijn heerschappij te vernietigen, uiteindelijk 980.000 baby's doodde. Maar de Almachtige liet de Farao zijn aartsvijand opvoeden in zijn eigen paleis en ontnam hem zijn oordeel en macht om het kind te vermoorden dat uiteindelijk zijn troon zou vernietigen met de kracht van de waarheid. Dat is omdat profeten onder Allah's speciale training en bescherming staan.

De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

"Mijn Heer heeft mij getraind en hoe mooi heeft Hij mij getraind." (Al-Suyuti, al-Jami' al-Saghir, I, 12)

78. Omdat de Farao de Israëlieten als slaven gebruikte en van hen afhankelijk was voor zware arbeid, doodde hij het ene jaar de pasgeboren mannetjes en spaarde hen het andere jaar. Het was tijdens een jaar van amnestie dat Aaron (as) geboren werd.

Dus begon de moeder Mūsā (als) borstvoeding te geven in het paleis van de Farao. De vizier Haman werd echter achterdochtig en ondervroeg haar.

“Ben jij de moeder van dit kind?” vroeg hij. “Hij voedt zich van niemand anders dan van jou!”

Ze werd een beetje nerveus, maar antwoordde kalm: “Om de een of andere reden houden baby’s van mij. Ik hou ook van hen.”

Voor het verzorgen van haar eigen kind werd de moeder van Mūsā (as) niet alleen betaald, maar ze ontving daarbij ook royale geschenken, waaronder goud. Dit was een gunst van Allah, die zegt:

إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَطْنَا عَلَى قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

“ Het hart van de moeder van Mūsā was vervuld van zorgen [lett.: haar hart geraakte leger en leger, uit zorgen omtrent haar zoon]. Zij had het [plan van Allah] bijna openbaar gemaakt, indien Wij haar hart niet hadden gesterkt, opdat zij tot de gelovigen [kon] behoren..” (Al-Qasas, 28: 10)

❁

Als Asiya Mūsā (as) miste en zin had om hem te zien, liet ze zijn moeder hem naar haar kamer brengen, waar ze hen met verschillende geschenken begroette. Op een dag werd Mūsā (as) naar de kamer van de Farao gebracht. De Farao nam hem in zijn armen. Mūsā (as) trok echter met kracht aan zijn baard, scheurde een haarlok uit en gaf hem een klap. Er wordt ook gezegd dat hij de Farao sloeg met de zweep die hij van zijn hand nam.

De Farao was woedend.

“Dit is de vijand die ik zocht!” zei hij. Hij beval Mūsā (as) te doden.

“Alsjeblieft, nee”, smeekte Asiya. “Hij is nog een baby. Hij kan niet goed van kwaad onderscheiden.”

De Farao was echter onvermurwbaar. Asiya zei toen: “Test hem tenminste. Zet een bord met robijnen en diamanten voor hem neer en een ander bord met sintels. Als hij naar de juwelen grijpt, zal dat laten zien dat hij slim is en goed van kwaad kan onderscheiden!”

De Farao accepteerde. Zij brachten de twee platen naar Mūsā. Net toen hij de juwelen wilde pakken, kwam Jibril tussenbeide en duwde zijn hand weg naar de sintel. Hij greep een stuk sintel en bracht het naar zijn mond. Hij verbrandde zijn tong en ontwikkelde vervolgens een lispeling, die hem zou bijblijven tot het gebed dat hij op de berg Sinaï deed.

"Eerlijk is eerlijk", zei de farao. "Hij is nog een kind". Hij vergaf Mūsā (as) en hield hem in het paleis.

In zijn Fusus al-Hikam schrijft Muhyiddin ibn Arabi:

"Alleen om Mūsā (as) te doden, vermoordde de Farao uiteindelijk 980.000 onschuldige zielen. In werkelijkheid werden deze baby's vermoord om Mūsā (as) in zijn leven te versterken en zijn spiritualiteit te versterken. Ook al waren de Farao en zijn familie zich niet bewust van Mūsā (as), de Almachtige was dat wel. Zeker, de levens die van elk waren weggenomen zouden aan Mūsā (as) toebehoren. Want hij was het doel."

❁

Allah maakte Mūsā geliefd bij iedereen om hem heen:

وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي

"En Ik heb jou overladen met liefde van Mij, opdat jij voor Mijn ogen [onder Mijn toezicht] wordt grootgebracht. " (Ta Ha, 20: 39)

Als gevolg van deze goddelijke genade werd iedereen die Mūsā (as) zag onmiddellijk tot hem aangetrokken. Uiteindelijk werd hij ook profeet:

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَى آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

" En toen hij volwassen was geworden, en volgroeid, schonken Wij hem wijsheid en kennis. Zo belonen Wij de weldoeners.." (Al-Qasas, 28: 14)

Het woord ÇóÔõÏøóåõ impliceert dat Mūsā (as) zowel fysiek als spiritueel volwassen werd. Bovendien suggereren de meeste geleerden dat dit op veertigjarige leeftijd kan zijn geweest. Op die leeftijd gaf de Almachtige hem wijsheid en kennis. Wijsheid, wat ook kan verwijzen naar hikmah, of spirituele wijsheid, is ook uitgelegd als profeetschap.

Vanaf dat moment begon Mūsā (as) de mensen te vertellen dat de religie van de Farao corrupt en vals was.

De dood van de Kopt

De Farao had een bakker, een Koptische man met de naam Fatun. Op een nacht kreeg hij ruzie met een Israëliet genaamd Samiri en begon hem in elkaar te slaan. Samiri riep Mūsā om hulp. Hij kwam tussenbeide om hen te scheiden. Maar de dingen escaleerden. Mūsā (as) duwde eerst de kopt weg en sloeg hem toen. Voor hij het wist lag de Kopt dood op de grond.

Mūsā (as) was diep bedroefd. Hij was niet van plan om Fatun te doden. Hij wilde Samiri alleen maar helpen. Met veel verdriet wendde hij zich tot Allah om vergiffenis te vragen:

De Qur'an vertelt over het voorval:

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَى حِينِ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَـذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهذَا مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَزَهُ مُوسَى فَقَضَى عَلَيْهِ قَالَ هَـذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ

"En hij trad de stad binnen op een tijdstip dat de bewoners onachtzaam waren. Hij trof daar twee mannen aan die betrokken waren [geraakt] in een gevecht: de één afkomstig uit zijn groep [de Kinderen van Isrāʾīl] en de ander uit die van zijn vijanden [de mensen van de farao]. De man uit zijn eigen groep riep hem te hulp tegen de ander, behorende tot zijn vijanden, en vervolgens sloeg Mūsā hem met zijn vuist en doodde hij hem [per ongeluk]. Hij zei: "Dit behoort tot het werk van de satan. Hij is een vijand die duidelijk laat dwalen." (Al-Qasas, 28: 15)

Mūsā (as) had zich al de woede van kopten in de buurt van de Farao op de hals gehaald omdat hij overal waar hij kwam tawhid verkondigde en anderen tot de waarheid opriep. Daarom ging hij de stad binnen op een nachtelijk tijdstip waarop de mensen de straten hadden verlaten en naar huis waren gegaan. Wanneer Mūsā (as) zegt 'dit is het werk van Satan', is er gesuggereerd dat hij misschien verwees naar de overleden Kopt, die het echt verdiende om te sterven vanwege de misdaden die hij eerder had begaan. Met dat gezegd hebbende, het was niet aan Mūsā (as) om hem te executeren; dus, met het maken van die opmerking, kan hij hebben verwezen naar zijn eigen actie. Toch sloeg hij de man op geen enkele manier met de bedoeling hem te doden. Maar nu stond hij voor een situatie die hij niet had kunnen voorzien. Dus bad hij:

قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ.
قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ

"Hij zei: "Mijn Heer! ik heb mijzelf onrecht aangedaan, vergeef mij." Daarop vergaf Hij hem. Hij is de Vergevensgezinde, de Genadevolle (*al-Ghafūr al-Raḥīm*). Hij zei: "Mijn Heer! Vanwege de gunsten die Jij mij geschonken hebt, zal ik nooit de onrechtplegers steunen." (Al-Qasas, 28: 16-17)

Ondertussen hadden de kopten een klacht ingediend bij het paleis en was er een klopjacht begonnen. De farao riep getuigen op. Niemand meldde zich echter. De

Farao gaf toen opdracht om buiten de stad te zoeken, voor het geval de moordenaar gevlucht zou zijn.

De volgende dag zag Mūsā (as) dezelfde Israëliet die hij de avond ervoor had geholpen; dit keer vechtend met een andere Kopt. De man vroeg opnieuw om zijn hulp. Maar Mūsā (as) zei:

"Door jou ben ik hierin verzeild geraakt!"

Na het horen van deze woorden, liep de Kopt naar het paleis en vertelde de Farao:

"De man die uw bakker heeft gedood is Mūsā!"

Daar en toen veroordeelde de Farao Mūsā (as) ter dood.[79] Onder degenen die Mūsā' (as) oproep tot de waarheid hadden aangenomen was de neef van de Farao. Hij vluchtte onmiddellijk de zaal uit om hem het nieuws te vertellen.

De Qur'an werpt licht op Mūsā' denkwijze en wat er gebeurde na de dood van de Kopt:

فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُبِينٌ. فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَا مُوسَى أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ.

"Hij verbleef tot de volgende morgen in de stad, angstig afwachtend, toen degene die de dag daarvoor om zijn hulp had gevraagd, hem [wederom] te hulp riep. Mūsā zei tegen hem: "Jij bent inderdaad iemand die in duidelijke dwaling verkeert." En toen hij degene die een vijand van hen beiden was wilde grijpen, zei deze: "O Mūsā, wil jij mij ook doden, zoals jij gisteren een man hebt gedood? Jij wil slechts een geweldenaar worden op de aarde en jij wil niet tot de verzoeners behoren." (Al-Qasas, 28: 18-19)

Ondertussen:

وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ يَسْعَى قَالَ يَا مُوسَى إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ. فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

79. Fakhruddin Razi zegt dat Mozes (as) niet ter dood veroordeeld had moeten worden, omdat hij de kopt onbedoeld doodde.

“En een man kwam aanrennen van het andere uiteinde van de stad. Hij zei: “O Mūsā, de notabelen voeren gezamenlijk overleg om jou te vermoorden. Vertrek daarom, ik behoor tot degenen die het beste met jou voorhebben. Daarop vertrok hij van daaruit, angstig en op zijn hoede. Hij zei: “Mijn Heer, red mij van dit onrechtvaardige volk.” (Al-Qasas, 28: 20-21)

Daarmee liet Mūsā (as) ook zien wat echte tawakkul, of vertrouwen, is. Het is een zaak bespreken, erover beslissen, de nodige voorzorgsmaatregelen nemen en dan de rest aan Allah overlaten. Dat is wat vertrouwen inhoudt.

Op weg naar Madyan

Zonder een minuut te verspillen vertrok Mūsā. Hij was echter nog nooit buiten de stad geweest en wist echt niet waar hij heen moest. Hij had zelfs geen voedsel meegenomen. Hij kreeg pas een richtingsgevoel toen de Almachtige Jibril (as) stuurde om hem de weg te wijzen. Hij was op weg naar Madyan, wat acht dagen zou duren.

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَى رَبِّي أَنْ يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ

“ En toen hij zijn gezicht naar Madyan wendde, zei hij: “Ik hoop dat mijn Heer mij naar het rechte pad leidt.” (Al-Qasas, 28: 22)

Er wordt verteld dat Mūsā (as) verwant was aan de mensen in Madyan, omdat zij beiden afstamden van Ibrāhīm(as). Madyan was in feite de naam van één van Ibrāhīms (as) zonen. Het gebied lag buiten de grenzen van de heerschappij van de Farao.

Mūsā (as) bereikte Madyan uiteindelijk, net toen de lokale bevolking hun kudden schapen buiten de muren van de stad naar een waterput brachten. Niet lang daarna werd de put omringd door herders en hun schapen. Maar wat Mo-ses (as) opviel waren twee jonge dames die met hun schapen in de verte stonden te wachten en zich niet onder de anderen mengden.

Hij liep naar hen toe en vroeg: “Waarom drenken jullie je schapen niet?”

“We kunnen niet totdat de herders vertrekken”, zeiden ze.

“Hebben jullie niemand om het voor jullie te doen?” vroeg Mūsā (as).

“We hebben een oude en zwakke vader”, antwoordden ze. “Dus vertrouwt hij op ons om de schapen te weiden en water te geven. Wij willen ons echter niet onder de mensen mengen. Dus wachten we tot ze allemaal weg zijn. Maar tegen de tijd dat we bij de bron zijn, is er vaak geen water meer!”

De Qur’an verhaalt:

وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ
مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي
حَتَّى يُصْدِرَ الرِّعَاءُ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ

“ Toen hij bij de bron van Madyan aankwam, vond hij daar een groep mannen die [hun vee] te drinken gaf. En hij vond naast hen twee vrouwen die [hun vee van drinken] weerhielden. Mūsā zei: “Wat is jullie probleem?” Zij zeiden: “Wij kunnen het vee pas laten drinken wanneer de herders hun kuddes terugnemen, en onze vader is een zeer oude man.” (Al-Qasas, 28: 23)

Het waren Safurah en Sufayra, de dochters van Shuʿayb (as).

Ondanks dat Mūsā (as) acht dagen niet gegeten had, verzamelde hij al zijn kracht om water uit de put te halen voor hun schapen. Nadat de klus geklaard was, bedankten de vrouwen hem en vertrokken.

فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ

“ Daarop gaf hij water aan hun kudde. Vervolgens trok hij zich terug in de de schaduw en zei: “Mijn Heer, ik heb behoefte aan wat voor goeds Jij mij ook neerzendt.” (Al-Qasas, 28: 24)

Mūsā (as) had al dagen niets gegeten. Hij was uitgehongerd. Met die woorden bad hij Allah om hem iets te geven om zijn honger te stillen.

Sommige geleerden hebben deze woorden ook geïnterpreteerd als: “Ik ben in nood vanwege wat U mij gegeven hebt!” Hier wees Mūsā (as) op het feit dat hij arm en behoeftig was geworden door de grote missie die Allah hem had toevertrouwd. Voorheen leefde hij in weelde en overvloed in het paleis van de Farao. Toch waren dit geen klachten. Mūsā (as) bedankte de Heer simpelweg voor de zegening, maar vroeg Hem tegelijkertijd om zijn honger te stillen.

Shuʿayb (as) was verbaasd dat zijn dochters eerder dan gewoonlijk terugkwamen. Ze legden uit dat een goede man, die ze niet eerder in de streek hadden gezien, hen had geholpen.

Een uitnodiging van Shuʿayb (as)

Zonder verder oponthoud riep Shuʿayb (as) de vreemdeling bij zich en vroeg hem wie hij was.

“Ik ben Mūsā, de zoon van Imran, uit de lijn van Jakob”, zei hij voordat hij vertelde wat hij allemaal had meegemaakt.

"Vrees niet!", troostte Shuʿayb (as) hem. "De Farao heeft niets te zeggen in dit land!".

In de woorden van de Qur'an:

فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ
لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ
قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

"Eén van de twee vrouwen kwam verlegen naar hem toelopen. Zij zei: "Mijn vader nodigt jou uit, om jou te belonen voor het drinken dat jij ons [vee] hebt doen drinken." Toen hij bij hem [de vader van de vrouwen] kwam en hem het verhaal vertelde, zei deze: "Wees niet bang, jij bent ontsnapt aan het onrechtvaardige volk." (Al-Qasas, 28: 25)

Shuʿayb (as) liet snel een maaltijd klaarmaken. Maar ondanks zijn enorme honger was Mūsā (as) huiverig om te eten. Shuʿayb (as) vroeg hem waarom.

"Mij is geleerd om zelfs de kleinste beloning van het hiernamaals niet te ruilen voor de grootste beloning hier. Ik hielp je alleen omwille van Allah, niet voor dit eten."

Shuʿayb (as) was blij met het antwoord.

"We bieden je het eten niet aan in ruil voor het helpen van ons, maar voor het te gast zijn bij ons thuis. Dus, kom op...laat het niet koud worden!" zei hij.

Mūsā (as) at zijn maaltijd. Uitgeput trok hij zich terug om wat te rusten.

Het was toen dat Safurah een voorstel deed:

قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا أَبَتِ اسْتَأْجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ

" Eén van de twee [vrouwen] zei: "O mijn vader, neem hem in dienst. De beste man die jij in dienst kan nemen is degene die sterk en betrouwbaar is." (Al-Qasas, 28: 26)

Ze voegde eraan toe: "Deze man heeft al die eigenschappen. Hij keek niet eens naar onze gezichten. Hij volgde ons van een behoorlijke afstand. We kunnen op hem rekenen!"

Dit illustreert ook prachtig de essentiële kwaliteiten die iemand moet hebben om een taak te krijgen:

1. Bekwaamheid (liyakah): De vaardigheden en kracht hebben die nodig zijn om de taak uit te voeren.

2. Betrouwbaarheid (amanah): Betrouwbaar zijn en op gerekend worden.

❁

Het boek Arais-i Majalis schrijft dat:

"De meest voorzichtige vrouwen zijn er twee. Beiden toonden een vooruitziende blik in het correct detecteren van de eigenschappen van Mūsā (as).

De ene is de vrouw van de Farao, Asiya. Toen de Nijl Mūsā (as) stroomafwaarts naar het paleis voerde, raapte ze hem op van de slurf en smeekte haar man om hem te sparen, zeggende "...hij zal het licht van onze ogen zijn!".

De andere is Shuʿayb's (as) dochter, die hem adviseerde om Mūsā (as) in dienst te nemen, met de opmerking "...we zullen geen betere, betrouwbaardere persoon vinden voor de baan!".

Vooruitziendheid of firasah is een nauwkeurige intuïtie en inzicht dat rechtschapen gelovigen hebben. Het wijst op intelligentie, scherpzinnigheid en perceptie, en is een spiritueel soort begrip dat plaatsvindt in het hart.

Uthman (ra) zei eens tegen een man: "Versluier je ogen van het kijken naar obsceniteiten!"

De geschrokken man vroeg: "Hoe wist je dat ik dat heb?"

"Heb je de woorden van de Boodschapper (vzmh) niet gehoord?" zei Uthman (ra), voordat hij eraan toevoegde:

"Pas op voor de vooruitziende blik van de gelovige...want hij kijkt met het licht van Allah." (Al-Tirmidhi, Tafsir, 15)

Nogmaals, Abu Hanifah adviseerde eens een jonge man die de wassing deed om "...te stoppen met het maken van deze en gene fouten!"

De man was verbaasd en vroeg hem hoe hij dat kon weten, waarop Abu Hanifah antwoordde:

"Van het water dat van je gezicht, armen en voeten druipt!"

Khadijah (rha), Aisha (rha) en Fatimah (rha) waren ook vrouwen met een doordringende vooruitziende blik.

Khadijah (rha) was niet alleen de eerste persoon die in de Profeet (vzmh) geloofde, ze besteedde ook haar hele rijkdom en gezondheid op de weg van de oproep, in een tijd dat de dingen er niet zo optimistisch uitzagen. Aisha (rha) was begaafd met een intellectueel vermogen om de Profeet (vzmh) perfect te begrijpen, evenals een diepe passie waarmee ze in staat was om zijn moraal te belichamen voor anderen om te volgen. Fatimah (rha) was een weerspiegeling van haar vaders barm-

hartigheid, mededogen en vroomheid. En hoewel alle drie de vrouwen dezelfde kwaliteiten deelden, hadden ze ook unieke kwaliteiten waardoor ze zich onderscheidden.

Voorzichtigheid vereist dat je alleen eet wat toegestaan en schoon is, en dat je je inspant om je hart te ontwikkelen.

Wasiti (ra) zegt:

"Vooruitziendheid is de lichtstraal die glinstert in het hart. Het is de wijsheid die zich daarin vastzet. En deze wijsheid (marifah) ontsluit alle geheimen van het ongeziene."

In de Mathnawi gaat Rumi dieper in op het geheim van het verwerven van marifah:

"Terwijl de rede is toegerust voor succes in zaken met betrekking tot de wereld, is het van nature niet goed genoeg om de waarheid en goddelijke mysteries te ontrafelen, en de kennis van Allah te bereiken. Dit is een hogere vorm van reizen die een voertuig vereist. Dat voertuig is de liefde en extase in het hart. En het begint vorm te krijgen zodra het verstand wordt opgeofferd voor Mohammed!"

Een jongeman van buiten de stad was gekomen om naar Abdulkhaliq Ghujdawani te luisteren. En aan het einde vroeg hij:

"Wat is de betekenis van: 'Pas op voor de vooruitziende blik van de gelovige... want hij kijkt met het licht van Allah'?"

De heilige antwoordde: "Ik zal het je alleen vertellen als je de geestelijkenriem van je middel haalt, die je onder je kleren hebt verstopt!"

De jongeman deed ter plekke afstand van zijn christelijke geloof en werd moslim.

Abdulkhaliq Ghujdawani wendde zich toen tot zijn discipelen en zei:

"En laten we de geestelijke riemen uit onze harten verwijderen", verwijzend naar schadelijke eigenschappen zoals ijdelheid, trots, gierigheid en jaloezie.

Huwelijk met Safurah

Shuʿayb (as) hield van de manier waarop Mūsā (as) zich gedroeg. Hij wilde dat hij veel langer zou blijven. Na wat nadenken bedacht hij een manier. Hij bood Mūsā (as) de hand van zijn dochter ten huwelijk aan. Toen Mūsā (as) vroeg hoe, zei Shuʿayb (as) dat het zou zijn in ruil voor het hoeden van zijn schapen voor acht jaar; en voegde eraan toe dat tien jaar beter zou zijn. Zijn bedoeling was om Mūsā zo lang mogelijk te laten blijven. De Qur'an verhaalt over hun ruil:

قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي
ثَمَانِيَ حِجَجٍ فَإِنْ أَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ
عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

“ En hij [Shu‘ayb] zei: “Ik wens jou één van deze twee dochters ten huwelijk te schenken, op voorwaarde dat jij acht jaar voor mij werkt. En indien jij er tien vervult, dan is dat [een gunst] van jou. En ik wens het jou niet te moeilijk te maken. Jij zal inderdaad bemerken dat ik, indien Allah het wil, tot de oprechten behoor.” (Al-Qasas, 28: 27)

قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ
عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ

“ Mūsā zei: “Dat is [een overeenkomst] tussen jou en mij. Welke van de twee termijnen ik ook vervul, er wordt mij geen onrecht aangedaan. En Allah is Getuige van hetgeen wij zeggen.” (Al-Qasas, 28: 28)

Hier vestigt de Qur’an de aandacht op iets dat we vaak tegenkomen in ons sociale leven. Zelfs twee profeten, de meest betrouwbare onder alle mensen, spreken openhartig over elk detail van het mondelinge contract voordat ze zich eraan verbinden. Wanneer ze tot een overeenkomst komen, stellen ze hun vertrouwen in Allah, die ze als getuige van de overeenkomst houden.

Zoals ze hadden afgesproken, begon Mūsā (as) voor Shuʿayb (as) te werken als herder.

Er wordt gezegd dat Mūsā (as) de schapen goed voerde en ze zo vriendelijk behandelde dat hij ze zelfs niet met zijn stok zou porren. In zekere zin zou hij doorgaan met zijn functie als herder nadat Allah hem tot profeet had verklaard. De vaardigheden die hij opdeed in de weiden van Madyan zouden hem in staat stellen een oogje te houden op de Israëlieten en hen te beschermen tegen kwaad.

Iemand die de schepselen van Allah niet als een vriend behandelt, kan geen vriend van Allah worden. Wie de waardigheid van de geschapenen respecteert en hen barmhartigheid toont, zal zich kunnen meten met degenen van de hoogste rang.

Elke profeet heeft min of meer een tijd als herder gewerkt. Het was een manier voor de Almachtige om hen een gevoel van plicht, verantwoordelijkheid en een dieper medeleven te geven, die van vitaal belang zijn bij het managen van mensen en het dragen van de last van het profeetschap.

De Almachtige inspireerde Mūsā (as) om met zijn staf op de grond te slaan wanneer hij de behoefte voelde om de schapen water te geven. Dan ontsprong er een bron en hoefde Mūsā (vzmh) niet door de weiden te zwerven op zoek naar water.

Jaren gingen voorbij en Mūsā (as) had nu zijn ambtstermijn van acht jaar uitgezeten. Shuʿayb (as) gaf alle schapen aan zijn dochter en schoonzoon.

Mūsā (as) maakte zijn termijn echter af tot tien jaar. Tot dan toe had slechts een handvol schapen gevlekte lammeren gebaard, die gewild waren en een hogere prijs opbrachten. Maar in het tiende jaar brachten alle ooien een tweeling ter wereld en ze waren allemaal gevlekt.

Shuʿayb (as) merkte op:

"Dit is Allah's geschenk aan de familie van Mūsā!"

De staf van Mūsā (as)

Mūsā (as) droeg een staf om zijn schapen te beschermen tegen roofdieren. De staf had een handvat aan het ene uiteinde, terwijl het andere uiteinde puntig en scherp was.

Er zijn een aantal verslagen over waar de staf vandaan kwam. Een daarvan suggereert dat het oorspronkelijk aan Adam (as) toebehoorde en was doorgegeven aan Shuʿayb (as), die het aan Mūsā (as) gaf om hem te helpen de schapen te laten grazen.

Ze waren in een gebied met graslanden aan de rechterkant en bergen aan de linkerkant. Wilde dieren konden overal vandaan toeslaan, vooral vanaf de berghelling. Om die reden droeg Mūsā (as) altijd de staf bij zich. Hierdoor was hij getuige van vele handelingen van Allah. Het was alsof het tekenen waren van de grotere wonderen die door de staf zouden verschijnen.

Terugkeer naar Egypte door de Vallei van Tuwa

Tien jaar waren nu voorbij gegaan en met toestemming van Shuʿayb (as) besloot Mūsā (as) met zijn vrouw Safura terug te keren naar Egypte. Ze verlieten Madyan met hun schapen. Het was winter. Mūsā (as) wilde terug naar Egypte, zodat hij met de hulp van zijn broer Hārūn (as) de Israëlieten uit het land van onderdrukking kon halen.

Onderweg werden ze overvallen door hevige regen. Het was een erg donkere nacht. Ze zochten hun toevlucht in een grot in de berg Tur. Safura was zwanger en stond op het punt om te bevallen. In deze koude en donkere nacht moesten ze wanhopig een vuur aansteken om warm te blijven. Maar de grond was nat en Mūsā (as) kreeg het vuur niet aan de gang. Toen zag hij plotseling een helder licht in de verte. Hij zei tegen zijn vrouw dat ze moest blijven waar ze was, totdat hij terugkwam met

een sintel van dat brandende vuur. Het was echter niet wat Mūsā (as) dacht dat het was.

De Qur'an zegt:

فَلَمَّا قَضَى مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ
نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ
أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ

" Toen Mūsā de termijn had voltooid en met zijn familie vertrok, zag hij van verre een vuur, in de richting van [de berg] *Ṭūr*. Hij zei tegen zijn familie: "Blijf hier, ik zie een vuur. Misschien kan ik jullie nieuws of [tenminste] een brandende tak van het vuur brengen, opdat jullie je wellicht kunnen verwarmen." (Al-Qasas, 28: 29)

وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى. إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي
آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى

"En is het nieuws van Mūsā tot jou gekomen? Toen hij een vuur zag, zei hij tot zijn familie [zijn vrouw]: "Blijf hier, ik heb een vuur waargenomen. Ik hoop dat ik daarvan een brandende fakkel kan meebrengen of dat ik bij het vuur aanwijzingen voor de juiste richting kan vinden." (Ta Ha, 20: 9-10)

Mūsā (as) liep naar het brandende vuur. Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij een lichtzuil glinsteren op een groene boom.

فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِي مِنْ شَاطِئِ الْوَادِي الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ
مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَا مُوسَى إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

" Toen hij het bereikte, werd hij geroepen vanaf de rechterzijde van de vallei, vanuit een gezegende plaats in de struiken, vlakbij de boom: "O Mūsā, Ik ben Allah, de Heer der werelden. " (Al-Qasas, 28: 30)

فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِي يَا مُوسَى . إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ
طُوًى. وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَى. إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي
وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي. إِنَّ السَّاعَةَ اتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا
تَسْعَى. فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَى

“ Toen hij er aankwam, werd hij geroepen: “O Mūsā! Zeker, Ik ben jouw Heer! Verwijder je schoeisel, want jij bevindt je in de geheiligde vallei, *Ṭuwā*.. Ik heb jou uitgekozen, dus luister naar hetgeen wordt geopenbaard. Ik! Ik ben zeker Allah! Er is geen god behalve Ik. Aanbid Mij en onderhoud de *ṣalāt* ter herinnering aan Mij. . Het Uur komt zeker. Ik hou het nauwelijks nog verborgen, opdat iedereen wordt beloond voor wat hij nastreeft.. Laat degene die er niet in gelooft en zijn eigen begeertes volgt jou daar niet van afhouden [van het geloof in de Dag des Oordeels], opdat je niet ten onder gaat. “ (Ta Ha, 20: 11-16)

Geleerden van de Qur’an hebben het gebod, ‘...trek je twee sandalen uit!’ op een aantal manieren uitgelegd, waaronder enkele *ishari*[80] of esoterische interpretaties. Deze worden gedetailleerd beschreven in Qushayri’s Lataifu’l Qur’an en Bursevi’s Ruhu’l Beyan; en ze kunnen als volgt worden samengevat:

“De twee sandalen vertegenwoordigen het hier en het hiernamaals. Dus, maak je hart leeg van betrokkenheid bij zowel deze wereld als de komende wereld. Isoleer jezelf van alles buiten Allah (swt), en probeer jezelf te vernietigen in Zijn kennis (*marifah*)[81], zodat jullie de goddelijke waarheden (mushahadah) kunnen aanschouwen en aanschouwen!”

De menselijke geest heeft zijn grenzen. Zijn beperkingen maken het onmogelijk voor de geest om de goddelijke glorie en zijn mysteries goed te bevatten. Daarom moet de geest zich uiteindelijk overgeven.

Rumi geeft een metafoor om de grenzen van de rede te illustreren:

“De geest van een persoon die ziek is, kan alleen maar zoveel doen als uitwerken dat het nodig is om naar een dokter te gaan. Maar in de kliniek moet de geest zich overgeven aan de adviezen van de dokter. En het bereiken van goddelijke wijsheid is alleen mogelijk in de mate waarin de denkgeest zich onderwerpt.”

Met andere woorden, ‘...verwijder je twee sandalen’ kan betekenen,

“Glijd weg van je natuur en je ego! Stop met aan jezelf te denken en aan dingen die met jezelf te maken hebben. Kom gewoon!

Stop met nadenken over de bewijzen... want ze verliezen alle betekenis, zodra je hart de waarheid ziet!”

80. Dit is het interpreteren van de Qur’an in het licht van de betekenissen die onder de oppervlakte verborgen liggen. Maar om als geldig beschouwd te worden, moet een ishari interpretatie aan drie voorwaarden voldoen: Het mag niet botsen met de uiterlijke betekenis, de woorden moeten basis bieden voor de geëxtraheerde betekenis, en, Het moet ondersteund worden door de Qur’an en Sunnah.

81. *Marifah* is de Heer kennen met liefde door het hart.

Het was om deze reden dat na de spirituele hereniging met de Heer, Sheikh Shibli bevrijd werd van de insinuaties van de woorden die in boeken geschreven stonden. Hij zwom nu diep in de oceaan van goddelijke wijsheid, waar hij in staat was om de mysteries voor zijn ogen te zien ontrafelen.

❁

Bij de vallei van Tuwa beval de Almachtige Mūsā (as) om zijn sandalen uit te doen. Hij had nu voet gezet in de aanwezigheid van Allah en het was ongepast om dat te doen met zijn schoenen aan. Het was ook bescheidener en gepaster om daar blootsvoets te lopen.

Rumi zegt:

"Ik vroeg mijn geest: 'Wat is geloof?' Het leunde voorover en fluisterde in mijn hart: 'Geloof is alles behalve fatsoen (adab)."

Het was om die reden dat uitzonderlijke figuren zoals Bishr-i Khafi altijd op blote voeten liepen. Het was ook een gewoonte van de rechtschapenen om hun schoenen uit te trekken wanneer ze de Kaaba omcirkelden.

Mūsā (as) kreeg het bevel om zijn sandalen uit te doen, ook om zijn voeten op te laden door de spirituele energie die de heilige plaats voortbracht.

Het is echter opmerkelijk dat tijdens de nacht van Miraj, de Almachtige de Profeet (vzmh) vertelde om:

"Houd je schoenen aan als je over het baldakijn van de Troon (arsh) loopt. Op die manier zal het geëerd worden met het stof van je schoenen en zal zijn licht zich herenigen met het jouwe." (Bursevi, *Ruhu'l Beyan,* V, 370)

Het profeetschap dat kwam met twee wonderen

Nadat Mūsā (as) het bevel had gekregen om zijn schoenen uit te trekken, werd hem ook gezegd dat hij zijn staf op de grond moest gooien. Toen hij dat deed, veranderde die in een slang. Mūsā (as) was bang. Er werd hem echter gezegd dat hij niet bang hoefde te zijn omdat hij zich in een veilig gebied bevond.

De Qur'an zegt:

وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا
وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ

" Werp je staf neer." En toen hij deze zag bewegen als een slang, vluchtte hij en keerde hij zich niet om. "O Mūsā, kom naderbij en vrees niet, jij behoort tot hen die veilig zijn. " (Al-Qasas, 28: 31)

Mūsā' (as) staf was eerst een wijsheid (hikmah). Daarna werd het een kracht (qudrah) om zijn voedsel te dragen als hij dat niet kon en om op te leunen of zelfs op te rijden als hij moe was. Hij hield het bij de hand om bedreigingen af te weren die konden komen als hij zat of sliep. Hij gebruikte het om de takken van bomen met de heerlijkste vruchten te schudden. Als hij in de zon zat, gaf het hem de koelste schaduw. De Almachtige had Mūsā (as) Zijn kracht in de staf getoond. Het was door de staf dat de Almachtige Mūsā versterkt. (Abdulqadir Jilani, *al-Fath al-Rabbani,* p. 192)

Toen de Almachtige Mūsā (as) tot profeet verklaarde en hem bepaalde taken toevertrouwde, vroeg Hij:

وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَا مُوسَى

" En wat heb jij in je rechterhand, o Mūsā?" (Ta Ha, 20: 17)

Mūsā (as) antwoordde:

قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَى غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَى

" Hij zei: "Dit is mijn stok, waarop ik leun en waarmee ik takken met bladeren voor mijn schapen afsla, en die ik eveneens voor andere doeleinden kan gebruiken." (Ta Ha, 20: 18)

De Almachtige beval toen:

قَالَ أَلْقِهَا يَا مُوسَى

" Hij zei: "Werp hem neer, o Mūsā!" (Ta Ha, 20: 19)

Mūsā (as) gooide de staf onmiddellijk uit zijn hand.

فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى

"Hij wierp hem neer. En zie, [de stok] werd plotseling een slang, zich voortkronkelend.." (Ta Ha, 20: 20)

Hij rende weg in angst, totdat hem werd verteld om:

قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَى

" Hij [Allah] zei: "Pak hem vast en wees niet bang. Wij zullen hem tot zijn oorspronkelijke staat terugbrengen." (Ta Ha, 20: 21)

Abdulqadir Jilani werpt licht op deze passage:

"Eén doel van de gebeurtenissen die in deze verzen worden beschreven, was om Mūsā (as) vertrouwd te maken met de macht van Allah, zodat het koninkrijk van de Farao klein en zwak zou lijken in zijn ogen.

Een ander doel was om Mūsā (as) te leren hoe hij oorlog moest voeren tegen de Farao en zijn trawanten. Allah de Almachtige bereidde hem voor op de oorlog door hem getuige te laten zijn van een buitengewone opeenvolging van gebeurtenissen. Daarvoor was Mūsā verlegen en teruggetrokken. De Almachtige had nu zijn hart verruimd, maakte hem tot profeet en gaf hem kennis en wijsheid."

Sommige uitleggers van de Qur'an zeggen dat het bevel aan Mūsā (as) om zijn staf te werpen meer te maken had met een spirituele boodschap. Toen Mūsā (vzmh) gevraagd werd over de staf, noemde hij het gebruik ervan bij het afhandelen van wereldse taken. Hij zei dat het gewoon goed was om zijn leven gemakkelijker te maken. Maar dit waren allemaal dingen die te maken hadden met het behoud van het zelf. Door de staf in een slang te veranderen, toonde Allah Mūsā (as) de ware aard van het zelf. Mūsā (as) voelde zich doodsbang en probeerde er zo snel mogelijk van weg te komen. Dus, in zekere zin werd Mūsā (as) verteld:

"Deze slang, Mūsā, is de aard van het gehecht zijn aan andere dingen dan Allah. En wanneer het zijn ware gezicht laat zien, voelt de persoon zich bang en vlucht ervoor."

Een andere esoterische betekenis achter het bevel om 'je staf te werpen' is:

"Je hebt nu de eigenschap van tawhid belichaamd. Van nu af aan kan het gewoon niet juist zijn voor jou om te vertrouwen op en hulp te zoeken bij een sterfelijk wezen. Hoe zou je kunnen zeggen dat je zulke en zulke dingen met de staf doet en er andere vruchten van plukt? De eerste stap op het pad van tawhid is het opgeven van oorzaken. Met andere woorden, het is vertrouwen op en zich onderwerpen aan Allah alleen. Dus, stop met allerlei wensen en verzoeken!"

Ibrāhīm(as) was in staat om weg te glippen van wereldse relaties door hulp te weigeren van alle stervelingen, zelfs engelen. In plaats daarvan dook hij in de oceaan van onderwerping en vertrouwen op Allah. Het water van die oceaan doofde het vuur dat bedoeld was om hem te verteren.

In Tawilat-i Najmiyya staat in feite:

"Een persoon die de oproep van Allah heeft gehoord en het licht van Zijn Schoonheid heeft gezien, laat alles los waar hij voorheen op steunde. Hij is nu afhankelijk van niets anders dan Allah's genade en vrijgevigheid. Hij glijdt weg van de verlangens van het ego."

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"De geleerden van mijn natie zijn de zoals de profeten van de Israëlieten." *(Ajluni, Kashfu'l Khafa, II, 64/1744)*

Deze vergelijking is om de waarde van ware moslimgeleerden te prijzen.

Sheikh Abu'l Hasan Shazali vertelt over een heldere droom die hij zag:

"De Profeet (vzmh) zat op een troon, met de rest van de profeten zittend op de grond om hem heen. Om hen heen stonden rechtschapen geleerden. Ik stond naar hen te kijken en te luisteren toen ze begonnen te praten.

Op een gegeven moment vroeg Mūsā (as) aan onze Profeet (vzmh):

'Boodschapper van Allah (vzmh)! Je hebt eens gezegd dat de geleerden van jouw volk als de profeten van Israël zijn. Kun je me nu een van hen laten zien?'

'Een van hen is daar', zei de Profeet (vzmh), wijzend naar Ghazzali.

Mūsā (as) stelde Ghazzali vervolgens een vraag waarop hij tien antwoorden kreeg. Moesa (as) klaagde dat het onterecht was, omdat hij maar één vraag had gesteld maar tien antwoorden had gekregen.

'Met alle respect', zei Ghazzali, 'dezelfde klacht zou ook over jou gemaakt kunnen worden. De Almachtige had je gevraagd 'Wat heb je in je rechterhand?' Vervolgens somde je een aantal attributen van de staf op, terwijl je alleen maar had moeten zeggen: 'Dit, mijn Heer, is mijn staf.'"

Shazali voegt eraan toe:

"Terwijl ik nadacht over hoe majestueus de Profeet (vzmh) eruitzag op een troon met de rest van de boodschappers die op de grond om hem heen zaten, gaf iemand me echt een krachtige trap. Ik keek, en het was de custo-dian van de al-Aqsa Moskee; de man die elke avond de kaarsen van de moskee aansteekt. Hij zei:

'Waarom ben je zo geschokt, terwijl alles is geschapen uit het Licht van Mohammed (vzmh)?' Toen ik dat hoorde, viel ik flauw. Ik kwam pas weer bij bewustzijn toen ze allemaal samen gebeden hadden. Ik ging meteen op zoek naar de bewaarder. Maar tot op de dag van vandaag heb ik hem niet kunnen vinden." (Raghib al-Isfahani, *al-Muhadarat*)

❁

Als tweede wonder werd Mūsā (as) gezegd zijn hand in zijn gewaad te steken. Toen hij dat deed, kwam zijn hand er zuiver wit uit, als een stralende zon, vrij van alle gebreken en ziekte. Het was bijna als een projector. Hij was geschokt. Toen werd hem gezegd:

"Als jij of anderen bang zouden worden voor de aanblik van je hand, plaats hem dan terug in je gewaad en hij zal weer zijn oude uiterlijk terugkrijgen!"

Dit wonder dat bekend staat als yad-i bayda, of witte hand, wordt in de Qur'an als volgt verhaald:

وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَى جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ
آيَةً أُخْرَى. لِنُرِيَكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى

"En druk je hand tegen je oksel. Hij zal wit tevoorschijn komen, zonder enige afwijking, als nog een ander teken.. Opdat Wij jou enkele van Onze grootste tekenen kunnen laten zien. " (Ta Ha, 20: 22-23)

اُسْلُكْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَاضْمُمْ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ
الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ

" Steek je hand in je boezem. Hij zal zonder ziekte, wit tevoorschijn komen - en wees niet bang voor gevaar - dit zijn twee tekenen van jouw Heer tegen de farao en zijn notabelen. Zij zijn inderdaad een opstandig volk."." (Al-Qasas, 28: 32)

Met twee grote wonderen benoemde de Almachtige Mūsā (als) tot profeet en droeg hem op de religie over te brengen. De eerste persoon aan wie hij de boodschap moest overbrengen, was de Farao:

اِذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

" Ga naar de farao, want hij heeft [de grenzen van ongeloof en ongehoorzaamheid] overschreden." (Ta Ha, 20: 24)

Mūsā (as) klaagde echterf:

قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ

" Hij [Mūsā] zei: "Mijn Heer, inderdaad heb ik een man onder hen gedood, en ik ben bang dat zij mij zullen doden.." (Al-Qasas, 28: 33)

Hij vroeg Allah om zijn broer Hārūn (as) als helper aan te stellen:

وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسِلْهُ مَعِيَ
رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ

“ En mijn broer Hārūn is welbespraakter dan ik, zend hem daarom met mij mee als helper die mij [mijn woorden] bevestigt . Ik ben bang dat zij mij loochenen.” (Al-Qasas, 28: 34)

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا
يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ

“ Allah] zei: “Wij zullen jou [lett.: jouw arm] versterken met je broer en Wij voorzien jullie beide van macht, opdat zij jullie niet kunnen bereiken. Vanwege Onze tekenen worden jullie beiden, en zij die jullie volgen, de overwinnaars.” (Al-Qasas, 28: 35)

Er is overgeleverd dat toen de Almachtige Mūsā (as) beval om de Farao tot rede te brengen, Mūsā (as) aan zijn vrouw en schapen dacht en dat hij niemand had om ze bij achter te laten. Dus vroeg hij de Heer:

“Wie zal er voor mijn gezin en vee zorgen?”

De Almachtige herinnerde hem er toen aan dat Hij de beste Beschermer is en zei:

“Mūsā! Nu je Mij gevonden hebt, wat wil je nog meer? Maak je maar druk over het uitvoeren van Mijn bevel. Als Ik het wil, kan Ik wolven jouw schapen laten hoeden en engelen over jouw familie laten waken. Waarom ben je bezorgd, Mūsā? Wie heeft jou gered toen je moeder je in de rivier wierp? En wie heeft jou kort daarna met haar herenigd? Weet je nog toen je per ongeluk iemand doodde en de Farao zijn mannen in elke schuilplaats naar je liet zoeken om je te vangen en te doden? Wie beschermde je toen?”

Mūsā (as) luisterde rustig, terwijl hij op elke vraag antwoordde met de woorden: “U, mijn Heer, U!” (Ahmad al-Rufai, *Halatu Ahl al-Haqiqati Maa’ Allah*, p. 337)

❁

Mūsā (as) was nu terug in Egypte. Hij was op zijn hoede en nerveus over de soldaten van de Farao. De Almachtige openbaarde: “Jij en je broeder zijn een tweemansleger. Jullie mogen niet zwak lijken of je minderwaardig voelen!”

Mūsā (as) voelde dat er nu een wereld van verantwoordelijkheid op zijn schouders rustte. Dus bad hij:

قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي . وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي . وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي.
يَفْقَهُوا قَوْلِي. وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي. هَارُونَ أَخِي. اُشْدُدْ بِهِ أَزْرِي.

وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي. كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا. وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا. إِنَّكَ كُنْتَ
بِنَا بَصِيرًا. قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَى

“ Hij [Mūsā] zei: “Mijn Heer, verschaf mij zelfvertrouwen [lett.: verruim voor mij mijn borst], en vergemakkelijk voor mij mijn taak, en verlos mij van de onvolkomenheid van mijn taalgebruik [lett.: de knoop in mijn tong], opdat mijn woorden beter tot hen [de mensen] kunnen doordringen; en benoem een helper uit mijn familie, Hārūn, mijn broeder; vergroot mijn kracht door zijn aanwezigheid, [lett.: voeg met hem toe aan mijn kracht], en laat hem in mijn taak delen, opdat wij Jou veelvuldig kunnen verheerlijken, en Jou veelvuldig kunnen gedenken, want Jij [door-]ziet ons altijd.” [Allah] zei: “Jouw verzoek wordt ingewilligd, o Mūsā!!” (Ta Ha, 20: 25-36)

Allah bood troost door Mūsā (as) te verzekeren dat hij beschermd zou worden, net zoals hij eerder beschermd was:

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَى. إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَى أُمِّكَ مَا يُوحَى.
أَنِ اقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي
وَعَدُوٌّ لَهُ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي

“En inderdaad hebben Wij jou reeds eerder bij een andere gelegenheid begunstigd.Toen Wij jouw moeder datgene hebben geopenbaard wat Wij haar hebben geopenbaard:“Plaats hem [het kind] in het kistje en werp dat in de rivier, dan zal de rivier hem op de kust werpen, waar een vijand van Mij en een vijand van hem het [kind] zal opnemen.” En Ik heb jou overladen met liefde van Mij, opdat jij voor Mijn ogen [onder Mijn toezicht] wordt grootgebracht..” (Ta Ha, 20: 37-39)

إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى مَنْ يَكْفُلُهُ فَرَجَعْنَاكَ إِلَى
أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا
فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَى قَدَرٍ يَا مُوسَى

“ Toen kwam je zus voorbij en zei: ‘Zal ik voor jullie iemand aanwijzen, die hem zal verzorgen?’ Zo hebben Wij je aan je moeder teruggeschonken, opdat haar ogen opnieuw helder zouden worden en zij niet meer zou treuren. En jij hebt [geruime tijd later] iemand gedood en Wij hebben jou toen van groot ongemak bevrijd, en Wij hebben jou op verschillende manieren zwaar op de proef gesteld. En jij hebt daarna jaren bij het volk van Madyan verbleven. Toen ben jij, zoals van te voren bepaald was, hierheen gekomen, o Mūsā!.” (Ta Ha, 20: 40)

وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي. اِذْهَبْ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا
فِي ذِكْرِي. اِذْهَبَا إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

"Mijzelf [als een gezant]. Ga heen, jij en je broer met Mijn tekenen. En wees niet nalatig, jullie beiden, Mij te gedenken. Ga beiden naar de farao, want hij heeft [de grenzen van ongeloof en ongehoorzaamheid] overschreden.." (Ta Ha, 20: 41-43)

❁

Ook al waren ze nu profeten, toch gebood de Almachtige zowel Mūsā (as) als Hārūn (as) '...niet te verslappen in Zijn gedachtenis.' Dit geeft aan hoe belangrijk dhikr is. Voor elke gelovige is het noodzakelijk om een training van het hart te ondergaan. Net zoals het hart het centrum van het geloof is, is het ook het centrum van dhikr. Een persoon vindt alleen innerlijke rust wanneer het gedenken van Allah (swt) zich vestigt in het hart.

De Qur'an zegt:

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

"[Zij zijn] degenen die geloven en van wie de harten tot rust komen door het gedenken van Allah. Weet dan, het is door het gedenken van Allah dat de harten tot rust komen. " (Al-Rad, 13: 28)

Zoals de Qur'an in het 28e vers van hoofdstuk al-Nisāʾ aangeeft, is de mens zwak geschapen. Maar wanneer religieuze gevoelens in het hart opkomen, verdwijnen egoïstische verlangens, die de bron van alle zwakheid zijn, langzaam. Hoewel de mens in wezen een nobel wezen is, moet hij deze nobelheid waarmaken. Het is onmogelijk om een el-gante en gevoelige moslim met spirituele finesse te worden, zonder een reis van het hart te maken. Allah wil niet dat daden van aanbidding simpelweg formele herhalingen van bepaalde fysieke bewegingen zijn. Hij wil veel liever dat het hart erbij betrokken wordt.

De Qur'an zegt:

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ. الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ

" De gelovigen welslagen zeker, [Degenen] die nederig zijn tijdens hun ṣ*alāt*,." (Al-Mu'minun, 23: 1-2)

Anders wil Allah geen gebed zonder focus, zonder hart:

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ. الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

“En wee degenen die het gebed verrichten, en die [in hun harten] het gebed veronachtzamen. “ (Al-Ma’un, 107: 4-5)

Allah de Almachtige zegt het volgende over degenen die hun geest niet hebben verfijnd door middel van Zijn gedenken:

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

“Wee degenen van wie de harten zich verhard hebben tegen het gedenken van Allah. Diegenen verkeren in duidelijke dwaling..” (Al-Zumar, 39: 22)

Een hart dat gebukt gaat onder het gewicht van zonde en wereldse verlangens is te zwaar en niet fijn genoeg om Allah te bereiken, die naast andere eigenschappen ook de Fijnste (al-Latif) is. En het kan dit gewicht alleen kwijtraken door dhikr.

❁

Eindelijk kwamen Mūsā (as) en Aäron (as) weer bij elkaar aan de oever van de Nijl. Ze omhelsden elkaar en kort daarna zei Mūsā (as): “We moeten naar de Farao gaan. Allah (swt) heeft ons beiden aangewezen voor die plicht!”

Toen baden zij beiden:

قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَى.
قَالَ لَا تَخَافَا إِنَّنِي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى

“Zij [Mūsā en Hārūn] zeiden: “Onze Heer, wij vrezen dat hij zich met de bestraffing zal haasten, of [alle grenzen ten opzichte van ons] zal overschrijden.” Hij [Allah] zei: “Vrees niet, Ik ben met jullie beiden, Ik hoor en zie [alles]. “ (Ta Ha, 20: 45-46)

فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ. أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ

“ Ga dus naar de farao en zeg: ‘Wij zijn de boodschappers van de Heer der werelden. Laat de Kinderen van Isrāʾīl met ons meegaan.’ ” (Al-Shu’ara, 26: 16-17)

Maar de Heer informeerde hen ook over de manier waarop ze de boodschap moesten brengen:

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَيِّنًا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى

“ Spreek beiden tot hem op een zachte manier. Misschien zal hij het zich ter harte nemen, of [misschien zal hij] zich grote zorgen maken.” (Ta Ha, 20: 44)

Dit vers inspireerde Yazid al-Rakkashi tot de opmerking:

"Mijn Heer, die zachtmoedigheid gebiedt, zelfs voor hen die U vijandig gezind zijn! Wie weet hoe U degenen zult behandelen die U verheerlijken en anderen tot Uw pad roepen!"

Ondanks dat Hij in Zijn eeuwige kennis wist dat de Farao de oproep tot tawhid niet zou accepteren, beval de Almachtige Mūsā (as) toch om zacht te spreken. In essentie geldt dit gebod voor alle gelovigen die anderen vertellen om het goede te doen en weg te blijven van het kwade.

De Qur'an prijst ook de zachte toon en het gedrag van de Profeet (vzmh) om anderen tot de waarheid uit te nodigen:

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ
لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا
عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

"Vanwege uitingen van liefde en barmhartigheid van Allah ben jij [Profeet] zachtmoedig jegens hen [de gelovigen] geweest; indien jij hard van hand en ruw van hart zou zijn geweest, zouden zij zich uit zichzelf zeker uit jouw omgeving hebben verwijderd. Neem het hen daarom niet kwalijk. Vraag voor hen vergiffenis en raadpleeg hen in belangrijke zaken. En wanneer jij vastbesloten bent, vertrouw dan op Allah. Allah heeft degenen lief die vertrouwen in Hem hebben. " (Al Imran, 3: 159)

Farao 'de Dwaas'

De twee broers kwamen eindelijk het hof van de farao binnen.

"En wie ben jij?" vroeg de Farao onbezonnen.

"Ik ben de boodschapper van de Heer der werelden", zei Mūsā (as).

De Farao was eerst stomverbaasd. Maar na een korte pauze werd hij woedend en zei: "Ik heb jou in mijn paleis grootgebracht. Voor alles wat ik voor je gedaan heb, heb je me bedankt door mijn bakker te vermoorden. Met welk lef kom je me dit nu allemaal vertellen?"

De Qur'an vertelt over de woordenwisseling:

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ.
وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

"[De farao] zei: "Hebben wij jou niet als kind opgevoed? En verbleef jij niet vele jaren van je leven in ons midden? En jij beging die daad van jou die jij hebt begaan! Jij behoort tot de ondankbaren." (Al-Shu'ara, 26: 18-19)

Mūsā (as) antwoordde kalm:

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذًا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ . فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ . وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدْتَ بَنِي إِسْرَائِيلَ

"[Mūsā] zei: "Ik heb dit [bij vergissing] gedaan toen ik nog tot de dwalenden behoorde..Dus vluchtte ik weg van jullie, omdat ik bang voor jullie was, maar mijn Heer heeft mij wijsheid geschonken en Hij heeft mij tot één van de boodschappers gemaakt. Is dit de gunst waaraan jij mij herinnert, dat jij de Kinderen van Isrāʾīl tot slaven hebt gemaakt?""." (Al-Shu'ara, 26: 20-22)

Hij voegde eraan toe: "Dat zou allemaal niet gebeurd zijn als jullie geen terreurcampagne hadden gevoerd, geen baby's hadden gedood en mij niet van mijn moeder hadden gescheiden. En nu heeft Allah mij toevallig wijsheid en kennis gegeven en mij tot profeet gemaakt."

De farao veranderde snel van onderwerp.

قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَا مُوسَى

" [De farao] zei: "Wie is jullie Heer dan, o Mūsā?" (Ta Ha, 20: 49)

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ

"De farao zei: "En wat is de Heer der werelden?" (Al-Shu'ara, 26: 23)

قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى

" Hij zei: "Onze Heer is Degene Die aan alles een eigen natuurlijke vorm geeft en deze daarna [in de juiste richting] leidt." (Ta Ha, 20: 50)

En voegde toe:

قَالَ رَبُّ السَّماوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ

" [Mūsā] zei: "De Heer van de hemelen en van de aarde en van hetgeen zich tussen deze beide bevindt, indien jullie echt overtuigd zouden zijn." (Al-Shu'ara, 26: 24)

قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَى. قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ
رَبِّي وَلَا يَنْسَى. الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا
وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَتَّى

"Hij [de farao] zei: "Hoe staat het dan met de vroegere generaties?" [Mūsā] zei: "De kennis daarvan berust bij mijn Heer in een Boek [*al-lawḥ al-maḥfūẓ*]. Mijn Heer vergist Zich niet, noch vergeet Hij. [Hij is Degene] Die de aarde voor jullie tot een uitgespreid bed heeft gemaakt, en wegen en paden voor jullie heeft aangelegd, en Die regen uit de hemel heeft neergezonden. Op die manier hebben Wij allerlei soorten planten voortgebracht.." (Ta Ha, 20: 51-53)

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ. قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ .
قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ. قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ

"[De farao] zei tegen degenen die om hem heen waren: "Horen jullie dit dan niet?" [Mūsā] zei: "Jullie Heer en de Heer van jullie voorvaderen." De farao] zei: "De boodschapper die jullie is gezonden is zeker een bezetene." [Mūsā] zei: "Hij is de Heer van het oosten en van het westen en van al hetgeen zich tussen deze beide bevindt, indien jullie dat eens konden begrijpen." (Al-Shu'ara, 26: 25-28)

De Farao bedreigde Mūsā (as) en Aäron (as) toen dat ze gevangen zouden worden genomen en doodgemarteld.

قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ. قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ
مُبِينٍ. قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ. فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ

"[De farao] zei tegen hem: "Indien jij een andere god aanneemt dan ik [heb aangenomen], zal ik je zeker tot 341 één van de gevangenen maken." [Mūsā] zei: "Zelfs als ik jou iets duidelijks breng?" [De farao] zei: "Breng het dan, indien je tot de waarachtigen behoort.". Daarop wierp [Mūsā] zijn staf neer, en deze werd duidelijk een slang.." (Al-Shu'ara, 26: 29-32)

De man die beweerde god te zijn was doodsbang door wat hij zag.

"Houd het alsjeblieft binnen", smeekte hij Mūsā (as). "Ik zal alle kinderen van Israël bevrijden. Houd alleen de slang tegen!"

Mūsā raapte de slang op en het werd weer een staf.

De Farao haalde diep adem en vroeg: “Heb je er nog meer?”

Dus:

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّاظِرِينَ

“ Hij strekte zijn hand uit, en [plotseling] werd zij wit voor de toeschouwers. “ (Al-Shu’ara, 26: 33)

De Farao was opnieuw versteend. De twee wonderen hadden hem op het punt gebracht om Mūsā’ (as) oproep te accepteren. Maar zijn vizier Haman merkte het op en had een paar mooie woorden om de Farao op te hitsen.

“In hemelsnaam, jij bent god!”, zei hij. “Je kunt je niet aan hem overgeven. Iedereen kent je als god. Het zou anarchie veroorzaken als je een stapje terug zou doen en een van de gewone mensen zou worden. Blijf gewoon kalm. We zullen met een oplossing komen!”

Een raad van 500 adviseurs kwam onmiddellijk bijeen om te bespreken wat te doen.

قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ إِنَّ هَـذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ. يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ

“[De farao] zei tegen de notabelen rondom hem: “Dit is inderdaad een begaafde tovenaar. Hij wil jullie uit jullie land verdrijven door zijn tovenarij. Wat raden jullie [mij] dan aan?” (Al-Shu’ara, 26: 34-35)

De strijd tussen wonder en magie

De wonderen die Mūsā (vzmh) liet zien hadden de farao echt van zijn stuk gebracht. Hij werd gedwongen om zijn trots in te slikken, zijn claim dat hij god was aan de kant te schuiven en zich te wenden tot de mensen om hem heen voor advies. Zij stelden voor:

قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ. يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ

“ Zij zeiden: “Geef hem en zijn broer uitstel voor een tijdje en zend bijeenroepers naar de steden, opdat zij iedere begaafde tovenaar naar jou toebrengen.” (Al-Shu’ara, 26: 36-37)

De kopten van die tijd waren zeer bedreven in magie en tovenarij. Daarom nam de farao het aanbod onmiddellijk aan.

Allah de Almachtige verklaart:

وَلَقَدْ أَرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى. قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا
مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَى. فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِثْلِهِ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى

“ Wij hebben hem [de farao] al Onze tekenen getoond, maar hij heeft deze geloochend en geweigerd te erkennen. Hij zei: “Ben jij tot ons gekomen om ons met jouw toverkunsten uit ons land te verdrijven, o Mūsā? Wij zullen zeker soortgelijke toverkunsten tegenover die van jou stellen. Laten we daarom een afspraak tussen ons en jou maken, die zowel wij als jij niet zullen verzuimen na te komen, op een centraal gelegen plaats.” (Ta Ha, 20: 56-58)

Mūsā (as) zei:

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزِّينَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى.
فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى

“Mūsā zei: ‘We zullen elkaar ontmoeten op de dag van het feest, wanneer de mensen halverwege de ochtend bijeenkomen.’

Dus de farao ging weg, stelde zijn plan samen en kwam toen Mūsā tegemoet.” (Ta Ha, 20: 59-60)

فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ. وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ

“[Mūsā] zei: “De afspraak met jullie zal op de feestdag zijn, en laat de mensen in de ochtend bijeenkomen.” Daarop trok de farao zich terug, beraamde zijn plan [door zijn tovenaars te verzamelen] en verscheen vervolgens [op de bijeenkomst].!’” (Al-Shu’ara, 26: 38-39)

De volgende dag was iedereen, jong en oud, bijeengekomen om te zien wie er zou winnen..

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ. فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّ
لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ. قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ

“ zodat wij wellicht de tovenaars kunnen volgen wanneer zij de overwinnaars zijn?” Toen de tovenaars kwamen, zeiden zij tegen de farao: “Is er een beloning voor ons als wij de overwinnaars zijn?” Hij zei: “Jazeker, en bovendien zullen jullie behoren tot degenen die [mij] zeer nabij zijn.” (Al-Shu’ara, 26: 40-42)

De farao was nerveus en wilde zeker zijn van de uitkomst.

"Kunnen jullie Mūsā verslaan?" vroeg hij aan de tovenaars.

"Wij bevinden ons op het hoogtepunt van de toverkunst", zei de belangrijkste tovenaar. "Niemand op aarde kan het beter dan wij! Je kunt niemand beter vinden. Wij staan aan de top van het spel. De hemel zou moeten openbarsten en een onoverwinnelijke kracht zou moeten neerdalen om ons te verslaan!"

Maar voordat de wedstrijd begon, waarschuwde Mūsā de tovenaars.

قَالَ لَهُمْ مُوسَى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا
فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَى

" Mūsā zei tegen hen: "Wee jullie! Verzin geen leugens over Allah, anders zal Hij jullie door een bestraffing volkomen vernietigen. Degene die een leugen verzint zal zeker falen." (Ta Ha, 20: 61)

Dit dwong de magiërs om na te denken.

فَتَنَازَعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسَرُّوا النَّجْوَى. قَالُوا إِنْ هَذَانِ لَسَاحِرَانِ يُرِيدَانِ أَنْ
يُخْرِجَاكُمْ مِنْ أَرْضِكُم بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثْلَى

"En zij [de tovenaars] debatteerden onderling over hun zaak en voerden hun overleg in het geheim. Zij zeiden: "Deze twee [Mūsā en Hārūn] zijn waarschijnlijk tovenaars, die jullie met hun tovenarij uit jullie land willen verdrijven en jullie ideale [leef-] wijze aan jullie willen ontnemen." (Ta Ha, 20: 62-63)

Mūsā (as) daagde toen uit.

فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَى

" [Mūsā sprak:] "Ontvouw dan jullie listen en stel je op in rijen. Degene die op deze dag de sterkste is, zal zeker welslagen." (Ta Ha, 20: 64)

Maar ondanks alles, uit beleefdheid en hun diepgevoelde respect voor Mūsā (as):

قَالُوا يَا مُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَى. قَالَ بَلْ أَلْقُوا

"Zij zeiden: "O Mūsā, werp jij, of zijn wij degenen die als eerste werpen?" Hij zei: "Nee, werpen jullie maar." Plotseling kreeg hij de indruk dat hun touwen en hun toverstaven zich door hun toverkunsten snel voortbewogen. " (Ta Ha, 20: 65-66)

قَالَ لَهُمْ مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ. فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ
وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ

"Mūsā zei tegen hen: "Werp maar wat jullie te werpen hebben." Toen gooiden zij hun touwen en hun staven neer, en zeiden: "Door de macht van de farao zijn wij zeker de overwinnaars." (Al-Shu'ara, 26: 43-44)

فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَى. فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ
خِيفَةً مُوسَى. قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى. وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا
صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى

"Hij zei: "Nee, werpen jullie maar." Plotseling kreeg hij de indruk dat hun touwen en hun toverstaven zich door hun toverkunsten snel voortbewogen. Mūsā voelde angst in zichzelf opkomen. Wij zeiden: "Wees niet bang, want jij bent zeker de overwinnende." [En Wij zeiden:] "Werp neer wat je in je rechterhand hebt, zodat het verslindt wat zij tot stand hebben gebracht. Wat zij tot stand hebben gebracht, is slechts de list van tovenaars. Tovenaars slagen nooit, wat zij ook proberen te doen." (Ta Ha, 20: 66-69)

Mūsā (as) werd toen kalm en verdreef zijn angsten.

فَلَمَّا أَلْقَواْ قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ
إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ

" En toen zij hadden geworpen, zei Mūsā: "Wat jullie hebben gebracht is [alleen] tovenarij. Allah zal het [geheel] teniet doen. Allah doet het werk van de verderfzaaiers immers niet welslagen.." (Yūnus, 10: 81)

Het is dus duidelijk uit dat vers dat magie en tovenarij niets anders zijn dan het misleiden van de ogen en de geest met het oog op kwaad en verderf.

فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

" Daarna wierp Mūsā zijn staf neer en deze slokte alles op wat zij met hun bedrog hadden gemaakt." (Al-Shu'ara, 26: 45)

وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

" En Wij inspireerden Mūsā en zeiden: "Werp je staf neer." En zie, deze slokte [onmiddellijk] al hetgeen zij hadden getoverd op.." (Al-Araf, 7: 117)

De magiërs accepteren de nederlaag

Onder het toeziend oog van de farao en het publiek hadden de tovenaars een paar stokken en touwen gegooid, die zich opkrulden en eruitzagen alsof het slangen waren. Maar toen Mūsā zijn staf wierp, veranderde deze in een draak die elk tovermiddel in de arena opslokte. De tovenaars wisten dat dit geen menselijke prestatie was. Het moest een wonder zijn. Anders zouden de touwen en stokken in de arena zijn achtergebleven als de show voorbij was en de magie was afgelopen. Maar niet alleen hun magie was vernietigd, ook de stokken en touwen waren verdwenen. Dus:

فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

" Zo werd de waarheid bevestigd en bleek hetgeen zij hadden gedaan vals te zijn.." (Al-Araf, 7: 118)

Maar terwijl de staf elk voorwerp op zijn pad had verzwolgen, bleef zijn uiterlijk onveranderd toen alles voorbij was. Dit was een manier waarop de Almachtige de tovenaars wilde laten zien dat dit geen show was, in tegenstelling tot hun prestaties, die gebaseerd waren op vaardigheid en talent en die aan anderen geleerd konden worden. De buitengewone gebeurtenis die zij zojuist hadden waargenomen in de staf was niets anders dan Allah's kracht die tot leven kwam. Daarom had hun uitgebreide magie geen schijn van kans. Vandaar dat de belangrijkste tovenaar de hele tijd twijfelde of Mūsā (as) een bedrieger was of in werkelijkheid een man die gesteund werd door goddelijke krachten. Dus, voordat het spektakel be-gan, zei hij tegen een van zijn collega's:

"Terwijl dit alles plaatsvindt, houd jij je ogen op Mūsā gericht...en vertel me wat je ziet!"

Tijdens de gebeurtenis observeerde de man Mūsā (as) nauwlettend en rapporteerde wat hij zag aan de chef:

"Terwijl de staf deed wat hij deed, werd Mūsā (as) bleek en zag er bang uit!"

"Dan moet het het werk van Allah zijn", zei de hoofd tovenaar. "Geen tovenaar is bang voor zijn eigen magie, net zoals een kunstenaar nooit bang is voor zijn kunst! Integendeel... hij voert zijn werk met gemak uit."

De opper tovenaar beleed toen zijn geloof in Mūsā (as). Dat deden ook de andere tovenaars. (Abdulqadir Jilani, al-Fath al-Rabbani, p. 38)

De Qur'an zegt:

فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ. قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ. رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ.
قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ

"Daarop wierpen de tovenaars zich op de grond neer. Zij zeiden: "Wij geloven in de Heer der werelden, de Heer van Mūsā en Hārūn." [De farao] zei: "Geloven jullie in hem voordat ik jullie daar toestemming voor verleen? Hij is zeker jullie leider die jullie tovenarij heeft geleerd, maar jullie zullen het nu te weten komen! Ik zal zeker jullie handen en jullie voeten aan weerszijden afhakken en jullie allen tezamen kruisigen." (Al-Shu'ara, 26: 46-49)

Elders staat:

قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ
فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ
وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَى

" De farao zei: "Jullie geloven hem dus, voordat ik jullie daartoe toestemming heb gegeven? Hij is jullie meerdere, die jullie toverkunst heeft geleerd. Daarom zal ik [vanwege jullie opstandigheid] jullie handen en voeten aan weerszijden afhakken en zal ik jullie kruisigen aan de stammen van palmbomen. Jullie zullen zeker te weten komen van wie de bestraffing strenger en duurzamer is." (Ta Ha, 20: 71)

Relaties die gebaseerd zijn op eigenbelang duren slechts tot die belangen ten einde lopen. Als de magiërs de Farao waren blijven steunen, zouden ze in hoog aanzien hebben gestaan en misschien zijn verdronken in luxe waar andere kopten alleen maar van hadden kunnen dromen. Toch was hun hart nu opengegaan voor het geloof. Ze konden nu zonder enige twijfel zien dat de vreugde van de eeuwigheid oneindig veel waardevoller was dan voorbijgaande luxe. Dus beantwoordden ze de dreigementen van de farao met een onwankelbare vastberadenheid:

قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلَى مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ
مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

" Zij zeiden: "In geen geval verkiezen wij jou boven hetgeen van de duidelijke tekenen tot ons is gekomen, [noch verkiezen wij jou boven] Degene Die ons heeft geschapen. Besluit dus maar wat je wil, je beslist alleen over het wereldse leven." (Ta Ha, 20: 72)

Een ander vers luidt als:

قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ

“ Zij zeiden: “Dat maakt [ons] niet uit. Wij keren zeker tot onze Heer terug..” (Al-Shu’ara, 26: 50)

Het punt is dat ze heel goed zonder handen en voeten hadden kunnen leven. Deze maakten deel uit van hun lichaam, dat hoe dan ook bestemd was om na de dood in de aarde te vergaan. Het lichaam is sterfelijk, maar de geest is onsterfelijk. Men kon onmogelijk de voorkeur geven aan het sterfelijke boven het onsterfelijke. Toen de magiërs eenmaal het duidelijke wonder hadden waargenomen, reageerden ze op een manier die de farao nooit had zien aankomen.

“Uw tirannie zal ons geen kwaad doen”, zeiden ze. “Al uw kwaad behoort tot de wereld, terwijl het hiernamaals eeuwig is!”

Ze bleven uitspreken:

إِنَّا آمَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَانَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَى

“ Wij geloven in onze Heer, opdat Hij ons onze zonden en de tovenarij vergeeft, waartoe jij [de farao] ons hebt gedwongen die te bedrijven. Allah is beter [dan jij] en meer bestendig.” (Ta Ha, 20: 73)

إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ

“ Wij hopen dat onze Heer ons onze zonden vergeeft, omdat wij de eersten van de gelovigen zijn.” (Al-Shu’ara, 26: 51)

Uiteindelijk baden ze:

رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ

“ Onze Heer, overlaad ons met geduld [en standvastigheid] en doe ons sterven als moslims.” (Al-Araf, 7: 126)

De farao liet ze allemaal doden. De mensen die die ochtend als tovenaars aan de wedstrijd hadden meegedaan, waren dezelfde dag gestorven en als martelaren met de Heer herenigd.

De Qur’an vermeldt de ontmoeting tussen Mūsā (as) en de tovenaars vier keer, telkens met iets andere bewoordingen en details over verschillende aspecten van het voorval.[82] Het feit dat een enkele gebeurtenis vier keer is verteld, laat zien hoe

82. Zie al-Araf, 7: 109-126; Yunus, 10: 76-82; Ta Ha, 20: 56-73 en Al-Shu’ara, 42: 34-51.

belangrijk het is en zinspeelt op vele mysteries en wijsheden die we tussen de regels door moeten proberen te ontdekken.

Opmerkelijk is dat de tovenaars, ondanks het feit dat ze binnen enkele ogenblikken de dood in de ogen keken, niet tot Allah baden om hen te redden, maar in plaats daarvan smeekten dat ze als moslims mochten sterven. Het enige waar zij zich zorgen over maakten, was het halen van hun laatste adem met een overtuiging van geloof, zonder toe te geven aan enige zwakheid.

Over de laatste adem spoort de Qur'an aan:

يآ ايُّهَا الَّذِينُ امَنوُا اتَّقوُا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

" O jullie die geloven, wees je bewust van Allah zoals het behoort en sterf niet [dan] behalve als moslims." (Al Imran, 3: 102)

De enige manier om gehoor te geven aan dit gebod is te leven op de manier van Allah (swt) en Zijn Boodschapper (vzmh), en toevlucht te zoeken in goddelijke genade over de vorm die onze laatste ademhalingen zullen aannemen. De manier om op dit pad te blijven, totdat het ons terugbrengt bij de Heer, wordt opnieuw aangegeven in de Qur'an:

يآ أَيُّهَا الَّذِينُ امَنوُا إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

" O jullie die geloven! Indien jullie [de religie van] Allah helpen, helpt Hij jullie en verstevigt Hij jullie voeten.." (Muhammad, 47: 7)

Rumi biedt een spiritueel inzicht in de ontmoeting tussen Mūsā (as) en de magiërs:

"De magiërs werden op het pad van tawhid gebracht vanwege de hoffelijkheid en beleefdheid die ze toonden aan een grote profeet vlak voordat de wedstrijd begon. En zij werden gestraft omdat zij met hem probeerden te wedijveren."

Zonder twijfel opende het respect dat de tovenaars aan Mūsā (as) hadden getoond een venster in hun harten om te geloven. Het is een van de grootste deugden in het leven om liefde en haat te sturen naar waar ze thuishoren.

Rumi gaat verder met het belichten van een dieper aspect van de ontmoeting:

"De ellendige en tiran Farao bedreigde de magiërs met het afhakken van hun handen en voeten en hen te kruisigen tot de dood. Hij hoopte dat dit hen de rillingen over de rug zou doen lopen en hen zou dwingen zich over te geven. Maar de farao wist niet dat de magiërs, door inzicht te krijgen in goddelijke waarheden en myste-

ries, alle vormen van angst hadden overwonnen. Zelfs als ze zouden worden geplet als tarwe in een pers, hadden ze nu de voorzichtigheid om zichzelf te onderscheiden van hun schaduwen."

Met andere woorden, ze waren nu wijs genoeg om te weten dat het lichaam slechts de schaduw van de geest is. Voordat ze zelfs maar de dreigementen hoorden, hadden ze die schaduw al afgeworpen door zichzelf te verliezen in de Heer (fana fillah).

"Dus, dit leven is niets anders dan een slaap, een droom. Laat je niet misleiden door de pracht en praal ervan! Zou je bang zijn als je een droom zag waarin je door duizend sneden werd gedood? Dit leven, mijn vriend, is niets anders dan die droom!"

Dame Mashita

Masjita was het dienstmeisje van de dochter van de farao. Op een dag, voordat ze een haarborstel pakte om het haar van de dochter te kammen, zei ze 'in de naam van Allah'. De dochter hoorde dit en haastte zich om haar vader in te lichten.

De Farao ontbood Masjita en vroeg om uitleg. Met de energie van het geloof dat uit haar hart barstte, antwoordde ze dapper: "Je bent sterfelijk net als wij. Hoe kunt u god zijn?"

"Dus je gelooft in Mūsā?" antwoordde de Farao boos.

Vervolgens liet hij Masjita een langzame en wrede marteling ondergaan. Ze hield echter stand. Dus besloten ze haar vijfjarige dochter binnen te brengen.

"Als je Farao niet als god accepteert", zeiden ze, "dan snijden we haar keel door!"

Mashita bleef voet bij stuk houden. Dus sneden ze voor haar ogen de keel van haar dochter door en smeerden zelfs het bloed op haar gezicht. Maar ze bleef teder de woorden herhalen:

"Allah is één! Allah is Eén! En Mūsā is Zijn boodschapper!"

De Farao en zijn mannen beefden nu van woede. Deze keer brachten ze haar drie maanden oude baby en hielden hem voor haar. De baby had honger en reikte instinctief naar Masjita voor wat melk. Toch trokken de mannen hem weg en schreeuwden: "Als je je niet omdraait, gooien we je baby in de oven!"

Mashita bleef geduldig. Ze keek toe hoe ze haar baby in het vuur gooiden. Er wordt verteld dat de baby vanuit de vlammen sprak en haar moeder aanspoorde om:

"Blijf geduldig! Er is maar één stap tussen jou en het paradijs!"

Veel mensen die aanwezig waren om dat te zien, beleden hun geloof in Mūsā (as).

Niet lang daarna werd Masjita gemarteld. Ze werd herenigd met haar kinderen in het paradijs.

Ubayy ibn Kab (ra) vertelt dat in de nacht van Miraj, de Profeet (as) een mooie geur rook en aan Jibril (as) vroeg wat het was. Hij zei:

"Het is de geur die van de graven van Masjita, haar man en twee kinderen komt." (Ibn Majah, Fitan, 23/4030)

Dame Asiya gemarteld

Asiya was bedroefd en diep boos op haar man omdat hij Mashita had doodgemarteld. Ze ging zelfs zo ver dat ze hem beledigde. Het duurde niet lang voordat de Farao zich realiseerde dat zijn eigen vrouw ook een volgeling van Mūsā was. Asiya stak het niet onder stoelen of banken.

"Ja!" riep ze uit. "Ook ik geloof in de Heer van Mūsā!"

Er wordt verteld dat de Farao Asiya dwong om op haar rug te gaan liggen, met haar armen en voeten vastgebonden aan vier palen, en een molensteen op haar buik liet plaatsen. De soldaten begonnen haar toen te martelen. Uiteindelijk bezweek haar lichaam. Ze werd gemarteld.

Terwijl Asiya gemarteld werd, kwam Mūsā toevallig voorbij. Ze keek hem van een afstand aan en maakte een licht gebaar om te wijzen op de pijn die ze doormaakte. Mūsā (as) bad. Vanaf dat moment voelde Asiya (as) geen pijn meer.

Volgens een ander verslag werd Asiya achtergelaten in het midden van een brandende woestijn. De engelen gaven haar schaduw, totdat ze haar laatste adem uitblies.

De Qur'an vermeldt haar met lof:

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا اِمْرَأَةَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ
بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

" En Allah heeft aan degenen die geloven een gelijkenis voorgelegd: de vrouw van de farao, toen zij zei: "O mijn Heer! Bouw voor mij een huis dicht bij Jou in de Tuin, en red mij van de farao en zijn daden en red mij van het onrechtvaardige volk!." (Al-Tahrim, 66: 11)

Er wordt gezegd dat Asiya het bovenstaande gebed uitsprak terwijl ze gemarteld werd. Een stem zei haar toen: "Kijk omhoog!" Toen ze naar de hemel keek, zag ze dat

alle sluiers waren opgelicht en haar parel in het paradijs glinsterde naar haar terug. Ze bleef ernaar kijken en glimlachen. En er was geen pijn meer.

Asiya's deugd wordt herdacht door Suleyman Celebi die, in zijn beroemde ode Mevlid, haar afbeeldt als zijnde aanwezig samen met engelen en houri's om vrouwe Aminah te feliciteren, nadat ze was bevallen van de Profeet (vzmh):

En Asiya was een van die stralende gezichten
...
Ze zeiden nooit is een moeder gezegend
Met een kind zo mooi, een kind zo groot

De toren

Ondertussen werd de tirannie van de Farao met de dag erger, omdat steeds meer mensen de roep van Mūsā (als) begonnen te accepteren. Nu gaf hij opdracht tot de bouw van een toren die uit de hemel rees. De bouw duurde zeven jaar en je kon alleen te paard naar de top.

Het idee van de Farao was om naar de top te klimmen en zogenaamd met Mūsā' God te spreken! Hij had geen flauw idee wat tawhid werkelijk betekende. Zijn beeld van God berustte op vormen die hij in de natuur tegenkwam. Het was antropomorf. Deze opvatting hield ten onrechte in dat God in een bepaalde vorm moest komen. De religie van de kopten leek op die van de oude Grieken. Er waren meerdere goden: één voor de aarde, één voor de hemel, één voor de liefde, enzovoort.

De farao dacht dat hij de toren kon beklimmen, de hemel kon observeren en het volk kon meedelen dat hij, hoe hij ook probeerde, de God van Mūsā niet kon tegenkomen! Met een oppervlakkige denkwijze nam hij aan dat hij de mensen kon laten twijfelen door te verklaren: "Zelfs wij konden jullie geen nieuws van gene zijde brengen, ondanks de grootsheid van onze beschaving en alle technologische middelen die we tot onze beschikking hebben! Hoe kan Mūsā dan beweren dat hij dat wel kan?"

De Qur'an zegt:

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانُ ابْنِ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ.
أَسْبَابَ السَّمَاوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَى إِلهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا وَكَذلِكَ زُيِّنَ
لِفِرْعَوْنَ سُوءُ عَمَلِهِ وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ

"En de farao zei: "O Hāmān, bouw een hoge toren voor mij, opdat ik wellicht de wegen bereik, de toegangswegen tot de hemelen, en ik dan de God van Mūsā kan zien. Ik denk dat hij een leugenaar is." Zo werd aan de farao zijn slechte daad

aantrekkelijk voorgesteld en geraakte hij van het rechte pad afgewend. En de list van de farao mislukte volledig.." (Al-Ghafir, 40: 36-37)

Er is overgeleverd dat de Almachtige Jibril (as) beval om de toren neer te slaan. Dus sloeg hij er met zijn vleugel op en de toren viel in drie stukken naar beneden. Duizenden soldaten en arbeiders die stenen en mortel voorbereidden kwamen om.

Deze mislukking maakte de Farao alleen maar bozer. De Kopten intensiveerden hun misbruik van de Israëlieten.

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَونَ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا
فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَآلِهَتَكَ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ
وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ

" En de notabelen van het volk van de farao zeiden: "Laat jij Mūsā en zijn volk toe verderf op de aarde te zaaien, en jou en jouw goden te verlaten?" Hij zei: "Wij zullen hun zonen doden en hun vrouwen in leven laten. Wij hebben macht over hen." " (Al-Araf, 7: 127)

De Israëlieten klaagden bij Mūsā (as), die hen aanraadde om vol te houden:

قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ
يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ.

" Mūsā zei tot zijn volk: "Roep Allah aan om hulp en wees geduldig. De aarde behoort toe aan Allah. Hij geeft haar als erfdeel aan wie Hij wil van Zijn dienaren. En de uiteindelijke overwinning behoort toe aan de godsbewusten [de godvrezenden]." (Al-Araf, 7: 128)

Maar langzaamaan begonnen de Israëlieten Mūsā (as) een houding te geven. Ze waren rusteloos, onrustig en vielen hun profeet lastig. Het was omdat ze een materialistische kijk hadden:

قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِينَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ
عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي
الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ

" Zij zeiden: "Wij zijn vervolgd, voordat jij tot ons kwam en nadat jij tot ons bent gekomen." [Mūsā] zei: "Waarschijnlijk vernietigt jullie Heer jullie vijand en

maakt Hij jullie tot opvolgers in het land, opdat Hij ziet hoe jullie handelen." (Al-Araf, 7: 129)

De Almachtige gaf daarmee aan dat de toekomst aan de gelovigen zou toebehoren.

Maar toen het schrikbewind voortduurde, bad Mūsā (as) dat er een einde aan zou komen. Kort daarna begon het de Kopten de ene ellende na de andere te overkomen.

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَونَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ.
فَإِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هـذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَى
وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

"En Wij hebben het volk van de farao bestraft met droogte en met schaarste van vruchten, opdat zij zich dat wellicht ter harte zouden nemen. Wanneer er iets goeds tot hen kwam, zeiden zij: "Dit komt ons toe." En wanneer iets kwaads hen trof, schreven zij de tegenspoed toe aan Mūsā en degenen met hem. Hun tegenspoed was [echter] eveneens afkomstig van Allah. Maar de meesten van hen weten het niet." (Al-Araf, 7: 130-131)

Het ene wonder na het andere

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ.
فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ
آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ

" En zij zeiden [tot Mūsā]: "Welk teken jij ons ook brengt om ons ermee te betoveren, wij zijn geen gelovigen in jou." Daarop hebben Wij de overstroming, de sprinkhanen, de luizen, de kikkers en het bloed over hen gezonden, als duidelijke tekenen. Toch gedroegen zij zich hoogmoedig en waren zij een misdadig [en een zondig] volk." (Al-Araf, 7: 132-133)

Tijdens elke plaag prezen de kopten Mūsā (vzmh) voor hoe groots hij was. Maar zodra ze voorbij waren, wendden ze zich tot Mūsā (as) en merkten sarcastisch op dat er toch wel een einde aan zou komen.

Problemen komen wanneer tirannie haar hoogtepunt bereikt. Zoals aangegeven in het bovenstaande vers, was dat ook het geval met de Kopten.

1. Overstroming

De Almachtige zond zware regens neer die de huizen van de kopten onder water zetten. Ze zaten tot hun nek onder water en moesten blijven staan, want wie ging zitten zou verdrinken. Ze stonden op het punt van totale vernietiging. Opmerkelijk genoeg trof de overstroming de Israëlieten echter niet.

Dus, zonder veel keus, haastten de Kopten zich naar Mūsā (as) en smeekten hem: "Bid tot jouw Heer om deze ellende van ons weg te nemen! Als Hij dat doet, zullen wij uw oproep aannemen en uw volk uit Egypte bevrijden!"

En Mūsā bad. Spoedig nam het water af en er volgde een vruchtbaar jaar met gewassen en vruchten. Dat bracht de kopten ertoe om op te merken: "We waren dwazen om te denken dat de overstroming een ramp was. Het blijkt een vermomde zegen te zijn geweest en het had niets met Mūsā te maken!"

2. Sprinkhanen

Deze keer stuurde de Almachtige een zwerm sprinkhanen Egypte binnen. Zij aten alle gewassen en vruchten op die na de zondvloed waren opgebloeid. Ze vernietigden alles wat op hun pad kwam. Toch lieten ze de Israëlieten weer ongemoeid.

De Kopten deden een beroep op Mūsā. "Bid", zeiden ze, "en we zullen doen wat je maar wilt!"

Mūsā (as) bad nogmaals. De sprinkhanen verspreidden zich. De kopten kwamen terug op hun woord.

3. Vlooien en luizen

Nu moesten de kopten vechten tegen een plotselinge vlooien- en luizenplaag. Het ongedierte vulde zelfs hun borden tijdens het eten. Ze voelden zich hulpeloos. Dus haastten ze zich, net als eerder, naar Mūsā. De plaag was voorbij. Maar de opstand van de kopten was dat niet.

4. Kikkers

Deze keer ging Mūsā (as) naar de Nijl. Hij sloeg met zijn staf op de rivier en alle kikkers kwamen uit de oevers tevoorschijn om de stad te overvallen. Al snel waren ze overal. De Kopten konden zich nauwelijks bewegen.

"Deze keer hebben we echt spijt", zeiden ze tegen Mūsā (as). "Stuur deze kikkers weg en we beloven dat we jullie naar het Beloofde Land zullen sturen!"

De kikkers werden vrijgelaten, maar de Israëlieten niet.

5. Bloed

De Kopten kwamen niet tot bezinning. Dus veranderde de Almachtige de Nijl in een rivier van bloed. Ze konden geen water vinden om te drinken. Maar dit gold alleen voor de Kopten. Voor de Israëlieten bleef de Nijl zuiver. Na het gebed van Mūsā liet de Nijl zijn bloed eruit en werd weer zoals hij was.

Maar dat gold ook voor de Kopten.

❁

Rumi kijkt met een soefi blik naar dit incident:

"Een Kopt, bijna stervend van de dorst, haastte zich naar het huis van een Israëliet.

'Ik ben uw vriend en familielid', zei hij. En vandaag heb ik je nodig. Vul met je eigen handen een kom water uit de Nijl voor je oude vriend om uit te drinken. Als je het water voor jezelf haalt, zal het niet in bloed veranderen. Het zal zuiver zijn en vrij van alle magie!

De Israëliet haalde een kom water uit de Nijl, zodat de Kopt het wonder erachter zou zien. Hij dronk de helft op en hield de kopt de rest voor.

'Toe maar, drink', zei hij. De uitgelaten Kopt bracht zijn mond naar voren. Het water veranderde echter in bloed. Toen nam de Israëliet de kom naar zich toe en het water werd zuiver.

De Kopt werd boos. Hij ging zitten tot hij weer tot zichzelf was gekomen.

Vertel me', zei hij toen. 'Hoe maakt men deze knoop los? Wat is het geheim?'

'De Nijl is alleen helder en zuiver voor hen die de weg van Mūsā volgen', antwoordde hij. 'Je mag naar hartenlust drinken, alleen als je van het spoor van de Farao afstapt en je door Mūsā (as) laat leiden."

"Als jullie de maanverlichte nacht willen zien", voegde hij eraan toe, "sluit dan vrede met de maan". (Hier verwijst de 'maanverlichte nacht' naar het wonder, terwijl de 'maan' Mūsā (als) is).

De Israëliet vervolgde.

"Jullie wrok tegen de ware dienaren van Allah heeft jullie blind en doof gemaakt en duizenden gordijnen over jullie gezichtsvermogen geworpen! Jullie wandelen blindelings in de vallei van het verderf, met jullie ogen gesloten voor de waarheid! Smelt jullie stapels zonden in het vuur van berouw! Dan zul je jouw deel drinken uit het glas van hen die wijsheid hebben gevonden. Hoe dwaas zijn jullie om te denken dat er een maas in Allah's gebod zou zijn, terwijl Hij de Nijl heeft verboden voor de ongelovigen! Hoe durft de Nijl het bevel van God te negeren en een heiden te drinken te geven!

Tegenover al deze wonderen:

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ
أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ

“ De farao zei: “Laat mij Mūsā doden, en laat hem smeken tot zijn Heer. Ik ben bang dat hij jullie religie verandert of verderf op de aarde zaait.” (Al-Ghafir, 40: 26)

De toon van de farao’s stem suggereert dat hij Mūsā (as) wilde doden, als hij maar niet werd tegengehouden door degenen om hem heen. Zij spoorden de Farao aan: “Je moet je niet laten intimideren door Mūsā. Jij bent god! Als je door zou gaan en hem zou doden, zou je twijfel zaaien in de harten van de mensen. Ze zouden denken dat je hulpeloos was!”

De woorden van de Farao onthullen echter ook hoe bang hij voor Mūsā was. Diep van binnen wist hij dat Mūsā een profeet was. Hij was alleen te arrogant, verwaand en koppig om het te accepteren.

Mūsā (as) antwoordde eenvoudig:

وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ

“En Mūsā zei: “Ik heb toevlucht gezocht tot mijn Heer en bij jullie Heer, voor elke hoogmoedige die niet gelooft in de Dag van de Afrekening.” (Al-Ghafir, 40: 27)

Schriftgeleerden van de Qur’an hebben daarom gesuggereerd dat Mūsā (as) in zijn gebed tegelijkertijd de twee belangrijkste redenen aanwijst waarom de Farao niet wilde geloven:

Hij ontkende het hiernamaals,

En hij was arrogant.

Een arrogant persoon ziet graag iedereen onder zich. Arrogantie is dan ook iets wat de Profeet (vzmh) streng heeft verboden:

“Wie een korreltje geloof in zijn hart draagt, zal het hellevuur niet binnengaan. En wie een korrel arrogantie in zijn hart draagt, zal de hemel niet binnengaan.” (Muslim, Iman, 147)

Het geloof is zo kostbaar dat iemand dankzij het geloof vroeg of laat goddelijke amnestie krijgt en naar de genade van het paradijs wordt gebracht. Arrogantie daarentegen is een eigenschap van Satan; en het is te verachtelijk om door de poorten van de hemel te worden toegelaten.

De Profeet (vzmh) heeft ook gezegd:

"Het volstaat als zonde om neer te kijken op een medemoslim!" (Muslim, Birr, 32; Abu Dāwūd, Adab, 35; Al-Tirmidhi, Birr, 18)

Luqman (as) raadt zijn zoon aan het te vermijden:

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ
مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ

" En wend jouw gelaat niet minachtend van de mensen af en wandel niet trots op aarde rond, want Allah heeft de hoogmoedige en de opschepper niet lief.." (Luqman, 31: 18)

Elders zegt de Qur'an:

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا

" Wandel niet hoogmoedig rond op de aarde; noch kan jij de aarde splijten, noch kan jij de bergen in hoogte bereiken.." (Al-Isra, 17: 37)

Allah de Almachtige verklaart de wijsheid waarom Hij de Farao en zijn trawanten vernietigde, die met hun hoofd in het moeras van hoogmoed en arrogantie waren gevallen:

وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

" En Wij toonden hun geen teken of het was grootser dan het voorafgaande. En Wij grepen hen met de bestraffing, opdat zij wellicht zouden terugkeren.." (Al-Zukhruf, 43: 48)

Tijdens de plagen die Allah stuurde, werden de kopten zo zacht als lammeren. Maar zodra ze voorbij waren, veranderden ze in beesten. Ze waren oneerlijk en hypocriet.

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ
كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَآئِيلَ

" Toen de bestraffing hen overviel, zeiden zij: "O Mūsā, bid voor ons tot jouw Heer, vanwege hetgeen Hij jou heeft beloofd. Indien jij de bestraffing van ons wegneemt, dan geloven wij jou zeker en laten wij de Kinderen van Isrāʾīl met jou meegaan." (Al-Araf, 7: 134)

وَقَالُوا يَا أَيُّهَا السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ.
فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ

“ Toen Wij dan de bestraffing van hen wegnamen, toen verbraken zij hun woord..” (Al-Zukhruf, 43: 49-50

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ بَالِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ

“ Maar toen Wij de bestraffing van hen hadden weggenomen voor een bepaalde termijn, waarin zij [hun beloften] hadden moeten nakomen, verbraken zij [hun beloften]..” (Al-Araf, 7: 135)

De propaganda van de farao

De farao voelde zich hulpeloos en werd met het uur banger dat de mensen de religie van tawhid helemaal zouden accepteren. Dus zette hij een reusachtige tent op bij de Nijl, van waaruit hij het volk twee jaar lang persoonlijk toesprak.

“Laat Mūsā jullie niet voor de gek houden”, verkondigde hij. “Samen met de afgoden die jullie aanbidden, ben ook ik jullie god!”

وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي
مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ. أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ

“En de farao deed een oproep aan zijn volk. Hij zei: “O mijn volk! Behoort mij niet de heerschappij over Egypte toe, en deze rivieren die onder mij doorstromen? Hebben jullie dan geen inzicht? Ik ben toch zeker beter dan deze man hier, die verachtelijk is en die zich nauwelijks kan verduidelijken? (Al-Zukhruf, 43: 51-52)

De Farao wilde zichzelf afschilderen als een rijk en machtig man die de leiding had over een prachtig rijk, terwijl Mūsā (as) een onbeduidende ander was die zich nauwelijks kon uitdrukken. Hij probeerde Mūsā in diskrediet te brengen met argumenten als:

فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ

“ En waarom zijn hem geen gouden armbanden omgedaan en zijn er geen engelen [samen] met hem meegekomen om hem te vergezellen?” (Al-Zukhruf, 43: 53)

Uiteindelijk werden de kopten gedupeerd:

فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ

“ En zo misleidde hij zijn volk [op minachtende wijze], en zij gehoorzaamden hem. Inderdaad, zij waren een losbandig volk..” (Al-Zukhruf, 43: 54)

De Uittocht (Exodus)

De Farao en zijn trawanten gebruikten hun aardse overmacht om de gelovigen te terroriseren. De wonderen die zij hadden gezien en de kleine straffen die zij hadden ondergaan hadden hen in het geheel niet bekeerd. Hun tirannie bereikte een punt waarop zelfs Mūsā het nodig vond om hen te vervloeken:

وَقَالَ مُوسَى رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَى أَمْوَالِهِمْ
وَاشْدُدْ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّى يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ. قَالَ قَدْ أُجِيبَتْ
دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِّ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

“En Mūsā zei: “Onze Heer! Jij hebt de farao en zijn notabelen inderdaad pracht en praal in het wereldse leven geschonken, onze Heer, opdat dat [mensen] af laat dwalen van Jouw pad. Onze Heer! Vernietig hun pracht en praal en verhard hun harten, opdat ze niet geloven tot het moment waarop zij de pijnlijke bestraffing zien.” Allah zei: “Aanvaard is de smeekbede van jullie beiden. Ga dus voort op het rechte pad, en volg niet het pad van degenen die niet weten!” (Yūnus, 10: 88-89)

Al snel kregen de kopten een huidziekte. Dit werd gevolgd door drie dagen van droogte. Elke familie had zo zijn eigen problemen. Uiteindelijk vond de farao dat hij geen andere keuze had dan de Israëlieten te laten gaan. Het was echter duidelijk dat zodra het gevaar geweken was, hij op zijn belofte zou terugkomen.

Daarom had Mūsā geen tijd te verliezen. Dus, in overeenstemming met het goddelijke bevel, leidde hij de Israëlieten in het donker van de nacht de stad uit in de richting van Suez. De volgende ochtend stierf elk meisje in de familie van de Farao aan de pest. De farao was al boos en de dood van zijn dochters maakte hem nog woedender.

“Dit is het werk van Mūsā!” schreeuwde hij.

De begrafenis van de dochters had Mūsā (vzmh) kostbare tijd opgeleverd. Tegen de tijd dat de Farao zich realiseerde dat de Israëlieten weg waren, was het te laat.

De Almachtige openbaart:

وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ

“ En Wij openbaarden aan Mūsā: “Neem Mijn dienaren mee in de nacht, want jullie worden achtervolgd.” (Al-Shu’ara, 26: 52)

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا
فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَى

“ Wij hebben Mūsā geopenbaard: “Neem Mijn dienaren ‘s nachts mee en baan dan voor hen [met jouw stok] een droge weg door de zee. Jij hoeft niet te vrezen dat jij wordt ingehaald [door de farao], noch hoef je bang [voor de zee] te zijn.”.” (Ta Ha, 20: 77)

Toen hij het nieuws vernam, raakte de farao in paniek:

فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ. إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ.
وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ. وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَاذِرُونَ

“ De farao zond bijeenroepers naar de steden, [En zei:] “Diegenen vormen slechts een kleine groep, en zij hebben ons woedend gemaakt. Wij zijn een waakzame menigte.” (Al-Shu’ara, 26: 53-56)

De Farao mobiliseerde snel het leger en rukte de stad uit om Mūsā op te sporen:

فَأَتْبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ. فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى
إِنَّا لَمُدْرَكُونَ. قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ

“En zij [de farao en zijn medestanders] achtervolgden hen bij zonsopgang. Toen de twee menigtes elkaar zagen, zeiden de metgezellen van Mūsā: “Wij worden zeker ingehaald.” Hij zei: “Absoluut niet! Mijn Heer is met mij. Hij zal mij leiden.” (Al-Shu’ara, 26: 60-62)

Mūsā (as) zat nu in het nauw tussen de Rode Zee en het leger van de Farao.

De Zee van Verlossing en Vergelding

فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ

“ Toen hebben Wij aan Mūsā geopenbaard: “Sla op de zee met je staf.” Daarop spleet deze zich in tweeën en elk gedeelte was als een geweldige berg..” (Al-Shu’ara, 26: 63)

De kinderen van Israël bleven lopen op die paden, door enorme muren van golven. Op een gegeven moment vroegen ze Mūsā (as) zelfs om: “Open ramen door de golven, zodat we elkaar allemaal kunnen zien!” Mūsā bad en hun wens werd ingewilligd.

Ondertussen had de Farao de kust bereikt. Toen hij zag dat de zee gespleten was, draaide hij zich om en zei: “Kijk! De zee is opengebarsten uit mijn grootsheid... om het mij gemakkelijker te maken mijn slaven te vangen!” Zoals altijd was de Farao te dwaas en te verloren om te erkennen dat dit in feite een wonder van Mūsā (as) was.

Toen beval hij zijn soldaten: “Opschieten! We zullen ze allemaal doden!”

Maar zodra hij dat zei, voelde hij zich aarzelend en bang worden. Er wordt overgeleverd dat op dat moment Jibril (as) voor hem verscheen op een wit paard en zei: “Kom op...waar wacht je nog op?” Mikail (as) ging naar de achterkant van het leger en spoorde de soldaten aan: “Opschieten...blijf niet achter!”

Al snel was het hele leger op weg naar het punt waar geen weg terug meer was.

De Almachtige zegt:

وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْآخَرِينَ

“En Wij hebben de anderen daar dichtbij doen komen..” (Al-Shu’ara, 26: 64)

De Farao en zijn leger betraden de wegen die de Rode Zee had opengespleten. Maar niet lang daarna ontmoetten ze Gods toorn, en terwijl de golven naar beneden stortten:

وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ. ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ

“ En Wij hebben Mūsā en allen die bij hem waren gered. Daarna hebben Wij de anderen verdronken..” (Al-Shu’ara, 26: 65-66)

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ

“ Wij hebben hen dus bestraft en hen in de zee doen verdrinken, omdat zij Onze tekenen loochenden en er geen acht op sloegen..” (Al-Araf, 7: 136)

فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ.
فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِلآخِرِينَ

“Toen zij Onze toorn hadden opgewekt, hebben Wij wraak genomen op hen en hebben Wij hen allen tezamen doen verdrinken. En Wij hebben hen tot een

les [uit het verleden] gemaakt en tot een voorbeeld voor latere [volkeren]..” (Al-Zukhruf, 43: 55-56)

إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ

“ Hierin bevindt zich zeker een teken; toch, de meesten van hen zijn geen gelovigen..” (Al-Shu’ara, 26: 67)

Met Gods genade werden de Israëlieten gered. Die dag was de 10e van Muharram. Als dank brachten ze de dag vastend door. In de Qur’an herinnert de Heer de joden aan Zijn gunst:

وَإِذْ نَجَّيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ
وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ. وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ
فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

“[En gedenk] toen Wij jullie van de dynastie van de farao [de Fir’aun] hebben gered. Zij [de mensen van de farao] martelden jullie op een gewelddadige manier. Ze slachtten jullie zonen af en lieten jullie vrouwen in leven. Daarmee werden jullie door jullie Heer zwaar op de proef gesteld. Destijds hebben Wij de zee voor jullie in tweeën gesplitst en hebben Wij jullie op die manier gered; de dynastie van de farao deden Wij verdrinken, terwijl jullie toekeken..” (Al-Baqarah, 2: 49-50)

Een laatste poging tot geloof

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ
وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدْوًا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ آمَنْتُ أَنَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنَتْ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ

“ En Wij brachten de Kinderen van Isrāʾīl de zee over. En de farao achtervolgde hen met zijn legers, vanuit onderdrukking en vijandigheid, totdat, toen [het noodlot van] verdrinking hem inhaalde, hij zei: “Ik geloof dat er geen god is behalve [Hij] Degene in Wie de Kinderen van Isrāʾīl geloven en ik behoor tot degenen die zich hebben overgegeven [aan Hem].”.” (Yūnus, 10: 90)

De Farao was nu nog maar een paar ademtochten verwijderd van de dood in de kolken van de Rode Zee en deed een laatste poging om zich vast te klampen aan de reddingslijn van het geloof. Maar de Almachtige zei:

آلْآنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ. فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ
لِتَكُونَ لِمَنْ خَلْفَكَ آيَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا لَغَافِلُونَ

“ Nu? Terwijl jij voordien opstandig was en behoorde tot de verderfzaaiers!. Dus vandaag redden Wij jouw [dode] lichaam [uit de zee], opdat jij voor degenen die na jou komen een teken zal zijn. Inderdaad, velen temidden van de mensen zijn onachtzaam tegenover Onze tekenen..” (Yūnus, 10: 91-92)

Over dit vers heeft geleerde *Zamakhshari* het volgende gezegd:

“Je lijk zal aanspoelen, naakt en ongeschonden; en je dode lichaam zal bewaard worden voor latere generaties om te zien en er lering uit te trekken.”

In de afgelopen jaren werd het lijk van de farao aangespoeld op de kust van de Rode Zee ontdekt, liggend met het gezicht naar beneden in een foetushouding, alsof hij in een prostaat zou vallen. Het lijk wordt nu tentoongesteld in het British Museum, als een levende les in geschiedenis voor iedereen om te zien. Dit is nog een wonder dat de Almachtige in de Qur’an heeft geopenbaard en dat te zien zal zijn tot de komst van het laatste uur.

Het lichaam van de Farao is niet vergaan, ondanks dat het duizenden jaren in de Rode Zee heeft gelegen. Het werd bewaard door Allah de Almachtige, die ons in de Qur’an vertelt hoe Hij de Farao verzekerde dat Hij dat zou doen. Het lichaam werd ruwweg 3.000 jaar later gevonden en naar een museum in Engeland gebracht om te worden bewaard als een les voor de mensheid.

Het lichaam van de farao tentoongesteld in het *British Museum* in Londen

Aan de andere kant van de Rode Zee

Mūsā (as) leidde de Israëlieten nu naar Kanaän. Onderweg passeerden zij een stam die het beeld van een koe aanbad.

“Mūsā!” zeiden de Israëlieten. “Maak voor ons ook zo’n afgodsbeeld, zodat wij het kunnen aanbidden!”

Mūsā (as) gaf hen raad. “Allah (swt) heeft jullie gered van tirannie. De Kopten doodden jullie zonen en namen jullie dochters als slaven. Willen jullie dat nu allemaal vergeten en in opstand komen?”

De Almachtige verklaart:

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَآئِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ
قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

"En Wij hebben de Kinderen van Isrāʾīl door de zee gebracht, en zij kwamen terecht bij een volk dat zich had toegewijd aan haar afgoden. Zij zeiden: "O Mūsā, maak voor ons een god zoals de goden die dit [volk] heeft." Hij zei: "Jullie zijn zeker een onwetend volk." (Al-Araf, 7: 138)

إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَبَّرٌ مَا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ. قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلهًا
وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ. وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَونَ يَسُومُونَكُمْ سُوَءَ
الْعَذَابِ يُقَتِّلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ

" Wat deze [mensen] betreft, al hetgeen waarmee zij zich bezighouden wordt vernietigd en al hetgeen zij doen is tevergeefs." Hij zei: "Zal ik voor jullie 142 een andere god dan Allah zoeken, terwijl Hij jullie boven alle schepselen heeft verheven?" [En gedenk] toen Wij jullie van het volk van de farao hebben verlost, dat jullie aan de ergste bestraffing heeft onderworpen, jullie zonen heeft gedood en jullie vrouwen heeft laten leven. En daarin lag voor jullie een grootse beproeving van jullie Heer.." (Al-Araf, 7: 139-141)

Welnu, Mūsā (as) mobiliseerde een leger van 12.000 soldaten elk op bevel van Jozua en Kaleb, en stuurde hen op een veldtocht terug naar Egypte. Niemand bleef in het land achter, behalve de zieken, de ouden en de kinderen. Het leger keerde terug met grote buit. Ze verkochten wat ze niet konden dragen. De Kopten waren nu uitgeroeid. De Qur'an zinspeelt hierop in het volgende:

فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ. وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ

"Daarom hebben Wij hen verbannen uit [hun] tuinen en bronnen, [weg] van [hun] schatten en eervolle status [positie].." (Al-Shu'ara, 26: 57-58)

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي
بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَى عَلَى بَنِي إِسْرَآئِيلَ بِمَا صَبَرُوا
وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ

" En Wij hebben het volk dat onderdrukt was de oostelijke en westelijke gedeelten van het land, dat Wij hadden gezegend, doen erven. En het genadevolle woord van jouw Heer werd voor de Kinderen van Isrāʾīl vervuld, omdat zij gedul-

dig waren geweest. En Wij hebben al hetgeen de farao en zijn volk hadden opgebouwd en al hetgeen zij hadden opgericht vernietigd.." (Al-Araf, 7: 137)

كَذلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ

" Zo is het, en Wij hebben deze als een erfenis aan de Kinderen van Isrāʾīl gegeven.." (Al-Shuʾara, 26: 59)

كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ. وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ. وَنَعْمَةٍ كَانُوا
فِيهَا فَاكِهِينَ. كَذلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ. فَمَا بَكَتْ
عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ

"Hoeveel tuinen en hoeveel bronnen hebben zij niet achtergelaten, en [hoeveel] velden met gewassen en prachtige verblijfplaatsen, en [hoeveel] gerieflijke gemakken waarvan zij genoten? Zo is het. En Wij hebben deze aan een ander volk nagelaten. En noch de hemel noch de aarde hebben een traan om hen gelaten, noch werd hun enig uitstel verleend.." (Al-Dukhan, 44: 25-29)

Allah illustreert beeldend dat samenlevingen die door Zijn toorn zijn overvallen, een jammerlijk einde kennen en in de vuilnisbak van de geschiedenis belanden:

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا

"Hoeveel generaties hebben Wij niet vóór hen ten gronde gericht? Merk jij nog iets van één van hen, of hoor je nog zacht gefluister van één van hen?" (Maryam, 19: 98)

De Tih Vallei en de beproeving van de oorlog in Jericho

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنبِيَاءَ
وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ

" En [gedenk] toen Mūsā tot zijn volk zei: "O mijn volk, gedenk de gunsten van Allah jegens jullie, toen Hij profeten onder jullie heeft aangesteld en jullie tot koningen heeft gemaakt en Hij jullie hetgeen heeft gegeven dat Hij aan geen enkel ander [volk] in de wereld heeft gegeven.." (Al-Maidah, 5: 20)

Dit vers gaat strikt over de Israëlieten ten tijde van Mūsā (as). Gods belofte om de Israëlieten het Beloofde Land te geven, evenals de herinnering dat Hij hen gezegend had als geen ander voordien, is daarom alleen geldig voor de mensen van die periode in de geschiedenis. Er zijn anders honderden passages in de Qur'an en

in de profetische traditie die de Profeet (vzmh) identificeren als Gods uitzonderlijke geschenk aan de mensheid, zowel in het verleden als in het heden en in de toekomst. Wat betreft wie het Beloofde Land zal erven, de Qur'an legt het bloot:

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ

" Voorheen hebben Wij na de herinnering (*dhikr*) in de Zābūr geschreven dat Mijn oprechte dienaren de aarde zullen erven.." (Al-Anbiya, 21: 105)

Hier verzekert Allah ons dat de tirannen en hun tirannie niet voor eeuwig kunnen heersen; het goede is essentieel, terwijl het kwade slechts een uitloper is en gedoemd is te vergaan, en dat de macht vroeg of laat in de handen van de rechtvaardigen zal vallen. Dit is het universele wereldbeeld van de Islam.

❁

Mūsā (as) leidde de Israëlieten nu naar Kanaän, het Beloofde Land. Hij benoemde een vertegenwoordiger van elke Israëlitische stam voordat hij Jozua en Kaleb stuurde om de inwoners van Kanaän, die op dat moment de Amalekieten waren, te bespioneren. De twee mannen ontdekten dat de Amalekieten een machtig volk waren. Maar om de Israëlieten niet te demoraliseren en bang te maken, besloten de twee het hen niet te vertellen. Dit was ook wat Mūsā (as) hen had bevolen te doen. Maar een paar Israëlieten kwamen erachter en het woord deed de ronde. Als gevolg daarvan weigerden ze te vechten.

يَا قَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَى أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ. قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا حَتَّى يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ.

" O mijn volk! Treed het geheiligde land binnen dat Allah jullie heeft toegewezen en keer het niet de rug toe, anders zullen jullie als verliezers omkeren.". Zij zeiden: "O Mūsā, daarin bevindt zich een gewelddadig [lang, groot en krachtig] volk en wij zullen het niet binnentreden voordat zij er vandaan zijn vertrokken. Indien zij er dus uit trekken, dan treden wij het binnen." " (Al-Maidah, 5: 21-22)

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ.

"[Waarop] twee mannen van degenen die [hun Heer] vreesden en die Allah had begunstigd zeiden: "Treed hen tegemoet, ga de poort [van de stad] binnen- en dan, wanneer jullie deze eenmaal binnen zijn getreden, zijn jullie zeker

de overwinnaars." En stel jullie vertrouwen in Allah, indien jullie gelovig zijn." (Al-Maidah, 5: 23)

قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ
أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هَهُنَا قَاعِدُونَ

" Zij zeiden: "O Mūsā, wij zullen er zeker niet binnentreden zolang zij zich daarbinnen bevinden. Ga dan, jij en jouw Heer en vecht - wij blijven hier zitten." (Al-Maidah, 5: 24)

De Israëlieten waren de tijd dat ze onder de duim van de farao waren verpletterd snel vergeten. Ze waren nu gered en genoten van een beetje luxe die ze niet kwijt wilden. Ze hadden een onverzadigbaar verlangen om zo lang mogelijk in deze wereld te leven. Ze wilden niet werken. Dus vroegen zij Mūsā (as) om voedsel uit de hemel, waarna zij manna en kwartel kregen. Bovendien had Mūsā twaalf bronnen uit een rots geslagen, zodat ze geen extra moeite hoefden te doen om drinkwater te vinden.

De Almachtige verklaart:

وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

" En Wij hebben van wolken een schaduw over jullie gemaakt [om jullie te gerieven] en Wij hebben *al-mann* en *al-salwā* op jullie neergezonden. "Eet van hetgeen mooi en zuiver is, waarvan Wij jullie hebben voorzien." En zij konden Ons geen onrecht aandoen, maar zij hebben zichzelf onrecht aangedaan.." (Al-Baqarah, 2: 57)

وَإِذِ اسْتَسْقَى مُوسَى لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ
فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْ كُلُوا
وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

"[En gedenk] toen Mūsā om water voor zijn volk verzocht. Daarop zeiden Wij: "Sla op de rots met je staf!" Op dat moment ontsproten daaruit twaalf bronnen, waardoor elke groep mensen haar drinkplaats kende. Eet en drink van wat Allah jullie heeft geschonken, en zaai geen verderf op de aarde.." (Al-Baqarah, 2: 60)

وَقَطَّعْنَاهُمُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ
أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ

مَشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

"En Wij hebben hen verdeeld in twaalf stammen, als gemeenschappen. En Wij openbaarden aan Mūsā, toen zijn volk om drinkwater vroeg: "Sla op de rots met jouw staf." Daarop ontsproten er twaalf bronnen uit, zodat elke stam zijn drinkplaats kende. En Wij hebben wolken hen doen overschaduwen en Wij hebben *al-mann* en *al-salwā* [kwartels] tot hen neergezonden: "Eet van de goede dingen, waarvan Wij jullie hebben voorzien." En zij hebben Ons geen onrecht aangedaan, maar zij hebben zichzelf onrecht aangedaan. " (Al-Araf, 7: 160)

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ عَدُوِّكُمْ وَوَاعَدْنَاكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى. كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَنْ يَحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَى. وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِمَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى

"O Kinderen van Isrāʾīl, Wij hebben jullie van jullie vijand bevrijd en Wij hebben met jullie bij de rechterzijde van de berg [Sinaï] afgesproken, en Wij hebben manna en kwartels tot jullie neergezonden.." (Ta Ha, 20: 80-82)

De Israëlieten waren een ondankbaar en ongeduldig volk, dat Mūsā (as) tot last bleef zijn. De Qur'an geeft een duidelijk beeld van hun mate van ondankbaarheid:

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نَصْبِرَ عَلَى طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَى بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ اِهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاؤُوا بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ ذلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذلِكَ بِمَا عَصَوا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

"En [gedenk] toen jullie zeiden: "O Mūsā, wij verdragen niet langer één soort voedsel. Bid daarom voor ons tot jouw Heer, opdat Hij ons brengt wat er op de aarde groeit, 9 van groenten tot courgettes, van knoflook tot linzen en uien." Hij zei: "Verruilen jullie hetgeen meer waarde heeft voor iets wat veel minder waarde heeft? Vestigen jullie je in een stad, daar vinden jullie wat jullie vragen." En vernedering en ontluistering werden op hen geworpen en zij haalden zich de woede van Allah op de hals: dat is omdat zij de tekenen van Allah hadden ontkend en

de profeten ten onrechte hadden gedood, dat is omdat zij ongehoorzaam waren geweest en de grenzen hadden overschreden. “ (Al-Baqarah, 2: 61)

❁

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ. قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

“ Hij [Mūsā] zei: “Heer, ik heb macht over niemand anders dan over mijzelf en mijn broer, maak daarom een onderscheid tussen ons en het opstandige volk.” Allah zei: “Dit [land] zal voor hen voor veertig jaar verboden zijn; [gedurende die periode] dwalen zij op de aarde rond. Bekommeren jullie je daarom niet over het opstandige volk.” (Al-Maidah, 5: 25-26)

وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَآئِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلوةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

“Inderdaad, Allah heeft een verbond met de Kinderen van Isrāʾīl gesloten en Wij hebben twaalf leiders uit hun midden voortgebracht. En Allah zei: “Ik ben met jullie indien jullie de ṣalāt verrichten en de zakāt betalen en in Mijn boodschappers geloven en hen bijstaan en aan Allah een goede lening verstrekken [door giften te geven omwille van Hem]. Dan verwijder Ik jullie zonden van jullie en doe jullie Tuinen binnentreden, waaronderdoor rivieren stromen. Maar wie van jullie dit nadien verwerpt, hij is inderdaad van het rechte pad afgedwaald..” (Al-Maidah, 5: 12)

Maar de Israëlieten wilden niet toegeven. Ze waren schaamteloos ondankbaar voor de zegeningen die Allah hen gegeven had en ze stelden zich voortdurend op tegen een profeet van het kaliber van Mūsā. Ze waren schaamteloos genoeg om te zeggen: “Ga met jouw Heer mee, Moesa, en vecht! Wij zullen je volgen als je overwint!”

Daarom verbande Allah hen naar de wildernis van de Tih-vallei, waar ze de volgende veertig jaar zonder richting zouden rondzwerven. Dat was totdat ze allemaal dood waren en werden opgevolgd door een geheel nieuwe generatie.

Het was deze energieke en trouwe jonge generatie die de Amalekieten zou verslaan en het Beloofde Land zou binnengaan. Na lange jaren was het nu veroverd, samen met de gebieden ten oosten van de Jordaan. Mūsā' (as) belofte was nu vervuld.

De openbaring van de Torah

Mūsā (as) informeerde de Israëlieten dat, nu zij zich in het Beloofde Land hadden gevestigd, het slechts een kwestie van tijd was totdat de Almachtige een boek zou laten neerdalen.

Hij liet zijn broer Aäron als plaatsvervanger achter en zei tegen hem: "Let op de mensen en zorg dat ze niet in dwaling vervallen. Allah heeft mij opgeroepen naar de berg Sinaï. Ik zal daar dertig dagen vasten en terugkeren met een openbaring."

Maar de brutale Israëlieten wantrouwden hun eigen profeet. Dus zeiden ze tegen hem: "Neem een paar getuigen van ons!" Daarop werden er zeventig mensen uitgekozen om met Mūsā (as) naar de berg te gaan.

Het was toen Mūsā (as) bad tot de Almachtige om het beloofde boek te openbaren dat hem werd bevolen om dertig dagen te vasten. Dit is de maand van Dhilqadah. Later werden ook de eerste tien dagen van Dhilhijjah meegeteld om het vasten tot veertig dagen te voltooien. Mūsā (as) kreeg toen een boek en de opdracht om zijn volk daarmee te leiden.

De Almachtige verklaart:

وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتْمَمْنَاهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقَاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً

"En Wij hebben met Mūsā dertig nachten afgesproken en deze met tien nachten aangevuld. Aldus bedroeg de periode, die door zijn Heer was vastgesteld, veertig nachten.." (Al-Araf, 7: 142)

Mūsā (as) was voor veertig dagen uitgenodigd op de berg Sinaï, ook bekend als de berg Tur, om een nog hogere staat van spirituele volwassenheid te bereiken door vasten, gebeden en meditatie, die hij nodig had om de taken die zouden volgen te volbrengen. Die veertig nachten zouden Mūsā (as) voorbereiden om met God te spreken. Om het rumoer van de menigte om hem heen te ontvluchten, zonderde Mūsā (as) zich af van de rest; en hij zoog de stilte van de nacht op door zich te verdiepen in de oceaan van betekenis achter de verschijningen die hem naar de Heer zouden brengen. Dit was nodig om de geest te zuiveren en lichter te maken om de weg die hem te wachten stond te verlichten.

Men begrijpt dat de eerste dertig dagen van onthouding en zuivering waren, waarin Mūsā (as) vastte en zich toewijdde aan daden van aanbidding. Daarnaast vond de openbaring van de Torah, evenals Mūsā (as) gesprek met de Almachtige

plaats in de laatste tien dagen. In die periode van veertig dagen had Mūsā (as) de hoge geestelijke staat verworven die nodig was om met God te spreken.

De Qur'an verwijst naar deze periode niet als veertig dagen, maar veertig nachten. Dit is gebaseerd op de maankalender, waar elke dag begint met het vallen van de avond. Er is echter meer aan de hand. Nachten hebben een bijzondere kwaliteit. Veel goddelijke manifestaties hebben 's nachts plaatsgevonden, waaronder de eerste openbaring van de Qur'an en de nachtelijke reis van de Profeet (vzmh), de Miraj.

Mūsā' (as) veertigdaagse afzondering op de berg Sinaï draagt nog meer tekenen in zich:

Om de ochtend van spirituele verlichting te bereiken, moeten heiligen hard werken in de moeilijke uren van de nacht. Inspiratie komt vaak 's nachts en elke triomfantelijke dageraad wordt voorafgegaan door een nacht van moeilijkheden.

Dus, in zekere zin vallen de eerste dertig dagen van Mūsā (as) samen met de nacht, terwijl de laatste tien dagen overeenkomen met de dageraad. Het was tijdens de laatste momenten van deze dageraad dat hij het voorrecht kreeg om met God te spreken en andere goddelijke tekenen waar te nemen.

Mūsā (as) vastte dertig dagen en nachten achter elkaar op de berg Sinaï, zonder ook maar één keer te eten of te drinken (sawm-i wisal), maar ondanks dat voelde hij geen honger of dorst. Maar toen hij op reis was om Khidr te ontmoeten, voelde hij pas na een halve dag dat hij honger had, en hij zei tegen zijn vriend dat hij het eten dat ze bij zich hadden eruit moest halen. Dit was omdat Mūsā' ontmoeting met Khidr deel uitmaakte van een beproeving. Zoals alle beproevingen ging ook deze gepaard met ontberingen. Hij had maar een paar uur nodig om honger te krijgen. Toch was zijn reis naar de berg Sinaï geen beproeving. Deze keer was hij op reis om de Heer te ontmoeten. Het was een hereniging met Hem. De pracht van de plaats waar hij was, deed hem alle lichamelijke verlangens vergeten, zoals eten en drinken. Het weerhield hem van alles behalve de Heer.

Omdat Allah (swt) met hem gesproken heeft, wordt Mūsā (as) Kalimullah genoemd, letterlijk 'degene tot wie God gesproken heeft'. Dit gesprek vond echter niet plaats via een fysiek medium zoals de tong. In plaats daarvan sprak Mūsā (as) tot de Almachtige voorbij ruimte en tijd, door middel van Gods pre-eeuwige eigenschap van Spraak (Kalam). Geen van Gods eigenschappen is als die van het geschapene. Hij is bijvoorbeeld Alwetend (Alim), maar Zijn manier van weten is anders dan de onze. Allah is machtig, maar Zijn macht is anders dan de onze. Op dezelfde manier spreekt Allah, maar niet zoals wij. Wij gebruiken onze tongen en letters om te spreken. Allah heeft geen van beide nodig. Letters zijn geschapen, terwijl Allah's spraak dat niet is. Het is voorbij letters en alle andere media. In feite, toen Allah tot Mūsā (as) sprak, namen noch Jibril (as) noch de zeventig anderen op de berg Sinaï er notie van.

Mūsā (as) kreeg ook vele scènes uit het geestelijke rijk te zien. Dit was geen gebeurtenis van zijn eigen keuze. Er wordt gezegd dat hij direct -zonder enig medium- 4200 woorden voorgeschoteld kreeg, bovenop 14 andere, van een aard die ons onbekend is. Bij het uitspreken van elk woord beefde Mūsā (as) en zijn lichaam en natuur ondergingen grote veranderingen.

Met betrekking tot deze gebeurtenis maakt de Qur'an duidelijk dat:

وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا

"…en Allah sprak openlijk tot Mūsā..." (Al-Nisāʾ, 4: 164)

Om zijn hart te troosten overlaadde de Almachtige Mūsā met duizenden woorden. Zo kon hij troost vinden. Mūsā (as) was een profeet die zijn hele leven turbulente tijden had meegemaakt. Nu had hij de taak om recht en orde te brengen aan een ongebreideld en materialistisch volk als de Israëlieten. Het zou moeilijk worden.

De wijsheid van het getal veertig

Veertig is een uitzonderlijk belangrijk getal in spirituele training.

Het duurde veertig dagen voordat de modder van Adam (as) ging gisten. Er is overgeleverd dat:

"Allah kneedde de aarde waaruit Adam werd geschapen, veertig dagen lang met Zijn Hand van Macht." *(Tabari, Tafsir, III, 306)*

Elke dag vertegenwoordigt een tijdsbestek, waarvan de aard onbekend is.

Een baby blijft veertig dagen in de baarmoeder als een druppel sperma, een klonter voor de volgende veertig dagen en een klomp vlees voor nog eens veertig dagen. Na deze fases wordt de geest in de baby geblazen. Een hadith verteld door Ibn Masud (ra), en die zowel in Bukhari als Muslim wordt vermeld, zegt:

"De schepping van ieder van jullie in de baarmoeder is voltooid in veertig dagen. Jullie blijven er dan in als een druppel voor dezelfde periode. Voor dezelfde periode blijf je als een klonter, en een klomp vlees voor dezelfde periode daarna. Allah de Almachtige stuurt dan een engel met vier woorden om in te schrijven: het levensonderhoud van de baby, zijn daden, zijn tijdstip van overlijden, en of hij rechtvaardig of zondig zal zijn. Daarna wordt de geest ingeblazen." *(Al-Bukhari, Qadar, 1; Badu'l Khalq, 6; Muslim, Qadar, 1/2643)*

Veertig dagen is niet alleen belangrijk om profeten voor te bereiden om goddelijke openbaring te ontvangen, maar ook om de harten van heiligen te kneden om geestelijke inspiratie te ontvangen.

De Profeet (vzmh) zegt:

"Bronnen van wijsheid zullen van de tong stromen van iemand die zich veertig ochtenden oprecht tot zijn Heer wendt." *(Al-Suyuti, al-Jami' al-Saghir, II, 137/8361)*

De soefipraktijk van *cile* of *erbain*, de veertig dagen durende periode van intense meditatie die essentieel wordt geacht voor spirituele vooruitgang, is gebaseerd op de bovenstaande woorden van de Profeet (vzmh) en de tijd die Mūsā (as) doorbracht op de berg Sinaï zoals verteld door de Qur'an.

Het duurt veertig dagen voor de geest om het ego te beteugelen. Evenzo duurt het veertig dagen voordat het ego ontsnapt. Zo zijn de wetten van God. Ze hebben veertig dagen nodig om volledig te verschijnen.

Wijze mensen hebben ook de aandacht gevestigd op het getal vier en zijn veelvouden. Het universum rust bijvoorbeeld op vier elementen: aarde, water, lucht en vuur. De Troon van God heeft vier hoeken en wordt gedragen door acht engelen. Mūsā (as) moest veertig dagen vasten en aanbidden en pas daarna kreeg hij het voorrecht om door de Almachtige te worden aangesproken.

Het verzoek om Allah te zien

Terwijl Mūsā (as) met God sprak, waren alle sluiers voor zijn ogen opgelicht. Hij kreeg een duidelijk visioen van de Troon (arsh) die ruimte en tijd te boven ging. Hij hoorde het gepiep van de pen die op de Beschermde Tablet (lawh-i mahfuz) schreef. Maar noch Jibril (as) noch de zeventig Israëlieten zagen of hoorden er iets van, omdat Mūsā (as) nu een uitzonderlijk hoge positie had bereikt.

Mūsā (as) genoot zoveel van deze ervaring dat hij nog meer wilde. Hij werd overmand door heel andere en zulke sterke emoties dat hij nu de Almachtige wilde zien.

Echter, Allah de Almachtige sprak uit:

لَنْ تَرَانِي "Je kunt Mij niet zien!"

Toen Moesa aandrong zei de Almachtige: "Kijk eens naar deze berg. Als hij in staat is om heel te blijven, dan zul ook jij Mij kunnen zien!" (Dit is de berg Zubayr in de regio van Madyan).

Eén verslag suggereert dat de Almachtige Mūsā (as) slechts een lichtkorrel toonde achter zeventig gordijnen. Dat licht weerkaatste op de berg, die onmiddellijk explodeerde. Mūsā (as) kon de glorie van Allah's macht en pracht niet verdragen. Hij viel flauw van angst.

De Qur'an verhaalt:

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ
إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنِ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ
تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا
أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ

"Toen Mūsā op de door Onze vastgestelde tijd [bij de berg Tūr] verscheen en zijn Heer tot hem sprak, zei hij: "Mijn Heer, vertoon Jezelf aan mij, opdat ik Jou kan aanschouwen."Hij [Allah] zei: "Jij zal Mij nimmer aanschouwen, maar kijk naar de berg. Indien deze op zijn plaats blijft, dan zal jij Mij wel aanschouwen." Toen zijn Heer Zich aan de berg onthulde, verbrokkelde Hij deze tot stukken en viel Mūsā in onmacht neer. En toen hij weer tot zichzelf was gekomen, zei hij [Mūsā]: "Verheven ben Jij! Ik wend mij berouwvol tot Jou en ik ben de eerste van de gelovigen." '" (Al-Araf, 7: 143)

Soefi's hebben gewezen op een innerlijke betekenis van de bovenstaande gebeurtenis:

Mūsā (as) wilde met zijn menselijke waarneming naar de waarheid staren die het oneindige rijk van de geest onderbouwde. Maar het antwoord dat hij kreeg was niet wat hij wenste. Hij dacht dat zijn waarneming één was met het oog van zijn hart. Hij nam aan dat zijn hart uniek was. Op basis daarvan verlangde hij ernaar zijn Heer te zien.

Maar toen het licht op de berg weerkaatste, werd Mūsā doodsbang en viel flauw. Terwijl hij op de grond lag, zei een stem tegen hem:

"Dat voorrecht, Mūsā, is niet voor jou maar voor een wees die na jou komt!"

Mūsā (as) gaf zich gewonnen en zei: "Mijn Heer! Ik verhef en verheerlijk U. Alleen Mohammed Mustafa, die U persoonlijk tot Uw geliefde hebt verklaard en die U met de hoogste van alle rangen hebt begiftigd, heeft een weg naar U toe. Ik heb berouw omdat ik iets heb begeerd dat niet van mij is! En ik ben de eerste om te geloven dat de meest verheven blik van zekerheid (mushahadah) gereserveerd is voor en exclusief is voor Mohammed Mustafa!"

❁

Zelfs nadat Mūsā (as) terugkeerde van de berg Sinaï, bleef Allah's licht reflecteren op zijn gezicht. Daarom moest hij drie dagen lang zijn gezicht bedekken.

De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

"Nadat Mūsā (as) terugkeerde van die diepe staat van vrede, zou iedereen die naar dit gezicht keek sterven. Dus bedekte hij zijn gezicht en sprak enige tijd tot de mensen vanachter een doek." *(Al-Suyuti, al-Durr al-Mansur fi al-Tafsir abi al-Mazur, v. III, p. 116)*

Urwah ibn Ruwaym vertelt het volgende:

"Een tijdje nadat hij terugkeerde van de berg Sinaï, was Mūsā (as) niet in staat om zijn vrouw te benaderen, vanwege het pure licht dat van zijn gezicht weerkaatste. Dus hield hij zijn gezicht bedekt. Maar zijn vrouw klaagde: "Ik ben al veertig jaar je vrouw. Het zou toch niet moeilijk voor je moeten zijn om me aan te kijken, zodat ik wat van dat licht zou kunnen opvangen? Dus tilde hij de doek op. Onmiddellijk omringde het licht haar, als de zon, en ze kon haar ogen niet openen. Ze legde haar handen op haar gezicht en viel voorover voor de Heer." *(*Al-Suyuti, *al-Durr al-Mansur fi al-Tafsir abi al-Mazur,* v. III. p. 116*)*

Wahb ibn Munabbih vertelt:

"Mūsā (as) gloeide drie dagen lang met een ongelooflijk licht nadat hij met de Heer had gesproken." (al-Suyuti, *al-Durr al-Manzur fi al-Tafsir bi al-Ma'sur,* v. III. p. 116)

Slechts een straal van goddelijke manifestatie op de berg Sinaï was genoeg om Mūsā (as) bewusteloos te slaan. De reflectie op zijn gezicht was zo intens dat hij het drie dagen lang moest bedekken. Tijdens zijn Nachtreis werd de Profeet meegenomen langs de Lote Boom, de Sidratu'l Munteha, die de top van de hoogste hemel markeert, en sprak hij met de Almachtige op een kleine afstand die de Qur'an beschrijft als "twee booglengtes of dichterbij" (قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ).[83] Maar in tegenstelling tot Mūsā keerde hij niet terug met een reflectie van licht op zijn gezicht. Heiligen hebben uitgelegd waarom dat zo was:

Mūsā (as) onderging die ervaring terwijl hij nog in geestelijke beweging was, bewegend van de ene staat naar een andere hogere (talwin). De Profeet (vzmh) daarentegen was al in de hoogste staat van vrede (*tamkin*)[84] en spirituele observatie (mushahadah). De Nachtreis markeerde simpelweg een verandering in modus van de ene soort spirituele observatie naar de andere. Het is om die reden dat de Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Ik ben niet zoals een van jullie. Ik breng de nacht door met mijn Heer, die mij voedt en voedt." *(Ali al-Muttaqi,* Kanz al-Ummal*, 3/32, 42)*

"Ik heb momenten met mijn Heer waartoe noch een engel noch een profeet toegang heeft." (Al-Munawi, Fayd al-Qadir, IV, 8)[85]

83. Zie, al-Najm, 53: 9
84. *Talwin* verwijst naar de spirituele vooruitgang van het ene stadium naar het andere. Dit gaat door tot het bereiken van tamkin, wat voor het hart is om zich te vestigen en dieper te graven in het station van hereniging met de Heer.
85. Zie, al-Maqdisi, *Sırların Çözümü ve Hazînelerin Anahtarları*, p. 58-59.

Over de woorden van de Almachtige, “Jij, Mūsā, kunt Mij nooit zien!”, hebben heiligen verder verklaard:

“Zolang jij bestaat, Mūsā, dat wil zeggen, tenzij je in Mij sterft, zal Ik voor jou verborgen blijven. Alleen als je jezelf in Mij verliest, zul je Mij kunnen zien!”

Net zoals de sterren aan de hemel onzichtbaar zijn als de zon op is, een rivier verloren gaat in de zee nadat hij erin is gestroomd, een kohl niets van zijn steenachtigheid draagt als hij rond het oog wordt aangebracht en een graankorrel zichzelf verliest nadat hij als brood in het lichaam is gekomen, sterft het lichaam van een persoon die zichzelf geestelijk verliest in de Heer; en vervreemd raakt van de persoon.

Rumi was een van de velen die reikhalzend uitkeek naar de dood, zodat die hem kon bevrijden uit de gevangenschap van het ego. Hij noemde de dood shab-i arus, de huwelijksnacht.

Op het moment van spirituele extase riep Hallaj-i Mansur uit: “Dood me, mijn vrienden... want de dood is het enige dat me kan redden!”

In het Soefisme wordt dit wahdat-i wujud genoemd, eenheid van bestaan, of wahdat-i shuHud, 11: eenheid van waarneming. Dit is een tijdelijke staat. De aard ervan is alleen bekend aan degenen die het ervaren.

❁

Een onbeschrijfelijk zoet gevoel was over Mūsā (as) gekomen, nadat hij met God had gesproken door middel van Zijn pre eeuwige attribuut van Spraak. In een moment van verrukking stond hij erop dat hij God wilde zien. Maar toen de berg ontplofte, viel hij flauw. Toen hij tot zichzelf kwam, had hij berouw. Het horen van Gods woorden had Mūsā doen vergeten dat hij nog op de wereld was. Hij voelde zich alsof hij gestorven was en wakker geworden was in het paradijs, in Gods hof.

Er wordt verteld dat de berg die een kleine straal van Gods licht ontving in stukken brak. Elk stuk vloog in een andere richting. Het veranderde praktisch in meel, en elk deeltje vloog zo ver als de zeeën. Het water waarin het deeltje viel werd zoet en genas de zieken.

لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ
خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

“Indien Wij deze Koran hadden neergezonden op een berg, dan had jij die zeker uit vrees voor Allah zich nederig [opensplijtend] in stukken uiteen zien vallen. Wij brengen deze gelijkenissen aan de mensen, opdat ze wellicht nadenken. “ (Al-Hashr, 59: 21)

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّماوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

Wij boden de hemelen, de aarde en de bergen het hun toevertrouwde (al-amāna) aan, maar zij weigerden dit te dragen en zij waren beducht voor [hun verantwoordelijkheid]. Maar de mens nam het op zich [dit te dragen]; hij is zeer onrechtvaardig [jegens zichzelf], onwetend. (Al-Ahzab, 33: 22)

Na de gebeurtenis op de berg Sinaï begon Mūsā (as) de Torah te ontvangen. Het was gegraveerd op zeven of tien tafelen en bestond uit veertig delen. Elke letter van de Torah werd door een andere engel gebracht, waaronder Jibril (as). Zij overhandigden Mūsā (as) de openbaring op de top van de berg Sinaï.

Een gesprek op de berg Sinaï

De Profeet (vzmh) vertelt ons over een uitwisseling die plaatsvond op de berg tussen Allah en Mūsā (as):

"Mūsā (as) vroeg de Almachtige over zes kwaliteiten waarvan hij geloofde dat hij die had en een zevende, waar hij een hekel aan had:

'Mijn Heer! Welke dienaar van U is de meest rechtvaardige?'

'Degene die Mij voortdurend gedenkt en nooit vergeet!'

'En welke dienaar is de meest geleide?'

Degene die het pad van leiding volgt dat Ik hem heb gewezen!

En wie is de meest rechtvaardige?

Hij die zichzelf beoordeelt zoals hij anderen beoordeelt!

En wie heeft de meeste kennis?

Iemand die er nooit genoeg van kan krijgen!

Wie is het meest eervol?

Iemand die vergeeft terwijl hij de macht heeft om te straffen!

En welke dienaar is het rijkst?

Hij die tevreden is met wat hij krijgt!

En wie is de armste?

Degene die weinig denkt van wat hem gegeven is en hunkert naar meer!"" (Ali al-Muttaqi, Kanz al-Ummal, XV, 899/43549)

'Het Gouden Kalf'

Kort nadat ze veilig de Rode Zee waren overgestoken, zagen de Israëlieten een stam die een afgodsbeeld aanbad met een ossenkop. Zij hadden Mūsā (as) om iets dergelijks gevraagd om te aanbidden, en hij antwoordde hen dat zij zich vergisten door dat verzoek te doen, en hoe slecht en zinloos het was om deelgenoten aan Allah toe te schrijven. Daarna voelden zij zich slecht en toonden berouw.

Echter, nadat Mūsā (as) Hārūn (as) als plaatsvervanger verliet en op weg ging naar de berg Sinaï, maakte een hypocriet genaamd Samiri optimaal gebruik van de gelegenheid en beeldhouwde een afgodsbeeld gemaakt van het goud dat hij van de Israëlieten had verzameld.

"Dit", riep hij toen uit, "...is de god van Mūsā, maar jammer dat Mūsā hem vergeten is!"

Samiri was een ambachtsman. Hij had het kalf zo goed gebeeldhouwd dat als de wind er tegenaan blies, het zou blèren alsof het leefde. Hij had dit voor elkaar gekregen met de gaten die hij in het beeld had gemaakt en die, net als een fluit, verschillende geluiden voortbrachten, afhankelijk van de sterkte van de wind. Als het kalf klonk, draaide Samiri zich om en zei: "Kijk, jullie god spreekt tot jullie!"

Samiri wist veel Israëlieten ervan te overtuigen dat het gouden kalf hun god was. Aäron (as) smeekte hen. Maar ze wilden niet luisteren.

De Qur'an verhaalt:

وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَا قَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ
وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي

" Hārūn had al eerder tegen hen gezegd: "O mijn volk, jullie worden hiermee op de proef gesteld. Jullie Heer is de Barmhartige (*al-Raḥmān*); volg mij dus en gehoorzaam mijn bevel."." (Ta Ha, 20: 90)

قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَى

"Zij zeiden: "Wij zullen in geen geval ophouden het [kalf] te aanbidden, zolang Mūsā niet naar ons terugkeert." (Ta Ha, 20: 91)

قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ

" [Allah] zei: "Wij hebben jouw volk in jouw afwezigheid beproefd en *al- Sāmirī* heeft het laten dwalen." (Ta Ha, 20: 85)

وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَى مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا
أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اِتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ

"En het volk van Mūsā maakte van hun sieraden, na [het vertrek van] hem [naar de berg *Tūr*], het lichaam van een kalf dat een loeiend geluid voortbracht. Zagen zij niet in, dat het noch tot hen kon spreken, noch hen naar een recht pad kon leiden? Toch namen zij het aan [als hun god] en waren zij overtreders.." (Al-Araf, 7: 148)

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَى إِلَى قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي
مِنْ بَعْدِيَ أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ
إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ
بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

"En toen Mūsā boos en bedroefd bij zijn volk terugkeerde, zei hij: "Hoe slecht is hetgeen jullie tijdens mijn afwezigheid hebben gedaan! Willen jullie daarmee de beschikking van jullie Heer bespoedigen?" En hij wierp de tabletten naast zich neer, greep zijn broer bij het hoofd en sleurde hem naar zich toe. Hij [Hārūn] zei: "Zoon van mijn moeder, het volk achtte mij zwak en had mij bijna gedood. Laat de vijanden dus geen leedvermaak over mij hebben en plaats mij niet bij het onrechtvaardige volk." " (Al-Araf, 7: 150)

قَالَ يَا هَارُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا. أَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي.
قَالَ يَا ابْنَ أُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ
فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي

"Hij [Mūsā] zei: "O Hārūn, wat heeft jou ervan weerhouden, toen jij hen zag dwalen, om mij te volgen? Ben jij dan ongehoorzaam aan mijn bevel geweest?" Hij [Hārūn] zei: "O zoon van mijn moeder, grijp mij niet bij mijn baard, noch bij mijn hoofd. Ik was bang dat jij zou zeggen: 'Jij hebt verdeeldheid gebracht onder de Kinderen van Isrāʾīl en geen eerbied getoond voor mijn woorden.'" " (Ta Ha, 20: 92-94)

Mūsā (as) en Hārūn (as) waren broers van dezelfde ouders. Maar Hārūn (as) smeekt Mūsā (as) als 'zoon van mijn moeder' om een beroep te doen op zijn mededogen. Want een moeder heeft altijd meer mededogen dan zowel een vader als

broers en zussen. Bovendien was hun moeder een rechtschapen gelovige, zeer geliefd en gerespecteerd door beide.

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ
وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

"Hij [Mūsā] zei: "Mijn Heer, vergeef mij en mijn broer en doe ons in Jouw genade binnentreden, Jij bent de meest Barmhartige van de barmhartigen."." (Al-Araf, 7: 151)

فَرَجَعَ مُوسَى إِلَى قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَا قَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ
رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ
غَضَبٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ مَوْعِدِي.

"Mūsā keerde daarop verontwaardigd en bedroefd naar zijn volk terug. Hij zei: "O mijn volk, heeft jullie Heer jullie geen waardevolle belofte gedaan? Duurde de vastgestelde tijd van de vervulling van de belofte dan te lang voor jullie? Of wensten jullie dat de toorn van jullie Heer jullie zou treffen en hebben jullie daarom de belofte aan mij verbroken?" " (Ta Ha, 20: 86)

قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلَكِنَّا حُمِّلْنَا أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْقَوْمِ
فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ. فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ
خُوَارٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَى فَنَسِيَ

"Zij [het volk] zeiden: "Wij hebben niet uit eigen beweging onze belofte aan jou verbroken, maar wij werden belast met [het dragen van] hele ladingen sieraden van het volk [van de farao]. Toen hebben wij deze [in het vuur] geworpen en dat heeft *al-Sāmirī* eveneens gedaan." Daarna haalde hij [*al-Sāmirī*] voor het volk uit het vuur een beeld van een kalf tevoorschijn, dat een loeiend geluid voortbracht, en zij zeiden: "Dit is jullie god en ook de god van Mūsā, maar hij is hem vergeten." " (Ta Ha, 20: 87-88)

Voor hun slechte daad vroeg Mūsā (as) aan de Israëlieten om berouw te tonen en informeerde hen dat de voorwaarde van hun berouw een diep berouw en de dood was. Maar toen zij dat hoorden, zeiden zij: "Het is beter dat wij geduldig blijven en het goddelijke oordeel afwachten."

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ
بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَى بَارِئِكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذلِكُمْ خَيْرٌ
لَكُمْ عِنْدَ بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

"Toen Mūsā zich tot zijn volk wendde: "O Mijn volk, jullie hebben jezelf onrecht aangedaan, door het kalf [als godheid] aan te nemen. Wenden jullie je onmiddellijk berouwvol tot jullie Schepper om vergiffenis. Dood dan [de schuldigen temidden van] julliezelf! Dat is het beste voor jullie bij jullie Schepper." Vervolgens heeft Hij jullie berouw aanvaard. Hij is de Berouwaanvaardende, de Genadevolle (*al-Tawwāb, al-Raḥīm*)." (Al-Baqarah, 2: 54)

Voor elke persoon die het gouden kalf had aanbeden, werd een ander aangewezen met een zwaard bij de hand, wachtend op het signaal om te executeren. Sommigen waren zelfs familie van elkaar.

وَلَمَّا سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ لَمْ
يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

"En toen zij [van alle kanten] berouw voelden en inzagen dat zij hadden gedwaald, zeiden zij: "Indien onze Heer ons geen barmhartigheid betoont en ons niet vergeeft, behoren wij zeker tot de verliezers."" (Al-Araf, 7: 149)

Zowel Mūsā (as) als Hārūn (as) werden daarop overmand door medelijden, terwijl ze de Heer in tranen smeekten om hen te vergeven. Hun gebeden werden aanvaard.

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا
إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

"En diegenen die kwaad doen en daarna berouw tonen en geloven, jouw Heer is dan Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*)." (Al-Araf, 7: 153)

Allah de Almachtige verklaarde:

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

" Vervolgens hebben Wij jullie vergeven, [zelfs] nadien, in de hoop dat jullie dankbaar zouden zijn. ". (Al-Baqarah, 2: 52)

Mūsā riep Samiri ter verantwoording.

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ. قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ
قَبْضَةً مِنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي

"Hij [Mūsā] zei: "Wat heb je hierop te zeggen, o *Sāmirī*?"Hij [*al-Sāmirī*] zei: "Ik doorzag iets wat zij niet doorzagen. Ik heb een handvol [aarde] van het voetspoor van [het paard van] de boodschapper [de engel Jibrīl] gepakt, en ik heb dat [over het kalf] geworpen. Zo heb ik het voor mijzelf [verleidelijk] mooi doen lijken."" (Ta Ha, 20: 95-96)

Geleerden van de Qur'an merken op dat de boodschapper die Samiri zegt dat hij zag Jibril (as) was die op weg was om Mūsā (as) te zien. Samiri merkte dat de grond waarop Jibril (as) liep tot leven kwam en groen werd. Dus raapte hij een handvol stof op van het pad en gooide het in het vuur, waarin hij het goud smolt.

قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ تُخْلَفَهُ
وَانْظُرْ إِلَى إِلهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا

"Gedurende je hele leven zal jij zeggen: 'Raak mij niet aan.' Bovendien is er een belofte bestemd voor jou, waaraan jij je niet kunt onttrekken. En aanschouw jouw god eens, waarvan jij een toegewijd aanbidder bent gebleven. Wij zullen hem verbranden en daarna de as boven de zee uitstrooien." (Ta Ha, 20: 97)

Het verhaal gaat dat Samiri, nadat hij de vloek van Mūsā (as) had ontvangen, een zware en besmettelijke ziekte kreeg die hem dwong om de rest van zijn leven uit de buurt van mensen te blijven.

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَذِلَّةٌ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ

"Degenen die het kalf [tot godheid] hebben aangenomen, hen treft de toorn van hun Heer en vernedering in het wereldse leven. En op die manier vergelden Wij degenen die een leugen verzinnen.." (Al-Araf, 7: 152)

❁

وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ وَفِي
نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ

"Toen de woede van Mūsā tot bedaren was gekomen, nam hij de schrijftabletten [weer ter hand]. En daarin stond geschreven een leidraad en barmhartigheid voor degenen, die hun Heer vrezen.." (Al-Araf, 7: 154)

De Almachtige had Mūsā (as) opgeroepen om zeventig mensen naar Zijn aanwezigheid te brengen namens degenen die spijt hadden dat ze het kalf hadden aanbeden, en vroeg hen allen om collectief berouw te tonen. Mūsā (as) gaf gehoor aan het bevel door zeventig Israëlieten mee te nemen naar de berg Sinaï. Maar de ondankbare groep vroeg deze keer sarcastisch om God te zien. Zij werden toen overvallen door een zware aardbeving, die hen op de knieën bracht en hen deed flauwvallen. Opnieuw bad Mūsā tot Allah en de toorn werd opgeheven.

De Qur'an verhaalt:

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ
وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ. ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

"En gedenk] toen jullie zeiden: "O Mūsā, wij zullen [jou] niet geloven totdat we Allah met eigen ogen zien." Vervolgens werden jullie door bliksem getroffen, terwijl jullie toekeken.Vervolgens hebben Wij jullie weer tot leven gewekt, na jullie dood, opdat jullie dankbaar zouden zijn.." (Al-Baqarah, 2: 55-56)

وَاخْتَارَ مُوسَى قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ
قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِيَّايَ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ
مِنَّا إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا
فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ

"Mūsā koos voor Onze ontmoeting zeventig mannen uit zijn volk. En toen de aardbeving hen achterhaalde, zei hij: "Mijn Heer, indien het Jou had behaagd, had Jij hen voordien al vernietigd, en mij. Wil Jij ons nu vernietigen omwille van hetgeen de dwazen onder ons hebben gedaan? Dit is niet anders dan een beproeving van Jou: Jij doet daardoor dwalen wie Jij wenst en Jij leidt wie Jij wenst. Jij bent onze Beschermer, vergeef ons daarom en betoon ons barmhartigheid en Jij bent de Beste van de vergevensgezinden. ". (Al-Araf, 7: 155)

Mūsā (as) ging door met bidden:

وَاكْتُبْ لَنَا فِي هذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ

"En schrijf ons het goede voor, in deze wereld en in het Hiernamaals, wij wenden ons berouwvol tot Jou [om geleid te worden]." (Al-Araf, 7: 156)

قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ. الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَآئِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

"Hij [Allah] zei: "Ik leg Mijn bestraffing op aan wie Ik wil, maar Mijn barmhartigheid omvat alle dingen. Zo zal Ik haar voorschrijven, voor degenen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheden tegenover Mij, en de *zakāt* geven, en voor hen die in Onze tekenen geloven." Degenen die de Boodschapper, de ongeletterde (*ummī*) profeet, volgen, die zij in de *Tawrāt* en de *Injīl* beschreven vinden, diegenen gebiedt hij het goede en verbiedt hij het kwade, hun staat hij de goede dingen toe en hun verbiedt hij de slechte dingen, en [hij] ontheft hen van de lasten en de ketenen die hen bonden. Zij die in hem geloven en hem eerbiedigen, en hem ondersteunen en het licht volgen dat met hem is neergezonden, zij zijn de welslagenden."" (Al-Araf, 7: 156-157)

Qatadah ibn Numan (ra) vertelt het volgende van de Profeet (vzmh):

"Mūsā (as) vroeg Allah (swt): 'Mijn Heer. Ik zie dat de tafelen van de Tora spreken over het beste volk dat uit de mensheid zal worden voortgebracht, die het goede bevelen en het kwade verbieden. Mijn Heer, laat die natie de mijne zijn!"

De Almachtige antwoordde: 'Dat is de natie van Ahmad (Mohammed)!'

'Mijn Heer', zei Mūsā (as). 'De tafelen spreken over een volk dat als laatste op aarde zal komen, maar als eerste het paradijs zal binnengaan! Alstublieft, laat hen mijn natie zijn!'

'Dat is de natie van Ahmad', zei Allah (swt).

'Mijn Heer', smeekte Mūsā (as). 'De tabletten vermelden een natie die hun boek in hun hart bewaren en het uit het hoofd reciteren, terwijl naties vóór hen hun boeken alleen van voor konden lezen, en zodra de boeken verdwenen waren, zich er niets van konden herinneren!' Het is duidelijk dat U deze natie begiftigd hebt met een uitzonderlijke vaardigheid om te onthouden en te beschermen! Ik smeek U Mijn Heer, laat hen mijn natie zijn!"

'Dat is de natie van Ahmad', zei Allah (swt) tegen hem.

'Mijn Heer! De tabletten noemen een natie. Zij geloven in de voorgaande boeken, evenals in de laatste, en voeren oorlog tegen allerlei afwijkingen. Laat ze van mij zijn!' bad Mūsā (as).

'Zij', zei Allah (swt), 'zijn het volk van Ahmad'.

'Mijn Heer! De tabletten spreken over een volk dat tussen de 10 en 700 keer beloond wordt, alleen maar omdat ze van plan zijn iets goeds te doen, zelfs als ze er nooit aan toe komen om het te doen! Laat dat mijn natie zijn!'

Maar Allah de Almachtige zei weer: 'Zij zijn het volk van Ahmad'.

Na dit alles gehoord te hebben, legde Mūsā (as) de tafelen opzij en bad:

'In dat geval, mijn Heer, maak mij ook lid van zijn natie!'" (Ibn Kathir, Tafsir, II, 259)

Wat ons betreft, wij zijn in deze wereld geboren als leden van de natie van Mohammed (vzmh) voor niets, zonder ervoor te hoeven werken. We kunnen Allah daar onmogelijk genoeg voor bedanken. Maar, zoals alles, hangt hier ook een prijskaartje aan. We moeten ons volledig bewust zijn van de verantwoordelijkheid die het lidmaatschap van de Mohammedaanse natie met zich meebrengt en een leven leiden dat dit voorrecht waardig is. Alleen zo kunnen we een kans krijgen om in het hiernamaals dicht bij hem te zijn en hem op zijn beurt een kans geven om voor onze zonden te bemiddelen en voor ons de hemelpoorten te openen.

❁

De Israëlieten gedroegen zich, maar niet voor lang. Ze klaagden dat de wetten van de Torah te streng waren en dat ze het niet aankonden. Ze waren de belofte vergeten die ze gedaan hadden toen ze berouw toonden. Dus, als een verdere waarschuwing, verhief de Almachtige de berg Sinaï boven hun hoofden. Ze werden doodsbang. Ze vielen voorover van angst, wachtend tot de berg elk moment op hen neer zou storten.:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ
وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ. ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

"[En gedenk] toen Wij de berg [Sinaï] boven jullie hebben verheven en Wij met jullie een verbond hebben gesloten. "Hou stevig vast aan hetgeen Wij jullie hebben gegeven en hou altijd in gedachten hetgeen daarin staat. Wellicht worden jullie je dan bewust van Allah." Daarna hebben jullie je afgekeerd. Indien er niet de gunst van Allah over jullie en Zijn barmhartigheid waren geweest, zouden jullie zeker tot de verliezers hebben behoord.." (Al-Baqarah, 2: 63-64)

Toch gingen de Israëlieten door op hun weg. Zij die een stap te ver gingen, werden gestraft.

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ.
فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ

"Jullie zijn je terdege bewust van degenen onder jullie die de Sabbat hebben overtreden. Wij hebben tegen hen gezegd: "Wees apen, veracht en verworpen!" Wij hebben dit gedaan om een harde les te leren aan degenen die daarvan getuige zijn geweest, aan degenen die na hen zouden komen en bij wijze van een vermaning aan degenen die zich bewust zijn van Allah. " (Al-Baqarah, 2: 65-66)

De Israëlieten die in het kwaad volhardden, werden in apen veranderd en vervolgens vernietigd. Dit incident biedt echter geen ondersteuning voor de bewering dat de mens van apen afstamt. Bovendien kwamen deze mensen om en werden ter plekke vernietigd, zonder nakomelingen voort te brengen.

Allah de Almachtige zegt:

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ
مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىَ خَآئِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا
مِنْهُمُ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

"Toen, omdat zij het verbond hadden verbroken, hebben Wij hen vervloekt en hun harten verhard. En zij hebben de woorden [van de *Tawrāt*] van hun plaatsen verschoven en zij hebben een gedeelte vergeten van hetgeen waartoe zij waren gemaand. En jij ondervindt nog steeds verraad van hen, behalve van enkelen van hen. Doch vergeef hen en verdraag hen met geduld. Allah heeft degenen die goed doen lief.." (Al-Maidah, 5: 13)

Er was maar één exemplaar van de Torah. Niemand kende het uit zijn hoofd. Dit exemplaar ging verloren tijdens de Babylonische gevangenschap. Toen de Israëlieten uit Babylonië werden bevrijd en naar Kanaän terugkeerden, herschreven ze wat ze zich ervan konden herinneren. De huidige Torah is daarom onvolledig en vervormd, met delen die gewijd zijn aan het leven en de tijd van Mūsā (as).

Het offer van de koe

Een rijke Israëliet met de naam Amil was onder verdachte omstandigheden gestorven. Het zou blijken dat hij door zijn neef was vermoord. Er zijn een paar mogelijke motieven geopperd. Of hij was een arme en gierige man, die Amil's rijkdom begeerde; of Amil was getrouwd met een vrouw met wie hij zelf wilde trouwen.

Nadat hij Amil in het geheim had vermoord, liet de man zijn lichaam achter op de grens van twee dorpen, zodat de dorpelingen elkaar de schuld konden geven van de moord.

Het lichaam werd al snel ontdekt en de mensen kwamen naar Mūsā (as) om hem te vragen de moordenaar te vinden en hem als vergelding te laten executeren. Moesa (as) was in tweestrijd over wie het gedaan zou kunnen hebben. Hij bad om een antwoord en Allah gebood hem een koe te offeren. Toen de Israëlieten van het bevel hoorden, antwoordden zij:

"Wat heeft een moord te maken met een koe? Neem je ons in de maling?"

Door deze klacht hadden de Israëlieten, zonder het te weten, een beproeving over zichzelf gebracht die hun gebrek aan onderwerping aan de Almachtige zou aantonen.

"Ik breng alleen over wat mijn Heer heeft bevolen", zei Mūsā (as).

De Qur'an verhaalt:

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا
هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ. قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا
مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ
فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ. قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ
يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ

"[En gedenk] toen Mūsā tegen zijn mensen zei: "Allah beveelt jullie een rund te slachten." Zij zeiden: "Drijf je de spot met ons?" Hij zei: "Ik zoek mijn toevlucht bij Allah om niet tot de onwetenden te behoren." Zij zeiden: "Roep je Heer aan namens ons, opdat Hij ons duidelijk maakt wat het is." Hij [Mūsā] zei: "Hij [Allah] zegt: 'Het is een rund dat niet oud is en niet jong, maar van een leeftijd daartussen. Kom, doe dan hetgeen jullie is bevolen.'" . Zij zeiden: "Roep je Heer aan namens ons, opdat Hij ons de kleur [van het rund] duidelijk maakt. Hij [Mūsā] zei: "Hij [Allah] zegt: 'Het is een geel rund, waarvan de kleur intens helder is, een genot voor de toeschouwers.'" " (Al-Baqarah, 2: 67-69)

Uiteindelijk vonden de Joden een koe die aan de beschrijving voldeed. Deze koe behoorde echter toe aan een weduwe, die haar niet graag wilde verkopen omdat ze een klein kind had en de koe hun enige bron van inkomsten was. Daarom vroeg ze 1000 munten.

Dat was een hoge prijs. Mūsā (as) zei hen echter dat ze de vrouw het geld moesten geven waar ze om vroeg en de koe moesten kopen. Maar tegen de tijd dat ze terugkwamen, had de vrouw de prijs verhoogd naar 2.000.

De mensen vonden dat een te hoge prijs voor een koe. Dus keerden ze terug naar Moesa en vroegen:

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَابَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّآ إِنْ شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ. قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا الْآنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ

"Zij zeiden: "Roep je Heer aan namens ons, opdat Hij ons duidelijk maakt wat het is. Volgens ons lijken alle runderen op elkaar en wij hopen dat we, indien Allah het wil, het juiste kunnen vinden." Hij zei: "Hij [Allah] zegt: 'Het is een rund dat niet bestemd is om de aarde om te ploegen of de akkers te bevloeien, het is zonder gebreken en zonder vlekken.'" Zij zeiden: "Nu heb je de waarheid gebracht!" Uiteindelijk hebben zij het geslacht, zelfs al hadden ze dat bijna niet gedaan.." (Al-Baqarah, 2: 70-71)

Ze kwamen er nauwelijks aan toe omdat deze beschrijving opnieuw naar de koe van de weduwe wees. Bovendien had de dame nu de prijs verhoogd tot 10.000. Toen bedacht ze zich opnieuw en zei:

"Als je de koe gaat slachten, moet je de vacht met goud vullen en aan mij teruggeven! Ik zal hem alleen verkopen als je me belooft dat je dat zult doen!"

De Israëlieten doken weer op naast Mūsā (as). Hij zei hen echter:

"Koop de koe, wat het ook kost!"

Dus, de mannen dachten hoe eerder ze de koe kochten, hoe beter, omdat er misschien geen einde zou komen aan de eisen van de vrouw.

Allah verklaart:

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

"En [gedenk] toen jullie iemand hadden gedood en jullie daarover met elkaar van mening verschilden, en Allah de Onthuller was van hetgeen jullie verborgen hielden.." (Al-Baqarah, 2: 72)

Toch hielden de Israëlieten het goud achter en betaalden niet.

"De gedode man zal niet meer tot leven komen", verzekerde Mūsā (as) hen, "tenzij jullie de dame betalen!"

Ze hadden geen andere keuze dan de vacht van de koe met goud te vullen en het aan de weduwe terug te geven.

فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى
وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

"Dus zeiden Wij: "Raak hem aan met een gedeelte hiervan [van het rund]." Zo geeft Allah leven aan de doden terug en toont Hij jullie Zijn tekenen. Wellicht zullen jullie je verstand gebruiken.." (Al-Baqarah, 2: 73)

De Almachtige had de Israëlieten opgedragen om het lijk te slaan met een deel van de geslachte koe, om al hun aandacht te vestigen op het wonder dat zich zou gaan voltrekken. De gebeurtenis veranderde in feite in een ceremonie, waarbij alle Israëlieten, jong en oud, toekeken. Anders heeft de Almachtige zeker geen gereedschap nodig om de doden weer tot leven te wekken.

Uiteindelijk raakten ze het lijk aan met de tong van de koe. Het bebloede en gekneusde lichaam stond toen op en legde uit hoe hij was vermoord. Hij eindigde zijn verklaring met de woorden:

"Het was mijn neef zo-en-zo, die me vermoord heeft, en zo-en-zo was zijn medeplichtige!" Hij ging toen liggen en stierf opnieuw.

De twee jongemannen werden onmiddellijk geëxecuteerd.

De lessen van dit verhaal

- Elk bezwaar van de Israëlieten maakte hun taak alleen maar moeilijker. Toen het goddelijke bevel voor het eerst kwam, hadden ze elke koe kunnen slachten. In plaats daarvan bleven ze maar vragen stellen, alsof ze wilden suggereren dat ze niet aan het bevel wilden voldoen. Maar ze maakten het alleen maar moeilijker voor zichzelf. De voortdurende bezwaren die ze maakten zonder hun grenzen te kennen, hadden zware gevolgen.

- Het is ontoelaatbaar om onnodige vragen te stellen, zoals het geval is bij pogingen om zaken als het lot en de bestemming te doorgronden, waar de mens eenvoudigweg niet toe in staat is. Er komt een punt waarop men niet meer kan doen dan zich onderwerpen aan wat Allah over de zaak heeft gezegd. Ongerechtvaardigde vragen en bezwaren komen met extra taken en beperkingen, die uiteindelijk het gewicht van de verantwoordelijkheid vergroten.

De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

"Laat mij maar aan mijzelf over, zolang ik jullie maar aan jullie zelf overlaat. Mensen vóór jullie werden vernietigd om geen andere reden dan dat ze hun profeten

onnodige vragen stelden en de antwoorden die ze kregen betwistten. Doe daarom wat ik jullie opdraag, naar beste vermogen. En als ik jullie iets verbied, vermijd het dan ten koste van alles." *(Muslim, Hajj, 412)*

- De Israëlieten werd gevraagd om een koe te slachten, omdat ze eerder een kalf hadden aanbeden. Het was aan hen om volledig te begrijpen dat de diersoort geen goddelijke krachten had. De innerlijke instincten van de mens voor dienstbaarheid kunnen hem soms misleiden om naar god te zoeken binnen het universum dat hij bewoont en de beperkte reikwijdte van zijn begrip.

- De Israëlieten bleven maar treuzelen om de moordenaar te vinden, wat de spanning alleen maar opvoerde, omdat bepaalde groepen elkaar de schuld gaven van de misdaad. Met het offeren van de koe werd de rust hersteld.

- De gebeurtenis nam ook de twijfels weg die veel Israëlieten hadden over het leven na de dood.

De ontmoeting van de Profeet (vzmh) met Mūsā (as) op de nachtreis

Tijdens de Miraj kwam de Profeet (vzmh) Mūsā (as) een aantal keren tegen. En bij een van die gelegenheden werd de Profeet (vzmh) tegengehouden door Mūsā (as), nadat hij terugkeerde van de aanwezigheid van de Almachtige met vijftig dagelijkse gebeden. Hij zei:

"Mijn ervaring met de Israëlieten zegt me dat jullie natie daar niet tegen opgewassen zal zijn!" Hij stelde de Profeet (vzmh) voor om terug te keren naar de Heer en om wat clementie te vragen.

Deze ontmoeting herhaalde zich vijf keer. Elke keer dat de Profeet (vzmh) terugkeerde naar de aanwezigheid van de Almachtige, werden de dagelijkse gebeden verminderd, totdat hij er vijf overhield.

De belangrijkste les hier is de noodzaak om lessen te trekken uit de geschiedenis en de ervaringen van vroegere mensen.

Korach

Korach, of Qarun, was ofwel Mūsā' (as) oom of neef. Na Mūsā (as) was er niemand die de Torah beter voordroeg. Hij was een arme man, die afhankelijk was van de hulp van anderen om rond te komen. Door de gebeden van Mūsā (as) werd hij een meester in alchemie, wat de vaardigheid is om onedel metaal in goud te veranderen.

Voordat hij gelovig werd, was Korach de vertegenwoordiger van de Israëlieten aan het hof van de Farao. Hij was geen bijzonder rechtvaardig man. Hij onderdrukte

de mensen onder hem. Maar nadat hij de roep van Mūsā had aangenomen, wijdde hij zich aan het aanbidden en zocht kennis en wijsheid.

Maar op een dag verscheen Satan in menselijke gedaante aan Korach. Na verloop van tijd werden ze vrienden. Toen hun vriendschap volwassen werd, vond Satan een geschikte gelegenheid om een aanbod te doen.

"Luister, Korach", zei hij. "In plaats van van liefdadigheid te leven, laten we een dag gaan werken. We kunnen nog steeds zes dagen per week reserveren om de Heer te aanbidden en kennis te zoeken!"

Korach vond het een goed idee. Dus gingen ze samen naar de stad om een dag te werken. Met het loon dat ze kregen, konden ze de volgende zes dagen doen wat ze eerder hadden gedaan.

Maar Satan had al een compromis gesloten en deed snel een ander aanbod:

"Kijk, Korach", zei hij. "We hebben het gered zonder op iemand anders te vertrouwen. Ik stel voor dat we nu een halve week werken en de andere helft van de week de Heer aanbidden! Op die manier kunnen we zelfs de armen helpen met het extra geld dat we verdienen!"

Korach had al een compromis gesloten en dit klonk als een nog beter idee. Dus gingen ze aan de slag. Maar nu had Satan vrij spel om nog een ander idee door te drijven.

"Laten we meer werken en meer verdienen!" zei hij. "We zullen meer arme zielen gelukkig maken. Bovendien hebben we dan nog tijd over om ons aan de Heer te wijden!"

De liefde voor de wereld die langzaam Korachs hart was binnengedrongen, had het toen volledig ondergedompeld. Het duurde niet lang voordat hij een extreem rijk man was geworden, dankzij de kunst van de alchemie die hij van Mūsā (as) had geleerd. Hij was nu in de greep van hebzucht en ambitie en verloor elke goede eigenschap die hij had. Hij was op drift in arrogantie en verwaandheid. Toch was hij in het begin alleen maar rijk geworden door een vaardigheid die Mūsā (as) hem geleerd had.

De Qur'an zegt:

إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ
لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولِي الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ

"Qārūn behoorde tot het volk van Mūsā, maar gedroeg zich onbeschaamd tegenover hen; en Wij hadden hem zoveel schatten geschonken, dat [alleen al het

gewicht van] de sleutels ervan met moeite door een groep sterke mannen zou kunnen worden gedragen. Toen zijn volk tegen hem zei: "Wees niet [uitbundig] verheugd [over jouw schatten, op hoogmoedige wijze]. Allah houdt niet van degenen die zich [uitbundig] verheugen [over zoiets en niet dankbaar zijn jegens Allah]. " (Al-Qasas, 28: 76)

Korachs hart was verzot op de wereld en hij had genoeg van Mūsā' (as) raadgevingen. Hij wilde er niets meer van horen. Toen Aäron (as) en zijn stam, de Levieten, de verantwoordelijkheid kregen om offerrituelen uit te voeren, kon Korach zijn woede niet langer verbergen.

"Mūsā!", protesteerde hij. "Je hebt je broer Aäron gekozen om de offerrituelen uit te voeren. Je hebt mij niets gegeven, hoewel niemand de Torah zo goed kan opzeggen als ik! Ik ben duidelijk superieur aan Hārūn! Hoe kunt u van mij verwachten dat ik dit soort onrechtvaardigheid tolereer?"

"Ik was het niet die Aäron koos", zei Mūsā (as) kalm. "Het was Allah!"

Korach was echter onvermurwbaar. "Ik zal Aäron niet erkennen, tenzij je me een bewijs laat zien!"

Dus, Mūsā (as) verzamelde leiders van elke stam van Israël.

"Leg jullie wandelstokken neer", zei hij tegen hen. "Laat ze achter in de tempel. En wie zijn wandelstok groen wordt, verdient de plicht om de offerrituelen uit te voeren!"

De enige wandelstok die bladeren begon te vertakken was die van Aäron (as). Mūsā (as) wendde zich toen tot Korach en vroeg: "Dus, denk je nog steeds dat ik het was die Aäron koos?"

Hoezeer hij ook de waarheid van de zaak kende, Korach viel nog steeds ten prooi aan zijn ego. Terwijl hij boos naar buiten liep, merkte hij op: "Dit is pure magie!"

De Almachtige had de Israëlieten bevolen om een blauwe streep op hun kleding te dragen. Korach protesteerde en zei:

"Dat kan alleen gedragen worden om slaven van hun meesters te scheiden!"

Korachs haat tegen Mūsā had nu koortshoogte bereikt. Het vuur van jaloezie diep in zijn ego deed hem smelten. Om mensen naar zich toe te trekken, begon hij uitbundige feesten te houden, waar hij vertelde hoe superieur hij was aan de rest.

Op een dag vroeg Mūsā Korach om zijn aalmoezen te berekenen en te betalen, zoals Allah had bevolen.

"Begeer je nu mijn rijkdom?" riep Korach uit. "Dit is al mijn zuurverdiende geld!"

De Almachtige richtte zich toen tot hem met de woorden:

وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ

"En zoek met hetgeen Allah jou heeft gegeven het verblijf van het Hiernamaals en vergeet jouw aandeel in de wereld niet. En doe het goede [voor anderen], zoals Allah ten opzichte van jou het goede heeft gedaan. En probeer geen onheil op aarde te stichten. Allah heeft degenen die onheil stichten niet lief."." (Al-Qasas, 28: 77)

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَى عِلْمٍ عِندِي أَوَلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ. فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ. وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِمَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلَقَّاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ

"Hij [Qārūn] zei: "Dit is mij gegeven vanwege de kennis die ik heb." Wist hij dan niet dat Allah vóór hem vele generaties had vernietigd van mensen die machtiger waren dan hij en groter in aantal? En de misdadigers worden niet ondervraagd over hun zonden. Hij verscheen aan zijn volk, met al zijn pracht en praal. Degenen die het wereldse leven wensten, zeiden: "O, was ons maar hetzelfde gegeven als Qārūn! Hij is zeker een enorm fortuinlijk man." En degenen aan wie kennis was gegeven, zeiden: "Wee jullie, de beloning van Allah is beter voor degenen die geloven en goede werken doen, en deze wordt alleen geschonken aan degenen die geduldig zijn." (Al-Qasas, 28: 78-80)

De laster

Op een dag verzamelde Korach de Israëlieten. Hij riep ook Mūsā (as) erbij. Toen hij kwam, zei Korach:

"Nu, Mūsā! Vertel ons over Allah's geboden! Wat gebeurt er met een veroordeelde dief of een overspelige?"

"De hand van een dief wordt afgehakt, terwijl een overspelige gestenigd wordt!" Moesa (as) zei.

"En als jij schuldig werd bevonden aan de misdaad?" vroeg Korach.

"Voor mij geldt hetzelfde", antwoordde Mūsā (as).

Korach ging nu een sinister plan uitvoeren. Hij riep een vrouw in de menigte en zei: "Kom! Kom en verklaar de slechte daad die je met Mūsā hebt gepleegd!"

De laster had Mūsā woedend gemaakt. Tegen die tijd had de vrouw zich door de menigte bewogen en stond vlak naast hen. Ze wilde spreken maar kon het niet. Ze kreeg een tongval.

Moesa (as) vroeg boos: "Spreek, vrouw! Omwille van Allah die de zee heeft gespleten en de To-rah heeft geopenbaard, spreek de waarheid! Ken ik jou? En heb ik enige relatie met jou?"

De vrouw zei spijtig: "De waarheid, Moesa, is dat Korach mij veel geld gaf en mij omkocht om jou te belasteren!" Met diepe wroeging toonde zij toen berouw.

Mūsā (as) viel ter aarde.

"Mijn Heer", bad hij. "Straf hen!"

Met dat gebed barstte de grond open en verzwolg Korach en zijn volgelingen, evenals zijn hele vermogen. Ze zonken allemaal naar de bodem van de aarde.

Allah de Almachtige verklaart:

فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِينَ

"Wij hebben zowel hem als zijn huis in de aarde doen verzinken. Hij had geen groepering buiten Allah om hem te helpen, en hij was niet in staat zich te verdedigen. " (Al-Qasas, 28: 81)

Wat Korach (*Karun*) vernietigde was zijn liefde voor de wereld en zijn jaloezie op anderen. De Qur'an leert ons in feite, in de vorm van een gebed, de noodzaak om toevlucht te zoeken tot de Almachtige tegen degenen die gevoelens van jaloezie aanwakkeren:

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ. مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ. وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ.
وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ. وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

"Zeg: "Ik zoek toevlucht tot de Heer van het ochtendgloren, Tegen het kwaad van wat Hij heeft geschapen. En tegen het kwaad van de nacht wanneer deze opdoemt. En tegen het kwaad van de blazers die op de knopen blazen. En tegen het kwaad van een jaloerse, wanneer deze jaloers is."" (Al-Falaq 113, 1-5)

Het enige wat de jaloerse wacht is een nederlaag. Sterker nog, toen het volk het ellendige einde van Korach en zijn mannen zag, hadden ze meteen spijt van wat ze eerder hadden gehoopt.

وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيْكَأَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيْكَأَنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ. تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

"En degenen die zijn positie de dag ervoor nog hadden begeerd, zeiden: "Oh! Allah verruimt de voorziening en beperkt deze voor wie Hij wenst van Zijn dienaren. Indien Allah ons niet genadig was geweest, zou Hij ons ook in de aarde hebben doen verzinken. Oh! De ondankbaren slagen nooit." Dat verblijf van het Hiernamaals, dat bestemmen Wij voor degenen die noch hoogmoedigheid nastreven op aarde noch onheil stichten. Het [goede] einde is voor degenen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheden jegens Allah." (Al-Qasas, 28: 82-83)

Het verhaal van Korach laat de vreselijke uitkomst zien die de jaloerse en arrogante mensen te wachten staat, en degenen die zichzelf verliezen in de wereld en het hiernamaals vergeten.

Ook over het voorval van de laster hebben soefi's gezegd:

Mūsā' (as) hart was gekweld door zijn per ongeluk doden van de bakker terug in Egypte. Zelfs de Almachtige had in zijn gezicht gezegd: "...je hebt iemand gedood!" (Ta Ha, 20: 40). Op een bepaalde manier had de Almachtige hem vermaand voor het doden van de Kopt zonder dat hem dat was verteld of toegestaan.

Het was een doorn in Mūsā' (as) zijde; en er kwam een tijd, dat het zijn hart begon te doorboren. Het was nooit zijn bedoeling om de onderdrukker te spelen. Maar de daad die hij uit zichzelf pleegde, bracht hem uiteindelijk beschuldigingen over dingen die hij nooit gedaan had.

De ouderen hebben daarom gezegd:

"Tenzij je je hartstocht beteugelt om dingen te doen die niet op goddelijke bevelen berusten, zullen ze je met je eigen zwaard opruimen en zul je het slachtoffer worden van je eigen list!"

De ontmoeting met Khidr (as)

In de jaren die volgden op de verdrinking van de Farao in de Rode Zee, boeide Mūsā de luisteraars met zijn welsprekende en hartstochtelijke toespraken. Zijn volk was onder de indruk van zijn kennis en wijsheid. Op een dag vroeg een van hen:

"Profeet van Allah! Is er iemand op deze aarde die meer kennis heeft dan jij?"

"Niet dat ik weet", antwoordde Mūsā (as).

Echter, op het moment dat hij deze woorden uitsprak, werd hem geopenbaard dat:

"Ik heb een dienaar waar de twee zeeën samenkomen, aan wie ik een speciaal soort kennis (ladunni) heb gegeven. Neem een van je uitverkoren volgelingen en ga naar hem toe!"

De persoon waarnaar verwezen werd was Khidr (as).

"Hoe kan ik die persoon vinden, mijn Heer?" vroeg Mūsā (as).

De Almachtige zei hem dat hij een gezouten, dode vis in zijn zadeltas moest doen; en zei dat de plek waar de vis tot leven zou komen en terug in de zee zou springen, de plek was waar Khidr (as) zou wachten.

Mūsā (as) ging onmiddellijk op weg, zijn neef Jozua met zich meenemend.

De Qur'an verhaalt:

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّى أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا

"En [gedenk] toen Mūsā tot zijn jonge assitent zei: "Ik zal doorgaan totdat ik de samenvloeiing van twee zeeën heb bereikt, [als ik die niet bereik] zal ik nog jaren door moeten gaan met zoeken." '" (Al-Kahf, 18: 60)

Een beschrijving van Rumi brengt de wijsheden aan het licht die aan dit incident ten grondslag liggen:

"Luister goed, edelmoedige! Kijk eens wie er zoveel geestelijk enthousiasme toont: een persoon die door Allah is aangesproken! Maar luister naar wat hij zegt:

Ook al heb ik zoveel rangen, ik heb het gevoel dat ik niet besta. Dus, ik zoek Khidr om een licht te schijnen op mijn geest, voor plaatsen aan gene zijde!'

Toen Moesa (as) besloot Khidr te gaan zoeken, riep zijn volk uit:

'Wat, laat jij je volk achter om een man op te sporen die veel lager is dan jij? Jij bent een profeet die bevrijd is van vrees en hoop. Je hoeft je nergens zorgen over te maken. Waarom wil je je tijd en moeite verspillen door hem te zoeken? Wat je zoekt zit

in jezelf. Dat weet je heel goed. Je bent een profeet zo hoog als de hemel. Hoe lang moet jij nog op de grond lopen?'

Maar Moesa (as) zei tegen hen:

'Alsjeblieft, ga niet tussen de zon en de maan staan! Ik ben de sikkel van de profeetschap en hij is de zon van de heiligheid. Er zijn profeten die groter zijn dan ik, maar geen heilige is groter dan Khidr.'

Hij sprak verder:

'Dus, ik zal nu naar de plek gaan waar de twee zeeën samenkomen, om een heilige te vinden die de koning van de tijden is.

Ik zal Khidr gebruiken als middel om de waarheid en wijsheid te bereiken. Ik zal lange afstanden afleggen, als dat nodig is om hem te zien.

Met de wind van goddelijke hulp achter me, zal ik naar hem toe vliegen met vleugels van vastberadenheid. Ik zal hem vinden, ook al kost het me duizenden jaren. Is deze reis het niet waard om dat juweel te vinden?""

❁

Dus, Mūsā (as) en Joshua:

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا

"En toen zij [de plaats] hadden bereikt waar beide [zeeën] samenkomen, vergaten zij hun vis en kon deze direct, vrij wegzwemmen in de zee.." (Al-Kahf, 18: 61)

Volgens één verslag hadden de twee een pauze ingelast en was Mūsā (as) een dutje aan het doen, toen Jozua de vis plotseling weer tot leven zag komen en een plons in de zee maakte. Maar hij vergat het Mūsā te vertellen. Na een tijdje werd Mūsā wakker en spoorde Jozua aan:

"Laten we opschieten. We hebben waarschijnlijk nog een behoorlijke afstand af te leggen!"

Dus liepen ze nog een paar uur, totdat ze onder een boom gingen zitten.

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَـٰذَا نَصَبًا

"Toen zij verder trokken, zei hij tegen zijn jonge assistent: "Breng ons ons middagmaal, want tijdens deze reis van ons hebben wij vele vermoeienissen te verduren gehad." (Al-Kahf, 18: 62)

Toen pas herinnerde Joshua zich.

قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنْسَانِيهُ
إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا. قَالَ ذلِكَ
مَا كُنَّا نَبْغِ فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصًا. فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا
آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا

"Hij [jonge assistent] zei: "Heb je gezien wat er gebeurde toen wij ons naar de rots begaven? Ik had de vis vergeten mee te nemen en niemand anders dan de satan heeft ervoor gezorgd dat ik dat vergat te noemen. En hij [de vis] vond zijn weg naar de zee op een verbazingwekkende manier!" Hij [Mūsā] zei: "Dat is [het teken] waar wij naar zochten." Toen keerden zij terug, hun sporen volgend. Toen vonden zij een dienaar van Onze dienaren [*al-Khiḍr*], aan wie Wij Onze genade [openbaring en profeetschap] hadden getoond en aan wie Wij van Onze kant kennis hadden geschonken. " (Al-Kahf, 18: 63-65)

De Qur'an verwijst naar deze 'kennis van Allah's aanwezigheid' met het woord ladunn. Hieraan dankt de speciale vorm van wijsheid, die in het soefisme 'ladunn' wordt genoemd, haar naam. Soefi kennis is voorbehouden aan bepaalde bekwame mensen. De essentie ervan is vroomheid, terwijl het doel spirituele perfectie (ihsan) is. Met andere woorden, dit soort kennis heeft te maken met het hart. Iedere persoon heeft de verantwoordelijkheid om deze kennis te zoeken, zoveel als zijn aanleg en vermogen toelaten. Men moet zijn capaciteiten ontwikkelen omwille van zijn eigen verlossing. Dit is alleen mogelijk door de ziel te zuiveren en te verfijnen. De wijsheid waarnaar verwezen wordt als ladunn is een kennis die door Allah gegeven wordt aan het einde van deze spirituele training. Het kan niet geleerd worden uit boeken. Dit wordt aangegeven door de manier waarop Allah Khidr (as) beschrijft als bezittend een kennis:

وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا

"…en aan wie Wij van Onze kant kennis hadden geschonken.." (Al-Kahf, 18: 65)

Allah verklaart ook:

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ

"Voldoe aan jullie verantwoordelijkheid jegens Allah; Allah leert jullie dat. Allah heeft kennis van alle dingen.." (Al-Baqarah, 2: 282)

Ali (ra) zou ook gezegd hebben:

"Innerlijke kennis zijn bepaalde geheimen en wijsheden uit de mysteriën van Allah (swt), die Hij in het hart van wie Hij wil inbrengt." *(Al-Suyuti, al-Jami' al-Saghir, II, 52)*

Mūsā (as) vond eindelijk de man die hij moest zoeken, gewikkeld in zijn mantel bovenop een rots. Hij begroette hem en zei:

"Ik ben Mūsā!"

"Dus jij bent de profeet van de zonen en dochters van Israël!", zei Khidr (as).

"Ben jij de man over wie Allah zegt dat hij de meest deskundige is onder alle mannen en vrouwen?" vroeg Mūsā (as) hem.

"Zie je, Moesa", zei hij, "mij is een kennis gegeven die jij niet hebt. En jou is kennis gegeven die ik niet heb!"[86]

Mūsā (as) vroeg Khidr (as) om hem te leren wat hij wist. Dit betekende het leren van de innerlijke wijsheden van gebeurtenissen die vreemd leken voor het blote oog, en onmogelijk te begrijpen door het verstand.

قَالَ لَهُ مُوسَى هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَى أَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا

"Mūsā zei tegen hem: "Mag ik mij bij jou voegen [lett.: jou volgen], opdat jij mij een gedeelte van de kennis onderwijst die naar de waarheid leidt, welke aan jou is onderwezen?" '" (Al-Kahf, 18: 66)

Khidr (as) antwoordde echter:

قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا. وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَى مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا

"Hij antwoordde: "Jij zal met mij niet genoeg geduld kunnen opbrengen, want hoe zal jij kunnen verdragen hetgeen je met jouw kennis niet kan bevatten?" (Al-Kahf, 18: 67-68)

Daarmee had Khidr (as) zijn eerste glimp van inzicht gegeven. Hij informeerde Mūsā (as) over zijn psychologische gesteldheid en zijn eigen gedrag. Uiteindelijk zou zijn diagnose waar blijken te zijn. Mūsā' aandeel in deze reis was het erkennen van zijn plaats en het leren van een les in geduld. Op een bepaalde manier impliceerde Khidr (as):

"Het ligt niet in jouw vermogen om mij te verdragen. Maar het is jullie niet kwalijk genomen, want het hoogste niveau van deze bijzondere kennis is jullie niet gegeven."

86. Zie, al-Bukhari, Tafsir, 18/2, 3, 4; Anbiya, 27; Muslim, Fadail, 170/2380.

Maar Moesa (as) verzekerde hem:

قَالَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا

"Hij [Mūsā] zei: "Je zal mij geduldig vinden, indien Allah dat wil, en ik zal niet ongehoorzaam zijn aan jouw bevel." (Al-Kahf, 18: 69)

Khidr (as) stelde als antwoord een voorwaarde:

"Als jullie mij willen volgen, stel mij dan nergens vragen over, tenzij ik het geheim ervan onthul! Dat wil zeggen, stel zelfs geen vragen, laat staan dat je met mij in discussie gaat!"

قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّى أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا

"Hij zei: "Indien jij je bij mij wil voegen [lett.: volgen], stel mij dan nergens vragen over, totdat ik er zelf tegenover jou over spreek." (Al-Kahf, 18: 70)

Zo begon hun beroemde reis. De Qur'an verklaart hun ongelooflijke reis als volgt:

فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا
لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا. قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا.
قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا

"Daarna trokken ze samen verder, totdat ze zich uiteindelijk aan boord van een boot bevonden. Hij [*al-Khiḍr*] maakte er een gat in, waarop Mūsā uitriep: "Heb jij er een gat in gemaakt om de opvarenden te laten verdrinken? Jij hebt echt een vreselijke daad begaan." Hij zei: "Heb ik jou niet gezegd dat jij met mij niet genoeg geduld zou kunnen opbrengen?" [Mūsā] zei: "Neem het mij niet kwalijk dat ik dat heb vergeten en maak het mij niet te moeilijk." (Al-Kahf, 18: 71-73)

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"En dat was de eerste keer tijdens de reis dat Mūsā (as) vergeetachtig was. Net toen dat gebeurde, kwam er een mus op het dek landen en stak zijn snavel in het water. Khidr (as) zei toen tegen Moesa (as):

'Vergeleken met de kennis van Allah is de gezamenlijke kennis van jou, mij en de hele schepping niet groter dan de druppel die die vogel uit de zee heeft gegrist!'" (Al-Bukhari, Tafsir, 18/2-4)

فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ
لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا. قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِي صَبْرًا. قَالَ إِنْ
سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا

"Ze vervolgden hun weg, totdat ze een jongeling ontmoetten en hij [*al-Khiḍr*] hem [de jongeling] doodde. Mūsā zei: "Heb jij een onschuldige [die niemand heeft vermoord] gedood, [en] niet bij wijze van vergelding voor een [andere, gedode] persoon? Jij hebt iets gruwelijks gedaan." [Hij] zei: "Heb ik jou niet gezegd dat jij met mij niet genoeg geduld zou kunnen opbrengen?" [Mūsā] zei: "Indien ik jou hierna nog iets vraag, dan moet je mij verder geen gezelschap houden. Je hebt al voldoende excuses van mij ontvangen."" (Al-Kahf, 18: 74-76)

Met andere woorden, Mūsā (as) vertelde Khidr (as) dat hij alle mogelijkheden om nog een excuus te maken had uitgeput.

فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا
فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَّ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا.
قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا

"Ze trokken getweeën verder, tot ze uiteindelijk bij de bewoners van een stad kwamen. Ze vroegen hun om voedsel, maar deze [bewoners] weigerden hun [Mūsā en *al-Khiḍr*] gastvrijheid te verlenen. Zij vonden daar een muur, die dreigde in te storten. Hij [al-Khiḍr] zette deze overeind. [Mūsā] zei: "Indien jij het had gewild, had je hiervoor een vergoeding kunnen aannemen." Hij zei: "Dit is dan [het moment van] de scheiding tussen mij en jou. Nu zal ik jou op de hoogte brengen van de uitleg, waarvoor jij geen geduld kon opbrengen. " (Al-Kahf, 18: 77-78)

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا
وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا. وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ
أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا. فَأَرَدْنَا أَنْ
يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا.

"Wat de boot betreft, deze behoorde toe aan arme mensen die op zee werkten. Ik wilde haar beschadigen, want een eindje verder wachtte een koning, die alle schepen met geweld in beslag neemt. En wat de jongeling betreft, zijn ouders zijn gelovigen en Wij maakten ons zorgen dat hij schande over hen zou brengen, door zijn opstandigheid en zijn ondankbaarheid. [Op deze manier] wensten Wij

dat hun Heer hun in zijn plaats een beter [kind] zou schenken, zuiverder en dichter bij zachtmoedigheid.." (Al-Kahf, 18: 79-81)

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا

"En wat de muur betreft, deze behoorde toe aan twee weesjongens in de stad en daaronder bevond zich een schat, [bestemd] voor hen. Hun vader is een oprechte man geweest. Daarom wenste jouw Heer, dat zij volwassen zouden worden en hun schat zouden opgraven, bij wijze van genade van jouw Heer. Dit alles deed ik niet uit eigen beweging. Dit is de betekenis [interpretatie] van hetgeen waar jij geen geduld voor kon opbrengen." (Al-Kahf, 18: 82)

Over de schat die in de muur verborgen was, vertelt Abu Dharr (ra) het volgende van de Profeet (vzmh):

"De schat die Allah (swt) noemde was een gouden tablet, recht en glad, waarop de woorden stonden:

'Ik ben verbaasd over een persoon die radeloos en depressief wordt, ook al gelooft hij in het lot. Ik ben verbaasd over een persoon die in staat is om te lachen, ook al herinnert hij zich de hel. En ik ben verbaasd over een persoon die onnadenkend is, ook al herinnert hij zich de dood. Er is geen god dan Allah en Mohammed is Zijn boodschapper.'" (Ibn Kathir, Qisasu'l Anbiya, p. 424)

❁

Het lijkt er dus op dat vragen in het algemeen als de helft van kennis worden beschouwd, maar dat ze verboden zijn als het gaat om de kennis van ladunn. Hier wordt het ego niet zozeer getraind om proactief te worden, maar eerder om spiritueel bekwaam te worden.

Om een voorbeeld te geven om de bovenstaande ontmoeting uit te leggen: de kennis en expertise van Sinan de Architect waren groter dan die van alle ambachtslieden die aan de bouw van de Suleymaniye Moskee werkten. Maar het is nog steeds geen fout van Sinan dat hij de kunst van het verwerken van marmer niet zo goed kende als een marmersnijder. Uiteindelijk staan de ambachtslieden allemaal onder het bevel van Sinan.

Dus, hoewel het misschien opmerkelijk is dat een profeet van het kaliber van Mūsā (as) werd verteld om kennis te zoeken bij Khidr (as), is het niet onredelijk. Het is geen tekortkoming van Mūsā (as) dat hem geadviseerd werd om de kennis van ladunn bij zijn meester te zoeken. Het was ook om Moesa (as) te laten zien dat hij

slechts zoveel wist als door Allah was onderwezen en dat er vele andere wetenschappen waren die hij niet beheerste. En het feit dat Mūsā (vzmh) deze kennis moest verwerven van iemand onder hem, laat ook zien dat zelfs profeten hulpeloos zijn in het aangezicht van wat ze niet weten. Alleen de Profeet (vzmh), die treffend beschreven wordt als Dhulja-nahayn, 'de tweevleugelige', zou de uiterlijke kennis van Mūsā (as) en innerlijke kennis van Khidr (as) combineren. Dit was dus ook om hen beiden een idee te geven van de grootsheid en perfectie van de rang van de uiteindelijke profeet die zou komen. En dit is de subtielere wijsheid achter de ontmoeting.

Het verhaal van Khidr (as) laat ook zien dat de menselijke geest alleen iets of een gebeurtenis kan begrijpen als het de oorzaak en de reden kent. Zonder deze kennis tast de geest in het duister over de wijsheid die aan de gebeurtenis ten grondslag ligt en kan hij deze niet in perspectief plaatsen.

Aan de andere kant was Mūsā (as) een profeet die een wet (sharia) had om te handhaven en toe te passen, terwijl Khidr (as) handelde in overeenstemming met de speciale soort kennis die hij had gekregen. Dus Mūsā (as) bleef Khidr (as) terechtwijzen, alleen omdat hij gevoelig was om de grenzen van de goddelijke wet te beschermen. Hij was alleen verantwoordelijk voor de uiterlijke stand van zaken, en zijn kennis was gebonden aan het heden, het hier-en-nu. En hij beoordeelde zaken in dat perspectief.

Maar door zijn kennis van ladunn had Khidr (as) inzicht in de toekomst en wist hij hoe de dingen op de lange termijn zouden aflopen. En in zekere zin liet hij Mūsā (as) naar het scherm van het lot kijken en het zelf zien. Er is dus echt geen tegenspraak tussen hun schijnbaar tegenstrijdige benaderingen. Khidr (as) handelde simpelweg volgens een kennis die de rede en het oordeel tartte.

Het is dus duidelijk dat er waarheden in het universum zijn die onmogelijk te bevatten zijn met rede. Het is daarom niet juist om alleen op de rede te vertrouwen om de waarheid te vinden. Net zoals ogen alleen kunnen zien tot een bepaalde afstand en oren alleen geluiden kunnen horen binnen een bepaald bereik, heeft de menselijke geest ook zijn grenzen in het begrijpen van gebeurtenissen en het begrijpen van de waarheid. Zodra de rede die grens overschrijdt, valt het begrip volledig weg en op dat moment moet het hart zich overgeven aan de Waarheid.

Ghazzali realiseerde zich dat het onmogelijk was om goddelijke mysteries te ontsluieren door middel van de rede, omdat er een punt kwam waarop de rede niet verder kon. Daarom was het noodzakelijk om de rest van de reis met het hart te maken.

In zijn belangrijkste werk, De incoherentie van de filosofen, legt Ghazzali de zwakte van de rede bloot door de argumenten van de filosofen te weerleggen. En daar verklaart hij zijn eigen geestesgesteldheid:

"Ik rekte mijn rede zo ver op dat ze bijna openscheurde, en realiseerde me dat ze na een bepaald punt gewoon niet verder komt. En toen begreep ik dat er geen andere manier is om goddelijke mysteries te begrijpen en te ontrafelen dan door spirituele inspiratie te zoeken bij de Profeet (vzmh).

Dus bad ik en smeekte ik de Almachtige. En na jaren van contemplatie, onthouding en dhikr, bereikte ik de spiritualiteit van de Profeet (vzmh) en werd gered."

In feite is dit hoe de gebeurtenissen in het verhaal van Khidr (as) eruit zien voor het blote verstand:

Aan de oppervlakte was het maken van een gat in het schip tirannie jegens de arme eigenaren. Maar in werkelijkheid was het om te voorkomen dat hun enige middel van bestaan in handen van tirannen zou vallen.

Opnieuw was het doden van de jongen op het eerste gezicht moord. Maar in wezen was het om zowel de jongen als zijn ouders te redden van eeuwige ontreddering.

Het lijkt ook onlogisch voor het tweetal om een muur te repareren in een stad, waar ze in feite uit moesten. Maar het was alleen maar om te verbergen en te beschermen wat rechtmatig toebehoorde aan twee onschuldige wezen.

De antwoorden op deze raadsels worden alleen opgelost door kennis van ladunn, een wetenschap van het hart. Om dezelfde reden kan het geheim van het lot niet alleen met rede worden onthuld. Het begrijpen van het mysterie van het lot gaat de mogelijkheden van het verstand ver te boven.

Over dit verhaal heeft de Profeet (vzmh) gezegd:

"Moge Allah genade hebben met de zoon van Imran, Mūsā! Wie weet hoeveel bizarre en buitengewone dingen Khidr hem nog had kunnen leren, als hij maar geduldig was gebleven!" (Al-Bukhari, Anbiya, 27; Ahmad ibn Hanbal, V, 118)

Rumi geeft een prachtig voorbeeld om te laten zien hoe dit speciale soort wijsheid een kwestie van voorzienigheid is en alleen gegeven wordt aan degenen met een bekwaam hart:

"Het was alleen Yaʿqūb (as) die de buitengewoonheid in het gezicht van Yūsuf (as) zag. De broers waren niet in staat om dat licht te zien. Hun harten waren ver verwijderd van wat nodig was om Yūsuf te zien zoals hij werkelijk was.

Het voedsel voor de geest is liefde, terwijl de ziel alleen hunkert naar voedsel.

En toen Jakob (as) zijn eigen kwaliteiten in Yūsuf (as) zag, neigde zijn hart naar hem toe.

Voor Jakob (as) had Yūsuf (as) een bepaalde aantrekkingskracht. Daarom was hij in staat om zijn overhemd van een grote afstand te ruiken. Maar de broer, die het hemd helemaal uit Egypte bracht, kon het niet ruiken.

Menig geleerde heeft geen aandeel in de wijsheid. Hij heeft alle kennis in zijn geheugen opgeslagen, maar is niet in staat om zich aan de Heer te binden."[87]

Drie goede mannen

De Israëlieten hadden ook rechtschapen mensen. Drie van hen komen voor in het onderstaande verhaal van de Profeet (vzmh):

"Voor jullie tijd leefden er drie mannen die samen op reis gingen. Het werd donker en ze gingen een grot binnen om de nacht door te brengen. Toen rolde er een rots naar beneden van de berg en blokkeerde hun uitgang.

Nadat ze hadden besproken wat ze moesten doen, besloten ze dat niets hen kon redden behalve bidden tot de Heer met een vermelding van de goede daden die ze in het verleden hadden gedaan.

Dus bad de eerste:

'Mijn Heer! Ik had een bejaarde vader en moeder. Ik gaf mijn kinderen of vee nooit te eten voordat ik hen te eten gaf. Op een dag was ik afgedwaald om hout te sprokkelen. En tegen de tijd dat ik terugkwam, was het nacht en mijn ouders sliepen vast. Ik maakte nog steeds eten voor ze klaar. Maar ik twijfelde of ik ze wakker zou maken. Uiteindelijk besloot ik dat ik dat beter niet kon doen. Maar tegelijkertijd voelde ik me niet op mijn gemak om mijn kinderen eerder te eten te geven dan zij. Dus wachtte ik de hele nacht met een kom melk in mijn hand tot ze wakker werden. Mijn kinderen trokken aan mijn benen, huilend van de honger. Toen brak de ochtend aan. Mijn ouders werden wakker en kregen hun melk.

Mijn Heer! Als ik dat alleen voor U heb gedaan, haal dan alstublieft deze rots uit onze weg!'

De rots maakte toen een beetje plaats, maar de opening was nog steeds te klein om erdoor te gaan.

De tweede man bad toen:

'Mijn Heer! Mijn oom had een dochter. Ik hield zoveel van haar als een man van een vrouw kan houden. Ik wilde bij haar zijn, maar zij weigerde. Een paar jaar later was er droogte en ze kwam naar me toe voor hulp. Ik zei haar dat ik haar 100 munten zou geven als ze zich aan mij zou overgeven. Ze was hulpeloos en had geen andere

87. Zie voor meer informatie hierover Osman Nuri Topbas, *Îmandan İhsana Tasavvuf,* p. 341-368.

keuze dan akkoord te gaan. Toen was het zover, we waren alleen en net toen ik haar wilde pakken, zei ze:

'Vrees Allah en dwing me niet zonder recht!'

Jouw angst overviel me toen en ik trok me terug van de vrouw van wie ik hield, ook al was ze in het nauw gedreven. En ik gaf haar het geld dat ik had gegeven.

Mijn Heer! Als ik dat alleen omwille van U deed, laat deze rots dan wijken!'

De rots bewoog, maar de opening was nog steeds te klein om er doorheen te gaan.

En toen bad de derde man:

'Mijn Heer! Ik heb een paar arbeiders ingehuurd om een klus te klaren en ik heb ze allemaal betaald. Maar een van hen vertrok zonder zijn loon te innen. Dus heb ik zijn geld geïnvesteerd en het voor hem vermeerderd. Na enige tijd kwam de man terug om zijn loon te vragen. Ik zei tegen hem:

'Deze kamelen, koeien en schapen die je ziet zijn de opbrengst van je loon. Neem ze allemaal. Ze zijn van jou!'

Neem je me in de maling?" vroeg de man.

Ik vertel je alleen de waarheid', verzekerde ik hem.

De man ging weg en nam al het vee mee. Hij liet er niet één achter.

Mijn Heer! Als ik dat alleen maar voor U deed, neem dan deze rots weg uit de mond van de grot!'

Uiteindelijk gleed de rots weg en de mannen vervolgden hun reis." (Al-Bukhari, Buyu, 98; Ijarah, 12, Muslim, Dhikr, 100)

❁

Dit dient als bewijs voor de soefi praktijk van het zoeken van hulp (tawassul) door goede daden. Vanuit een ander gezichtspunt laat het ook zien dat genade komt voor degenen die het behagen van Allah boven alles stellen.

Daarom moet een persoon zijn eigen verlangens vermijden en in plaats daarvan de bevelen van zijn Schepper opvolgen. Hij moet zich tevreden onderwerpen aan Allah's wil, want tevredenheid en onderwerping zijn de ultieme vruchten van liefde.

De grootste rang die een persoon ooit zou kunnen bereiken, is dat Allah tevreden met hem is. En in essentie is dit gewoon een beloning voor het tevreden zijn met Allah.

De Qur'an beschrijft dit als:

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ

"Allah is zeer ingenomen met hen en zij zijn zeer ingenomen met Hem. " (Al-Bayyinah, 98: 8)

En dit is een geestestoestand die alleen de rechtvaardigen hebben.

Mūsā' (as) buur(man) in het Paradijs

Er wordt verhaald dat Mūsā (as) op een dag tot Allah bad en vroeg: "Mijn Heer, wie zal mijn naaste in de hemel zijn?"

Er werd hem gezegd:

"Een slager die in die-en-die plaats woont, die dicht bij mij is. Maar behalve dat hij slager is, heeft hij nog een andere, belangrijkere baan, waardoor hij niet zou komen als jij hem zou uitnodigen. Die man, Moesa, zal jullie eeuwige buurman zijn!"

Opnieuw ging Mūsā (as) op weg om hem te ontmoeten. Hij kwam aan bij de winkel van de man en zonder zijn identiteit bekend te maken zei hij:

"Ik ben bij u gekomen als gast!"

De slager zag dat de gast een troostende uitdrukking had die anders was dan de rest. Hij verwelkomde hem met een warme glimlach en nam hem mee naar zijn huis. Hij bracht Moesa (as) onder in het meest comfortabele deel van zijn huis en bood hem vlees aan dat hij met zijn eigen handen had gekookt. Hij drong er toen bij Mūsā (as) op aan om te gaan eten zonder op hem te wachten, want hij had een zeer belangrijke taak te vervullen. Ondertussen sneed hij een deel van het gekookte vlees in hele fijne stukjes. Toen stond hij op en liet voorzichtig een gevlochten mand die aan de muur hing naar beneden zakken. Daarin zat een tengere vrouw, die van ouderdom bijna zo klein als een vogel was geworden. Toen begon hij haar de kleine stukjes vlees te voeren die hij had klaargemaakt. Na de maaltijd veegde hij zachtjes haar mond af en maakte haar schoon. Daarna knuffelde en streelde hij haar als een baby en legde haar voorzichtig terug in de mand. Al die tijd mompelde de oude vrouw een paar woorden, bijna onhoorbaar en zeker niet te verstaan.

Mūsā had dezelfde mand in de slagerij van de man gezien. Hij keek nieuwsgierig toe.

Toen de slager terugkwam, merkte hij dat Mūsā (as) nog niet was begonnen met eten.

"Waarom ben je nog niet begonnen, mijn beste vriend?" vroeg hij joviaal.

"Ik zal niet beginnen", zei Mūsā (as), "totdat je me het geheim van die gevlochten mand uitlegt."

"Die vrouw in de mand", zei de slager, "is mijn moeder. Ze is oud en zwak en ik heb niemand om voor haar te zorgen. Soms moet ik haar alleen laten. Maar ik maak me zorgen dat een kruipend beestje of ander ongedierte haar lastig zal vallen. Dus leg ik haar in dat mandje en hang het aan de muur. Soms neem ik haar mee naar de winkel. Mijn hele gemoedsrust komt voort uit het feit dat ik voor haar zorg. Ik maak twee maaltijden per dag voor haar klaar en zorg voor al haar behoeften, met heel mijn hart en ziel!"

"Ze bleef iets mompelen. Wat zei ze?" vroeg Mūsā (as).

De slager antwoordde: "Elke keer als ik haar verzorg, bidt ze: 'Moge jij een buur van Mūsā worden in het paradijs!' Ik glimlach elke keer als ik dat hoor, om te bedenken hoe vergezocht het zou zijn voor een gewone man als ik om een buurman te zijn van zo'n grote profeet."

Het was toen dat Mūsā (as) zijn identiteit onthulde.

"Wel, mijn goede vriend, ik ben Mūsā! De Heer heeft mij naar jou gestuurd, zodat ik mijn naaste in het paradijs kan ontmoeten. En ik zie nu de daad die jou daarheen heeft gebracht!"

De slager liet tranen van vreugde en kuste de handen van Mūsā uit respect en opwinding. Samen gingen ze rustig en comfortabel eten.

De deugden en verschijning van Mūsā (as)

Over hem heeft de Almachtige verklaard:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَى
فَبَرَّأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا

"O jullie die geloven! Wees niet zoals degenen die Mūsā hebben gekwetst! Allah zuiverde hem van hetgeen zij zeiden. En hij stond in [hoog] aanzien bij Allah.." (Al-Ahzab, 33: 69)

Mūsā (as) is een profeet van hoge eer en waarde in de ogen van Allah.

Een aanwijzing daarvoor is dat hij voorspraak deed namens zijn broer Hārūn (as) en tot Allah bad om hem tot zijn helper te maken. Allah aanvaardde zijn gebed onmiddellijk en maakte Hārūn (as) naast hem tot profeet.

De Qur'an zegt:

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا

"Wij hebben hem, vanuit Onze barmhartigheid, zijn broeder Hārūn als een profeet geschonken.." (Maryam, 19: 53)

Abdullah ibn Umar (ra) vertelt dat de Profeet (vzmh) eens wat spullen onder de mensen verdeelde, toen een man, ongelukkig met wat hij kreeg, terugriep: "Dit is een oneerlijke verdeling die geen rekening heeft gehouden met Allah's welbehagen!"

Toen dit nieuws aan de Profeet (vzmh) werd overgeleverd, werd hij zichtbaar boos, en zei:

"Moge Allah Mūsā genadig zijn! Hij bleef geduldig, ondanks dat hij veel meer moest verdragen dan dit." *(Al-Bukhari, Anbiya, 28)*

Mūsā (as) is prominent aanwezig in de Qur'an en bij vele gelegenheden wordt zijn naam genoemd naast die van de Profeet (as). En op dezelfde manier wordt de Torah vaak geciteerd naast de Qur'an zelf.

Over het uiterlijk van Mūsā (as) vertelt Ibn Abbas (ra) het volgende van de Profeet (vzmh):

"Ik zag Maria's zoon Jezus, Mūsā en Ibrāhīm. Jezus had een rode huidskleur, krullend haar en een brede borstkas. Mūsā was een logge man met steil haar.'

De metgezellen vroegen toen naar Ibrāhīm(as). De Profeet (vzmh) zei toen:

'Kijk maar naar zijn vriend'.

Hij verwees naar zichzelf." (Ahmad ibn Hanbal, Musnad, I, 296)

Er zijn verschillende verslagen over zijn dood. De meest geaccepteerde is dat hij overleed op de leeftijd van 120 jaar en werd begraven in de buurt van Jeruzalem.

Vrede zij met hem…

JODENDOM VAN VANDAAG

De opvatting van het jodendom over God

Joden zeggen dat ze in één God geloven. Bepaalde delen van de Torah die vandaag de dag in omloop zijn, laten echter zien dat hun geloof in God besmet is met antropomorfisme, waarbij goden worden geacht op mensen of andere geschapen wezens te lijken. Dit staat haaks op het geloof dat God transcendent is en de verbeelding te boven gaat.

In het Jodendom draagt God de namen Jahweh en Elohim. Joodse schriftgeleerden verwijzen naar de delen van de Torah waarin de naam Jahweh voorkomt, als Jahwistische teksten. Er wordt aangenomen dat deze rond de 10e eeuw voor Christus zijn geschreven en ze stellen duidelijk een antropomorfe god voor. Op dezelfde manier staan de delen van de Torah die de naam Elohim vermelden bekend als Elohisteksten. Rapporten zeggen dat deze rond de 7e eeuw voor Christus werden geschreven en later werden samengevoegd met de andere delen om de Torah te vormen zoals we die vandaag de dag kennen.

Voor Joden is Jahweh ook een nationale god. Jahweh koos exclusief de Joodse natie en heeft Zijn belangen en gunsten alleen aan hen voorbehouden. Er zijn weliswaar ook andere volken en wezens geschapen, maar zij hebben geen waarde zoals de Joden. Door dit geloof is het Jodendom niet in staat om een universele wereldorde te vestigen die de hele mensheid in gelijke mate zou kunnen omvatten.

Latere Joodse geleerden hebben gezegd dat de voorstelling van God in de Torah dat Hij menselijke trekken heeft, geïnterpreteerd moet worden in het licht van de metafoor. Zij zeggen dat het alleen was omdat God met Joden wilde communiceren op een manier die zij konden begrijpen; en dat het daarom alleen maar natuurlijk is dat God wordt beschreven door middel van antropomorfe eigenschappen.

Toch zijn er te veel passages in de hedendaagse Torah die de bovenstaande benadering tegenspreken, in die zin dat ze God afbeelden als iemand die niet alleen menselijke kwaliteiten heeft, maar ook tekortkomingen. Enkele voorbeelden zijn:

Nadat Hij de mensen zoveel kwaad heeft zien begaan, heeft God spijt dat Hij hen ooit geschapen heeft en vernietigt Hij hen met de Grote Zondvloed. Deze keer heeft hij echter wroeging over de vernietiging en belooft hij om nooit meer hetzelfde te doen. (Genesis, 6/5-7; 8/21-22)

Hier worden aan God menselijke tekortkomingen toegeschreven, zoals dwalen en wroeging.

Op dezelfde manier besluit God, wanneer de Israëlieten tegen Hem in opstand komen, hen volledig te vernietigen. Desondanks komen de profeten tussenbeide en proberen God ervan te overtuigen om er niet mee door te gaan. God verandert niet alleen van gedachten, maar betreurt het ook ten zeerste dat Hij er überhaupt aan gedacht heeft om hen te vernietigen. (Exodus, 37/9-12, 14; Amos, 7/2-6)

Bovendien reageert God in het boek Jeremia op de eindeloze opstandigheid van de Israëlieten met de woorden:

"Ik ben moe van het berouw!"[88] (Jeremiah, 15/6)

Nogmaals, de woorden:

"De Heer maakte de hemelen en de aarde in zes dagen, en rustte op de zevende." (Genesis, 2/3) Dit is weer een voorbeeld van het toeschrijven van zwakheid aan God.

Het is een feit dat rusten, spijt hebben of vermoeidheid tekortkomingen zijn die alleen kunnen toebehoren aan geschapen wezens, zoals mensen en dieren.

Wat nog meer bizar is, is dat de Torah van vandaag de onderstaande passage bevat, die echt niet thuishoort in een boek dat beweert zijn bron te hebben in goddelijke openbaring:

"De zonen van God zagen dat de dochters van de mensen mooi waren, en zij trouwden met ieder van hen die zij verkozen." (Genesis, 6/2)

Het boek Genesis vertelt ook hoe God, vergezeld door twee engelen, Ibrāhīmopzoekt, met hem eet, zijn voeten wast en uitrust. Daarna stuurt God de engelen om Sodom en Gomorra te vernietigen, maar hij aarzelt om dit aan Ibrāhīmte vertellen. Nadat hij erover heeft nagedacht, besluit hij het hem te vertellen. Daarna onderhandelt Ibrāhīmlang met God om hem ervan te overtuigen Sodom en Gomorra niet te vernietigen vanwege de goede mensen daar. (Genesis, 18/1-15)

De Torah vertelt ook een merkwaardig verhaal over de strijd van Jakob met Jahweh. Jakob keert met zijn familie terug van het dorp van zijn oom naar Kanaän. Terwijl ze door de woestijn trekken, wordt Jakob onderschept door een man, met wie hij worstelt tot het ochtendgloren.

Tegen het einde realiseert de man zich echter dat hij Jakob niet kan verslaan en zegt:

88. Sommige latere versies van het Oude Testament vertalen dit als, "Ik ben het beu om medelijden te tonen."

"Van nu af aan zul je niet bekend staan als Jakob, maar als Israël; want je hebt geworsteld met God en mensen, en ze allebei verslagen!" (Genesis, 32/22-32)

De Torah zegt ook dat Jakob de kom van zijn dijbeen verwondde tijdens het gevecht. Daarom eten Joden de pees van het dijbeen niet op vlees.

Het feit dat God een menselijke gedaante aanneemt om met Jakob te worstelen is duidelijk antropomorf. Dit duidt op een geloof dat ver af staat van tawhid. Het is een geloof dat impliceert dat God onvolmaakt is en gebreken in zich draagt.

Een soortgelijke opvatting is ook te vinden in het hindoeïsme, dat stelt dat god op aarde verschijnt in de vorm van een mens of dier. Hindoes noemen dit een 'avatar'.

Joodse schriftgeleerden hebben geprobeerd om verschillende lezingen van deze passages in het Oude Testament aan te bieden. De interpretaties van de Torah zeggen dat de man met wie Jakob worstelde niet God was, maar eerder een engel die als God verscheen. Maar zelfs dit veronderstelt dat een geschapen wezen de macht heeft om Gods gedaante aan te nemen. Men zou dat onmogelijk kunnen interpreteren.

De Tora citeert verder Jakob als zou hij gezegd hebben:

"Ik heb God van aangezicht tot aangezicht gezien en toch is mijn leven gespaard gebleven" (Genesis, 32/30), wat opnieuw elke interpretatie tart. Hier is de betekenis te duidelijk om opnieuw te moeten worden gelezen. Het is ook onduidelijk waarom de Torah over dit vermeende incident spreekt. Hoewel elk verhaal een doel moet dienen, is het onduidelijk welk doel dit verhaal precies dient.

Zoals hierboven vermeld, schetst de Torah een beeld van een god die verre van transcendent is en behept met menselijke gebreken. Hieronder staan nog een paar voorbeelden:

"Mūsā hoorde alle families in de deuropeningen van hun tenten staan janken, en de Heer werd ontzettend boos. Mūsā was ook erg geërgerd. Mūsā zei tegen de Heer:

Waarom behandelt u mij, uw dienaar, zo hard? Wees mij genadig! Waar heb ik de last van al die mensen aan verdiend? Heb ik ze gebaard? Heb ik ze op de wereld gezet? Waarom zei je dat ik ze in mijn armen moest dragen zoals een moeder een zogende baby draagt? Hoe kan ik hen dragen naar het land waarvan U gezworen hebt dat het hun voorouders zou geven? Waar moet ik vlees vandaan halen voor al deze mensen? Ze blijven maar tegen me zeuren en zeggen: "Geef ons vlees te eten! Ik kan al deze mensen niet alleen dragen! De last is veel te zwaar! Als je me zo wilt behandelen, dood me dan maar. Doe me een plezier en bespaar me deze ellende!" (Numbers, 11/10-15)

Deze passages schrijven tirannie aan God toe en portretteren Mūsā ook als een opstandige houding, terwijl hij nederig tot de Heer zou moeten bidden. Hoe valt dit te rijmen met een boek dat beweert een goddelijke oorsprong te hebben?

Vergelijkbaar is ook de onderstaande passage:

"Toen hoorden Adam en zijn vrouw het geluid van de Heer toen hij in de koelte van de dag in de tuin wandelde, en zij verborgen zich voor de Heer tussen de bomen van de tuin. Toen de Heer hen echter niet kon zien, riep hij naar Adam: 'Waar ben je?' Hij antwoordde: 'Ik hoorde je in de tuin en ik was bang omdat ik naakt was; daarom verstopte ik me.'" (Genesis, 3/8-10)

Al deze passages kunnen vele malen geïnterpreteerd worden. Maar ze zullen niets anders doen dan bevestigen dat de Torah veranderd en vervormd is.

Veel schriftgeleerden zeggen tegenwoordig dat de antropomorfe opvatting van God in de Torah beïnvloed werd door de heidense godheden van het oude Egypte en Babylonië, en dat deze overtuigingen niet alleen een indruk achterlieten op de Joden in het algemeen, maar ook op de auteurs van de Torah.

De Torah

Tegenwoordig verwijst de Torah naar de eerste vijf boeken van het Oude Testament: *Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri* en *Deuteronomium*. Samen vormen ze het belangrijkste deel van het heilige boek van de Joden.

Deze boeken geven een verslag van de geschiedenis, vanaf de schepping tot aan de dood van Mūsā (as). Ze bevatten ook regels met betrekking tot de religieuze wet.

Maar het laatste hoofdstuk van Deuteronomium spreekt ook over de dood van Mūsā (as), zijn begrafenis en de rouw van zijn volk. Dus, gezien het feit dat de Torah aan Mūsā (as) werd geopenbaard toen hij nog leefde, hoe kan het boek dan een gebeurtenis beschrijven voordat deze heeft plaatsgevonden?

Joden bieden opnieuw een interpretatie. Sommigen zeggen dat God deze gebeurtenissen aan Mūsā (as) meedeelde en dat hij ze opschreef in de Torah voordat hij stierf. Anderen zeggen dat deze werden opgeschreven door Jozua, die de leider van de Israëlieten werd nadat Mūsā (as) was overleden.

Het tweede deel van het Joodse heilige boek dat na de Torah komt, staat bekend als Nevi'im, wat 'profeten' betekent. Dit bevat eenentwintig boeken. Er is ook nog een derde deel, Ketuvim, wat 'geschriften' betekent, dat nog eens dertien delen bevat. Met de Torah (5), Nevi'im (21) en Ketuvim (13) heeft het Joodse heilige boek dus in totaal 39 delen. Joden noemen deze verzameling Tenach (T=Torah, N=Nevi'im en K=Ketuvim). Christenen noemen het het Oude Testament.

Het aantal van negenendertig is volgens de christenen. De Joden erkennen deze verzameling als bestaande uit vierentwintig delen of zelfs tweeëntwintig, wat hetzelfde is als het aantal letters in het Hebreeuwse alfabet. Toch erkennen zowel de Joden als de Christenen in essentie dezelfde inhoud. Het verschil in telling komt

alleen voort uit het feit dat Christenen elk deel als een apart boek zien, terwijl Joden een aantal hoofdstukken samenvoegen en als één boek beschouwen.

Er wordt gezegd dat de delen die op de Torah volgen, zijn toegevoegd in de tijd van de profeten die na Mūsā (as) kwamen: Boek van Joshua, van Samuel, enzovoort. Dit ging zo door tot het aantal boeken op 39 kwam.

Pas rond 90 en 100 na Christus, tijdens het Concilie van Jamnia, werd het Oude Testament, inclusief de Torah, voltooid en officieel geaccepteerd. Dit is ongeveer 1300 jaar na Mūsā (as). In Jamnia werd het huidige Oude Testament uit vele andere kopieën gekozen en heilig verklaard.

De Talmoed

Joden geloven dat Mūsā naast de geschreven Torah ook een mondelinge openbaring van God heeft ontvangen, de Talmoed. Joden zien de Talmoed in hetzelfde licht als de Torah, en ze beschouwen iemand niet als een echte Jood als hij er niet in gelooft.

De Talmoed bestaat uit interpretaties en verduidelijkingen van de Torah die aan Mūsā wordt toegeschreven. In het begin werden deze interpretaties mondeling doorgegeven. Later werden ze opgeschreven en de Misjna genoemd. Deze bevatte uitleg over hoe religieuze geboden in de praktijk moesten worden gebracht. Religieuze scholen in Palestina en Babylonië werkten verder aan de Misjna om de Talmoed te produceren. En vandaag de dag zijn er daar twee van: de Jeruzalemse Talmoed en de Babylonische Talmoed. Deze werden samengesteld in de 4e en 5e eeuw na Christus.

Letterlijk betekent Misjna herhalen, terwijl Talmoed instrueren betekent. Vanuit dat gezichtspunt is Talmoed een verzameling instructies over hoe de geboden van de Torah moeten worden uitgevoerd, waarbij de regels zeer algemeen zijn. De Torah zegt bijvoorbeeld:

"Je zult je land niet inzaaien op het zevende jaar!"

Of: "Je zult niet werken op zaterdag!"

Toch geeft het geen verdere details. En dat is waar de Talmoed om de hoek komt kijken.

Het is echter niet alleen de manier waarop de Talmoed is samengesteld, die een zware menselijke tussenkomst laat zien. Het blijkt ook uit de inhoud van de Talmoed.

De Talmoed wordt gedomineerd door het idee dat Joden het superieure ras zijn. De 'Tien Geboden' binden alleen de Joden en hebben geen betekenis voor andere mensen.

Dit is ook het leidende thema van alle Joodse heilige boeken: dat Joden Gods uitverkoren volk zijn. In het verslag van de geschiedenis dat in het Oude Testament wordt gegeven, staat dit de boodschap die overgebracht moet worden in de weg. Het

meest in het oog springende voorbeeld is het feit dat de verhalen overspoeld worden met te veel details, met lange en vervelende genealogieën. In één woord, het Joodse heilige boek is de geschiedenis van de Joden en het verhaal van hun interactie met God. Het jodendom is een nationale religie, verstoken van de kracht om de hele mensheid naar geluk te leiden en niet in staat om een universele religie te worden.

De opvatting van profeetschap

Het Jodendom heeft in totaal achtenveertig profeten. De eerste van hen was Ibrāhīm; en er zijn geen profeten vóór hem. Van deze achtenveertig profeten staan er zestien bekend als canonieke profeten, die in het Oude Testament worden erkend als schriftgeleerden of schrijvers. Zeven van hen zijn vrouwen.

De Torah zegt dat er zowel ware profeten als valse zijn. Naast deze achtenveertig profeten, zijn degenen die de claim maken valse profeten. De Joden erkennen hen niet.

Volgens het Jodendom:

Een ware profeet moet mensen oproepen om God te dienen en mag geen andere godheid volgen dan God zelf. (Jeremiah, 14/14, 23/21, 32)

Een ware profeet moet ook nieuws geven over de toekomst, en zijn voorspellingen moeten juist blijken te zijn. (Deuteronomy, 18/20-22)

Daarnaast zijn er geen andere voorwaarden om een profeet te zijn, zoals de vijf eigenschappen die door de Islam zijn vastgelegd. Een Joodse profeet kan dus bedrieglijk zijn, een tiran, ongeoorloofde seksuele handelingen verrichten, liegen of een egoïst zijn die alleen aan zijn eigen voordeel denkt, enzovoort.

En in feite is de manier waarop Joden over hun profeten spreken in tegenspraak met de twee bovenstaande voorwaarden. Bijvoorbeeld, de Torah van vandaag beschuldigt profeet Hārūn ervan dat hij het gouden kalf maakte en de mensen beval het te aanbidden (Exodus. 32/1-5, 24, 35). De Joden zien Hārūn niet zozeer als een profeet, maar als een helper van Mūsā en een priester. Hoewel ze dit verklaren door te zeggen dat Hārūn door zijn volk werd gedwongen en onder druk werd gezet om het gouden kalf te maken, is dit nog steeds niet te rijmen met het idee van profeetschap. Profeten staan onwrikbaar voor de waarheid en krijgen daarbij steun van God. De Heilige Qur'an heeft deze laster tegen Hārūn (as) streng verworpen en de ware versie van de gebeurtenissen gegeven. Hārūn (as) was geen afgodenmaker. Hij was eerder een profeet die probeerde het maken ervan tegen te houden, waarvoor hij bijna gelyncht werd tot de dood erop volgde door een menigte Israëlieten die naar het heidendom neigden.[89]

89. Zie, Al-Araf, 7: 150; Ta Ha, 20: 90-94.

Dus, net als het geloof in God, zit de Judese opvatting over profeetschap vol met eigenaardigheden. Het kent bepaalde eigenschappen toe aan profeten die hun aard tarten. Adam (as), Idrīs (as), Nūḥ (as) en anderen worden niet eens als profeten beschouwd, maar worden gezien als dragers van een mindere taak; hoewel het Boek Exodus zegt dat zij keer op keer goddelijke openbaring ontvingen. Op dezelfde manier worden Dāwūd (as) en Sulaymān (as) alleen als koningen erkend, maar ook zij krijgen soms boodschappen van God.

Joden schrijven ook bizarre en onacceptabele handelingen toe aan profeten.

Nūḥ wordt na de Grote Zondvloed afgeschilderd als een alcoholist, die druiven kweekt en daar wijn van maakt om te drinken. Op een dag drinkt hij zoveel dat hij flauwvalt in zijn tent. Terwijl hij slaapt, komt zijn jongste zoon Ham binnen en ziet hem naakt liggen. Hij rent naar buiten om het zijn broers Sam en Jafes te vertellen, die de tent binnenkomen en een deken over hun vader heen leggen. Als Nūḥ hem wakker maakt, krijgt hij het gevoel dat Ham iets slechts heeft gedaan. Hij vervloekt echter niet Ham, maar Ham's zoon Kanaän. Om deze reden behoort de naam Kanaän tot de meest afkerige namen onder joden. (Genesis, 9/20-29)

De Torah beweert dat Lot met zijn dochters sliep. Na de vernietiging van Sodom en Gomorra worden Lot en zijn twee dochters gespaard, en ze schuilen in een grot. Lot valt in slaap en de dochters zeggen tegen elkaar:

"Onze vader is oud en er is geen man die ons kinderen kan geven. Laten we hem dronken voeren en met hem naar bed gaan!" (Genesis, 19/30-36)

Jakob bedriegt zijn tweeling Esau om de zegen van zijn vader te krijgen. (Genesis, 27) Jakob bedriegt zijn schoonvader opnieuw om het beste schaap van de kudde voor zichzelf te sparen. (Genesis, 30/32-42, 31/7-16)

Dāwūd is een koning met veel vrouwen. Maar toch, nadat hij de vrouw van zijn bevelhebber Uria heeft gezien, begeert hij haar en gaat hij met haar naar bed. Vervolgens laat hij Uria in de strijd ombrengen. Als straf sterft zijn eerste zoon die uit deze relatie wordt geboren. Het tweede kind is Sulaymān. Het Oude Testament spreekt over dit vermeende incident; en over Dāwūd zegt het slechts: "Wat Dāwūd deed, had de Heer niet behaagd." (II. Samuel, 11/2 – 12/22)

Sulaymān heeft duizend vrouwen. Maar in de latere stadia van zijn leven heeft hij affaires met heidense vrouwen en aanbidt hij afgoden. Sulaymān wordt ook bekritiseerd omdat hij iets doet "...dat de Heer heeft ontstemd." (I. Kings, 11/1-7)

Bovendien worden ook de familieleden van sommige profeten besmeurd. Jakobs zoon Juda slaapt met haar schoondochter (Genesis, 38/12-26). Yaʿqūb's andere zoon, Reuben, heeft een affaire met de concubine van zijn vader. (Genesis, 35/22). Een

van Dāwūds zonen slaapt ook met de concubine van zijn vader, terwijl een andere met zijn stiefzus slaapt (II. Samuel, 16/15, 20-23).

Natuurlijk zijn dit allemaal verachtelijke lasterpraatjes die Joden hebben verzonnen. Maar veel erger is het feit dat ze een aantal profeten hebben vermoord, zoals Zakariyā (as) en zijn zoon Yaḥyā (as).

Hierover zegt de Qur'an:

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِاٰيَاتِ اللّٰهِ وَقَتْلِهِمُ الْاَنْبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ
قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللّٰهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ اِلَّا قَلِيلًا

"[En Wij hebben hen vervloekt] vanwege hun schending van het verdrag, hun verwerping van de tekenen van Allah, het ten onrechte doden van de profeten en omdat ze zeggen: "Onze harten zijn ingepakt [met kennis]." Allah heeft deze vanwege hun ongeloof verzegeld, dus geloven zij slechts weinig. ["(Al-Nisāʾ, 4: 155)

In het openingshoofdstuk Fatiha verwijst de Almachtige naar de Joden als:

"...degenen die Zijn toorn hebben opgewekt".

De opvatting van het hiernamaals

De Torah zelf bevat geen duidelijke informatie over het leven na de dood. Het zijn alleen de hoofdstukken die volgen die spreken over hoe zondaars naar de hel zullen gaan, terwijl de vromen naar de hemel zullen gaan. Het geloof in het hiernamaals is bijna onbestaande in de vroege fasen van de Joodse geschiedenis. In een verwijzing naar Mūsā, die op het punt staat te sterven, zegt de Torah "...je gaat rusten bij je voorouders." (Genesis, 47/30; Deuteronomy, 31/16).

Joden begonnen later te discussiëren over wat er met de doden gebeurt. Ze werden wijsgemaakt dat ze allemaal eindigen in het land van de doden, dat zij Sheol noemen.

De thema's van wedergeboorte na de dood, eeuwige beloning en straf krijgen hun eerste duidelijke vermelding in het Boek Daniël, 12/2. Daniël leefde tussen 586-538 voor Christus in Babylonië, ten tijde van de Joodse gevangenschap.

Geloof met betrekking tot het hiernamaals wordt voornamelijk behandeld in de Talmoed. Daar wordt gezegd dat Joden voor altijd in het paradijs zullen leven. De zondaars onder de Joden zullen echter in de hel belanden, maar slechts voor twaalf maanden, voordat ze worden vrijgelaten om het paradijs binnen te gaan.

Niet-Joden zullen tot in de eeuwigheid in de hel gestraft worden. Dat komt omdat vanuit een Judaïsch perspectief, elke niet-jood een heiden is. (Rosh Hashanah, 17a)

Profeet Mūsā

PROFEET
DĀWŪD
-vrede zij met hem-

De profeet wiens lofzangen bergen,
vogels en wilde dieren in vervoering brachten

DĀWŪD

-vrede zij met hem-

Dāwūd (as) werd geboren in Jeruzalem en stierf rond zijn 100e levensjaar. Hij is een afstammeling van Jakob's (as) zoon Juda. Dāwūd (as) was zowel profeet als koning en volgens historici regeerde hij van 1015 tot 975 voor Christus.

In de Qur'an wordt de naam van Dāwūd (as) 16 keer genoemd. Dāwūd (as) ontving het goddelijke boek de Psalmen, of Zabur, in het Hebreeuws.

Saul, Goliath en de Ark van het Verbond

De profeten na Mūsā regelden het leven van de Israëlieten volgens de Torah. Maar als ze de kans kregen, vooral in tijden dat er geen profeet was, verdraaiden de Israëlieten de boodschap van de Torah naar hun eigen grillen en fantasieën. Dit corrumpeerde zowel hun geloof als hun moraal, totdat er een andere profeet kwam die hen rechtzette. Daarna namen ze echter weer hun toevlucht tot onheil.

In die tijd heersten de Amalekieten met aan het hoofd de machtige koning Goliath (Jaloet) over het gebied tussen Egypte en Syrië. De Almachtige had Goliath naar de Israëlieten gestuurd als een kwelling. Zijn leger had Israël zwaar verslagen en veel van zijn kinderen en vrouwen als slaven weggerukt.

Goliath was er ook in geslaagd om de Ark van het Verbond mee te nemen, een kist die vele heilige relikwieën bevatte sinds de tijd van Mūsā. Om hem nog meer te beledigen gooide hij de Ark in een hoop vuil. De Qur'an verwijst naar de Ark als Tabut.

De Israëlieten hadden hun huizen en rijkdommen verloren en waren uit hun land verdreven. Ze waren rusteloos en vooral bedroefd over het verlies van de Ark. Het enige waar ze aan konden denken was om die terug te krijgen.

Verslagen suggereren dat ze in die tijd een profeet hadden met de naam Samuël (as). Ze vroegen hem om een koning die hen kon redden. Samuël (as) begon te bidden, en al snel beval Allah (swt) hem om een man genaamd Saul (Taloet) tot koning uit te roepen. Maar een groep Joden maakte bezwaar.

"Saul is niet van de lijn der koningen", zeiden ze.

Tot dan toe kwamen de profeten van Israël uit het geslacht van Jakobs zoon Levi, terwijl koningen uit het geslacht van zijn andere zoon Juda kwamen. Saul was van geen van beiden.

De Qur'an verhaalt:

اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَإِ مِنْ بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسٰى اِذْ قَالُوا لِنَبِيٍّ لَهُمُ ابْعَثْ لَنَا
مَلِكًا نُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ اَلَّا تُقَاتِلُوا
قَالُوا وَمَا لَنَآ اَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ اُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَاَبْنَآئِنَا فَلَمَّا كُتِبَ
عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا اِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

"Heb je dan niet nagedacht over de leiders van de Kinderen van Isrāʾīl na [de periode van] Mūsā, toen ze tegen één van hun profeten zeiden: "Zend ons een koning, opdat we kunnen strijden op de weg van Allah." Hij zei: "Kan het niet zijn dat jullie niet strijden, indien het jullie wordt voorgeschreven?" Zij zeiden: "Waarom zouden we geen strijd leveren op de weg van Allah, terwijl onze kinderen en wij uit ons land zijn verdreven?" Toen hun het vechten [echter] werd voorgeschreven, keerden zij dit de rug toe, op een enkeling na. En Allah kent de onrechtplegers goed.." (Al-Baqarah, 2: 246)

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ اِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوٓا اَنَّى
يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ اَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً
مِنَ الْمَالِ قَالَ اِنَّ اللَّهَ اصْطَفٰيهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ
وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَآءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

"Hun profeet zei tegen hen: "Allah heeft jullie Ṭālūt [Saul] als koning gezonden." Zij zeiden: "Hoe kan hij voor het koningschap worden verkozen, boven ons? Wij zijn meer gerechtigd voor het koningschap dan hij, hem is ook geen groot vermogen gegeven." [De profeet] zei: "Hij [Allah] heeft hem boven jullie verkozen. Hij heeft hem kennis en lichaamskracht in overvloed gegeven. Bovendien schenkt Allah Zijn koningschap aan wie Hij wil. Allah is Alomvattend, Alwetend (*Wāsiʿ ʿAlīm*).." (Al-Baqarah, 2: 247)

De Israëlitische leiders gingen ervan uit dat het koningschap toebehoorde aan mensen met grote rijkdom. Dit idee is echter in strijd met het algemeen welzijn en het principe van rechtvaardigheid. De bekwame, niet de rijke, verdient het om te regeren. Deze bekwaamheid hangt af van iemands geestelijke kracht, kennis en ervaring, evenals kracht en moed.

Fakhruddin Razi merkt op dat Samuël (as) de klachten van de Israëlieten op vier gronden afwees:

Het was de Almachtige die Saul tot koning koos.

Een koning moet gekwalificeerd zijn met twee dingen:

a. Hij moet de kunst van politiek en bestuur kennen.

b. Hij moet sterk zijn, zowel lichamelijk als geestelijk.

Macht is alleen bij Allah en Hij geeft het aan wie Hij wil.

Door genade maakt Allah een arme man rijk en alleen Hij weet wie het verdient om koning te zijn. (Fakhruddin Razi, Tafsir, VI, 147)

Maar de Israëlieten, die Saul als koning afkeurden, zeiden toen:

"Als hij echt koning is, dan moet hij ons een teken brengen!"

En toen:

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ اِنَّ اٰيَةَ مُلْكِهٖٓ اَنْ يَّاْتِيَكُمُ التَّابُوْتُ فِيْهِ
سَكِيْنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ اٰلُ مُوْسٰى وَ اٰلُ هٰرُوْنَ
تَحْمِلُهُ الْمَلٰٓئِكَةُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ

"Hun profeet zei tegen hen: "Het teken van zijn koningschap is de *Tābūt* [een houten doos] die tot jullie is gekomen. Daarin rust een vredig gevoel [afkomstig] van jullie Heer en de nalatenschap van de familie van Mūsā en van de familie van Hārūn, gedragen door de engelen. Daarin bevindt zich zeker een teken voor jullie, indien jullie bereid zijn te geloven."" (Al-Baqarah, 2: 248)

❁

Er zijn een aantal verslagen over de Ark van het Verbond. Er wordt verteld dat de Ark eerst naar Adam (as) werd gestuurd, die het aan Seth (as) gaf; en later werd het doorgegeven aan Ibrāhīm(as), Yaʿqūb (as) en uiteindelijk Mūsā (as), die de tafelen van de Torah en andere belangrijke relikwieën erin bewaarde. Tijdens veldslagen werd de Ark voor het leger geplaatst om het moreel van de soldaten op te vijzelen en hun geloof te versterken.

De Almachtige liet engelen de Ark ophalen en voor het huis van Saul neerzetten. Voorlopig waren de Israëlieten stil. Ze hadden bewijs gezien van de rechtmatigheid van Sauls heerschappij. Maar ze stonden op het punt om nog een test te doorstaan.

Het proces

Nadat hij koning was geworden, mobiliseerde Saul een leger en ging op veldtocht tegen Goliath.

Het was hartje zomer en de soldaten hadden meer dan ooit water nodig. Samuël (as) had echter een opdracht gekregen van de Almachtige. Hij informeerde Saul, die zich vervolgens tot de soldaten wendde en zei:

"Allah staat op het punt jullie te testen met een stroom water. Wie er naar hartenlust van drinkt, wordt uit het leger gezet!"

De soldaten bleven marcheren en bereikten uiteindelijk de oevers van een rivier. Ze mochten er slechts een handvol van drinken.

Volgens Ibn Abbas (ra) was dit de rivier de Jordaan. (Ibn Kathir, Qisasu'l Anbiya, p. 511)

Toen Saul bij de rivier kwam, had hij een leger van 80.000 man. Slechts 4.000 van hen gehoorzaamden het bevel. Maar toen hij 76.000 soldaten zag ontslaan, vluchtten de meeste anderen ook. Er bleven slechts 313 soldaten over. Dit is hetzelfde aantal metgezellen dat in de Slag bij Badr vocht. (Bukhari, Maghazi, 6)

Baraa (ra) vertelt:

"Als metgezellen van Profeet Mohammed (vzmh) zouden wij zeggen: 'Het aantal van degenen bij Badr waren hetzelfde als de soldaten van Taloet die de rivier passeerden: 313." (Bukhari, Maghazi, 6)

Maar hoewel de meeste soldaten als bezetenen uit de rivier dronken, leste het hun dorst niet. In plaats daarvan kregen ze juist meer dorst. Hun lippen raakten uitgedroogd en ze zakten in elkaar van de pijn. Degenen die gehoorzaamden, ontdekten dat een handvol water voldoende was. En het hele voorval versterkte hun geloof en gaf hen nieuwe kracht.

De Qur'an zegt:

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ اِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ
مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَاِنَّهُ مِنِّيٓ اِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهٖ فَشَرِبُوا
مِنْهُ اِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ
بِجَالُوتَ وَجُنُودِهٖ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ اَنَّهُمْ مُلَاقُوا اللَّهِ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ
غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِاِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

"Toen rukte Ṭalūt met de strijdkrachten uit. Hij sprak: "Allah zal jullie door middel van een rivier op de proef stellen. Wie daaruit drinkt, behoort niet tot mijn zijde; en degenen die er niet uit drinken, zij behoren wel tot mijn zijde, evenals degenen die er alleen een handvol [water] uit scheppen." Toen dronken zij eruit, behalve enkelen onder hen. En toen zij haar waren overgestoken [voorbij de beproeving en voorbij de rivier], hij en degenen die samen met hem geloofden, zeiden zij: "Wij hebben vandaag de kracht niet tegen Jālūt en zijn troepen [te strijden]. Degenen die geloofden dat zij Allah zeker zouden ontmoeten, zeiden: "Hoe vaak zijn er geen kleinere groepen geweest die grotere groepen hebben overwonnen met behulp van Allah?" Allah is met de vastberadenen.." (Al-Baqarah, 2: 249)

Hier vestigt de Qur'an de aandacht op het belang van militaire discipline. De overwinning op het slagveld hangt uitsluitend af van het loyaal uitvoeren van de bevelen van de commandant. Het heeft niets te maken met het hebben van meer soldaten, maar alles met het hebben van gelijk, geloof en spiritualiteit. De kroon van de overwinning wordt niet geplaatst op de hoofden van legers met een grotere kwantiteit, maar op die met een grotere kwaliteit. De duidelijkste voorbeelden hiervan zijn de gevechten in de tijd van de Profeet (vzmh) en meer recent, de oorlog van Gallipoli.

Dāwūd (as) en de overwinning

Onder degenen die de rivier passeerden was een achttienjarige jongeman. Zijn naam was Dāwūd (as). Volgens Qadi Baydawi had hij samen met zijn vader en dertien broers dienst genomen in het leger van Saul.

Dāwūd (as) was herder van beroep. Hij stond bekend om zijn moed en zijn vaardigheid in het gebruik van zijn katapult. Op een dag zei hij tegen zijn vader:

"Als ik de Heer bezing, zingen alle bergen en stenen met mij mee in koor!"

"Goed nieuws voor jou!" zei zijn vader. "Het is een teken van grotere dingen die komen gaan!"

Omdat Dāwūd (as) een sterke en mooie stem had, werd hij voorgesteld aan Saul. De koning maakte hem zijn helper. Al snel sloot Dāwūd (as) zich ook aan bij het leger dat op het punt stond om te gaan vechten tegen de Amalekieten.

Er was echter nog een reden waarom Dāwūd (as) werd meegenomen. De Almachtige had Samuël (as) geïnformeerd dat Dāwūd (as) degene zou zijn die Goliath zou verslaan. De profeet had die boodschap toen aan de koning doorgegeven.

Onderweg riepen drie stenen naar Dāwūd (as), zeggende:

"Raap ons op! Met ons zult u Goliath doden!" Dāwūd (as) raapte de drie stenen op, die vervolgens veranderden in één grote steen.

Ondertussen had Saul aangekondigd: “Wie Goliath doodt, mag met mijn dochter trouwen!”

Eindelijk was de vijand binnen het zicht van Sauls 313 mannen. De Qur’an zegt:

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَآ اَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا
وَثَبِّتْ اَقْدَامَنَا وَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

“Toen zij oog in oog stonden met Jālūt en zijn troepen [smeekten zij]: “Onze Heer, stort geduld uit over ons! Laat ons stevig in onze schoenen staan. Schenk ons geduld, verleen ons [lett.: onze voeten] vastberadenheid en sta ons bij tegen het ongelovige volk.”.” (Al-Baqarah, 2: 250)

Hier geeft de Qur’an drie dingen aan die iemand die ten strijde trekt moet hebben:

Geduld in het aangezicht van ontberingen.

Moed en standvastigheid.

In staat van gebed blijven in het volle vertrouwen dat goddelijke hulp zal komen.

Toen de twee legers elkaar ontmoetten, vroeg Goliath een Israëliet om het tegen hem op te nemen in een duel, één tegen één. Dāwūd (as) stapte naar voren. Soldaten van beide kanten waren stomverbaasd. Goliath was een reus van een man met enorme kracht. Hij bekeek Dāwūd van top tot teen en schaterde:

“Jij arme, kleine ziel! Waar denk je in hemelsnaam aan?”

“Ik denk eraan om het tegen jou op te nemen,” zei Dāwūd.

Goliath lachte het uit en begon hem te bespotten. Maar het was allemaal gezegd en gedaan, en hij dacht dat hij net zo goed zijn gang kon gaan en de jonge Israëliet doden.

Maar voor hij het wist, was hij van zijn paard gevallen en lag hij roerloos op zijn rug. Dāwūd (as) had hem neergeschoten met zijn slinger. Een enkele steen had Goliath recht op zijn voorhoofd geslagen. Hij was dood.

Ondanks zijn fysieke voordeel was de potige Goliath, die dacht dat zijn kracht hem onoverwinnelijk maakte, in een flits verslagen. Hiermee had de Almachtige laten zien dat dingen uiteindelijk gebeuren door Zijn wil en niet door externe redenen. Het incident had de boodschap gestuurd dat degenen die sterk lijken in de ogen van mensen, in feite zwak kunnen zijn, terwijl degenen waarvan mensen denken dat ze zwak zijn, in feite sterk kunnen zijn met de hulp van Allah (swt). Hoe sterk de

ontkenners van de Heer ook lijken, als de wil van de Heer eenmaal zijn loop neemt, worden ze zwakker dan zelfs kleuters. Denk aan het voorbeeld van Abrahah.

Dit voorval draagt ook een subtielere wijsheid in zich. Na Saul wilde de Almachtige dat Dāwūd (as) koning zou worden en dat zijn zoon Sulaymān (as) zijn erfgenaam zou worden. Door hem Goliath te laten doden, had de Almachtige Dāwūd (as) toegestaan om zijn waarde, kracht en moed aan de hele Israëlieten te bewijzen, wat de weg voor hem zou vrijmaken om koning te worden.

De Almachtige verklaart:

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُۥدُ جَالُوتَ وَءَاتَىٰهُ اللَّهُ الْمُلْكَ
وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَآءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ
لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ

"Zij hebben hun een nederlaag toegebracht, met toestemming van Allah. En Dāwūd heeft Jālūt gedood. En Allah gaf hem het koningschap en de wijsheid, en Hij leerde hem [van] datgene wat Hij wilde. Indien Allah sommige mensen niet in staat had gesteld om zichzelf onderling-tegen elkaar- te verdedigen, zou de aarde verdorven zijn geraakt. Maar Allah is Goedgunstig tegenover alle werelden.." (Al-Baqarah, 2: 251)

Hier wijst de Qur'an op een goddelijke wet en orde die van kracht is in dit leven op aarde. Als Allah (swt) sultans en koningen geen rechtvaardigheid zou laten afdwingen, zouden de machtigen ongetwijfeld altijd de zwakken onderdrukken. Daarom is er overgeleverd:

"Een sultan is de schaduw van Allah op aarde." (Haythami, Majmau'z Zawaid, V, 196; Daylami, Musnad, II, 343).

Uthman (ra) heeft gezegd:

"Allah gebruikt zeker een sultan om een kwaad te voorkomen, wat Hij niet voorkomt door middel van de Qur'an." (Ibn Kathir, Qisasu'l Anbiya, p. 516)

Bovendien heeft God de vestiging van sociale orde tussen mensen aan bepaalde factoren gekoppeld. Sommige mensen zijn rijk, terwijl anderen arm zijn. Sommige mensen zijn sterk, terwijl anderen zwak zijn. Sommigen zijn gezond, terwijl anderen ziek zijn. En sommigen geloven in God, terwijl anderen het ontkennen. Dit is alleen zo dat de relaties die ze onderling aangaan hen in staat stellen om als een samenleving te leven. Zoals positieve en negatieve stromen elektriciteit opwekken, zo dragen het conflict en de strijd tussen positieve en negatieve mensen vele wijsheden in zich. De bovenstaande verzen van de Qur'an zinspelen op enkele principes van goddelijke orde. En het volgende vers verklaart:

تِلْكَ اٰيَاتُ اللّٰهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

"Dit zijn de verzen van Allah. Wij dragen deze aan jou [o Profeet] voor, met de waarheid. Ongetwijfeld behoor jij [ook] tot de gezondenen.." (Al-Baqarah, 2: 252)

❁

Saul liet alle oorlogsbuit verbranden. Volgens de wet van Mūsā (as) werden oorlogsbuitstukken als onrein beschouwd en moesten ze in de vlammen worden geworpen.

Saul werd in Jeruzalem begroet door Samuël (as).

"God heeft je de overwinning gegeven die Hij had beloofd", zei de profeet tegen hem. "Nu is het tijd om je belofte in te lossen!"

Saul huwde vervolgens haar dochter met Dāwūd (as).

Na de dood van Saul werd Dāwūd (as) koning. Even later werd hij ook tot profeet benoemd. Zo werd hij de eerste persoon die tegelijk koning en profeet werd. Hij kreeg de suprematie in geestelijke finesse en bekwaamheid. Zoals in de Qur'an wordt verklaard, werd hem ook een van de vier goddelijke boeken gegeven, de Psalmen. (*Zabur*).

وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا
بَعْضَ النَّبِيِّنَ عَلٰى بَعْضٍ وَاٰتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا

"En jouw Heer kent degenen die in de hemelen en op de aarde zijn het beste. En Wij hebben aan sommige profeten boven andere privileges gegeven, en aan Dāwūd hebben Wij de *Zābūr* [de psalmen] geschonken.." (Al-Isra, 17: 55)

Zijn hele leven lang regeerde Dāwūd met rechtvaardigheid. Hij liep vermomd door de stad om te vragen wat de mensen van zijn beleid en zijn praktijken vonden en of ze tevreden waren. Nooit kwam hij iemand tegen die kwaad sprak of klaagde over zijn daden. (Qurtubi, Tafsir, XIV, 266). Alle mensen hadden hem van ganser harte gehoorzaamd.

De Qur'an zegt:

اِصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْاَيْدِ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ

"Wees geduldig [o Mijn Profeet] tegenover wat zij zeggen en gedenk Onze dienaar Dāwūd, de krachtige. Hij heeft zich immer [berouwvol tot Allah] gewend.." (Sad, 38: 17)

Dāwūd (as) informeerde ook naar de beste tijden om God te aanbidden. Op een dag vroeg hij Jibril (as):

"Welke tijd heeft de meeste deugd?"

Hij antwoordde: "Ik weet alleen dat de Troon beeft bij het aanbreken van de dageraad." (Ahmed ibn Hanbal, Zuhd, p. 70; Ibn Abi Shaybah, Mūsānnaf, XIII, 240)

Dāwūd (as) zou slechts een derde van de nacht slapen en de rest van de tijd doorbrengen met het aanbidden van de Heer.

Allah (swt) zegt:

اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِشْرَاقِ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهٗٓ اَوَّابٌ

"Wij hebben de bergen aan hem dienstbaar gemaakt, met hem [Allah] 's avonds en bij zonsopgang prijzend, en de bijeengebrachte vogels. Allen wendden zich tot Hem.." (Sad, 38: 18-19)

فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمٰنَ وَكُلًّا اٰتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا
مَعَ دَاوٗدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ

"En aan ieder van hen hebben Wij wijsheid [lett.: oordeel] en kennis geschonken. Wij deden de bergen, samen met Dāwūd, Ons in harmonie krachtig prijzen, en eveneens de vogels. En Wij zijn Degenen Die dat doen.." (Al-Anbiya, 21: 79)

De Almachtige had Dāwūd (as) een prachtige en dreunende stem gegeven. Als hij de Psalmen reciteerde, kwamen de wilde dieren om hem heen staan om te luisteren. Allah (vzmh) had Dāwūd (vzmh) ook de kunst van het maken van harnassen geleerd en hem begiftigd met een uitzonderlijke vaardigheid om dit te doen. De Qur'an zegt:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوٗدَ مِنَّا فَضْلًا يَا جِبَالُ اَوِّبِي مَعَهُ وَالطَّيْرَ وَاَلَنَّا لَهُ الْحَدِيدَ اَنِ اعْمَلْ
سَابِغَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا اِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

"Wij schonken Dāwūd gunsten van Ons. "O bergen, verheerlijk Allah samen met hem, en ook vogels!" En Wij hebben het ijzer voor hem zacht gemaakt.. "Maak maliënkolders van volle lengte en meet de schalmen af. En verricht goede daden. Ik zie alles wat jullie doen." " (Saba, 34: 10-11)

وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَاْسِكُمْ فَهَلْ اَنْتُمْ شَاكِرُونَ

"En Wij hebben hem de kunst geleerd om maliënkolders [metalen gevechtskleding] te maken, opdat deze jullie kunnen beschermen tijdens jullie moeilijkheden [in de strijd]. Zijn jullie dan dankbaar? (Al-Anbiya, 21: 80)

Door harnassen te maken kon Dāwūd (as) niet alleen zijn soldaten beschermen tegen een vijandelijke aanval, hij kon ook van zijn eigen arbeid leven. Ondanks het feit dat Dāwūd (vzmh) een koning was die heerste over een groot en rijk gebied, gaf hij er de voorkeur aan om van zijn eigen werk te leven. De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

"Niemand verdient iets beters dan wat hij doet door zijn eigen arbeid". De profeet van Allah, Dāwūd leefde ook van zijn eigen werk..." *(Bukhari, Buyu, 15; Anbiya, 37)*

Dāwūd (as) was een majestueuze koning die versterkt werd met goddelijke hulp en het bevel kreeg over vele wachters en een enorm leger. Hij was ook een profeet met een nauwkeurige vooruitziende blik, een goddelijk boek en wet, evenals wijsheid en welsprekendheid. Allah (swt) verklaart:

وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَاٰتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ الْخِطَابِ

"Wij hebben zijn heerschappij versterkt en hebben hem wijsheid en beslissende welsprekendheid geschonken.." (Sad, 38: 20)

Volgens de geleerde Suddi is de term faslu'l-khitab, 'onderscheidingsvermogen in spraak', het vermogen om een situatie te bevatten en een accuraat oordeel te vellen. Mujahid suggereert dat het een realist in woorden en oordelen is, en een afmaker als het op actie aankomt.

De Almachtige richtte zich tot Dāwūd (as) in het volgende:

يَا دَاوُدُ اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْاَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ
بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ اِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ
سَبِيلِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

"Dāwūd! Wij hebben jou als rentmeester (*khalīfa*) op aarde aangesteld. Oordeel derhalve rechtvaardig tussen de mensen. Volg niet de begeerte, want deze zal jou van het pad van Allah laten afdwalen. Voor degenen die van het pad van Allah afdwalen, voor hen is er een pijnlijke bestraffing vanwege het vergeten van de Dag van de Afrekening.." (Sad, 38: 26)

De Profeet-koning Dāwūd (as) verdeelde zijn dag in vieren:

Het eerste deel voor aanbidding.

Het tweede om over juridische zaken te oordelen.

Het derde om preken te houden voor het volk.

En het vierde om zijn persoonlijke zaken te regelen.

Dāwūd's (as) proces

Dāwūd (as) onderging een aantal beproevingen die hem op de hoogte brachten van zijn menselijke zwakheden en mogelijke blunders. Na elke test toonde hij onmiddellijk berouw en als gevolg daarvan werd hem vergeving geschonken en leerde hij over de gevaren op de weg naar de eeuwigheid.

Op een dag was Dāwūd in aanbidding toen er plotseling twee mannen aan zijn zijde verschenen. Hij (as) voelde zich een beetje ongerust omdat wanneer hij zich terugtrok om te mediteren en te bidden, niemand bij hem in de buurt mocht komen. Maar het leek alsof deze twee mannen uit het niets een zwaar bewaakt terrein met stevig gesloten deuren waren binnengekomen. Toch probeerde Dāwūd (as) hen te vertellen dat ze later naar hem toe moesten komen, omdat het zijn tijd voor aanbidding was. Zij merkten op:

"Alle tijden zijn tijd voor aanbidding", en voegden eraan toe:

"Wees niet bang! Wij zijn slechts mensen met een geschil. Wij zijn tot jou gekomen voor een uitspraak. Wees rechtvaardig in je uitspraak!"

"Ga je gang", zei Dāwūd (as). Een van de mannen legde uit.

"Mijn broer hier heeft 99 schapen, terwijl ik er maar één heb. Desondanks heeft hij mijn ene schaap begeerd en mij uitgeput!"

Dāwūd (as) zag een flagrante onrechtvaardigheid. Hij was opgewonden en zonder naar de ander te luisteren zei hij:

"Als hij echt jouw ene schaap wil afpakken, dan is jouw broer een bullebak! Alleen degenen die niet in Allah geloven begaan zulk onrecht. En goede mensen zijn er maar weinig!"

De twee mannen lachten en gingen weg.

Dāwūd (as) was gehaast in het vellen van een oordeel. Hij besliste over de zaak zonder de andere kant van het verhaal te horen. Het oordeel kan geheel of gedeeltelijk veranderen als de ander zijn verhaal mag doen. Het kan blijken dat de persoon die gelijk leek te hebben, in feite ongelijk heeft. Dus, zodra de mannen vertrokken, werd Dāwūd (as) zich bewust van zijn fout; en zich realiserend dat dit een test van de Almachtige was, viel hij neer en toonde berouw. Als gevolg daarvan werd hem vergeving geschonken.

Deze voorvallen vinden plaats om de profeten hun hulpeloosheid tegenover Allah (vzmh) te laten begrijpen en hen een methode en wijsheid te leren die hun volk kan volgen. Ze bezoedelen op geen enkele manier de onschuld van de profeten. Geleerden van de Qur'an zijn van mening dat deze beproevingen in de categorie vallen van 'de deugd van een vrome is de zonde van een heilige'.[90] Met andere woorden, incidenten waarbij profeten lijken te dwalen, hebben alleen plaatsgevonden om ons te leren hoe we moeten handelen als we zelf een beoordelingsfout maken.

De Qur'an verhaalt het incident als volgt:

وَهَلْ اَتٰيكَ نَبَؤُا الْخَصْمِ اِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ اِذْ دَخَلُوا عَلٰى
دَاوٗدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغٰى بَعْضُنَا عَلٰى بَعْضٍ
فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَآ اِلٰى سَوَآءِ الصِّرَاطِ

"Heeft het bericht van de tegenstanders jou bereikt, toen zij de muur van zijn gebedsplek beklommen? Toen ze bij *Dāwūd* binnengingen en hij van hen schrok? Zij zeiden: "Wees niet bang! Wij zijn twee tegenstanders van elkaar, waarvan de één de ander onrecht aangedaan heeft. Oordeel naar waarheid tussen ons, wees niet onrechtvaardig en leid ons naar het rechte pad." (Sad, 38: 21-22)

اِنَّ هٰذَآ اَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ
وَاحِدَةٌ فَقَالَ اَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ

"[Eén van hen zei:] "Dit is mijn broer. Hij heeft negenennegentig ooien en ik heb een enkele ooi. Hij zei: 'Geef deze ook aan mij' en hij versloeg mij in onze discussie daaromtrent." (Sad, 38: 23)

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤٰالِ نَعْجَتِكَ اِلٰى نِعَاجِهٖ وَاِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْخُلَطَآءِ لَيَبْغِي
بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ اِلَّا الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَا
هُمْ وَظَنَّ دَاوٗدُ اَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَاَنَابَ

"Hij [Dāwūd] zei: "Zeker deed hij jou onrecht aan door jouw ooi [op te eisen om] bij zijn ooien te voegen. En de meeste partners doen elkaar onrecht aan, behalve degenen die geloven en goede daden verrichten, en met hoe weinig zijn zij." Dāwūd dacht dat Wij hem aan het beproeven waren,dus smeekte hij zijn Heer om

90. Het oorspronkelijke gezegde is: 'hasanatu'l-abrar, sayyiatu'l-muqarrabin.' Het betekent dat sommige daden die als goed worden beschouwd voor de rechtschapenen in feite fouten kunnen zijn voor degenen die dichter bij de Almachtige staan.

vergeving; knielend viel hij neer en hij wendde zich [berouwvol tot Allah]..” (Sad, 38: 24)

فَغَفَرْنَا لَهُ ذٰلِكَ وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ

“ Dus hebben Wij hem dat [de slechte gedachten over de twee broers] vergeven. In Onze nabijheid heeft hij zeker hoge rang en een goede plaats van bestemming..” (Sad, 38: 25)

Op de Dag des Oordeels zal Dāwūd (as) dicht bij de Almachtige zijn. De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

“Op de Dag des Oordeels zullen degenen die met rechtvaardigheid regeren op kansels van licht zitten, rechts van de Barmhartige (Allah). Want zij hebben met rechtvaardigheid gehandeld jegens hun families en anderen die onder hun verantwoordelijkheid vallen.” (Ibn Hanbal, II, 160)

Hij heeft ook gezegd:

“De mensen die op de Dag des Oordeels het dichtst bij Allah staan en Hem het dierbaarst zijn, zullen rechtvaardige bestuurders zijn. En de mensen die Allah het meest veraf en het minst geliefd zijn, zullen onrechtvaardige bestuurders zijn.” (Tirmidhi, Ahkam, 4; Nasai, Zakat, 77).

Zowel de huidige Torah als het Evangelie bevatten valse beweringen en verachtelijke laster jegens Dāwūd (as), die volledig in strijd zijn met wat de Qur’an in de bovenstaande verzen heeft vermeld.

Over dit onderwerp heeft Ali (kw) gezegd:

“Wie praat over het voorval van Dāwūd (as) zoals dat door verhalenvertellers is verteld, die zal ik met 160 zweepslagen straffen!”

Er bestaat geen twijfel over dat Dāwūd (as) een plaats heeft dicht bij Allah (swt), een goede bestemming en een mooie rang in het paradijs.

‘De zaterdag mensen’

Het Zaterdagvolk of Ashab’ul-Sabt zoals de Qur’an naar hen verwijst, woonde in de stad Madyan tussen Medina en de Rode Zee. Ze telden ongeveer 70.000 mensen. Het enige wat zij op zaterdag deden was het verrichten van daden van aanbidding, want het was hen verboden om iets anders te doen. Ze hadden Dāwūd (as) ook beloofd dat ze op zaterdag niet op vis zouden gaan jagen.

Maar later fluisterde de duivel hen in en zei: “Het is jullie verboden om op zaterdag te eten, niet om te jagen!”

Het toeval wilde dat als onderdeel van goddelijke wijsheid, de vis op zaterdag zou toenemen, terwijl het de rest van de week schaars zou zijn. Als gevolg daarvan trapten veel mensen in de influisteringen van de duivel. Het volk van Madyan raakte verdeeld in drie kampen:

Eén groep overtrad het gebod. Zij gingen vissen en aten en verkochten de vangst. Ze wierpen hun netten uit op zaterdag en haalden het op zondag weer binnen.

Een andere groep hield zich niet bezig met de zonde, maar sprak zich er ook niet tegen uit. Zij zwegen en raadden anderen de overtreding niet af.

Een derde groep hield zich niet alleen aan het goddelijke verbod, maar sprak zich ook uit tegen degenen die het overtraden. Ook vertelden zij degenen die zwegen dat zij hun mond open moesten doen. Zij vervulden hun plicht om het goede aan te moedigen en het kwade te veroordelen.

Maar de zwijgers zeiden tegen hen: "Waarom blijven jullie een groep mensen adviseren die toch al vernietigd zullen worden? Jullie verspillen je adem!"

Zij zeiden: "Wij doen het alleen maar zodat wij niet verantwoordelijk worden gehouden voor de Almachtige!"

Spoedig bouwden zij een muur tussen zichzelf en de overtreders, om de toorn te vermijden waarvan zij voelden dat die zou vallen. Niet lang daarna hoorden ze geen stemmen meer van de andere kant van de muur. Ze ontdekten dat ze van de ene op de andere dag allemaal in apen waren veranderd. Voor een korte tijd zwierven degenen die gestraft waren voor het niet gehoorzamen van Allah's bevel, ellendig en terneergeslagen rond tussen hun verwanten. Drie dagen later waren ze allemaal dood.

In zijn Ma'alimu't Tanzil merkt Imam Baydawi op:

"Degenen die niet gingen vissen, maar het anderen niet afraadden, veranderden ook in apen!"

De Qur'an vertelt het incident als volgt:

وَسْئَلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ اِذْ يَعْدُونَ
فِي السَّبْتِ اِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ
لَا تَأْتِيهِمْ كَذٰلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ

"En vraag hun omtrent de stad, die zich nabij de zee bevond. Toen zij [haar bewoners] de Sabbat ontheiligden, verschenen de vissen op de dag van hun Sabbat aan de oppervlakte. En de dag waarop zij geen Sabbat hielden, kwamen zij

niet naar hen toe. Op die wijze beproefden Wij hen, omdat zij overtreders waren..” (Al-Araf, 7: 163)

وَاِذْ قَالَتْ اُمَّةٌ مِنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ اَوْ مُعَذِّبُهُمْ
عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعْذِرَةً اِلٰى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

“Toen een gemeenschap van hen zei: “Waarom prediken jullie tot [ons,] een volk dat Allah wil vernietigen of met een strenge bestraffing wil bestraffen?” Zij zeiden: “Bij wijze van verontschuldiging tegenover jullie Heer en opdat zij zich wellicht godsbewust worden.” (Al-Araf, 7: 164)

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهٖٓ اَنْجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوٓءِ
وَاَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ فَلَمَّا عَتَوْا
عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ

“Toen zij de vermaning hadden vergeten, hebben Wij degenen gered die [zichzelf en anderen] hadden behoed voor het kwade, en hebben Wij de onrechtvaardigen met een pijnlijke bestraffing gegrepen, omdat zij overtreders waren. Toen zij op minachtende wijze overtraden hetgeen hun was verboden, zeiden Wij tot hen: “Wees dan verachte apen.” (Al-Araf, 7: 165-166)

De Almachtige herinnert latere generaties eraan om lering te trekken uit het incident:

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ

“Jullie zijn je terdege bewust van degenen onder jullie die de Sabbat hebben overtreden. Wij hebben tegen hen gezegd: “Wees apen, veracht en verworpen!” (Al-Baqarah, 2: 65)

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ

“Wij hebben dit gedaan om een harde les te leren aan degenen die daarvan getuige zijn geweest, aan degenen die na hen zouden komen en bij wijze van een vermaning aan degenen die zich bewust zijn van Allah..” (Al-Baqarah, 2: 66)

Toen het volk van de wal zichzelf onrecht aandeed door het verbod van de Almachtige te overtreden, vervloekte Dāwūd (as) hen, waarna zij in apen veranderden. (Elmalılı H. Yazır, *Hak Dîni Kur’ân Dili,* III, 1786)

Het vers hieronder geeft aan dat het incident plaatsvond in de tijd van Dāwūd (as):

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ عَلٰى لِسَانِ دَاوٗدَ
وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

"Degenen van de Kinderen van Isrāʾīl die ongelovig waren zijn vervloekt door de tong van Dāwūd en ʿĪsā, de zoon van Maryam. Dat is gebeurd, omdat zij ongehoorzaam waren en [de wet] wilden overtreden.." (Al-Maidah, 5: 78)

❁

Omdat de metgezellen van de Profeet (vzmh) in alle boodschappers geloofden, inclusief ʿĪsā (as), zonder onderscheid te maken tussen een van hen, antwoordden de Joden:

"Wij kennen geen godsdienst die slechter is dan die van jullie!"

Toen werd het volgende vers geopenbaard:

قُلْ هَلْ اُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذٰلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللّٰهِ مَنْ لَعَنَهُ اللّٰهُ
وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ
اُولٰئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَاَضَلُّ عَنْ سَوَآءِ السَّبِيلِ

"Zeg: "Zal ik jullie iets vertellen over degenen voor wie de vergelding van Allah nog erger is dan dat [gedrag van hen]? [Zij zijn] degenen die Allah heeft vervloekt en over wie Hij Zijn toorn heeft uitgestort. Sommigen van hen heeft Hij veranderd in apen en zwijnen en dienaren van *al-ṭāghūt* [dienaren van de satan]: diegenen hebben inderdaad de slechtste plaatsen en zijn het verst van het rechte pad afgedwaald.." (Al-Maida, 5: 60) (Wahidi, Asbabu'n-Nuzul, p. 203)

Zoals de Qur'an duidelijk maakt, veranderde de Almachtige de ellendige Israelieten die volhardden in wandaden, eerst in apen en liet hen vervolgens vergaan. Dit heeft echter niets te maken met de bewering dat mensen van apen afstammen.

Een erfenis van Dāwūd (as): Dāwūds vasten

Vasten op wisselende dagen staat bekend als sawm-i Dāwūd; en is een legaat van Dāwūd (as) aan alle gelovigen. De Profeet (vzmh) heeft gezegd dat van alle vormen van vasten, dit de meest deugdzame is.

Amr ibn Al-As' (ra) zoon, Abu Muhammed Abdullah (ra) vertelt:

"Ik had eens opgemerkt: 'Ik beloof dat ik voor de rest van mijn leven overdag zal vasten en 's nachts zal aanbidden.' Iemand informeerde de Profeet (vzmh) hierover, die mij vroeg of ik zoiets had gezegd.

'Ja, Boodschapper van Allah', antwoordde ik.

Hij zei: 'Daar heb je de kracht niet voor. In plaats daarvan, vast op bepaalde dagen, en eet op andere dagen. Slaap soms, en sta op andere dagen op voor het gebed. Vast drie dagen per maand. De beloning is tien keer de daad. Het zal zijn alsof je het hele jaar gevast hebt.'

'Maar ik kan meer doen dan dat', zei ik.

'In dat geval, vast elke drie dagen', zei hij.

'Ik kan zelfs meer dan dat', zei ik.

'Vast dan om de twee dagen', zei hij. 'Dit is het vasten van Dāwūd; en het is het beste en meest gematigde van alle vasten.'

Opnieuw zei ik hem dat ik meer kon doen. Maar deze keer zei de Profeet (vzmh):

'Meer dan dat kan niet!'" (Bukhari, Sawm, 55-57; Tahajjud, 7; Muslim, Siyam, 181-193)

Dāwūds (as) Deugden

Dāwūd (as) wendde zich tot Allah (swt) in al zijn zaken.

De Almachtige heeft hem geprezen als 'Mijn dienaar'.

Hij kreeg een van de vier heilige boeken, de Psalmen.

Bergen en vogels voegden zich bij hem in dhikr.

Hij sprak de taal van de vogels.

Hij had een prachtige stem. Bergen en vogels luisterden naar hem als hij de psalmen reciteerde.

Hij kon ijzer boetseren als was. Hij voorzag in zijn levensonderhoud door zijn eigen handenarbeid. De Profeet (vzmh) heeft hem ook in dat opzicht geprezen.[91]

Dāwūd (as) kreeg faslu'l-khitab, het vermogen om goed van kwaad te onderscheiden, en wijsheid.

Zijn staat was de meest glorieuze en machtigste van die tijd.

Dāwūd (as) dankte zijn Heer vaak. Hij bad eens:

91. Zie, Bukhari, Buyu', 15; Anbiya, 37.

"Mijn Heer! Hoe kan ik U volledig danken, als ik U alleen kan danken door wat U mij gegeven hebt?"

Door openbaring werd hem gevraagd:

"Weet je dat al je zegeningen van Mij komen?"

"Ja", zei hij.

De Almachtige zei toen tegen hem:

"Zo denken is genoeg voor Mij om tevreden met je te zijn". (Ibn Kathir, QʿĪsāsu'l-Anbiya, p. 524)

Al met al was Dāwūd (as) een superieure profeet. De Qur'an zegt:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوٗدَ مِنَّا فَضْلًا يَا جِبَالُ اَوِّبِي مَعَهٗ وَالطَّيْرَ وَاَلَنَّا لَهُ الْحَدِيدَ

"Wij schonken Dāwūd gunsten van Ons. "O bergen, verheerlijk Allah samen met hem, en ook vogels!" En Wij hebben het ijzer voor hem zacht gemaakt.." (Saba, 34: 10)

Het heengaan van Dāwūd (as)

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Dāwūd (as) toonde een enorme ijver in zaken van religie en was een man van grote eer. Als hij van huis ging, deed hij de deur op slot en niemand kon binnenkomen totdat hij terugkwam.

Op een dag verliet hij opnieuw zijn huis en deed de deur op slot. Maar toen hij terugkwam, zag hij een man midden in de woonkamer staan.

Wie bent u?' vroeg hij.

'Ik ben iemand die geen koningen vreest en die sloten niet buiten kan houden!' zei hij.

'Dan moet jij de engel des doods zijn,' merkte Dāwūd (as) op. 'Welkom!'

Even later werd zijn ziel genomen.'" *(Ahmed ibn Hanbal, Musnad, II, 419)*

De veertigjarige regering van Dāwūd (as) markeert de mooiste periode in de Israëlitische geschiedenis. Hij veroverde Jeruzalem en maakte de stad tot zijn hoofdstad. Hij was zowel koning als profeet. Beide kwaliteiten waren hem door de Almachtige gegeven. Hij werd opgevolgd door zijn zoon Sulaymān (as), ook een profeet.

De Psalmen en de inhoud

De Qur'an noemt zowel het woord Zabur, in verwijzing naar de Psalmen, als het meervoud, zubur. Zabur betekent boek, terwijl zubur naar boeken verwijst.

Het woord Zabur wordt drie keer genoemd in de Qur'an; en ze hebben allemaal betrekking op Dāwūd (as).

Er staat:

اِنَّآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ كَمَآ اَوْحَيْنَآ اِلٰى نُوحٍ وَالنَّبِيّٖنَ مِنْ بَعْدِهٖ
وَاَوْحَيْنَآ اِلٰٓى اِبْرٰهِيمَ وَاِسْمٰعِيلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَالْاَسْبَاطِ
وَعِيسٰى وَاَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهٰرُونَ وَسُلَيْمٰنَ وَاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُورًا

"Wij hebben aan jou geopenbaard, zoals Wij aan Nūḥ en de profeten na hem hebben geopenbaard. En Wij hebben geopenbaard aan Ibrāhīm, Ismāʿīl, Isḥāq, Yaʿqūb en de stammen; en aan ʿĪsā, Ayyūb, Yūnus, Hārūn en Sulaymān, en Wij gaven Dāwūd de *Zabūr*.." (Al-Nisāʾ, 4: 163)

Aan de andere kant wordt het woord zubur genoemd in verwijzing naar de boeken die aan andere profeten zijn gegeven, niet alleen aan Dāwūd (as).

De Qur'an zegt in feite:

وَاِنَّهٗ لَفِي زُبُرِ الْاَوَّلِينَ

"En dit is zeker in de Geschriften van de vroegere volkeren [vermeld].." (Al-Shuara, 26: 196)

Het bovenstaande vers impliceert ook dat alle goddelijke boeken voorafgaand aan de Qur'an het nieuws van de komst van de Profeet (vzmh) gaven.

Wat betreft de Zaboer, of de Psalmen, gegeven aan Dāwūd (as), verklaart de Qur'an:

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ اَنَّ الْاَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ

"Voorheen hebben Wij na de herinnering (*dhikr*) in de Zābūr geschreven dat Mijn oprechte dienaren de aarde zullen erven.." (Al-Anbiya, 21: 105)

De Qur'an geeft geen andere informatie over de Psalmen. Islamitische bronnen noemen de Psalmen als een van de superieure kwaliteiten die aan Dāwūd (as) gegeven zijn.

Moslimgeleerden zeggen dat de Psalmen geen uitspraken over juridische zaken bevatten; en dat het eerder een boek van gebeden en aanroepingen van de Heer was.

Dāwūd (as) kwam na Mūsā (as) en hield zich aan de wet van de Torah. De Psalmen was een verzameling van hymnen die gelovigen in staat stelden om hun gebeden en liefde voor de Heer te perfectioneren.

De Psalmen werden volledig in dichtvorm geopenbaard. Het Oude Testament bevat zelfs een boek met dezelfde naam dat bestaat uit hymnen die met muziek worden gezongen. Er zijn in totaal 150 verzen. Er wordt gezegd dat ongeveer 70 daarvan teruggaan op Dāwūd (as), terwijl de rest door anderen werd samengesteld.

De Psalmen die we vandaag de dag hebben zijn dus niet de Psalmen die aan Dāwūd (vzmh) werden geopenbaard. Het Oude Testament is niet in zijn oorspronkelijke vorm bewaard gebleven. Door de jaren heen is het onderhevig geweest aan menselijk ingrijpen. Dit historische feit sluit elke mogelijkheid uit dat het boek dat vandaag de dag in omloop is, de originele Psalmen zijn.

Het is een feit dat de huidige Psalmen ongeveer 500 jaar na de dood van Dāwūd (as) werden geschreven. Bovenop de verwijzingen naar het leven en de tijd van Dāwūd (as), bevatten de Psalmen ook regels van wat wordt verondersteld ongeveer 100 dichters te zijn, waarvan de namen onbekend zijn.

Tot op de dag van vandaag zijn onderzoekers niet in staat geweest om precies na te gaan wie de Psalmen heeft geschreven en of het het werk is van openbaring of inspiratie. Oriëntalist Horn merkte op: “Degenen die beweren dat de Psalmen door Dāwūd zijn geschreven hebben geen basis. Het is in feite eenvoudig om te zien dat de bewering onjuist is.”

Net als de Torah is de voorstelling van God in de Psalmen antropomorf. Het beeldt God af in fysieke vorm. En net als in andere passages in het Oude Testament wordt God een zoon toegeschreven; en daarmee staat het op gespannen voet met het monotheïsme. Er is een passage waarin Dāwūd (as) zogenaamd zegt:

“Ik zal het besluit van de Heer verkondigen: Hij zei tegen mij: ‘Jij bent mijn zoon, vandaag ben ik jouw vader geworden.” (Psalmen, 2/7)

De Psalmen van vandaag zijn dus slechts een dichtbundel. Het bevat niets meer dan gebeden die aan Dāwūd (as) en anderen worden toegeschreven. Het is niet bekend hoeveel ervan werkelijk uit de originele Psalmen komen.

HET MOOISTE WOORD OP EEN PRACHTIGE MANIER RECITEREN

Om het onuitwisbare effect dat Allah's woord heeft op zowel de mens als de djinn volledig tot zijn recht te laten komen, is de schoonheid van de stem van de reciteur net zo belangrijk als de correctheid en nauwkeurigheid van de recitatie zelf. Zelfs bij alledaagse woorden kan een verschil in uitspraak de betekenis veranderen en soms het effect van wat er gezegd wordt versterken of verzwakken. De manier waarop een bedelaar bedelt blijkt niet alleen uit zijn woordkeuze, maar ook uit de manier waarop hij ze uitspreekt. Een commandant heeft een enorm effect in de manier waarop hij zijn woorden uitspreekt om zijn soldaten op te stoken voor een strijd op leven en dood; en het ritme of de muziek van zijn woorden geeft ze extra kracht. Het is in feite hier dat we de basis vinden van Ottomaanse militaire muziek, die een zeer belangrijke plaats inneemt in de Turkse cultuur en geschiedenis.

Het is duidelijk dat wat geldt voor de alledaagse menselijke spraak des te relevanter is voor het goddelijke woord dat de Heilige Qur'an is. Het is misschien vanwege dit aspect dat het reciteren van de Qur'an wordt aanbevolen (Soennah), terwijl het luisteren ernaar verplicht is (fard). Hierdoor heeft het reciteren van de Qur'an zich ook kunnen vertakken als een aparte wetenschap van Islamitische kennis. Deze wetenschap die we *qiraah* noemen heeft zelfs zijn eigen imams of meesters, net zoals Islamitische juridische scholen.

Naast al zijn andere eigenschappen wordt Dāwūd (as) in de geschiedenis herinnerd om zijn kenmerkende stem.

De Qur'an getuigt hoe vogels en bergen bezweken voor Dāwūd's (as) betoverende stem, wanneer deze de klanken van het goddelijke boek weergalmde.[92]

Wilde dieren en zelfs planten voegden zich bij zijn koor.[93]

Geluid is een van de grootste geschenken die God aan de mensheid heeft gegeven.

Zonder geluid zou er een gapende leegte in het universum zijn. Geluid is een vitale kracht die zowel een positief als negatief effect kan hebben.

92. Zie, Al-Anbiya, 79.
93. Zie, Saba, 10.

Net als de meeste andere zegeningen kan geluid worden gebruikt als een middel voor goed of slecht. Net zoals het universum tweepolig is, in die zin dat het draait om tegenstellingen zoals goed en kwaad, is er geluid dat zowel mooi als lelijk is. Het getjilp van een nachtegaal kalmeert een gevoelige ziel en vervult harten met vreugde, terwijl het geluid van een kwakende kraai misschien niet zo aangenaam is.

Net als op mensen heeft geluid ook positieve of negatieve effecten op dieren. Een brullende leeuw boezemt angst in bij de zwakkere dieren van de jungle, terwijl een koude slang dansend uit een mand kan komen op de melodie van een liedje gespeeld door een Indiase fakir. Mensen hebben ook gezongen om kamelen die door de woestijn liepen te versnellen, wat in traditionele Arabische muziek bekend staat als hida.

Er wordt gezegd dat jagers gazellen lokten door ze te betoveren met het geluid van een rietfluit. Bij het horen van de zoete melodie kwam de gazelle uit het bos en hurkte bij een bron, waar hij onbeweeglijk naar de muziek luisterde en zelfs warme tranen liet vallen. Jagers kwamen dan uit hun schuilplaatsen en schoten met gemak een dier neer dat normaal gesproken te beweeglijk was om te vangen.

Als geluid zo'n effect heeft op dieren, dan is het verbijsterend om te bedenken wat het kan doen met de emoties van de ongetwijfeld meer ontwikkelde mens. Materialisten raken ontroerd door het geluid van geld. Stromend water of een zingende nachtegaal spreekt romantische en poëtische zielen aan, terwijl het geluid van de Qur'an of de adhan bronnen van troost zijn voor de wegbereiders van de waarheid met verfijnde geesten.

Soms zei de Profeet (vzmh) tegen Bilal (ra) om zijn ziel te bevrijden van het gewicht van wereldse zaken en om haar wat rust en troost te geven:

"Doe de oproep (adhan) Bilal; en geef ons een beetje verlichting." (Abu Dâwūd, Adab, 78)

Wanneer de nachtegaal zingt, weerkaatsen de bergen geen ander geluid; en wanneer de adhan door het luchtledige weeft, wordt geen andere stem weerkaatst. Hoe groter onze gevoeligheid, hoe groter de impact die deze geluiden hebben.

Op dezelfde manier laat Rumi (qs) de rietfluit spreken. De rietfluit legt zijn ziel bloot. Tegen degenen die het niet begrijpen, jammert het:

"Het geluid van de rietfluit is vuur geworden. Zie het niet als een nietige melodie! Schande over hen die het vuur missen!"

Een rietfluitspeler heeft gewezen op een fijner detail in zijn geluid en zei: "Mijn rietfluit klinkt en jammert heel anders bij het aanbreken van de dageraad!".

Muhyiddin Ibn Arabi (qs) heeft gezegd:

"Ieder wezen doet dhikr op zijn eigen manier. De intensiteit waarin ze dat doen verschilt van elkaar.

Ten eerste heb je levenloze wezens, zoals stenen, aarde en mineralen. Deze gedenken Allah (swt) het meest. Omdat ze vrij zijn van de beperkingen van het ego en de behoeften om te eten, drinken en ademen, zijn ze ook verder verwijderd van verwaarlozing."

In het onderstaande vers vertelt de Almachtige ons hoe alert levenloze wezens zijn:

لَوْ اَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْاٰنَ عَلٰى جَبَلٍ لَرَاَيْتَهٗ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ
خَشْيَةِ اللّٰهِ وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

"Indien Wij deze Koran hadden neergezonden op een berg, dan had jij die zeker uit vrees voor Allah zich nederig [openspijtend] in stukken uiteen zien vallen. Wij brengen deze gelijkenissen aan de mensen, opdat ze wellicht nadenken.." (Al-Hashr, 59: 21)

En elders:

وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوٗدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ

"En Wij deden Sulaymān deze [situatie] begrijpen. En aan ieder van hen hebben Wij wijsheid [lett.: oordeel] en kennis geschonken. Wij deden de bergen, samen met Dāwūd, Ons in harmonie krachtig prijzen, en eveneens de vogels. En Wij zijn Degenen Die dat doen.." (Al-Anbiya, 21: 79)

Muhyiddin ibn Arabi (qs) zegt dat na levenloze wezens, het planten zijn die Allah (swt) het meest gedenken. Planten hebben bepaalde behoeften zoals lucht, water en de zon. Ze zijn ook meer ontwikkeld. Ze absorberen bepaalde mineralen uit de grond en stellen deze samen door de kracht die de Almachtige geeft om kleurrijke bloemen, bladeren en vruchten te produceren. Vanwege deze functies gedenken planten Allah (swt) iets minder dan levenloze wezens.

Dan komen de dieren. Wat betreft hun levensfuncties zijn ze meer ontwikkeld dan planten. Tegelijkertijd hebben ze grotere behoeften en een verhoogde aanwezigheid van het ego.

Mensen komen als laatste. In voor- en tegenspoed zijn hun mogelijkheden veel groter. Dit is een natuurlijk gevolg van het feit dat ze onderworpen zijn aan goddelijke beproeving. Toch duwen het ego, dromen en ambities mensen meedogenloos in de richting van verwaarlozing.

De Qur'an verklaart in feite:

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ وَالشَّمْسُ
وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَآبُّ وَكَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ
عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ

"Zie jij dan niet dat voor Allah al hetgeen zich neerbuigt dat zich in de hemelen en op de aarde bevindt, en de zon en de maan en de sterren en de bergen en de bomen en het vee en een groot gedeelte van de mensen? En voor velen is de de [verdiende] bestraffing gerechtvaardigd.." (Al-Hajj, 22: 18)

Hoe prachtig illustreert dit vers de omstandigheden van de vier hierboven genoemde klassen van wezens! Het laat ook zien dat er geen wezen in het universum is dat zich de Heer niet herinnert.[94] Van alle wezens is een deel van de mensen het meest verwaarloosd en verwijderd van de Heer, en die Hem het minst gedenken.

Een ander vers beschrijft hoe wezens voortdurend bezig zijn met dhikr:

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوَاتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا
يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلٰكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ اِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا

"Hem verheerlijken de zeven hemelen, de aarde en al hetgeen zich hierin bevindt. Er is niets of het verheerlijkt Zijn lof, maar jullie begrijpen hun verheerlijking niet. Hij is Zachtaardig, Vergevensgezind (*Ḥalīm Ghafūr*).." (Al-Isra, 17: 44)

Alleen degenen die een gevoelig hart hebben gekoesterd, kunnen in elk geluid het gebrom van dhikr horen. Net als Rumi, die in vervoering raakte toen hij het geluid van dhikr hoorde van het slaan van een hamer in een juwelierszaak, leven deze mensen elk moment in het geluid van dhikr dat weerklinkt in het universum.

Dichter Necip Fazil beschrijft op elegante wijze de omstandigheden van degenen die leven in de mysterieuze wereld van dhikr.

Die mannen zweven door de lucht van het hart
Terwijl in de pijn van het kruipen in vuil
Elke ster is een kraal op hun rozenkrans
Maar ze staan als laatste in de rij tijdens het gebed
Voor de daden waar het ego is binnengeslopen
Ze zijn bezig met boete doen, de een na de ander

94. Dhikr, of het gedenken van Allah (jj), is er in twee vormen:
Onvrijwillige dhikr: Dit is de dhikr die schepselen automatisch doen. De levensduur van planten en dieren hangt af van deze dhikr; het is bijna als hun levensadem. Het moment dat hun dhikr opraakt, is het moment dat hun leven tot een einde komt..
Vrijwillige dhikr: Dit is de dhikr die mensen vrijwillig doen.

Ze tekenen eeuwig dat eeuwige contract
Dat elke nacht vervalt en op de dag hervat wordt

Deze algemene dhikr die in het hele universum plaatsvindt, gaat letters en geluid te boven en kan niet door alle oren gehoord worden. Alleen de bekwame kan het horen. Een voorbeeld hiervan is hoe Yūnus Emre in een gedicht een extatische conversatie aangaat met een gele bloem.

Dit soort mensen, wiens harten constant bezig zijn met goddelijke herinnering en voor wie dhikr een deel van hun natuur is geworden, bereiken een punt waarop ze de naam van de Heer waarnemen in elk geluid dat ze horen.

Het beste geluid in de ogen van Allah (swt), of het nu met letters is of zonder, is dhikr. Naast de letterlijke betekenis heeft de term dhikr ook een bredere betekenis en heeft het zijn naam gegeven aan goddelijke boeken. De Heilige Qur'an verwijst naar zowel zichzelf als de Torah als dhikr of herinnering.

In overeenstemming met het goddelijke bevel 'Lees...in de naam van je Heer, die jou geschapen heeft!' krijgen alle andere ademhalingen en geluiden een speciale eer door de klank van de Qur'an.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Versier de Qur'an met jullie stemmen!" (Ibn Majah, Iqamah, 176)

"Verfraai de Qur'an met jullie stemmen. Want een mooie stem draagt bij aan de schoonheid van de Qur'an!" (Darimi, Fadailu'l-Qur'an, 34)

"Hij die de Qur'an niet met een mooie stem (taghanni) reciteert is niet één van ons." (Bukhari, Tawhid, 44; Abu Dāwūd, Met, 20). Geleerden zeggen dat het woord taghanni verwijst naar een mooie stem; en hebben degenen die de vaardigheid missen aangespoord om de Qur'an zo mooi mogelijk te lezen.

Aangezien de Qur'an de mooiste van alle spraak is, komt de pracht van de menselijke stem het best naar voren door de klank van de Qur'an.

Men kan genoeg krijgen van alle stemmen, hoe mooi ze ook zijn. Maar dat is nooit het geval met de Qur'an. Voor harten die hun deel hebben, bieden zijn sublieme melodieën een briesje van de geuren van de hemel.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Allah de Almachtige is nooit meer tevreden dan met een profeet, met een mooie stem, die de Qur'an sierlijk reciteert, op de top van zijn stem!" (Bukhari, Fadailu'l-Qur'an, 19; Tawhid, 32; Muslim, Mūsāfirin, 232-234)

De Profeet (vzmh) benadrukt ook de noodzaak om de Qur'an op een ritmische en afgemeten toon (tartil) te reciteren, evenals met een duidelijke voordracht en uitspraak (tajwid).

Berouwvolle en verslagen zielen kunnen hun innerlijke rust vinden in de genezing die verborgen ligt in het rustgevende geluid van de Qur'an. Zij die op zoek zijn naar het pad van eeuwige verlossing hebben de leiding nodig van zijn hemelse taal die leven blaast in zielen.

De onwetenden die hun hart niet verliezen in het geluid van de Qur'an, kennen het leven misschien alleen in de mate van het uiterlijk, maar kunnen zich nooit verdiepen in het innerlijke rijk van zijn waarheden en wijsheden. Ze brengen hun hele leven door met het najagen van de lusten en geneugten van de wereld, maar blijven blind voor de reden waarom deze bestaat.

Ze eten gulzig van het feestmaal van de wereld maar herkennen de echte Voorziener (Al-Razzaq) van dat feestmaal niet.

Zij begraven hun dierbaren in het graf maar leven zonder zich bewust te zijn van de beproevingen eronder. Zij zijn niet thuis in de taal van de bomen van het kerkhof die spreken zonder letters of woorden.

Zelfs wanneer ze getroffen worden door aardbevingen, orkanen en andere rampen, troosten ze zichzelf door dit ten onrechte 'natuurrampen' te noemen, en zoeken ze elk gat op waarin ze hun toevlucht kunnen zoeken.

Hoe bizar is het dat ze in Gods heerschappij leven, maar zich tegenover Hem als vijanden gedragen.

Maar gelovigen wier harten verlicht zijn door de Qur'an, verkeren in een voortdurende staat van contemplatie. De goddelijke woorden die zij reciteren inspireren hen, in hun eigen unieke taal, om:

"Vergeet niet dat je de dienaar van Allah bent en op Zijn heerschappij leeft! Je wordt door Hem gevoed! Verdiep je in de wijsheid en mysteries van de Qur'an, zodat je met een gezond hart naar je Heer kunt reizen!"

Degenen die hun hart lenen aan de adviezen van de Qur'an zijn zich altijd bewust van het feit dat zij bovenal Allah's (swt) dienaren zijn. Ze zijn altijd dankbaar voor wat ze hebben en spannen zich in om van hun vluchtige verblijf op aarde een middel van eeuwige vreugde te maken.

In dat opzicht spreekt de Qur'an, voor degenen die in staat zijn om een deel van de spiritualiteit van de Profeet (vzmh) te verkrijgen, de taal van zowel de hemel als de aarde, en is het een schat van overvloed en inspiratie.

De Profeet (vzmh) en de Heilige Qur'an zijn twee bronnen van licht die de Almachtige aan de mensheid heeft geschonken.

De eigenschappen van Allah (swt) verschijnen volledig in drie wezens: de kosmos, de Qur'an en de mens.

De kosmos zijn de eigenschappen van God in actie, terwijl de Qur'an hun verschijning in spraak is. De mens is de kern van alle goddelijke eigenschappen. Net zoals het onduidelijk zou zijn om je een wereld zonder mensen voor te stellen, geldt hetzelfde voor mensen zonder de Qur'an.

De Profeet (vzmh) heeft in feite gezegd:

"Een persoon zonder een beetje Qur'an in zijn hart is als een vervallen huis." (Tirmizi, Fadailu'l-Qur'an, 18; Darimi, Fadailu'l-Qur'an, 1)

De kosmos is een stille Qur'an, terwijl de Qur'an een vocale kosmos is. En als een manifestatie van goddelijke mysteries is de mens als hun essentie en kern. De Qur'an is een wonder van expressie, een toespraak van Al-Haqq, de Werkelijkheid. Een hart dat ver verwijderd is van de waarheden van de Qur'an is donker, alsof het in teer gedrenkt is. Het is zonder licht en dus ellendig in beide werelden.

Laten we slechts een paar van de ontelbare wijsheden van de Qur'an noemen:

Door de constante stroom van goddelijke kracht en elegantie te presenteren die in de buitenwereld te zien is, wekt de Qur'an de mens tot zijn innerlijke wereld. Het laat hem met een breekbaar hart huiveren voor een waarlijk prachtig universum en neemt hem mee op een reis naar de liefde voor Allah (swt) en Zijn Boodschapper (vzmh).

De Qur'an is de gids voor verlossing in deze wereld en de volgende. Daarom is het enige wat nodig is om ons leven aan te passen aan de goddelijke normen en een wandeling te maken in de tuinen van een evenwichtig leven van gelukzaligheid, het zoeken van beschutting in zijn wijsheid.

Een prachtige wet van evenwicht regeert het universum en elk deeltje erin. Tenzij iemand de Qur'an aangrijpt, zal hij zijn eigen evenwicht verliezen, zijn innerlijke waarde naar beneden halen en uiteindelijk in de vallei van de ondergang tuimelen. Dat is omdat wat maat en evenwicht geeft aan het lichaam en de ziel van de mens niets anders is dan de Qur'an zelf.

Voor een man met een hart is de Qur'an een diepe oceaan van contemplatie. Ieder denkend mens moet nadenken over de goddelijke kunst die in ruimte en tijd wordt tentoongesteld, en zijn ziel vervolmaken door na te denken over de parabels

van de Qur'an die vol wijsheid staan. Hierdoor straalt de Qur'an zijn eigen barmhartigheid uit.

Nogmaals, het is een mysterie dat exclusief is voor de Qur'an dat het de kaarten van duizenden en duizenden rijken blootlegt, en het oog glimpsen biedt van de horizonten van het ongeziene (ghayb).

De Heilige Qur'an is een verzameling adviezen die uitnodigen tot het goede en het goede. Het instrueert de mens om zich te wijden aan een leven van aanbidding en kennis, en hierdoor de eeuwige vreugde van het hiernamaals te bereiken. Toch is dit van dien aard dat werkelijk begrijpen wat dit betekent alleen kan door een vooruitziende blik gegeven door Allah (swt).

De Qur'an nodigt de hele mensheid uit op het ware pad; en als een levende Qur'an door zijn gedrag, is de Profeet (vzmh) de gids die de mensen daarheen brengt. De Profeet (vzmh) is als een apotheek die de enige remedie biedt voor de onwetendheid en ontkenning van de mensheid. Dus, tot aan het laatste uur, is elke persoon tot aan de laatste verplicht om deel uit te maken van de Mohammedaanse natie. Sommigen van hen hebben zijn oproep geaccepteerd en worden de natie van acceptatie (ummah ijabah) genoemd; en dit zijn zijn ware volgelingen. Anderen staan bekend als de natie van ontkenning (ummah ghayr ijabah).

De vrede en het geluk van de hele mensheid hangen af van het verpersoonlijken van de emoties van de Qur'an, het binnentreden in het klimaat van inspiratie, het in praktijk brengen van zijn leringen en het belichamen van zijn moraal. Een leven ver weg van de Qur'an is een eeuwigheid gedwongen tot zelfmoord.

Alleen de Qur'an lost op effectieve en overtuigende wijze de meest ingewikkelde raadsels op, zoals de geest, het leven, de dood, wederopstanding, het hiernamaals en de eeuwigheid, die de menselijke geest verbijsteren.

Als een manifestatie van de eeuwige kennis en spraak van de Almachtige heeft de Qur'an een onberispelijke harmonie en oefent hij een ongeëvenaarde kracht uit in het verzekeren van het hart en het tot rust brengen van de geest. De geschiedenis getuigt ook van het feit dat elke profeet, die als een kaars is op het verlichte pad van de goddelijke oproep, de boodschap heeft bevestigd van alle profeten die voor hem zijn gekomen. Filosofen, aan de andere kant, zijn er altijd snel bij geweest om hun voorgangers af te wijzen, omdat ze verdwaald zijn in de dode uiteinden van redenen en de wervelingen van hun afwijkende theorieën. De natuurwetenschappen, die door de geschiedenis heen hebben geprobeerd om de eeuwige betekenis van het leven en het universum te begrijpen door de beperkte reikwijdte van de menselijke rede, hebben ook gezwommen in een hoop tegenstrijdigheden.

Zo worden de harten van de gelovigen die door de Qur'an gevormd zijn, schatten van goddelijke waarheden. Maar zij die de ideeën onderschrijven die filosofen

hebben aangereikt door hun onbekwame begrip, zijn arme zielen die, terwijl ze zoeken naar de weg naar de eeuwigheid, alleen maar eindigen met stuntelen in de duisternis.

❁

Leven is daarom leven in de tuinen van de waarheid van de Qur'an.

De Profeet (vzmh) zei eens:

"Harten worden roestig net als staal."

"Wat is dan het vernis ervan?" vroegen de metgezellen. De Profeet (vzmh) antwoordde:

"Het veelvuldig reciteren van het boek van Allah en Hem voortdurend gedenken." (Ali al-Muttaqi, Kanzu'l-Ummal, II, 214)

Hij heeft ook gezegd:

"Geef jullie ogen hun deel van aanbidding!"

"Wat is hun deel van aanbidding, Boodschapper van Allah?" vroegen de metgezellen.

"Om naar de Schrift te kijken, na te denken over de inhoud ervan en lering te trekken uit de mooie wijsheden ervan." (Suyuti, Al-Jamiu's-Saghir, I, 39)

De Almachtige zegt dat frequente reciteerders van de Qur'an de lijst van Zijn gelukkige dienaren zullen aanvoeren, die eeuwig profijt zullen hebben. De Qur'an verklaart:

اِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللّٰهِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
يَرْجُونَ تِجَارَةً لَنْ تَبُورَ لِيُوَفِّيَهُمْ اُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهٖ اِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ

"Degenen die het Boek van Allah voordragen en de *salāt* verrichten en heimelijk of openlijk bijdragen [aan de behoeftigen] geven van hetgeen Wij hun hebben geschonken, [zij] hopen op een [handels-]winst die nooit verloren gaat. Opdat Hij hun hun beloning ten volle terugschenkt en Zijn gunst voor hen doet toenemen. Hij is zeker Vergevensgezind, Meest Waarderend (*Ghafūr Shakūr*)." (Al-Fatir, 35: 29-30)

لَيْسُوا سَوَآءً مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ اُمَّةٌ قَآئِمَةٌ يَتْلُونَ اٰيَاتِ اللّٰهِ اٰنَآءَ الَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ

"Zij zijn niet allen gelijk. Temidden van de mensen van het Boek bestaat een oprechte gemeenschap, die het Woord van Allah in de uren van de nacht reciteert en zich [met het gezicht ter aarde] neerwerpt." (Āl ʿImrān, 3: 113)

Dat komt omdat het regelmatig reciteren van de Qur'an het geloof doet toenemen. Een ander vers zegt zelfs:

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ اِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَاِذَا تُلِيَتْ
عَلَيْهِمْ اٰيَاتُهُ زَادَتْهُمْ اِيمَانًا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

"De gelovigen, dat zijn alleen diegenen van wie de harten sidderen wanneer Allah wordt genoemd, en van wie het geloof toeneemt wanneer Zijn verzen hun worden voorgedragen, en die alleen op hun Heer vertrouwen..." (Al-Anfal, 8: 2)

❁

Van alle daden van aanbidding is het reciteren van de Qur'an ongetwijfeld een van de meest belonende. Daarom is het onze plicht om hem zo mooi mogelijk te reciteren. De Almachtige zegt:

اَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْاٰنَ تَرْتِيلًا

"...en reciteer de Koran [duidelijk en] rustig.." (Al-Muzzammil, 73: 4)

Net zo belangrijk is het om in stilte naar de Qur'an te luisteren wanneer deze gereciteerd wordt. Dus terwijl het lezen van de Qur'an aan te raden is (Soennah), is het luisteren ernaar verplicht (fard). De Qur'an zegt:

وَاِذَا قُرِئَ الْقُرْاٰنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَاَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

"En wanneer de Koran wordt voorgedragen, luister er dan naar en wees stil, opdat jullie barmhartigheid wordt betoond.." (Al-A'raf, 7: 204)

Tijdens het reciteren van de Qur'an, zowel tijdens het rituele gebed als daarbuiten, moet men alle andere geluiden blokkeren en zich concentreren, zodat hij de betekenissen ervan grondig kan begrijpen, zijn voordeel kan doen met de adviezen ervan en zijn gedrag dienovereenkomstig kan reguleren.

Stilte is een teken van oplettendheid, terwijl oplettendheid een teken van voorzichtigheid is. Voorzichtigheid is op zijn beurt een teken van goed geloof en gedrag, terwijl goed geloof en gedrag middelen zijn om goddelijke zegeningen en genade te ontvangen.

De Profeet (vzmh) luisterde graag naar iemand anders die de Qur'an reciteerde. Soms vroeg hij Ibn Masud (ra) om voor te lezen, en hij zou er veel geestelijk genot uit halen. Op een keer, terwijl hij luisterde naar Ibn Masud (ra), kreeg hij tranen in zijn ogen.

Ibn Masud (ra) vertelt over die keer:

“De Boodschapper van Allah (vzmh) beval mij eens om een stukje Qur’an te reciteren. Ik zei:

‘Hoe kan ik de Qur’an aan jou reciteren, Boodschapper van Allah (vzmh), terwijl de Qur’an aan jou is geopenbaard?’

‘Toch’, zei hij, ‘hoor ik het graag van anderen.’

Dus begon ik te reciteren, totdat ik bij het vers kwam:

فَكَيْفَ اِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلٰى هٰؤُلَآءِ شَهِيدًا

“En hoe is het dan, wanneer Wij van elk volk een getuige [voor elk volk zijn profeet] oproepen en Wij jou tegen deze getuigen naar voren brengen? “ (Al-Nisā’, 4: 41)

“Dat is voorlopig genoeg!”, zei de Profeet (vzmh). En toen ik opkeek, zag ik tranen over zijn ogen rollen.” (Bukhari, Fadailu’l-Qur’an, 32; Muslim, Mūsāfirin, 247)

Op een nacht was Usayd ibn Hūdayr (ra) hoofdstuk Al-Baqarah of Al-Kahf aan het reciteren op een zoete en afgemeten toon.

Zijn paard was vastgebonden en stond naast hem. Plotseling steigerde het paard. Hij pauzeerde het lezen en het kalmeerde. Usayd hervatte het lezen, maar het paard steigerde opnieuw. Usayd stopte opnieuw en het paard kalmeerde. Even later hervatte hij het lezen, maar het paard werd weer onrustig. Dus stopte Usayd helemaal met lezen. Zijn zoon Yahya lag vlakbij te slapen en hij trok hem dichter naar zich toe uit angst dat het paard het kind zou vertrappen. Usayd keek toen omhoog en zag wat leek op lantaarns in de lucht binnenin een mist die leek op een witte wolk. De volgende ochtend legde hij uit wat er gebeurd was aan de Profeet (vzmh), die zei:

“Blijf lezen, zoon van Hūdayr...blijf lezen!”

“Ik was bang, Boodschapper van Allah (vzmh), dat het paard mijn zoon zou vertrappen, aangezien hij er heel dicht bij lag te slapen. Dus, ik stopte met reciteren; en toen gingen die felle lichten omhoog en omhoog, en verdwenen uiteindelijk”, zei hij.

De Profeet (vzmh) vroeg:

“Weet je wat die dingen waren die je zag?”

“Nee, dat weet ik niet”, antwoordde hij.

“Het waren engelen die dichtbij waren gekomen om jou de Qur’an te horen reciteren. Als je was doorgegaan met lezen, zouden ze tot zonsopgang zijn gebleven...en zichtbaar zijn geweest voor mensen die hun huizen verlieten voor het gebed.” (Bukhari, Fadailu’l-Qur’an, 15)

Deze gebeurtenis geeft aan dat het geluid van de Qur'an niet alleen engelen maar ook dieren beweegt. Als dit zo is, kan men zich alleen maar afvragen hoeveel van zijn geheimen de Qur'an zou onthullen aan een fijn en gezuiverd hart.

De woorden van Umar (ra) bieden nog iets om over na te denken:

"Ik voltooide het reciteren van hoofdstuk Al-Baqarah in twaalf jaar en een offerde een kameel als dank daarvoor!" (Qurtubi, Tafsir, I, 40). Het punt is hier dat dit niet slechts een snelle recitatie van de woorden was. Het was een recitatie die probeerde de wijsheden te begrijpen, de geheimen van de goddelijke woorden te ontsluieren en de woorden tot leven te brengen in actie. Dit is de enige juiste manier om de Qur'an te reciteren en er voordeel uit te halen in de waarste zin van het woord.

Een voorbeeld van deze hogere manier om de Qur'an te reciteren wordt hieronder gegeven:

De heilige Abu Bakr Warraq had een kleine zoon, die de Qur'an leerde van een leraar in de buurt. Op een dag kwam hij vroeg terug van school; bleek en bevend. Een verbaasde Abu Bakr vroeg:

"Wat is er gebeurd? Waarom ben je vroeg thuisgekomen?"

De kleine jongen, wiens hart trilde van de angst voor Allah (swt), antwoordde met een uitdrukking die leek op een herfstblad:

"Vandaag leerde mijn leraar me een vers uit de Qur'an; en toen ik besefte wat het betekende, raakte ik versteend!"

"Welk vers?" vroeg zijn vader.

De kleine jongen begon toen te reciteren:

فَكَيْفَ تَتَّقُونَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا

"Hoe kunnen jullie jezelf dan beschermen, indien jullie de Dag ontkennen waarop jeugdigen in grijsaards veranderen? " (Al-Muzzammil, 73: 17)

Al snel werd de jongen ziek van angst. Niet lang daarna lag hij op zijn sterfbed en uiteindelijk overleed hij.

Abu Bakr Warraq was diep ontroerd door het hele voorval. In de dagen en jaren die volgden, bezocht hij vaak het graf van zijn zoon en zei huilend tegen zichzelf:

"Abu Bakr! Slechts één vers uit de Qur'an was genoeg om Gods angst in het hart van je zoon te zaaien en zijn geest weg te nemen! En je hebt al die jaren de Qur'an gelezen, maar je kunt God nog steeds niet zo vrezen als dit kind!"

De Qur'an is zo'n grote oceaan van wijsheid en mysterie dat het ontvankelijke harten doet huiveren! Het onderstaande vers vertelt ons prachtig hoe spiritueel

oneindig de Qur'an is, en hoe het daarom de oneindigheid van de kennis, glorie en pracht van de Almachtige weerspiegelt:

وَلَوْ اَنَّ مَا فِي الْاَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ اَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهٖ
سَبْعَةُ اَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"En indien alle bomen op de aarde pennen waren en de zee [inkt was], aangevuld met nog zeven zeeën, dan [nog] zouden de woorden van Allah niet uitgeput raken. Allah is Almachtig, Alwijs (*ʿAzīz Ḥakīm*)." (Luqman, 31: 27)

De mens kan uit die zee alleen nemen wat zijn hart kan bevatten; en dat kan niet meer zijn dan wat een mier uit de zee kan dragen. In de woorden van een dichter:

Ik dook in een zee van edelstenen

En nam alleen wat ik kon opslaan

Maar wat ik nam was maar een druppel

Terwijl de zee tjokvol blijft

Kortom, alles wat de mens in deze vallei te wachten staat is pure hulpeloosheid. De enige manier om er doorheen te komen, is toevlucht zoeken tot de genade van Allah (swt).

Het geheim hiervan wordt geleverd door de Profeet (vzmh):

"Hij die zichzelf kent, kent zijn Heer." (Ajluni, Kashfu'l-Khafa, II, 361)

Rumi (qs) zegt:

"Het is mogelijk om de Qur'an uit te schrijven met een paar potten inkt. Maar grenzeloze oceanen en kustloze zeeën zouden niet volstaan om de geheimen ervan te beschrijven!"

Daarom zijn de ware specialisten van de Qur'an degenen die hun geesten bevredigen door het reciteren ervan, de wetten ervan in praktijk brengen, de moraal belichamen en volwassen worden door de wijsheden ervan. Omdat deze mensen werkelijk leven, zal de aarde, wanneer zij dood en begraven zijn, bevolen worden om hun lichamen intact te houden.

Mahmud Sami Ramazanoğlu (qs) getuigt hoe hij in Adana het graf van een hafiz dertig jaar na zijn dood heropend zag worden om plaats te maken voor een nieuwe weg. Maar ondanks de decennia die waren verstreken, was niet alleen zijn lichaam intact gebleven, zelfs zijn lijkwade was kristal schoon.

Net als al zijn voorgangers had de Profeet (vzmh) de taak om het Boek van Allah (swt) voor te dragen en over te brengen aan de mensen. In een hadith zegt hij:

"De beste van jullie is degene die de Qur'an leert en deze onderwijst." (Bukhari. Fadailu'l-Qur'an, 21)

De Qur'an is een goddelijk woord dat het grootste geschenk van de Almachtige aan de mensheid is. In dat opzicht heeft de Profeet (vzmh) gezegd:

"De suprematie van Allah's woord over de woorden van Zijn schepping is als de suprematie van Allah over Zijn dienaren." (Darimi, Fadailu'l-Qur'an, 6)

Met andere woorden, vergeleken met de woorden van mensen is de Heilige Qur'an onvergelijkbaar grenzeloos en oneindig. Toch is het noodzakelijk om het met een alert hart te reciteren. De Qur'an opent zichzelf alleen op grond van de geestelijke toestand van het hart.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Een gelovige die de Qur'an reciteert is als een sinaasappel. Het ruikt en smaakt goed. Een gelovige die de Qur'an niet reciteert is als een dadel; het heeft geen geur maar het smaakt goed. Een huichelaar die de Qur'an reciteert is als basilicum; het ruikt goed maar smaakt bitter. Een huichelaar die de Qur'an niet reciteert is als de wijnstok van Sodom; hij heeft geen geur en smaakt bitter." (Bukhari, At'imah, 30; Fadailu'l-Qur'an, 17, 36; Muslim, Mūsāfirin, 243).

Een andere hadith waarschuwt degenen die de Qur'an onachtzaam reciteren:

"Zij lezen de Qur'an, maar wat zij lezen komt niet voorbij hun keel!" (Bukhari. Fadailu'l-Qur'an, 21). Dit betekent dat het lezen van de Qur'an zonder over de woorden na te denken geen spiritueel voordeel heeft.

Het reciteren van de Qur'an op deze manier kan iemand in feite meeslepen naar het hellevuur. De Almachtige waarschuwt reciteerders van dit type:

اَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْاٰنَ اَمْ عَلٰى قُلُوبٍ اَقْفَالُهَا

"Denken zij dan niet na over de Koran, of bevinden zich sloten op hun harten??" (Muhammed, 47: 24)

Dienaren met een diep hart en een gevoelige geest kunnen niet anders dan deze waarschuwing in acht nemen. En dan te bedenken dat toen het onderstaande vers werd geopenbaard:

مَا خَلَقْتَ هٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

"Onze Heer, Jij hebt dit niet tevergeefs geschapen. Geprezen ben Jij, behoed ons daarom voor de bestraffing van het Vuur." (Āl ʿImrān, 3: 191), de Profeet (vzmh)

zoveel parels van tranen vergoot dat ze de sterren aan de hemel jaloers zouden hebben gemaakt.

Ata ibn Abi Rabah (ra) die veel van de metgezellen van de Profeet (vzmh) zag, vertelt:

"Ik vroeg Aisha (ra) eens naar een handeling van de Profeet (vzmh) die zij het meest bewonderde.

'Heeft hij ooit iets gedaan dat niet bewonderenswaardig was?' zei ze. 'Maar er was een nacht, toen hij naar mijn bed kwam, een beetje ging liggen en zei: 'Sta me toe om op te staan en mijn Heer een tijdje te aanbidden.'

Ik zei: 'Eerlijk, ik zou het fijn vinden om tijd met je door te brengen, maar ik zou het fijner vinden als je deed wat je wilde.'

Hij stond toen op om wudu te nemen. En toen hij stond om te bidden, begon hij te huilen. Hij huilde zoveel dat zijn borst al snel baadde in tranen. Hij bleef huilen toen hij boog, en nog een keer toen hij zich voorover boog. En hij weende nog meer toen hij zijn voorhoofd van de grond ophief. Dit ging zo door totdat Bilal (ra) de adhan uitriep voor het ochtendgebed. Bilal merkte ook dat de Profeet (vzmh) gehuild had en hij kon niet anders dan vragen:

'Waarom huil je zo veel, Boodschapper van Allah, terwijl al je zonden uit het verleden en de toekomst al vergeven zijn?'

'Zou ik geen dienaar moeten zijn die zijn Heer naar behoren dankt?' antwoordde hij. 'Bij de naam van Allah, ik heb vanavond zo'n openbaring ontvangen, dat schande over degenen die het lezen zonder erover na te denken.' Vervolgens reciteerde hij:

اِنَّ فِي خَلْقِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَاٰيَاتٍ لِاُولِي الْاَلْبَابِ
اَلَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلٰى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

"Er bevinden zich in de schepping van de hemelen en van de aarde en in de afwisseling van de nacht en de dag tekenen voor mensen die verstand bezitten. [En] degenen die staande, zittende en liggende op hun zijde Allah gedenken, en die nadenken over de schepping van de hemelen en van de aarde: "Onze Heer, Jij hebt dit niet tevergeefs geschapen. Geprezen ben Jij, behoed ons daarom voor de bestraffing van het Vuur. '" (Āl ʿImrān, 3: 190-191) (Ibn Hibban, II, 386)

De tranen die gelovigen vergieten uit vrees voor Allah (swt) zijn de edelstenen van vluchtige nachten, sterren van het donkere graf en dauw van de tuinen van het

paradijs. Moge de Almachtige ons allen beschermen tegen harten die ongevoelig zijn en ogen zonder tranen voor de wijsheden en mysteries van de Qur'an.

❁

We moeten het dus niet laten bij het simpelweg lezen van de Qur'an. We moeten veeleer proberen om de moraal ervan te belichamen en de leerstellingen ervan in praktijk te brengen. Dit is waar het ware voordeel van de Qur'an ligt. Dit was de benadering die de Profeet (vzmh) aan zijn metgezellen onderwees en, op dezelfde manier, aan ons.

Abu Abdurrahman Al-Sulami legt uit:

"Er was een metgezel van de Profeet (vzmh) die het gewoon was om ons de Qur'an te leren. Hij vertelde ons eens:

'We leerden tien verzen van onze Boodschapper (vzmh); en we gingen niet verder met de volgende tien totdat we de informatie en daden die ze overbrachten grondig in ons opnamen.' De Boodschapper van Allah (vzmh) leerde ons kennis en praktijk samen.'" (Ibn Hanbal, V, 410; Haythami, I, 165)

Rumi (qs) zegt:

De Heilige Qur'an is de denkwijze en het gedrag van profeten die tot leven komen. Als je het met aandacht reciteert en beoefent, reken jezelf dan tot degenen die profeten hebben ontmoet! Hoe meer je de gelijkenissen van de profeten leest, hoe strakker de kooi van je huid zal worden voor de vogel die je geest is."

Alleen daardoor konden we ons bevrijden. En als je uit je kooi wilt vliegen, is er geen andere manier dan door Gods eenheid!"

Onze Heer! Scheid onze harten niet van het licht van de Qur'an en de liefde van Uw geliefde!

Amin…

Profeet Dāwūd

PROFEET

SULAYMĀN

-vrede zij met hem-

De profeet die een wereld van Rijkdom en macht uit zijn hart hield

SULAYMĀN

-vrede zij met hem-

Sulaymān (as) werd geboren in Gaza. Hij was ongeveer 12 of 13 jaar oud toen zijn vader Dāwūd (as) overleed. Net als zijn vader werd hij eerst profeet en later koning. Hij bouwde de Heilige Tempel, of Bayt Al-Maqdis, in zeven jaar. Hij trouwde met Bilqis, de koningin van Sheba, en overleed later in Jeruzalem.

❁

Vanaf zijn vroege jeugd vertoonde Sulaymān (as) tekenen van grote voorzichtigheid en intellect, waarover de Profeet (vzmh) het volgende verhaal vertelt:

"Er waren eens twee vrouwen op reis met hun twee zonen. Onderweg kwam er een wolf die een van de kinderen greep. De vrouwen begonnen toen met elkaar te ruzieen over het andere kind, allebei beweerden ze dat het van hen was.

'Dat kind is van mij', zei de een.

Nee, hij is mijn zoon', zei de ander.

Uiteindelijk gingen ze naar Dāwūd (as) en vroegen hem om hun geschil te beslechten. Dāwūd (as) oordeelde dat het kind aan de oudste vrouw toebehoorde. Maar de vrouwen stapten toen naar Sulaymān. Zij vertelden hem over het oordeel van zijn vader. Sulaymān (as) zei toen:

'Breng me een mes zodat ik het kind tussen deze twee vrouwen kan verdelen.'

Deze keer smeekte de jongste van de twee vrouwen: 'Doe het alsjeblieft niet! God heb medelijden met je! Ik ben de moeder niet, zij is het!'

Het was toen dat Sulaymān (as) wist dat de jongere vrouw in feite de echte moeder van het kind was." (Bukhari, Anbiya, 40)

Dat komt omdat een moeder niet kan verdragen dat haar kind wordt gedood.

❁

Hieronder is nog een voorval dat de vooruitziende blik van Sulaymān (as) benadrukt:

Een kudde schapen was eens op een nacht een veld binnengedrongen en had alle gewassen vernietigd. De eigenaren van het veld dienden een klacht in bij Dāwūd

(as) en vroegen om compensatie. De schade aan het veld was ongeveer even groot als de waarde van de schapen. Dus Dāwūd (as) bepaalde dat de schapen aan de boeren gegeven moesten worden. Sulaymān (as) was er ook bij en hoewel hij nog een kind was, stelde hij voor:

"Er is een andere manier, vader! Geef de schapen tijdelijk aan de boeren. Dan kunnen zij hun verlies dekken door de melk en de vacht van de schapen te gebruiken. Tegelijkertijd kunnen ze hun boerderij cultiveren en hem weer maken zoals hij was. Als ze alles weer op de rails hebben, kunnen ze de schapen teruggeven aan hun eigenaar!"

Dāwūd (as) was blij met het aanbod en besloot dienovereenkomstig. De Qur'an zegt:

وَدَاوُۥدَ وَسُلَيْمٰنَ اِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ اِذْ نَفَشَتْ فِيهِ
غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ

"En [denk aan] Dāwūd en Sulaymān, toen zij oordeelden over het bebouwde land, toen de schapen van het volk [van Isrāʾīl] daar waren verspreid [en in de nacht waren verdwaald, zonder herder], en Wij waren getuige van hun oordeel.." (Al-Anbiya, 21: 78)

فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمٰنَ وَكُلًّا اٰتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ
دَاوُۥدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ

"En Wij deden Sulaymān deze [situatie] begrijpen. En aan ieder van hen hebben Wij wijsheid [lett.: oordeel] en kennis geschonken. Wij deden de bergen, samen met Dāwūd, Ons in harmonie krachtig prijzen, en eveneens de vogels. En Wij zijn Degenen Die dat doen.." (Al-Anbiya, 21: 79)

Sulaymān's uitzonderlijke vooruitziendheid en toewijding aan de Heer overtuigden Dāwūd (vzmh) om hem uit zijn 19 zonen te kiezen als zijn erfgenaam. Maar de Israëlieten protesteerden:

"Sulaymān is nog een kind! Er zijn anderen die ouder en wijzer zijn!" zeiden ze.

Dus, in overeenstemming met een goddelijk bevel, hield Dāwūd (as) een test in de aanwezigheid van geleerden. Hij vroeg aan Sulaymān:

"Wat is datgene waarvan de goedheid alle andere delen goed maakt en waarvan de slechtheid alle andere delen bederft?"

Sulaymān (as) antwoordde:

"Het is het hart!"

Het antwoord beviel hen allen.

Dāwūd (as) schreef de namen van alle kandidaten op stokjes, die hij vervolgens opsloot in een kamer. Na een tijdje werd ontdekt dat alleen Sulaymān's (as) staf bladeren met vertakkingen had. Dāwūd (as) dankte de Heer en de Israëlieten accepteerden Sulaymān (as) als kalief.

Met de hulp van Allah (vzmh) was dit geschil nu bijgelegd, dus wendde Dāwūd (vzmh) zich nu tot zijn zoon om hem raad te geven:

"Zoon! Vermijd het maken van grappen, want ze hebben weinig nut en veroorzaken spijt. Vermijd boos worden, want het maakt een persoon eenvoudig. Omarm vroomheid, want het wint in alle omstandigheden.

Verwacht geen gunsten van mensen! Dit is ware rijkdom!

Het is armoede voor jou om dingen te begeren die de Almachtige aan anderen heeft gegeven, maar niet aan jou!

Vermijd woorden en gedrag waardoor je je moet verontschuldigen!

Maak je ziel en tong gewend aan de waarheid!

Werk eraan om vandaag beter te maken dan gisteren!

Bid als iemand die zijn laatste gebed aanbiedt!

Ga niet om met onedele en vulgaire mensen!

Als je boos wordt, loop dan gewoon weg!

Blijf altijd hopen op de genade van Allah! Want Zijn barmhartigheid omvat alles!" (Salabi, Arais, p. 323)

❁

Nadat Dāwūd was heengegaan, werd Sulaymān (as) koning.

وَوَهَبْنَا لِدَاوُۥدَ سُلَيْمٰنَ نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ

"Wij hebben Dāwūd [zijn zoon] Sulaymān geschonken. Een uitmuntende dienaar. Hij wendde zich voortdurend [berouwvol tot Allah]." (Sad, 38: 30)

Sulaymān (as) kreeg vele zegeningen en krachten:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُۥدَ وَسُلَيْمٰنَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي
فَضَّلَنَا عَلٰى كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ

"En Wij hebben kennis aan Dāwūd en Sulaymān gegeven, en zij zeiden: "Alle lof aan Allah, Degene Die ons boven vele van zijn gelovige dienaren heeft verheven." (Al-Naml, 27: 15)

Sulaymān (as) kon de taal en gebeden van vogels begrijpen:

وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوٗدَ وَقَالَ يَآ اَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ
وَاُوْتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ

"En Sulaymān volgde Dāwūd op en hij zei: "O mensen, ons is de taal van de vogels onderwezen en ons is [een gedeelte van de kennis] van alle dingen verleend. Dit is zeker een duidelijke gunst."" (Al-Naml, 27: 16)

Mensen, djinn, dieren en de wind stonden allemaal onder zijn bevel:

وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِاَمْرِهٖٓ اِلَى الْاَرْضِ الَّتِي
بَارَكْنَا فِيهاَ وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَالِمِينَ

"En aan Sulaymān [onderwierpen Wij] de wind, stormachtig waaiend, die zich op zijn bevel in de richting van het land spoedde dat Wij hebben gezegend. Wij bezitten kennis van alle dingen.." (Al-Anbiya, 21: 81)

وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌ وَاَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ
مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِاِذْنِ رَبِّهٖ وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ اَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ

"Aan Sulaymān [onderwierpen Wij] de wind. Het waaien ervan in de ochtend nam een maand in beslag, het waaien ervan in de avond nam [eveneens] een maand in beslag. En Wij deden een stroom van gesmolten koper voor hem vloeien. En er waren enige onder de *jinn's* die, met toestemming van zijn Heer, voor hem werkten. Indien iemand van hen zich van Ons gebod zou afkeren, zouden Wij hem de bestraffing van het vlammende Vuur doen beproeven.." (Saba, 34: 12)

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَآءُ مِنْ مَحَارِيبَ وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ
رَاسِيَاتٍ اِعْمَلُوٓا اٰلَ دَاوٗدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ

"Zij maakten voor hem wat hij ook wenste: hoge gebouwen en beelden, en schalen [zo groot] als waterreservoirs en vastgeketende kookpotten. "Werk, o familie van Dāwūd, in dankbaarheid." Slechts weinigen van Mijn dienaren zijn dankbaren.." (Saba, 34: 13)

Het woord dat de Qur'an gebruikt voor 'figuren' is 'tamasil', wat geleerden hebben geïnterpreteerd als portretten en schilderijen van zowel levende als niet-levende wezens, evenals hun standbeelden gemaakt van modder, koper of glas. Het woord zelf geeft aan dat de term schilderijen van zowel levende als niet-levende entiteiten omvat.

Het woord tamasil, zoals gebruikt in het bovenstaande vers, heeft een brede betekenis. Het kan er dus op wijzen dat het in de wet van Sulaymān (as) toegestaan was om alle wezens, levend en niet-levend, af te beelden op schilderijen en beelden. Toch zijn niet alle uitleggers van de Qur'an het erover eens dat dit het geval kan zijn geweest:

1. Sommige geleerden zeggen dat de wet van Sulaymān (as) geen schilderijen en beelden van levende wezens toestond, gebaseerd op het feit dat hij de wet van Mūsā (as) volgde, waar het afbeelden van levende wezens expliciet verboden is. Volgens deze opvatting verwijst het woord tamasil alleen naar afbeeldingen van niet-levende dingen; en voldoet het tegelijkertijd aan het soortgelijke verbod in de Islam. Het kan ook zo zijn dat de wet van Sulaymān (as) schilderijen en beelden toestond, alleen omdat er geen angst was dat ze de mensen van die bepaalde tijd tot heidendom zouden leiden.

2. Andere geleerden hebben gezegd dat de wet van Sulaymān het schilderen en beeldhouwen van levende wezens wel toestond. Maar dit leidt tot de vraag of dit ook in de Islam het geval is, aangezien de Qur'an ons dit vertelt. Moslimjuristen en geleerden hebben geoordeeld dat het schilderen van alleen niet-levende dingen, zoals een landschap, bossen en bergen is toegestaan, omdat de Profeet (vzmh) bij vele gelegenheden het afbeelden van levende dingen heeft verboden. Dit wordt verklaard door de vele hadith over het maken van tekeningen.

"Wie een tekening maakt van een levend wezen op aarde, zal op de dag des oordeels gedwongen worden om het tot leven te wekken...maar hij zal er nooit toe in staat zijn." *(Bukhari, Libas, 97; Ta'bir, 45; Muslim, Libas, 100)*

Ibn Abbas (ra) vertelt dat op de dag dat de Profeet (vzmh) Mekka innam van de heidenen, hij veel afbeeldingen zag op de binnenmuren van de Kaaba. Hij ging niet naar binnen totdat hij ze allemaal had verwijderd. Op één schilderij stonden Ibrāhīm(as) en Ismāʿīl (as) afgebeeld die gokpijlen vasthielden.

"Moge Allah de zielen nemen van degenen die deze geschilderd hebben!" zei hij. "Nooit zochten zij hun fortuin in pijlen!" (Bukhari, Anbiya, 8; Hajj, 54, Maghazi, 48)

Dus zelfs als de wet van Sulaymān (as) schilderijen en beelden toestond, dan doet de Islam dat duidelijk niet.

Ibn Masud (ra) verhaalt dat de Profeet (vzmh) hen eens vertelde dat de zwaarste straf in het hiernamaals zal zijn voor degenen die afbeeldingen van levende wezens tekenden. (Bukhari, Libas, 89; Muslim, Libas, 96) Dat komt vooral omdat het overdreven respect dat mensen voor schilderijen en beelden hebben, hen in de geschiedenis tot heidendom heeft geleid.

Aisha (ra) vertelt een ander voorval:

Jibril (as) had de Profeet (as) eens beloofd dat hij hem op een bepaalde tijd zou komen opzoeken. Maar de tijd was gekomen maar hij was niet gekomen. De Profeet (vzmh) gooide de stok die hij vasthield op de grond en zei:

'Allah noch Zijn boodschappers komen terug op hun woord!'

Toen begon hij om zich heen te kijken en vond een puppy onder de bank! Hij riep me en zei:

'Wanneer is deze puppy de kamer binnengekomen, Aisha?'

'Ik verzeker je, ik heb geen idee!' zei ik.

Dus liet hij de puppy uit de kamer halen en Jibril (as) kwam onmiddellijk aan.

'Je had me beloofd dat je zou komen. Dus, ik wachtte, maar je kwam niet opdagen!' zei de Profeet (vzmh).

'Wat me buiten hield was de hond in je huis', legde Jibril (as) uit. 'Wij engelen gaan geen huis binnen dat een hond of een beeld binnen heeft.'" (Muslim, Libas, 81, 82. Also see, Bukhari, Badu'l-Khalq, 7; Libas, 94; Ibn Majah, Libas, 44)

De afbeeldingen die in de bovenstaande hadith naast honden worden genoemd, moeten niet alleen als schilderijen worden opgevat. Ze omvatten ook reliëf of gegraveerde afbeeldingen van levende wezens, evenals hun standbeelden. Een schilderij is als een schaduw; het heeft geen massa. Dat gezegd hebbende, als het woord 'afbeeldingen' zo wordt opgevat dat het alle vormen van afbeeldingen van een levend wezen omvat, zou het ook kunnen betekenen dat het verbod van kracht was, alleen omdat dit een tijd was waarin het gevaar van heidendom nog heel reëel was.

Het spreekt voor zich dat vandaag de dag schilderijen en fotografie een bredere aanwezigheid hebben in het dagelijks leven en soms een noodzaak zijn. Omdat de Islam een dynamisch karakter heeft, heeft het een legitiem toepassingsgebied voor hun gebruik bepaald, waardoor mensen gebruik kunnen maken van fotografie, wat nu onvermijdelijk is geworden.

❁

Nu we het er toch over hebben, een ander punt dat de moeite waard is om te benadrukken is hoe de hadith benadrukt dat engelen geen plaatsen binnengaan die

niet alleen beelden maar ook honden bevatten. Dit wijst op een mooie waarheid. De Islam heeft het verboden om honden als huisdier in huis te hebben. Volgens de islamitische wet is zowel de adem als het speeksel van een hond vies. De medische wetenschap heeft tegenwoordig bewezen dat het speeksel, de vacht en zelfs de adem van een hond tot veel besmettelijke ziekten kunnen leiden. Maar deze bevindingen zijn slechts wat de wetenschap tot nu toe heeft kunnen bereiken. Wie weet hoeveel fijnere punten de voorschriften van de Islam hierover hebben.

Zoals hierboven aangegeven, kwam Jibril (as) het huis van de Profeet (vzmh) niet binnen vanwege een hond die per ongeluk naar binnen was gegaan. Men moet denken aan de situatie van degenen die willens en wetens honden als huisdieren in hun huizen houden! Het feit dat de Profeet (vzmh) aan Aisha (rah) vraagt:

"Hoe is deze puppy hier gekomen?" en de manier waarop ze antwoordt, hem verzekert dat ze er geen idee van had, suggereert dat het onacceptabel is voor een moslim om een hond als huisdier te hebben. Dit incident gebeurde niet zonder reden. Het zorgde ervoor dat de uitspraak over deze zaak aan het licht kwam.

Een kat is een huisdier. Het kan geen kwaad om een kat in huis te hebben. Hetzelfde geldt echter niet voor een hond. Iemand mag een hond alleen houden voor de jacht, herder en het bewaken van een boerderij of veld.

De Almachtige heeft honden inderdaad onder het gezag van de mens geplaatst en, anders dan de meeste andere dieren, heeft Hij ze een gevoel van loyaliteit aan hun baasjes gegeven. Hij heeft ze ook begiftigd met uitzonderlijke kwaliteiten die zelfs de kracht van technologische apparaten te boven gaan. Vandaag de dag worden honden gebruikt bij het zoeken naar verdovende middelen of het opsporen van mensen die vastzitten onder puin. Naast het beschermen van eigendommen en boerderijen worden honden ook ingezet bij zoek- en reddingsoperaties en door medische hulpteams.

Met het uiteenvallen van gezinnen en de opkomst van individualisme, vooral in de westerse wereld, hebben mensen die alleen wonen de neiging om honden als huisdier te houden ter bescherming tegen inbrekers en andere gevaren. In sommige westerse landen zijn mensen zelfs wettelijk verplicht om hun hond te verzekeren. Toch zijn dezelfde mensen die zo vrijgevig zijn om voor hun hond te zorgen, of het nu gaat om de verzekering of de kosten van het voer, vaak niet zo vrijgevig tegenover de armen en minderbedeelden in hun eigen samenleving. Na verloop van tijd verandert niet alleen de aard van de hond, maar ook die van de eigenaar door alle moeite en kosten die het kost om een hond in huis te houden. De buitensporige toewijding voor de hond is nu zover dat hij wordt gezien als een lid van het gezin. Soms worden zelfs iemands eigen kinderen als tweederangs gezien. Het meest verontrustende gevolg is dat het ego zelfs zijn natuurlijke liefde voor kinderen naar de hond kanali-

seert en voorkomt dat iemand zelf kinderen krijgt. In feite neemt de bevolking van veel Westerse landen af, terwijl ze eigenlijk zou moeten toenemen.

Vanuit een ander standpunt bescherm je een hond echt niet door hem in huis te houden. Veeleer dwingt hij het dier te leven onder omstandigheden die in tegenspraak zijn met zijn natuur.

Als gangmaker van alle tijden staat de Islam toe dat honden alleen buitenshuis en onder speciale omstandigheden worden gehouden. De tegenovergestelde benadering in Westerse samenlevingen doet werkelijk niets anders dan de menselijke natuur corrumperen en het gezin ondermijnen. Het is jammer dat de laatste tijd ook honden hun intrede hebben gedaan in veel moslimgezinnen, wat slechts één schadelijk voorbeeld is van het blindelings imiteren van het Westen.

Het verbod van de Islam om honden in huizen te houden betekent echter niet dat we negatief tegenover hen staan. Het betekent niet dat honden niet gevoerd mogen worden; en het betekent zeker niet dat ze mishandeld moeten worden. De Islam leert ons barmhartigheid voor de hele schepping. Het gebiedt ons ook om het leven van honden te beschermen en hen, net als alle andere wezens, met barmhartigheid en mededogen te behandelen.

In een hadith wordt zelfs gesproken over een zondige vrouw die het paradijs zal binnengaan enkel en alleen omdat ze water gaf aan een hond die op het punt stond te sterven van de dorst.

Onze eigen geschiedenis is beroemd om het institutionaliseren van gevoelens van medeleven in een verscheidenheid van waqfs, of liefdadigheidsinstellingen, wiens handen van barmhartigheid zelfs dieren in nood hebben bereikt.

Het belangrijkste is om de grenzen te respecteren die de Islam in deze kwestie heeft gesteld.

Sulaymān's (as) liefde voor paarden

اِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُ فَقَالَ اِنِّي اَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْاَعْنَاقِ

"Toen hem tegen de avond edele en raszuivere renpaarden werden getoond, zei hij: "De liefde voor het goede [de renpaarden] heb ik verkozen vanwege het gedenken van mijn Heer [in het namiddaggebed]", totdat de zon [achter een sluier] ten onder was gegaan [en zij uit het gezichtsveld waren verdwenen]. [Toen zei Sulaymān:] "Breng ze weer bij mij terug." En hij begon [met zijn handen] over [hun] halzen en benen te strijken. " (Sad, 38: 31-33)

Sommige uitleggers van de Qur'an suggereren dat wat Sulaymān (as) bedoelde was:

"Ik hou alleen van paarden omdat ze mij helpen mijn Heer te gedenken!"

Met andere woorden, het zorgde er niet voor dat hij zijn gebed en aanbidding uitstelde. De paarden verdwenen uiteindelijk achter een 'sluier'. Ze waren nu ofwel terug in hun stallen of ze waren zo ver gegaloppeerd dat ze niet meer in zicht waren. Op dat moment voltooide Sulaymān (as) zijn rituele gebed (salat).

Hij zei tegen zijn mannen: "Breng ze terug naar mij!"

Hij begon hun benen en nekken te masseren en verzorgde hen met grote zorg.

Fakhruddin Razi schrijft dat, net als in de Islam, de wet van Sulaymān (as) ook het fokken en trainen van paarden voor de oorlog adviseerde. Er wordt gezegd dat Sulaymān (as) op een dag de paarden inspecteerde en toen hij de paarden zag staan met één voet omhoog en de rest op de grond, merkte hij op:

"Ik houd alleen van de rijkdom van de wereld om de naam van mijn Heer te gedenken, om Zijn welbehagen te verkrijgen en Zijn woord te verspreiden. Ik wil nooit iets voor mezelf!"

Daarna beval hij de stalknechten om de paarden te laten rennen en hij hield ze in de gaten tot ze uit het zicht galoppeerden. Toen beval hij de paarden terug te brengen en streelde ze liefdevol, terwijl hij naar een prachtige manifestatie van de macht en kunst van de Heer staarde.

Uit het vers wordt duidelijk dat paarden in de schoonheid van zowel hun houding als hun tred een uitdrukking zijn van goddelijke macht.

Paarden hebben mensen tot helden gemaakt en zijn door de geschiedenis heen symbolen geweest van overwinning en adel.

Paarden behoren tot die unieke wezens, in wiens naam Allah (swt) zweert in de Qur'an:

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا
فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا

"Bij de snuivend voortrennende [paarden], vonken van vuur slaand uit de hoeven en bij degenen die plotseling [binnenvallend en aanvallend] voortsnellen in de ochtendschemering, daarbij [een spoor van] stofwolken opwerpend en daarbij midden in het gewoel van de [vijandelijke] menigte binnendringend. "
(Al-Adiyat, 100: 1-5)

De Profeet (vzmh) heeft het volgende over paarden gezegd:

"Tot de Dag des Oordeels is het goede -dat is beloningen en buit- in de voorhoofden van paarden geknoopt." (Bukhari, Jihad, 43; Muslim, Imarah, 96-99)

"Wie een paard houdt met oprecht geloof in Allah en Zijn belofte en met de intentie om op Zijn pad te strijden, wat het paard eet, drinkt en loost, zal tot zijn beloningen in het Hiernamaals worden gerekend." (Bukhari, Jihad, 45; Nasai, Khayl, 11).

Van alle dieren staan paarden geestelijk het dichtst bij de mens. Voordat hij ten strijde trekt, kiest een ruiter een paard waarvan hij denkt dat het het meest overeenkomt met zijn temperament. Dat komt omdat een paard tijdens de strijd dezelfde opwinding voelt als zijn ruiter. Een paard is ook een manifestatie van kracht. Zijn lichaam bezit een ander soort symmetrie en schoonheid.

Sulaymān's (as) beproeving

Op een dag stelde de Almachtige Sulaymān op de proef door hem in één keer al zijn macht te ontnemen. De Qur'an zegt:

وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمٰنَ وَاَلْقَيْنَا عَلٰى كُرْسِيِّهٖ جَسَدًا ثُمَّ اَنَابَ

"Wij hebben Sulaymān inderdaad beproefd. Wij hebben een levenloos lichaam op zijn troon geplaatst. Vervolgens toonde hij berouw [wendde hij zich tot Allah]." (Sad, 38: 34)

In een oogwenk werd Sulaymān (as) beroofd van alles wat hij had en bleef met niets achter.

Er zijn een paar verslagen over de aard van deze beproeving:

Onder de ambachtslieden die waren aangenomen om te werken aan de bouw van de Tempel (Baytu'l-Maqdis) waren een aantal duivels. Zij waren goed thuis in het vak van misleiding en pleegden een staatsgreep. Het gevolg was dat Sulaymān (as) kortstondig van zijn troon werd gescheiden, of er zonder enige autoriteit op bleef zitten, niet anders dan een lijk. Het zou ook kunnen betekenen dat hij van zijn troon werd gestoten en vervangen werd door een marionettenleider.

Een ander verslag suggereert dat Sulaymān (as) wenste dat al zijn vrouwen zonen zouden baren, zodat zij ten strijde konden trekken op de Weg van Allah. Toch verzuimde hij te zeggen insha'Allah, als Allah het wil. Bijgevolg baarde slechts één van zijn vrouwen een zoon, en hij werd gehandicapt geboren. (Bukhari, Anbiya, 40; Ayman, 3; Muslim, Ayman, 23/1654)

Evenzo, toen de Profeet (as) om informatie werd gevraagd over de Geest, de Slapers van de Grot en Dhul-Qarnayn (as), zei hij:

"Ik zal je morgen over hen vertellen", zonder insha'Allah te zeggen. Bijgevolg ontving hij enige tijd geen openbaring. De Almachtige verklaart:

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَايْءٍ اِنِّي فَاعِلٌ ذٰلِكَ غَدًا اِلَّآ اَنْ يَشَآءَ اللّٰهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ
اِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسٰى اَنْ يَهْدِيَنِ رَبِّي لِاَقْرَبَ مِنْ هٰذَا رَشَدًا

"En zeg nooit over iets: "Ik zal het morgen zeker doen", zonder "Als Allah het wil" ["*In shā' Allah*"] te zeggen. Wanneer jij het vergeet, gedenk jouw Heer en zeg: "Ik hoop dat mijn Heer mij zal leiden naar een pad, dat dichter bij het rechtgeleide dan dit [pad] ligt."." (Al-Kahf, 18: 23-24)

Volgens een ander verslag werd Sulaymān (as) beproefd met een ernstige ziekte, die hem tot een 'lijk op een troon' maakte.

Een ander verslag zegt dat de Almachtige Sulaymān (as) angst inboezemde; en de angst dat er iets ergs zou kunnen gebeuren, veranderde hem figuurlijk in een lijk.

Met de genade van Allah (swt) keerde Sulaymān (as) terug naar zijn vroegere staat. Hij toonde toen berouw:

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِاَحَدٍ مِنْ بَعْدِي اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ

"Hij zei: "Mijn Heer, vergeef mij en schenk mij een koninkrijk, dat niemand na mij ten deel zal vallen. Zeker ben Jij de Schenker (*al-Wahhāb*)."." (Sad, 38: 35)

Het was niet om op te scheppen dat Sulaymān bad om macht te krijgen die niemand anders had. Hij wilde macht om de tirannieke koningen van zijn tijd, die zwommen in hoogmoed en verwaandheid, te onderwerpen.

Fakhruddin Razi heeft Sulaymān's (as) gebed ook geïnterpreteerd als:

"Mijn Heer! Geef mij zo'n glorieus koninkrijk dat de mensen na mijn dood zullen zeggen: 'Als de rijkdom van de wereld iemand ten goede zou komen, dan zou het Sulaymān ten goede zijn gekomen'; en beteugel hierdoor hun liefde en ambitie voor de wereld!"

Hieruit blijkt dat Sulaymān (as) niet uit was op de rijkdom van de wereld, maar op de rijkdom van het hiernamaals.

De Qur'an zegt:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْاٰخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ
حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْاٰخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ

“Wie de oogst van het Hiernamaals wil, Wij geven hem een verruiming van zijn oogst. En wie de oogst van het wereldse leven wil, hem geven Wij daarvan – doch in [de beloning van] het Hiernamaals heeft hij geen aandeel..” (Al-Shura, 42: 20)

De Qur’an geeft aan dat Allah het gebed van Sulaymān (as) aanvaardde:

فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِاَمْرِهٖ رُخَآءً حَيْثُ اَصَابَ وَالشَّيَاطِينَ
كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ وَاٰخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْاَصْفَادِ

“Hierop maakten Wij de wind dienstbaar aan hem, [die] zich op zijn bevel zachtjes voortspoedde naar waar hij dat wenste, en, [eveneens] de bouwende en duikende satans, en anderen, tezamengeketend..” (Sad, 38: 36-38)

Zoals uit de verzen blijkt, had de Almachtige, demonen (djinn) onder Sulaymān’s (as) bevel geplaatst, als bouwers en duikers. In opdracht van Sulaymān (as) bouwden sommige van deze duivels grote gebouwen, moskeeën, paleizen en maakten schilderijen, groeven poelen uit en maakten onroerende ketels die het menselijk vermogen te boven gingen. Anderen doken in de zeeën om vele dingen tevoorschijn te halen, waaronder kostbare edelstenen en voorwerpen die er diep onder verborgen waren.

Geleerden hebben twee interpretaties gegeven van de uitdrukking ‘in ketenen samengebonden’:

1. Sommige geleerden hebben gezegd dat dit de slaven en gevangenen van Sulaymān (as) waren. Er wordt verhaald dat Sulaymān (as) hen vastbond als ze werkten, zodat ze niet zouden ontsnappen.

2. Volgens andere geleerden had Sulaymān (as) sommige demonen gestraft voor het rebelleren tegen zijn bevel, door hen samen in kettingen te binden en hen tot zware arbeid te veroordelen. Dit is de meest geprefereerde interpretatie.

Ibn Kathir houdt vast aan deze opvatting en zegt dat de in kettingen gebonden duivels de koppige, opstandige duivels waren die weigerden te werken of dat halfslachtig deden.

Bovenop deze macht en pracht had de Almachtige Sulaymān (as) ook een groot gezag gegeven. De Qur’an zegt:

هٰذَا عَطَآؤُنَا فَامْنُنْ اَوْ اَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ

“Dit is nu Ons geschenk. Geef het weg of hou het vast, zonder afrekening [verantwoording]. Bij Ons is voor hem [een plaats in Onze] nabijheid en een goede plaats van bestemming..” (Sad, 38: 39-40)

Abu Hurayrah (ra) vertelt dat de Profeet (vzmh) eens uitlegde:

"Gisteravond kwam er een demon (ifrit) van de djinn op me af om mijn gebed te verstoren. Allah (swt) gaf me de kans en ik greep hem en hield hem tegen. Ik wilde hem zelfs vastbinden aan een van de palen in de moskee, zodat jullie hem morgenochtend allemaal konden zien. Maar toen herinnerde ik me het gebed van mijn broer Sulaymān (as): 'Mijn Heer! Vergeef mij en schenk mij een koninkrijk dat niemand na mij zal bereiken' (Sad, 38: 35). Allah (swt) verbande hem toen, verachtelijk en verachtelijk." (Bukhari, Salat, 75; Anbiya, 40; Muslim, Masajid, 39/541)

Ondanks het feit dat hij een glorieuze rijkdom en koninkrijk ontving, wist Sulaymān (as) hoe hij een leven van dienstbaarheid moest leiden met nederigheid, focus en passie; en hij hield zijn hart verwijderd van de wereld. Er is gezegd:

"Ondanks het koninkrijk en de macht die hij kreeg, keek Sulaymān (as) nooit voor één keer naar de hemel tot de dag dat hij stierf, uit eerbied voor Allah (swt)." (Ibn Abi Shaybah, Mūsānnaf, v. VIII, p. 118)

De bouw van de Heilige Tempel

Op bevel van de Almachtige was Dāwūd (as) begonnen met de bouw van de Tempel, maar hij stierf voordat deze voltooid was. Daarop verzamelde Sulaymān (as) alle djinn en liet hen de rest bouwen. Hij stichtte er ook een stad omheen, bestaande uit twaalf wijken. (967 of 953 v. Chr.)

De Tempel, die eerst Bayt Al-Maqdis of het Heilige Huis werd genoemd, werd later bekend als Masjid Al-Aqsa. Na de Kaaba en de Moskee van de Profeet is het de op twee na heiligste plaats van aanbidding.

In de Tempel bevond zich ook de Ark van het Verbond, die heilige relikwieën en de tabletten van de Torah bevatte.

Na de dood van Sulaymān (as) werd de Tempel een aantal keren verwoest. Rond 586 voor Christus trok Nebukadnessar met zijn leger Jeruzalem binnen en stak de stad in brand. Hij plunderde ook de edelstenen van de Tempel en nam ze mee terug naar Babylon. Lange jaren bleef de Tempel in puin liggen. Nadat de Perzen de Babyloniërs hadden verslagen en de Joden naar Jeruzalem mochten terugkeren, werd de Tempel voor de tweede keer gebouwd, rond het jaar 515 voor Christus. In het jaar 70 na Christus werd de Tempel echter opnieuw verwoest, deze keer door de Romeinen. Lange tijd bleef de plek leeg, hoewel de mensen het gebied nog steeds erkenden als een plaats van aanbidding en de overblijfselen beschermden. Er wordt verteld dat Umar (ra) in 637 een moskee liet bouwen op die plek. In 691 liet de Umayyad kalief Abd Al-Malik de Rotskoepel bouwen over de rots die de Profeet (vzmh) gebruikte als opstap tijdens de Miraj. Vlak ernaast begon hij met de bouw

van de Al-Aqsa moskee, die werd voltooid tijdens het bewind van zijn zoon Walid I. De Al-Aqsa moskee heeft sindsdien een aantal reparaties en renovaties ondergaan.

❁

De Al-Aqsa moskee heeft een speciale plaats in de Islam. Het is de eerste qibla. Tot de 16e maand in de Hegira was het de richting waar de moslims naar keken tijdens het rituele gebed. Tegelijkertijd was het het punt waar de Nachtreis (Isra) van de Profeet (vzmh) eindigde en zijn opstijging naar de hemel (Miraj) begon.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Men mag reizen om slechts drie moskeeën te bezoeken: de Kaaba, mijn moskee hier (Medina) en Al-Aqsa." (Bukhari, Fa-dailu's-Salat, 6; Muslim, Hajj, 288/827)

In een andere hadith legt hij uit:

"Toen Sulaymān eenmaal de Heilige Moskee had gebouwd, vroeg hij Allah (swt) om drie privileges:

Het vermogen om te oordelen in overeenstemming met het goddelijke bevel, dat hem werd gegeven,

Een koninkrijk dat niemand anders na hem kon bereiken, wat hem ook werd gegeven,

En voor mensen die alleen maar kwamen om te bidden in de moskee om vergeven te worden van hun zonden op het moment dat ze naar buiten stapten, net als op de dag dat ze geboren werden...en die wens, werd ook ingewilligd." (Nasai, Masajid, 6; Ibn Majah, Iqamatu's-Salat, 196/1408)

Sulaymān (as) en de mieren

De Almachtige verklaart:

وَحُشِرَ لِسُلَيْمٰنَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ
حَتَّىٰٓ اِذَآ اَتَوْا عَلٰى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَآ اَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا
يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمٰنُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

"Voor Sulaymān werden zijn legers bijeengebracht van *jinn's*, mensen en vogels, en zij werden in rangen opgesteld [om naar de strijd te marcheren]. Totdat, toen zij de vallei van de mieren bereikten, een mier zei: "O mieren, ga jullie woningen binnen, zodat Sulaymān en zijn legers jullie niet verpletteren zonder dat zij dat merken." (Al-Naml, 27: 17-18)

De mier waarschuwde: "Sulaymān's (as) koninkrijk is geweldig. Jullie zullen verpletterd worden! Ga terug in jullie nesten!"

Sulaymān (as) hoorde deze woorden en zei:

"Nee, mijn koninkrijk is vergankelijk en aan mijn leven op aarde komt een einde! Maar de vreugde die het woord van God brengt, is eeuwig!"

De Qur'an zegt:

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ اَوْزِعْنِي اَنْ اَشْكُرَ
نِعْمَتَكَ الَّتِي اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰيهُ
وَاَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ

"Daarop glimlachte hij over haar woorden en zei: "Mijn Heer, maak het mij mogelijk dankbaar te zijn voor Jouw gunst, die Jij mij en mijn ouders hebt geschonken en doe mij de oprechte daden verrichten die Jou behagen en doe mij door Jouw barmhartigheid tot Jouw oprechte dienaren behoren." (Al-Naml, 27: 19)

Het vers maakt duidelijk dat de pracht van zijn koninkrijk Sulaymān (as) niet wegsleepte van het besef van zijn dienstbaarheid, want hij vraagt nederig om zowel zichzelf als zijn ouders te vergeven.

❁

De Profeet (vzmh) vertelt over een advies dat Sulaymān (as) van zijn moeder kreeg:

"Zoon, slaap 's nachts niet te veel, want te veel slaap is armoede in het hiernamaals!" (Ibn Majah, Iqamatu's-Salat, 174/1332)

Om de armoede van het hiernamaals te vermijden, moet men zich dus niet laten misleiden door het comfort van de wereld en blijven streven naar het dienen van de Heer.

Sulaymān (as), de hop[95] en Bilqis (Belkiz)

Toen de Heilige Tempel voltooid was, leidde Sulaymān (as) zijn leger van winden, djinn, mensen, vogels en andere wilde dieren op een expeditie naar Mekka. Hij informeerde hen dat Mekka de stad zal zijn van waaruit de Laatste Profeet (vzmh) zal komen. Sulaymān (as) leidde het leger toen zuidwaarts naar Sanaa. Daar zag hij een mooie vallei en wilde bidden. Op dat moment nam de hop de vlucht om het gebied te inspecteren en terug te komen tegen de tijd dat zij klaar waren met hun

95. De hop is een vogel die in de Qur'an al-Hudhud wordt genoemd.

gebeden. Hij vloog met de andere vogels van het gebied en was verbaasd over de dingen die hij zag. De andere vogels namen hem mee op een tocht door de tuinen van het paleis van Bilqis.

Op dat moment moest Sulaymān (as) wudu verrichten en hij zocht naar de hop, zodat hij water kon vinden. Dat was de hoofdtaak van de hop: het opsporen van plaatsen met water voor de wassing. Maar de vogel was nergens te bekennen. De Qur'an verhaalt:

وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَآ اَرَى الْهُدْهُدَ اَمْ كَانَ مِنَ الْغَآئِبِينَ

"En hij overzag de vogels, en zei toen: "Hoe kan het zijn dat ik de hop niet zie? Of behoort hij soms tot de afwezigen??" (Al-Naml, 27: 20)

Eerst keek Sulaymān (as) met sympathie om zich heen naar de hop, maar toen hij zich realiseerde dat deze zonder toestemming was vertrokken, sprak hij fermer, in overeenstemming met de discipline die hij van zijn soldaten eiste:

لَاُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا اَوْ لَاَاذْبَحَنَّهُ اَوْ لَيَاْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ

"Ik zal hem zeker zwaar bestraffen of ik zal hem doden, tenzij hij mij een duidelijk bewijs [dat een geldig excuus bevat] brengt." (Al-Naml, 27: 21)

فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ اَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَإٍ يَقِينٍ

"En het duurde niet lang totdat deze [de hop] verscheen en zei: "Ik ben te weten gekomen hetgeen jullie niet te weten zijn gekomen. En ik heb over Sabaʾ een waarheidsgetrouw bericht meegebracht. '" (Al-Naml, 27: 22)

Saba'/Sheba was een stam in Jemen die vernoemd was naar hun voorouders. Het was ook de naam van de hoofdstad van het koninkrijk dat geregeerd werd door koningin Bilqis. De Qur'an zegt:

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ اٰيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَال كُلُوا مِنْ
رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ

"Er bevond zich voor het volk van Sabaʾ een teken in hun woonverblijf: twee tuinen, één aan de rechterzijde en één aan de linkerzijde. "Eet van de voorziening van jullie Heer en wees Hem dankbaar. Een goed land en een Vergevensgezinde Heer!" (Saba, 34: 15)

De hop bleef aan Sulaymān (as) uitleggen wat hij zag:

اِنِّي وَجَدْتُ امْرَاَةً تَمْلِكُهُمْ وَاُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ

“Ik heb een vrouw aangetroffen die over hen regeerde, aan wie allerlei zaken zijn gegeven, en zij bezit een machtige troon. “ (Al-Naml, 27: 23)

وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ

“Ik heb tevens aangetroffen dat zij en haar volk zich naar de zon neerwerpen in plaats van naar Allah. De satan heeft hun daden voor hen aantrekkelijk doen lijken en heeft voor hen het pad versperd, waardoor zij niet de rechte leiding [kunnen] vinden..” (Al-Naml, 27: 24)

اَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ اَللَّهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

“Zij werpen zich niet neer voor Allah, Degene Die hetgeen verborgen is in de hemelen en op de aarde naar buiten brengt en Die weet hetgeen jullie verbergen en hetgeen jullie tonen.” Allah, er is geen god behalve Hij, de Heer van de Geweldige Troon.” (Al-Naml, 27: 25-26)

قَالَ سَنَنْظُرُ اَصَدَقْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

“[Sulaymān] zei: “Wij zullen zien of je de waarheid spreekt of dat je tot de leugenaars behoort..” (Al-Naml, 27: 27)

Sulaymān (as) had een zegel in de vorm van een ring. Als hij die ring om zijn vinger deed, onderwierpen alle wezens zich aan hem. Overgeleverd is dat op het zegel stond: “Er is geen god dan Allah en Mohammed is Zijn boodschapper.”

Sulaymān (as) schreef een brief die begon met de woorden ‘In de naam van Allah, de Meest Barmhartige en Medelevende’. Vervolgens stempelde hij de brief met zijn beroemde zegel en gaf hem aan de Hoopoe. Hij voegde eraan toe:

اِذْهَبْ بِكِتَابِي هٰذَا فَاَلْقِهْ اِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ

“Ga heen met deze brief van mij en overhandig hun deze, trek je dan van hen terug en kijk hoe zij reageren..” (Al-Naml, 27: 28)

De hop vloog uit met de brief in het donker van de nacht en liet hem achter op de troon van Bilqis. Daarna ging hij opzij en wachtte af wat er zou gebeuren.

Bilqis werd 's ochtends wakker en vond een brief op haar troon. Ze vroeg zich af wie hem had achtergelaten, want alle deuren waren goed gesloten.

"Wie heeft deze brief gebracht?" vroeg ze aan de bewakers.

"We hebben de hele nacht bij deze deur gestaan", zeiden ze. "Niemand kan binnengekomen zijn!"

Een verbijsterde Bilqis begon de brief te openen. Ze was verbijsterd door wat ze las. Ze riep onmiddellijk haar raad bijeen en zei:

قَالَتْ يَآ اَيُّهَا الْمَلَؤُا اِنِّيٓ اُلْقِيَ اِلَيَّ كِتَابٌ كَرِيمٌ اِنَّهُ مِنْ
سُلَيْمٰنَ وَاِنَّهُ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

"[De koningin] zei: "O notabelen, er is bij mij een edele brief afgeleverd. Hij is van Sulaymān en luidt: 'In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle..[96]" (Al-Naml, 27: 29-30)

Sommige geleerden suggereren dat Bilqis uiteindelijk op het juiste pad werd geleid om geen andere reden dan haar respect voor de brief en de inhoud ervan.

In feite hadden de tovenaars van de Farao ook respect getoond aan Mūsā (as), toen zij hem aanboden om als eerste te gaan in hun krachtmeting. Uiteindelijk werden zij ook geleid.

Daarentegen verscheurde en wierp de Perzische heerser Khosrow II de leidraadbrief van de Profeet (vzmh) weg en beledigde hem. Als gevolg hiervan werd zijn koninkrijk verwoest en kwam hij ellendig aan zijn einde in de greep van ongeloof.

De heilige Bishr Al-Hafi (de Blootsvoets) zag eens een stuk papier met het woord 'Allah' erop op straat liggen. Hij raapte het papiertje van de grond, maakte het schoon, deed er geuren op en hing het aan een mooie hoek van zijn huis. Vanwege zijn eerbied schonk de Almachtige hem grote beloningen en plaatste hem naast de rechtvaardigen.

Bilqis las de brief hardop voor:

اَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَاْتُونِي مُسْلِمِينَ

"Wees niet hoogmoedig tegenover mij, maar kom tot mij in overgave.' "" (Al-Naml, 27: 31)

96. Volgens imams Abu Hanifah, Malik en Ibn Hanbal dienen de basmala's aan het begin van elke soera of hoofdstuk van de Qur'an om de hoofdstukken van elkaar te scheiden. Imam Shafii beschouwt ze echter als aparte verzen.

Door de 'basmala' in de brief had Sulaymān (as) aan Bilqis geïmpliceerd dat alleen Allah (swt) het verdiende aanbeden te worden. Nadat hij het ware geloof had uitgedrukt, riep hij haar en haar volk op om eens goed spiritueel naar zichzelf te kijken, door te zeggen 'reageer niet met arrogantie, maar kom naar mij als moslims.' Met deze woorden suggereerde hij dat alle geluk in de Islam lag.

قَالَتْ يَآ اَيُّهَا الْمَلَؤُا اَفْتُونِي فِيٓ اَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً اَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُونِ قَالُوا
نَحْنُ اُولُوا قُوَّةٍ وَاُولُوا بَاْسٍ شَدِيدٍ وَالْاَمْرُ اِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا تَاْمُرِينَ

"Zij zei: "O notabelen, geef mij advies in mijn zaak: het is niet mijn gewoonte over een zaak te beslissen totdat jullie [van jullie mening daaromtrent] hebben getuigd." Zij zeiden: "Wij beschikken over macht en wij beschikken over grote militaire kracht, maar de beslissing berust bij jou; overweeg daarom wat je beveelt." '" (Al-Naml, 27: 32-33)

قَالَتْ اِنَّ الْمُلُوكَ اِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً اَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوٓا اَعِزَّةَ اَهْلِهَآ اَذِلَّةً وَكَذٰلِكَ
يَفْعَلُونَ وَاِنِّي مُرْسِلَةٌ اِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ

"Zij zei: "Koningen verwoesten een stad als zij deze binnentrekken en zij vernederen de meest eervolle van haar bewoners. Zo handelen deze [mensen waarschijnlijk ook met ons]. Ik zend hun een geschenk en ik zie wel waarmee de afgezanten terugkeren."." (Al-Naml, 27: 34-35)

Nadat ze de brief van Sulaymān (as) had ontvangen waarin hij haar aanraadde hem niet te tarten en met haar volk naar hem toe te komen, overlegde Bilqis met haar staatslieden. Uiteindelijk besloot ze een gezantschap naar Sulaymān (as) te sturen met royale geschenken, zodat zij veilig zouden zijn.

Toen het gezantschap aankwam, merkte Sulaymān (as) dat dit mensen waren die op hun rijkdom vertrouwden. Hij beschouwde de geschenken als een soort omkoping en stuurde hen terug:

فَلَمَّا جَآءَ سُلَيْمٰنَ قَالَ اَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَآ اٰتٰنِيَ اللّٰهُ خَيْرٌ
مِمَّآ اٰتٰيكُمْ بَلْ اَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ

"Toen [de afgezant van de koningin] bij Sulaymān kwam, zei hij: "Proberen jullie mij met [rijkdom van] bezittingen in te palmen? Hetgeen Allah mij heeft geschonken, is beter dan hetgeen Hij jullie heeft geschonken. Nee, jullie verheugen je [in plaats daarvan] alleen in jullie geschenk." (Al-Naml, 27: 36)

اِرْجِعْ اِلَيْهِمْ فَلَنَاْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا
وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَآ اَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ

"Keer terug naar hen, want wij komen zeker tot hen met legers waartegen zij niet over de macht beschikken [om deze te weerstaan]. En wij verdrijven hen daaruit [uit de stad], onteerd, terwijl zij worden vernederd."' (Al-Naml, 27: 37)

De gezanten keerden terug en vertelden Bilqis wat Sulaymān (as) hen had verteld.

"Hij moet onze bedoelingen hebben gelezen", riep ze uit. "Ik begin te geloven dat deze man geen gewone koning is...en dat we geen schijn van kans tegen hem hebben!" Toen stuurde ze nog een gezantschap naar Sulaymān (as), dit keer met slechts één boodschap:

"Mijn hoogwaardigheidsbeklеders en ik zullen naar u toe komen om uw macht te aanschouwen en de religie waarvoor u ons uitnodigt!"

Bilqis borg haar illustere troon op in de veiligste kamer van het paleis en sloot de deuren. Toen vertrok ze, vergezeld van een groot gevolg.

Ondertussen vroeg Sulaymān (as) om de troon van Bilqis in Sanaa te brengen. Geleerden hebben een paar redenen genoemd:

Om Bilqis een wonder te laten zien en nog een bewijs om de macht van Allah (swt) aan te tonen en zijn profeetschap te bevestigen.

Om de intelligentie van Bilqis te testen door de troon te transformeren en te kijken of ze hem kon herkennen.

Omdat een troon een symbool van koningschap is, wilde Sulaymān (as) de staat van Bilqis' koninkrijk zien voordat zij aankwam. (Fakhruddin Razi, Tafsir, v. XXIV, p. 169)

قَالَ يَآ اَيُّهَا الْمَلَؤُا اَيُّكُمْ يَاْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ اَنْ يَاْتُونِي مُسْلِمِينَ قَالَ عِفْرِيتٌ مِنَ
الْجِنِّ اَنَا اٰتِيكَ بِهِ قَبْلَ اَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَاِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ اَمِينٌ

"Hij [Sulaymān] zei: "O notabelen, wie van jullie brengt haar troon tot mij voordat zij [en haar gevolg] als overgegevenen tot mij komen?" Een dappere onder de *jinn*'s ['Ifrīt] zei: "Ik breng hem naar jou voordat jij van jouw plaats opstaat. Ik ben daartoe zeker bij machte en ik ben betrouwbaar." (Al-Naml, 27: 38-39)

Sulaymān (as) zou 's ochtends op zijn troon zitten en zich tot de middag met staatszaken bezighouden. Daarom beloofde Ifrit dat hij de troon binnen die tijd zou kunnen brengen.

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ اَنَا اٰتِيكَ بِهٖ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ
فَلَمَّا رَاٰهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِيٓ ءَاَشْكُرُ اَمْ اَكْفُرُ
وَمَنْ شَكَرَ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ

"Iemand die kennis van het Geschrift had, zei: "Ik breng hem naar jou in een oogwenk [lett: voordat de blik van de ogen bij jou terugkeert]." En toen hij de troon naast zich zag geplaatst, zei hij: "Dit is bij de gunst van mijn Heer, om mij te beproeven of ik dankbaar of ondankbaar ben. En wie dankbaar is, is dankbaar voor het welzijn van zichzelf. Wie ondankbaar is, mijn Heer is Behoefteloos, Edel (*Ghanī Karīm*)."." (Al-Naml, 27: 40)

De sterke opvatting is dat de wijze man die de troon in een oogwenk naar zich toe haalde de vizier van Sulaymān (as) was, Asaf ibn Barhiya.

Karamah

Dit zijn bovennatuurlijke prestaties die plaatsvinden door heiligen. Er zijn twee soorten:

1. Kennis over Allah's (swt) essentie, eigenschappen en handelen. Dit wordt ook spiritueel inzicht of kashf genoemd. Deze zijn onmogelijk te bevatten door middel van rede en reflectie. Alleen Allah (swt) schenkt deze kennis aan wie Hij wil.
2. Bovennatuurlijke gebeurtenissen die plaatsvinden in de fysieke wereld. Ook hiervoor kiest Allah (swt) wie Hij wil.

Mensen waarderen over het algemeen de tweede soort karamah. Toch is de eerste soort superieur.

Imam Shafii zegt:

"Mijn gebeden laten accepteren door het graf van Imam Mūsā Kadhim is zoiets als een obsessie geworden. Ik heb het zo vaak ervaren."

Imam Ghazzali zegt:

"Een persoon die in het leven inspireert, inspireert ook na de dood, als een middel om wensen te laten accepteren (tawassul)."

Ma'ruf Karhi en Abdulqadir Jilani behoren tot de heiligen die beroemd zijn omdat ze spirituele beschikking kregen van de Almachtige, zelfs na hun dood.

Keer op keer kwam karamah ook voor onder de metgezellen van de Profeet (vzmh).

Tijdens een gevecht tussen moslims en Perzen op het 23e jaar van Hegira, stond Umar (ra) op de preekstoel in de moskee van Medina, toen hij plotseling uitriep:

"Naar de bergen, Sariyah, naar de bergen!" De bevelhebber Sariyah en het moslimleger hoorden de waarschuwing tot op het slagveld. (Ibn Hajar, al-isābah, II, 3)

Anas (ra) vertelt:

"Twee metgezellen (Usayd ibn Hūdary en Abbad ibn Bashir) verlieten de aanwezigheid van de Profeet (vzmh) in een donkere nacht. Twee vlamachtige lichten verschenen voor hen en verlichtten hun weg totdat ze beiden thuis waren." (Bukhari, Salat, 79; Manaqibu'l-Ansar, 13)

Imam Ali Ridha zat eens onder een muur, toen er een vogel verscheen en begon te tsjilpen. Hij zei tegen de mensen om hem heen:

"De vogel vertelt ons dat een slang zijn nest nadert en om hulp roept om zijn jongen te redden!"

Ze gingen toen naar het nest en zagen inderdaad een slang naar boven glibberen. Ze doodden de slang onmiddellijk en redden de jongen.

Het feit dat Bilqis' troon niet door Sulaymān's (as) wonder werd gebracht, maar door de karamah van Asaf ibn Barhiya wijst op de spirituele grootheid van Sulaymān (as), aangezien Asaf zijn vizier was.

قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ اَتَهْتَدِيٓ اَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ

"En hij [Sulaymān] zei: "Vermom haar troon op onherkenbare wijze. Wij zullen zien of zij de rechte weg volgt, of dat zij behoort tot degenen die niet worden geleid." " (Al-Naml, 27: 41)

De troon was in een oogwenk aangekomen, in de tijd die nodig is om met een oog te knipperen. Toch werd het gebracht van een afstand van drie dagen (van Sheba naar Sanaa) volgens de ene visie, en twee maanden volgens een andere (van Sheba naar Damascus of Jeruzalem). Dit was een buitengewone prestatie die alleen had kunnen plaatsvinden door *karamah*.

فَلَمَّا جَآءَتْ قِيلَ اَهٰكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَاَنَّهُ هُوَ وَاُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا
مُسْلِمِينَ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ

"En toen zij kwam, werd haar gevraagd: "Is jouw troon zoals deze?" Zij zei: "Het is als het ware dezelfde." [En Sulaymān zei:] "En ons is voordien kennis gegeven en wij hebben ons [aan Allah] overgegeven." En hetgeen zij buiten Allah diende, had haar [van het dienen van Allah] weerhouden. Zij behoorde tot een ongelovig volk. " (Al-Naml, 27: 42-43)

قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَاَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ
سَاقَيْهَا قَالَ اِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ اِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي
وَاَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمٰنَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

"Er werd tegen haar gezegd: "Betreed [de vloer van] het paleis." En toen zij deze zag, dacht zij dat het een diepe watervlakte was en ontblootte zij haar schenen. Hij zei: "Het is een paleis dat glad gemaakt is met glas." Zij zei: "Mijn Heer, ik heb mijzelf onrecht aangedaan en ik onderwerp mij met Sulaymān aan Allah, de Heer der werelden." (Al-Naml, 27: 44)

Overgeleverd is dat Sulaymān (as) voor de komst van Bilqis een paleis liet bouwen. De binnenplaats, inclusief het oppervlak, was gemaakt van kristal. Er stroomde water onder en er zwommen vissen in. Bilqis realiseerde zich niet dat het oppervlak van een doorzichtige stof was en tilde haar jurk een beetje op, omdat ze dacht dat ze door het water zou lopen. Alles wat ze zag, deed haar vertrouwen in haar eigen oordeel wankelen en bereidde haar hart voor om de goddelijke roep te aanvaarden. Ze wist dat dit geen menselijke hoogstandjes waren. Ze zag de goddelijke glorie met haar eigen ogen en werd moslim.

Het heengaan van Sulaymān (as)

Op het moment van zijn dood leunde Sulaymān (as) op zijn staf. Omdat hij bleef staan, realiseerden de mensen om hem heen zich niet dat hij was overleden, totdat een worm aan zijn staf vrat en Sulaymān (as) op de grond in elkaar zakte. De Qur'an zegt:

فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلٰى مَوْتِهِ اِلَّا دَآبَّةُ الْاَرْضِ تَاْكُلُ مِنْسَاَتَهُ فَلَمَّا
خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ اَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ

"En toen Wij zijn dood hadden verordend, verwees niets hen naar zijn dood dan alleen een dier uit de aarde, dat zijn staf aanvrat. Toen die neerviel werd het de *jinn's* duidelijk dat, indien zij het verborgene hadden gekend, zij niet zolang in een toestand van vernederende kwelling [bestraffing] hadden behoeven te blijven.." (Saba, 34: 14)

Het is bekend dat nadat Sulaymān (as) stierf, zijn lijk lange tijd rechtop tegen zijn staf stond. De term 'vernederende kwelling' verwijst naar de zware arbeid die de djinn moesten verrichten. Omdat ze niet in de gaten hadden dat Sulaymān (as) was overleden, bleven ze doorwerken. Dit laat zien dat djinn geen inzicht hebben in het ongeziene (ghayb).

Net als zijn leven symboliseerde ook Sulaymān's (as) dood een strijd op de weg van tawhid. De manier waarop hij stierf bracht het feit over dat alleen Allah (swt) het ongeziene kent en dat geen enkel ander wezen er inzicht in kan hebben, tenzij Allah (swt) zelf hem informeert. Alsof hij de spot dreef met de djinn die beweerden dat zij het ongeziene kenden, bracht de Almachtige de dood van Sulaymān (as) aan het licht door de zwakste van alle schepselen en herinnerde hen eraan dat zij niets konden weten zonder Zijn toestemming.

Aan de andere kant is er ook veel wijsheid in hoe een profeet van grote macht en koninkrijk staande stierf. De woorden, levens en ervaringen van alle profeten bieden subtiele lessen.

Het einde van het glorieuze koningschap van Sulaymān (as) is ook een voorbeeld van hoe vergankelijk de wereld is en hoe aan alle dingen onontkoombaar een einde komt. In zijn Terkib-i Bend zegt Ziya Pasja:

Op de wind, zegt men, zeilde Sulaymān's troon
En met de wind is die troon nu verdwenen

Een ander beroemd gedicht van Yūnus Emre luidt:

Eigenaar van rijkdom, eigenaar van welvaart
Waar is de eerste eigenaar heen?
Rijkdom is een leugen, welvaart ook
Rommel een beetje tot je klaar bent

Koningschap en bescheidenheid

Sulaymān (as) was een zeer nederig man. S' morgens ging hij bij de armen en zwakken zitten en zei:

"Een arme moet met zijn soortgenoten omgaan."

Er wordt verteld dat Sulaymān (as) de volgende woordenwisseling had met een mus:

Sulaymān (as) had eens een mus (of de hop) berispt. De mus bedreigde Sulaymān (as) toen.

"Ik zal je paleis en koninkrijk vernietigen", waarschuwde hij.

"Hoe kun je mijn paleis vernietigen met zo'n klein gestalte?" vroeg hij.

"Ik zal mijn vleugels nat maken en in de aarde van een geschonken land (waqf) dompelen", antwoordde het. "Dan zal ik de aarde die aan mijn vleugels vastzit naar het dak van jouw paleis dragen...en die aarde zal genoeg zijn om het dak te laten instorten!"

Dit is een les die het belang van religieuze schenkingen of waqfs onderstreept, en de noodzaak om er gevoelig voor te zijn. Ouderen hebben gezegd: "Pas op voor dingen die beginnen met de letter *waw*", verwijzend naar het ijdel zweren in Gods naam (wallahi), het worden van een bestuurder (wali) zonder gevoeligheid en bewustzijn, een bewaarder (wasi) onbekwaam in het vervullen van zijn plicht en het verraden van het eigendom van een waqf.

Wat bedoeld wordt met 'op je hoede zijn' met betrekking tot waqfs is dat degenen die werken voor deze liefdadigheidsinstellingen uiterst voorzichtig moeten zijn in het naleven van rechtvaardigheid. Het is verboden om persoonlijk gebruik te maken van iets dat toebehoort aan een waqf. Een waqf is een roerend of onroerend goed waarvan Allah (swt) de eigenaar is en dat geschonken is ten bate van alle moslims.

Sommige verslagen zeggen dat Sulaymān (as) 500 jaar na alle andere profeten het paradijs zal binnengaan. De reden hiervoor is dat het zo lang duurt voordat Sulaymān (as) verantwoording aflegt voor het koninkrijk en de rijkdom die hem gegeven zijn.[97] De Qur'an onthult inderdaad dat profeten ook ter verantwoording geroepen zullen worden:

فَلَنَسْئَلَنَّ الَّذِينَ اُرْسِلَ اِلَيْهِمْ وَلَنَسْئَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ

"Wij ondervragen [op de Dag der Opstanding] zeker degenen tot wie de boodschappers zijn gezonden en Wij ondervragen zeker de boodschappers [zelf]." (Al-Araf, 7: 6)

Na Sulaymān (as)

Na Sulaymān (as) splitsten de Israëlieten zich in tweeën. Van de twaalf stammen vormden er tien het Koninkrijk Israël, terwijl de overige twee het Koninkrijk Juda stichtten.

De Assyriërs maakten in 721 voor Christus een einde aan het koninkrijk Israël, terwijl het koninkrijk Juda in 586 voor Christus werd verwoest door het Babylonische leger van Nebukadnessar. Nebukadnessar stak ook Jeruzalem in brand en doodde de meeste inwoners. Hij was een tirannieke koning, die na Nimrod de tweede ongelovige werd die over de wereld regeerde. Hij herbouwde Babylon en maakte van de stad de hoofdstad van zijn rijk. Hij versloeg alle rivalen, zowel in het oosten als in het westen. Hij zwichtte voor hoogmoed en riep zichzelf uiteindelijk uit tot god. Uiteindelijk werd Nebukadnessar krankzinnig en begon hij te geloven dat hij een os was. Hij zwierf zeven jaar door de bossen en zijn vrouw regeerde in zijn plaats. Er wordt gezegd dat hij weer bij zijn verstand kwam, maar pas een jaar later stierf.

97. Zie, Qurtubi, Tafsîr, XV, 20.

Nebukadnessar plunderde Jeruzalem verschillende keren. Hij verbrandde alle kopieën van zowel de Torah als de Psalmen. Natuurlijk werd het grootste deel van de inhoud van de Torah al snel vergeten. Tegen de tijd dat mensen begonnen met het herschrijven van de delen die ze zich herinnerden, was de Torah zijn oorspronkelijke vorm kwijtgeraakt en vervangen door vele tegenstrijdige traktaten. Uzair (Uzayr), die rond 500 v. Chr. leefde, stelde al deze traktaten van de Torah samen. Hij was ook aanwezig bij de tweede bouw van de Tempel. Volgens het Jodendom was de Torah volledig verloren gegaan; en God inspireerde Uzair om het te herschrijven.

Toen de Perzische koning Cyrus de Babyloniërs versloeg, stond hij de Israëlieten toe om terug te keren naar Jeruzalem. In 515 v. Chr. repareerden en herbouwden ze de Tempel. Ze leefden onder de heerschappij van Perzen, en na hen Macedoniërs. In 63 n.Chr. namen de Romeinen de volledige macht over Jeruzalem in handen en stuurden de Joden voor de tweede keer in ballingschap. De Tempel van Sulaymān werd opnieuw verwoest.

De Israëlieten ondergingen deze beproevingen vanwege hun eigen onheil. Ze hadden zoveel misstappen begaan dat ze de Torah en de Psalmen veranderden om hun persoonlijke belangen te dienen en daardoor de ware religie verstoorden. Ze doodden zelfs profeten als Zakariyā en Yaḥyā (as) omdat ze hen probeerden tegen te houden.

Het verhaal van Harut en Marut

Magie was wijdverspreid onder de Joden. Daarom geloofden zij dat Sulaymān (as) een groot tovenaar was, die zijn koninkrijk en zijn heerschappij over djinn en dieren door tovenarij had verkregen. Toen de Qur'an Sulaymān (as) als profeet voorstelde, merkten zij op:

"Mohammed denkt dat Sulaymān een profeet is, ook al was hij niets anders dan een tovenaar!"

Toen werd het volgende vers geopenbaard:

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلٰى مُلْكِ سُلَيْمٰنَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٰنُ وَلٰكِنَّ الشَّيَاطِينَ
كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَآ اُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ
وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ اَحَدٍ حَتَّى يَقُولَآ اِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا
مَا يُفَرِّقُونَ بِهٖ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهٖ وَمَا هُمْ بِضَآرِّينَ بِهٖ مِنْ اَحَدٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرٰيهُ مَا لَهُ فِي الْاٰخِرَةِ
مِنْ خَلَاقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهٖٓ اَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

"Zij [dat gedeelte] volgden wat de satanische leiders hadden verzonnen over de heerschappij van Sulaymān. Sulaymān was niet ongelovig geworden. Echter, de satanische leiders ontkenden door de mensen tovenarij te leren, en hetgeen in Bābil [Babylon] aan twee machthebbers, Hārūt en Mārūt, was neergezonden. Deze [twee] onderwezen niemand zonder vooraf te zeggen: "Wij zijn niet meer dan een beproeving, word dus niet ongelovig." Desondanks leerden zij [de mensen] de kennis waarmee zij tweedracht kunnen zaaien tussen een man en zijn echtgenote, doch zij kunnen daarmee niemand schade berokkenen dan alleen met toestemming van Allah. Zij [de mensen] leerden iets wat henzelf schade berokkende en voor hen geen voordeel opleverde. Bovendien wisten zij dat degene die in deze zaken handelde geen aandeel zou hebben in het Hiernamaals. Hadden ze maar geweten, waarvoor zij zichzelf hebben verkocht! " (Al-Baqarah, 2: 102)

Geleerde Fakhruddin Razi legt uit waarom de engelen Haroet en Maroet naar de aarde werden gestuurd:

In die tijd bloeiden de magiërs. Sommigen van hen hadden aspecten van het ambacht blootgelegd die tot dan toe onbekend waren en maakten aanspraak als profeten. Zij vormden daarom een uitdaging voor de mensen. Daarom stuurde de Almachtige deze twee engelen om de mensen magie te leren, zodat ze in staat zouden zijn om deze bedriegers te herkennen.

Het verschil weten tussen wonder en magie hangt af van weten wat ze zijn. In die tijd wisten de mensen niet wat magie was. Daarom was het voor hen onmogelijk om een wonder te herkennen. De Almachtige stuurde daarom de twee engelen om de mensen de realiteit achter magie uit te leggen, zodat zij de waarheid achter een wonder konden onderscheiden.

Volgens een andere opvatting was tovenarij, die verdeeldheid zaaide onder de vijanden van Allah (swt) en liefde onder Zijn vrienden, in die tijd toegestaan. De Almachtige stuurde daarom de twee engelen om de mensen magie te leren, strikt in overeenstemming met deze doelen. Maar later begonnen de mensen magie te gebruiken voor het tegenovergestelde doel: vijandschap zaaien onder Gods geliefde dienaren en liefde onder Zijn vijanden.

Omdat magie verboden is, moet het van een aard zijn die de mens kan kennen en begrijpen. Wat niet begrepen kan worden, kan ook niet verboden worden.

Het is ook mogelijk dat de djinn soorten magie kenden die de mensen niet konden uitvoeren en dat de Almachtige deze twee engelen stuurde om de mensen dingen te leren om zich tegen de djinn te beschermen.

Dit kan ook opgevat worden als een beproeving die de last van het dienstbaar zijn verzwaart. Als de mens eenmaal een manier heeft geleerd om wereldse genoegens te verkrijgen, wordt het moeilijker voor hem om zich daarvan te onthouden.

En hoe moeilijker de beproeving is, hoe groter de beloning. Door weg te blijven van iets waarvan hij weet hoe het te verkrijgen is, kan de mens dus veel grotere beloningen oogsten.

Dit is vergelijkbaar met hoe de Almachtige op een hete zomerdag het leger van Saul op de proef stelde met een rivier, en Saul verklaarde:

فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ
فَاِنَّهُ مِنِّيٓ اِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهٖ

"Allah zal jullie door middel van een rivier op de proef stellen. Wie daaruit drinkt, behoort niet tot mijn zijde; en degenen die er niet uit drinken, zij behoren wel tot mijn zijde, evenals degenen die er alleen een handvol [water] uit scheppen."." (Al-Baqarah, 2: 249)

Al deze verklaringen suggereren talloze wijsheden achter het zenden van twee engelen op aarde door de Almachtige om magie te onderwijzen. Allah (swt) is ongetwijfeld wijs in al Zijn zaken en kent alle dingen het beste.

De superioriteit van de Profeet (vzmh) ten opzichte van Sulaymān (as)

De winden werden onder Sulaymān's (as) bevel geplaatst. Alle engelen, groot en klein, waren in dienst van de Profeet (vzmh).

Sulaymān (as) kon een afstand van twee maanden in een enkele dag afleggen. In de nacht van Miraj steeg de Profeet (vzmh) in een oogwenk op naar de Troon.

Vogels plachten Sulaymān (as) te beschaduwen, terwijl een wolk de Profeet (vzmh) zou beschaduwen.

Alle schepselen hadden zich onder Sulaymān's (as) zegel verzameld om hem te dienen. Op de Dag des Oordeels zullen alle profeten, heiligen, martelaren en rechtvaardigen zich verzamelen onder de vlag van de Profeet (vzmh), Liwau'l-Hamd.

Sulaymān (as) kreeg een troon. De Profeet (vzmh) daarentegen kreeg Ayat al-Kursi, het Vers van de Troon. Het is een van de schatten van het paradijs, die alle duivels bang maakt.

SOEVEREINITEIT IS ALLEEN VAN ALLAH (SWT)

De Almachtige geeft Sulaymān (as) als voorbeeld als een profeet van middelen, die alle rijkdom van de wereld die hem gegeven was, uit zijn hart hield. Als de hele mensheid samen zou komen om één persoon zo rijk te maken als Sulaymān (as), dan zou dat nooit lukken. Dat komt omdat Sulaymān (as) macht had over winden, wilde dieren, weerbarstige duivels en demonen. Maar ondanks al deze rijkdom ging Sulaymān (as) met de armen en de verlatenen om en zei:

"Ik ben een arme man! En het is het beste dat ik gezelschap houd met mijn soortgenoten!"

Rumi (qs) legt prachtig uit wat het spirituele voordeel is om in het gezelschap van de armen te verkeren:

"Harten verdronken door armoede en nood zijn als een huis gevuld met rook. Luister naar hun problemen en steek een helpende hand uit, zodat je een raam in dat huis opent zodat de rook het huis kan verlaten en je hart verfijnd kan worden!"

Deze geestestoestand heeft geen betere uitdrukking dan liefdadigheid. Liefdadigheid geven is ook de Heer danken voor je middelen en rijkdom. De Heer belooft dat rijkdom in feite wordt vergroot door liefdadigheid:

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ

"Indien jullie dankbaar zijn, zal Ik [Mijn gunst] voor jullie zeker doen toenemen,..." (Ibrāhīm, 14: 7)

De Profeet (vzmh) hield van doneren. Hij heeft gezegd:

"Zoon van Adam! Geef zodat jou gegeven zal worden!" (Bukhari, Tafsir, 11/2)

De Profeet (vzmh) wenste dat vrijgevigheid de aard van alle moslims zou worden. Hij heeft verklaard:

"Slechts twee mensen verdienen afgunst. Een persoon die Allah rijkdom heeft gegeven en het vermogen om het op Zijn manier te besteden; en een persoon die Allah kennis heeft gegeven en het vermogen om het in praktijk te brengen en anderen te onderwijzen (d.w.z. een persoon die zijn kennis schenkt)." (Bukhari, Ilm, 15; Muslim, Mūsāfirin, 266-268)

De Qur'an verklaart:

يَآ اَيُّهَا النَّاسُ اَنْتُمُ الْفُقَرَآءُ اِلَى اللهِ وَاللهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

"O mensen, jullie zijn degenen die behoefte hebben aan Allah, en Allah is de Behoefteloze, de Prijzenswaardige (*al-Ghanī al- Ḥamīd*)..." (Fatir, 35: 15)

Zoals begrepen in het vers, behoort soevereiniteit - inclusief macht en rijkdom - noch toe aan individuen noch aan de samenleving. Soevereiniteit is alleen van Allah (swt). Alle wezens leven op het eigendom van de Almachtige en overleven door de dingen die Hij geeft. Alles wat individuen hebben is een beperkt gebruik van rijkdom voor een bepaalde periode.

Rijkdom, bezit en rang zijn de grootste middelen van een beproeving. Er kwam een tijd dat Sulaymān (as) zijn hele koninkrijk werd afgenomen; en hij kon het alleen terugkrijgen door berouw. In dit licht heeft het onderstaande advies van een heilige grote betekenis en wijsheid:

"Jaag geen voorzieningen na, maar jaag de Voorziener na!"

❁

Er wordt verhaald dat bij het zien van de pracht van Sulaymān's (as) koninkrijk, de mierenleider tegen zijn mieren zei:

"Hoe prachtig is Sulaymān's koninkrijk!"

Sulaymān (as) hoorde dat en merkte op:

"Mijn koninkrijk is vergankelijk, maar het koninkrijk dat gebracht wordt door het woord van Gods eenheid is eeuwig!" Hij wist heel goed dat de ware soevereiniteit en het koninkrijk alleen aan Allah (swt) toebehoorden.

De Qur'an verklaart:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا

"Wie eer wenst, alle eer behoort Allah toe.." (Fatir, 35: 10)

اِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اِلَّآ اٰتِي الرَّحْمٰنِ عَبْدًا

"Er is niemand in de hemelen en op de aarde of hij zal als dienaar tot de Barmhartige (*al-Raḥmān*) komen.." (Maryam, 19: 93)

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاللهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

"En aan Allah behoort de heerschappij van de hemelen en van de aarde en Allah heeft macht over alle dingen.." (Āl ʿImrān, 3: 189)

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَآءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَآءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

"Zeg: "O Allah, Eigenaar van de macht, Jij verleent de heerschappij aan wie Jij wil en [Jij] neemt de heerschappij terug van wie Jij wil. Jij verheft wie Jij wil en Jij vernedert wie Jij wil. Alleen in Jouw macht bevindt zich het goede. Inderdaad ben Jij omtrent alles Almachtig (*Qadīr*)..." (Āl ʿImrān, 3: 26)

تُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

"Jij doet de nacht overgaan in de dag, en Jij doet de dag overgaan in de nacht. En Jij brengt het levende uit het dode voort, en Jij brengt het dode uit het levende voort. En Jij voorziet aan wie Jij wil, zonder verrekening."" (Āl ʿImrān, 3: 27)

Deze verzen laten zien dat het echte koninkrijk op aarde ligt in het gedenken van Allah (swt), het dienen van Zijn schepselen en het geven voor Zijn zaak.

Liefdadigheid, waar de Qur'an het bij meer dan 200 gelegenheden over heeft, is het wijden van zowel de rijkdom als het zelf aan Allah (swt). Met andere woorden, het is het besteden van de zegeningen die Allah (swt) heeft gegeven, op Zijn manier. In deze zin is een moslim een persoon die zijn hele bestaan heeft gewijd aan Allah (swt).

❁

De eerste vrucht van geloof is barmhartigheid. Een hart dat ver verwijderd is van barmhartigheid kan niet als levend worden beschouwd. Zowel de basmala als de Al-Fatiha, de sleutels tot al het goede, beginnen met de goddelijke namen Rahman en Rahim, die staan voor Allah's (swt) barmhartigheid en mededogen. Meesterlijke voorbeelden van barmhartigheid en mededogen zijn ook belichaamd in het leven van profeten en heiligen.

De Profeet (vzmh) nodigt gelovigen uit om een barmhartigheid te ontwikkelen die alle schepselen omhult:

"Allah (swt) toont barmhartigheid aan degenen die barmhartigheid tonen. Wees barmhartig voor degenen op aarde, zodat degenen in de hemel barmhartig zijn voor jou!" (Tirmidhi, Birr, 16; Abu Dāwūd, Adab, 58)

Barmhartigheid toont zich het best in het geven van liefdadigheid, wat als dienaren ook onze plicht is.

Een serieuze campagne van liefdadigheid is nodig in onze samenleving, waar gevoelens van broederschap zijn vervaagd en vrede en sereniteit plaats hebben gemaakt voor haat en vijandigheid. We moeten in gedachten houden dat degenen die lijden en in nood verkeren, net zo goed wijzelf hadden kunnen zijn. Wat we aan hen geven, zijn we daarom aan de Heer verschuldigd.

Bij de opsomming van de eigenschappen van rechtvaardige mensen voegt de Almachtige toe:

وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

"...en uitgaven doen van hetgeen waarvan Wij hen aan levensonderhoud hebben voorzien.." (Al-Baqarah, 2: 3)

Sadaqah en infaq, Arabische termen voor liefdadigheid in het algemeen, zijn er in vele soorten.

Liefdadigheid begint met het doneren van wat niet nodig is. Voor mensen zonder middelen is zelfs een halve dadel een prachtige liefdadigheid. Het is de oprechte intentie erachter die de gever zal beschermen tegen het hellevuur.

De Profeet (vzmh) wil dat barmhartigheid, medeleven en hun natuurlijke uitkomst, liefdadigheid, deel worden van de natuur van elke moslim. Vanuit dat perspectief beschouwt hij alle gelovigen als rijk. In feite vertelt hij ons in veel hadith dat alle goede daden zoals het aanmoedigen van het goede, het verbieden van het kwade, het helpen van de onderdrukten, het troosten van de neerslachtigen, het troosten van de behoeftigen, het verwijderen van schadelijke obstakels van straten, het bezoeken van de zieken en zelfs het opzetten van een glimlach, vormen van liefdadigheid zijn.

Ware rijkdom ligt daarom in een tevreden hart. Mensen zijn alleen rijk in de mate waarin ze tevreden zijn. Een glimlach van iemand met een rijk hart telt als liefdadigheid. Dat komt omdat zijn glimlach een straal van de vrede, liefde en rust in zijn hart weerkaatst naar de mensen rondom hem; en wat een prachtige donatie is dit. Daarentegen kan niets een persoon verrijken die arm van hart is.

Dit betekent dat ware rijkdom niet in geld of bezit ligt, maar in een tevreden hart. Ware gelovigen zijn degenen wier rijkdom van hart te zien is in wat ze schenken. Liefdadigheid is een perfecte manifestatie van een gevoeligheid en onbaatzuchtigheid die alle gelovigen verplicht zijn te hebben.

Een sprekend voorbeeld hiervan zijn Haris ibn Hisham (ra), Iqrimah ibn Abi Jahl (ra) en Iyash ibn Abi Rabia (ra), die allen de marteldood stierven tijdens de Slag om Yarmouk. Deze helden van de Islam lagen zij aan zij op het verschroeiende zand en waren uitgedroogd van de dorst, toen hen in hun stervende momenten een

glas water werd aangeboden. Maar elk van hen gaf het door, omdat ze dachten dat de ander het water harder nodig had. Uiteindelijk dronken ze allemaal uit de beker van het martelaarschap, voordat ze ooit een slokje water hadden kunnen nemen. Het glas water bleef onaangeroerd. (Hakim, Mustadrak, III, 270)

Het bovenstaande vertegenwoordigt het toppunt van liefdadigheid, isar of altruïsme genoemd, wat het verkiezen van de behoeften van een broeder boven die van zichzelf is.

De Almachtige verklaart:

اَلَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّآءِ وَالضَّرَّآءِ وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ
عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

"Diegenen, die in voorspoed en in tegenspoed [bijdragen] geven en degenen die hun woede bedwingen en medemensen vergeven. Allah heeft degenen lief die goed doen.." (Āl ʿImrān, 3: 134)

Er wordt verteld dat Jafar Al-Sadiq een slaaf had die zijn huishoudelijke taken deed. Op een dag bracht de slaaf een kom soep en morste deze per ongeluk over Jafar Al-Sadiq. Hij eindigde met soep over zich heen en keek even boos naar de slaaf. Toen zei de slaaf:

"Meneer, de Qur'an prijst degenen die hun woede onderdrukken!" En reciteerde het relevante vers.

"Dan heb ik mijn woede onderdrukt", verzekerde Jafar.

"Meneer, hetzelfde vers prijst ook degenen die de fouten van mensen goedpraten" zei de slaaf voordat hij het relevante gedeelte reciteerde.

"Zeker weten", zei Jafar. "Ik heb je vergeven!"

De slaaf voegde eraan toe: "De rest van dat vers zegt 'Allah houdt van de deugdzamen'", en reciteerde de rest van het vers.

Jafar Al-Sadiq verklaarde toen:

"In dat geval, ga! Vanaf nu ben je vrij! Ik heb je bevrijd omwille van Allah!"

Dit zijn prachtige gevallen van liefdadigheid voor gelovigen om na te volgen.

De Profeet (vzmh) vertelt ons dat een zondige vrouw zal worden toegelaten tot het paradijs alleen voor het geven van water aan een hond zwaar hijgend van de dorst. Daarentegen zal een andere vrouw in de hel belanden, alleen omdat ze haar kat mishandelde en zijn honger negeerde. (Bukhari, Anbiya, 54; Muslim, Salam, 151-152)

Dit zijn allemaal voorbeelden die vol zitten met lessen die onze harten recht kunnen zetten.

Zoals de maan een donkere nacht verlicht, moet een gelovige onzelfzuchtig, gevoelig, vriendelijk, barmhartig, medelevend en vrijgevig zijn.

Allah (swt) informeert ons dat we, om dichter bij Hem te komen, moeten doneren van wat we liefhebben:

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

"Jullie zullen het rechtvaardige [bestaan] niet bereiken, totdat jullie bijdragen geven van hetgeen jullie lief is; wat jullie ook bijdragen, Allah is ervan op de hoogte.." (Āl ʿImrān, 3: 92)

Geleerden interpreteren de term birr als het toppunt van goedheid, de genade van Allah (swt) en Zijn paradijs. In een ander vers definieert de Almachtige het als:

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ
آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ
ذَوِي الْقُرْبَىٰوَالْيَتَامَىٰوَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَوَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ
وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

"Vroomheid houdt niet in dat jullie je gezichten naar het oosten of het westen wenden. Vroom is [het gedrag van] degene die gelooft in Allah, in de Laatste Dag, in de engelen, in het Boek, in de profeten, en die uit liefde voor Hem zijn bezit weggeeft aan de verwanten, aan de wezen, aan de armen, aan de gestrande reiziger, aan degenen die erom vragen, en aan slaven [om deze vrij te kopen]; en die de *ṣalāt* verricht en de *zakāt* geeft, evenals degenen die hun beloften nakomen wanneer zij deze hebben gedaan, en volhardend zijn in tegenspoed en rampspoed, zelfs in tijden van conflict. Zij zijn degenen die oprecht zijn en zij zijn degenen die zich bewust van hun verantwoordelijkheden jegens Allah zijn.." (Al-Baqarah, 2: 177)

Zoals in het vers wordt gedefinieerd, omvat de term birr alle superieure eigenschappen die een gelovige moet belichamen. De Profeet (vzmh) wijst hierop wanneer hij zegt:

"Wie dit vers in daden omzet, zal zijn geloof vervolmaakt hebben." (Nasafi, Madariqu'l-Tanzil, I, 249)

❁

Een waqf is liefdadigheid, zowel spiritueel als materieel, die tot leven is gekomen in een instelling. Een waqf is een schenking waar altruïsme ten opzichte van alle wezens - dat elke moslim moet hebben - tot uiting komt. Het is een instelling waarin liefde, barmhartigheid en medeleven met het geschapene omwille van de Schepper tot uiting komen. De Almachtige zegt dat alle dingen een vertrouwen zijn. Alles in het universum is toevertrouwd aan de zorg van de mens, inclusief kinderen, rijkdom, bezit en gezondheid. De mens moet rigoureus voorzichtig zijn in het beschermen ervan. Een vertrouwen ongeschonden teruggeven is ook een middel om genade en zegeningen te ontvangen.

De eerder genoemde dialoog tussen Sulaymān (as) en een mus bevat een belangrijke les over de gevoeligheid die getoond moet worden voor waqfs. Het is vooral van vitaal belang voor degenen die dienen in schenkingen om hier aandacht aan te schenken.

Het geheim van het verwerven van rijkdom ligt in de hadith, "De beste van de mensen zijn degenen die het meeste voordeel hebben voor anderen" (Suyuti, al-Jamiu's-Saghir, II, 8). We moeten onthouden dat geld in de portemonnee thuishoort, niet in het hart! Een wijze dichter illustreert levendig hoe nalatig de mens is in relatie tot de wereld:

De verachtelijke aarde is slechts een herberg
Of je nu in een herenhuis woont of in puin
Maar ik heb liefdesverdriet zonder genezing voor mijn problemen
Want ik heb een huis gebouwd in een herberg

Het moet bekend zijn dat voor mensen met rijkdom en macht, de gebeden van de armen en zwakken middelen van barmhartigheid zijn. Het moet ook bekend zijn dat het geen schande is om behoeftig te zijn. Het kan misschien deel uitmaken van een diepere wijsheid en genade die een eeuwig licht kan schijnen op de persoon in het hiernamaals.

Umayyah ibn Khalid (ra) vertelt dat de Profeet (vzmh) Allah (swt) placht te bidden om de moslims te helpen en hen de overwinning te geven omwille van de arme immigranten uit Mekka. (Tabarani, Mujamu'l-Kabir, I, 292)

Abu'd-Darda (ra) herinnert zich ook dat de Profeet (vzmh) zei:

"Roep de armen tot mij...want jullie worden alleen geholpen en gevoed door hun gebeden!" (Abu Dāwūd, Jihad, 70; Ibn Hanbal, V, 198)

❁

De mens is de meest eervolle schepping. Verschillen tussen individuen zoals sterk of zwak, gezond of ziek, deskundig of onwetend, rijk of arm zijn er alleen om sociale orde en harmonie te garanderen.

Rijkdom en armoede, die een belangrijke plaats innemen tussen deze scheidslijnen, verwijzen naar tegengestelde economische omstandigheden. Rijk of arm zijn bevat een diepe en delicate goddelijke wijsheid die het hele doel van de beproeving van de mens dient. Rijk zijn is dus geen eer, net zoals arm zijn geen schande is. Beide zijn goddelijke toewijzingen en weerspiegelingen van een wijs goddelijk besluit. De Almachtige verklaart:

اَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَةَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ
فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ
بَعْضًا سُخْرِيًّا وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ

"Verdelen zij de barmhartigheid van jouw Heer [soms]? Wij hebben onder hen hun levensonderhoud in het wereldse leven verdeeld, en Wij hebben sommigen van hen boven anderen in rang verheven, opdat de een de ander in dienst kan nemen. En de barmhartigheid van jouw Heer is beter dan hetgeen zij [aan wereldse bezittingen] vergaren.." (Al-Zukhruf, 43: 32)

Aalmoezen, of zakaat, heeft vele wijsheden. Het dient om mogelijke overtredingen van de rijken, die een zwak voor rijkdom hebben, te beteugelen, gevoelens van wrok en haat bij de armen weg te nemen voordat deze ooit hun harten zullen beroeren, het sociale leven te beschermen en individuen met elkaar te verbinden door middel van liefde. Daarom heeft de Islam aalmoezen verplicht gesteld voor alle moslims met middelen. Aalmoezen en liefdadigheid zijn essentieel om een evenwicht te vinden tussen de rijken en de armen en om de liefde tussen hen te laten bloeien.

De rijken zullen aan Allah (swt) verantwoording afleggen over hoe ze hun geld verdiend en besteed hebben, en of ze hun plicht nakomen om aalmoezen en giften te geven en hun rijkdom goed te gebruiken. De rijken worden onderworpen aan een grote test, omdat ze verplicht zijn een deel van hun rijkdom te sparen voor de armen. Maar als zij deze test samen met de anderen doorstaan, zullen zij het welbehagen van de Heer en een plaats in het paradijs bereiken.

De armen zullen ook verantwoording afleggen aan Allah (swt) over of zij in staat waren om ongeduld, klagen, het uiten van onnodige verzoeken, een last zijn voor mensen, hatelijk, jaloers of opstandig zijn te vermijden en of zij wegbleven van het verkopen van hun moraal en eer voor materieel gewin. Als ze voor deze vragen slagen, zullen hun problemen op aarde veranderen in eeuwige gelukzaligheid.

❁

Zowel de gulle rijken als de geduldige armen worden geëerd en zijn aandeelhouders van goddelijk genot. Dit gezegd hebbende, berispt de Islam ook de rijken die verwaand en gierig zijn en de armen die ongeduldig en opstandig zijn tegen de goddelijke wil. Dus, zowel rijkdom als armoede zijn grote beproevingen. Daarom bad de Profeet (vzmh):

"Mijn Heer...ik zoek uw bescherming tegen de rampspoed van armoede en rijkdom!" (Bukhari, Daawat, 45)

De echte rijken zijn daarom degenen die tevredener zijn en meer vertrouwen en overgave hebben vergaard.

Van nature neigen mensen naar de wereld. De ziel houdt van de geneugten van de wereld. Toch kunnen zij die vallen voor deze genoegens nooit voldoening vinden. Hoe meer rijkdom, hoe groter de ambitie. Hebzucht naar rijkdom roeit barmhartigheid en mededogen uit, tot het punt dat het geven van liefdadigheid het moeilijkste karwei wordt. Zo iemand is geestelijk ziek en lichamelijk ziek. Zijn ego vertelt hem dat hij 'rijker moet worden' zodat hij 'de armen in de toekomst meer kan helpen'. Maar er is ook gezegd dat "zij die zeggen dat ik het morgen wel zal doen, ten onder gaan". Alle morgen is eigenlijk een onbekende.

De Almachtige vertelt ons hoe op het moment van de dood, de mens bij zinnen komt alsof hij ontwaakt uit een droom, en met een niet aflatende wroeging, smeekt:

رَبِّ لَوْلَآ اَخَّرْتَنِيٓ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيبٍ فَاَصَّدَّقَ وَاَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ

""Mijn Heer! Indien Jij mij toch eens uitstel verleende voor een korte termijn, opdat ik aalmoezen kan schenken en opdat ik tot degenen die goed doen kan behoren."" (Al-Munafiqun, 63: 10)

Tegen die tijd is het echter te laat. In hetzelfde vers beveelt de Almachtige daarom Zijn dienaren om te geven van wat hen gegeven is, voordat die tijd aanbreekt. Anders zullen zij getroffen worden door een onverdraaglijke wroeging, die de onderstaande verzen beeldend illustreren:

كَاَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوٓا اِلَّا عَشِيَّةً اَوْ ضُحٰيهَا

"Het is, op de Dag waarop zij het [het Uur] zien, alsof zij niet meer dan een avond of een ochtend [op aarde] hebben verbleven.." (Al-Naziat, 79: 46)

يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ
لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ

"De Dag dat zij [uit hun graven] tevoorschijn komen blijft niets van hen voor Allah verborgen. Aan wie behoort deze Dag de heerschappij? Aan Allah, de Ene, de Heerser (*al- Wāḥid al-Qahhār*)..." (Al-Mumin, 40: 16)

وَلَوْ تَرٰى اِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُؤُسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَآ اَبْصَرْنَا
وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا اِنَّا مُوقِنُونَ

"En kon je maar eens zien wanneer de zondaren hun hoofden neerbuigen bij hun Heer en zeggen: "Onze Heer, wij hebben gezien en wij hebben gehoord, doe ons nu terugkeren, opdat wij goede daden verrichten. Wij zijn nu zeker overtuigd."" (Al-Sajdah, 32: 12)

Correctheid in liefdadigheid

Het is uiterst belangrijk om beleefd te zijn bij het schenken. De gever moet vooral waardering voelen voor de ontvanger, omdat hij hem de mogelijkheid geeft om een financiële plicht te vervullen en zijn schuld van dankbaarheid aan de Almachtige af te lossen. Donaties dienen ook als een schild tegen problemen en ziekte. De Qur'an drukt het belang van deze daad uit door te zeggen: "Het is Allah die giften aanvaardt." (Al-Tawbah, 9: 104).

De Qur'an beschrijft ook de juiste manieren om liefdadigheid te geven:

يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْاَذٰى كَالَّذِي يُنْفِقُ
مَالَهُ رِئَآءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ
عَلَيْهِ تُرَابٌ فَاَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلٰى شَيْءٍ مِمَّا
كَسَبُوا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

"O jullie die geloven! Beroof jullie liefdadigheid niet van alle waarde door verwijtend en beledigend gedrag, zoals dat van iemand die zijn bezittingen weggeeft [met de intentie] om te worden gezien [en geprezen] door mensen, zonder dat hij gelooft in Allah en in de Laatste Dag...." (Al-Baqarah, 2: 264)

Terwijl deze verzen liefdadigheid aanmoedigen, leggen ze tegelijkertijd de juiste manieren vast die men moet hebben tijdens het geven. Een gift die gepaard gaat met betutteling, beschimpen en neerkijken op de armen, en hun harten breken, heeft geen waarde in de ogen van Allah (swt). Dit is in feite een grote zonde die bestraffing met zich meebrengt. Het hart is kostbaar: het is de plek waar Allah (swt) naar kijkt. Rumi (qs) zegt:

"Schenk van de rijkdom die je hebt en win een hart voor je... zodat de gebeden uit dat hart je graf verlichten en dienen als een licht in de donkerste van alle nachten!"

In zijn wijze woorden legt Rumi ook uit hoe de armen een zegen zijn voor de rijken, omdat het door hen komt dat de rijken hun schuld van dankbaarheid aan de Heer aflossen; en hoe de juiste zorg nodig is om de harten van de armen niet te breken, want zonder hen zou vrijgevigheid geen uitlaatklep hebben:

"De armen zijn spiegels voor de vrijgevigen. Laat de spiegel niet beslaan door er kwetsende dingen tegen te zeggen!

De armen zijn de verschijning van Allah's (swt) vrijgevigheid. Deze armen zoeken alleen hulp bij de welwillenden. Ze stellen zich alleen voor hen open. Door dit te doen, openen ze de wegen van gelukzaligheid voor de liefdadige rijken. En door een weg te vinden naar de harten van de armen door vriendelijkheid en liefdadigheid, laten de rijken de bloemen van liefde en barmhartigheid in hun harten ontluiken.

De armen zijn daarom ook de spiegels van de vrijgevigheid van de Heer. De rijken zien hun vrijgevigheid in deze spiegels. De rechtschapen rijken, die zichzelf verloren hebben in de Waarheid, hebben kennis van zichzelf gekregen voor de Heer door te beseffen dat hun rijkdom slechts een vertrouwen is. En daarom zijn ze weerspiegelingen geworden van goddelijke vrijgevigheid. Ze hebben een aandeel in de welwillendheid van de Almachtige en zijn erin verloren.

Afgezien van degenen die hun rijkdom buiten hun hart dragen en ervoor waken om geketend te raken door hun rijkdom, zijn alle anderen ellendig en berooid in het hiernamaals. Deze mensen wachten niet echt bij de poorten van de Heer. Hun bestaan is relatief. Zij zijn slechts de versieringen en afbeeldingen buiten de poort.

Dit zijn de waarlijk ellendigen en armen, wier harten ver van de Heer verwijderd zijn geraakt. Hun zichtbare bestaan zijn levenloze schaduwen en vervaagde beelden van hun ellendige toestand. Het zijn mensen zonder geest en zonder acht te slaan op de waarheid, van wie je je verre moet houden! Gooi geen bot naar een afbeelding van een hond!

Ze zijn slaven van hun persoonlijke belangen, zich niet bewust van hun dorst naar de Waarheid.

Pas op dat je geen bord eten voor deze dode mensen zet! Toon ze geen genegenheid en geef ze geen complimentjes! Ze zijn voorbestemd om smerige bedelaars te worden op de Dag des Oordeels!

Dit zijn derwisjen, niet van geest, maar van brood! Ze zijn als moddervissen. Ze zien eruit als vissen, maar ze zijn doodsbang voor de zee.

Zij zien hun ellende als geluk en genieten van wat zij denken dat goed voedsel en een zoete drank is. Toch hebben ze geen deel van de goddelijke schotel.

En jij, wie wil er niet in deze ellende vallen! Omring wezens met vrijgevigheid, zodat je een van de wijzen wordt!"

Liefdadigheid is de spiegel van vrijgevigheid; en de meest correcte manier van schenken wordt aangegeven in het gezegde, "de linkerhand niet bewust te laten worden van wat de rechterhand geeft." De Profeet (vzmh) vertelt ons in feite dat degenen die op deze manier doneren tot de gelukzaligen zullen behoren die op de Dag des Oordeels onder de Troon in de schaduw zullen staan. Met dit doel hebben onze voorouders talrijke schenkingen opgericht. Deze schenkingen werken op zo'n manier dat de donaties van geheime schenkers komen. Dit beschermt de schenker tegen pronken. Tegelijkertijd bidt de ontvanger voor de donor, zonder er ooit achter te komen wie hij of zij is. Een prachtig voorbeeld is de volgende oorkonde van de Ottomaanse Sultan Mehmed de Veroveraar:

"Ik, de Veroveraar van Istanbul en Allah's hulpeloze dienaar, Mehmed, verklaar dat:

...Ik heb de 146 winkels die ik heb verdiend met het vet van mijn elleboog, voor publiek gebruik ter beschikking gesteld onder de volgende voorwaarden:

Maaltijden moeten worden bereid in de eetzaal van het complex en worden geserveerd aan de vrouwen en kinderen van de martelaren en de armen van Istanbul! En voor degenen die niet kunnen komen eten vanwege bepaalde nadelen, worden de maaltijden in verzegelde containers naar hen gebracht, in het geheim, in het donker van de nacht."

Zoals duidelijk blijkt uit het handvest, houdt Sultan Mehmed zich, terwijl hij richtlijnen vastlegt om de zwakkeren van de samenleving te beschermen, ook aan de regels van de etiquette.

Met een heerser met zo'n onberispelijke gevoeligheid had de samenleving van die tijd ook een etiquette die daarbij paste. Ze lieten hun aalmoezen discreet achter in de 'aalmoesstenen' die in de moskeeën van de stad waren opgesteld, zodat de behoeftigen ze konden ophalen zonder de gever te hoeven zien.

Aan de andere kant is het ook belangrijk om degenen die te verlegen zijn om hun behoeften kenbaar te maken, te vinden en aan hen te schenken. De Almachtige verklaart:

أَلَم يَعلَموا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقبَلُ التَّوبَةَ عَن عِبادِهِ
وَيَأخُذُ الصَّدَقاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوّابُ الرَّحِيمُ

"Deze uitgaven, bijdragen van liefdadigheid, zijn bestemd] voor de behoeftigen, die weerhouden worden op de weg van Allah [en zodoende niet in staat zijn] om rond te trekken op aarde [om in hun levensonderhoud te voorzien]. De onwetende denkt dat zij rijk zijn, vanwege hun ingetogenheid. Je herkent hen aan hun kenmerken: zij onthouden zich van [opdringerige, onbescheiden] vragen. En

van wat jullie dan ook aan goede [dingen] uitgeven, daarvan is Allah het beste op de hoogte". (Al-Baqarah, 2: 273)

اَلَّذِينَ يُنْفِقُونَ اَمْوَالَهُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ اَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

"Degenen die hun vergankelijke bezittingen weggeven, bij nacht en bij dag, heimelijk en openlijk, voor hen is de beloning bij hun Heer. Voor hen bestaat geen vrees, noch behoeven zij verdrietig te zijn." (Al-Baqarah, 2: 274)

Het ware doel van religie is het bevestigen van Allah's (swt) eenheid, en vervolgens het bereiken van een vreedzame samenleving door het opvoeden van individuen met een grote elegantie, gevoeligheid en diepte. Dit niveau van volwassenheid is alleen mogelijk door harten te cultiveren met barmhartigheid en mededogen, en deze gevoelens te laten zien op de beste manier die ze kunnen, door aalmoezen en liefdadigheid. Het hart van een gelovige moet al Gods schepselen omhullen met barmhartigheid en mededogen.

We leven op het land van Allah (swt). We worden gevoed door wat Hij geeft. Zij die hun financiële verplichtingen verwaarlozen moeten zich afvragen: wiens rijkdom houd ik werkelijk achter?

Het natuurlijke resultaat van liefde is opoffering. Men ziet het als een plicht en beleeft enorm veel plezier aan het brengen van offers voor degene van wie hij houdt. Dit gaat zo door tot de minnaar, indien nodig, zijn leven geeft voor de geliefde. Schenken aan de schepselen van de Heer is een van de beste manieren voor de minnaar om zijn gevoelens te tonen voor degene van wie hij houdt. Aalmoezen en liefdadigheid worden in essentie gegeven voor Allah (swt), en het is alleen om die reden dat de Qur'an zegt 'het is Allah (swt) die ze neemt':

أَلَم يَعلَموا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقبَلُ التَّوبَةَ عَن عِبادِهِ
وَيَأخُذُ الصَّدَقاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوّابُ الرَّحِيمُ

"Weten zij niet dat Allah het berouw van Zijn dienaren aanvaardt en de bijdragen aanneemt, en dat Allah de Berouwaanvaardende, de Genadevolle is (*al-Tawwāb al-Raḥīm*)??" (Al-Tawbah, 9: 104)

Mijn Allah, de Ware Eigenaar van rijkdom en soevereiniteit! Laat barmhartigheid, mededogen en alle vormen van uitgaven op Uw pad grenzeloze schatten in onze harten worden!

Amin..

Profeet Sulaymān

PROFEET UZAIR

-vrede zij met hem-

De man die na een honderdjarige dood herrees om als voorbeeld te dienen van de grotere opstanding die komen zal

UZAIR

-vrede zij met hem-

Uzair (as) staat in de Islam bekend als Uzayr. Hij was een afstammeling van Hārūn (as) en behoorde tot de weinigen die de Torah uit het hoofd hadden geleerd.

De Qur'an maakt niet duidelijk of Uzair (as) een profeet was. De Profeet (vzmh) heeft ook gezegd:

"Ik weet niet of Uzair een profeet was." (Ali al-Muttaqi, XII, 81/34087)

De Qur'an vermeldt alleen hoe Allah (swt) zijn ziel nam en deze na honderd jaar aan hem teruggaf.

In de tijd van Uzair (as) waren de Israëlieten ongebreideld geworden in hun overtredingen, waarvoor de Almachtige als straf Nebukadnezar had gestuurd. De Babylonische koning viel de gebieden van Damascus en de Jordaan binnen, verwoestte de Tempel, verwoestte steden en landerijen, doodde weerloze burgers en nam jonge mannen en vrouwen als gevangenen mee terug naar Babylon. Onder hen was Uzair (as).

Er wordt verteld dat Uzair (as) rond zijn vijftigste uit gevangenschap vluchtte. Hij reed op een ezel richting Jeruzalem. Toen hij de stad eenmaal zag, was hij bedroefd toen hij de gebouwen en de tuinen in puin zag liggen. Hij had ook honger, dus bond hij zijn ezel aan een boom en nam wat vijgen en sap dat hij uit de druiven had geperst. Daarna ging hij onder een boom zitten en keek nog eens naar het verwoeste land en de overblijfselen van menselijke en dierlijke beenderen die overal verspreid lagen. Terwijl hij nadacht over de macht van Allah (swt) en hoe alles uit de dood zou worden opgewekt, viel hij in slaap.

De Almachtige zegt:

اَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلٰى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوشِهَا قَالَ اَنّٰى يُحْيِ هٰذِهِ اللّٰهُ
بَعْدَ مَوْتِهَا فَاَمَاتَهُ اللّٰهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا اَوْ بَعْضَ
يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ اِلٰى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ اِلٰى

حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ اٰيَةً لِلنَّاسِ وَانْظُرْ اِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنْشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا
فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ اَعْلَمُ اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

"Of zoals degene die voorbij een stad trok, die tot op haar grondvesten tot een ruïne was vervallen. Hij vroeg zich af: "Hoe zal Allah haar na haar dood weer tot leven brengen?" Allah deed hem voor honderd jaar sterven, waarna Hij hem weer tot leven bracht. [Allah] vroeg hem: "Hoe lang heb je [in deze toestand] doorgebracht?"38 Hij antwoordde: "Een dag, of een gedeelte daarvan." Hij zei: "Nee, integendeel! Je hebt hier honderd jaar doorgebracht. Kijk naar je voedsel en je drank, die zijn niet bedorven. Kijk ook naar je ezel, opdat mensen hiervan een les leren. En kijk naar die beenderen, hoe Wij die samenvoegen en daarna met vlees bekleden." Toen het hem duidelijk was geworden, zei hij: "Ik besef nu [heel goed] dat Allah Almachtig is omtrent alle dingen." " (Al-Baqarah, 2: 259)

❁

Het was de vroege ochtend, toen Uzair (as) in slaap was gevallen. Toen hij weer wakker werd, was de zon nog niet onder. Maar er waren honderd jaar tussen verstreken. Nebukadnessar was al lang dood. De gevangenen waren teruggekeerd naar Jeruzalem en hadden de stad en de tempel herbouwd.

Uzair (as) reed op zijn ezel de stad binnen en zag dat alles onherkenbaar veranderd was. De mensen waren niet meer de mensen die hij kende, de gebouwen ook niet. Hij probeerde zijn buren te zoeken. Hij ging bij een huis staan en vroeg buiten aan een oude, kreupele vrouw:

"Waar is het huis van Uzair?"

"Dit is het!" zei de oude vrouw met een verdrietige stem. "Maar hij is ongeveer honderd jaar geleden vermist geraakt. Ik was vroeger zijn dienstmeid."

"Ik ben Uzair!" zei hij en legde uit wat er gebeurd was.

Het dienstmeisje was opgetogen en vroeg hem om voor haar te bidden zodat ze weer in haar oude gezondheid en toestand zou terugkeren. Uzair (as) bedankte de Heer voor de zegeningen en bad voor de dame. Al snel kreeg ze haar oude toestand terug.

Uzair (as) had een 18-jarige zoon op het moment van zijn 'dood'. Hij was nu een 118-jarige grijze en tengere man. Hij kon zijn vader niet herkennen.

"Mijn vader had een moedervlek op zijn rug in de vorm van een halve maan," zei hij.

Ze tilden Uzair's (as) shirt op en zagen precies die moedervlek. Niemand twijfelde eraan dat de man inderdaad Uzair (as) was.

Toen Nebukadnessar Jeruzalem binnenviel en plunderde, liet hij ook alle kopieën van de Torah verbranden. Het was Uzair (as) die de religie uit zijn as deed herleven.

Volgens een verslag van Ibn Abbas (ra), toen de Almachtige zag dat de Israëlieten de Torah de rug toekeerden en hun begeerte volgden, nam Hij de Ark met de Torah van hen weg en deed hen de hele openbaring vergeten. De Israëlieten voelden spoedig berouw. Daarop aanbad Uzair (as) en bad tot de Heer in loten. Uiteindelijk zond de Almachtige een licht neer dat Uzair's (as) hart binnendrong en hem toestond de Torah te herinneren. Hij onderwees het toen opnieuw aan de Israëlieten. Later werd ook de Ark gevonden en toen de Israëlieten zagen dat de Torah die hen geleerd was woord voor woord overeenkwam met de originele kopie, groeide hun liefde voor Uzair (as).

Ondanks dit alles sloegen de Israëlieten een andere weg in en verklaarden Uzair (as) zelfs tot de zoon van God.

De Qur'an verklaart:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذٰلِكَ قَوْلُهُمْ
بِاَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِؤُنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ اَنَّى يُؤْفَكُونَ

"De joden zeggen: "'Uzayr is de zoon van Allah"; en de christenen zeggen: "De *Masīḥ* is de zoon van Allah." Dit zijn de woorden die hun monden uiten; zij imiteren daarmee de uitspraken van degenen die eerder niet geloofden. Moge de vloek van Allah op hen rusten! Hoe zijn zij afgekeerd! " (Al-Tawbah, 9: 30)

اِتَّخَذُوٓا اَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَآ
اُمِرُوٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوٓا اِلٰهًا وَاحِدًا لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

"Zij hebben hun schriftgeleerden en hun monniken tot heren genomen naast Allah, en [eveneens] de *Masīḥ*, de zoon van Maryam. En hun werd bevolen dat zij slechts één god moesten dienen: er is geen god behalve Hij. Verheven is Hij boven hetgeen zij als deelgenoten aan Hem toekennen.." (Al-Tawbah, 9: 31)

Hoewel de Joden van vandaag Uzair (as) niet zien als 'de zoon van God', was er in die tijd een bepaalde Joodse factie die overdreef in hun liefde voor Uzair (as) en hem zo noemde..

WEDEROPSTANDING

Wederopstanding (bathu bada'l mawt) is ontwaken tot een eeuwig leven na de dood. Het is de reis van de geest naar de eeuwigheid. Fysiek leeft de mens eerst tussen de aarde, dan in de lendenen van de vader, de schoot van de moeder, de armen van de ouders en in hun hart. Van de wieg van de aarde wordt hij dan naar de wieg van het graf gebracht, om op reis te gaan naar de Dag des Oordeels en vandaar naar ofwel de hemel ofwel de hel.

Om mensen uit hun sluimering van verwaarlozing te wekken en hen een deel van de waarheid te geven om hen te helpen hun plichten van dienstbaarheid te vervullen, heeft de Almachtige wonderbaarlijke voorbeelden gegeven aan harten die kunnen horen en zien. Hoewel dit er te veel zijn om te tellen, heeft de Almachtige vooral zowel de Qur'an als de kosmos bezaaid met vele treffende toespelingen op onze onontkoombare bestemming, wederopstanding na de dood.

In de Qur'an presenteert Allah (swt) het menselijk begrip met de verhalen van Uzair (as) en de Slapers van de Grot als voorbeelden van wederopstanding.[98] Deze goddelijke voorbeelden bevatten waarheden die harten helpen volwassen te worden en hen dichter bij de Heer te brengen.

De slapers van de grot

De Slapers van de Grot leefden in Tarsus, het huidige Turkije, ten tijde van de heidense Romeinse keizer Decius. Zij waren een groep vrome jongeren, die streefden op de weg van geloof en tawhid.

De Qur'an specificeert hun exacte aantal niet. Hij verwijst eenvoudig naar hen als 'een groep jongeren'. Waar de Qur'an de nadruk op legt is niet hun aantal, namen of plaatsen van herkomst, maar eerder de oprechtheid en kwaliteit van hun harten, wat hen een speciale vermelding van de Heer heeft opgeleverd. Dit is een gebeurtenis beladen met lessen en wijsheid. Het dient als voorbeeld van wederopstanding en wil de mens inzicht geven in vele goddelijke waarheden.

De Slapers van de Grot waren een groep jongeren uit de kring van keizer Decius. Omdat ze in tawhid geloofden, baden ze voortdurend in tranen tot Allah (swt) om een einde te maken aan de tirannie van de heidense keizer. Maar naarmate de

98. De Qur'an geeft een ander voorbeeld voor leven na de dood in het 260e vers van Al-Baqarah door het voorval van de 'wederopstanding van de vogels'. Voor meer informatie, zie De geschiedenis van Profeten, V. I.

dagen verstreken, verhoogden de trots en verwaandheid van de keizer zijn ontkenning en tirannie, tot het punt waarop hij zichzelf tot god uitriep. Decius liet het daar niet bij. Hij begon iedereen te arresteren die geloofde dat God er één was; nadat hij ze aan gruwelijke martelingen had onderworpen, liet hij ze allemaal aan de poorten van de stad ophangen.

Rond deze tijd ontdekte hij dat er een groep gelovigen uit zijn eigen kring was. Hij ontbood de jongemannen en bedreigde hen. Maar omdat de jongeren al lang het eeuwige enthousiasme van het geloof hadden geproefd, waren ze onversaagd. Ze verdedigden hun positie tegenover de keizer en vertelden hem recht in zijn gezicht de waarheid. De Almachtige verhaalt hun gemoedstoestand in het volgende:

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَاَهُمْ بِالْحَقِّ اِنَّهُمْ فِتْيَةٌ اٰمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى

“Wij vertellen jou met de waarheid wat hun is overkomen. Zij vormden een groepje jongeren dat in hun Heer geloofde, en Wij hebben hen in leiding gesterkt..” (Al-Kahf, 18: 13)

وَرَبَطْنَا عَلٰى قُلُوبِهِمْ اِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ لَنْ نَدْعُوَا مِنْ دُونِهٖٓ اِلٰهًا لَقَدْ قُلْنَآ اِذًا شَطَطًا

“En Wij versterkten hun harten toen zij opstonden en zeiden: “Onze Heer is de Heer van de hemelen en de aarde. Nooit zullen wij een andere god aanroepen naast Hem, anders zouden wij inderdaad onzinnige woorden hebben uitgesproken.” (Al-Kahf, 18: 14)

هٰؤُلَآءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهٖٓ اٰلِهَةً لَوْلَا يَاْتُونَ عَلَيْهِمْ
بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا

“Dit volk van ons heeft andere goden buiten Hem genomen. Waarom brengen zij voor hen geen duidelijk gezag [-hebbend bewijs]? En wie is er onrechtvaardiger dan hij die een leugen tegen Allah verzint?” (Al-Kahf, 18: 15)

Decius stond erop dat ze terugkeerden naar het aanbidden van afgoden, maar de jongeren zeiden:

“Wij hebben één God en erkennen geen andere. We kunnen de Heer van hemel en aarde niet verlaten voor levenloze brokken steen die door mensen gemaakt zijn! Er is niet eens een kleine kans dat we jullie aanbod kunnen aannemen! Zo zal het tot in de eeuwigheid gaan. Jullie zijn vrij om te doen wat jullie kunnen!”

Door dit te doen, reageerden ze op de tiran Decius met een vastberadenheid en edelmoedigheid vergelijkbaar met de tovenaars van de Farao, die erop uit waren om met Mūsā (as) te wedijveren, alleen om zich te bekeren tot het geloof in Allah (swt).

Toen zij eenmaal het voorrecht hadden om tot het geloof toe te treden, antwoordden de tovenaars op de dreigementen van de Farao met de woorden:

"Jullie daden kunnen ons niet schaden! Hoe dan ook, wij zullen terugkeren naar onze Heer! Dus, doe wat je kunt!"

Decius was woedend over de vastberadenheid die hij in de jongeren zag. Hij ontnam hen al hun officiële rangen.

"Jullie zijn nog jong; doe niet zo dwaas!" zei hij toen tegen hen. "Jullie hebben drie dagen om van gedachten te veranderen! Denk goed na. Willen jullie liever leven of omkomen?" Na deze waarschuwing liet Decius hen alleen en ging op weg naar Nineve.

Deze periode van respijt bleek een zegen in vermomming. De jongeren hadden kostbare tijd gewonnen om aan het kwaad van de keizer te ontsnappen. Alleen vertrouwend op de barmhartigheid en hulp van de Almachtige en met hun hond aan hun zijde, verlieten de jongeren de stad en verstopten zich in een grot. Binnen aten ze het voedsel dat ze bij zich hadden en baden dag en nacht tot de Heer met de woorden:

"Onze Heer! Geef ons barmhartigheid van U en een uitweg uit onze situatie!"

Er wordt verteld dat de Profeet (vzmh) hetzelfde gebed verrichtte terwijl hij in de Grot van Sawr was tijdens de Hegira.

Spoedig, omwille van hun goede daden, oprechtheid en oprechte gebeden, kwam de goddelijke genade hen te hulp. Decius was teruggekeerd uit Nineve en hoorde over hun ontsnapping. Hij ging onmiddellijk op zoek en vond al snel de grot waarin ze zich verborgen hielden. Even dacht hij na over een passende straf, toen hij door de goddelijke voorzienigheid op het idee kwam om de ingang van de grot te blokkeren. Hij verspilde geen tijd en beval zijn soldaten om:

"Blokkeer de ingang van de grot! Laat ze sterven van honger en dorst; en laat deze grot hun graf zijn!"

Op deze manier dacht Decius dat hij de jongeren levend kon begraven. Maar hij wist niet dat Allah (swt), die Mūsā (as) in het paleis van de Farao had grootgebracht en hem tegen het kwaad van de Farao had beschermd, ook deze jongeren tegen het zijne beschermde.

De Almachtige, die de Beste van alle beschermers is, omvatte de jongeren met Zijn eeuwige genade en liet hen 309 jaar lang in de grot slapen.

Rumi zegt:

“Het is beter om te slapen dan bij de onwetenden te zijn en hun reflectie te ontvangen. Door de slapers van de afwijkenden te scheiden, behoedde de Heer hun harten voor verwaarlozing.”

De Qur’an zegt:

وَتَرَى الشَّمْسَ اِذَا طَلَعَتْ تَزَاوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَاِذَا غَرَبَتْ
تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذٰلِكَ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ مَنْ
يَهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا

“Je had kunnen zien dat de zon, toen zij opkwam, zich aan de rechterkant van de grot naar opzij boog en toen zij onderging, zich aan de linkerkant naar opzij boog, terwijl zij zich in een ruime nis [holte] bevonden. Dat behoort tot de tekenen van Allah. Degene aan wie Allah de juiste richting wijst bevindt zich op het rechte pad. Degene die Hij doet afdwalen, voor hem zul je nooit een beschermer vinden die hem leidt. .” (Al-Kahf, 18: 17)

وَتَحْسَبُهُمْ اَيْقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ
ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا

“Jij zou hebben gedacht dat zij wakker waren, terwijl zij sliepen. En Wij hebben hen naar links en naar rechts gedraaid, terwijl hun hond met uitgestrekte voorpoten op de drempel lag. Indien jij hen had gezien, dan had je je zeker van hen afgewend en was je, van angst [en vrees] vervuld, weggevlucht.” (Al-Kahf, 18: 18)

Toen de slapers uiteindelijk wakker werden, dachten ze dat ze maar heel kort binnen waren geweest:

وَكَذٰلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَآءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَآئِلٌ مِنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ
بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا اَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هٰذِهٖٓ اِلَى الْمَدِينَةِ
فَلْيَنْظُرْ اَيُّهَآ اَزْكٰى طَعَامًا فَلْيَاْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ اَحَدًا

“Wij deden hen ontwaken, opdat zij elkaar konden ondervragen. Eén van hen vroeg: “Hoe lang hebben jullie hier doorgebracht?” Sommigen zeiden: “Wij hebben hier hooguit een dag, of een gedeelte van een dag doorgebracht.” [De anderen] zeiden: “Jullie Heer weet het beste hoe lang jullie hier hebben vertoefd. Zend nu één van jullie met deze zilveren munt naar de stad, opdat hij daar kan

kijken wat het zuiverste voedsel is en hiervan proviand kan meebrengen. Laat hij zich hoffelijk gedragen en niemand over ons inlichten.." (Al-Kahf, 18: 19)

اِنَّهُمْ اِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ اَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوٓا اِذًا اَبَدًا

"Indien ze jullie [aanwezigheid] te weten komen, zullen zij jullie stenigen of jullie tot hun godsdienst (*millah*) doen terugkeren. Dan zullen jullie nooit welslagen."" (Al-Kahf, 18: 20)

Een van hen ging naar de stad om eten te kopen met munten die eeuwen oud waren. Toen de winkeliers dit merkten, lichtten ze de keizer in, omdat ze dachten dat de man een schat had gevonden.

De nieuwe keizer was een vroom man. Hij gaf altijd goede raad aan de mensen om hem heen en nodigde hen uit tot tawhid, waarbij hij hen eraan herinnerde dat ze na de dood zullen herrijzen. Maar de onwetenden onder zijn volk twijfelden of ontkenden het leven na de dood. Dit bedroefde de keizer en hij bad:

"Mijn Heer! Geef mij een teken om deze mensen de werkelijkheid te laten zien die zij ontkennen!"

Eindelijk, toen de keizer de jongeman zag verschijnen, kondigde hij het opgetogen aan iedereen aan en dankte de Heer voor de realisatie van waar hij op gewacht had. Daarna bezocht hij de grot en zag de rest van de Slapers. Goddelijke wijsheden en lessen waren dus verschenen. Kort daarna nam de Almachtige de zielen van de Slapers voorgoed.

De Qur'an heeft de Slapers van de Grot geprezen voor het volharden in hun geloof, het verdragen van tirannie, het standvastig blijven op het pad van Allah (swt) en het migreren voor Zijn zaak. Zodanig dat zij hun naam hebben gegeven aan het hoofdstuk dat hun ervaringen verhaalt (Al-Kahf, betekent de Grot). Ook al bevat het hoofdstuk andere belangrijke gelijkenissen, het feit dat het naar hen vernoemd is, geeft het belang van hun ervaring aan.

Onze Profeet (vzmh) heeft gezegd dat het reciteren van Hoofdstuk al-Kahf op een vrijdag alle zonden tot de volgende vrijdag compenseert. (Suyuti, al-Jamiu's-Saghir, I, 98) Omdat het hoofdstuk een licht werpt op dingen die we nooit mogen vergeten, zoals de strijd van het geloof, wederopstanding, het verhaal van Mūsā en Khidr en hoe goddelijke macht manifest wordt, heeft de Profeet (vzmh) ons geadviseerd om het minstens één keer per week te lezen.

Het is ook opmerkelijk dat de hond die de Slapers naar de grot vergezelde, ook een deel van hun zegening ontving. Interpretatoren van de Qur'an zeggen dat Qitmir, zoals hij zo genoemd werd, ondanks het feit dat hij een hond is, ook het

paradijs zal binnengaan omdat hij de rechtvaardigen vergezelde en trouw de ingang van de grot bewaakte.[99]

Rumi (qs) zegt:

"*Omdat hij ervoor koos om trouw de wacht te houden bij de slapers aan de poort van de grot, dronk die hond van het water van de goddelijke barmhartigheid, ondanks dat hij geen kom voor zich had. En hij verdiende het recht om zich bij hen te voegen in het paradijs.*"

En Sheikh Sadi (qs) zegt:

"*De vrouw van Lūṭ (as) raakte door haar omgang met de goddelozen de weg kwijt en werd zelf goddeloos. De Qitmir van de slapers kreeg de kwaliteit van een mens omdat hij over de rechtschapenen waakte.*"

❁

Terwijl de Almachtige de wijsheid onthult achter hoe de Slapers in een 309 jaar durende sluimer werden gebracht en toch in leven bleven ondanks het feit dat ze niet aten of dronken, verklaart hij ook dat dit voor Hem een gemakkelijke prestatie is:

اَمْ حَسِبْتَ اَنَّ اَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ اٰيَاتِنَا عَجَبًا

"Of dacht jij dat de metgezellen van de grot en de inscriptie tot [de enige] verbazingwekkende, wonderbaarlijke tekenen van Ons behoorden?" (Al-Kahf, 18: 9)

Dat komt omdat Allah (swt) de Schepper en Uitvoerder is van veel grotere zaken. Hij schept uit het niets, neemt en geeft leven.

Door veel alledaagse gebeurtenissen krijgt de mens de kans om het geheim van zijn leven en dood te begrijpen. Bovendien geeft de Qur'an gelijkenissen, vol wijsheden die zowel het verstand als het hart aanspreken, zodat de mens ook in het reine kan komen met zijn naderende wederopstanding, met herinneringen aan de onoverwinnelijke macht van de Almachtige:

اَوَلَمْ يَرَ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ
وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِ الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ قُلْ
يُحْيِيهَا الَّذِيَ اَنْشَاَهَآ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

"Ziet de mens dan niet dat Wij hem hebben geschapen uit een levenskiem? En toch zie je dat hij een duidelijke [vijandige] twistzoeker is geworden! Hij verschaft Ons een gelijkenis, terwijl hij zijn eigen schepping is vergeten, en hij zegt:

99. Zie, I. Hakki Bursevi, Ruhu'l-Beyan, V, 226.

“Wie brengt deze botten en beenderen weer tot leven, terwijl ze bedorven zijn? Zeg: “Degene Die hen voor de eerste maal schiep, brengt hen weer tot leven. Hij is uitstekend bekend met de gehele schepping.”.” (Yāsīn, 36: 77-79)

اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ بَلٰى قَادِرِينَ عَلٰى اَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ

“Denkt de mens dat Wij zijn beenderen en botten niet bijeenbrengen? Jazeker, Wij zijn bij machte om zelfs zijn vingertoppen [opnieuw] volmaakt te vormen.!” (Al-Qiyāma, 75: 3-4)

اَلَيْسَ ذٰلِكَ بِقَادِرٍ عَلٰى اَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتٰى

“Is Diegene dan niet bij machte om doden weer tot leven te wekken?” (Al-Qiyāma, 75: 40)

De Almachtige geeft ook voorbeelden uit de orde van de natuur om te laten zien dat het voor Hem gemakkelijk is om de doden te doen herrijzen:

زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوٓا اَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلٰى وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ
ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرٌ

“Degenen die niet geloven hebben beweerd dat zij niet worden opgewekt. Zeg: “Jazeker! Bij Mijn Heer, jullie worden zeker opgewekt en vervolgens worden jullie op de hoogte gebracht van hetgeen jullie hebben verricht.” Dat is gemakkelijk voor Allah..” (Al-Taghabun, 64: 7)

وَاللّٰهُ اَنْبَتَكُمْ مِنَ الْاَرْضِ نَبَاتًا ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ اِخْرَاجًا

“En Allah heeft jullie uit de aarde doen groeien, zoals gewassen [geleidelijk uit de aarde groeien]. Vervolgens doet Hij jullie daarin terugkeren en vervolgens brengt Hij jullie opnieuw voort.!” (Nūḥ, 71: 17-18)

æóåõæó ÇáøóÐí íõÑúÓöáõ ÇáÑøöíóÇíó È

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَىْ رَحْمَتِهِ حَتَّى اِذَآ اَقَلَّتْ
سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَيِّتٍ فَاَنْزَلْنَا بِهِ الْمَآءَ فَاَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ
كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتٰى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

“En Hij is Degene Die de winden als blijde tijdingen voor Zijn barmhartigheid uitzendt totdat, wanneer zij zware wolken dragen, Wij deze naar een dor gebied drijven. Dan doen Wij daar water uit neerkomen, en brengen Wij daarmee

allerlei soorten vruchten voort. Zo wekken Wij de doden op, opdat jullie je dat ter harte nemen..” (Al-Araf, 7: 57)

فَانْظُرْ اِلٰى اٰثَارِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
اِنَّ ذٰلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتٰى وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Kijk dan naar de sporen van de barmhartigheid van Allah, hoe Hij de aarde doet leven na haar dood. Inderdaad, Hij is de Opwekker van de doden. Hij is Almachtig over alle dingen..” (Al-Rum, 30: 50)

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَلَمْ يَعْيَ بِخَلْقِهِنَّ
بِقَادِرٍ عَلٰى اَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتٰى بَلٰى اِنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“En zien zij dan niet in dat Allah, Degene Die de hemelen en de aarde heeft geschapen en gedurende de schepping ervan nooit vermoeid is geraakt, eveneens bij machte is om de doden opnieuw tot leven te brengen? Integendeel, Hij is inderdaad over alle dingen Almachtig. “ (Al-Ahqaf, 46: 33)

قُلْ كُونُوا حِجَارَةً اَوْحَدِيدًا اَوْ خَلْقًا مِمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ
فَسَيَقُولُونَ مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ اِلَيْكَ
رُؤُسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتٰى هُوَ قُلْ عَسٰى اَنْ يَكُونَ قَرِيبًا

“Zeg: “Ook al waren jullie van steen of ijzer! Of [als een schepsel van] een andere schepping, waarvan het weer tot leven brengen in jullie harten onvoorstelbaar is”. Zij zullen zeggen: “Wie zal ons dan weer tot leven brengen?” Zeg dan: “Degene Die jullie de eerste keer heeft geschapen.” Dan schudden zij [spottend] het hoofd naar jou en zeggen: “Wanneer is dat dan?” Zeg: “Waarschijnlijk is het nabij.” “ (Al-Isra, 17: 50-51)

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ قَادِرٌ عَلٰى اَنْ يَخْلُقَ
مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَاَبَى الظَّالِمُونَ اِلَّا كُفُورًا

“Beseffen zij niet dat Allah, Die de hemelen en de aarde schiep, ook in staat is hun gelijken te scheppen? Hij heeft voor hen een termijn vastgesteld waaromtrent geen twijfel bestaat. Desondanks weigeren de onrechtplegers [met ook maar iets in te stemmen], behalve met ontkenning..” (Al-Isra, 17: 99)

اِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ اِذَآ اَرَدْنَاهُ اَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

"Wanneer Wij iets willen, dan zeggen Wij daartegen alleen: "Wees" en het is.." (Al-Nahl, 16: 40)

Ook prachtig uitgelegd is hoe we elke nacht gaan slapen en de volgende ochtend wakker worden, eigenlijk een repetitie voor wederopstanding is:

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّيكُمْ بِالَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ
لِيُقْضٰىٓ اَجَلٌ مُسَمًّى ثُمَّ اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

"Hij is Degene Die jullie zielen in de nacht wegneemt en Hij weet wat jullie overdag verrichten. Daarna wekt Hij jullie weer op, opdat de vastgestelde termijn wordt vervuld. Dan is jullie terugkeer tot Hem. Daarna licht Hij jullie in over wat jullie gewoon waren te doen.." (Al-An'am, 6: 60)

Zoals de bovenstaande verzen van de Qur'an uitleggen, zijn het feit dat de nacht overgaat in de dag en de dag in de nacht, hoe de vier seizoenen elkaar opvolgen en hoe ondertussen gewassen sterven en herboren worden, allemaal herinneringen aan de wedergeboorte na de dood, het ontwaken in de ochtend van de eeuwigheid.

In vele passages van de Qur'an toont de Almachtige de menselijke geest wederopstanding met duidelijke bewijzen, die geen ruimte voor twijfel laten:

يَآ اَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِنَ الْبَعْثِ فَاِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ
ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ مُضْغَةٍ مُخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقِرُّ فِي الْاَرْحَامِ مَا
نَشَآءُ اِلٰىٓ اَجَلٍ مُسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوٓا اَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفّٰى
وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ اِلٰىٓ اَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْاَرْضَ
هَامِدَةً فَاِذَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَآءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَاَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ

"O mensen! Indien jullie in twijfel verkeren over de Wederopstanding, besef dan goed dat Wij jullie uit aarde hebben geschapen, vervolgens uit een levenskiem, vervolgens uit een bloedklonter, vervolgens uit een [embryonaal] vleesklompje- sommige gevormd, sommige ongevormd-, opdat Wij jullie [Onze almacht] duidelijk maken. En Wij doen degenen van wie Wij dat willen gedurende een vastgestelde termijn in de baarmoeder verblijven, waarna Wij jullie als kind naar buiten brengen. Vervolgens doen Wij jullie je volle krachten bereiken. Onder jullie bevinden zich degenen die [in deze periode] overlijden. En sommigen onder jullie worden naar de zwakste periode van het leven [de ouderdom] teruggebracht, waarin zij geen kennis meer bezitten, terwijl zij eerst wel kennis bezaten. En je ziet de aarde uitgedroogd en levenloos – en dan, wanneer Wij er

[regen-]water op doen neerdalen, komt zij [volop] in beweging, zwelt zij op en brengt zij alle soorten prachtige planten voort..” (Al-Hajj, 22: 5)

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّهُ يُحْيِ الْمَوْتٰى
وَاَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Zo is het, omdat Allah de Waarheid is, en omdat Hij de doden tot leven brengt en [omdat Hij] Almachtig is over alle dingen..” (Al-Hajj, 22: 6)

وَاَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَاَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ

“En omdat het Uur [de Dag der Opstanding] zeker komt -daaromtrent bestaat geen twijfel-en omdat Allah zeker degenen opwekt die zich in de graven bevinden..” (Al-Hajj, 22: 7)

❁

Het eerste stadium van wederopstanding begint met het eerste blazen op de bazuin (sur). Als gevolg daarvan sterft elk wezen. De bazuin klinkt dan voor de tweede keer, waarmee alle doden worden herboren.

De Almachtige beschrijft dit als:

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ
شَآءَ اللّٰهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ اُخْرٰى فَاِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ

Zeg: “O mijn volk, werk op jullie manier, voorwaar, ik werk (op mijn manier). Spoedig zullen jullie het weten.” (Al-Zumar, 39: 68)

Allah (swt) beschrijft ook hoe de wederopstanding zal worden overvallen door een staat van shock, en de angstaanjagende scène als mensen hun weg naar het veld van bijeenkomst (mahshar).

يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْاَجْدَاثِ سِرَاعًا كَاَنَّهُمْ اِلٰى نُصُبٍ يُوفِضُونَ خَاشِعَةً
اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ذٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ

“De Dag waarop zij gehaast uit hun graven tevoorschijn komen, alsof zij zich naar een of ander doel [hun afgodsbeelden] spoeden; met angstig terneergeslagen ogen, versuft door vernedering. Dat is de Dag welke hun is beloofd!.” (Al-Ma’arij, 70: 43-44)

فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ

"Op die Dag baten hun verontschuldigingen de onrechtplegers niet, noch wordt hun de gelegenheid geboden [om weer tot de wereld terug te keren om gelovig te zijn en goed te doen]." (Al-Rum, 30: 57)

يَوْمَ تَشَقَّقُ الْاَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ

"op de Dag waarop de aarde rondom hen, terwijl zij zich voorthaasten, wordt opengespleten. Dat is een samenkomst die eenvoudig is voor Ons.!" (Qaf, 50: 44)

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ اَخِيهِ وَاُمِّهِ وَاَبِيهِ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ لِكُلِّ امْرِيءٍ
مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَاْنٌ يُغْنِيهِ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُسْفِرَةٌ ضَاحِكَةٌ مُسْتَبْشِرَةٌ وَوُجُوهٌ
يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ اُولٰئِكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ

"…de Dag dat de mens wegvlucht van zijn broer [en zus], en van zijn moeder en vader, en van zijn echtgenote en kinderen, op die Dag heeft ieder van hen meer dan genoeg aan zijn eigen problemen. Op die Dag zijn sommige gezichten stralend, lachend en verheugd [vanwege blijde berichten]. En op die Dag zijn sommige gezichten met stof bedekt, versluierd door een grauwe, donkere laag. Diegenen nu zijn de ongelovigen, de verdorvenen." (Abasa, 80: 34-42)

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَاَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ
اَكَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ وَاَمَّا الَّذِينَ
ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللّٰهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

"op de Dag waarop sommige gezichten wit en andere gezichten donker zijn. Wat hen betreft van wie de gezichten donker zijn: "Hebben jullie [het geloof] verworpen, nadat jullie tot het geloof waren gekomen? Beproef dan de bestraffing voor hetgeen jullie hebben verworpen." En wat degenen van wie de gezichten wit zijn betreft, zij bevinden zich in de barmhartigheid van Allah; daarin zijn zij voor eeuwig verblijvenden." (Āl ʿImrān, 3: 106-107)

❁

Hoe kan een weldenkend mens niet overwegen hoe elk deeltje in de kosmos uitbarst van een kern in een feestelijke bron, zich beweegt van een micro-universum naar een macro, van een atoom naar sferen, en voort marcheert van leven naar dood in een cyclus die herhaald moet worden tot het laatste uur, in een harmonieuze orde die onmogelijk volledig te bevatten is? Hoe zou Allah (swt), binnen deze onberispelijke orde die de geest in verwondering achterlaat, ooit de mens kunnen scheppen zonder doel?

De Qur'an verklaart:

اَفَحَسِبْتُمْ اَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَاَنَّكُمْ اِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ

"Denken jullie dan dat Wij jullie zomaar hebben geschapen? En dat jullie niet tot Ons worden teruggebracht??" (Al-Muminun, 23: 115)

اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَنْ يُتْرَكَ سُدًى

"Denkt de mens dat hij ongemoeid wordt gelaten?" (Al-Qiyāma, 75: 36)

Wanneer elk deeltje in het universum, elke letter in de Qur'an en elke cel in de mens in hun eigen taal zeggen dat niets tevergeefs geschapen is, dan is het werkelijk bizar dat de mens in onachtzaamheid slaapt, zonder te reageren op goddelijke wijsheden en waarheden!

Helaas! Wat voor een transactie kan er plaatsvinden tussen slapers? Wat kunnen de levens van de onwetenden anders zijn dan de bluf van een blinde?

Harten die verblind zijn voor de waarheid hebben altijd de levensboeien afgewezen die door profeten en heiligen werden voorgehouden, omdat ze botsten met hun egoïstische en dierlijke verlangens. In plaats daarvan trekken ze zich terug in de nauwe grenzen van hun verstand en construeren ze een denkbeeldige wereld ver weg van de dood, en troosten ze zich met lege troost.

Net zoals vliegen ervan genieten om zich met vuil te voeden, beschouwen deze mensen hun ellende als gelukzaligheid en gaan ze verder als de levende doden die gebukt gaan onder het gewicht van hun fysieke bestaan. Totdat ze hun laatste adem uitblazen en er niet meer zijn. Menig hebzuchtige tiran, die nooit heeft geweten hoe het voelt om plat op zijn rug te vallen, is knock-out geslagen met de dodelijke klap van de dood!

Voor hen die bevrijd zijn van het vermaak van de wereld en de klimaten van het hart hebben bereikt, markeert de dood de geboorte in het echte leven. De dood is een overgang van de wereld van de schaduwen naar de echte wereld.

Als het nodig was om bang te zijn en te vluchten voor de dood, dan zou het logisch zijn om te huiveren bij elke naderende nacht! Toch zijn we nooit bang. We laten ons gaan in de nacht, wetende dat de ochtend noodzakelijkerwijs zal aanbreken als onderdeel van de goddelijke scheppingsorde.

Daarom moeten we ook accepteren dat de ochtend van de waarheid zal opgaan in de nacht van de dood. De Qur'an vertelt ons welsprekend hoe elk voorbijgaand moment ons dichter bij die ochtend brengt:

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ اَفَلَا يَعْقِلُونَ

"En degene die Wij lang doen leven, die buigen Wij [beetje bij beetje krom] in zijn schepping. Gebruiken zij hun verstand dan niet??" (Yāsīn, 36: 68)

In de woorden van een wijze intellectueel: "Voor de voorzichtige is de wereld een podium om goddelijke schoonheid te aanschouwen; terwijl het voor de onwetende niets anders is dan een bord van waaruit hij zijn verlangen kan vervullen."

Onze dagen op aarde razen voort met de snelheid van een auto met een defecte rem. Elke dag zijn we er getuige van dat de herfst van het leven iemand dichter bij het einde brengt en dat de stormen van de dood anderen wegvagen. Hoe kunnen we eenvoudigweg naar dit alles kijken met de kille uitdrukking van een nors standbeeld, hopeloos proberen de ijzeren poorten van het lot open te trappen om vluchtige verlangens te bevredigen, het graf ontvluchten waar we onontkoombaar voor bestemd zijn of ons leven baseren op een alledaagse wens voor materieel gewin, terwijl we de eer en waardigheid van het mens-zijn dragen?

Zou de mens, als samenvatting van het boek van het universum en de manifestatie van alle goddelijke namen, niet juist moeten proberen energie te krijgen door spiritueel voedsel en zo goed mogelijk het doel van zijn schepping waar te maken? Als het leven een markt is, dan is de edelste kleding die er verkocht wordt de lijkwade; het allerlaatste item op het boodschappenlijstje van de mens.

Het leven op aarde gaat voorbij als een regenwolk in de zomer. Hoe kan een leven zonder zorg voor het hiernamaals verschillen van een dag waarin niet aan de komende nacht wordt gedacht?

De Almachtige verklaart:

يَآ اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ
الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ

"O mensen, de belofte van Allah is waarachtig. Laat het wereldse leven jullie daarom niet misleiden, en laat de bedrieger [de satan] jullie niet van Allah afleiden.." (Fatir, 35: 5)

Als de mens eenmaal met een bedachtzame blik naar zichzelf en het universum kijkt, kan hij niet anders dan heroverwegen hoe hij zijn leven zal leiden. Voor hen die toegewijd zijn aan hun scheppingsdoel is er geen grotere zorg of gebeurtenis dan de dood. Dat laatste afscheid schildert een tafereel dat bol staat van de lessen. Maar voor hen die hun vlees voeden maar hun geest uithongeren voor slechts een kort verblijf op aarde, wat een jammerlijke uitputting is de dood!

Op het moment dat ze herrijzen, zullen ze het ware gezicht zien van de ellende die ze voor vreugde hielden. De Almachtige verklaart:

إِذَا السَّمَآءُ انْفَطَرَتْ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ
وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ وَاَخَّرَتْ

"Wanneer de hemel wordt uiteengespleten, en wanneer de sterren zich verspreiden en wanneer de zeeën met elkaar worden vermengd [en overstromen] en wanneer de graven binnenste buiten worden gekeerd, dan beseft ieder mens wat hij van tevoren heeft verricht en wat hij achterwege heeft gelaten.." (Al-Infiṭār, 82: 1-5)

Eenmaal verzameld op het veld van samenkomst, zullen de mensen bedenken hoe weinig tijd ze op aarde hebben doorgebracht, vergeleken met het eeuwige leven dat net begonnen zal zijn:

كَاَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا اِلَّا عَشِيَّةً اَوْ ضُحٰيهَا

"Het is, op de Dag waarop zij het [het Uur] zien, alsof zij niet meer dan een avond of een ochtend [op aarde] hebben verbleven.." (Al-Naziat, 79: 46)

Het is daarom dat de Profeet (vzmh) deze woorden heeft om het leven op aarde te illustreren:

"Wat heb ik met de wereld te maken? Ik ben als een reiziger te paard die even pauzeert onder een boom en op het punt staat om verder te gaan." (Ibn Majah, Zuhd, 3; Ibn Hanbal, I, 391)

En hier is hoe Allah (swt) de denkwijze beschrijft van degenen met waar begrip:

اَلَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلٰى جُنُوبِهِمْ
وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ
هٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

"[En] degenen die staande, zittende en liggende op hun zijde Allah gedenken, en die nadenken over de schepping van de hemelen en van de aarde: "Onze Heer, Jij hebt dit niet tevergeefs geschapen. Geprezen ben Jij, behoed ons daarom voor de bestraffing van het Vuur.." (Āl ʿImrān, 3: 191)

❁

De hele wereld draait op een gevoelige orde. Alles wordt beheerst door een delicate wet van evenwicht. In al hun wonderen zijn zowel de hemel als de aarde voorbeelden van uitzonderlijke harmonie. De zon en de maan komen op en gaan onder

volgens een nauwgezette formule die er ook voor zorgt dat de dag en de nacht elkaar opvolgen. Regendruppels vallen op de grond volgens een bepaalde maat, terwijl de herfst en de lente, samen met het groen, ontspruiten volgens een gevoelige calculus. Voedsel voor elk schepsel wordt met een delicate maat verdeeld. Als de hele kosmos bestaat door een goddelijke orde en harmonie, hoe is het dan denkbaar dat de mens, het hoogste exemplaar in het universum en het wonder van de schepping, een roekeloos leven leidt zonder orde, emotie en betekenis?

De mens is geschapen om de test van het leven te doorstaan. Om dat te doen moet hij zijn mentale, emotionele en fysieke balans beschermen.

Mentaal evenwicht berust op kennis van zekerheid en het licht van de waarheid;

Emotioneel evenwicht, of innerlijke harmonie, berust op een goede moraal en een gezond hart;

Lichamelijk evenwicht berust op waardevolle daden die de Heer dienen;

...terwijl de inspirerende bronnen van dit alles de Qur'an en de Soenna zijn.

Kortom, als de meest eervolle van de schepping, moet de mens zichzelf verheffen door geloof en goede daden; en de goddelijke orde naleven die in het universum bestaat.

Met betrekking tot de delicate orde in de mens, de Qur'an en het universum, zegt Allah (swt) ons:

اَلرَّحْمٰنُ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ خَلَقَ الْاِنْسَانَ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ اَلشَّمْسُ وَالْقَمَرُ
بِحُسْبَانٍ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ وَالسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ اَلَّا
تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ وَاَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ

"De Barmhartige (*al-Raḥmān*). Hij heeft de Koran onderwezen. Hij heeft de mens geschapen. Hij heeft hem welsprekendheid onderwezen. De zon en de maan volgen berekende banen. En de struiken en de bomen knielen neer. [En de hemel, Hij heeft haar verheven en Hij heeft het evenwicht erin gevestigd, opdat jullie het evenwicht niet verstoren. En bepaal op rechtvaardige wijze het gewicht en meet de maat [op de weegschaal] niet te krap." (Al-Rahman, 55: 1-9)

Onze Heer! Neem ons in deze wereld op onder uw vrome dienaren die schatten van wijsheid en mysteries zijn en doe ons met hen herrijzen op de dag van de wederopstanding!

Amin…

PROFEET

AYYŪB

-vrede zij met hem-

De profeet wiens diepgaande bezinning hem veranderde in de steen van geduld.

AYYŪB

-vrede zij met hem-

Ayyūb (as) was van het geslacht van Jakobs (as) broer, Esau. Hij woonde rond Damascus en had maar weinig volgelingen.

Door de gebeden van zijn oudoom Isḥāq (as) zegende de Almachtige Ayyūb (as) met veel rijkdom en veel kinderen. Hij bezat een uitgestrekt land met veel vee en had veel bedienden om hem te helpen. Hij hielp altijd de armen, wezen en weduwen, en wilde niet eten tenzij er een arme op de eettafel zat. Ayyūb (as) schepte er een groot genoegen in om gasten dingen aan te bieden die Allah (swt) hem gegeven had.

Ayyūb (as) begon het leven als een rijk man, werd arm en zwak in het middenstadium, maar kreeg later alles wat hij verloren had, dankzij een geduld dat legendarisch is geworden. De Almachtige prijst hem als:

إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ

"Wij troffen hem geduldig aan. Een uitmuntende dienaar. Hij wendde zich voortdurend [berouwvol tot Allah]." (Sad, 38: 44)

Ayyūb (as) werd gezonden naar de mensen in de regio van Damascus. De Qur'an beschrijft hem als een profeet die goddelijke openbaring ontving:

اِنَّآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ كَمَآ اَوْحَيْنَآ اِلٰى نُوحٍ وَالنَّبِيّٖنَ مِنْ بَعْدِهٖ وَاَوْحَيْنَآ
اِلٰٓى اِبْرٰهِيمَ وَاِسْمٰعِيلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَالْاَسْبَاطِ وَعِيسٰى
وَاَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهٰرُونَ وَسُلَيْمٰنَ وَاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُورًا

"Wij hebben aan jou geopenbaard, zoals Wij aan Nūḥ en de profeten na hem hebben geopenbaard. En Wij hebben geopenbaard aan Ibrāhīm, Ismāʿīl, Isḥāq, Yaʿqūb en de stammen; en aan ʿĪsā, Ayyūb, Yūnus, Hārūn en Sulaymān, en Wij gaven Dāwūd de *Zabūr*." (Al-Nisāʾ, 4: 163)

وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهٖ دَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ وَاَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسٰى وَهٰرُونَ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ

"Wij schonken hem Isḥāq en Yaʿqūb. Wij hebben ieder van hen geleid. En voordien hebben Wij Nūḥ geleid, en van zijn kinderen Dāwūd, Sulaymān, Ayyūb, Yūsuf, Mūsā en Hārūn. Zo belonen Wij de weldoeners.." (Al-An'am, 6: 84)

De test, geduld en beloning

Als onderdeel van een test, nam Allah (swt) alles wat Ayyūb (as) had, een voor een, van zijn kinderen tot zijn rijkdom. Daarna werd Ayyūb (as) ook getroffen door een ernstige ziekte. Toch, door vertrouwen en overgave aan Allah (swt), toonde hij geduld in het aangezicht van al deze beproevingen en berustte hij in de goddelijke wil.

Uiteindelijk werden zijn legendarische geduld en overgave in de geschiedenis gegrift als een voorbeeld voor de mensheid.

Ayyūb (as) onderging deze beproevingen tijdens zijn jaren als profeet. De reden voor alles wat hij meemaakte, was Satan. Hij kon de deugdzaamheid van Ayyūb (as) niet verkroppen, dus vermomde hij zich als mens en zei tegen de mensen:

"Het is gemakkelijk om een goed mens te zijn als je je koestert in overvloed en rijkdom. Wacht maar af hoe hij zich in moeilijke tijden gedraagt."

De duivel probeerde onophoudelijk de reputatie van Ayyūb (as) te bezoedelen.

Om Ayyūb's (as) niveau van vertrouwen en onderwerping aan het publiek te onthullen, liet de Almachtige hem daarop een aantal beproevingen ondergaan.

Toen de Almachtige Ayyūb (as) op de proef wilde stellen, nam Hij eerst zijn rijkdom. Een overstroming vernietigde zijn schapen, terwijl een wind zijn gewassen uitroeide. De duivel, vermomd als een herder, rende snel naar Ayyūb (as), denkend om van de gelegenheid gebruik te maken. In tranen zei hij:

"Ayyūb, je kunt je de ramp niet voorstellen die zojuist is gebeurd! Allah heeft alles vernietigd wat je hebt!"

Ayyūb (as) was onbekommerd. Hij bedankte de Heer rustig en zei:

"Het was mijn Heer die mij alles had gegeven wat ik bezat. En nu heeft Hij het genomen. Hij is de ware eigenaar. Hij geeft als Hij wil en neemt als Hij wil!"

Deze woorden en houding waren genoeg om de duivel verslagen achter te laten.

Niet lang daarna doodde een aardbeving de studerende kinderen van Ayyūb (as). Deze keer kwam de duivel jammerend naar Ayyūb (as); en om de profeet aan te zetten tot rebellie, merkte hij op:

"Kijk, Ayyūb! God heeft je huis met een beving verwoest. Hij heeft al je kinderen van je weggenomen. Had je hun geschreeuw maar kunnen horen. Het was ondraaglijk!" De duivel vertelde het voorval op zo'n ontroerende manier dat het de barmhartigheid in Ayyūbs (as) hart deed openbarsten en hem tot tranen toe bewoog. Toch toonde hij, net als voorheen, geduld en berustte hij in de goddelijke wil.

De duivel bleef met lege handen en woedend achter. Hij wilde net iets anders zeggen, toen Ayyūb (as) hem onderbrak en zei:

"Jij ellendeling! Jij bent de duivel en je probeert mij te provoceren tegen mijn Heer! Weet dat mijn kinderen een vertrouwen waren... en dat hun Heer hen heeft teruggenomen! Hij is het die geeft en Hij is het die neemt, dus waarom zou ik mij gekwetst voelen? Ik ben een dienaar die zijn Heer onder alle omstandigheden dankt!"

Aziz Mahmud Hūdayi geeft prachtig weer hoe de rechtvaardigen volledig berusten in de Heer:

U bent het die geeft, U die neemt en U die maakt,

Alleen dat wat U gaf, en dat is alles wat we hebben.

Anas ibn Malik (ra) vertelt het volgende:

"Mijn stiefvader Abu Talha had een van zijn zonen verloren. Hij was op dat moment buiten. Toen zijn vrouw Umm Sulaym zag dat zijn zoon gestorven was, waste en bedekte ze hem en legde hem neer in een hoek van het huis. Ondertussen kwam Abu Talha terug.

'Voelt het kind zich al wat beter?' vroeg hij.

'Hij is nu een stuk rustiger', zei ze. 'Ik hoop dat hij nu goed uitrust!'

De volgende ochtend werd Abu Talha wakker en nam een bad. Net toen hij naar buiten wilde stappen, hield zijn vrouw hem tegen en liet hem weten dat zijn zoon was overleden. Abu Talha liep verdrietig naar buiten. Hij ging naast de Profeet (vzmh) staan en bad met hem. Daarna sprak hij over wat er was gebeurd. De Boodschapper van Allah (vzmh) zei:

'Ik hoop dat Allah de Almachtige die nacht gezegend heeft voor jouw familie!'"
(Bukhari, Janaiz, 42; Adab, 116)

Dit voorval laat Umm Sulaym's intelligentie, vroomheid en onderwerping aan Allah (swt) zien. Het legt ook prachtig uit hoe iemands ouders, kinderen, rijkdom en alles om hem heen trusts zijn, die hun Eigenaar terugneemt wanneer Hij dat wil. Het is alsof Umm Sulaym tegen haar man zei:

"Ons kind is teruggeroepen door de Macht die hem in de eerste plaats aan ons gaf. Over niet al te lange tijd zullen we ons met hem herenigen in het Hiernamaals. Wees niet bedroefd en verhef je stem niet! Wees tevreden met de wil van de Heer!"

Niet lang daarna schonk de Almachtige hen nog een kind. De Profeet (vzmh) noemde hem persoonlijk Abdullah.

❁

Tenslotte gaf de Almachtige Ayyūb (as) een ziekte, waarvan de Qur'an de naam niet onthult.[100] Zijn ziekte werd zo ernstig dat de mensen hem niet meer kwamen bezoeken. Alleen zijn meelevende vrouw Rahimah bleef bij hem en zorgde voor zijn noden. Ze werkte ook om voor hen beiden de kost te verdienen. Ze deed dit alles met liefde.

Nooit klaagde Ayyūb (as) over zijn ziekte. Hij zocht zijn toevlucht tot zijn Heer, bleef geduldig en bleef Hem danken. Met de elegantie van een profeet schreef hij zijn ziekte en vermoeidheid toe aan de duivel. De Qur'an verhaalt:

وَاذْكُرْ عَبْدَنَآ اَيُّوبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ

"En gedenk [o Mijn Profeet] Onze dienaar Ayyūb, toen hij zijn Heer aanriep: "De satan heeft mij getroffen met vermoeidheid en pijn."." (Sad, 38: 41)

Dat komt omdat Satan, jaloers op het gedrag van Ayyūb (as), hem wilde kwellen. Maar Ayyūb (as) was zich onwrikbaar bewust en berustte in het feit dat alles van Allah (swt) kwam.

Satan was er niet in geslaagd om Ayyūb (as) te distantiëren van de Heer. Dus, deze keer, richtte hij zijn gefluister op de stedelingen.

"Help Ayyūb (as) niet door Rahimah, tenzij jullie zijn ziekte willen oplopen! Sterker nog, verwijder hem uit jullie stad!"

De mensen werden misleid. Ze bedreigden Rahimah en zeiden tegen haar:

"Verlaat deze stad, jullie allebei! Anders zullen we jullie beiden stenigen tot de dood!"

100. De Qur'an noemt niet de naam van de ziekte, omdat de moraal van de ervaring niet de ziekte zelf is, maar Ayyubs (as) geduld en berusting in de wil van Allah (swt).

Zonder andere optie droeg Rahimah Ayyūb (as) op haar rug de stad uit. Ze vestigden zich buiten het gebied. Rahimah maakte een bed voor Ayyūb (as) van zand en legde een rots onder zijn hoofd als kussen. Daarna bouwde ze een kleine hut en bleef trouw voor haar man zorgen.

Zelfs in deze toestand bleef de geduldige Ayyūb (as) advies geven aan hen die voorbij kwamen.

Voor haar levensonderhoud maakte Rahimah touwtjes en verkocht ze aan de vrouwen van de stad. Op een dag zei ze tegen haar man:

"Je bent een profeet! Waarom bid je niet tot Allah voor gezondheid en vraag je Hem niet om je ziekte te genezen?"

"Hoeveel jaren heb ik gezond doorgebracht?" vroeg Ayyūb (as).

"80 jaar", antwoordde ze.

"Ik zou me schamen, Rahimah, om te klagen bij mijn Heer voordat mijn tijd van ziekte gelijk is aan mijn tijd van gezondheid. We zijn blij als Allah geeft. Waarom zouden we niet geduldig zijn als Hij test?"

Net als de Qur'an, is ook de Profeet (vzmh) vol lof over het opmerkelijke geduld van Ayyūb (as):

"Ayyūb was de vriendelijkste, geduldigste en ingetogenste onder alle mensen." (Ibn Abi Shaybah, Mūsānnaf, III, 201)

Ayyūb was (as) onwankelbaar tevreden met de Heer. Het is alsof het onderstaande gedicht over hem is geschreven:

Wat van U komt is fijn
Of het nu een roos is of een doorn
Een bontjas of een lijkwade
Uw vuur is fijn, uw licht ook

❁

Nadat hij er niet in geslaagd was om Ayyūb (as) te misleiden, richtte de duivel zijn aandacht deze keer op zijn vrouw, Rahimah. Hij bleef haar confronteren en probeerde haar met listen te misleiden. Elke keer vertelde Rahimah haar man wat de duivel van plan was en hij waarschuwde:

"Dat is Satan die je probeert te misleiden. Hij probeert je van mij te scheiden, dus negeer hem!"

Rahimah was van Yūsufs (as) afkomst en droeg een glimp van zijn schoonheid met zich mee. Er was geen vrouw in de omgeving die mooier was dan zij. Dus de duivel confronteerde haar op een dag, in de gedaante van een knappe man.

"Ik heb nog nooit zo'n mooie vrouw gezien", zei hij. "Ik kom uit dat dorp daar; en mijn rijkdom is niet te tellen!"

Rahimah nam haar toevlucht tot de Heer en zei:

"Ik ben de vrouw van Profeet Ayyūb (as), die ziek is. Ik zorg voor hem. En ik kan naar niemand anders kijken dan naar hem!" Toen liep ze weg.

Thuisgekomen vertelde ze Ayyūb (as) wat er gebeurd was. Hij raakte geïrriteerd en zei:

"Heb ik je niet al gezegd dat je hem moet negeren? Ik zal je zeker 100 zweepslagen geven als ik weer gezond ben!"

De toestand van Ayyūb (as) verslechterde met de dag. Het weerhield hem er nu van om zijn verantwoordelijkheden als profeet te vervullen. Dus hief hij zijn handen op naar de Almachtige en bad uit de grond van zijn hart voor zijn gezondheid:

وَاَيُّوبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

"En [denk aan] Ayyūb, toen hij zijn Heer aanriep: "Ellende heeft mij getroffen, maar jij bent de meest Barmhartige der barmhartigen."" (Al-Anbiya, 21: 83)

Interpretaties van de Qur'an hebben een aantal redenen opgesomd waarom Ayyūb (as) op die manier bad:

Imam Jafar Al-Sadiq zegt: "Toen de periode van beproeving zich uitstrekte, zei Satan tegen Ayyūb (as): 'Werp je voor mij neer als je genezen wilt worden van je ziekte!' Ayyūb's (as) hart werd zwaar en merkte op: 'Mijn ziekte hindert mij niet, de hardnekkigheid van mijn vijand wel!' Toen zei hij tegen zijn Heer dat hij 'getroffen was door benauwdheid'."

Een verhaal suggereert dat een paar mensen die in Ayyūb (as) hadden geloofd opmerkten: "Als hij echt enige goedheid in zich had, zou hij niet in deze toestand zijn geweest!" Deze woorden hadden Ayyūb (as) gekwetst.

Volgens een ander verhaal kwam het zover dat Rahimah haar kleren begon te verkopen voor voedsel. Toen Ayyūb (as) erachter kwam, werd hij erg boos en besloot hij te bidden voor genezing.

Er wordt ook gezegd dat Jibril (as) Ayyūb (as) bezocht en hem adviseerde: "De Almachtige heeft vele beproevingen in Zijn schat. Je kunt ze niet verdragen. Vraag gewoon om je welzijn!"

Een man kwam op een dag de moskee van de Profeet (vzmh) binnen en stelde een paar vragen over Ayyūb (as). De Profeet (vzmh) huilde en zei:

"Ik beloof bij Allah dat Ayyūb niet klaagde of jammerde over de beproeving. Maar hij was zeven jaar, zeven maanden en zeven nachten getroffen. Hij wilde het gebed staande verrichten, maar hij kon het niet. En toen hij zag dat hij de Heer niet zo goed kon dienen als hij wilde, zei hij: 'Ik ben zeker getroffen door benauwdheid!'"[101]

Hoewel Ayyūb (as) klinkt alsof hij klaagt, doet hij in feite een oprecht pleidooi. Klagen is zeuren tegen andere mensen. Zich wenden tot Allah (swt) is nooit een klacht. Yaʿqūb (as) had ook een immense kwelling gevoeld van het gescheiden zijn van zijn zoon Yūsuf (as), en zoals de Qur'an verhaalt, bad hij:

قَالَ اِنَّمَآ اَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِيٓ اِلَى اللّٰهِ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

"Hij zei: "Ik beklaag mij over mijn smart en verdriet bij Allah en ik weet van Allah wat jullie niet weten.." (Yūsuf, 12: 86)

Genezen van ziekte

Rahimah was op zoek gegaan naar voedsel, toen Jibril (as) aan de zijde van Ayyūb (as) verscheen en de boodschap van de Almachtige overbracht, die zei:

"Ayyūb! Ik heb moeilijkheden over je uitgestort en jij bleef geduldig. En nu zal ik je gezondheid en rijkdom teruggeven!"

Dit werd gevolgd door het bevel:

اُرْكُضْ بِرِجْلِكَ هٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَشَرَابٌ

"[Er werd tegen hem gezegd:] "Stamp met je voet. Hier is koel water om te wassen, en om te drinken." (Sad, 38: 42)

Overeenkomstig de goddelijke opdracht stampte Ayyūb (as) met zijn voet op de grond. Er ontsprong een bron van water. Hij nam er een bad mee en op wonderbaarlijke wijze genas hij van alle innerlijke en uiterlijke kwalen.

Een ander verhaal suggereert dat toen Ayyūb (as) op de grond stampte, er twee bronnen van water ontsprongen, de ene koud en de andere warm. Hij dronk van de eerste en waste zich met de andere.

Het bevel '...stamp met je voet op de grond!' is ook opvallend in die zin dat zelfs bij een wonder van een dienaar een persoonlijke inspanning wordt gevraagd. Dit betekent dat iemand het niet alleen met een gebed moet doen, maar ook inspanning moet tonen. Men moet ook voldoen aan de voorwaarden van het gebed. Dit gebod is vergelijkbaar met hoe Maria wordt opgedragen om "...de stam van de palmboom te schudden!" (Maryam, 19: 25). Het roept ook het vers:

101. Zie, Qurtubi, Tafsir, XI, 323, 327.

اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ

"Naar Hem stijgt het reine woord op en de rechtvaardige daad verheft Hij." (Fatir, 35: 10)

Als gevolg van zijn oprechte en manhaftige wending tot de Heer werd het gebed van Ayyūb (as) aanvaard en gingen de poorten van genezing, barmhartigheid en genade open. De Qur'an zegt:

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهٖ مِنْ ضُرٍّ وَاٰتَيْنَاهُ اَهْلَهُ
وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذِكْرٰى لِلْعَابِدِينَ

"Wij hebben hem [zijn oproep] beantwoord en hem van de ongemakken [van zijn kwaal] bevrijd. En Wij hebben hem nakomelingen gegeven, en soortgelijken met hen, als een barmhartigheid van Ons en als herinnering voor de aanbidders [van Ons]. " (Al-Anbiya, 21: 84)

Ayyūb (as) was weer gezond. En op bevel van de Almachtige plaatste Jibril (as) een kroon op zijn hoofd en kleedde hem in mooie kleren. De wolk van genade rolde over hem heen en overlaadde hem met spikkels goud.

Onze Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Terwijl Ayyūb zich in het wonderbaarlijke water baadde, viel er een horde gouden sprinkhanen voor hem neer. Ayyūb begon ze onmiddellijk in zijn hemd te verzamelen. De Almachtige zei toen:

'Ayyūb! Zie je niet dat ik je al rijk heb gemaakt door je je rijkdom terug te geven?'

Ayyūb antwoordde: 'Ja, mijn Heer! U hebt mij rijk gemaakt. Toch heb ik altijd behoefte aan Uw schatten van goedheid en genade. Ik aanvaard dus alles wat van U komt. U bent Degene die geeft; hoe kan ik weigeren?'" (Bukhari, Ghusl, 20; Anbiya, 20; Nasai, Ghusl, 7)

Ondertussen was Rahimah teruggekeerd uit de stad en ze kon Ayyūb (as) niet herkennen. In de veronderstelling dat hij vermist was, rende ze jankend naar de velden. Ayyūb (as) riep haar.

"Wie zoek je?" vroeg hij.

"Ik had een echtgenoot, hij was ziek. Hij was mijn schat. En na alles wat ik heb meegemaakt, ben ik hem nu kwijt!" antwoordde ze.

"Wie was hij?" vroeg hij.

"Hij was de geduldige Ayyūb. In zijn gezonde tijden leek hij op jou." legde ze uit.

"Ik ben Ayyūb, Rahima", zei hij. "Allah heeft me opnieuw gezondheid gegeven."

Ze huilden allebei van blijdschap en dankten de Heer.

Ayyūb (as) had nu zijn jeugd en kracht teruggekregen. De Almachtige gaf hem ook meer kinderen en rijkdom dan voorheen:

وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اَهْلَهٗ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ

"Wij hebben hem zijn familie en evenzoveel [anderen] geschonken als genade van Ons en als herinnering aan de verstandigen.." (Sad, 38: 43)

Uiteindelijk herenigde Ayyūb (as) zich met zijn familie, die verstrooid was, en ontving hij zegeningen die groter waren dan hij ooit had gehad.

Op de eerste ochtend nadat hij weer gezond was, slaakte Ayyūb (as) een zucht. Men vroeg hem waarom, waarop hij antwoordde:

"Bij elke dageraad hoorde ik vroeger een stem vragen: 'Hoe voel je je, onze patiënt?' Maar vanmorgen hoorde ik die stem niet vragen hoe het met mij ging. Daarom huil ik."

Rahimah's beloning

Ayyūb (as) had beloofd zijn vrouw 100 zweepslagen te geven voor een fout die ze had gemaakt. Toch had zijn vrouw veel voor hem opgeofferd. Allah (swt) toonde daarom genade en informeerde Ayyūb (as) dat hij zijn gelofte kon nakomen door haar in plaats daarvan één keer te slaan met een bundel van 100 tarwe stengels:

وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِهٖ وَلَا تَحْنَثْ اِنَّا
وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ

"[Allah zei tegen Ayyūb:] "Neem een bundel [stengels] in je hand en sla ermee en verbreek je belofte niet." Wij troffen hem geduldig aan. Een uitmuntende dienaar. Hij wendde zich voortdurend [berouwvol tot Allah].." (Sad, 38: 44)

De Islamitische wet verwijst hiernaar als 'Ayyūb's concessie (rukhsah)'. Omdat het vers niet specificeert wat deze bundel precies was, zijn er ook andere betekenissen aan gegeven, zoals de noodzaak om een gemeenschap te vormen.

TEVREDENHEID

"Wij troffen hem geduldig aan. Een uitmuntende dienaar. Hij wendde zich voortdurend [berouwvol tot Allah].." (Sad, 38: 44)

Masiwa, met andere woorden, alle wezens behalve Allah (swt) zijn zo geschapen dat ze een hiërarchie volgen van de eenvoudigste tot de meest volmaakte. Aan de top van deze hiërarchie staat de mens, omdat hij een wezen is met een deel van alle eigenschappen van de Heer en die daarom alle tegenstellingen in zijn bestaan belichaamt en verenigt. Eenvoudiger gezegd, de mens is begiftigd met een contrasterende neiging naar zowel goed als kwaad. In de goddelijke essentie van de Almachtige rusten deze tegenstellingen rustig, op een manier die wij niet kunnen begrijpen. Maar in de mens zijn ze in een eeuwig conflict.

Als de mens zijn wilskracht gebruikt om de positieve neigingen in zijn wezen te ontwikkelen en zijn hart reinigt totdat het goede binnenin het kwade overwint, zal hij dichter bij de Heer komen. Harten die hiertoe in staat zijn, ervaren de opwinding en verrukking van een persoon die de geliefde heeft bereikt aan het einde van een lange en moeizame reis. Op deze manier wordt de afstand tussen Allah (swt) en de dienaar korter en is het leven op aarde niet langer een ballingschap (ghurbah). Hoewel de diepste pijnen veroorzaakt door het ver verwijderd zijn van Allah (swt) nog steeds in de geest voortduren, beginnen ze langzaam te vervagen. Zelfs de zorgen van de menselijke toestand die bovenop deze fundamentele pijnen komen, worden niet langer gevoeld, vanwege het plezier en de vreugde van het samenzijn met de Heer. Alle pijn en smart die met de wereld te maken hebben, zijn vrijwel verdoofd.

In dit stadium beginnen deze pijnen te worden opgevat als zegeningen van de Heer en transformeren ze daarom in vreugde. Deze vreugde overspoelt de ziel en omvat soms zelfs het lichaam. Een sprekend voorbeeld is toen Ali (kw) een pijl uit zijn been liet verwijderen tijdens het rituele gebed, een tijd waarin men het dichtst bij de Heer is.

Door het hart te reinigen en de ziel te verfijnen, komt het begrip ook op een hoger niveau, waardoor het zich kan bevrijden van de slavernij aan het materiële en zich kan wijden aan de Werkelijkheid. Bij elke gebeurtenis waarvan hij getuige is, wordt de mens zich bewust van de keten van oorzaken die helemaal tot de eerste leiden. En wanneer de geest voldoende gerijpt is, wordt hij zich bewust van de Schepper van alle oorzaken (Mūsābbibu'l-asbab). Dat is wanneer de mens een gevoeligheid bereikt die in het gedicht wordt uitgedrukt:

Alles wat van U komt is goed
Of het nu een roos is of een ruggengraat

Op dit niveau openen de ogen van het hart zich en kent de persoon geen belang meer toe aan middelen en oorzaken. Hij streeft ernaar om vernietigd te worden in de Werkelijke en Ultieme Oorzaak en Ambachtsman, de Almachtige Schepper. Zij die niet op dit niveau komen, blijven hangen in één van de oorzaken die op de weg liggen. Zoals Leyla, zijn deze oorzaken als haken die de mens vaak van de Heer weglokken.

De grote Yūnus Emre, die de barrières van het ego en de wereld overwon, geeft een prachtige stem aan de stadia van het hart en hoe hij zichzelf verloor in de Heer:

Soefi's hebben gezelschap nodig
Broeders hebben eeuwigheid nodig
Majnun heeft Leyla nodig, om te zijn
Ik heb U nodig en alleen U

De meest inspirerende middelen om dit niveau van volwassenheid te bereiken, zijn problemen die gepaard gaan met pijn. Daarom, zoals aangegeven door een aantal hadith, zijn het van alle mensen profeten die het meeste lijden. De reden hiervoor is dat profeten levende voorbeelden zijn voor gelovigen. Hun plicht vereist dat ze dicht bij de Heer zijn; en problemen die hun band met de Heer testen vormen de basis van deze nabijheid. Profeten tonen een geduld dat verbeelding te boven gaat, alleen omdat ze hun ziel niet laten meeslepen in de valstrikken van exces vreugde of verdriet. In plaats daarvan blijven ze tevreden (rida) en belichamen ze de natuurlijke uitkomsten ervan, geduld (sabr) en vertrouwen (tawakkul).

Abu Said al Khudri (ra) had de Profeet (vzmh) bezocht toen hij ziek was en was persoonlijk getuige van de hoeveelheid pijn die hij doormaakte. Hij vertelt:

"Ik legde mijn hand op de Profeet (vzmh) en ik kon zijn koorts voelen door het dekbed heen.

'Je hebt erg hoge koorts, Boodschapper van Allah', zei ik.

'Profeten zijn zo', zei hij. 'We krijgen problemen in overvloed, maar ook beloningen in gelijke mate.'

'Boodschapper van Allah', vroeg ik. 'Wie van de mensen verdraagt de meeste moeilijkheden?'

Profeten', zei hij.

'Na hen?' Vroeg ik.

'De rechtvaardigen', antwoordde hij, voordat hij eraan toevoegde:

'Sommigen onder hen worden beproefd met zo'n grote armoede dat ze niets hebben om zich mee te bedekken, behalve een mantel. Maar zij vieren moeilijkheden, net zoals jullie rijkdom vieren!'" (Ibn Majah, Fitan, 23)

Het is dus verkeerd om blij te zijn met gebeurtenissen die vreugde brengen, terwijl je ontevreden bent met andere die verdriet brengen. Toch is het heel moeilijk om van deze menselijke tekortkoming af te komen, tenzij de mens de piek van geestelijke volwassenheid beklimt. Als Yaʿqūb (as) in staat was om zijn pijn en verlangen naar zijn zoon Yūsuf (as) te begraven en te zeggen 'ik kan maar beter geduld hebben', dan was dat alleen dankzij de uitzonderlijke volwassenheid die hij als profeet had. Hij vertelde niemand over zijn situatie behalve Allah (swt). Uiteindelijk veranderde zijn verlangen in een hereniging.

Overgeleverd is dat de Profeet (vzmh) eens aan Jibril (as) vroeg:

"Hoe groot was het verlangen van Yaʿqūb (as) naar Yūsuf?"

Hij antwoordde: "Zo groot als dat van zeventig moeders die hun kinderen hadden verloren."

"Hoe groot is dan zijn beloning?" vroeg de Profeet (vzmh).

"Zo groot als de beloningen van zeventig martelaren", antwoordde Jibril (as), "... want hij dacht zelfs geen moment slecht over Allah." (Suyuti, Al-Durru'l-Mansur, IV, 570).

Hoewel problemen en verdriet obstakels kunnen lijken voor een gelukkig leven, zijn ze dat niet. Voor degenen die tevreden zijn met alles wat van Allah (swt) komt en weten hoe ze geduldig moeten zijn, kunnen ze poorten zijn naar een veel grotere vreugde.

Rumi (qs) zegt het kernachtig:

"De hand van verdriet schudt gele bladeren van de tak van het hart. Ze worden vervangen door bladeren van vreugde, groener en eleganter."

❁

Verdriet, problemen en pijn zijn de krachtigste middelen om de geest te verrijken, omdat ze het ego verzwakken. Daarom gaan mensen met een hart, die de taak hebben om mensen de weg te wijzen, altijd door de molen van een pijnlijke ervaring. De grootste winst van pijn is liefde. De dichter Fuzuli heeft daarom gezegd:

Leer mij, o Heer, het verdriet van de liefde kennen
Bespaar me zelfs geen druppel ervan

Voor heiligen zijn verdriet en vreugde tweelingen. Zij weten heel goed waarom de mens deze krijgt en daarom zijn ze altijd berustend. De dichter Dertli (Turks voor 'bedroefd') verwoordt zijn verdriet prachtig:

We worden geroosterd door een vuur dat de liefde heeft aangestoken
Twee ogen stromen van tranen uit een spleet
Een puinhoop van een huis verwoest en nu gebouwd
Who cares of we nu moeten staan of kantelen

Nadat zij door de staf van Mūsā (as) waren verslagen, hadden de tovenaars in feite uitgeroepen:

"Wij geloven in de Heer van Mūsā en Aäron!"

De Farao bedreigde hen en zei: "Ik zal jullie handen en voeten aan tegenovergestelde uiteinden afhakken en jullie op dadelstammen kruisigen! Ik zal jullie de allerzwaarste dood laten ondergaan!"

De tovenaars antwoordden: "Jullie actie kan ons geen kwaad doen! We zullen hoe dan ook terugkeren naar onze Heer!" Ze daagden het dreigement uit door de dwaze Farao eraan te herinneren dat pijnen in dit leven komen, gaan en uiteindelijk eindigen, terwijl de spirituele vreugde van het bereiken van de grote waarheid wereldse problemen minimaliseert en ze onbelangrijk maakt.

De magiërs hadden zich eerst voorgenomen om te wedijveren met een profeet van grote rang. Maar toen ze eenmaal de waarheid begrepen, bevestigden ze hem in extase; en met een immense opwinding van geloof gaven ze er de voorkeur aan om uit het glas van het martelaarschap te drinken. Ze daagden alle problemen van de wereld uit en gingen op weg naar de eeuwigheid, volledig overgeleverd aan de goddelijke wil. Zo werd een tirannie die op een marteling leek, het middel tot eindeloze winst. Ze sloten zich aan bij de rechtvaardigen, voor wie verdriet dat van de Heer komt, vreugde is.

Net als Satan gaf de Farao toe aan zijn trots en bleef hij een waarheid ontkennen die duidelijk zichtbaar was. Rumi (qs) geeft het volgende om de omstandigheden weer te geven van hen die hardnekkig in ontkenning verzanden:

"Als je goed kijkt, ontkent niemand alleen omwille van het ontkennen. Misschien wil hij uit jaloezie zijn rivaal vernietigen of zichzelf groter laten lijken."

Voor de rechtschapenen is een enkele moeite op het pad van de Heer duizend keer beter dan de vreugden en festiviteiten van deze wereld van illusie. Zij houden hun handen af van de dingen waar gewone mensen naar streven. Rumi (qs) zegt verder:

"Wat een zegen is voor gewone mensen, is verdriet voor heiligen. Het publiek moet door pijn en ongemak gaan om het verschil tussen beide te zien."

Het is onmogelijk om een woord, geluid of uitdrukking te vinden om de 'rang van tevredenheid' waar heiligen van genieten uit te leggen. Dit is het stadium waarin men vernietigd wordt in de Heer. Het gaat gepaard met een heel ander geestelijk genot, vol mysteries die afgesloten zijn voor hen die niet in de knowhow zijn.

In feite, tijdens de zwaarste dagen van Ayyūb's (as) ziekte, had zijn vrouw Rahimah gevraagd:

"Jij bent een profeet! Waarom bid je niet tot Allah voor gezondheid en vraag je Hem niet om je ziekte te genezen?"

En Ayyūb (as) had gevraagd: "Hoeveel jaar ben ik gezond geweest?"

En toen zij zei: "80 jaar", antwoordde hij:

"Ik zou me schamen, Rahimah, om te klagen bij mijn Heer voordat mijn tijd van ziekte gelijk is aan mijn tijd van gezondheid. We zijn blij als Allah geeft. Waarom zouden we niet geduldig zijn wanneer Hij test? Ik ben tevreden met mijn Heer."

Het gedrag van Ayyūb (as) illustreert ook het mooiste voorbeeld van tevreden zijn met de goddelijke wil. Ondanks alle problemen die zijn ziekte met zich meebracht, was Ayyūb (as) beschaamd om zelfs maar te klagen bij de Almachtige en te vragen om gezondheid, om niet te klinken alsof hij zuchtte en in plaats daarvan een geduld te tonen dat hoort bij tevreden zijn. Na de aanhoudende verzoeken van zijn vrouw, was het enige wat hij als smeekbede zei:

"U bent de barmhartigste van de barmhartigen!"

De Almachtige nam toen al zijn problemen weg en genas hem, om een herinnering achter te laten voor allen die volharden in dienstbaarheid. Als gevolg van zijn geduld, dankbaarheid, onderwerping en goddelijke liefde, kreeg Ayyūb (as) zijn gezondheid en kracht terug.

Het geduld en de tevredenheid van Ayyūb (as) zijn perfecte voorbeelden speciaal voor derwisjen die het pad van de Heer betreden hebben.

De problemen en pijn die de Profeet (vzmh) in Taif leed dienden als basis voor de reis van Miraj, die geen enkel ander mens ooit zal ervaren.

Ook het gedrag van Ibrāhīm(as), die Allah (swt) tot Zijn boezemvriend (Khalilullah) verklaarde, is een voorbeeld van een heel ander soort toewijding en onderwerping aan de Heer.

Vlak voordat hij in het vuur geworpen werd, kwam Jibril (as) naar hem toe en vroeg:

"Heb je iets nodig?"

"Ik heb wel iets nodig", zei Ibrāhīm(as), "maar niet van jou!"

Toen vroeg hij verder: “Wie heeft het vuur de kracht gegeven om te branden?”

Uiteindelijk veranderde Ibrāhīms (as) intense liefde voor Allah (swt) het vuur in een tuin. Hij was een profeet in wie de mysteries van de goddelijke namen zich hadden geopenbaard, en die daardoor in de Waarheid was verzonken.

❁

Voor degenen die in de Waarheid verloren zijn, is alles wat van Allah (swt) komt, of het nu vreugde of verdriet is, een middel voor spirituele promotie. Voor hen zijn alle problemen zegeningen. Net als Ibrāhīm(as), weerhouden zij ervan om zelfs Jibril (as) te gebruiken als middel voor verlichting. Ze zijn al geëerd door Allah (swt). Ze zijn niet anders dan vlinders die zichzelf vernietigen terwijl ze proberen dichter bij het licht te komen.

Toch zou het arrogant en onbescheiden zijn voor een persoon om hetzelfde te verwachten en aan te nemen dat een vuur niet zal branden, alleen maar omdat het Ibrāhīm(as) niet verbrandde. Het enige wat de persoon te wachten staat, is vernietiging.

Rumi (qs) legt uit:

“Er bestaat zoiets als het vuur betreden op het pad van de Heer. Maar kijk eerst naar jezelf om te zien of je de eigenschap van Ibrāhīmdraagt. Want het vuur herkent dat, jij niet!”

Het is dus gevaarlijk en onwetend om zichzelf in hetzelfde licht te stellen als degenen die een grotere spirituele rang hebben. Wat we moeten doen is onze voorzorgsmaatregelen nemen, onze toevlucht nemen tot de beschikbare middelen en afhankelijk zijn van de Heer voor een resultaat.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

“Als je je rang in de ogen van Allah wilt weten, kijk dan naar de rang die Allah in jouw ogen heeft. Want de Almachtige degradeert een dienaar tot de rang die de dienaar Hem heeft gedegradeerd!” (Hakim, Mustadrak, I, 672/1820)

Hieronder staat een prachtig voorbeeld:

Overgeleverd is dat de Profeet (vzmh) aan Harithah (ra) vroeg:

“Hoe heb je de ochtend gehaald?”

“Als een ware gelovige”, zei hij.

“Elke werkelijkheid heeft een bewijs, Harithah”, zei de Profeet (vzmh). “Wat is het bewijs dat jouw geloof echt is?”

"Boodschapper van Allah...nadat ik me begon te onthouden van de wereld, werden mijn dagen waterloos en mijn nachten slapeloos. Het was alsof ik de Troon van mijn Heer levendig kon zien...en het is alsof ik de bewoners van het paradijs elkaar zie bezoeken en de bewoners van de Hel elkaar zie vervloeken!"

De Profeet (vzmh) zei toen:

"Dat moet genoeg zijn, Harithah! Bescherm je toestand! Jij bent een man die Allah heeft verlicht!" (Haythami, Majmau'z-Zawaid, I, 57)

Over hem heeft de Profeet (vzmh) ook gezegd:

"Wie een man wil zien wiens hart Allah heeft verlicht, moet naar Harithah kijken." (Ibn Hajar, Al-isabah, I 289)

Dit is wat de Qur'an definieert als:

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ

"Allah is zeer ingenomen met hen en zij zijn zeer ingenomen met Hem. Dit [alles] is voor wie zijn Heer vreest.." (Al-Bayyinah, 98: 8)

Net als Sulaymān (as) bidden deze vrome dienaren:

رَبِّ أَوزِعني أَنْ أَشكُرَ نِعمَتَكَ الَّتي أَنعَمتَ عَلَيَّ وَعَلىٰ والِدَيَّ وَأَنْ أَعمَلَ صالِحًا تَرضاهُ وَأَدخِلني بِرَحمَتِكَ في عِبادِكَ الصّالِحينَ

"Daarop glimlachte hij over haar woorden en zei: "Mijn Heer, maak het mij mogelijk dankbaar te zijn voor Jouw gunst, die Jij mij en mijn ouders hebt geschonken en doe mij de oprechte daden verrichten die Jou behagen en doe mij door Jouw barmhartigheid tot Jouw oprechte dienaren behoren."" (Al-Naml, 27: 19)

De Almachtige verklaart:

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَآءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَؤُفٌ بِالْعِبَادِ

"En onder de mensen bevindt zich [eveneens] diegene die zichzelf verkoopt, [die zijn leven wijdt] aan het zoeken naar het welbehagen van Allah. Allah is vol mededogen jegens de dienaren.." (Al-Baqarah, 2: 207)

De reden achter de openbaring van dit vers is zeer belangrijk:

Suhayb Al-Rumi (ra) was tijdens de Hegira vanuit Mekka vertrokken om zich bij de Profeet (vzmh) in Medina te voegen. Zodra hij echter vertrok, werd hij achtervolgd door een groep heidenen. Toen Suhayb (as) zag dat hij gevolgd werd, besteeg

hij zijn kameel, plaatste een pijl in zijn boog en nam positie in. Toen de heidenen in de verte verschenen, riep hij:

"Quraysh! Jullie weten heel goed dat ik jullie beste boogschutter ben. Tegen de tijd dat jullie bij mij komen, zal ik alle pijlen in mijn zak legen, dan mijn zwaard tevoorschijn halen en vechten tot het breekt in mijn hand. Pas dan kun je met me doen wat je wilt. Maar als je wilt, kan ik je de plek in Mekka vertellen waar ik al mijn geld heb achtergelaten. In ruil daarvoor laten jullie mij gaan!" De heidenen namen het aanbod aan. (Ibn Jawzi, Zadu'l-Masir, I, Ibn Kathir, Tafsir, I, 260-261)

Zonder tijd te verliezen, reed Suhayb (as) toen verder. Ondertussen had de Almachtige in Medina het vers aan de Profeet (vzmh) geopenbaard. Toen Suhayb (as) aankwam, zei hij:

"Moge je handel winstgevend zijn, Suhayb!"

Suhayb (ra) antwoordde: "Boodschapper van Allah! Alleen Jibril (as) had je het nieuws kunnen vertellen, aangezien niemand anders dat kon!" (Hakim, Mustadrak, v. III, p. 450-452)

❁

De Qur'an zegt:

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَآءُ بَعْضٍ يَاْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ اُولٰئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ اِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"Maar de gelovige mannen en vrouwen zijn kameraden van elkaar. Zij bevelen wat goed is, verbieden wat slecht is, onderhouden het gebed, geven aalmoezen en gehoorzamen Allah en Zijn Profeet. Zij zijn het aan wie Allah spoedig Zijn barmhartigheid zal schenken. Voorwaar, Allah is de Almachtige, de Alwijze." (Al-Tawbah, 9: 71)

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ اَكْبَرُ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

"Allah heeft aan de gelovigen, mannen en vrouwen, Tuinen beloofd waaronderdoor rivieren stromen, waarin zij eeuwig verblijvenden zijn, en heerlijke woonverblijven in de Tuinen van ʿAdn. En het welbehagen van Allah is groter [dan dit alles]. Dat is de geweldige overwinning.." (Al-Tawbah, 9: 72)

Al deze beloningen worden beloofd aan hen die het hoogste geloof hebben en die toegewijd zijn om zowel de Schepper als de schepping te dienen. Maar voor de Almachtige om tevreden te zijn met de dienaar, hoe klein ook, is onvoorstelbaar groter dan alle beloningen van het paradijs bij elkaar. Dat is omdat Allah (swt) de bron is van alle vreugde, eer en grootheid.

De Almachtige prijst Zijn vrome dienaren die alleen doneren om Zijn welbehagen te zoeken:

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ اَمْوَالَهُمُ ابْتِغَآءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِنْ اَنْفُسِهِمْ
كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ اَصَابَهَا وَابِلٌ فَاٰتَتْ اُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَاِنْ لَمْ يُصِبْهَا
وَابِلٌ فَطَلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

"En de gelijkenis van degenen die hun vergankelijke bezittingen van harte weggeven uit verlangen naar het welbehagen van Allah en om zichzelf te verstevigen, is als [de gelijkenis van] mooie tuinen gelegen op heuvels, die bij zware regenbuien tweemaal zoveel vruchten voortbrengen. Zelfs al regent het niet [hard], dan is alleen lichte dauw al toereikend. Allah ziet hetgeen jullie doen.." (Al-Baqarah, 2: 265)

وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا
وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَؤُنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ اُولٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ

"En degenen die geduldig zijn, en het aangezicht [welbehagen] van hun Heer zoeken, en die de *ṣalāt* [het gebed] onderhouden en uitgeven van hetgeen Wij hun hebben gegeven, in het geheim en openlijk, en die met het goede het kwade opheffen, voor hen is de eindbestemming de Tuinen van *ʿAdn*,." (Al-Raʿd, 13: 22)

De hoogste rang die een mens ooit kan bereiken is het behagen van Allah (swt). En dit zelf is de beloning voor het tevreden zijn met Allah (swt).

Elke keer als Omar ibn Abdulaziz werd gevraagd wat hij leuk vond, zei hij:

"Mijn vreugde ligt bij mijn lot. Ik hou van wat God beslist!"

De Qur'an zegt:

قَالَ اللَّهُ هٰذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَآ اَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

"Allah zei: "Dit is de Dag waarop de waarachtigen hun waarachtigheid ten voordele zal strekken. Voor hen zijn Tuinen, waaronderdoor rivieren stromen, zij zijn daarin voor eeuwig verblijvenden." Allah is zeer ingenomen met hen en zij zijn zeer ingenomen met Hem. Dat is de grote overwinning."" (Al-Maidah, 5: 119)

Er is overgeleverd dat de Almachtige aan de bewoners van het paradijs zal vragen:

"Zijn jullie tevreden? Zijn jullie gelukkig?"

Zij zullen antwoorden: "Hoe kunnen wij niet gelukkig zijn, onze Heer! U hebt ons gezegend met een zegen die U geen ander hebt geschonken!" De Almachtige zal dan zeggen:

"Ik zal jullie nog iets groters schenken!"

"Wat kan er groter zijn, onze Heer?" zullen ze vragen.

Allah (swt) zal zeggen: "Ik zal tevreden met je zijn en nooit boos op je worden, nooit!" (Bukhari, Riqaq, 51; Muslim, Jannah, 9)

❁

Tevredenheid is de uiteindelijke vrucht van liefde. Een dienaar wiens hart gevuld is met liefde, omarmt alles wat van zijn Heer komt. Zelfs als de minnaar de pijn voelt, is hij er zo blij mee dat hij zelfs naar meer kan verlangen. Dit is het accepteren van een voorbijgaande pijn voor de eindeloze beloningen die het zal brengen. Shaqiq Balkhi zegt in feite:

"Een persoon die de beloning van leed kent, wenst er niet van gered te worden!"

Het is net zoals een zieke de bittere smaak van een medicijn niet erg vindt, als het betekent dat hij zal genezen. Sommige patiënten ondergaan zelfs gewillig zeer riskante operaties.

Zo hoog als het voor een dienaar is om tevreden te zijn met de Heer, zo hoog is het voor de Heer om tevreden te zijn met hem. Het genoegen van Allah (swt) is groter dan de beloningen van het paradijs. Op dit niveau brengt liefde een persoon in een rijk waar hij geen pijn voelt. Terwijl degenen die niet in staat zijn om lief te hebben niet kunnen weten hoe zelfs dit voelt, ervaren geliefden toestanden die veel buitengewoner zijn dan we zojuist hebben uitgelegd.

Ondanks dit alles is er nog een ander aspect:

Men moet nooit bidden voor beproeving alleen maar omdat het gepaard gaat met grote beloningen. Iemand kan misschien niet inschatten hoeveel last hij kan dragen en kan uiteindelijk verpletterd worden onder het gewicht. Als het echter van

de Heer komt, moet men er zeker van zijn dat Allah (swt) een dienaar nooit belast met meer gewicht dan hij kan dragen.

Een man met de naam Can Baba was zo in de ban geraakt van goddelijke liefde dat hij zijn handen ophief en bad:

"Mijn Heer! Ik heb geen ander plezier dan U! Test me zoals U wilt!"

Later onderging hij grote moeilijkheden. Pas toen hij oud en zwak werd, voelde hij diepe spijt. Hij ging naar basisscholen en vroeg aan elk kind dat hij zag:

"Bid tot Allah zodat Hij deze oneerlijke oude man geneest!"

Het is ook onjuist om tevredenheid op te vatten als het accepteren van zonde en corrumperende activiteiten. Het is de grootste onwetendheid om tevreden te zijn met rebellie, zondigen en ontkenning. De goddelijke waarschuwingen hiertegen zijn te talrijk om te tellen. Eén ervan verklaart:

لا لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ اَوْلِيَآءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ

"Laat de gelovigen niet de ontkenners [van de waarheid] tot bondgenoten verkiezen,." (Āl ʿImrān, 3: 28)

Met andere woorden, tevredenheid impliceert niet dat je zwijgt voor slechte mensen of handelingen.

Een blik op het leven van heiligen laat zien dat zij hun immense spirituele volwassenheid te danken hebben aan een heleboel problemen, verdriet en pijn.

Opvallend is ook hoe de grote Bahauddin Naqshiband van zijn meester Emir Kulal de opdracht kreeg om mensen te dienen, zieke en gewonde dieren te behandelen die mensen vermeden, en zeven jaar lang de straten schoon te maken. Hij vervulde al deze taken met grote toewijding. Uiteindelijk brachten zijn problemen en beproevingen hem naar spirituele rangen die het voorstellingsvermogen te boven gingen. Het onderstaande gedicht geeft een indicatie van de bescheidenheid en zelfverloochening die hem daar brachten:

De wereld is tarwe, ik ben hooi
Iedereen is goed, ik ben slecht

In het licht hiervan zegt Rumi (qs):

"Beproeving en lijden zijn de enige manieren om los te komen van slavernij aan zonde."

Maar als zelfs deze niet genoeg zijn om een ontwaken te veroorzaken, zullen de klauwen van hun eigen ego's de liefhebbers van de wereld vernietigen die vreugde

oogsten uit het volgen van hun verlangens. Volgens de heiligen is deze vernietiging het echte lijden.

Voor eeuwige vreugde moet men zich niet laten misleiden door de voorbijgaande verlokkingen en bedrieglijke oproepen van de wereld. De vrouw van de Profeet (vzmh), Hafsa (rah), vertelt iets dat zijn houding tegenover de wereld verklaart:

"We vouwden vroeger een tapijt in tweeën en legden het onder hem als bed. Op een keer hadden we het in vieren gevouwen en die nacht kon hij niet wakker worden om te bidden. Hij vroeg toen wat er onder hem gelegd was, en vroeg ons om de volgende keer het kleed in tweeën te vouwen, zoals gewoonlijk. Hij werd er ongemakkelijk van dat we tijd spendeerden voor zijn comfort." (Tirmidhi, Shamail, p. 154)

❁

De weg naar toenadering tot de Heer loopt via liefde. Geliefden moeten welwillend staan tegenover dingen die van de geliefde komen. Geliefden dragen de geliefde altijd in hun hart en op het puntje van hun tong. Op dezelfde manier houden harten die zich willen overgeven aan de geneugten van het geloof, de herinnering aan de Heer in stand. Staand, zittend of liggend denken ze na over de subtiele wijsheden achter de schepping van de hemelen en de aarde en zeggen ze:

رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هٰذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

"Onze Heer, Jij hebt dit niet tevergeefs geschapen. Geprezen ben Jij, behoed ons daarom voor de bestraffing van het Vuur.." (Āl ʿImrān, 3: 191)

Op zijn beurt zal Allah (swt) tot elke dienaar die Hem behaagt zeggen:

اِرْجِعِيٓ اِلٰى رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَادْخُلِي جَنَّتِي

"Keer tot jouw Heer terug, verheugd en Hem verheugend. En treed binnen, temidden van Mijn dienaren, en treed Mijn Tuin binnen." (Al-Fajr, 89: 28-30)

De Heer beloont hen met eeuwige zegeningen en eert hen met Zijn Schoonheid (Jamal).

Heer! Neem ons op onder de dienaren van U, met oprecht vertrouwen en overgave, die Uw welbehagen hebben verkregen!

Amin…

Profeet Ayyūb

PROFEET YŪNUS

-vrede zij met hem-

De profeet die de duisternis overwon door een uitbundig berouw en gebed

YŪNUS

-vrede zij met hem-

Yūnus (as) heeft een hoofdstuk in de Qur'an dat naar hem genoemd is (Al-Yūnus). Hij was een profeet die naar de inwoners van Nineve werd gezonden,[102] de hoofdstad van het Assyrische Rijk. Men denkt dat hij rond de 8e eeuw voor Christus leefde. Zijn vader was een rechtschapen man met de naam Matta.

Yūnus (as) werd geboren en groeide op in Nineve. Toen hij dertig jaar oud was, maakte de Almachtige hem tot profeet. Ali (kw) zegt:

"Yūnus werd profeet op dertigjarige leeftijd en riep zijn natie nog vele jaren tot de waarheid."

Over zijn profeetschap zegt de Qur'an:

وَاِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

"En Yūnus behoorde zeker tot de boodschappers." (Al-Saffat, 37: 139)

وَاَرْسَلْنَاهُ اِلٰى مِائَةِ اَلْفٍ اَوْ يَزِيدُونَ

"En Wij zonden hem naar honderdduizend of meer mensen.." (Al-Saffat, 37: 147)

اِنَّآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ كَمَآ اَوْحَيْنَآ اِلٰى نُوحٍ وَالنَّبِيّٖنَ مِنْ بَعْدِهٖ
وَاَوْحَيْنَآ اِلٰٓى اِبْرٰهِيمَ وَاِسْمٰعِيلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَالْاَسْبَاطِ وَعِيسٰى
وَاَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهٰرُونَ وَسُلَيْمٰنَ وَاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُورًا

"Wij hebben aan jou geopenbaard, zoals Wij aan Nūḥ en de profeten na hem hebben geopenbaard. En Wij hebben geopenbaard aan Ibrāhīm, Ismāʿīl, Isḥāq, Yaʿqūb en de stammen; en aan ʿĪsā, Ayyūb, Yūnus, Hārūn en Sulaymān, en Wij gaven Dāwūd de *Zabūr*.." (Al-Nisāʾ, 4: 163)

102. De stad Nineveh lag aan de oevers van de rivier de Tigris, vlakbij het huidige Mosul.

Het volk van Nineve

De gemeenschap van Ninevé aanbad beelden en afgoden. Het waren extreme tirannen. Toen Yūnus (as) hen begon op te roepen tot tawhid, accepteerden slechts twee mensen. Een van hen was deskundig en wijs, de ander was vroom en asceet. De anderen zeiden tegen Yūnus (as):

"Terwijl wij al deze waarzeggers, geleerden en kunstenaars onder ons hebben, sta jij in je eentje op en beweer je dat de wegen van onze voorouders verkeerd zijn! Je verwerpt onze goden! Willen jullie onze voeten kluisteren met leringen die niemand gewend is te horen?"

Ze lieten het niet bij deze woorden. Ze begonnen Yūnus (as) te kwellen en te mishandelen. Maar Yūnus (as) verdroeg alles wat zijn volk hem aandeed en bleef hen vol mededogen uitnodigen tot tawhid. Hij herinnerde hen aan de strengheid van Allah's (swt) straf. Ze lachten het weg.

"Als we gestraft worden omwille van één persoon, laat het dan maar komen!" zeiden ze.

Yūnus (as) was diep bedroefd over de koppige ontkenning van zijn volk. Hij kon het niet langer verdragen en zonder de toestemming van de Almachtige af te wachten, vertrok hij.

Onderweg openbaarde Allah (swt):

"Keer terug, Yūnus! Nodig ze nog veertig dagen uit voor de waarheid!"

Na het bevel keerde Yūnus (as) terug naar de stad en herinnerde de mensen aan Allah's (swt) bevelen en bestraffing. Weer luisterden zij niet. Op de 37e dag zei Yūnus (as) tegen hen:

"Wacht in dat geval nog maar drie dagen totdat de bestraffing jullie zal aangrijpen! Als eerste teken daarvan zullen jullie gezichten bleek worden!" Na deze woorden vertrok een ontredderde Yūnus (as) weer zonder op het bevel van de Almachtige te wachten.

Yūnus's (as) vertrek was noch een ontsnapping aan zijn plicht, noch een opstand tegen Degene die hem die plicht had gegeven. Hij wilde zich gewoon distantiëren van een opstandig volk.

Geloof, berouw en amnestie

Eindelijk brak de dag aan waarvoor Yūnus (as) had gewaarschuwd. Alle gezichten in Nineve verbleekten. Op dat moment beseften ze eindelijk wat er gebeurde. Ze riepen uit:

"Dit is het teken van de straf waarover Yūnus (as) had gesproken! En tot op de dag van vandaag hebben we hem nog nooit ergens over horen liegen!" Plotseling werden ze gegrepen door een vreselijke angst voor de goddelijke straf, die nu om de hoek stond.

Toen begon de lucht zwart te worden. Mensen begonnen te schreeuwen, wanhopig op zoek naar een uitweg. Een paar van hen zeiden:

"Als Yūnus hier nog is, vrees dan niet! Maar zo niet, dan zullen we spoedig omkomen!"

Ze hadden diep berouw. Hun harten stroomden over van spijt over wat ze hadden gedaan. Het was slechts een kwestie van tijd voordat de goddelijke straf zou komen. Dus renden ze naar een rechtschapen man om te vragen of er nog een manier was om berouw te tonen. Hij zei:

"Er zijn nog twee dagen tot de straf. Ga naar de top van een hoge heuvel (de heuvel van berouw). Vraag elkaar vergiffenis voor wat jullie van elkaar hebben afgenomen. Breng dan offers voor de Heer van Yūnus en laat iedereen, jong en oud, rijk of arm, van hun vlees eten. Verwijder dan jullie hoofddeksels en smeek:

"De Heer van Yūnus! Wij hebben berouw. Wij geloven U en aanvaarden het profeetschap van Yūnus. Zodra we Yūnus vinden, zullen we Uw bevelen leren en in praktijk brengen!"

De mensen van Ninevé deden dat allemaal in tranen. Op zijn beurt vergaf Allah (swt) hen onder Zijn goddelijke naam Rahman. Het was vrijdag en ook de dag van Ashura. De Qur'an verhaalt:

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ اٰمَنَتْ فَنَفَعَهَآ اِيمَانُهَآ اِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّآ اٰمَنُوا
كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ اِلٰى حِينٍ

"Was er [ooit] maar een stad geweest die had geloofd, behalve die van het volk van Yūnus, opdat haar geloof haar had kunnen baten. Toen zij geloofden namen Wij de bestrafing van schande in dit wereldse leven van hen weg en schonken Wij hun genietingen voor enige tijd.." (Yūnus, 10: 98)

Yūnus (as) is het enige volk dat een voorbestemde goddelijke straf ongedaan maakt door berouw. Dit is een unieke manifestatie van goddelijke genade, en vele verzen van hoofdstuk Al-Yūnus zinspelen op hoe Allah's (swt) barmhartigheid groter is dan Zijn toorn.

Nadat Yūnus (as) uit Nineve is vertrokken

De Qur'an zegt:

وَذَا النُّونِ اِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا

"[Denk aan] *Dhū al-Nūn* [Yūnus] toen hij woedend vertrok...!" (Al-Anbiya, 21: 87)

Dhul-Nun is de bijnaam van Yūnus (as). Het betekent 'van de vis', omdat hij uiteindelijk door een vis werd opgeslokt.

❁

Nadat hij de stad had verlaten, kwam Yūnus (as) aan bij de oevers van de rivier de Tigris, waar hij aan boord ging van een schip. De Qur'an zegt:

اِذْ اَبَقَ اِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ

"Toen hij naar het volgeladen schip rende…" (Al-Saffat, 37: 140)

Kort nadat ze waren afgedreven, kwam het schip midden op de rivier tot stilstand. Ze kregen het niet in beweging. Ze maakten zich zorgen dat het zou zinken en zagen dit als een teken van ongeluk, omdat ze dachten dat er een zondaar aan boord was. Om erachter te komen wie dat was, trokken ze lootjes en de naam van Yūnus (as) kwam tevoorschijn. Yūnus (as) begreep dat dit een goddelijke test was. Volledig berustend in wat er kan gebeuren, zei hij:

"Ja, die zondaar ben ik!"

De passagiers realiseerden zich echter dat Yūnus (as) een rechtvaardig man was. Dus trokken ze nog een paar keer lootjes. Maar elke keer bleef het resultaat onveranderd. Zonder andere optie dachten ze: "Deze man moet echt een misdaad begaan hebben", en gooiden Yūnus (as) overboord. De Qur'an zegt:

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ

"Hij lootte [met de mensen in het schip] en behoorde tot de verliezers [lett.: uitgestotenen].." (Al-Saffat, 37: 141)

فَظَنَّ اَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ

"[Denk aan] *Dhū al-Nūn* [Yūnus] toen hij woedend vertrok en dacht dat Wij geen macht over hem hadden." (Al-Anbiya, 21: 87)

فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ

"Een vis slokte hem op en hij maakte zichzelf vele verwijten." (Al-Saffat, 37: 142)

Yūnus (as) zat nu in de buik van een vis. Het was donker. Hij leefde nog en was volledig bij bewustzijn. De Almachtige had de vis opgedragen Yūnus (as) niet te verwonden en zijn botten niet te beschadigen.

Yūnus (as) berustte en onderwierp zich volledig aan de wil van zijn Heer. De Qur'an verhaalt:

فَنَادٰى فِي الظُّلُمَاتِ اَنْ لَآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

"In de diepe duisternis [riep hij]: "Er is geen god buiten Jou, verheven ben Jij. Ik behoorde inderdaad tot de onrechtplegers." (Al-Anbiya, 21: 87)

Ondertussen hoorde Yūnus (as) wat geluiden. Hij werd nieuwsgierig. Op dat moment liet de Almachtige hem weten dat hij zich in de buik van een vis bevond en dat:

"Dat zijn de geluiden van wezens in het water die de naam van je Heer zingen!"

Ondanks deze moeilijke en belastende situatie, verzuimde Yūnus (as), zoals altijd, niet om Allah (swt) te verheerlijken (tasbih) en Zijn naam te herhalen (dhikr). Toen de engelen zich bewust werden van zijn benarde situatie, baden zij namens hem tot de Heer. En nadat Yūnus (as) de woorden bleef herhalen:

"Er is geen god behalve U! U bent onberispelijk! Ik behoorde inderdaad tot de onrechtplegers!", vergaf de Almachtige de blunder van deze grote profeet:

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذٰلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ

"Wij hebben zijn smeekbede beantwoord en hem uit zijn ellendige situatie gered. Zo redden Wij de gelovigen.." (Al-Anbiya, 21: 88)

Yūnus (as) werd vergeven, alleen dankzij zijn veelvuldige tasbih.

فَلَوْلَآ اَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

"Indien hij niet had behoord tot degenen die Allah prijzen, was hij zeker in de buik [van de vis] gebleven, tot op de Dag van de Wederopstanding.." (Al-Saffat, 37: 143-144)

Yūnus (as) werd gered door het gedenken van de Heer (dhikr), het erkennen van zijn fout en vertrouwen (tawakkul). Dit werden middelen voor grote genade en barmhartigheid.

Het is belangrijk om op te merken dat nadat de Almachtige Ninevé een aankondiging voor vernietiging van 40 dagen had gegeven, Yūnus (as) daar 37 dagen

bleef; en het was slechts gedurende drie dagen dat hij zijn geduld niet kon bewaren. In ruil daarvoor liet de Almachtige hem een beproeving van geduld ondergaan in de buik van een vis.

Uiteindelijk liet de vis, die Yūnus (as) droeg als een kostbaar vertrouwen, hem op de kust vallen. De Almachtige verklaart:

فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيمٌ وَاَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ

"[Dus] wierpen Wij hem eruit, op de [wilde] kust, terwijl hij buiten kennis was. En Wij deden een pompoenplant over hem heen groeien [om hem schaduw te verlenen]." (Al-Saffat, 37: 145-146)

Tegen de tijd dat Yūnus (as) aan land kwam, was hij zwak, ziek en hulpbehoevend geworden. Zijn lichaam was als gelei. Het was ook een zeer warme dag. De Almachtige liet een plant met grote bladeren groeien om hem tegen de brandende zon te beschermen. Er waren geen vliegen of ongedierte onder zijn schaduw. Van deze plant maakte de Almachtige melk voor Yūnus (as).

Nadat Yūnus (as) zich beter voelde, ging hij op weg naar Ninevé. Onderweg zag hij een herder en vroeg hoe het met zijn volk ging. De herder legde alles uit. Hij zei dat het volk berouw had gekregen en dat de Heer hun berouw had aanvaard. Hij zei ook dat ze nu wachtten op de terugkeer van Yūnus (as).

Ondertussen, nadat ze hadden gehoord dat hij was teruggekeerd, haastten de inwoners van Nineve zich naar Yūnus (as). Toen ze aankwamen was Yūnus (as) in gebed. Daarna omhelsden zij hem hartelijk en verontschuldigden zich. Yūnus (as) behandelde hen met mildheid en leerde hen de geboden van de Almachtige. Na die dag onderwierpen de mensen van Ninevé zich aan Allah (swt) en Zijn boodschapper en bleven standvastig op het zalige ware pad. De Qur'an zegt:

فَاٰمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ اِلٰى حِينٍ

"En zij geloofden, dus lieten Wij hen voor een tijdje genieten." (Al-Saffat, 37: 148)

❁

Mensen die een groot doel nastreven moeten kalm, geduldig en vastberaden zijn. Yūnus (as) was de houding van zijn volk beu geworden; en zijn gebroken hart leidde hem de stad uit zonder op de toestemming van de Almachtige te wachten. In zekere zin was hij ongeduldig en gehaast. Ondanks hoe moeilijk de situatie moet zijn geweest, was dit voor hem een blunder.

De Profeet (vzmh) daarentegen bleef geduldig tegenover de tirannie en de kwellingen van de heidenen van Mekka en wachtte rustig af tot het goddelijke bevel voor Hegira kwam. En dat bevel kwam in de vorm van het onderstaande vers, dat ook een gebed is:

وَقُلْ رَبِّ اَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَاَخْرِجْنِي مُخْرَجَ
صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا

"En zeg: "O mijn Heer, maak mijn intrede [in Medina en overal] tot een oprechte intrede en mijn uittrede [uit Mekka en overal] tot een oprechte uittrede. En verleen mij hulpvaardig gezag, van Jou afkomstig."" (Al-Isra, 17: 80)

Omdat Yūnus (as) zijn volk zonder toestemming had verlaten, gebruikte de Almachtige hem als voorbeeld om de Profeet (vzmh) eraan te herinneren dat hij geduldig moest zijn tegenover alle moeilijkheden die zijn plicht met zich meebracht:

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ اِذْ نَادٰى وَهُوَ مَكْظُومٌ لَوْلَآ اَنْ
تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهٖ لَنُبِذَ بِالْعَرَآءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ فَاجْتَبٰيهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

"Wacht daarom geduldig op het oordeel van jouw Heer. Wees niet zoals de man van de vis [de profeet Yūnus], toen hij [Allah] aanriep en zich [ernstig] bezorgd toonde. Indien hem niet een gunst van zijn Heer had bereikt, dan zou hij zeker op een verlaten plaats zijn neergeworpen, in een vernederende toestand. Daarna heeft zijn Heer hem uitverkoren [door aan hem openbaringen neer te zenden] en hem tot één van de rechtvaardigen gemaakt.." (Al-Qalam, 68: 48-50)

Yūnus (as) had tot aan de dag des oordeels in de buik van de vis kunnen blijven. Maar hij werd gered omdat hij behoorde tot hen die God vaak gedenken. Daarom zegt de Qur'an: "...wij haalden hem eruit, zwak en ziek."

Het 49e vers van hoofdstuk Al-Qalam gaat over de situatie van Yūnus (as) nadat hij uit de vis gered was. Het is duidelijk dat als de Almachtige zijn berouw niet had geaccepteerd en hem niet had willen terugsturen naar zijn volk, Yūnus (as) zou zijn achtergelaten op een verlaten plaats, in een lelijke staat. Maar zijn berouw werd geaccepteerd en hij werd gered. Tegen de tijd dat de vis hem naar een verlaten plaats stuurde, ver weg van enige begroeiing of nederzetting, was hij vergeven en verkeerde hij niet langer in een slechte toestand. Zoals vermeld in hoofdstuk al-Saffat was hij misschien lichamelijk zwak, maar door goddelijke genade was hij in een mum van tijd genezen. Hij was uiteindelijk een profeet, gezegend met de vergeving en genade van zijn Heer.

❁

Lessen uit het verhaal van Yūnus (as) zijn onder andere:

1. De noodzaak om strengheid, volharding en geduld te hebben bij het oproepen van mensen tot de waarheid.

2. Het belang van gedenken (dhikr) en berouw.

3. Hoe oprecht berouw altijd geaccepteerd wordt.

4. En hoe het volk van Yūnus (as) het enige volk was waarvan het berouw werd geaccepteerd, ondanks dat zij in de greep van de dood waren.

Toch waren ze niet helemaal in de laatste stadia van vernietiging. Op het moment dat de mensen van Ninevé berouw toonden, was de bestraffing, afgezien van een paar onheilspellende tekenen, nog niet aangebroken. Omdat ze dachten dat Yūnus (as) nog nooit tegen hen had gelogen, realiseerden ze zich dat de bestraffing echt onderweg was en ze toonden onmiddellijk berouw. Dit is niet het geval met andere naties die zijn omgekomen. Bijvoorbeeld, de Farao kwam pas na de vernietiging tot inkeer; en omdat hij uit wanhoop geloofde, werd het niet geaccepteerd.

Met betrekking tot de deugdzaamheid van Yūnus (as) heeft de Profeet (vzmh) het volgende gezegd, waaruit ook zijn nederigheid blijkt:

"Niemand heeft het recht om te zeggen: 'Ik ben beter dan de zoon van Matta, Yūnus.'" (Bukhari, Anbiya, 35; Muslim, Fadail, 166)

Profeet Yūnus

PROFEET

ILYĀS

-vrede zij met hem-

De profeet die een naam en faam van vrede achterliet

ILYĀS

-vrede zij met hem-

Ilyās (as) was een afstammeling van Hārūn (as) en een profeet die naar de Israelieten werd gezonden. De Almachtige zegt:

وَاِنَّ اِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

"Ook Ilyās behoorde zeker tot de boodschappers.." (Al-Saffat, 37: 123)

Na de inname van Jeruzalem vestigde een stam van de Israëlieten zich in het noorden in Baalbek. Zij werden geregeerd door een tirannieke koning. Er wordt verteld dat de stad oorspronkelijk Bek heette, maar dat de koning een afgod met de naam Baäl liet maken en de mensen dwong deze te aanbidden. Later werden de namen Baäl en Bek samengevoegd en werd de stad voortaan Baalbek genoemd. Het was daar dat Ilyās (as) als profeet werd gezonden om de mensen terug te brengen naar de waarheid.

Het afgodsbeeld dat de mensen aanbaden was van goud en stond ongeveer tien meter hoog. Ilyās (as) riep hen op om:

"Verlaat de afgod Baäl! Geloof in en aanbid Allah, de Schepper van alle dingen!"

De Qur'an zegt:

اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اَلَا تَتَّقُونَ اَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ
اَحْسَنَ الْخَالِقِينَ اَللّٰهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِينَ

"Toen hij tegen zijn volk zei: "Vrezen jullie niet? Roepen jullie Baʿl aan en verlaten jullie de Enige [lett.: Beste]Schepper, Allah, jullie Heer en de Heer van jullie voorouders?"?" (Al-Saffat, 37: 124-126)

Niet alleen negeerden de Israëlieten de raadgevingen van Ilyās (as), ze verdreven hem uit de stad. Daarom werden zij geplaagd door vele problemen. Uiteindelijk begrepen ze waarom en vonden Ilyās (as). Zij geloofden in hem en werden daardoor van hun problemen verlost.

Maar zij waren een weerbarstig volk en het duurde niet lang voordat zij opnieuw de weg kwijtraakten en opstandig werden. Hoewel Ilyās (as) hen opnieuw raad gaf, wilden zij niet luisteren. Toen kwam het goddelijke bevel en Ilyās (as)

verliet de stad. Zij kwamen allen om. Er wachtte hun hier een bestraffing en in het Hiernamaals een andere. De Almachtige verklaart:

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ

"Hierop noemden ze Ilyās een leugenaar. Zij worden allen, behalve de oprechte dienaren [van Allah], [naar de Hel] gebracht." (Al-Saffat, 37: 127-128)

Nadat hij Baalbek had verlaten, stopte Ilyās (as) bij een dorp. Hij nodigde de mensen uit voor de waarheid. Zij accepteerden de goddelijke uitnodiging en vroegen Ilyās (as) om te blijven. Ilyās (as) werd ondergebracht in het huis van een oude vrouw. Zij had een zieke zoon. Ilyās (as) offerde een twee-rakah gebed en vroeg de Heer om het kind te genezen. Het kind werd genezen. Later nam Ilyās (as) het kind onder zijn vleugels en leerde hem de Torah. Het kind heette Al-Yasa.

Ilyās (as) overleed later om zich met zijn Heer te herenigen en liet een blijvende erfenis achter. Hij wordt geprezen door de Almachtige:

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ سَلَامٌ عَلَىٰ إِلْ يَاسِينَ إِنَّا كَذَٰلِكَ
نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ

"Voor de latere generaties hebben Wij voor hem [een goede naam] achtergelaten. Vrede zij met Ilyās. Zo belonen Wij degenen die goed doen. Hij behoorde zeker tot Onze gelovige dienaren. " (Al-Saffat, 37: 129-132)

❁

Overgeleverd is dat toen Azrail, de engel des doods, verscheen, Ilyās (as) doodsbang werd. Azrail (as) vroeg:

"Is een profeet van Allah bang voor de dood?"

"Nee", zei Ilyās (as). "Het is omdat ik op het punt sta afscheid te nemen van het leven op aarde", en vervolgde:

"Mijn hele leven heb ik geprobeerd om mijn Heer te dienen, anderen aan te raden om goed te doen en hen af te raden van het kwade. Ik probeerde mijn tijd te besteden aan aanbidding en goede daden, en een leven van goede zeden te leiden. Dit gaf me vrede en zorgde voor een bron van vreugde in mijn hart. Nu ben ik bedroefd dat de dood mij van deze genoegens zal scheiden en mij tot de Dag des Oordeels in een graf zal opsluiten!"

Vrede zij met hem...

Moge de Almachtige ons allen Zijn nabijheid schenken door ons een rechtschapen leven te laten leiden op Zijn pad; en ons naar eeuwige genoegens brengen door ons te beschermen tegen het vallen voor voorbijgaande verlangens!

Amin…

Profeet Ilyās

PROFEET

AL-YASA

-vrede zij met hem-

De Profeet superieur gemaakt aan de werelden

AL-YASA

-vrede zij met hem-

Al-Yasa (as) was een profeet van de Israëlieten. Als kind had hij een ernstige ziekte opgelopen en werd genezen door het gebed van Ilyās (as). Daarna bleef hij aan de zijde van Ilyās (as) en leerde de Torah.

Al-Yasa (as) werkte hard om de weerbarstige Israëlieten op het rechte pad te brengen. Soms gehoorzaamden ze hem, terwijl ze op andere momenten protesteerden. De Qur'an noemt hem twee keer:

وَاذْكُرْ اِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْاَخْيَارِ

"En gedenk Ismāʿīl en al-Yasʿa en Dhū al-Kifl; zij behoren allen tot de besten [de beste uitverkorenen].." (Sad, 38: 48)

Het woord 'gedenken' zinspeelt er ook op dat we moeten nadenken over de enorme inspanning, het geduld en de volharding die deze profeten toonden bij het overbrengen van de religie van Allah (swt).

Het andere vers over Al-Yasa (as) is:

وَاِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ

"En Ismāʿīl, Alyasʿa, Yūnus en Lūṭ; ieder van hen hebben Wij boven de volkeren verheven.." (Al-Anam, 6: 86)

Tijdens Al-Yasa's (as) profeetschap begonnen de stammen van Israël met elkaar te wedijveren om het leiderschap. Ze negeerden Al-Yasa's (as) raadgevingen en raakten in een strijd verwikkeld, met schijnbaar eindeloze periodes van onrust en gevechten. Als gevolg daarvan zette de Almachtige het Assyrische koninkrijk op hen. Door hun eigen toedoen waren de Israëlieten ver verwijderd geraakt van de goddelijke genade. De Assyriërs versloegen hen en veroordeelden hen tot ellende.

In zijn Mi'rat-i Kainat zegt Nisancızade Muhyiddin Mehmed Bey het volgende over Al-Yasa's (as) wonderen:

Het drinkwater in Jericho was zuur geworden. De mensen haastten zich naar Al-Yasa (as) en vroegen om hulp. Hij gooide wat zoutkorrels in het water en zei:

'Wees zoet!' En met de toestemming van Allah (swt) werd het water zoeter dan voorheen.

Er wordt verhaald dat een vrouw, die weduwe was en schulden had, naar Al-Yasa (as) kwam. Ze zei dat ze in nood was.

"Wat heb je thuis?" vroeg Al-Yasa (as).

"Alleen een handvol olie", antwoordde ze.

"Ga naar huis en doe die olie in een vat!"

De vrouw deed precies dat. Al snel waren alle containers in haar huis gevuld met olie. Daarmee betaalde ze al haar schuld en had ze nog genoeg olie over.

Toen zijn dood naderde, riep Al-Yasa (as) Ezechiël (Dhu'l-Kifl) (as) bij zich en zei dat Allah (swt) hem als zijn opvolger had aangewezen.

Vrede zij met hem…

PROFEET

DHŪ AL-KIFL

-vrede zij met hem-

De profeet overspoeld met goddelijke genade

DHŪ AL-KIFL

-vrede zij met hem-

Dhū al-Kifl of Dhu'l-Kifl (as) was een Israëlitische profeet. Hij was ook Elisa's (as) neef van vaderskant.

Er wordt verteld dat zijn eigenlijke naam Bishr was; en dat Dhu'l-Kifl de bijnaam was die hij kreeg omdat hij een 'borg' werd voor het overbrengen van de godsdienstige bevelen aan de Kinderen van Israël na Ilyās (as), evenals het ontvangen van een veelheid aan beloningen voor het doen van de daden die profeten doen. In het Arabisch verwijst het voorvoegsel 'dhu' naar eigendom, terwijl 'kifl' een borg, aandeel of veelvoud kan betekenen. Tegelijkertijd wijst deze bijnaam op het belang van karakter, en de suprematie die rangen van het Hiernamaals hebben boven rijkdom en aandelen in deze wereld.

Het volgende is overgeleverd door Ibn Abbas (ra):

"Allah de Almachtige had een van de profeten van Israël soevereiniteit en koningschap gegeven. Toen zijn dood naderde, werd aan hem geopenbaard:

'Geef Mijn soevereiniteit aan een man die elke nacht tot de ochtend bidt, de dag vastend doorbrengt en die in staat zal zijn tussen mensen te oordelen zonder boos te worden!'

De profeet bracht de Israëlieten op de hoogte van de opdracht die hij had gekregen. Een jongeman stond op en zei:

'Ik kan garant staan voor deze opdracht! Ik kan deze taak op mij nemen!'

De profeet zei: 'Er zijn mensen onder dit volk die ouder zijn dan jij! Het is beter dat je gaat zitten!'

De profeet herhaalde toen het aanbod. Dezelfde jongeman stond op en zei: 'Ik kan garant staan!' Het aanbod werd een derde keer herhaald en opnieuw was de jongeman de enige die het wilde aannemen.

De profeet liet de jongeman toen de leiding over. Deze jongeman was Bishr."

Satan werd jaloers op de jongeman; en nam zijn toevlucht tot listen om hem van zijn plicht te weerhouden. Maar de man blokkeerde de influisteringen van de

duivel en vervulde zijn plicht op de best mogelijke manier. Zijn inspanning was onberispelijk. Vandaar dat hij bekend werd als 'Dhu'l-Kifl'.

De Qur'an erkent Dhū al-Kifl (as) op twee plaatsen:

وَاذْكُرْ اِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْاَخْيَارِ

"En gedenk Ismāʿīl en al-Yasʿa en Dhū al-Kifl; zij behoren allen tot de besten [de beste uitverkorenen]." (Sad, 38: 48)

وَاِسْمٰعِيلَ وَاِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ
وَاَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا اِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ

"En [denk aan] Ismāʿīl en Idrīs en *Dhū al-Kifl*; allen behoorden tot de geduldigen.Wij hebben hen in Onze barmhartigheid opgenomen, want zij behoorden tot de rechtvaardigen." (Al-Anbiya, 21: 85-86)

Dhil-Kifl beoefende de wet van Mūsā (as) en informeerde de mensen over de bevelen van de Torah.

Er is overgeleverd dat hij in de regio van Damascus is overleden.

Vrede zij met hem…

PROFEET LUQMAN

-vrede zij met hem-

De patriarch van spirituele en medische artsen
wiens adviezen legendarisch zijn geworden

LUQMAN DE WIJZE

-vrede zij met hem-

Luqman (as) kan zowel een profeet als een heilige zijn geweest. Hij is de aartsvader van de artsen.

In het hoofdstuk dat naar hem genoemd is, vertelt de Qur'an ons dat Luqman (as) een man van wijsheid was:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَاِنَّمَا
يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

"En inderdaad, Wij schonken wijsheid aan Luqmān: "Wees Allah dankbaar." Hij die dankbaar is, is dankbaar voor zichzelf; en wie ondankbaar is, Allah is Behoefteloos, Geprezen (*Ghanī Ḥamīd*)."" (Luqman, 31: 12)

Shukr, of dankbaarheid, is voor de dienaar om zijn vreugde te uiten aan de Heer voor de zegeningen die hij krijgt, door zowel verbaal als fysiek te danken. Shukr is de erkenning van zegeningen. Daarom worden zowel de islam als zijn geloofsleer (iman) ook shukr genoemd.

❁

Er wordt verteld dat Luqman (as) ofwel Ayyūb's neef of nicht van moederskant was.[103] De meeste islamitische schriftgeleerden suggereren dat hij geen profeet was, maar eerder een man van hoge wijsheid of hikmah. Wijsheid impliceert ook het natuurlijke vermogen tot precisie in zowel woorden als gedrag, wat het resultaat is van het verwerven van geestelijke rijpheid na het verwerven van diepgang in theoretische kennis. De Almachtige verklaart:

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَآءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ اُوْتِيَ خَيْرًا
كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ اِلَّآ اُولُوا الْاَلْبَابِ

103. Zie, Sa'labi, Arais, p. 391.

"Hij geeft wijsheid aan wie Hij wil. Aan wie wijsheid is gegeven, aan hem is overvloedig goedheid gegeven. Niemand denkt daarover na, behalve zij die verstand bezitten.." (Al-Baqarah, 2: 269)

Wijsheid is het begrijpen van de werkelijkheid en het mysterie achter materie. Wat dit mogelijk maakt is een straal van goddelijk licht dat op het hart schijnt.

Om een voorbeeld te geven van de wijsheid van Luqman (as), legt Zamakhshari het volgende voorval uit:

Op een dag vroeg Dāwūd (as) aan Luqman (as) om een schaap te slachten en hem twee van de beste delen ervan te brengen. Dus bracht Luqman (as) de tong en het hart van het schaap. Na een paar dagen vroeg Dāwūd (as) hem deze keer om de slechtste delen van het schaap. Weer bracht Luqman (as) de tong en het hart. Dāwūd (as) vroeg waarom, en Luqman legde uit:

"Als deze twee goed zijn, is er niets beters. En wanneer deze twee slecht zijn, is er niets ergers!" (Zamakhshari, Kashshaf, V, 18)

Een hadith overgeleverd door Abdullah ibn Umar (ra) verklaart:

"Luqman was geen profeet maar een vroom man. De Almachtige beschermde hem tegen zonden. Hij dacht veel na. Zijn geloof was sterk. Hij hield van Allah en Allah hield van hem...en gaf hem wijsheid." (Qurtubi, Tafsir, XIV, 59-60)

Imam Malik legt uit:

"Voor zover mij is verteld, werd Luqman de Wijze eens gevraagd:

'Wat zit er achter de kwaliteit die wij in jou zien?'

Hij antwoordde: 'Eerlijkheid, het vervullen van mijn vertrouwen, het achterwege laten van zaken die mij niet interesseren en het houden van mijn woord." (Muwatta, Kalam, 17)

❁

De Qur'an bevat een aantal wijze woorden van Luqman (as) en de adviezen die hij zijn zoon gaf:

وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ

"En [gedenk] toen Luqmān tegen zijn zoon zei, terwijl hij hem raad gaf: "O mijn lieve zoon, ken geen gelijken toe aan Allah. Afgoderij is inderdaad een geweldig onrecht."" (Luqman, 31: 13)

Het toekennen van deelgenoten aan Allah (swt) is waarlijk een grote zonde die iemand veroordeelt tot het eeuwige hellevuur.

Luqman (as) vervolgt zijn raadgevingen:

يَا بُنَيَّ اِنَّهَآ اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ اَوْ
فِي السَّمٰوَاتِ اَوْ فِي الْاَرْضِ يَاْتِ بِهَا اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ

"O mijn lieve zoon! Al zou het niet meer dan het gewicht van een mosterdzaadje zijn, en al zou het zich in een rots bevinden of in de hemelen of op aarde, Allah maakt het zeker openbaar. Allah is Zachtmoedig, Alwetend (*Laṭīf Khabīr*)." (Luqman, 31: 16)

Een soortgelijk vers in de Qur'an zegt:

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

"En hij, die dan ter grootte van [het gewicht van] een atoom goed heeft gedaan, zal dit zien. En hij, die dan ter grootte van [het gewicht van] een atoom kwaad heeft gedaan, zal dit zien.." (Al-Zilzal, 99: 7-8)

Luqman (as) zegt verder:

يَا بُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ وَاْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ
عَلٰى مَآ اَصَابَكَ اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُورِ

"O mijn lieve zoon, verricht de *salāt* en beveel het goede aan en verbied het kwade en verdraag geduldig, wat je ook overkomt. Dit is een vastgestelde zaak.." (Luqman, 31: 17)

Het vers legt de nadruk op het rituele gebed, het aanmoedigen van wat goed is, het verbieden van wat verkeerd is en geduld.

Het gebed is de Miraj van een gelovige. Het is een van de belangrijkste aspecten in de plicht om een dienaar te zijn. Het gebed kan zelfs in het heetst van de strijd niet worden opgegeven. De Almachtige zegt dat de tekenen van degenen die zich voor hem neerwerpen "...zichtbaar zijn op hun gezichten." (Al-Fath, 48: 29). Elders vertelt Hij ons om "...te knielen en te naderen!" (Al-Alaq, 96: 19)

Aisha (ra) zegt:

"Wanneer de Profeet (vzmh) stond om te bidden, kon je een geluid als een kokende ketel uit zijn borst horen komen. Zodra de adhan klonk, was het alsof hij de mensen om hem heen niet kon herkennen, omdat hij momenten verwijderd was van het betreden van Allah's aanwezigheid." (Abu Dāwūd, Salat, 157; Nasai, Sahw)

Een gelovige is ook verplicht om mensen aan te moedigen om te doen wat goed is en hen te ontmoedigen om te doen wat verkeerd is. In essentie is dit het bedanken van de Heer voor al Zijn zegeningen, bovenal geloof en leiding, door ze onder anderen te verspreiden. Via de Profeet (vzmh) zelf leert de Almachtige ons de juiste methode om deze uitnodiging te doen (*tabligh*):

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا
مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا
عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

"Vanwege uitingen van liefde en barmhartigheid van Allah ben jij [Profeet] zachtmoedig jegens hen [de gelovigen] geweest; indien jij hard van hand en ruw van hart zou zijn geweest, zouden zij zich uit zichzelf zeker uit jouw omgeving hebben verwijderd. Neem het hen daarom niet kwalijk. Vraag voor hen vergiffenis en raadpleeg hen in belangrijke zaken. En wanneer jij vastbesloten bent, vertrouw dan op Allah. Allah heeft degenen lief die vertrouwen in Hem hebben. " (Āl ʿImrān, 3: 159)

Wat betreft de manier van het goede bevelen en het kwade verbieden, Allah (swt) zegt ook:

اُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ

"Nodig uit tot het pad van jouw Heer met wijsheid, met goede raad." (Al-Nahl, 16: 125)

Geduld is een van de thema's die in de Qur'an het meest benadrukt wordt. Geduld is bitter in het leven, maar wordt zoet beloond in het hiernamaals. Elke profeet is door de zeef van geduld gehaald. De Almachtige verklaart:

وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

"Geef het goede nieuws aan de geduldigen!." (Al-Baqarah, 2: 155)

Abdullah ibn Masud (ra) legt uit:

Een man kwam eens naar de Profeet (vzmh) en zei:

"Boodschapper van Allah...ik hou echt van je!"

De Profeet (vzmh) zei tegen hem: "Let op wat je zegt!"

"Maar bij Allah, ik hou van je!" zei de man, terwijl hij deze woorden drie keer herhaalde.

De Profeet (vzmh) zei daarop:

'Als je van me houdt, bereid je dan voor op een wapenrusting tegen armoede. Want armoede stroomt sneller naar een persoon die van mij houdt dan een vloed die zich naar zijn doel spoedt." (Tirmidhi, Zuhd, 36/2350)

In zekere zin zegt de Profeet (vzmh):

"Aangezien je van mij houdt omwille van Allah, wees dan bereid om beproevingen, beproevingen en ontberingen te doorstaan; want liefde vereist dat de persoon de geliefde volgt in elke stap van de weg."

❁

De Qur'an gaat verder met het doorgeven van Luqman's (as) raadgevingen:

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ
مَرَحًا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ

"En wend jouw gelaat niet minachtend van de mensen af en wandel niet trots op aarde rond, want Allah heeft de hoogmoedige en de opschepper niet lief.." (Luqman, 31: 18)

Hoogmoed, arrogantie en eigenliefde zijn eigenschappen die geworteld zijn in de Hel. Grootheid behoort alleen toe aan Allah (swt). Satans arrogantie tegenover Adam (as) en rebellie tegen Allah (swt) zijn de redenen waarom hij uit het paradijs werd verbannen en de opdracht kreeg om mensen op een dwaalspoor te brengen. Opnieuw werd Korach, ondanks zijn kennis van geestelijke wetenschappen, veroordeeld tot de ondergang vanwege zijn jaloezie op Aäron (as).

Luqman (as) zegt ook tegen zijn zoon:

وَاقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ اِنَّ اَنْكَرَ الْاَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ

"En loop met bescheiden tred en temper je stem, want het meest onaangename geluid is het balken van een ezel."" (Luqman, 31: 19)

Dit leert gelovigen om beleefd en elegant te zijn. Onbeschoftheid wordt belichaamd door het geluid van een ezel, dat van hoge naar lage toonhoogte gaat. Het is een lelijke en onaangename stem die onnodig en buitensporig luid wordt. Op deze manier spreken is grof en onbeleefd. Dus, door middel van het vers, roept de Almachtige Zijn dienaren op om beleefd te zijn in hun spraak. Met andere woorden, het is onbeleefd voor iemand om zijn stem onnodig te verheffen. Hij zal uiteindelijk alleen maar klinken als een ezel.

Hasan Basri zegt:

"De heidenen plachten trots te zijn op hun luide stemmen. De Almachtige zei in zekere zin tegen hen: 'Als het hebben van een luide stem enige verdienste had, dan waren ezels superieur aan jullie!'"

Hoewel beleefdheid kleinzielig en onbelangrijk kan lijken in het leven, is er overgeleverd dat het veel gewicht in de schaal zal leggen op de dag van de afrekening. Daarom moeten we ons onthouden van roekeloos spreken en de betekenis en het gevolg afmeten van elk woord dat uit onze mond komt. De Profeet (vzmh) zegt in feite:

"Iemand kan iets zeggen zonder erover na te denken; toch kan het hem in een uithoek van de hel doen belanden die verder weg is dan de afstand tussen oost en west." (Bukhari, Riqaq, 23)

"Een dienaar zegt iets waar Allah blij mee is, ook al denkt hij er niet aan om Allah's welbehagen ermee te verwerven. Toch zal Allah hierdoor tevreden zijn met de dienaar, totdat Hij hem ontmoet op de Dag des Oordeels.

En dan zegt een dienaar iets dat de woede van Allah rechtvaardigt, zonder dat hij eraan denkt. Toch wordt Allah boos op hem totdat Hij hem ontmoet op de Dag des Oordeels." (Tirmidhi, Zuhd, 12; Ibn Majah, Fitan, 12)

Tussen de verzen die de adviezen van Luqman (as) bevatten, staan nog twee andere, die belangrijk zijn om de gelovigen een richting te geven. Overgeleverd is dat deze werden geopenbaard over de moeder van Sad ibn Abi Waqqas (ra).

Sad (ra) was een respectvolle zoon, die zijn moeder gehoorzaamde. Toen hij de Islam accepteerde, protesteerde zijn moeder:

"Wat heb je gedaan, Sad? Weet dat als je deze religie niet verlaat, ik zal eten noch drinken totdat ik verhonger. Dan zul je bekend staan als de man die zijn moeder vermoord heeft!"

Hij antwoordde: "Moeder, alstublieft... doe dat niet! Ik zal deze religie voor geen goud opgeven!"

Zijn moeder at en dronk de volgende twee dagen niet. Toen Sad (ra) haar zwak zag worden, zei hij:

"Mijn liefste moeder! Ik zweer dat als je honderd levens had en ze één voor één zou verliezen, ik nog steeds in mijn geloof zou blijven! Dus, of je eet of niet, is nu helemaal aan jou!"

Daarna ging zijn moeder weer eten en de volgende twee (of de tweede) verzen werden geopenbaard:

وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ اُمُّهُ وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ وَفِصَالُهُ فِي
عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ اِلَيَّ الْمَصِيرُ وَاِنْ جَاهَدَاكَ عَلٰى اَنْ تُشْرِكَ بِي
مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ
اَنَابَ اِلَيَّ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

"En Wij hebben de mens op het hart gedrukt zich jegens zijn ouders deugdzaam te gedragen. Zijn moeder draagt hem, van zwakte op zwakte, en hem zogen neemt twee jaren in beslag. Wees daarom Mij dankbaar en je ouders. Tot Mij is de terugkeer. Indien zij jou dwingen iets aan Mij gelijk te stellen, waarvan jij geen kennis hebt, gehoorzaam hun dan niet. En leef [niettemin] met hen samen op deze wereld, op een behoorlijke manier, en volg het pad van degene die zich tot Mij wendt. Vervolgens keren jullie tot Mij terug en licht Ik jullie in over hetgeen jullie hebben gedaan.." (Luqman, 31: 14:15) (Muslim, Fadailu's-Sahabah, 43-44; Ibn Asir, Usdu'l-Ghabah, v. II, p. 368)

❁

Abu Umamah (ra) vertelt het volgende van de Profeet (vzmh):

"Luqman zei tegen zijn zoon:

'Blijf aan de zijde van de geleerden! Luister naar de woorden van de wijzen! Net zoals Allah de dode grond doet herleven met overvloedige regen, doet Hij dode harten herleven met het licht van wijsheid!' (Haythami, Majmau'z-Zawaid, I, 125)

Luqman (as) heeft ook het volgende geadviseerd:

"Ik heb vele profeten gediend...en ik heb acht van hun uitspraken gekozen als een samenvatting van hun leringen. Als je deze acht dingen in praktijk brengt, zul je gered worden:

Bescherm je hart tijdens het bidden,

...je tong als je met mensen omgaat,

...je hand als je eet,

...en je ogen als je te gast bent.

Van de overige vier, herinner je er constant twee, terwijl je de andere twee vergeet.

Denk te allen tijde aan Allah de Almachtige, evenals aan de dood. Laat ze geen moment uit je gedachten!

Vergeet het goede dat je anderen hebt aangedaan en het slechte dat anderen jou hebben aangedaan!

❁

Hieronder staan enkele andere adviezen van Luqman (as) zoals gerapporteerd in betrouwbare bronnen:

"Zoon! Maak vroomheid (taqwa) je kapitaal voor het hiernamaals! Vroomheid is een handel waar geen geld of bezit mee gemoeid is!"

"Zoon! Woon begrafenissen bij, want zij zullen je herinneren aan de dag des oordeels. Zonden daarentegen zullen je liefde voor de wereld doen toenemen!"

"Zoon! Een leugenaar verliest de glans (nur) van zijn gezicht! Slechte eigenschappen vergroten iemands verdriet!"

"Zoon! Iets uitleggen aan een schemerig persoon is moeilijker dan het verplaatsen van een zware rots!"

"Zoon! Stuur geen onwetend persoon om jou te vertegenwoordigen! Als je geen intelligent en wijs persoon kunt vinden, ga dan zelf!"

"Zoon! De wereld is als een diepe zee. Veel mensen zijn erin verdronken. Laat vroomheid je schip zijn, geloof je last, vertrouwen je kompas en goede daden je proviand! Als je blijft drijven, is dat door de genade van Allah. Als je verdrinkt, komt dat door je eigen zonden!"

"Zoon! Laat de haan je niet te slim af zijn! Hij ontwaakt elke ochtend om de Heer te verheerlijken, terwijl jij in diepe slaap bent!"

"Als de maag gevuld is, valt de bezinning in slaap... en de organen worden tegengehouden om te aanbidden!"

"Zoon! Kies zulke vrienden dat als je eenmaal je eigen weg gaat, je niet de behoefte voelt om kwaad over elkaar te spreken!"

"Bescherm je vrienden! Bezoek je verwanten!"

"Zoon! Drie dingen ken je door drie dingen: Mildheid op het moment van woede, moed in het heetst van de strijd en broederschap in tijd van nood."

"Ga met je vrienden om, behalve in zonde!"

"Zoon! Hoe kunnen mensen niet bang zijn voor de voorbestemde bestraffing, als ze elke dag hun plicht aan de Heer verzaken?"

"Zoon! Neem van de wereld alleen wat je nodig hebt. Laat je niet meeslepen; het zal je eeuwigheid schaden. Onthoud je ook niet helemaal van de wereld, want dan zou je de mensen tot last zijn. Houd je aan het vasten, want dat remt de begeerte.

Maar vast niet zo veel dat het je weerhoudt van het rituele gebed! Want in de ogen van Allah is het gebed beter dan vasten."

"Zoon! Doe goed aan degenen die het kunnen waarderen. Er is niet meer vriendschap tussen goed en kwaad dan tussen een wolf en een schaap. Hij die graag ruzie maakt zal beledigd worden. Hij die plaatsen van zonde bezoekt zal argwaan wekken. Wie in de buurt van het kwaad komt, zal zichzelf niet kunnen redden. En wie zijn tong niet bijt, zal er spijt van krijgen."

"Dien de rechtvaardigen, en sluit geen vriendschap met slechte mensen!"

"Zoon! Wees betrouwbaar, zodat je rijk wordt! Doe niet alsof je God vreest, terwijl je hart bezoedeld is met het vuil van de zonde!"

"Beoefen wat je predikt! Anders zul je zijn als de kaars die wegsmelt, terwijl je licht geeft aan anderen!"

"Zoon! Als je manieren leert als je jong bent, zul je daar de vruchten van plukken als je ouder wordt!"

"Negeer kleine taken niet! Want wat vandaag klein is, wordt morgen groot!"

"Zoon! Neem je hart niet in beslag met verdriet! Onthoud je van hebzucht. Wees tevreden en tevreden met wat Allah heeft gegeven, zodat je dagen mooi worden, je hart vervuld van vreugde en je blij wordt dat je leeft!"

"Zoon! Het leven op aarde is kort, jouw levensduur nog korter. En nog korter is wat ervan overblijft!"

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Luqman zei tegen zijn zoon: 'Allah de Almachtige beschermt wat aan Zijn zorg is toevertrouwd. En ik plaats jou, jouw bezittingen, religie en de uitkomst van jouw daden onder de hoede van Allah!'" (Ibn Hanbal, II, 87)

Overgeleverd is dat op de ringsteen van Luqman (as) de woorden stonden:

"Het is beter te verbergen wat je ziet dan te onthullen wat je vermoedt!"

Vrede zij met hem…

LOF EN DANKBAARHEID

"Zeker, Wij gaven Luqmaan wijsheid, zeggende: 'Wees Allah dankbaar, en wie dankbaar is, is slechts dankbaar omwille van zichzelf. En wie ondankbaar is: voorwaar, Allah is Toereikend, Geprezen." (Luqman, 31: 12)

Lof (hamd) en dankbaarheid (shukr) zijn twee daden die integraal deel uitmaken van het zijn van een dienaar. Dit wordt bevestigd door het feit dat het eerste vers van de Qur'an luidt:

"Alle lof behoort aan Allah, de Heer van alle werelden."

Lofprijzen' is het verheffen en verheerlijken van de oneindige majesteit van de Almachtige en de manifestaties van Zijn kunst en eigenschappen; terwijl 'dankbaarheid' het bedanken en eer bewijzen is voor Zijn ontelbare gaven en zegeningen, door woorden, daden en in het hart. Beide concepten hebben dezelfde betekenis.

Hamd en shukr zijn natuurlijk vereist van de mens, omdat hij de meest eervolle is van de hele schepping en op de top staat van een hiërarchie van het bestaan die loopt van de eenvoudigste tot de meest complexe. Om dezelfde reden is dit een van de diepste kwesties van de Islam.

Een persoon die de waardigheid en adel waarmee hij geschapen is heeft behouden, voelt een behoefte in zijn geweten om te bedanken, al is het maar voor een glas water. In dit geval is het volkomen ondenkbaar dat hij zich afzijdig houdt van zijn Heer, de bron van alle zegeningen en de leverancier van alle dingen. Dit kan alleen verklaard worden met een gebrek aan denken en voelen.

Het feit dat de kosmos zo verfijnd is versierd als een bruidskamer, ver boven de meest fantasierijke geest en smaak, dat de atomen en cellen ontelbare voorbeelden van goddelijke kracht vertonen, dat vruchten en bloemen een myriade aan geuren dragen, en dat dieren, van de zachtmoedigste tot de wildste, ongelooflijk gereguleerd en georganiseerd zijn volgens hun specifieke disposities, zijn alleen maar om ervoor te zorgen dat het wonder van de schepping, de mens, zijn plicht van dienstbaarheid op de juiste manier vervult.

Een ware gelovige is een deugdzaam persoon die redelijk, bewust en gewaar is van de plicht die hij als dienaar heeft.

Voor dienaren die werkelijk dankbaar willen zijn, is het erkennen van zegeningen alleen niet genoeg. Ze moeten ook de Voorziener erkennen en hun verplichtingen aan Hem vervullen. Het herleiden van zegeningen naar hun Oorsprong

inspireert om mensen naar de Heer te trekken en stelt wijsheid en liefde in staat om in hun harten te bloeien.

Zonder twijfel is er geen deeltje in het universum dat Allah (swt) niet met lof (hamd) verheerlijkt (tasbih). Zelfs dieren kennen hun eigen tasbih. De onvrijwillige smeekbeden van andere wezens dan mensen, staan bekend als tashiri tasbih. Deze worden alleen gevoeld en gehoord door mensen met een hart. En aangezien de mens de meest volmaakte soort is aan deze keten van bestaan, zou de manier waarop hij lof en dankbaarheid uit, zijn status moeten weerspiegelen.

Elke zegening waarvoor we de dank verwaarlozen, verandert in een last. Het laat alleen maar schuld achter.

De essentiële plicht van elke dienaar is om de echte Eigenaar van zegeningen te erkennen en te bedanken.

Wat is een zegen?

Opnieuw wordt de maat ervan gegeven door het inspirerende licht van de Qur'an. Het is de Qur'an die ons de ware aard van zegeningen leert. Op zijn beurt is het door te danken dat we de wijsheid begrijpen die ten grondslag ligt aan de kosmos en de aard van de mens. Allah (swt) zegt:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ

"En inderdaad, Wij schonken wijsheid aan Luqmān: "Wees Allah dankbaar." Hij die dankbaar is, is dankbaar voor zichzelf; en wie ondankbaar is, Allah is Behoefteloos, Geprezen (*Ghanī Ḥamīd*)."." (Luqman, 31: 12)

Het vers zinspeelt erop hoe een dankbare dienaar inzicht krijgt in de waarheid die ten grondslag ligt aan het rijk van wijsheid en mysteries; en het is door het handhaven van een dankbare geestestoestand dat men dit niveau bereikt.

De Almachtige manifesteert Zijn wil in het universum op vier manieren:

Genade,

Toorn,

Toorn die verschijnt als genade,

Genade die verschijnt als toorn.

Wanneer het oog naar gebeurtenissen kijkt alsof het naar een spiegel staart die alleen laat zien hoe dingen er aan de oppervlakte uitzien, dan begrijpt het alleen de schijn en wordt het dus vaak misleid. Maar een denkgeest die onder goddelijke openbaring getraind is, is in staat om door het oog van het hart, voorbij het punt dat voor het verstand afgesloten is, als een röntgenstraal in de gebeurtenissen te gluren.

Op dat punt bevrijdt de genade van het begrijpen van wijsheid een persoon van vele pijnen en angsten. De Qur'an zegt in feite:

وَعَسٰى اَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسٰى اَنْ تُحِبُّوا
شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

"Mogelijkerwijs hebben jullie een afkeer van iets, terwijl het goed voor jullie is. En mogelijkerwijs houden jullie van iets, terwijl het slecht voor jullie is. Allah weet en jullie weten niet.." (Al-Baqarah, 2: 216) Dit wijst op zowel genade die verschijnt als toorn als toorn die verschijnt als genade.

Aan de andere kant, wanneer het begrip zich ontwikkelt en het hart rijp genoeg wordt om naar de top van spiritualiteit te klimmen, verandert ook wat onder een 'zegen' wordt verstaan. Het neemt een hogere betekenis aan, die het grote publiek nauwelijks kan doorgronden. Op dat moment is men in staat om een positieve waarschuwing of wijsheid te onderscheiden, zelfs in een manifestatie van toorn. Dit niveau wordt gesymboliseerd in de woorden van Haci Bayram Veli:

Alles wat van U komt is goed
Of het nu een roos is of een stekel

Een gelovige wiens geest deze mengeling heeft aangenomen herkent elke manifestatie als een zegening die oproept om de Heer te loven en te danken. Terwijl het grote publiek genade in een toorn of toorn in een genade pas kan zien wanneer ze terugkijken op de gebeurtenis, kunnen wijzere mensen dit veel eerder zien, vanwege de moeite die ze hebben gedaan om hun ziel te verfijnen. Dus, terwijl de plicht van het grote publiek is om te danken voor een zegening en geduldig te zijn met een toorn, zijn voor de spirituele elite (khawas) de vier manifestaties van de goddelijke wil die hierboven genoemd zijn, één en dezelfde. Hun gedrag ten opzichte van de Heer verandert dus niet. Het prijzen van de Heer tijdens toorn beschermt iemand niet alleen tegen een grotere toorn, het dient ook om deze teniet te doen. Wat de situatie ook is, de Profeet (vzmh) heeft aanbevolen om te zeggen:

«اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى كُلِّ حَالٍ»

"Alle lof komt Allah toe onder alle omstandigheden!" Buiten deze spirituele geestestoestand staan is in feite het lot de oorlog verklaren, om geen andere reden dan onwetendheid.

Maar mensen die weten hoe ze profijt kunnen trekken uit alle situaties door lof en dank te geven, zijn op het verste punt van vreugde dat de Islam belooft. Harten zijn in vrede en sereniteit, alleen in de mate waarin ze in staat zijn om dit punt te bereiken.

Een voorbeeld van genade die als toorn verschijnt, is de beproeving die Yaʿqūb (as) en Yūsuf (as) ondergingen. De Almachtige liet hen door zware rouw, ontbering en scheiding gaan die een maximum aan geduld vereiste, alleen zodat ze het mysterie van 'altijd bij de Heer zijn' konden ontrafelen, de banden met al het andere konden doorsnijden en zo de grote hoogten van spiritualiteit konden bereiken. Het was in feite de pijn van het doorbrengen van lange jaren gescheiden van elkaar dat hen perfectioneerde en geboorte gaf aan een ervaring die de Qur'an 'het mooiste verhaal van allemaal' noemt.

Op dezelfde manier leek voor de metgezellen het Hūdaybiyah-verdrag dat de Profeet (vzmh) sloot met de heidenen op een nederlaag, een 'manifestatie van toorn'. Pas achteraf realiseerden ze zich hoe groot de zegen was die het in feite was. Het verdrag opende de poorten van de verovering; en het aantal mensen dat alleen al in de volgende twee jaar de Islam binnenkwam, was bijna onvergelijkbaar meer dan degenen die in de negen jaar daarvoor moslim waren geworden. Bovendien werd Mekka zonder weerstand ingenomen.

Wat betreft toorn die op genade lijkt, het volk van Aad geeft een levendig voorbeeld. Nadat zij zwarte wolken aan de hemel zagen verschijnen, bespotten zij Hūd (as) en zeiden:

"Jullie spreken over vernietiging...maar kijk, er komt een geweldige regen!" Zij hadden zichzelf voor de gek gehouden. De wolken kwamen met stormen die hen ondersteboven haalden en slechts vernietiging brachten.

Voor hen die verblind worden door de pracht en praal van de wereld en hun hiernamaals verkwanselen door te denken dat ze hier eeuwig zullen leven, is deze vergankelijke wereld niets anders dan een toorn die hen op de dag van de wederopstanding zal inhalen. De Qur'an vertelt expliciet hoe zulke dwazen, die dachten dat de aarde een paradijs was dat hen eindeloos genot bood, aan hun einde kwamen.

Nogmaals, rijkdom kan als genade lijken. Maar als het niet op de weg van Allah (swt) wordt besteed, zal het in het hiernamaals in toorn veranderen en ellende over de eigenaar uitstorten.

Mensen van wijsheid beschrijven prachtig hoe het universum voortdurend schudt tussen manifestaties van genade en toorn.

"Voor de wijze is de wereld een vertoning van schoonheid, terwijl het voor de dwaas is om de eetlust en lust te bevredigen."

❁

Wat mensen bezitten behoort toe aan Allah (swt). De ware eigenaar van alle zegeningen, of ze nu van de natuur of van mensen komen, is hun Schepper. Alert

zijn op dit feit is vereist voor het hebben van een gezond hart. Geschapen wezens zijn slechts middelen die een specifiek doel uitvoeren.

Bij het leveren van deze zegeningen dienen alle middelen als werknemers. De ware Eigenaar en Voorziener van een zegening is de Heer van het universum. Een gelovige zou zich dus meer verschuldigd moeten voelen aan de Afzender dan aan de bezorger, en een leven van dankbaarheid moeten leiden. Toewijding aan de middelen of de mensen die deze zegeningen vervoeren, ten koste van het vergeten van hun echte Voorziener, is onverenigbaar met de waardigheid van het mens-zijn.

Met dat gezegd, moraal en hoffelijkheid vereisen dat we ook de persoon bedanken die als middel heeft gediend. De Profeet (vzmh) zegt:

"Bij het ontvangen van een gunst, als men bidt voor de persoon met de woorden 'Moge Allah je zegeningen schenken!', zou hij zijn schuld van dankbaarheid meer dan terugbetaald hebben." (Tirmidhi, Birr, 87/2035)

Toch zou het belachelijk zijn om alleen het sterfelijke wezen te bedanken, die niet meer is dan een middel of een kassier, en de echte Voorziener te vergeten. Als onderdeel van de wet van Allah (swt) is alles in de kosmos gebonden aan een oorzaak. Toch moet men niet te veel stilstaan bij deze oorzaken om de Schepper van elke oorzaak te vergeten.

En de Almachtige waarschuwt ons zo mooi:

وَاللَّهُ اَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ اُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ
لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

"En Allah bracht jullie voort uit de buiken van jullie moeders, terwijl jullie er niets van wisten. En Hij maakte voor jullie het gehoor, het gezichtsvermogen en het verstand, opdat jullie dankbaar zijn." (Al-Nahl, 16: 78)

Er zijn drie manieren om de Heer te danken:

Verbaal bedanken

Dit is de laagste graad van dankbaarheid. Het bestaat uit het tonen van waardering aan Allah (swt) met woorden als: "Mijn Heer! Een eeuwige dank aan U!"

Terwijl de Qur'an zegt:

وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

"En wat betreft de zegen van jouw Heer, verkondig die" (Al-Duha, 93: 11), Het is jammer dat zieke of dode harten de naam van de Heer nog minder uitspreken dan

dieren. Dit degradeert hen tot een niveau dat de Qur'an beschrijft als 'het laagste van het laagste' (asfali safilin) en 'lager dan beesten' (bal hum adall).

Fysiek bedanken

Dit is het besteden van de zegeningen die de Heer op Zijn pad heeft gegeven, op een manier die Hij heeft voorgeschreven. Dus, danken voor rijkdom is door liefdadigheid, danken voor kennis is door anderen te onderwijzen, en danken voor gezondheid is door elke ledemaat te gebruiken op de weg van de waarheid.

Bedanken met het hart

TZijn is toewijding aan de Schepper door liefde en wijsheid, en tevreden zijn onder alle omstandigheden.

De waarheid is dat het onmogelijk is om Allah (swt) naar behoren te bedanken voor zegeningen. Dit gaat de menselijke macht te boven. Zelfs profeten hebben voortdurend vergiffenis gevraagd vanwege hun onvermogen om de Heer echt te bedanken. De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Ik toon honderd keer per dag berouw..." (Muslim, Dhikr, 42).

Stel je eens voor hoe vaak dit zou moeten zijn voor gewone mensen, alleen vanwege hun onvermogen om de Heer op de juiste manier te danken!

Aan de andere kant is zelfs het vermogen om te loven en te danken een geschenk van de Heer. Het is weer een goddelijke zegen. Als we deze logica doortrekken naar de eeuwigheid, dan wordt het duidelijk dat elke uiting van dankbaarheid een andere rechtvaardigt, waardoor het onmogelijk is om het einde van deze keten te bereiken zodat we onze schuld van dankbaarheid aan de Heer kunnen aflossen. Daarom zijn zelfs profeten hulpeloos om deze plicht in de ware zin te vervullen.

We moeten daarom accepteren dat we niet in staat zijn om de zegeningen van de Heer echt te begrijpen en om voor elk ervan op de juiste manier te danken; en we moeten doorgaan met het danken en prijzen van de Heer, zoveel als we kunnen. De wijsheid: 'Wie zichzelf kent, kent zijn Heer'[104] zinspeelt ook op hoe het kennen van de Heer verloopt via het in het reine komen met je eigen onvermogen tegenover de goddelijke kunst en zegeningen die in de ziel verschijnen.

Zegeningen zijn oneindig, terwijl tongen gebonden en lichamen zwak zijn. Een van de grootste zegeningen is om de Eigenaar van zegeningen niet te vergeten. Dankbaarheid vergroot een zegening, terwijl het gebrek eraan hem verkleint.

Dankbaarheid is een investering in het paradijs, terwijl ondankbaarheid een certificaat voor de hel is. Ondankbaar zijn is dwaas en brengt de persoon alleen maar schade. Bijvoorbeeld, het niet bedanken voor rijkdom door aalmoezen achter

104. Zie, Ajluni, Kashfu'l-Khafa, II, 361.

te houden, verandert de rijkdom van een zegen in een beproeving. Voor de eigenaar wordt het moeilijkheden. Over deze mensen waarschuwt de Almachtige: "Geef hun nieuws over een zware bestraffing!" (Al-Tawbah, 34)

Elders verklaart Hij:

ثُمَّ لَتُسْئَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ

"En dan, op die Dag, zullen jullie zeker worden ondervraagd over de gunsten [waarvan jullie op aarde profijt hebben gehad]." (Al-Takathur, 102: 8)

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَاَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ اِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

""Indien jullie dankbaar zijn, zal Ik [Mijn gunst] voor jullie zeker doen toenemen, maar indien jullie deze ontkennen, dan is Mijn bestraffing is zeer streng."." (Ibrāhīm, 14: 7)

وَمَنْ يَشْكُرْ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

"Hij die dankbaar is, is dankbaar voor zichzelf; en wie ondankbaar is, Allah is Behoefteloos, Geprezen (*Ghanī Ḥamīd*)."." (Luqman, 31:12)

Dankzeggen voor elke zegening is de belangrijkste plicht van de mens om dienstbaar te zijn. Een gelovige met dit bewustzijn kan geen minuut doorbrengen zonder de Heer te loven. De ethiek van dankbaarheid jegens de Schepper vormt de helft van het hele geschenk dat geloof is. De Profeet (vzmh) zegt in feite:

"Het geven van dank is de helft van het geloof." (Suyuti, Al-Jamiu's-Saghir, I, 107)

Een intelligent persoon moet opkijken naar mensen die spirituele kwaliteiten bezitten en ernaar streven om zoals hen te worden. Financieel moet hij kijken naar degenen onder hem en dankbaar zijn voor zijn situatie.

Profeten, heiligen en geleerden hebben van dankbaarheid een integraal onderdeel van hun dagelijkse gebeden gemaakt.

Over Nūḥ (as) zegt de Qur'an:

اِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا

"En hij was inderdaad een dankbare dienaar." (Al-Isra, 17: 3)

Over Ibrāhīm(as):

شَاكِرًا لِاَنْعُمِهِ

"[En hij] was dankbaar voor Zijn gunsten.." (Al-Nahl, 16: 121)

En met betrekking tot Luqman (as):

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ

"Hij die dankbaar is, is dankbaar voor zichzelf; en wie ondankbaar is, Allah is Behoefteloos, Geprezen (*Ghanī Ḥamīd*)." (Luqman, 31: 12)

De Profeet (vzmh) bad 's nachts zoveel dat zijn voeten opzwollen van het staan. Toen Aisha (ra) zei:

"Boodschapper van Allah, je bent de geliefde van de Heer en al vergeven. Moet je je lichaam zoveel pijn laten lijden?"

De Profeet (vzmh) antwoordde:

"Moet ik niet een dankbare dienaar zijn, Aisha?" (Bukhari, Tafsir, 48/2; Muslim, Munafiqin, 81)

❁

Het onderwerp shukr is zo uitgebreid en diep dat het onmogelijk is om het goed uit te leggen. Alleen degenen die het leven en ademen, kunnen de zegeningen en inspiratie ervan voelen.

Het punt is echter dat ieder mens zich zou moeten inspannen om te danken voor de zegeningen die hij krijgt. Zoals dat:

Geleerden zouden dank moeten betuigen door in praktijk te brengen wat ze weten en anderen te onderwijzen ontkend van de kennis die God hen heeft geschonken. Een prachtig voorbeeld is Imam Azam Abu Hanifah. Zijn hele leven lang schonk de stichter van de Hanafi school van jurisprudentie zijn kennis op de best mogelijke manier en bracht geleerden voort zoals Imam Abu Yūsuf, Imam Muhammed en Imam Zufar, wiens uitspraken de Islamitische wereld tot het laatste uur zullen blijven verlichten. Om de eer en waardigheid van de kennis te beschermen en te voorkomen dat hij een uitspraak zou doen die in de grillen van een tirannieke kalief zou passen, gaf hij er zelfs de voorkeur aan om in de gevangenis gegeseld en gemarteld te worden in plaats van de post van opperrechter van Bagdad te accepteren, een van de hoogste posities in die tijd.

De rijken zouden dankbaar moeten zijn door hun rijkdom te schenken waar het nodig is op Gods weg, in overeenstemming met de boodschap van het vers:

وَاَحْسِنْ كَمَآ اَحْسَنَ اللّٰهُ اِلَيْكَ

"En doe het goede [voor anderen], zoals Allah ten opzichte van jou het goede heeft gedaan.." (Al-Qasas, 28: 77) Ze moeten niet trots zijn op wat ze bezitten, wetende dat de ware eigenaar Allah (swt) is. Kortom, ze moeten ernaar streven om te worden wat de Islam beschrijft als 'de dankbare rijken' (aghniya-i shakirin).

Verspilling, wat het tegenovergestelde is van dankbaar zijn, is het voor lief nemen en misbruiken van wat Allah (swt) gegeven heeft. De Qur'an waarschuwt:

وَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهٗ وَالْمِسْكِيْنَ وَابْنَ السَّبِيْلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيْرًا
اِنَّ الْمُبَذِّرِيْنَ كَانُوْٓا اِخْوَانَ الشَّيٰطِيْنِ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِرَبِّهٖ كَفُوْرًا

"…en wees niet verkwistend. De verspillers zijn de broeders van de satans. En de satan is altijd ondankbaar jegens zijn Heer.." (Al-Isra, 17: 26-27)

Wijze mensen beschouwen zelfs eten, drinken, kleding en alles gebruiken terwijl ze de Heer veronachtzamen, als afval.

Mensen met een goede moraal zouden dankbaar moeten zijn door te erkennen dat al hun mooie eigenschappen te danken zijn aan de genade en vrijgevigheid van de Heer. Ze moeten ernaar streven een voorbeeld te zijn voor anderen door hun natuur te behouden en voorzichtig zijn om op niemand neer te kijken.

Reizigers op het soefi-pad (sayr-u suluk) moeten hun hart hechten aan hun spirituele meester (murshid), in acht nemen wat toegestaan is en wat niet, en een algemeen gedrag belichamen in de lijn van het vers dat 'oud' de Profeet (vzmh):

فَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ

"Volhard daarom vastberaden, zoals dat jou is bevolen." (Hūd, 11: 112) Kortom, ze moeten de ethiek van de Qur'an en de Soennah belichamen, ernaar streven om een deel van de kennis van Allah (swt) te oogsten (marifatullah) en alle schepselen dienen. Naarmate ze vorderen op de spirituele rangen, moeten ze ook het pronken en de eigenliefde, die valkuilen van het ego zijn, op afstand houden.

Zowel gezonde als zieke mensen moeten dank betuigen door zich over te geven en tevreden te blijven, wetende dat hun omstandigheden deel uitmaken van een vluchtige beproeving die de Almachtige voor hen op aarde gewild heeft. Een gezond persoon moet zich ervan bewust zijn dat zijn gezondheid alleen gegeven is om gebruikt te worden voor rechtschapen daden op het pad van de Heer, en zijn dagen dienovereenkomstig indelen. Een zieke moet bedenken dat zijn toestand in feite een vermomde zegen kan zijn en een gemoedstoestand hebben die hem onder alle omstandigheden doet zeggen: 'Dank U, Heer'. Hij moet weten dat een blinde in werkelijkheid in een veel betere positie verkeert dan iemand die wel kan zien,

maar zijn ogen niet van de zonde kan afhouden. De waarheid van de zaak zal in het hiernamaals zichtbaar worden.

De armen moeten dank betuigen door zich met geduld te tooien. De 'geduldige arme' en de 'dankbare rijke' zijn van gelijke rang in de ogen van Allah (swt). De dialoog tussen Ibrāhīm Adham en Shaqiq Balkhi biedt een prachtig voorbeeld van dankbaarheid in armoede:

Shaqiq Balkhi vraagt aan Ibrāhīm Adham:

"Wat doe je? Hoe gaat het met u?"

Hij zegt: "Ik bied dank als ik iets vind en blijf geduldig als dat niet zo is!"

"De honden van Khorasan doen hetzelfde", zegt Shaqiq.

"Wat doen jullie dan?" vraagt Ibrāhīm.

"Als we iets vinden, dan bieden we dank en doneren we het. Als dat niet zo is, dan bedanken we en zijn we geduldig."

❁

Alle zegeningen en geschenken zijn van Allah (swt). Ibrāhīm Dasuki zegt:

"Broeder! Heb nooit de valse indruk dat je iets alleen kunt! Maak geen aanspraak op iets alsof je het hebt bereikt door je eigen inspanning!

Weet dat als je vast, het Allah de Almachtige is die jou doet vasten. Bid jij? Sta je in de aanwezigheid van Allah? Nogmaals, Hij is het die je dat laat doen.

Zo zijn alle handelingen. Weet dat alles van Hem komt. Wanneer je iets ziet, wees je er dan volledig van bewust dat Hij het is die ervoor zorgt dat je het ziet. En wanneer je een spirituele drank wordt aangeboden terwijl je dit pad bewandelt, moet je zeggen 'Hij bood me deze drank aan!'".

Ook al lijken ze het resultaat te zijn van de menselijke wil, elke handeling is in werkelijkheid een manifestatie van Allah's (swt) eigenschap 'de Schepper'. Daarom vereist geloof van ons dat we erkennen dat alles van Hem komt. Het is in feite een voorwaarde van het geloof om te geloven dat 'goed en kwaad van Allah komen'. Echter, men moet Allah's (swt) wil (iradah) niet verwarren met Zijn toestemming (rida). Terwijl de wil van de Almachtige aanwezig is in alle dingen die ontstaan, ligt Zijn toestemming alleen bij het goede. De reden waarom de Almachtige een handeling creëert die een mens misschien wenst, maar die Hem niet bevalt, is alleen om dit leven het karakter van een 'beproeving' te geven.

Het doel van een dokter is om de patiënt te genezen. Het is niet de schuld van de dokter als de patiënt het voorgeschreven medicijn niet inneemt. En het doel van een leraar is om de student te onderwijzen. Als de student niet studeert, kan hij niets

doen. Allah (swt) roept de dienaar naar het paradijs, het eeuwige land van vrede. Maar als de dienaar niet de stappen volgt die hem daarheen brengen, wordt hem de toegang ontzegd, zonder dat iemand anders dan hijzelf daar schuld aan heeft. Als de dienaar niet de macht had gekregen om te kiezen tussen goed en kwaad, dan zouden 'straf' en 'beloning' in tegenspraak zijn geweest met de goddelijke rechtvaardigheid. Tot de belangrijkste handelingen die in het gebied van 'keuze' vallen, behoren het prijzen en danken van de Heer. De dienaar moet dus proberen te begrijpen wat deze werkelijk betekenen en zijn hele handelen aanpassen.

Onze Heer! Geef ons een deel van de wijsheid van Luqman (as) door U te danken; en maak van ons dienaren wiens woorden, daden en emoties de gelovigen ten goede komen!

Amin…

Profeet Luqman de Wijze

PROFEET ZAKARIYĀ

-vrede zij met hem-

PROFEET YAḤYĀ

-vrede zij met hem-

en

PROFEET ʿĪSĀ

-vrede zij met hem-

De profeet werd gemarteld door hem doormidden te zagen

ZAKARIYĀ

-vrede zij met hem-

De profeet die net als zijn vader het martelaarschap verwelkomde

YAḤYĀ

-vrede zij met hem-

De profeet die zieken genas en doden opwekte

ʿĪSĀ

-vrede zij met hem-

Deze drie profeten lijken veel op elkaar in hun strijd voor tawhid en de beproevingen die ze ondergingen.

Alle drie deden ze hun uiterste best om de Israëlieten te corrigeren, die sinds de tijd van Mūsā (as) afwijkend en verdorven waren geworden. Maar met uitzondering van een handjevol mensen die hen geloofden, werden zij zo gepijnigd en vervolgd dat hun leven op aarde door beproevingen getekend was. Zo werden Zakariyā (as) en Yaḥyā (as) gemarteld, terwijl ʿĪsā (as) ten hemel werd geheven net toen ook hij op het punt stond hetzelfde lot te ondergaan.

Naast de vergelijkbare beproevingen die deze profeten ondergingen als onderdeel van hun plicht, zijn ze ook aan elkaar verwant, zowel in bloed als in spiritualiteit. Yaḥyā (as) is de zoon van Zakariyā (as) en Elisa. Elisa's zus Anne (Hunna) was getrouwd met Imran; en uit dit huwelijk werd Maria (as) geboren, de moeder van ʿĪsā (as).

Zakariyā (as)

Zakariyā (as) was een Israëlitische profeet en een afstammeling van Sulaymān (as). Hij was een Torah schriftgeleerde in de Bayt Al-Maqdis in Jeruzalem en hield ook toezicht op de offerrituelen. Hij probeerde de religie van Mūsā (as) te versterken. Hij was timmerman van beroep en verdiende de kost met zijn eigen arbeid. Hij werd gemarteld door zijn eigen volk. Hij ligt begraven in Aleppo.

In de tijd van Zakariyā (as) regeerde de Ptolemeïsche dynastie over Damascus en Jeruzalem. Zij respecteerden de Heilige Tempel en waren tolerant tegenover de Israëlieten. De hogere leden van de dynastie brachten het grootste deel van hun tijd door in gebedshuizen. Ze baden dag en nacht in de Bayt Al-Maqdis. In die tijd hadden de Israëlieten geen profeet, dus baden ze tot Allah (as) om hen er een te geven.

Uiteindelijk koos de Almachtige Zakariyā (as) voor deze taak.

Er waren ongeveer 400 bevrijde slaven in de Tempel, toegewijd aan de eredienst. Als één van hen toenadering zocht tot Allah (as) en zijn vrouw werd zwanger, dan zei hij:

"Heer...Als ik een zoon krijg, zal ik hem voor U opdragen aan de Bayt Al-Maqdis!"

Op deze manier werden de mannelijke kinderen gewijd aan de Tempel. Het was een traditie die terugging tot de tijd van Mūsā (as). De Almachtige had aan hem geopenbaard:

"Mūsā...Ik houd van een dienaar die zijn leven, van zijn jeugd tot zijn oude dag, heeft doorgebracht in aanbidding; die in zijn jeugd is weggebleven van de zonde en die Mijn liefde heeft verdiend door zijn hart alleen aan Mij te hechten!"

❁

Zakariyā (as) trouwde met een andere nakomeling van Sulaymān (as), Elisa. Zij was de zus van Maria's moeder Anne, wiens man Imran was.

Uit Zakariyā's (as) huwelijk met Elisa werd Yaḥyā (as) geboren.

Zakariyā (as) leidde een rechtvaardig leven, trouw aan Gods wil; en zoals besproken zal worden, werd hij op brute wijze gemarteld door de Israëlieten.

Yaḥyā (as)

Yaḥyā (as) is de neef van Maria (as) van moederskant. Hij leerde de Torah op zeer jonge leeftijd en werd een profeet toen hij adolescent was.

De Qur'an vertelt hoe de Heer Yaḥyā (as) zegende aan Zakariyā (as):

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً اِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَآءِ

"Precies op dat moment en op die plaats bad Zakariyyā tot zijn Heer en zei: "Mijn Heer, schenk mij van Jouw zijde een rein nageslacht; Jij bent Degene Die de gebeden verhoort."." (Āl ʿImrān, 3: 38)

قَالَ رَبِّ اِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّاْسُ شَيْبًا
وَلَمْ اَكُنْ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا

"Hij zei: "Mijn Heer, mijn beenderen zijn verzwakt en mijn hoofd glinstert [door grijze haren]. En nooit zijn mijn smeekbeden tot Jou onbeantwoord gebleven, mijn Heer.." (Maryam, 19: 4)

وَاِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَآئِي وَكَانَتِ امْرَاَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا

"En ik maak me zorgen om mijn verwanten na mij en mijn vrouw is onvruchtbaar. [Dus], gun mij daarom van Jouw zijde een nakomeling." (Maryam, 19: 5)

يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ اٰلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا

"...die van mij erft en van de familie van Yaʿqūb erft en maak hem Jou welgevallig." " (Maryam, 19: 6)

Zakariyā's (as) oprechte gebed werd aanvaard.

فَنَادَتْهُ الْمَلٰئِكَةُ وَهُوَ قَآئِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ اَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيٰى
مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ

"En de engelen riepen tot hem, terwijl hij in de mihrāb stond te bidden: "Allah maakt jou blij met [het heuglijke nieuws van de geboorte van] Yaḥyā, die een woord van Allah [de waarheid met betrekking tot de komst van ʿĪsā] bevestigt - en hij [Yaḥyā] zal nobel, kuis en een profeet tussen de oprechten zijn." (Āl ʿImrān, 3: 39)

Geleerden van de Qur'an zeggen dat het 'Woord van Allah' dat in het bovenstaande vers genoemd wordt, ʿĪsā (as) is. Dit is ook duidelijk in het 45ste vers van Āl ʿImrān. Een ander vers luidt:

يَا زَكَرِيَّآ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيٰى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا

"O Zakariyyā! Wees ervan op de hoogte dat Wij jou een zoon als goed nieuws brengen, die Yaḥyā heet. Tot op heden hebben Wij niemand naamgenoot van hem gemaakt."" (Maryam, 19: 7)

De uitdrukking '...nooit eerder hebben Wij iemand tot zijn naamgenoot gemaakt' is om Yaḥyā (as) te eren. Hij was de eerste persoon die Yahya (zijn echte naam zoals vermeld in de Qur'an) werd genoemd; en bovendien was dit een naam die door de Heer was gegeven. Het zinspeelt ook op de andere deugden waarmee hij zou worden versierd.

Yahya' betekent levend. Een kind geboren uit een ouder echtpaar is als een levend wezen dat uit de dood is geschapen. De Qur'an zegt:

قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَاَتِي
عَاقِرٌ قَالَ كَذٰلِكَ اللّٰهُ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ

"Hij riep uit: "Heer, hoe kan ik een zoon krijgen, terwijl de ouderdom mij reeds heeft bereikt en mijn vrouw onvruchtbaar is?" Hij [Allah] zei: "Zo is het, Allah doet wat Hij wil."." (Āl ʿImrān, 3: 40)

قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا

"Hij [Allah] zei: "Zo is het. Jouw Heer zegt: Het is gemakkelijk voor Mij, Ik heb jou immers voordien geschapen, toen jij nog niets was."." (Maryam, 19: 9)

Het teken dat Zakariyā's (as) gebed was aanvaard, was dat hij drie dagen wijdde aan het verheerlijken van de Heer en gedurende die tijd met niemand sprak, behalve in signalen:

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِيٓ اٰيَةً قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا
رَمْزًا وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَارِ

"Hij zei: "Heer, stel een teken voor mij vast." Hij [Allah] zei: "Jouw teken is, dat jij drie dagen niet met mensen spreekt, anders dan door middel van gebaren. Denk veelvuldig aan jouw Heer en verheerlijk Hem voortdurend, 's avonds en 's morgens." " (Āl ʿImrān, 3: 41)

Drie dagen lang sprak Zakariyā (as) met niemand. Hij bracht zijn boodschap over door tekens op aarde te tekenen:

فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ مِنَ الْمِحْرَابِ فَاَوْحٰى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا

"Hij kwam uit de *miḥrāb* bij zijn volk en gebaarde aan hen dat ze Allah 's ochtends en 's avonds dienden te verheerlijken.." (Maryam, 19: 11)

De Almachtige verklaart:

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيٰى وَاَصْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ اِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ
فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ

"Wij hebben zijn smeekbede eveneens beantwoord en hem Yaḥyā geschonken. Wij hebben zijn vrouw voor hem geschikt gemaakt [om een kind te krijgen].

Zij [deze profeten] wedijverden met elkaar in het verrichten van goede werken en zij riepen Ons aan in hoop en vrees en zij waren nederig tegenover Ons.." (Al-Anbiya, 21: 90)

Toen Yaḥyā (as) de leeftijd van onderscheidingsvermogen bereikte, beval de Almachtige hem om de Torah te grijpen:

يَا يَحْيٰى خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَاٰتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا

"O Yaḥya, hou [aan] het Boek stevig vast." Wij hebben hem reeds wijsheid geschonken, toen hij nog een kind was,." (Maryam, 19: 12)

وَحَنَانًا مِنْ لَدُنَّا وَزَكٰوةً وَكَانَ تَقِيًّا

"...en zachtmoedigheid van Onze zijde en reinheid. En hij was vroom,." (Maryam, 19: 13)

وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا

"en vriendelijk voor zijn ouders. En hij was niet arrogant, niet ongehoorzaam.." (Maryam, 19: 14)

Yaḥyā (as) werd dus een profeet. Maar totdat ʿĪsā (as) tot profeet werd gemaakt en het evangelie kreeg, volgde hij de wet van Mūsā (as). Dit maakt hem de laatste profeet die de wet van Mūsā (as) volgde. Net als zijn vader werd Yaḥyā (as) ook gemarteld.

Volgens de wet van Mūsā (as) was het verboden voor een man om met de vrouw van zijn broer te trouwen. Als hij dat toch deed, werd hij gestraft met castratie (Leviticus, 18/6-18; 20/19-21). De Torah bestrafte ontuchtplegers met de doodstraf, maar had een andere straf voor degenen die trouwden met mensen van wie ze dat niet mochten. (Deuteronomium, 22/22-27; Leviticus, 20/11, 12, 14,17) 20/19-21) Het was een verwant incident dat leidde tot het martelaarschap van Yaḥyā (as).

Koning Herodes had met de vrouw van zijn broer geslapen. Yaḥyā (as) sprak zich hiertegen uit en zei dat het tegen de goddelijke wet was; als gevolg hiervan werd hij in de gevangenis gegooid. Later gaf Herodes een verjaardagsfeest en de vrouw met wie hij naar bed was geweest was er met haar dochter. De dochter voerde een show op die de koning betoverde, die haar vertelde dat hij bereid was elke wens van haar te vervullen. En onder invloed van haar moeder vroeg ze om het hoofd van Yaḥyā (as). Eerst was Herodes bedroefd over het verzoek. Maar hij herinnerde zich zijn belofte en liet Yaḥyā (as) onthoofden. (Lucas, 3/19-20; Matteüs, 14/1-12)

Volgens één verslag zei Yaḥyā (as), zelfs nadat hij onthoofd was, herhaaldelijk tegen Herodes:

"Die vrouw is u niet toegestaan!"

Hoe onwetend was het dat Herodes tegen Yaḥyā (as) protesteerde en hem doodde, hoewel hij wist dat hij een profeet was en getuige was geweest van veel van zijn wonderen!

Delen van het gezegende lichaam van Yaḥyā (as) liggen nu in veel verschillende steden. Zijn hoofd is begraven in de Umayyad Moskee in Damascus.

De vrouw met wie Herodes (as) trouwde, werd later onder de grond begraven.

Het was rond deze tijd dat ʿĪsā (as) ook ten hemel werd geheven. De Joden van die tijd waren zo brutaal geworden dat ze begonnen waren met het vermoorden van hun eigen profeten. Voor deze en vele andere misdaden had de Almachtige hen vervloekt:

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِاٰيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْاَنْبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ
قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ اِلَّا قَلِيلًا

"[En Wij hebben hen vervloekt] vanwege hun schending van het verdrag, hun verwerping van de tekenen van Allah, het ten onrechte doden van de profeten en omdat ze zeggen: "Onze harten zijn ingepakt [met kennis]." Allah heeft deze vanwege hun ongeloof verzegeld, dus geloven zij slechts weinig.." (Al-Nisāʾ, 4: 155)

Op het moment van zijn martelaarschap was Yaḥyā (as) iets ouder dan dertig jaar. In de Qur'an staat dat hij op drie gevaarlijke dagen de genade van de Heer heeft gekregen:

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا

"Vrede zij met hem op de dag waarop hij is geboren, op de dag dat hij sterft en op de dag waarop hij weer tot leven wordt gewekt." (Maryam, 19: 15)

Baydawi interpreteert dit vers als:

"De pestende duivel zal jou in het leven geen kwaad doen! Je zult veilig zijn voor de kwelling van het graf! En van de angst voor de afrekening en het aangezicht van de hel!"

ʿĪsā (as)

ʿĪsā (as) kwam zes maanden na de geboorte van Yaḥyā (as) naar Jeruzalem. Hij is de laatste profeet die naar de Israëlieten is gezonden.

ʿĪsā (as) is ook de vierde van vijf grote profeten van de hoogste rang, aangeduid als ulu'l-azm. Hij staat ook bekend als Ruhullah, de Geest van Allah (swt). Hoewel het een eretitel is, wijst dit ook op het feit dat, net als Adam (as), de Almachtige hem schiep door hem Zijn geest in te ademen.

ʿĪsā (as) werd op dertigjarige leeftijd profeet, ontving het goddelijke boek Evangelie en werd op drieëndertigjarige leeftijd levend ten hemel geheven.

Als het laatste uur nadert, zal hij naar de aarde terugkeren, trouwen en kinderen krijgen, Mahdi (as) ontmoeten, de Islam over de hele wereld laten heersen en in Medina sterven. Hij zal dan begraven worden naast de kamer in Medina, waar de Profeet (as) begraven ligt.

❁

Maria (as), de moeder van ʿĪsā (as), stamde af van Dāwūd (as). Haar moeder was Anne (Hunna) en haar vader Imran.

Bronnen zeggen dat Anne geen kinderen kon krijgen. Dus legde ze een gelofte af:

"Mijn Heer! Als ik een kind krijg, zal ik hem aan de Tempel opdragen!"

Niet lang daarna werd ze zwanger. De Qur'an verhaalt:

اِذْ قَالَتِ امْرَاَةُ عِمْرٰنَ رَبِّ اِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا
فَتَقَبَّلْ مِنِّي اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

"[Gedenk] toen de vrouw van Imrān [Ḥanna] zei: "O mijn Heer, ik draag aan Jou op wat zich in mijn buik bevindt, opdat het vrij [toegewijd] zal zijn [om Jou te dienen]. Aanvaard het van mij; alleen Jij bent Alhorend, Alwetend (*Samīʿ ʿAlīm*)." (Āl ʿImrān, 3: 35)

Al snel beviel ze van een meisje en noemde haar Maryam.

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّي وَضَعْتُهَآ اُنْثٰى وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ الذَّكَرُ
كَالْاُنْثٰى وَاِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَاِنِّيٓ اُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

"Nadat zij van haar was bevallen, zei zij [Ḥanna]: "Mijn Heer, ik heb een meisje gebaard", en Allah weet het beste wat zij had voortgebracht, "en het mannelijke is niet hetzelfde als het vrouwelijke. Ik heb haar Maryam genoemd en ik draag haar aan Jouw bescherming over, evenals haar nageslacht, tegen de satan, de verworpene."." (Āl ʿImrān, 3: 36)

Tot die tijd was het toegestaan en beloonbaar om mannelijke kinderen aan de Bayt Al-Maqdis te wijden. De toegewijden zouden daar blijven totdat zij de puber-

tijd bereikten. Daarna waren ze vrij om te blijven of te gaan waar ze wilden. Ze konden echter niet vertrekken totdat ze de puberteit hadden bereikt.

Dit gold alleen voor zonen. Maar nadat de Almachtige het offer van Maria had geaccepteerd, mochten ook dochters aan de Tempel worden gewijd.

Anne {Hanna) droeg haar dochter Maria over aan de bewakers van de Tempel. Zij wierpen loten om te zien wie Maria onder zijn hoede zou nemen. De Almachtige verklaart:

ذٰلِكَ مِنْ اَنْبَآءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ اِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ يُلْقُونَ
اَقْلَامَهُمْ اَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ يَخْتَصِمُونَ

"Dat is [een gedeelte] van het nieuws van het verborgene dat Wij aan jou openbaren. Jij bevond je immers niet bij hen, toen zij door het werpen van hun rietpennen [na loting] hebben vastgesteld wie van hen de voogd van Maryam zou worden. Noch was jij bij hen, toen zij met elkaar [daaromtrent] hebben geredetwist.." (Āl ʿImrān, 3: 44)

Het lot viel op de imam van Bayt Al-Maqdis, Annes zwager, Zakariyā (as). Hij zei:

"Ik ben getrouwd met haar tante. Ik zal voor haar zorgen."

Nadat Maria haar periode van borstvoeding had voltooid, werd haar een kamer in de Tempel toegewezen. De Qur'an verwijst naar deze kamer als mihrab. Het woord betekent ook elk middel om oorlog te voeren. Dus in die zin was dit een kamer van geestelijke beproeving.

Alleen Zakariyā (as) ging de kamer binnen om Maria (as) te controleren. Dit ging door tot ze twaalf jaar oud was. Zakariyā (as) ging de kamer binnen met zijn eigen sleutel en sloot hem af op weg naar buiten. Hij kwam één keer binnen en gaf haar eten voor een hele dag. Maar bij binnenkomst zag hij verschillende soorten fruit in de kamer. Dit liet hem schrikken. Op zijn vraag waar het fruit vandaan kwam, antwoordde Maria (as): 'van Allah (swt)'. Dit zouden zomerfruit in de winter en winterfruit in de zomer zijn. De Almachtige verklaart:

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَاَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا
دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ اَنَّى لَكِ
هٰذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

"Daarop accepteerde haar Heer haar [Maryam] met welbehagen en deed Hij haar goed [opgroeien en] opbloeien en vertrouwde Hij [de zorg voor] haar aan

Zakariyyā toe. Telkens wanneer Zakariyyā bij haar in de gebedsruimte (*mihrāb*) binnentrad, vond hij bij haar levensonderhoud. Hij zei: "O Maryam, vanwaar komt dit tot jou?" Zij zei: "Het is afkomstig van Allah." Allah voorziet aan wie Hij wenst, zonder verrekening. " (Āl ʿImrān, 3: 37)

De grootste zegeningen van de Heer over Maria (as) waren:

Tot dan toe werden alleen mannelijke kinderen aan de Tempel gewijd. Maar door de gebeden van haar moeder werd Maria (as) de eerste vrouw die werd toegelaten.

De Almachtige plaatste haar onder de hoede van Zakariyā (as).

Hij voedde haar met het voedsel van het paradijs.

Hij liet haar Jibril (as) ontmoeten, die Hij alleen naar profeten stuurt.

Haar zoon ʿĪsā (as) sprak in de wieg en reageerde op de laster tegen haar.

De Profeet (vzmh) zegt:

"Imrans dochter Maryam was de beste vrouw van die tijd. En Khadijah is de beste vrouw van deze natie van gelovigen." (Muslim, Fadailu's-Sahabah, 69)

❁

Maria (as) aanbad dag en nacht. Ze werd beroemd onder de Israëlieten om haar vroomheid. Ze verrichtte buitengewone prestaties (karamah). De Qur'an heeft haar geprezen als trouw (siddiqah).

Allah (swt) zegt:

وَاِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يَا مَرْيَمُ اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰيكِ
وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفٰيكِ عَلٰى نِسَآءِ الْعَالَمِينَ

"Toen zeiden de engelen: "O Maryam, Allah heeft jou uitverkoren en jou gereinigd en jou verkozen boven de vrouwen van alle volkeren.." (Āl ʿImrān, 3: 42)

يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ

"O Maryam, blijf jouw Heer nederig aanbidden en buig en kniel neer met degenen die [voor Hem] buigen."." (Āl ʿImrān, 3: 43)

Na deze bevelen werd Maria (as) zo vroom dat ze in gebed bleef staan tot haar voeten opgezwollen waren.

De Schepper uit het niets kan ook een kind zonder vader voortbrengen

Toen ze vijftien was verloofde Maria (as) zich met een timmerman met de naam Yūsuf (Yūsuf Najjar). Maar voordat ze trouwde, inspireerde de Almachtige haar dat ze een zoon zonder vader zou baren:

اِذْ قَالَتِ الْمَلٰئِكَةُ يَا مَرْيَمُ اِنَّ اللّٰهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اِسْمُهُ الْمَسِيحُ
عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ

"Toen zeiden de engelen: "O Maryam, Allah zendt jou het heuglijke nieuws van een woord van Hem; zijn naam is *al-Masīḥ* [de Messias]: ʿĪsā, zoon van Maryam. Hij staat in hoog aanzien, zowel in de wereld als in het Hiernamaals en hij behoort tot hen, die dicht in de nabijheid [van Allah] vertoeven. " (Āl ʿImrān, 3: 45)

De engelen zeiden weer tegen Maria (as):

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ

"Hij zal tot de mensen spreken, zowel wanneer hij nog in de wieg ligt als op volwassen leeftijd, en hij behoort tot de oprechten." (Āl ʿImrān, 3: 46)

Daarop:

قَالَتْ رَبِّ اَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذٰلِكِ اللّٰهُ
يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ اِذَا قَضٰى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

"Zij [Maryam] vroeg: "Heer, hoe kan ik een zoon krijgen, terwijl geen man mij ooit heeft aangeraakt?" Hij zei: "Zo is het! Allah schept wat Hij wil. Wanneer Hij iets beslist, zegt Hij daartoe alleen 'Wees' en het is." (Āl ʿImrān, 3: 47)

De engelen zeiden verder:

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰيةَ وَالْاِنْجِيلَ

"En Hij onderwijst hem het Boek en de wijsheid en de *Tawrāt* en *de Injīl*." (Āl ʿImrān, 3: 48)

In de bovenstaande verzen verwijst de term 'engelen' naar Jibril (as). De Qur'an verwijst naar hem in het meervoud om hem te eren.

❁

De Almachtige zegt:

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ اِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا

“Vermeld ook Maryam in het Boek, toen zij afstand nam van haar familie, en zich terugtrok in een plaats in het oosten,.” (Maryam, 19: 16)

De ‘oostelijke plaats’ is volgens geleerden van de Qur’an ofwel de oostelijke vleugel van Bayt Al-Maqdis of het oostelijke deel van het huis van Maria (as). Er wordt gezegd dat dit de reden is dat christenen zich naar het oosten wenden als ze bidden.

Al snel stuurde de Almachtige Jibril (as) naar beneden. De Qur’an zegt:

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا

“en zich, zichzelf beschermend, van hen afzonderde. En vervolgens hebben Wij Onze geest [de engel Jibrīl] naar haar gezonden en is hij als een volmaakt [geschapen] mens aan haar verschenen..” (Maryam, 19: 17)

Hier is de ‘Geest’ Jibril (as). Hij werd gezonden als een goed geproportioneerde jongeman zodat Maria (as) niet bang zou zijn. Als Jibril (as) in zijn oorspronkelijke gedaante was verschenen, zou ze er niet tegen bestand zijn geweest.

Maar toen Maria (as) plotseling een jonge man zag verschijnen, voelde ze zich nerveus omdat ze kuis en onschuldig was. Ze was bezorgd, niet wetende dat de man in feite Jibril (as) was. Dus:

قَالَتْ اِنِّيٓ اَعُوذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا

“Zij zei: “Ik neem mijn toevlucht tot de Barmhartige (*al-Raḥmān*) tegen jou. Laat mij met rust, indien jij Godvrezend bent.”.” (Maryam, 19: 18)

قَالَ اِنَّمَآ اَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِاَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا

“Hij zei: “Ik ben slechts een gezant van jouw Heer, opdat ik jou een zuivere jongen schenk.”.” (Maryam, 19: 19)

قَالَتْ اَنّٰى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ وَلَمْ اَكُ بَغِيًّا

“Ze zei: “Hoe kan ik een zoon krijgen, terwijl geen mens mij heeft aangeraakt en ik ook geen onzedelijke vrouw ben?” (Maryam, 19: 20)

قَالَ كَذٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهٗٓ اٰيَةً لِلنَّاسِ
وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَقْضِيًّا

"Hij [Jibrīl] zei: "Zo is het. Jouw Heer zegt: 'Het is heel gemakkelijk voor Mij. Wij maken van hem een teken voor de mensen, als een [vorm van] barmhartigheid van Ons. Het is een vastgestelde zaak.' " (Maryam, 19: 21)

❁

Dan, door de wil van Allah (swt):

فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهٖ مَكَانًا قَصِيًّا

"Zij geraakte zwanger en trok zich met hem [het kind in de baarmoeder] op een afgelegen plaats terug.." (Maryam, 19: 22)

Toen haar weeën toenamen en de tijd om te baren naderde, trok Maria (as) zich terug onder een uitgedroogde palmboom. De Qur'an legt uit:

فَاَجَآءَ هَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَا لَيْتَنِي
مِتُّ قَبْلَ هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَنْسِيًّا

"De geboorteweeën dwongen haar naar de stam van een dadelpalm te gaan. Zij zei: "Was ik hiervoor maar gestorven en volledig in vergetelheid geraakt."" (Maryam, 19: 23)

Uiteindelijk werd ʿĪsā (as) naast een droge boomstam geboren. De Almachtige had hem zonder vader geschapen.

Door Zijn glorie schiep Allah (swt) Adam (as) uit de aarde zonder moeder of vader, Eva uit Adam (as) zonder moeder en ʿĪsā (as) uit Maria zonder vader,

Er is een overeenkomst in de manier waarop Adam (as) en ʿĪsā (as) werden geboren, in die zin dat ze beiden werden geschapen door het bevel 'Kun' of 'Wees'. De Almachtige onderstreept dit in de Qur'an:

اِنَّ مَثَلَ عِيسٰى عِنْدَ اللّٰهِ كَمَثَلِ اٰدَمَ خَلَقَهٗ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ

"De gelijkenis van [de schepping van] ʿĪsā is bij Allah dezelfde als de gelijkenis van Adam. Hij [Allah] schiep hem uit aarde en zei: "Wees" en hij was.." (Āl ʿImrān, 3: 59)

Dit wijst niet alleen op de oneindigheid van de macht van de Almachtige, het bewijst ook Maria's onschuld (as) tegenover de verachtelijke laster van de opgeschrikte Joden.

❁

Bronnen vermelden de exacte geboortedatum van ʿĪsā (as) niet; de huidige Bijbels doen dat ook niet. Hoewel één Bijbelse passage suggereert dat ʿĪsā (as) werd geboren ten tijde van een Joodse koning (Matteüs, 2/1), zeggen Romeinse bronnen dat de koning vóór Christus was gestorven. Alle stukjes informatie spreken elkaar duidelijk tegen, wat betekent dat Kerstmis niets anders kan zijn dan een verzonnen mythe.

Om dezelfde reden vieren katholieken Kerstmis op 24-25 december, terwijl de Armeense kerk het op 6 januari viert. Sommige protestanten vieren Kerstmis niet eens, omdat de exacte datum niet in religieuze bronnen wordt vermeld.

❁

Toen ʿĪsā (as) eenmaal geboren was:

فَنَادٰيهَا مِنْ تَحْتِهَآ اَلَّا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا

"Toen riep hij [Jibrīl] haar van onder [de boom] toe: "Wees niet bedroefd. Jouw Heer heeft voorzien in een beekje onder jou;." (Maryam, 19: 24)

Dit wordt ook geïnterpreteerd als:

"Maak je geen zorgen! Jouw Heer heeft de baby onder jou geschapen als een eervolle leider!"

De stem zei verder:

وَهُزِّيٓ اِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا

"En schud de stam van de dadelpalm naar jezelf toe, deze zal verse, rijpe dadels op je laten neervallen. " (Maryam, 19: 25)

Ook al was het winter, toen Maria (as) de boom naar haar toe schudde, begon hij plotseling te bloeien met verse dadels. Ze hielp zichzelf aan de dadels en dronk uit de bron voor haar. Dat de boom verse dadels gaf, was alleen maar om Maria (as) te troosten. Er was haar verteld:

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّى عَيْنًا فَاِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ اَحَدًا فَقُولِيٓ اِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمٰنِ صَوْمًا فَلَنْ اُكَلِّمَ الْيَوْمَ اِنْسِيًّا

"Eet en drink. Wees blij [lett.: verfris je ogen]. Indien je iemand ziet, zeg dan: 'Ik heb voor de Barmhartige (*al-Raḥmān*) de gelofte gedaan om te vasten. Ik zal vandaag tot geen mens spreken.' ""." (Maryam, 19: 26)

Er wordt verteld dat de Israëlieten uit die tijd naast het gebruikelijke vasten ook vastten door met niemand te praten. Soms namen ze beide vormen van vasten tegelijkertijd in acht.

De geboorte van ʿĪsā (as) leidde tot een reeks geruchten en laster. De Qur'an legt uit wat er gebeurde:

فَاَتَتْ بِهٖ قَوْمَهَا تَحْمِلُهٗ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا

"En zij kwam met hem [het kind], terwijl ze het met zich meedroeg, bij haar volk. Zij [de mensen van het volk] zeiden: "O Maryam, jij hebt iets verbazingwekkends meegenomen " (Maryam, 19: 27)

يَآ اُخْتَ هٰرُونَ مَا كَانَ اَبُوكِ امْرَاَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ اُمُّكِ بَغِيًّا

"O zuster van Hārūn, jouw vader was geen slechte man, noch was jouw moeder een onzedelijke vrouw." (Maryam, 19: 28)

De Hārūn die in het vers wordt genoemd is niet de broer van Mūsā (as). Volgens een sterkere mening onder vele anderen, was deze Hārūn de broer van Maria (as). Net als zijn ouders was hij een eerlijk en rechtvaardig man. De Israëlieten zeiden dus dat ze nooit hadden verwacht dat de zus van zo'n deugdzaam iemand overspel zou plegen (!).

De Israëlieten bleven Maria (as) beschimpen en beledigen. Maar, zoals haar bevolen was, luisterde ze geduldig zonder een woord te zeggen. Toen begonnen ze haar meer te beledigen. Toen kwam de goddelijke hulp.

De Qur'an legt uit:

فَاَشَارَتْ اِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا

"Toen wees zij naar hem. Zij zeiden: "Hoe kunnen wij tegen een kind in de wieg spreken?" (Maryam, 19: 29)

Allah (swt) gaf zijn toekomstige profeet het vermogen om te praten en hij begon te spreken vanaf de wieg:

قَالَ اِنِّي عَبْدُ اللّٰهِ اٰتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا

"Hij [ʿĪsā] zei: "Ik ben de dienaar van Allah. Hij heeft mij het Boek gegeven en mij tot een profeet gemaakt." (Maryam, 19: 30)

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا اَيْنَ مَا كُنْتُ وَاَوْصَانِي بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ مَا دُمْتُ حَيًّا

“Hij heeft mij gezegend, waar ik me ook bevind. En heeft mij de ṣ*alāt* en de *zakāt* opgelegd, zolang ik leef..” (Maryam, 19: 31)

وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا

“En [ook om] vriendelijk tegen mijn moeder [te zijn]. Hij heeft mij niet arrogant en niet onderdrukkend gemaakt..” (Maryam, 19: 32)

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ اَمُوتُ وَيَوْمَ اُبْعَثُ حَيًّا

“En vrede zij met mij op de dag waarop ik ben geboren, op de dag dat ik sterf en op de dag dat ik weer tot leven word gewekt.”” (Maryam, 19: 33)

De mensen in de buurt waren verbaasd om een baby te horen praten. Maria (as) werd van alle blaam gezuiverd.

Als daarna een twijfelaar aan Maria (as) vroeg waar ze de baby vandaan had, wees ze gewoon naar de baby en zei: “Laat hem spreken!” En ʿĪsā (as) zou zeggen:

“Mijn moeder is een kuise en eerbare vrouw. Jullie onwetende mensen! Neem het mijn moeder niet kwalijk, zij is een pijler van integriteit! Weet dat de Heer mij in deze wereld heeft gebracht zonder vader. Dit is een wonder van Allah (swt)!”

De mensen zouden dan commentaar geven:

“Dit is een duidelijk wonder van God. Hoe kan een pasgeborene anders spreken? Dit moet van God zijn... een gebeurtenis die Zijn glorie laat zien.”

Sommige mensen behielden echter hun boosaardigheid. De Qur’an zegt:

ذٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ

“Dat is ʿĪsā, de zoon van Maryam, het woord van waarheid, waaromtrent ze in twijfel verkeren..” (Maryam, 19: 34)

De reden waarom het vers naar ʿĪsā (as) verwijst als het ‘echte woord’, is omdat hij in het leven werd geroepen door het woord ‘Zijn’. De Qur’an legt dit elders verder uit:

وَالَّتِي اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَآ اٰيَةً لِلْعَالَمِينَ

“En [denk aan] degene die haar kuisheid beschermde [Maryam]. Wij bliezen haar iets van Onze *rūḥ* in en Wij maakten haar en haar zoon tot een teken voor alle volkeren..” (Al-Anbiya, 21: 91)

وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرٰنَ الَّتِيْٓ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهِ مِنْ رُّوْحِنَا
وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهٖ وَكَانَتْ مِنَ الْقٰنِتِيْنَ

"En [de gelijkenis van] Maryam, de dochter van ʿImrān, die haar kuisheid goed had bewaard. En Wij bliezen [in haar baarmoeder] iets van Onze *rūḥ* en zij bevestigde de Woorden van haar Heer en in Zijn Geschriften en zij behoorde tot de gehoorzamenden.." (Al-Tahrim, 66: 12)

❁

ʿĪsā (as) die vanuit de wieg sprak maakte een einde aan de laster, maar niet voor lang. Een onwetende menigte begon weer te zeggen: "Hoe kan een baby geen vader hebben!"

Toen merkten ze op: "Zakariyā moet dit gedaan hebben! Wie anders dan hij!"

Kort daarna betrapten ze Zakariyā (as) alleen in de Tempel en riepen: "Je hebt met Maria geslapen!" voordat ze op hem afstormden. Zakariyā (as) ontsnapte en verstopte zich in een holle boom. Satan verscheen in de gedaante van een man en wees de menigte op de boom, zeggende:

"Zaag die boom doormidden! Jullie hebben niets te verliezen! Zakariyā heeft zich erin verstopt!"

De verachtelijke menigte begon onmiddellijk de boom om te hakken. Toen de zaag zijn hoofd begon te splijten, stond Zakariyā (as) op het punt om te zuchten van de pijn, maar hoorde een stem zeggen:

"Zakariyā! Klaag niet!"

En dat deed hij niet. Zakariyā (as) was geduldig en standvastig toen hij doormidden werd gezaagd en gemarteld. Zo bereikte hij majestueuze rangen.

Overigens, Maria's (as) voormalige verloofde Yūsuf werd ook met dezelfde laster geconfronteerd.

❁

Om ervoor te zorgen dat de ellendige menigte die Zakariyā (as) martelde Maria en ʿĪsā (as) geen kwaad zou doen, nam de Almachtige hen onder Zijn bescherming:

وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَاُمَّهٗٓ اٰيَةً وَّاٰوَيْنٰهُمَآ اِلٰى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَّمَعِيْنٍ

"Wij maakten de zoon van Maryam en zijn moeder tot een teken en gaven hun onderdak op een hooggelegen plaats, met weiden en bronnen.." (Al-Muminun, 23: 50)

Er wordt gezegd dat het genoemde 'hoogland' in Egypte ligt. Maria (as) en ʿĪsā (as) verbleven daar twaalf jaar, waarin een aantal bijzondere voorvallen plaatsvonden:

Een tijd lang verbleven ze op een plek, waar de landeigenaar ooit een beetje geld verloor. Het was een huis waar arme en kansarme mensen woonden. De landeigenaar kon er niet achter komen wie het geld had gestolen. Dit maakte iedereen verdacht, ook Maria (as) zelf, die diep bedroefd raakte door het hele voorval. Onder de logés waren twee mannen, de ene blind en de andere kreupel. Toen ʿĪsā (as) zag dat haar moeder van streek was, keek hij hen aan en zei tegen hen:

"Haal het geld uit zijn verstopplek!"

Ook al hadden ze tegen niemand een woord gezegd over hun diefstal, ʿĪsā (as) wist het op wonderbaarlijke wijze; en ze hadden geen andere keuze dan het terug te geven. Na het incident groeide de reputatie van ʿĪsā (as).

ʿĪsā (as) als Profeet

Na een verblijf van twaalf jaar in Egypte keerde ʿĪsā (as) terug naar Jeruzalem en vestigde zich in de stad Nazareth. Daarom werden christenen ook Nasrani genoemd, letterlijk: zij van Nazareth.

ʿĪsā (as) was dertig toen hij profeet werd. Hij begon meteen de mensen op te roepen om te geloven dat God één is.

De Almachtige verklaart:

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا وَاِبْرٰهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ
وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ

"En Wij hebben Nūḥ en Ibrāhīm gezonden en Wij hebben onder hun nakomelingen het profeetschap en het Boek ingesteld. En onder hen zijn er die zijn geleid, en velen van hen zijn overtreders. " (Al-Hadid, 57: 26)

Het is duidelijk dat de vier goddelijke boeken die in de Qur'an worden genoemd, werden geopenbaard aan de nakomelingen van Nūḥ (as) en Ibrāhīm(as).

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلٰى اٰثَارِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاٰتَيْنَاهُ الْاِنْجِيلَ
وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَاْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا
عَلَيْهِمْ اِلَّا ابْتِغَآءَ رِضْوَانِ اللّٰهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَاٰتَيْنَا الَّذِينَ
اٰمَنُوا مِنْهُمْ اَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ

"Vervolgens hebben Wij Onze boodschappers hun voetsporen doen volgen. En Wij hebben ʿĪsā, de zoon van Maryam, doen volgen en hem de *Injīl* gegeven. En Wij hebben in de harten van degenen die hem hebben gevolgd mededogen en barmhartigheid aangebracht. En het celibaatschap hebben zij zichzelf opgelegd. Wij hebben hun dat niet voorgeschreven. Slechts [hebben zij zo gehandeld] om het welbehagen van Allah te zoeken, maar ze hebben dat niet nageleefd zoals het dient te worden nageleefd. En zodoende hebben Wij aan diegenen van hen die geloofden hun beloning verleend. En velen van hen zijn overtreders.." (Al-Hadid, 57: 27)

Monnikendom is een concept en levenswijze die christenen pas veel later introduceerden. Rapporten suggereren dat na ʿĪsā (as) de heidenen probeerden de gelovigen uit te roeien en hen in drie opeenvolgende oorlogen zwaar versloegen. Uit angst dat er niemand meer zou zijn om de boodschap over te brengen, besloten de gelovigen die overleefden om niet langer te vechten en zich in plaats daarvan aan aanbidding te wijden. Ze keerden zich dus af van de beproevingen van die tijd en toonden oprechtheid in hun religie door zich te onthouden van wereldse geneugten, waaronder overmatig eten en drinken en het huwelijk. Ze zochten hun toevlucht in bergen en grotten, waar ze hun tijd doorbrachten met het verrichten van daden van aanbidding. De meesten van hen die overbleven verlieten echter de religie van ʿĪsā (as) en onderschreven het geloof van koningen. Zij waren het die de doctrine van de drie-eenheid bedachten en later, samen met andere afwijkingen, de oproep van Profeet Mohammed (vzmh) verwierpen.

❁

ʿĪsā (as) bleef de oproep doen. Toch bleven de meeste mensen steken in een hardnekkige ontkenning.

Hij liet vele wonderen zien. Hij vertelde de mensen dat hij weliswaar de Torah bevestigde die aan Mūsā (as) was geopenbaard, maar dat de Almachtige sommige bepalingen ervan had veranderd:

وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَلِاُحِلَّ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي
حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِاٰيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُونِ

"En [ik kom tot jullie] bevestigend hetgeen vóór mij was, de *Tawrāt*, en om jullie een aantal zaken toe te staan die jullie [voorheen] waren verboden. En ik ben tot jullie gekomen met een teken van jullie Heer. Voldoe daarom aan jullie verantwoordelijkheden jegens Allah en gehoorzaam mij. (Āl ʿImrān, 3: 50)

اِنَّ اللّٰهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

"Allah is zowel mijn Heer als jullie Heer; dien Hem daarom, dit is een recht pad."" (Āl ʿImrān, 3: 51)

وَاِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ اِنِّي رَسُولُ اللَّهِ
اِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰيةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ
بَعْدِي اسْمُهٗٓ اَحْمَدُ فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هٰذَا سِحْرٌ مُبِينٌ

"En [gedenk] toen ʿĪsā, de zoon van Maryam, zei: "O Kinderen van Isrāʾīl! Ik ben de boodschapper van Allah naar jullie, als bevestiging van de *Tawrāt*, die vóór mij was, en als verkondiger van het goede nieuws van een boodschapper die na mij komt, van wie de naam Aḥmad is." En toen hij [Mohammed] tot hen met duidelijke bewijzen kwam, zeiden ze: "Dit is duidelijk tovenarij."" (Al-Saff, 61: 6)

Het 14e gedeelte van het huidige Evangelie van Johannes citeert ʿĪsā (as) als zeggende:

"En Ik zal de Vader vragen en Hij zal jullie een andere voorspraak (Parakleet) geven om jullie te helpen en voor altijd bij jullie te zijn." (Johannes, 14/16-17)

En in het 16e gedeelte:

"Maar zeer waarachtig zeg ik u: het is voor uw bestwil dat ik wegga. Als ik niet wegga, zal de voorspraak (Paracleet) niet tot jullie komen; maar als ik wegga, zal ik hem tot jullie zenden. Ik heb jullie nog veel meer te zeggen, meer dan jullie nu kunnen verdragen. Maar wanneer Hij, de Geest der waarheid, komt, zal Hij jullie in alle waarheid leiden. Hij zal niet uit zichzelf spreken; hij zal alleen spreken wat hij hoort, en hij zal jullie vertellen wat nog moet komen." (Johannes, 16/7-9, 12-13)

Paracleet, vertaald als 'de pleitbezorger', komt van de Griekse term periklutos, wat de 'geprezene' betekent. Sommige christenen hebben dit geïnterpreteerd als 'de verlosser', terwijl anderen het letterlijker hebben genomen, als verwijzend naar 'een hooggeprezene'. Het is daarom duidelijk dat de betekenis van parakleet één en dezelfde is als die van Ahmed en Mohammed.

Het 97e gedeelte van het Evangelie van Barnabas bevat ook het volgende:

"Toen zei de priester: 'Hoe zal de Messias genoemd worden en welk teken zal zijn komst openbaren?'

Jezus antwoordde: 'De naam van de Messias is bewonderenswaardig, want God zelf heeft hem die naam gegeven toen hij zijn ziel had geschapen en in een hemelse luister had geplaatst.' God zei toen:

'Omwille van jou zal ik het paradijs scheppen, de wereld, en een grote schare van schepselen, waaraan ik je een geschenk zal geven; zodat wie jou zegent gezegend

zal worden, en wie jou vervloekt zal worden. En wanneer Ik jou naar de wereld zend, dan zend Ik jou als Mijn boodschapper van het heil en jouw woord zal waar zijn, zodat zelfs als de hemel en de aarde zullen falen, jouw geloof dat nooit zal zijn.'

Ahmed is zijn gezegende naam.'

Toen verhieven de menigten hun stemmen en zeiden: 'O God, zend ons uw boodschapper: O Ahmed, kom snel voor de redding van de wereld!'[105]

❁

De haat van de loochenaars tegen Jezus (as) werd met de dag groter. Zich dit realiserend, koos ʿĪsā (as) twaalf apostelen uit zijn gelovigen en vroeg:

"Wie helpt mij bij het dienen en beschermen van Allah's (swt) religie?"

Alle twaalf zeiden: "Wij zijn jullie helpers! Wij zullen de Weg van Allah helpen met alles wat wij hebben! Wij hebben ons hart gegeven aan Zijn godsdienst! Getuig dat wij ware gelovigen zijn, toegewijd aan jullie religie!"

De Qur'an verhaalt:

فَلَمَّآ اَحَسَّ عِيسٰى مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ اَنْصَارِيٓ اِلَى اللّٰهِ
قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَاشْهَدْ بِاَنَّا مُسْلِمُونَ

"En toen ʿĪsā hun ongeloof bemerkte, zei hij: "Wie zijn mijn helpers terwille van Allah?" De discipelen zeiden: "Wij zijn de helpers van Allah. Wij geloven in Allah. En [jij bent] getuige dat wij ons [aan Allah] hebben overgegeven.." (Āl ʿImrān, 3: 52)

يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا كُونُوٓا اَنْصَارَ اللّٰهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّنَ مَنْ
اَنْصَارِيٓ اِلَى اللّٰهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ فَاٰمَنَتْ طَآئِفَةٌ مِنْ بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ
وَكَفَرَتْ طَآئِفَةٌ فَاَيَّدْنَا الَّذِينَ اٰمَنُوا عَلٰى عَدُوِّهِمْ فَاَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ

"O jullie die geloven! Wees helpers omwille van Allah, zoals ʿĪsā, de zoon van Maryam, tot de discipelen zei: "Wie zijn mijn helpers omwille van Allah?" De discipelen zeiden: "Wij zijn de helpers van Allah." Dus een gedeelte van de Kinderen van Isrāʾīl geloofde en een gedeelte geloofde niet. Wij steunden degenen die geloofden tegen hun vijand, zodat zij de overwinnaars werden." (Al-Saff, 61: 14)

De Qur'an verwijst naar de apostelen van ʿĪsā (as) als hawariyy. Het komt van het Abessijnse woord hawarya, wat helper of uitverkorene betekent.

105. Zie voor soortgelijke passages het 39e en 41e hoofdstuk van het Evangelie van Barnabas.

De apostelen zijn de twaalf ware gelovigen, die ʿĪsā (as) trouw bleven en hielpen voordat iemand anders dat deed. Ze worden ook *ansarullah* of helpers van Allah (swt) genoemd. ʿĪsā (as) koos hen om de boodschap van de Heer te verspreiden. De beroemde Barnabas, die het Evangelie van Barnabas schreef, is ook één van hen.

Het feest uit de hemel (*Maidah*)

De apostelen vroegen ʿĪsā (as) te bidden om een feest dat uit de hemel zou neerdalen. ʿĪsā (as) zei:

"Twijfelen jullie aan de macht van de Heer? Hoe durven jullie zoiets te vragen?"

"Wij hebben geen verborgen bedoeling", legden zij uit. "We willen alleen de genade van de Heer bereiken en nog tevredener worden dan we al zijn."

ʿĪsā (as) nam een bad en verrichtte een twee-rakah gebed. Uit nederigheid droeg hij wat oude kleren en smeekte tot Allah (swt). Hij bad voor het feest en dat die dag feestelijk zou zijn.

Zijn gebed werd geaccepteerd en het feestmaal (maidah) kwam naar beneden. Het had een geroosterde vis. Aan de kop van de vis zat zout en bij de staart azijn. De tafel was versierd met salades van vele soorten. Er was ook brood, olijven, kaas en honing.

Deze keer zeiden de apostelen:

"Profeet van Allah...Toon ons een wonder binnen dit wonder!"

ʿĪsā (as) zei tegen de vis:

"Kom tot leven met toestemming van de Heer van het universum!"

De vis kwam tot leven. De apostelen werden overmand door angst. ʿĪsā (as) zei:

"Vis...keer terug naar je vroegere staat met de toestemming van de Heer van het universum!"

De vis was weer dood. De apostelen zeiden:

"Geest van Allah...eet alsjeblieft eerst!"

"Nee", zei ʿĪsā (as). "Wie dit wilde, moet eten!"

De apostelen waren nog steeds bang. Dus zei ʿĪsā (as):

"Nodig de armen en de zieken uit. Laat ze ervan eten!"

Ze lieten de armen en de zieken komen. In totaal kwamen er 1300 mensen aan. Ze aten allemaal, maar tegen de tijd dat ze klaar waren was er nog meer vis. Iedereen die at was genezen. Degenen die dat niet deden, kregen er spijt van.

Volgens een ander verhaal had ʿĪsā (as) de apostelen gevraagd om dertig dagen te vasten. Na het vasten vroegen ze ʿĪsā (as) om een feest, zodat ze er zeker van konden zijn dat hun vasten was geaccepteerd. Ze vroegen ook dat die dag een feestelijke dag zou zijn en dat het feest genoeg zou zijn voor iedereen; alle rijken, armen en zieken.

ʿĪsā (as) was bezorgd dat ze niet in staat zouden zijn om op de juiste manier voor zo'n zegen te bedanken. Hij raadde het hen af.

Maar de apostelen bleven aandringen. ʿĪsā (as) stond toen op om te bidden en de apostelen stelden zich achter hem op in gebed. Hij begon in tranen tot de Almachtige te smeken. Net toen zijn smeekbede ten einde liep, kwam er een feest uit de hemel, gedragen door twee mannen in tulbanden. ʿĪsā (as) bad dat het feest een middel van barmhartigheid zou zijn en geen straf.

Toen de tafel dichterbij kwam, ging ʿĪsā (as) ervoor staan en zei:

بِسْمِ اللَّهِ خَيْرِ الرَّازِقِينَ

Toen tilde hij het doek op. Er waren zeven vissen, zeven broden, azijn, granaatappel en verschillende vruchten.

Het feest kwam elke twee dagen, gedurende de volgende veertig dagen. Het kwam halverwege de ochtend. De rijken, armen en alle anderen zouden ervan eten. s Middags kwam het feest weer naar boven en wierp zijn schaduw op de grond.

Later verbood de Almachtige de rijken en de gezonden van het feest. Degenen onder hen met kwaadaardigheid in hun hart namen dit niet goed op. Ze gaven toe aan hun ego's; en boos omdat ze van het feest waren beroofd, begonnen ze anderen belachelijk te maken.

"Geloven jullie echt dat dit feest van God komt?", bespotten ze.

Ze waren met 30 of 330 mensen. Op een nacht greep de goddelijke toorn hen en ze werden wakker als varkens. Ze kregen de straf waar de Almachtige hen voor gewaarschuwd had. Anderen zagen hen en werden bang. Zij zochten bescherming bij ʿĪsā (as).

Telkens als zij ʿĪsā (as) zagen, vroegen zij om genezing. Ze liepen om hem heen en gebruikten gebaren om te communiceren. ʿĪsā (as) sprak hen soms bij hun namen aan. Toen ze dat hoorden, huilden ze en bewogen hun hoofden op en neer, terwijl ze vroegen om gered te worden. Maar omdat ze in een grote opstand waren gekomen, hadden ze gekregen wat ze verdienden. Drie dagen later waren ze allemaal omgekomen. Ook hun karkassen verdwenen.

Er wordt verteld dat wanneer een varken langs hem liep, ʿĪsā (as) zei: "Vrede zij met u!" De mensen om hem heen vroegen dan:

"Waarom zeg je dat terwijl deze mensen een goddelijke straf hebben ondergaan?"

Hij antwoordde: "Zodat mijn mond niet gewend raakt aan slechte woorden!"

❁

De Qur'an spreekt over het feest in het volgende:

اِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ اَنْ يُنَزِّلَ
عَلَيْنَا مَآئِدَةً مِنَ السَّمَآءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

"Toen de discipelen zeiden: "O ʿĪsā, zoon van Maryam, is jouw Heer bij machte om tot ons een [met voedsel overladen] tafel uit de hemel te doen neerzenden?" En hij zei: "Wees je bewust van je verantwoordelijkheden jegens Allah, indien jullie gelovigen zijn." (Al-Maidah, 5: 112)

قَالُوا نُرِيدُ اَنْ نَاْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ اَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا
وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ

"Zij zeiden: "Wij wensen zeer graag daarvan te eten, opdat onze harten gerustgesteld worden en opdat wij weten of jij ons echt de waarheid hebt verteld en opdat wij daarvan getuigen kunnen zijn." (Al-Maidah, 5: 113)

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَآ اَنْزِلْ عَلَيْنَا مَآئِدَةً مِنَ السَّمَآءِ تَكُونُ
لَنَا عِيدًا لِاَوَّلِنَا وَاٰخِرِنَا وَاٰيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

"Īsā, de zoon van Maryam, zei: "O Allah, onze Heer, zend tot ons een [met voedsel overladen] tafel vanuit de hemel neer, opdat het voor de eersten en de laatsten van ons een feest is en een teken van Jou. En geef ons voorzieningen; Jij bent de Beste van de voorzieners in levensonderhoud." (Al-Maidah, 5: 114)

قَالَ اللَّهُ اِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَاِنِّي اُعَذِّبُهُ
عَذَابًا لَآ اُعَذِّبُهُ اَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ

"Allah zei: "Ik zend haar [de tafel] tot jullie neer. En wie van jullie dan nadien ongelovig is, hem bestraf Ik met een bestraffing waarmee Ik niemand van de wereldbewoners [ooit] heb bestraft." (Al-Maidah, 5: 115)

Volgens de Qur'an wilden de apostelen het feest alleen om hun harten gerust te stellen. Voor de rest twijfelden ze niet. Ze wilden alleen maar het toneel van een goddelijk wonder aanschouwen. Toch was dit een verzoek dat met een grote verantwoordelijkheid gepaard ging. ʿĪsā (as) zei daarom:

"Vrees Allah, als jullie gelovig zijn!"

Er zijn hier twee punten om op te merken:

ʿĪsā (as) zegt: "Vrees Allah voor het specificeren van het soort wonder dat je wenst te zien!" Het wensen van een wonder naar persoonlijk verlangen is het overschrijden van iemands grenzen. Het is een soort onbeschaamdheid. Ook is het vragen om nog een wonder, ondanks dat je er al zoveel hebt gezien, zinloos. Voor een gelovige is het ongepast. Het schaadt de onderwerping.

Aan de andere kant, door te zeggen "Vrees Allah, als je een gelovige bent", geeft ʿĪsā (as) aan dat de apostelen zich aan taqwa moeten houden als ze hun wens vervuld willen zien.

❁

Ammar ibn Yasir (ra) vertelt het volgende van de Profeet (vzmh):

"Het feestmaal zou neerdalen uit de hemel. Het bevatte brood en vlees. Degenen die ervan aten werd bevolen om het niet te verraden; om niets van het voedsel te nemen en het te verbergen, of het te bewaren voor de volgende dag. Maar zij negeerden het gebod en verraadden het. Ze namen voedsel van de tafel en verstopten het. Daarop veranderden zij in apen en varkens." (Tirmidhi, Tafsir, 5/3061)

ʿĪsā (as) en de reis van de apostelen naar Nusaybin

Salman Farisi (ra) vertelt het volgende:

ʿĪsā (as) kreeg de opdracht om naar Nusaybin (in het huidige Mardin, Turkije) te gaan om een koning die bekend stond om zijn arrogantie en tirannie, uit te nodigen voor de waarheid. Voordat hij er persoonlijk heen ging, dacht ʿĪsā (as) er eerst over om een paar van zijn discipelen te sturen:

"Wie zal er gaan?" vroeg hij.

Yaʿqūbus (Yaʿqūb) zei: "Ik zal gaan."

Judas Thaddeus (Tawman) en Simon (Shamun) voegden zich bij hem. Simon zei:

"Geest van Allah. Als U mij toestaat, zal ik ook gaan. Maar als ik mijzelf in moeilijkheden bevind en ik roep jou, onthoud mij dan alsjeblieft jouw hulp niet!"

Drie van hen gingen op weg. Simon wachtte bij de ingang van de stad.

"Ik kom als je me nodig hebt", zei hij.

Jakobus en Judas gingen de stad binnen. Ze verzamelden de mensen en nodigden hen uit om in Gods eenheid te geloven. Maar de mensen waren al misleid door de laster tegen Maria (as) en ʿĪsā (as); dus wezen ze niet alleen de oproep af, ze vervloekten de twee ook. Toen arresteerden ze Judas en brachten hem naar de koning. De koning liet Judas handen en benen afhakken, ogen brandmerken en in de gevangenis gooien.

Ondertussen kwam Simon vermomd de stad binnen. Hij benaderde de koning zonder zijn identiteit bekend te maken. Na verloop van tijd kreeg hij een goede band met de koning en werd hij een van zijn goede vrienden. Later vroeg Simon toestemming aan de koning om Judas te bezoeken en hem een paar dingen te vertellen. De koning gaf hem toestemming om te gaan. In de gevangenis deden de twee apostelen alsof ze elkaar niet kenden.

Simon vroeg: "Wat zeg je, vreemdeling?"

"Het enige wat ik zeg is dat Jezus de dienaar en boodschapper van Allah is", antwoordde Judas.

"Welk bewijs heeft hij?" vroeg Simon.

"Hij kan alle ziekten genezen", zei Jude.

"Dat kunnen dokters ook", antwoordde Simon. "Heeft hij nog een ander bewijs?"

"Hij kan onthullen wat mensen in hun huizen verbergen", zei Jude.

"Waarzeggers kunnen dat ook", antwoordde Simon. "Wat nog meer?"

"Hij kan een vogel kneden uit modder en hem laten vliegen", zei Jude.

"Magiërs kunnen dat ook", merkte Simon op. "Nog meer?"

"Hij kan doden opwekken!"

Toen zei Simon: "Nu, dat is geen menselijke prestatie! Laten we Jezus dan roepen. We zullen in hem geloven, als hij echt doden kan opwekken."

De koning was blij met Simons aanbod. Ze brachten de uitnodiging meteen over. Al snel kwam ʿĪsā (as) aan in Nusaybin en deed alsof hij Simon niet kende.

"Als u wilt", stelde Simon voor aan de koning, "laten we hem testen via Judas."

Ze brachten Judas binnen. ʿĪsā (as) wreef over zijn benen en armen, en Judas keerde terug in zijn oude staat. Toen veegde Hij zijn ogen af en weer kon Judas zien.

Simon wendde zich tot de koning en zei: "Dit is het echte bewijs dat deze man een profeet is!"

Toen wendde hij zich tot ʿĪsā (as) en vroeg: “Kunt u ons vertellen wat de mensen hier vanavond hebben gegeten en wat ze thuis verbergen?”

ʿĪsā (as) vertelde het hen één voor één.

Ze vroegen hem toen om een vleermuis uit modder te kneden. ʿĪsā (as) kneedde een vleermuis en liet die vliegen. Vervolgens vroegen ze hem de zieken te genezen. Dat deed hij. Tenslotte werd hem gevraagd om een dode op te wekken; maar niet zomaar iemand. Ze wilden dat ʿĪsā (as) de zoon van Nūḥ (as), Sam, zou opwekken. Met de toestemming van Allah (swt) wekte ʿĪsā (as) Sam op.

De mensen vroegen Sam: “Was je zo oud toen je stierf?”

“Nee!”, antwoordde hij. “Ik dacht dat de Dag des Oordeels was aangebroken!”

Sam bevestigde toen dat ʿĪsā (as) een profeet is en stierf opnieuw.

Na zoveel duidelijke wonderen gezien te hebben, geloofden de koning en zijn soldaten in ʿĪsā (as).

Dit voorval laat zien dat een moslim verstand en verstand moet hebben en voorzichtig moet handelen. De waarheid kan niet overal gezegd worden. Soms is het beter om te wachten en de basis te leggen.

Habib de timmerman

ʿĪsā (as) stuurde nog twee apostelen; deze keer naar Antiochië. Zij riepen de mensen op om het aanbidden van afgoden op te geven en de waarheid te omarmen. Maar de heidense koning liet de twee apostelen arresteren en in de gevangenis gooien.

ʿĪsā (as) stuurde daarop Simon, de leider van de apostelen, naar Antiochië.

Opnieuw sloot Simon vriendschap met de koning. Nadat hij invloed had gekregen in de binnenste cirkel van de koning, nodigde hij hen voorzichtig uit voor de waarheid. De koning en zijn mannen vonden het goed wat ze hoorden. Ze omarmden de waarheid. Het volk echter niet.

Een man met de naam Habib de timmerman hoorde van de protesten van het volk en rende zijn huis aan de andere kant van de stad uit. Hij vertelde de mensen dat hij de oproep van deze gezanten van ganser harte had aanvaard en raadde hen aan hetzelfde te doen. Maar niet alleen luisterde de onwetende menigte niet naar hem, ze gaven toe aan hun woede die nu het kookpunt had bereikt en martelden Habib ter plekke.

De Qur’an vertelt over het incident:

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا اَصْحَابَ الْقَرْيَةِ اِذْ جَآءَهَا الْمُرْسَلُونَ

"En tref voor hen de gelijkenis met de bewoners van de stad, toen de boodschappers daar aankwamen.." (Yāsīn, 36: 13)

اِذْ اَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوٓا اِنَّآ اِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ

"Toen Wij tot hen twee boodschappers zonden, waarop zij die twee loochenden, toen versterkten Wij hen daarop met een derde. En zij zeiden: "Inderdaad, wij zijn tot jullie gezonden.""." (Yāsīn, 36: 14)

قَالُوا مَآ اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَآ اَنْزَلَ الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَكْذِبُونَ

"Zij [de bewoners van de stad] zeiden: "Jullie zijn niet anders dan mensen zoals wij; en de Barmhartige (*al-Raḥmān*) heeft helemaal niets neergezonden; jullie liegen alleen maar."" (Yāsīn, 36: 15)

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ اِنَّآ اِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ

"Zij [de boodschappers] zeiden: "Onze Heer weet zonder enige twijfel, dat wij tot jullie gezonden zijn.." (Yāsīn, 36: 16)

وَمَا عَلَيْنَآ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

"En op ons rust niets anders dan de duidelijke verkondiging." (Yāsīn, 36: 17)

قَالُوٓا اِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ اَلِيمٌ

"Zij zeiden: "Wij beschouwen jullie [komst] als een kwaad voorteken. Indien jullie niet ophouden, stenigen wij jullie zeker en treft jullie een pijnlijke bestraffing van ons."" (Yāsīn, 36: 18)

قَالُوا طَآئِرُكُمْ مَعَكُمْ اَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ

"Zij [de boodschappers] zeiden: "Jullie kwade voorteken behoort julliezelf toe. [Beschouwen jullie raadgeving als voorteken,] terwijl jullie zijn vermaand? Nee, jullie zijn een buitensporig volk." (Yāsīn, 36: 19)

وَجَآءَ مِنْ اَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعٰى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ

"Zij [de boodschappers] zeiden: "Jullie kwade voorteken behoort julliezelf toe. [Beschouwen jullie raadgeving als voorteken,] terwijl jullie zijn vermaand? Nee, jullie zijn een buitensporig volk."" (Yāsīn, 36: 20)

اِتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْئَلُكُمْ اَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ

"Volg degenen die geen beloning van jullie vragen; zij zijn degenen die zijn rechtgeleid.." (Yāsīn, 36: 21)

Nadat hij dat advies had gehoord, wendde de menigte zich tot hem en schreeuwde:

"Dus jij bent ook van hun geloof?" De man antwoordde toen:

وَمَا لِيَ لَآ اَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

"En waarom zou ik Hem die mij heeft geschapen niet dienen? Naar Hem worden jullie teruggeleid. " (Yāsīn, 36: 22)

ءَاَتَّخِذُ مِنْ دُونِهٖٓ اٰلِهَةً اِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي
شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ

" Zou ik buiten Hem goden [moeten] aannemen van wie de bemiddeling, indien de Barmhartige (*al-Raḥmān*) voor mij tegenspoed zou willen, mij niet ten voordele strekt en mij niet kan redden?" (Yāsīn, 36: 23)

اِنِّيٓ اِذًا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

" Dan zou ik zeer zeker in duidelijke dwaling verkeren.." (Yāsīn, 36: 24)

اِنِّيٓ اٰمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ

" Ik geloof zeker in jullie Heer, luister dus naar mij." (Yāsīn, 36: 25)

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ بِمَا
غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ

" Er werd gezegd: "Treed de Tuin binnen!" Hij zei: "Ach, wist mijn volk maar, hoe mijn Heer mij heeft vergeven en mij tot een van de geëerden heeft gemaakt." (Yāsīn, 36: 26-27)

Abu Mujahid zegt:

"De meest dwaze van de hele schepping, is het ego. Het wil altijd dingen die slecht voor hem zijn."

De dwaze mensen van de stad sloegen Habib's prachtige uitnodiging af; en omdat het in strijd was met hun persoonlijke verlangens, beschuldigden ze hem ervan ongeluk te brengen. Habib wilde alleen wat goed voor hen was, zowel in dit leven als in het volgende. In plaats daarvan kozen ze ervoor hun ego's te volgen, verwierpen het geloof en verwoestten daarmee hun eeuwigheid.

Hemelvaart van ʿĪsā (as)

De Israëlieten hadden bewezen slap te zijn in het gehoorzamen van de godsdienst die naar Mūsā (as) was gezonden. Zij twistten en weken volledig af van het ware pad. Hoewel de profeten die volgden hen voortdurend waarschuwden, waren ze te ongehoorzaam om te luisteren. Ze gingen zelfs zo ver dat ze 'profetenmoordenaars' werden.

Tegen de tijd dat ʿĪsā (as) arriveerde, waren de Israëlieten verspreid. Ze wachtten op een verlosser. Ze wilden dat de profeet waar ze op wachtten een agressieve vechter met brute kracht zou zijn. Ze veronderstelden dat alleen een profeet met deze kwaliteiten hen uit gevangenschap kon bevrijden en hen naar de rijkdommen van de wereld kon brengen.

Dus toen ʿĪsā (as) aankwam om hen te redden, vonden de Israëlieten hem te zachtaardig en wilden ze hem niet geloven.

Ondanks alles toonde Jezus (as) geduld en probeerde vrede op aarde en tussen mensen te kweken. Hij streefde ernaar om de Joden te redden van hun afwijkende pad. Maar de Joden hadden al het bloed van profeten aan hun handen. Nu ergerden ze zich aan Jezus (as) en besloten op dezelfde manier met hem af te rekenen. Ze begonnen met het terroriseren van zowel Jezus (as) als de mensen om hem heen.

De tirannie bereikte zo'n punt dat de apostelen Judas, Ishar en Juda hun geloof afzworen. Bovendien trad Judas op als informant voor een menigte Joden waartoe ook de moordenaars Zakariyā (as) en Yaḥyā (as) behoorden. Hij vertelde hen over de verblijfplaats van Jezus (as). Hij werd echter al snel geconfronteerd met goddelijke toorn. Als straf werd hij op Jezus (as) laten lijken en de Joden kruisigden hem. Jezus (as) daarentegen werd ten hemel verheven.

❁

Er zijn verschillende meningen over Jezus' (as) opstijging naar de hemel:

Ibn Abbas (ra) vertelt dat een groep Joden ʿĪsā (as) en zijn moeder Maria (as) beledigde. Dus hief Jezus zijn handen op en bad:

"Oh Heer! U hebt mij geschapen met de opdracht 'Wees'. Vervloek degenen die ons kwaad doen!"

Allah (swt) aanvaardde het gebed en veranderde de lasteraars en spotters in apen en varkens.

Hierna besloten de Joden om ʿĪsā (as) te vermoorden. Ze betaalden Judas een paar stuivers en kwamen erachter waar ʿĪsā (as) was. Jibril (as) bleef echter aan de zijde van ʿĪsā (as). De Qur'an zegt:

وَاٰتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَاَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

" Aan ʿĪsā, de zoon van Maryam, hebben Wij duidelijke bewijzen gegeven, en Wij hebben hem gesteund met de Heilige Geest [Jibrīl].." (Al-Baqarah, 2: 253)

Uiteindelijk verhief de Almachtige ʿĪsā (as) naar de hemel. ʿĪsā (as) was toen 33 jaar oud.

Toen de Joden het huis van ʿĪsā (as) binnenstormden, zorgde de Almachtige ervoor dat Judas de gedaante van ʿĪsā (as) aannam en de Joden doodden hem. Allah (swt) verklaart:

وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلٰى مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا وَقَوْلِهِمْ اِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى
ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَاِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا
فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ اِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا

" [En Wij hebben hen vervloekt] vanwege hun ongeloof [in ʿĪsā] en hun kwaadaardige laster over Maryam., En omdat ze zeiden: "Wij hebben de *Masīḥ*, ʿĪsā, zoon van Maryam, de boodschapper van Allah gedood." Maar zij hebben hem niet gedood, noch hebben zij hem [ten dode] gekruisigd, doch het werd hun als zodanig voorgehouden. En zij die hierover van mening verschillen, verkeren zeker in twijfel. Zij hebben daaromtrent geen kennis, doch volgen slechts een vermoeden, en zij hebben hem zeker niet gedood.." (Al-Nisāʾ, 4: 156-157)

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ اِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

"Integendeel, Allah verhief hem tot Zich en Allah is Almachtig, Alwijs (*ʿAzīz Ḥakīm*).." (Al-Nisāʾ, 4: 158)

Allah (swt) beschermde Jezus tegen de Joden en weerhield hen ervan hem te vermoorden. Dat is zeker. Ook zeker is het feit dat Allah (swt) ʿĪsā (as) tot een rang aan Zijn zijde verhief. Over de manier waarop en de tijd waarin dit voorval plaatsvond, bestaan verschillende verslagen. De meeste geleerden zeggen dat Allah (swt), door Zijn macht, ʿĪsā (as) naar zijn specifieke positie in de hemelen verhief, om vóór

het laatste uur weer naar beneden te worden gestuurd. Dan zullen alle christenen moslim worden en zal de islam de enige religie op aarde zijn.

De Qur'an zegt:

وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ

" En zij beraamden plannen [tegen ʿĪsā] en Allah beraamde plannen [tegen hen]; En Allah is de Beste van de planenmakers! " (Āl ʿImrān, 3: 54)

اِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسٰى اِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ اِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوٓا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ثُمَّ اِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَاَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

" En gedenk] toen Allah zei: "O ʿĪsā, Ik doe jou sterven en verhef jou tot Mij en zuiver jou van degenen die ontkennen en Ik doe jouw volgelingen zegevieren over hen die niet [in jou] geloven, tot aan de Dag der Opstanding. Tot Mij is jullie terugkeer en Ik spreek dan recht over hetgeen waaromtrent jullie van mening verschilden.." (Āl ʿImrān, 3: 55)

فَاَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَاُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا
وَالْاٰخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

" Wat degenen betreft die ontkennen, hen bestraf Ik streng in het wereldse leven en in het Hiernamaals. En voor hen zijn er geen helpers." (Āl ʿImrān, 3: 56)

وَاَمَّا الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ اُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ

" En wat degenen betreft die geloven en oprechte daden verrichten, hun kent Hij een riante beloning toe. En Allah heeft de onrechtvaardigen niet lief.." (Āl ʿImrān, 3: 57)

Na de Hemelvaart van ʿĪsā (as)

Geleidelijk nadat Jezus (as) ten hemel was opgestaan, splitsten de christenen zich op in 72 groepen. De leer van de drie-eenheid werd uitgevonden. De Yaʿqūbitische Kerk zei:

"God was vleesgeworden in Jezus. Hij nam de vorm van Jezus aan en verscheen in zijn gedaante. Daarom is God Jezus."

Deze opvatting heeft zijn wortels in de Indiase filosofie. Jeruzalem stond voortdurend onder invloed van Rome en de Indiase beschaving. Een deel van de Indiase filosofie stelt dat God op aarde neerdaalde en incarneerde in Krishna, die geboren werd uit een vader en moeder. Krishna werd dus de schepper, God.

Maar in de Qur'an staat:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ
يَا بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ اِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ
حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَاْوٰيهُ النَّارُ وَمَا لِلظّٰلِمِينَ مِنْ اَنْصَارٍ

" Ongelovigen zijn degenen die hebben gezegd: "Allah, Hij is de *Masīḥ*, de zoon van Maryam", terwijl immers de *Masīḥ* zelf heeft gezegd: "O Kinderen van Isrāʾīl, dien Allah, Die mijn Heer en jullie Heer is." Voor degene die anderen met Allah vereenzelvigt, voor hem heeft Allah de Tuin verboden. En het Vuur is zijn bestemming. En voor de onrechtvaardigen zijn er geen helpers.." (Al-Maidah, 5: 72)

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ اِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَاُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا
يَاْكُلَانِ الطَّعَامَ اُنْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْاٰيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ اَنّٰى يُؤْفَكُونَ

" De *Masīḥ*, de zoon van Maryam, was niet anders dan een boodschapper, aan wie andere boodschappers reeds waren voorafgegaan. En zijn moeder was een rechtschapen vrouw; en beiden aten voedsel [als gewone stervelingen]. Zie hoe wij de tekenen voor hen verduidelijken en zie, daarna, hoe zij toch weer afgedwaald raken" (Al-Maidah, 5: 75)

In deze verzen openbaart de Almachtige dat de doctrine van de drie-eenheid, die deelgenoten aan Hem toeschrijft, niets anders is dan een afwijking.

❁

De 72 sekten die zich na de hemelvaart van Jezus (as) hebben gevormd, kunnen in drie groepen worden ingedeeld:

Zij die zeggen "Jezus was God onder ons, maar nu is hij weg";

Zij die zeggen: "Jezus was de zoon van God, maar nu is hij weg";

En zij die zeggen: "Jezus is de dienaar en boodschapper van God, die hem genadig was door hem naar de hemel te verheffen."

De eerste twee zijn afgedwaald van het pad der waarheid, terwijl de derde ware gelovigen zijn.

De Joden bleven de apostelen kwellen. De ware apostelen trotseerden alle martelingen met geduld. Eén van hen was Barnabas. In de 216e, 217e, 220e, 221e en 222e sectie van zijn evangelie geeft Barnabas het volgende detail over de laatste dagen van Jezus (as):

"Toen de Romeinse soldaten het huis van Jezus (as) binnenkwamen om hem vast te houden, droegen de vier aartsengelen hem op bevel van God uit het raam en tilden hem naar de hemel. De soldaten riepen:

"Jij bent Jezus!" en grepen Judas vast. En ondanks al zijn smeekbeden doodden ze Judas aan het kruis.

Later verscheen Jezus aan zijn moeder Maria en de apostelen. Hij zei tegen zijn moeder:

"Zoals je kunt zien, lieve moeder, ben ik niet gekruisigd. Judas werd in mijn plaats gekruisigd. Pas op voor Satan, want hij zal proberen jullie te misleiden door de wereld charmant te laten lijken!"

Nadat hij tot de Heer had gebeden om de gelovigen te beschermen, wendde Jezus (as) zich tot de apostelen en zei:

"Moge de genade en barmhartigheid van Allah over jullie zijn!"

Na deze woorden verhieven de vier aartsengelen hem opnieuw naar de hemel.

❁

Veertig jaar na Jezus' (as) hemelvaart (rond 70 n.Chr.) plunderden de Romeinen onder generaal Titus Jeruzalem. Ze doodden veel Joden en namen de rest gevangen. Ze verbrandden de Torah en de andere boeken. Tegen de tijd dat ze klaar waren, lag Jeruzalem in puin en was de Tempel van Sulaymān verwoest, met uitzondering van de Westelijke Muur. Vandaag de dag noemen de Joden deze muur de Klaagmuur en plengen ze er tranen onder ter nagedachtenis aan de verwoesting. De Joden waren niet in staat zich te herstellen en werden als verstotenen in ballingschap gestuurd, vaak beschimpt.

Nadat Judas afvallig was geworden, kozen de apostelen Matthias om hem te vervangen. Ze verspreidden zich naar andere gebieden om de boodschap van Jezus (as) over te brengen.

Toen de boodschap zich eenmaal begon te verspreiden, bundelden Joden hun krachten met Romeinen, Grieken en andere heidenen om deze religie uit te roeien. Voormalige Joden die de boodschap van Jezus (as) hadden geaccepteerd werden voor leeuwen gegooid. Ze leden onder enorme tirannie en martelingen.

In de Jemenitische stad Najran gooiden de Joodse leider Dhu Nuwas en zijn mannen gelovigen die het Jodendom verloochenden in kuilen met vuur en keken

toe hoe ze verbrandden. Ondanks dit wankelde geen van de trouwe gelovigen van Jezus (as), terwijl ze onbevreesd hun dood tegemoet liepen voor waar ze in geloofden. De Qur'an verwijst naar deze gelovigen als de 'Mensen van de Greppel':

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ قُتِلَ اَصْحَابُ الْاُخْدُودِ
اَلنَّارِ ذَاتِ الْوَقُودِ اِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ وَهُمْ عَلٰى مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ

" Bij de hemel met haar sterrenbeelden, En bij de aangekondigde Dag, En bij degene die [op die Dag] getuige is en bij degenen over wie wordt getuigd, Vernietigd zijn de mensen van de loopgraven, Het vuur [gevuld] door brandstof, Terwijl zij [de daders] er [aan weerszijden] bij zaten [en toekeken], En zelf getuige waren van hetgeen zij de gelovigen aandeden. " (Al-Buruj, 85: 1-7)

Deze wreedheid was niet het einde. Ze maakten plannen om de religie van Jezus (as) uit te roeien. Een Jood met de naam Paulus schreef vele brieven, vaak vermengd met zijn eigen leugens. Hij deed zich voor als een volgeling van Jezus (as), om vervolgens te zeggen:

"Jezus is de zoon van God!"

Paulus zei ook dat wijn en varkensvlees toegestaan waren, en dat het nutteloos was om de sabbat in acht te nemen of dat mannen zich moesten laten besnijden. Hij ontdeed zich dus in feite van alle geboden uit de wet van Mūsā (as). Hij zei dat daden onnodig zijn en dat geloof alleen genoeg is. ʿĪsā (as) daarentegen had de wet van Mūsā (as) in acht genomen. Een passage in de Bijbel citeert Jezus (as) in feite als zeggende:

"Denk niet dat ik gekomen ben om de wet of de profeten af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze te vervullen." (Mattheüs, 5/17)

Daarom bad Jezus (as) in Joodse gebedshuizen, liet Hij zich besnijden, onthield Hij zich van wijn en varkensvlees en riep Hij anderen op hetzelfde te doen. Paulus en zijn vrienden daarentegen legaliseerden deze verboden zonder enig gezag van de Almachtige of Jezus (as) en corrumpeerden het christendom door het naar hun ego's te vormen.

Paulus zei: "God is één, Zijn eigenschappen zijn drie." Hij versmolt de religie met de Platonische filosofie, die heeft:

Een onzichtbare schepper,

Een zichtbare en kenbare vizier of helper van de schepper, logos genoemd,

Een zichtbaar en kenbaar universum.

Paulus regelde het christendom langs die lijnen:

God als Vader

Jezus als Zoon

De Heilige Geest

Het christendom werd dus geïnfiltreerd door de leer van de drie-eenheid.

De omstandigheden in die tijd waren ook vruchtbaar voor dit geloof. Mensen hielden niet van het Jodendom, omdat ze het te conservatief vonden. Aan de andere kant leek een geloof waarin de drie-eenheid centraal stond dichter bij de heidense religies die ze van hun voorouders hadden geërfd.

Vanuit dit perspectief verdeelden de christenen zich in tweeën:

Paulisten. Zij groeiden sterk, omdat ze koningen hadden die in hen geloofden.

Paulus werd christen na de hemelvaart van Jezus (as). Toen nam hij dit geloof weg van zijn oorsprong en veranderde het in een geloofssysteem gebaseerd op drie-eenheid. Hij schreef 14 afzonderlijke brieven, die later de basis zouden vormen voor de vier evangeliën en een belangrijk deel van de huidige Bijbel. In het Christendom zijn deze brieven net zo belangrijk als de vier evangeliën.

Barnabisten, die zeiden: "Jezus (as) is een man en profeet, die nooit aanbeden kan worden." Ebionieten geleid door apostel Yaʿqūb verdedigden ook hetzelfde geloof. Toch bleven ze zwak, omdat ze geen steun vonden bij koningen.

Ondertussen werden de Paulisten met de dag vijandiger en smolten ze geleidelijk de invloed van de Barnabisten weg. De geestelijken die bijeenkwamen voor het Concilie van Nicea in 325, georganiseerd door keizer Constantijn, heiligden vier evangelies uit vele andere en verklaarden het evangelie van Barnabas ongeldig. Dit zijn de evangelies van Lucas, Johannes, Marcus en Mattheüs. De kerk schrapte alle andere evangelies en zei dat ze verzonnen waren.

Vanaf dat moment werden alleen deze vier vervormde evangelies officieel geschreven en gelezen. En zo verdween het Evangelie van Barnabas, ondanks dat het het meest betrouwbare van allemaal was, samen met de rest. Barnabas behoorde tot de eerste apostelen. Hij had nauwkeurig opgeschreven wat hij van Jezus (as) had gezien en gehoord. Maar omdat dit niet strookte met de belangen van Paulus de Jood en zijn volgelingen, verstootten zij Barnabas. Als gevolg hiervan, gebaseerd op de beslissing genomen in het Concilie van Nicea, beschouwen christenen vandaag de dag Barnabas, die dertig jaar na de hemelvaart van Jezus (as) werd gemarteld, niet eens meer als apostel. In plaats daarvan accepteren ze Thomas.

Na Barnabas vocht een priester, Arius genaamd, tegen de Paulisten. Hij werd daarom geëxcommuniceerd. Hij ging vervolgens naar Egypte en werd gemarteld toen hij probeerde het geloof in de eenheid van God te verspreiden.

Het antwoord van de kerk op de kritiek van Arius stelde zelfs de christenen niet tevreden. Toen de omstandigheden er rijp voor waren, kwam soortgelijke kritiek in de latere perioden naar voren en bracht het gezag van de kerk en haar officiële leer aan het wankelen. Om op deze vragen te reageren, het christendom te herenigen en bovenal de principes van het christelijk geloof vast te stellen, riepen bisschoppen vele andere concilies bijeen en kwamen in elk concilie met andere uitspraken.

Op het Eerste Concilie van Nicea in 325 werd Jezus bijvoorbeeld tot god verklaard, terwijl op het Concilie van Constantinopel (het huidige Istanboel) in 381 de Heilige Geest ook als god werd aanvaard, waarmee de drie-eenheidscirkel rond was. Terwijl het Concilie van Efeze in 431 Maria aannam als de moeder van God, waren er tijdens het Concilie van Chalcedon in 451 debatten over de aard van Jezus, wat leidde tot verdeeldheid binnen de Kerk. Het achtste concilie, dat opnieuw in Istanboel werd gehouden, leidde tot een nieuwe discussie, dit keer over de oorsprong van de Heilige Geest. Na lange debatten splitste het christendom zich in de katholieke kerk in Rome en de orthodoxe kerk in Istanbul. En in de 16e eeuw ontstond de protestantse sekte als reactie op de onderdrukkende scholastiek van de katholieke kerk.

Het feit dat de meest fundamentele principes en essentiële overtuigingen van het christendom - die alle christenen aangaan - door mensen werden bepaald, laat duidelijk zien in welke mate het christendom is vervormd en gecorrumpeerd. Bovendien spreken de beslissingen van elk van deze concilies elkaar vaak tegen. Geen enkele andere religie op aarde is zo gemanipuleerd, er is zoveel aan toegevoegd of van afgetrokken als het christendom.

❁

Wat betreft de reden waarom er zoveel bijbels zijn geschreven:

Volgens de leer van de drie-eenheid die door de huidige verwrongen versie van het christendom wordt aanvaard, is er God, Zijn zoon Jezus en de Heilige Geest. Veel geestelijken van dit geloof schreven bijbels terloops, bewerend dat ze geïnspireerd waren door de Heilige Geest. Ze legden dit uit met vage en verwarrende termen, zoals dat de Heilige Geest - Jibril of Gabriël - de spirituele kracht is die het hart inspireert. Er is geen duidelijke uitleg. Zelfs vandaag de dag zijn er mensen die bijbels schrijven onder dit voorwendsel.

De wederkomst van ʿĪsā (as)

Als de Dag des Oordeels nadert, zal ʿĪsā (as) terugkeren van de hemel naar de aarde. Er zijn veel hadith hierover. De Qur'an zegt ook:

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ هَٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“ En hij [ʿĪsā] dient als een teken van kennis voor [het naderen van] het Uur. Verkeer dus niet in twijfel daaromtrent, en volg Mij; dit is een recht pad..” (Al-Zukhruf, 43: 61)

Hier wordt naar ʿĪsā (as) verwezen als een voorteken, een teken van de komst van het laatste uur, dat erop wijst hoe hij zal terugkeren als de tijd nadert. Het relevante woord is ilm, wat kennis betekent; maar het is ook gereciteerd als alem, een teken.

Na zijn terugkeer zal Jezus (as) regeren volgens de wet van onze Profeet Mohammed (vzmh).

Hij zal zich bij Mahdi (as) voegen, die Dajjal zal uitroeien. Mahdi (as) zal een afstammeling van de Profeet (vzmh) zijn en zal de heerschappij overdragen aan Jezus (as).

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

“Als ik lang genoeg leef, zou ik Jezus graag willen ontmoeten. Als ik dat niet doe, wie van jullie hem dan ziet, doe hem dan mijn groeten.” (Ibn Hanbal, II, 298)

De tweede komst van Jezus (as) zal dienen als een middel van barmhartigheid voor de hele mensheid. Een andere hadith verklaart:

“Jezus zal landen met een tweedelig gewaad van de kleur van rode aarde. Hij zal het kruis breken, het varken slachten, de jizya (belasting) (op niet-moslims) afschaffen en de mensen tot de Islam oproepen. In die tijd zal Allah alle religies naast de Islam uitroeien. De aarde zal vrede ontmoeten, door de zegeningen waarvan de leeuwen zullen eten met kamelen, en kinderen zullen spelen met slangen.” (Ibn Majah, Fitan, 33, nr. 4077)

En in een andere hadith:

“Ik beloof bij de Almachtige in die mijn leven in Zijn Hand heeft, dat de tijd nabij is dat Maria’s zoon Jezus zal landen als een rechter om onder jullie te regeren met rechtvaardigheid (islamitische wet), om de kruizen te breken, de varkens te slachten, de jizya (poll) belasting af te schaffen van de mensen van het boek (d.w.z. het jodendom en het christendom zullen niet meer bestaan en de mensen van die geloven zullen allemaal moslim worden). Rijkdom zal dan zodanig toenemen dat niemand het zal accepteren; en één enkele prostratie zal beter zijn dan de wereld en alles wat zich daarin bevindt.”

De verteller van deze hadith, Abu Hurayrah (ra) voegt hieraan toe:

“ Er is niemand onder de mensen van het Boek die niet in hem (ʿĪsā) gelooft vóór zijn dood. En op de Dag der Opstanding is hij (ʿĪsā) getuige tegen hen. ‘ (Al-Nisāʾ, 4: 159)” (Bukhari, Buyu, 102; Anbiya, 49; Muslim, Iman, 242)

De wonderen van ʿĪsā (as)

Met de toestemming van Allah (swt) kon Jezus:

Doden opwekken.
Zieken genezen.
Weten wat mensen aten en verstopten in hun huizen.
Een vogel uit modder kneden en laten vliegen.
Hij ontving een feestmaal uit de hemel.
Hij hoorde en wist wat de mensen om hem heen zeiden, zelfs in zijn slaap.
Hij ontving voedsel en vruchten uit de hemel wanneer hij maar wilde.
Hij hoorde wat er dichtbij en veraf gesproken werd.

Toen de engelen Maria (as) het nieuws over de geboorte van ʿĪsā (as) gaven, zeiden zij:

وَرَسُولًا اِلٰى بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ اَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِاٰيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ اَنِّيٓ اَخْلُقُ
لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَاَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِاِذْنِ اللَّهِ وَاُبْرِئُ الْاَكْمَهَ
وَالْاَبْرَصَ وَاُحْيِ الْمَوْتٰى بِاِذْنِ اللَّهِ وَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَاْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي
بُيُوتِكُمْ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً لَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

“ En [hij zal] een boodschapper voor de Kinderen van Isrāʾīl [zijn]: “Ik kom tot jullie met een teken van jullie Heer; ik maak voor jullie uit klei iets wat gelijkt op een vogel; dan blaas ik daarin en het zal een vogel worden, met toestemming van Allah. En ik genees de blindgeborenen en de melaatsen en ik doe de doden herleven, met toestemming van Allah. Ik vertel jullie wat jullie [moeten] eten en wat jullie aan voorraadschatten in jullie huizen [moeten] opslaan. Daarin bevindt zich een teken voor jullie, indien jullie gelovigen zijn. “ (Āl ʿImrān, 3: 49)

En elders in de Qur’an:

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَآ اُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ
لَنَا اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

“ [Gedenk] de Dag waarop Allah de boodschappers verzamelt en dan tot hen zegt: “Welk antwoord hebben jullie ontvangen [van de mensen]?” Dan zeggen zij: “Wij hebben daar geen kennis van, Jij alleen bent de Kenner van het verborgene.”.”
(Al-Maidah, 5: 109)

اِذْ قَالَ اللّٰهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلٰى
وَالِدَتِكَ اِذْ اَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا
وَاِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰيةَ وَالْاِنْجِيلَ وَاِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ
كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِاِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِاِذْنِي وَتُبْرِئُ الْاَكْمَهَ وَالْاَبْرَصَ
بِاِذْنِي وَاِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتٰى بِاِذْنِي وَاِذْ كَفَفْتُ بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ عَنْكَ اِذْ جِئْتَهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ

"Jullie [moslims] vormen het beste volk dat ooit voor de mensheid is voortgebracht; jullie gebieden *al-maʿrūf*, verbieden *al-munkar* en geloven in Allah. Indien de mensen van het Boek (*Ahl al-kitāb*) hadden geloofd, zou dat hen zeker ten goede zijn gekomen. Onder hen bevinden zich gelovigen, maar de meesten van hen zijn overtreders." (Al-Maidah, 5: 110)

CHRISTENDOM VANDAAG DE DAG

Zoals eerder vermeld, is het christendom na ʿĪsā (as) vele malen onderhevig geweest aan menselijk ingrijpen. De Qur'an verwijst dus naar de Mensen van het Boek als "...degenen die hun religie hebben opgesplitst." (Al-Rum, 30: 32) De Profeet (vzmh) heeft ook gezegd:

"De natie van Jezus bleef gedurende 200 jaar op zijn pad en leiding (daarna corrumpeerden zij hun religie en veranderden van richting)." (Haythami, Majmau'z-Zawaid, VIII, 207)

Het christendom werd zeker vervormd door zijn eigen geestelijken, en als gevolg daarvan is het tot ons gekomen volledig ontdaan van zijn monotheïstische oorsprong.

Door deze vervorming verloor het christendom, net als andere goddelijke religies, zijn autoriteit en geldigheid, en Allah (swt) zond de Islam neer als de definitieve en ware religie. De Almachtige verklaart:

اِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْاِسْلَامُ

" De religie bij Allah is de Islam [de overgave aan Allah]. " (Āl ʿImrān, 3: 19)

Zowel Christenen als Joden verwierpen niettemin de Islam en zijn grote Profeet (vzmh), omdat zij veronderstelden dat de laatste boodschapper uit hun midden zou komen. Terwijl de aanhangers van beide godsdiensten reikhalzend hadden uitgekeken naar de laatste boodschapper op basis van de informatie die zij in hun boeken hadden ontvangen, veranderden zij plotseling van houding toen hij eenmaal was gekomen. Ze werden jaloers dat de Profeet (vzmh) en de uiteindelijke religie niet uit hun gelederen opkwam en verzetten zich tegen het geloof in hem.

De Almachtige verklaart:

وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ اُوتُوا الْكِتَابَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ الْعِلْمُ
بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاٰيَاتِ اللَّهِ فَاِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

" Degenen die [voordien] het Boek hebben ontvangen, zij zijn, nadat de kennis tot hen was gekomen, tengevolge van onderlinge jaloezie [met uiteenlopende opvattingen] uit elkaar gegaan. En wie de boodschappen van Allah ontkent, [hij moet weten dat] Allah Snel is met de afrekening.." (Āl ʿImrān, 3: 19)

De Mensen van het Boek verzetten zich niet alleen uit jaloezie, ze veranderden ook de passages in hun boeken die de komst van de Islam, de uiteindelijke religie, en zijn Profeet Mohammed (vzmh) aankondigden. Zij brachten de veranderingen aan omdat na het lezen van deze passages veel voorzichtige christenen en joden de waarheid begrepen en van harte moslim werden. Dit waren onder andere de voormalige Joodse geleerde Abdullah ibn Salam en christenen zoals Salman Farisi en de Abessijnse koning Negus. De Qur'an zegt:

وَاِنَّ مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ
وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ

" Onder de mensen van het Boek zijn er die geloven in Allah en in hetgeen jullie is neergezonden, en in hetgeen tot hen is neergezonden, en die zich deemoedig aan Allah onderwerpen." (Āl ʿImrān, 3: 199)

Toen hij hoorde dat de laatste Profeet (vzmh) was opgestaan, raakte zelfs de Byzantijnse keizer Heraclius opgewonden, want hij zei tegen de gezant van de Profeet (vzmh):

"Die man zal binnenkort deze landen veroveren waar ik nu op stap. Al die tijd wist ik dat deze profeet zou komen, maar ik had niet verwacht dat hij uit jullie midden zou komen. Als ik wist dat ik het zou halen, dan zou ik me veel moeite getroosten om hem te zien. Als ik bij hem was, zou ik zijn voeten wassen."

Na het zien van dit soort taferelen begonnen de Joden en Christenen, die verblind waren voor de waarheid, zich zorgen te maken dat op den duur al hun gelovigen tot de Islam zouden toetreden. Om dat te voorkomen, namen ze hun toevlucht tot het veranderen van de passages in hun boeken die spraken over de Laatste Profeet (vzmh) en de religie die hij zou brengen.

Dit zou echter hun eigen ondergang blijken te zijn. Allah (swt) zegt:

اِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ اَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ
ثَمَنًا قَلِيلًا اُولٰئِكَ مَا يَاْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ اِلَّا النَّارَ وَلَا
يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ

" Degenen die verborgen houden hetgeen Allah uit het Boek heeft neergezonden en het voor iets van geringe waarde inruilen, diegenen krijgen in hun buiken niets anders dan vuur te verteren. Noch richt Allah op de Dag der Opstanding het woord tot hen, noch zuivert Hij hen. Voor hen is er een pijnlijke bestraffing.." (Al-Baqarah, 2: 174)

بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهٖٓ اَنْفُسَهُمْ اَنْ يَكْفُرُوا بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بَغْيًا اَنْ يُنَزِّلَ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ عَلٰى مَنْ يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ فَبَآءُوْ بِغَضَبٍ عَلٰى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ

“ Verdorven is [de valse trots], waarvoor zij zichzelf hebben verkocht; zij ontkennen hetgeen Allah heeft neergezonden, uit afgunst dat Allah Zijn gunst neerzendt aan wie Hij wil van Zijn dienaren. Zij roepen toorn op toorn over zichzelf af. En voor de ongelovigen is er een vernederende bestraffing..” (Al-Baqarah, 2: 90)

Zoals in het vers staat, hebben de mensen van het Boek, die zich verzetten tegen de Islam om hun valse boeken te volgen die naar hun verlangens zijn gevormd, hun levens hier en in het Hiernamaals verwoest. Het is Allah (swt) die alle goddelijke godsdiensten heeft neergezonden en Hij zegt dat Hij het geloof van degenen die de Islam verwerpen en vasthouden aan godsdiensten die Hij heeft vernietigd, niet zal accepteren:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْاِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“Mocht iemand een andere godsdienst dan de Islam volgen, dan zal deze nooit van hem worden aanvaard en hij zal in het Hiernamaals tot de verliezers behoren.” (Āl ʿImrān, 3: 85)

Een snelle blik op de principes van geloof en aanbidding van alle religies buiten de islam, inclusief het christendom, laat zien dat ze niet alleen de geboden van de Heer tarten, maar ook de logica. Christenen geloven in feite dat:

Alle mensen worden als zondaars geboren. Dat komt omdat Adam Gods gebod overtrad en vervolgens uit het paradijs werd verdreven. Deze zonde wordt generatie op generatie doorgegeven aan ieder mens. Jezus werd gezonden om de mensheid te redden van deze ‘erfzonde’; en daarvoor offerde God zijn eigen zoon aan het kruis.

Maar toch, in geen enkel goddelijk boek stelt de Almachtige voor om een persoon te straffen voor de misdaad van een ander. Een onschuldig persoon opofferen voor de zonden van anderen zou niets minder dan tirannie zijn.

Aan de andere kant, geloven dat mensen met zonde geboren worden, is de Almachtige tirannie toeschrijven. De waarheid van de zaak is prachtig verwoord door de Profeet (vzmh) zelf:

“Elke baby wordt geboren met de beschikking van de Islam! (rein, zonder zonde en met een natuurlijke neiging om te geloven dat God één is)” (Moslim, Qadar, 22).

Allah (swt) verklaart:

فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَةَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ
لِخَلْقِ اللَّهِ ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“ Richt je aangezicht dus oprecht tot de [ware] godsdienst. [Dit is] de natuurlijke aanleg (*fiṭra*), waarmee Allah de mensen heeft geschapen; in de schepping van Allah is geen verandering [mogelijk]: - dat is het ware geloof, maar de meeste mensen weten het niet-. “ (Al-Rum, 30: 30)

❁

Een andere valse praktijk die wortel heeft geschoten in het christendom is de doop. De kerk schrijft voor dat alle christenen gedoopt moeten worden in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De priester voert de doop uit door water op iemands gezicht te spatten of door zijn lichaam in het water onder te dompelen. Men gelooft ook dat de doop iemand van de erfzonde bevrijdt. Christenen beschouwen mensen die sterven zonder gedoopt te zijn als zondaars.

Volgens christenen is de wereld ook een land van problemen. Mensen moeten geen plezier zoeken, want ze zijn geschapen om te lijden. Maar hoe tegenstrijdig is het om dit te zeggen terwijl je probeert te genieten van al het plezier dat het leven te bieden heeft.

Het is ondenkbaar dat een manier van leven die eeuwige vrede belooft in deze beproeving op aarde, vol zit met zulke tegenstrijdigheden. De waarheid is dat Allah (swt) Zijn dienaren op verschillende manieren op de proef stelt. Het kan door armoede of rijkdom zijn, net zoals het door vreugde of verdriet kan zijn.

Christenen geloven ook dat een persoon geen directe band met God kan opbouwen. Ze kunnen God nergens om vragen. Alleen priesters kunnen dat namens hen doen. Nogmaals, alleen priesters kunnen hun zonden vergeven. Met andere woorden, priesters fungeren als middel tussen een persoon en God. Daarom is het opbiechten van zonden in het christendom een ritueel van aanbidding geworden. De kerk laat de persoon een zonde opbiechten, terwijl de priester de autoriteit heeft om te vergeven in ruil voor wat geld of om de persoon klusjes binnen de kerk te laten doen. Christenen baseren dit op de volgende woorden in de gecorrumpeerde Bijbel:

“Opnieuw zei Jezus: ‘Vrede zij met u! Zoals de Vader mij gezonden heeft, zend ik jullie.’ En daarmee blies Hij op hen in en zei: ‘Ontvang de Heilige Geest. Als jullie iemands zonden vergeven, zijn hun zonden vergeven; als jullie ze niet vergeven, zijn ze niet vergeven.” (Johannes, 20/21-23)

In plaats van mensen te leiden, kent dit in zekere zin goddelijkheid toe aan priesters en moedigt het anderen aan om te zondigen in de wetenschap dat ze hoe dan ook vergeven zullen worden.

Hoe kunnen priesters de zonden van anderen vergeven als ze hun eigen zonden niet eens kunnen vergeven? Hoe kan een mens die niet vrij is van zonde de zonden van een ander mens vergeven? Zelfs boodschappers, inclusief de zes grote profeten, kregen deze macht niet. Wanneer zelfs profeten hun hele leven doorbrachten met berouw tonen voor zonden die ze nooit hadden begaan, kan er dan iets meer afwijkend zijn dan te denken dat goddelijke barmhartigheid in de handen van priesters ligt?

In antwoord op de mensen van het Boek die geloven dat hun zonden vergeven kunnen worden in ruil voor geld of werken in de kerk, verklaart de Almachtige:

يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوٓا اِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْاَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَاْكُلُونَ
اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ

"jullie die geloven, velen van de schriftgeleerden en de monniken verbruiken ten onrechte de bezittingen van de mensen en houden hen af van het pad van Allah. En degenen die goud en zilver oppotten en het niet uitgeven op het pad van Allah, verkondig hun een pijnlijke bestraffing.." (Al-Tawbah, 9: 34)

Toch volgen christenen blindelings hun geestelijken. Hoewel de Bijbel vol staat met laster tegen profeten, beschouwen ze de paus als onschuldig en zonder zonde. Ze beschouwen elke handeling van de paus als onfeilbaar.

Het is opmerkelijk dat christenen weinig respect hebben voor de profeten die door de Almachtige zijn uitverkoren[106] en beweren dat ze zich bezighielden met verachtelijke daden als overspel, drinken, liegen en afgoderij, alleen maar omdat hun ego's het moeilijk vonden om te gaan met de waarheid waartoe de profeten hen uitnodigden. Daarentegen verheerlijken ze de paus die door niemand anders dan henzelf is gekozen, met sublieme attributen, terwijl hij in feite maar een gewoon mens is.[107]

De Qur'an zegt:

اِتَّخَذُوٓا اَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَآ
اُمِرُوٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوٓا اِلٰهًا وَاحِدًا لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

106. Voor ongegronde beschuldigingen aan het adres van profeten in het heilige boek van het christenn dom, zie ook, Genesis, 12/11-13, 19/30-38, 20/1-7, 30/1-24 II. Samuel, 11; I. Kings, 11/1-13.
107. Protestanten verwerpen echter de onschuld van de paus en zijn macht om zonden te vergeven.

“ Zij hebben hun schriftgeleerden en hun monniken tot heren genomen naast Allah, en [eveneens] de *Masīḥ*, de zoon van Maryam. En hun werd bevolen dat zij slechts één god moesten dienen: er is geen god behalve Hij. Verheven is Hij boven hetgeen zij als deelgenoten aan Hem toekennen..” (Al-Tawbah, 9: 31)

De valse opvatting van het christendom over God die in het bovenstaande vers wordt benadrukt, komt ook tot uiting in een valse opvatting over de mens. Voor Christenen zijn de geest en het lichaam gescheiden entiteiten. Alleen priesters kunnen de geest reinigen. Het lichaam wordt beschouwd als een verachtelijk en zondig wezen.

Toch is dit een onrechtvaardige karakterisering van de mens, die is geschapen als de kern van het universum en de meest eervolle van de hele schepping. De waarheid van de zaak wordt verteld door de Qur’an:

لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيٓ اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ

“ Wij hebben de mens in de beste gedaante geschapen..” (Al-Tin, 95: 4)

Sheikh Galib drukt deze waarheid prachtig uit:

Zie jezelf met vreugde, jij bent de kern,

Jij bent de mens... het oog van de wereld

De mens is zo perfect geschapen dat hij, in een universum versierd met ontelbare strepen goddelijke kracht, het toppunt van goddelijke kunst vertegenwoordigt.

Maar zij die deze status niet waarmaken door een leven van geloof en aanbidding uit de weg te gaan, verliezen de sublieme kwaliteiten waarmee ze geschapen zijn. Bijgevolg verraden ze het goddelijke vertrouwen en vallen ze naar een niveau dat de Almachtige ‘het laagste van het laagste’ noemt. Anders zijn alle mensen vanaf het begin begiftigd met de eer die in het vers wordt betuigd:

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِيٓ اٰدَمَ

“ Wij hebben zeer zeker de kinderen van Adam geëerd.” (Al-Isra, 17: 70)

❁

Christenen komen met verschillende bewijzen uit de Bijbel om te beweren dat het christendom een religie van vrede is. Toch spreekt diezelfde Bijbel die bewering ook tegen. Lucas citeert Jezus bijvoorbeeld als hij zegt:

“En wat die vijanden van mij betreft, die niet wilden dat ik hun koning zou zijn, breng ze binnen en executeer ze hier voor mijn neus.” (Lucas, 19/27)

Evenzo staat er in de brieven van Paulus:

"Want hij moet regeren totdat hij al zijn vijanden onder zijn voeten heeft gelegd." (I Korintiërs, 15/25)

Elders zou Jezus (as) gezegd hebben:

"Denk niet dat ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen. Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar een zwaard. Want ik ben gekomen om een man tegen zijn vader op te zetten, en een dochter tegen haar moeder, en een schoondochter tegen haar schoonmoeder!" (Mattheüs, 10/34-35)

En in het Oude Testament, dat christenen ook aanvaarden, wordt gezegd:

"Laat echter in de steden van de volken die de Heer, uw God, u als erfenis geeft, niets in leven wat ademt. Vernietig ze volledig." (Deuteronomium, 20/16-17)

"Ga nu, val de Amalekieten aan en vernietig alles wat van hen is. Spaar ze niet; dood mannen en vrouwen, kinderen en zuigelingen, runderen en schapen, kamelen en ezels!" (I Samuël, 15/2-3)

Zoals we kunnen zien bevat het heilige boek van het christendom boodschappen van geweld en tirannie die een schaduw werpen op elke aanspraak op liefde en vrede.

De Qur'an legt uit wat oorlog eigenlijk zou moeten zijn:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا اِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

" Strijd [zonder eigenbelang] op de weg van Allah tegen hen, die jullie bestrijden, maar overtreed [de grenzen, de regels] niet. Allah houdt immers niet van overtreders.." (Al-Baqarah, 2: 190)

Oorlogvoering is in de Islam alleen om de waarheid en rechtvaardigheid te handhaven. De verzen van de Qur'an die oorlog opdragen zijn alleen gericht tegen degenen die de oorlog hebben verklaard en al bezig zijn met vechten. Vrouwen die de wapens niet opnemen, kinderen, ouderen en zieken zijn onaanraakbaar. Zelfs het schaden van dieren en de natuur is verboden.

❁

Net als andere profeten spoorde Jezus (as) zijn volgelingen aan om de geboden en verboden van Allah (swt) na te leven. Het is ook zeker dat hij geen gedrag door de vingers zag dat correct leek, maar in tegenspraak was met de geest van de religie. Toch heeft het hedendaagse christendom een aantal vernieuwingen aangenomen als aanbidding. Eén daarvan is wat de communie wordt genoemd.

Bij communie wordt het laatste avondmaal van Jezus (as) nagespeeld door het eten van brood dat in wijn is gedoopt. Het brood symboliseert Jezus' vlees en de wijn

zijn bloed. Door dit te eten geloven christenen dat ze één worden met Jezus (as). Na het doopsel is de communie de belangrijkste vorm van aanbidding. Alle christenen houden zich aan deze rite.

In het begin werd de communie slechts één keer per jaar gedaan. Later werd het verhoogd naar één keer per week en aangenomen als een geloofsbeginsel. Het geloof dat men een deel van goddelijkheid kan ontvangen door aan een dergelijke activiteit deel te nemen, kan geen plaats hebben in het monotheïstische geloof.

In het christendom bestaat aanbidding voornamelijk uit gebeden en gezangen voor God. Afgezien van de communie bevat het geen verplichte riten zoals de Islam die kent, zoals ritueel gebed, vasten, bedevaart, enzovoort. In het Christendom is vasten niet meer dan een dieet. Iemand mag bepaalde voedingsmiddelen niet eten tijdens het vasten, maar mag wel een licht ontbijt of diner nuttigen.

Allah (swt) verklaart deze riten en andere die christenen in hun religie hebben opgenomen, als vals en zegt dat dit niet is wat hen bevolen is:

وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ اُوتُوا الْكِتَابَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنَةُ
وَمَآ اُمِرُوٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوا اللّٰهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُوا الصَّلٰوةَ
وَيُؤْتُوا الزَّكٰوةَ وَذٰلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ

“ En degenen aan wie het Boek was gezonden raakten pas verdeeld, nadat het overduidelijke bewijs [de Profeet] tot hen was gekomen. Hen werd niet meer geboden dan Allah te dienen, de religie oprecht alleen aan Hem wijdend, als *ḥanīf*, het gebed te verrichten en de *zakāt* te geven, en dat is de rechtzinnige religie.” (Al-Bayyinah, 98: 4-5)

Naast dit alles is de grootste handicap van het christendom een ander geloof dat veel later werd geïntroduceerd; en dat is de doctrine van de drie-eenheid. Het was deze kwestie waar de Profeet (vzmh) de nadruk op legde in de brieven die hij naar christelijke koningen stuurde. Hieronder staat zijn brief aan de Byzantijnse keizer Heraclius:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Van Mohammed, de dienaar en boodschapper van Allah, tot Heraclius, de leider van de Romeinen:

Vrede zij met hen die leiding volgen!

Hierbij nodig ik jullie uit tot de Islam. Ga de Islam binnen, zodat jullie vrede vinden en Allah jullie beloningen dubbel geeft. Als je niet aanvaardt, zul je de zonden dragen van de boeren onder jouw bevel.

قُلْ يَآ اَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا اِلٰى كَلِمَةٍ سَوَآءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اَلَّا نَعْبُدَ
اِلَّا اللّٰهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهٖ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا اَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللّٰهِ
فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِاَنَّا مُسْلِمُونَ

“ Zeg: “O mensen van het Boek, kom tot een gelijkluidende uitspraak tussen ons en jullie: dat wij niemand dan Allah dienen en dat wij niets met Hem vereenzelvigen en dat wij elkaar niet tot ‘heren’ nemen buiten Allah.” Indien zij zich afwenden, zeg dan: “Getuig dat wij moslims zijn [dat wij ons overgeven].” “ (Āl ʿImrān, 3: 64)

Drie-eenheid: Geloof in drie goden

Drie-eenheid verwijst naar het christelijke geloof in de ‘Vader, Zoon en Heilige Geest’. Over het algemeen wordt het Christendom genoemd onder de religies die in één God geloven. Terwijl het Oude Testament, dat de basis vormt van het christelijk geloof, sterk de nadruk legt op monotheïsme, veranderde het christendom na verloop van tijd in zijn tegendeel, toen zijn hoofdstad Jeruzalem wankelde onder de invloeden van Indiase en Griekse culturen.

De drie-eenheid deed pas veel later haar intrede in het christendom. Ten tijde van het Concilie van Nicea in 325 bestond het nog niet. Het concilie sprak alleen over hoe de Vader en de Zoon goden waren uit dezelfde essentie. Pas op het Concilie van Constantinopel in 381 werd de Heilige Geest ook tot god verklaard en werd christenen verteld dat ze één godheid moesten aanbidden die uit drie personen bestond.

In het licht van de huidige kritiek brengen verklaringen als ‘God is één en heeft de macht, terwijl Jezus gewoon zijn zoon is en de Heilige Geest zijn kracht’ de drie-eenheid niet dichter bij het monotheïsme. Bovendien is het toeschrijven van een zoon aan Allah (swt), die boven alle tekortkomingen en menselijke kwaliteiten staat, niets anders dan een afwijking die een persoon naar een zware straf zal voeren. Over dit onderwerp verklaart de Almachtige:

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ

“ Zij zeggen eveneens: “Allah heeft Zich een kind genomen.” Verheven is Hij! Aan Hem behoort al hetgeen zich in de hemelen en op de aarde bevindt. Allen gehoorzamen Hem..” (Al-Baqarah, 2: 116)

قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ اِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهٰذَا اَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

“ Zij hebben gezegd: “Allah heeft Zichzelf een zoon genomen.” Verheven is Hij. Hij is de Behoefteloze (*al-Ghanī*). Aan Hem behoort hetgeen zich in de hemelen en op de aarde bevindt. Jullie hebben geen gezag voor deze [bewering]. Zeggen jullie soms over Allah iets wat jullie niet weten?.” (Yūnus, 10: 68)

قُلْ اِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

“ Zeg: “Degenen die leugens verzinnen over Allah welslagen niet.”.” (Yūnus, 10: 69)

مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ

“ [Voor hen is er] een geringe genieting in deze wereld, vervolgens is tot Ons hun terugkeer. Vervolgens doen Wij hen de hevige bestraffing beproeven, omdat zij ongelovigen waren..” (Yūnus, 10: 70)

مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ اِلٰهٍ اِذًا لَذَهَبَ كُلُّ اِلٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ

“ Allah heeft Zich geen kind genomen en er is geen god naast Hem. Anders zou elke god hebben weggenomen hetgeen Hij had geschapen en zouden sommigen van hen anderen hebben overweldigd. Verheven is Allah boven hetgeen zij [Hem] toeschrijven..” (Al-Muminun, 23: 91)

Het christendom begon puur als een monotheïstisch geloof. Hoewel de leer van de drie-eenheid pas veel later werd toegevoegd, heeft het geen duidelijk bewijs in de Bijbel. In geen van de huidige evangeliën wordt het woord ‘drie-eenheid’ zelfs maar genoemd. In de geschiedenis van het christendom was Tertullianus de eerste persoon die het concept gebruikte; en dat was rond de tweede eeuw na Christus.

Ook zegt Jezus (as) nergens in het Nieuwe Testament ‘Ik ben God’. Integendeel, hij benadrukt dat hij slechts een mens is, een dienaar.[108] Allah (as) verklaart ook in de Qur’an dat Jezus Zijn dienaar is.[109] En op geen enkele manier beledigde het feit dat hij een dienaar was Jezus (as). Integendeel, zowel het Oude als het Nieuwe Testament zeggen dat hij er trots op was,[110] en leidde een voorbeeldig leven als dienaar

108. Zie, Matthew, 12/18.
109. Zie, Al-Nisa, 172.
110. Zie, Matthew, 12/18; Isaiah, 42/1.

van Allah (swt). Bovendien bracht Jezus (as) zijn hele nachten door met aanbidden. Dit is geen teken dat hij god was. Het bevestigt eerder dat hij een mens was.

Het enige bewijs voor drie-eenheid waar Christenen mee kunnen komen, is deze Bijbelpassage:

"Zodra Jezus gedoopt was, ging hij uit het water omhoog. Op dat moment werd de hemel geopend en zag hij de Geest van God neerdalen als een duif en op hem neerdalen. En een stem uit de hemel zei: "Dit is mijn Zoon, die ik liefheb; met hem heb ik een welbehagen." (Mattheüs, 3, 16-17)

Vergelijkbare woorden komen elders in de Bijbel voor.[111] Bij nadere beschouwing blijkt echter dat het onmogelijk is om deze en andere passages te interpreteren als verwijzend naar een god die uit drie personen bestaat.

Ondanks menselijke tussenkomst biedt zelfs het heilige boek van het christendom, de Bijbel, geen sterk en duidelijk bewijs dat de doctrine van drie-eenheid zou kunnen rechtvaardigen; en ongeacht hoe het door christenen wordt geïnterpreteerd of begrepen, is drie-eenheid absoluut onverenigbaar met het geloof van tawhid dat door Allah's (swt) laatste religie, de islam, wordt gebracht.

Ook de term 'Vader' die christenen gebruiken om naar God te verwijzen, is vernederend. Er zijn goede vaders, maar ook vaders die een slecht beeld oproepen. Tegelijkertijd roept het woord 'vader' dingen op als een relatie tussen man en vrouw, het krijgen van kinderen en sterven, die allemaal te maken hebben met menselijk leven en waarvan de Schepper is uitgezonderd.

Het is zeker een enorm wonder dat de Almachtige Jezus (as) zonder vader schiep. Toch vereist dit niet dat Jezus (as) god is. Adam (as) werd niet alleen zonder vader, maar ook zonder moeder geschapen. Bovendien werd Eva (as) door hem geschapen. Men kan Jezus (as) net zo min god noemen als Adam (as). Als een kind zonder vader uit een maagd wordt geboren, is het oneindig veel zinvoller om niet het kind te aanbidden, maar Degene die dat kind heeft geschapen.

Islam kondigt Allah (swt) aan als de Heer met eindeloze glorie en macht, begiftigd met sublieme eigenschappen en vrij van alle gebreken. Hij lijkt in geen enkel opzicht op de schepping en buiten Hem is er geen god. Dit wordt beknopt verteld in hoofdstuk Al-Ikhlas:

قُلْ هُوَ اللَّهُ اَحَدٌ اَللَّهُ الصَّمَدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا اَحَدٌ

"Zeg: 'Hij is Allah, de Ene. Allah is de Alomvattende. Hij verwekte niet, noch werd Hij verwekt, noch heeft Hij een gelijke."

111. Zie, John, 1/1, 14.

Hoe kort het ook is, dit hoofdstuk vat elk aspect van tawhid samen. Het volstaat ook om beweringen te verwerpen dat een mens als Jezus (as), gebonden door de beperkingen van leven en dood, god kan zijn; en maakt zo de doctrine van drie-eenheid onmogelijk te verdedigen.

Daarom waarschuwt de Almachtige degenen die in drie-eenheid geloven streng:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ اِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَاْوٰيهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ اَنْصَارٍ

“ Ongelovigen zijn degenen die hebben gezegd: “Allah, Hij is de *Masīḥ*, de zoon van Maryam”, terwijl immers de *Masīḥ* zelf heeft gezegd: “O Kinderen van Isrāʾīl, dien Allah, Die mijn Heer en jullie Heer is.” Voor degene die anderen met Allah vereenzelvigt, voor hem heeft Allah de Tuin verboden. En het Vuur is zijn bestemming. En voor de onrechtvaardigen zijn er geen helpers. ‘” (Al-Maidah, 5: 72)

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوٓا اِنَّ اللّٰهَ ثَالِثُ ثَلٰثَةٍ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّآ اِلٰهٌ وَاحِدٌ وَاِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ

“ Ongelovigen zijn degenen die hebben gezegd: “Allah is de derde van de Drie [goden].” Er is geen god dan één God. En indien zij niet ophouden met hetgeen zij beweren, dan treft een pijnlijke bestraffing zeker diegenen van hen die ongelovig zijn..” (Al-Maidah, 5: 73)

اَفَلَا يَتُوبُونَ اِلَى اللّٰهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“ Zullen zij zich dan niet berouwvol tot Allah wenden en Hem om vergiffenis vragen? Allah is Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*)..” (Al-Maidah, 5: 74)

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ اِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَاُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَاْكُلَانِ الطَّعَامَ اُنْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْاٰيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ اَنّٰى يُؤْفَكُونَ

“ De *Masīḥ*, de zoon van Maryam, was niet anders dan een boodschapper, aan wie andere boodschappers reeds waren voorafgegaan. En zijn moeder was een rechtschapen vrouw; en beiden aten voedsel [als gewone stervelingen]. Zie hoe wij de tekenen voor hen verduidelijken en zie, daarna, hoe zij toch weer afgedwaald raken.” (Al-Maidah, 5: 75)

Het vers zegt 'beiden aten' om te benadrukken dat Jezus (as) en zijn moeder Maria (as) allebei mensen waren. Mens zijn brengt behoeften met zich mee, zoals honger, waarvan Allah (swt) zeker is vrijgesteld.

Alleen onwetendheid kan verklaren waarom, ondanks dit alles, Christenen nog steeds neigen naar een geloof dat goddelijkheid toeschrijft aan Jezus (as) en Maria (as). Zelfs Jezus (as) zelf heeft niet het minste venster geopend dat een dergelijk geloof zou rechtvaardigen. Allah (swt) verklaart:

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَآ اُجِبْتُمْ قَالُوا لَا
عِلْمَ لَنَا اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

" [Gedenk] de Dag waarop Allah de boodschappers verzamelt en dan tot hen zegt: "Welk antwoord hebben jullie ontvangen [van de mensen]?" Dan zeggen zij: "Wij hebben daar geen kennis van, Jij alleen bent de Kenner van het verborgene." " (Al-Maidah, 5: 109)

وَاِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَاَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَاُمِّيَ اِلٰهَيْنِ مِنْ
دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي اَنْ اَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ اِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ
عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَآ اَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

" En [gedenk] toen Allah zei: "O ʿĪsā, zoon van Maryam, heb jij tot de mensen gezegd: 'Nemen jullie mij en mijn moeder tot twee goden, naast Allah?' " Hij [ʿĪsā] zei: "Verheven ben Jij! Het is niet aan mij om datgene te zeggen waartoe ik geen recht heb. Indien ik dat had gezegd, zou Jij het zeker hebben geweten. Jij weet hetgeen zich in mijn binnenste afspeelt en ik weet niet hetgeen zich in Jouw binnenste afspeelt. Inderdaad, Jij bent de Kenner van het verborgene.." (Al-Maidah, 5:116)

مَا قُلْتُ لَهُمْ اِلَّا مَآ اَمَرْتَنِي بِهِٓ اَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ
وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ
اَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَاَنْتَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

" Ik heb niets anders tegen hen gezegd dan hetgeen Jij mij hebt opgedragen: 'Dien Allah, mijn Heer en jullie Heer.' En ik was getuige van hen [van hun daden], zolang ik in hun midden verbleef. En toen Jij mij daarna tot Jou nam, was Jij Degene Die op hen toezag. En Jij bent Getuige van alle dingen.." (Al-Maidah, 5: 117)

Mensen met verstand moeten zich afvragen hoe het mogelijk is om iets aan God toe te voegen, aangezien Jezus (as) nooit bestond voor zijn geboorte en lang na de schepping van de aarde ontstond. Hoe kan een 'goddelijke' Jezus (as), die in het Evangelie van Johannes wordt aangesproken als 'Onze Heer', geen macht hebben over degenen die hem aan het kruis kruisigden? De Bijbel heeft passages die aangeven dat Jezus onvrijwillig werd gekruisigd. Toen Jezus naar het kruis werd gebracht, riep hij naar verluidt 'met luide stem':

"Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?" (Mattheüs 27:46)

Zijn deze woorden van hulpeloosheid en opstandigheid niet een uitdrukking van menselijk tekort?

Islam gebiedt uiterste gevoeligheid met betrekking tot tawhid. Zelfs het kleinste ding dat het monotheïstische geloof schaadt, wordt beschouwd als afgoderij (shirk). Een klein voorbeeld is hoe de Qur'an verwijst naar een persoon die de geboden van de Heer terzijde schuift en zijn eigen grillen volgt, als iemand die "...zijn eigen begeerte als god heeft genomen." (Al-Furqan, 25: 43) Bovendien verwijst de Qur'an naar mensen die Allah's (swt) geboden en verboden terzijde schuiven als pseudo 'goden', en hun volgelingen als 'degenen die hen als god hebben aangenomen'. Opscheppen tijdens het aanbidden wordt ook wel geheime afgoderij genoemd.

De Qur'an handhaaft zijn gevoeligheid voor tawhid om de christelijke doctrine van drie-eenheid streng af te wijzen en het een ketterij (kufr) te noemen.

In Zijn laatste openbaring waarschuwt Allah (swt) de christenen tegen de ketterij van de drie-eenheid waar zij in zijn gevallen:

يَآ اَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ اِلَّا الْحَقَّ اِنَّمَا الْمَسِيحُ
عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ اَلْقٰيهَآ اِلٰى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَاٰمِنُوا بِاللَّهِ
وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلٰثَةٌ اِنْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ اِنَّمَا اللَّهُ اِلٰهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُٓ اَنْ يَكُونَ لَهُ
وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَكَفٰى بِاللَّهِ وَكِيلًا

" O mensen van het Boek, overschrijd niet de grenzen van jullie godsdienst en zeg over Allah niet iets anders dan de waarheid. De *Masīḥ*, ʿĪsā, zoon van Maryam was niet meer dan een boodschapper van Allah. Hij heeft Zijn woord aan Maryam overgebracht en een *rūḥ* van Hem. Geloof dus in Allah en Zijn boodschappers en zeg niet: "Drie." Hou op, dat is beter voor jullie. Allah is één God. Het is verre van Zijn heiligheid, dat Hij een zoon zou hebben. Aan Hem behoort hetgeen in de hemelen en op de aarde is. Allah is toereikend als Voogd.." (Al-Nisāʾ, 4: 171)

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ اَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلٰئِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهٖ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ اِلَيْهِ جَمِيعًا

“ De *Masīḥ* zal het nooit beneden [zijn waardigheid achten] een dienaar van Allah te zijn, noch zullen de nabijzijnde engelen dit doen. Wie het beneden [zijn waardigheid acht] Hem te aanbidden en hoogmoedig is, die verzamelt Hij allen tot Zich..” (Al-Nisāʾ, 4: 172)

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوٓا اِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا اِنْ اَرَادَ اَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَاُمَّهُ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ وَاللَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“ Tot de ongelovigen behoren zeker degenen die zeggen: “Allah, dat is de *Masīḥ*, de zoon van Maryam.” Zeg: “Wie beschikt er dan over enige macht tegenover Allah, indien Hij de *Masīḥ*, zoon van Maryam, en zijn moeder en allen die tezamen op de aarde zijn zou willen doen omkomen?” En aan Allah behoort de heerschappij van de hemelen en van de aarde toe en al hetgeen zich daartussen bevindt. Hij schept wat Hij wenst en Allah is Almachtig over alle dingen..” (Al-Maidah, 5:17)

Zoals eerder vermeld, kwam het idee van ‘een goddelijke Jezus’ volgens veel onderzoekers het christendom binnen door de invloed van Griekse, Alexandrijnse en Indiase filosofieën.

In de Encyclopedia Britannica wordt gezegd:

“Jezus heeft nooit beweerd bovennatuurlijk te zijn. Hij zei ook niet dat hij een natuur had die boven de mensen stond.” (V. 5, p. 636)

Jezus (as) verklaarde:

“Hoor, o Israël: De Heer, onze God, de Heer is één.” (Marcus, 12,:29. Zie ook Mattheüs 23, 8; Lucas, 13, 33)

De Bijbel bevat ook het volgende:

“Grote angst overspoelde de menigte, en zij loofden God, zeggende: ‘Een machtig profeet is onder ons opgestaan!’” (Lucas, 7/16)

“Toen het volk hem dit wonderbaarlijke teken zag doen, riepen ze uit: ‘Hij is toch de profeet die we verwachtten!’” (Johannes, 6/14)

Het is duidelijk dat zelfs de eigen bronnen van het Christendom genoeg zijn om aan te tonen dat Jezus (as) de dienaar en boodschapper van de Heer was en niets

te maken had met goddelijkheid. Toch voerden valse geestelijken zoals Paulus een campagne tegen religie onder het mom van religieus zijn; en misleidden niet alleen mensen over de aard van Jezus (as), maar sleurden hen ook mee in de dwaling door talloze valse informatie. Desondanks houden christenen zichzelf vandaag de dag nog steeds voor de gek door te denken dat zij Gods geliefde volk zijn en de enige mensen zullen zijn die het paradijs binnengaan. Deze veronderstelling wordt beantwoord door de Almachtige Zelf:

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ اِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا اَوْ نَصَارٰى تِلْكَ
اَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

“ En zij zeggen: “Niemand zal de Tuin binnentreden, behalve joden en christenen.” Dit zijn door henzelf gewenste fantasieën. Zeg: “Breng jullie bewijzen dan, indien jullie de waarheid spreken.” (Al-Baqarah, 2: 111)

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارٰى نَحْنُ اَبْنَآءُ اللّٰهِ وَاَحِبَّآؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ
بِذُنُوبِكُمْ بَلْ اَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَآءُ
وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَاِلَيْهِ الْمَصِيرُ

“De joden en de christenen zeggen: “Wij zijn de kinderen van Allah en Zijn geliefden.” Zeg: “Waarom bestraft Hij jullie dan voor jullie zonden?” Nee, jullie zijn mensen onder de mensen die Hij heeft geschapen. Hij vergeeft wie Hij wil en Hij bestraft wie Hij wil. En aan Allah behoort de heerschappij van de hemelen en van de aarde toe en al hetgeen zich daartussen bevindt, en tot Hem is de terugkeer..” (Al-Maidah, 5: 18)

❁

Dit trieste einde waarin christenen zijn beland, is te wijten aan het feit dat ze, net als de Joden, het goddelijke woord hebben gecorrumpeerd in overeenstemming met hun eigen verlangens en de inhoud ervan hebben vermenselijkt. Dit leek niet alleen aantrekkelijker voor hun ego’s, het gaf hen ook een kans om hun zonden te legitimeren door ze op te nemen in hun heilige boek. Maar natuurlijk ging dit ten koste van hun eeuwige geluk in het hiernamaals. Hoe triest is de situatie van de Mensen van het Boek, die zo diep in de perversie verzonken zijn dat zelfs de komst van de Laatste Boodschapper (vzmh) hen niet wakker kon schudden!

Een groep priesters uit Najran kwam eens naar de Profeet (vzmh) en zei:

“Aangezien de Qur’an accepteert dat Jezus zonder vader geboren is, moet hij god zijn!”

Het was toen dat de Almachtige het vers van mubahalah openbaarde, wat de daad is van het vervloeken van elkaar om te onthullen wie gelijk heeft:

فَمَنْ حَآجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ اَبْنَآءَنَا وَاَبْنَآءَكُمْ
وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمْ وَاَنْفُسَنَا وَاَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ

“ En indien iemand met jou hieromtrent [nog steeds] van mening verschilt, na de kennis die jou heeft bereikt, zeg dan: “Kom dan, laten we onze kinderen en jullie kinderen en onze vrouwen en jullie vrouwen en ons [volk] en jullie [volk] bijeenroepen. Laten we daarna nederig en vurig bidden en de vloek van Allah afroepen over de leugenaars.”” (Āl ʿImrān, 3: 61)

De Profeet (vzmh) bood toen aan om door te gaan met de daad, maar de christenen van Najran weigerden. Ze ondertekenden een pact, waarin ze instemden met moslimbescherming en keerden terug naar hun land.

Allah (swt) waarschuwt ook:

يَآ اَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِاٰيَاتِ اللَّهِ وَاَنْتُمْ تَشْهَدُونَ

“ O mensen van het Boek, waarom ontkennen jullie de tekenen van Allah, terwijl jullie er zelf getuige van zijn? “ (Āl ʿImrān, 3: 70)

يَآ اَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“ O mensen van het Boek, waarom verwarren jullie de waarheid met de valsheid en verhullen jullie de waarheid tegen beter weten in??” (Āl ʿImrān, 3: 71)

قُلْ يَآ اَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ اٰمَنَ تَبْغُونَهَا
عِوَجًا وَاَنْتُمْ شُهَدَآءُ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

“ Zeg: “O mensen van het Boek, waarom beletten jullie degenen die geloven [het betreden van] het pad van Allah en wensen jullie dat het bochtig is, terwijl jullie daar toch getuige van zijn?” Allah is niet onachtzaam over hetgeen jullie doen..” (Āl ʿImrān, 3: 99)

De ‘waarheid’ waarvan de Qur’an zegt dat christenen zich er terdege van bewust zijn, is het feit dat hun religie verdorven en ondermijnd is, om welke reden Allah (swt) de Qur’an als het laatste woord heeft gezonden en Profeet Mohammed (vzmh) als de laatste boodschapper. Hoewel zij deze kennis geheim houden, ontrafelt de Almachtige het als volgt:

اَلَّذِينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ اَبْنَآءَهُمْ وَاِنَّ فَرِيقًا
مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

“ Degenen aan wie Wij het Boek hebben gegeven, kennen hem [de Boodschapper] zoals zij hun eigen zonen kennen. Een gedeelte van hen verbergt de waarheid, terwijl het zich daarvan [heel goed] bewust is..” (Al-Baqarah, 2: 146)

اِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ اَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدٰى مِنْ بَعْدِ مَا
بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ اُولٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللّٰهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ

“ Degenen die verbergen hetgeen Wij aan duidelijke bewijzen en aan richtlijnen hebben neergezonden, nadat Wij deze in het Boek aan de mensen duidelijk hebben gemaakt, zij zijn degenen die Allah vervloekt.” (Al-Baqarah, 2: 159)

Wat een schande dat christenen en joden zo ver af staan van de Islam, de enige geldige godsdienst in de ogen van God! Maar wat een gelukzaligheid is het voor degenen onder hen die de grote waarheid begrijpen en zich wenden tot het dienen van Allah (swt) in de meest oprechte zin! De Qur’an vertelt ons in feite dat nabij het laatste uur, en met de tweede komst van Jezus (as), de mensen van het Boek de Islam zullen omarmen:

وَاِنْ مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ اِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهٖ قَبْلَ مَوْتِهٖ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

“ Er is niemand onder de mensen van het Boek die niet in hem (ʿĪsā) gelooft vóór zijn dood. En op de Dag der Opstanding is hij (ʿĪsā) getuige tegen hen..” (Al-Nisāʾ, 4: 159)

De enige reden waarom de Christenen van vandaag niet in staat zijn om hun valse pad te verlaten, zijn de huidige Bijbels. Hun auteurs hebben het ware, oorspronkelijke Evangelie zo sterk veranderd dat de Almachtige zegt:

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِاَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هٰذَا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ لِيَشْتَرُوا بِهٖ
ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ اَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

“ Wee daarom degenen die het Boek met hun eigen handen schrijven en vervolgens zeggen: “Dit is van Allah”, om het dan te verruilen voor iets van onbeduidende waarde. Wee hen dan, voor hetgeen hun handen hebben geschreven, en wee hen voor hetgeen zij [eraan en erdoor] hebben verdiend..” (Al-Baqarah, 2: 79)

Inmenging in de inhoud van een goddelijk boek -wat zij hebben gedaan- is een strikt verbod dat zelfs profeten niet mogen overtreden. Zelfs de Profeet (vzmh) ontving dit goddelijke edict:

وَلَوْ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْاَقَاوِيلِ لَاَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ثُمَّ
لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ اَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ

“ Indien hij [de Profeet] Ons bepaalde woorden in de mond had gelegd, hadden Wij hem krachtig bij zijn rechterhand gegrepen.. En Wij zouden zijn hartslagader hebben afgesneden. En niemand van jullie zou Ons dat hebben kunnen verhinderen. “ (Al-Haqqah, 69: 44-47)

Tegelijkertijd, door te stellen:

اِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللّٰهِ الْاِسْلَامُ

“Voorwaar, de enige religie bij Allah is de Islam.” (Āl ʿImrān, 3: 19) Allah (swt) heeft gewild dat de laatste religie geldig is tot de Dag des Oordeels. Er zullen geen religies meer zijn na de Islam. De Heilige Qur’an is daarom beschermd tegen menselijke interventie, zoals uitgedrukt in het vers:

اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَاِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

“ Inderdaad, Wij hebben de vermaning [de Koran] neergezonden en inderdaad, Wij zijn de bewakers ervan..” (Al-Hijr, 15: 9)

De aard van de vier evangeliën

Het Evangelie dat Allah (swt) aan Jezus (as) openbaarde was zeker de waarheid en behoort tot de ‘goddelijke boeken’ waarin alle moslims moeten geloven als onderdeel van de geloofsbelijdenis (amantu). Met betrekking tot veel verzen van de Qur’an verklaart de Almachtige dat Hij soortgelijke openbaringen had gedaan in de Torah en het Evangelie. Daarom was het Evangelie, net als de Qur’an, een goddelijk boek van leiding.

Maar, zoals eerder besproken, heeft de Christelijke Kerk het leven en de leerstellingen van Jezus (as) ernstig gesnoeid. Het eerste deel van de boom dat werd omgehakt was de stam zelf. Het monotheïsme werd volledig uit het Christendom verwijderd.

In tegenstelling tot de Islam en tot wat de meeste Christenen zich voorstellen, bestaat openbaring in het Christendom uit getuigenissen van bepaalde mensen die

op een indirecte manier zijn doorgegeven. Zelfs Christelijke geleerden geven toe dat in het Christendom elke ooggetuigenis uit de tijd van Jezus (as) ontbreekt.

Een van de grootste problemen van de Bijbel is het feit dat het Oude Testament, dat de boeken vóór de tijd van Jezus (as) omvat, oorspronkelijk in het Hebreeuws is geschreven, terwijl de taal van het Nieuwe Testament Grieks is; hoewel ook dat oorspronkelijk Hebreeuws was. Hoewel de Griekse vertalingen bestaan, ontbreekt het Hebreeuwse origineel van de Bijbel. Hoe kun je er dan zeker van zijn dat de vertalingen trouw zijn gebleven aan het origineel, waarvan ze beweren dat het de basis is, maar dat nergens te vinden is?

Met uitzondering van Mattheüs zijn de oudste kopieën van de evangelies in het Grieks. Christelijke bronnen zeggen echter dat Jezus (as) Hebreeuws en Aramees sprak en zijn preken in die talen hield. Zouden, in het licht van dit feit, de originele kopieën van de Bijbel niet op zijn minst geschreven moeten zijn in een taal die inheems was voor Jezus (as)? Noch de evangeliën van vandaag, noch de woorden van Jezus (as) zelf zijn in zijn moedertaal geschreven.

Als we kijken naar hoe de eerste Hebreeuwse kopieën van de Bijbel verloren gingen en de overgebleven edities in het Grieks werden vertaald en snel werden vernietigd; en hoe deze later werden samengevoegd met een nieuwe Griekse vertaling van het Oude Testament, dan zien we duidelijk de omvang van de Griekse invloed op het vroege Christendom. Op deze manier kreeg de Griekse cultuur evenveel vat op het Christendom als de Griekse filosofie, waardoor het beschadigd werd en de oorspronkelijke monotheïstische richting werd veranderd in overeenstemming met de eigen mentaliteit. Daarom zegt de Qur'an:

"Wee dus hen die het Boek met hun handen schrijven...en wee hen om wat zij verdienen!" (Al-Baqarah, 79)

Om dezelfde reden zijn er kloven tussen de huidige evangeliën en de positieve wetenschap. Toen Galileo sprak over de rotatie van de aarde op basis van het idee dat hij had gekregen uit het werk van moslimwetenschappers, reageerde de kerk hierop, omdat het in tegenspraak was met de informatie die in de Bijbel werd gegeven. Galileo kreeg te horen:

"Breek je woorden af of riskeer de dood!"

Nadat hij met de dood werd bedreigd alleen omdat hij de waarheid sprak, zei een hulpeloze Galileo eenvoudigweg:

"Zoals je wilt", terwijl hij zachtjes mompelde:

"Maar de aarde beweegt nog steeds!"

Vanwege deze kloven, en misschien uit een drang om de tegenstrijdigheden van de Bijbel te verbergen, worden handboeken over het christendom meestal in geselecteerde stukken aangeboden. De Bijbel wordt bijna nooit van begin tot eind gelezen. Verschillende christelijke sekten en gemeenschappen kiezen zelfs de boeken die ze lezen. Dit feit alleen al is genoeg om ieder persoon met gezond verstand er logischerwijs van te overtuigen dat er niets authentieks aan de Bijbel is.

E. Yaʿqūb zegt dat de stroom van verhalen in de Bijbel geleidelijk op fabels begint te lijken. Maurice Bucaille schrijft:

"De Bijbel bestaat uit wat mensen, die het geschrift naar eigen goeddunken hebben veranderd, aan ons wilden overdragen. Daarom staat de Bijbel niet eens stil bij de meest fundamentele vragen over hoe de boeken zijn geschreven. Er wordt gewoon overheen gekeken. Net als een voorwerp dat door een zeef wordt gehaald, werden deze boeken vele malen onderworpen aan menselijk ingrijpen. En de ontelbare feitelijke fouten worden nooit geanalyseerd, maar in stilte overgeslagen. Hoe pijnlijk is het voor een 'heilig boek' om iets te negeren dat zelfs in een boek geschreven door een mens niet door de beugel kan!"

Ook al zullen veel mensen het niet toegeven, het volstaat voor de Almachtige om te verklaren dat het Evangelie dat Hij gezonden heeft verdorven is. Niet alleen verklaart de Almachtige dit feit, Hij waarschuwt moslims ook om niet in dezelfde fout te vervallen:

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

"... of tot degenen die hun godsdienst opsplitsen en groeperingen vormen. Iedere groepering verheugt zich in hetgeen zij heeft. " (Al-Rum, 30: 32)

Hieruit kunnen we begrijpen dat, zoals het geval is met alle goddelijke religies en boeken die vóór de Islam zijn verzonden, de Christenen de religie en het Evangelie dat Allah (swt) aan Jezus (as) had overgeleverd, hebben verdraaid en vervormd. Daarom hebben de huidige vier evangeliën niets te maken met het oorspronkelijke Evangelie, zoals we zullen zien.

Mattheüs

Als Jood die namens het Romeinse Rijk belasting inde, schreef Mattheüs zijn evangelie voor christenen van Joodse afkomst. Er wordt gezegd dat hij het rond het jaar 65 CE schreef. In zekere zin werd het evangelie geschreven om te bewijzen dat Jezus (as) de voltooiing van de geschiedenis van Israël markeerde. Een groep onderzoekers beweert echter dat de auteur van het evangelie niet Mattheüs was, maar een anonieme Palestijnse Jood. Een nadere inspectie laat zien dat het evangelie meer een weerspiegeling is van een Judaïsch denksysteem dan van het Christendom.

Verder neemt het evangelie van Mattheüs als bron het evangelie van Marcus, die geen apostel was. Het is echt zinloos voor Mattheüs, die als apostel wordt beschouwd, om te profiteren van een evangelie dat geschreven is door iemand die dat niet was. A. Tricot merkt op:

"Het Evangelie van Mattheüs is gekleed in Griekse kleren, terwijl het vlees, de botten en de geest ervan Joods zijn. De sporen van het Jodendom zijn duidelijk te zien; en zij vormen het onderscheidende kenmerk van het boek."

Mark

Marcus had eerst een korter evangelie geschreven, dat hij later uitbreidde. Daarna ging echter driekwart verloren en herschreef Marcus het evangelie op basis van zijn eerdere verzamelingen. Gezien dit feit is het vrij zinloos voor Christelijke schriftgeleerden om te proberen geloofwaardigheid aan het evangelie van Marcus te geven door hem aan te halen als een leerling van zowel Petrus als Paulus.

Er zijn ook serieuze vragen over de auteur. Sommigen geloven dat het evangelie niet door Marcus, maar door Petrus is geschreven.

Feit is dat Marcus Jezus (as) nooit heeft gezien. Wat hij schreef is eigenlijk wat hij zich kon herinneren van wat hij over hem had gehoord. Deze geschriften zijn ongeorganiseerd en vertonen veel gebreken. De inhoud en de structuur van zijn zinnen missen de minste zorg voor chronologie.

M.P. Roguet zegt over de schrijver van dit evangelie, waarvan wordt aangenomen dat het tussen 63-70 CE is geschreven:

"Marcus is een beginnend schrijver. Van alle auteurs van het evangelie is hij de meest banale."

Lucas

Lucas was arts van beroep. Hij is ook de auteur van het boek 'Handelingen van de Apostelen'.

Lucas schreef zijn evangelie voor de Grieken. Het evangelie zit echter vol met ernstige historische fouten. Bij het schrijven van zijn evangelie maakte Lucas gebruik van Marcus en andere door mensen gemaakte werken, waaronder mondelinge bronnen, en voegde hij een aantal verhalen toe. Om die reden noemt M.P. Kannengiesser hem 'een echte romanschrijver!

Omdat Lucas een man van Griekse afkomst is, beschrijft hij Jezus (as) op de manier van een Griekse historicus die over een Griekse held spreekt; en gebruikt hij een romaneske benadering, waardoor zijn evangelie meteen verraadt dat het een

door mensen gemaakt werk is. Het Evangelie van Lucas is dus weer een poging van de mens om de goddelijke openbaring te vervangen.

Johannes

Er wordt beweerd dat dit vierde evangelie is geschreven door Johannes, de zoon van de apostel Zebedeüs en Salome. Maar op basis van de logica van de Alexandrijnse school -ook weer geworteld in de Griekse filosofie- die in het hele werk zichtbaar is, geloven onderzoekers dat de auteur een andere persoon met de naam Johannes was. Anders zou het vergezocht zijn om te denken dat de apostel Johannes geschoold zou zijn in de Griekse filosofie en deze invloed op de Bijbel zou hebben weerspiegeld. Bovendien toont het feit dat het evangelie de goddelijkheid van Jezus wil bewijzen ook aan dat hij geen apostel kan zijn geweest.

Men denkt dat het Evangelie van Johannes tussen 90-110 na Christus is geschreven. Net als bij de andere evangelies is het onmogelijk om er een spoor van openbaring in te vinden. Het citeert de apostelen die naar Jezus verwijzen als 'de Heer! In dit opzicht komt Johannes over als iemand die verder gaat waar de Jood Paulus ophield met het verdraaien van het christendom. Zo zegt P. Roquet:

"Terwijl de synoptische evangeliën (de eerste drie evangeliën, Mattheüs, Marcus en Lucas, die op elkaar lijken) de woorden van Jezus op een treffende en conversationele manier weergeven, wordt elk thema in het Johannesevangelie verdronken in de overpeinzingen van de auteur. Soms bereikt dit zo'n punt dat we gedwongen worden om ons af te vragen: 'Is het echt Jezus die aan het woord is, of is de auteur stiekem zijn woorden aan het uiteenzetten?'"

❁

Een aantal christelijke schriftgeleerden heeft deze eigenaardigheden in de Bijbel ook bekend.

Tauste, die rond de 3e eeuw leefde en de Manawiyyah school onderschreef, heeft het volgende gezegd over het auteurschap van de Bijbel:

"Iedereen weet dat de Bijbel noch door Jezus (as) noch door de apostelen is geschreven, maar veel later door anonieme auteurs. Mensen zijn zich er ook van bewust dat, omdat deze schrijvers wisten dat niemand hen zou geloven als ze spraken over gebeurtenissen die ze nooit gezien hadden, ze de namen van apostelen of hun discipelen toevoegden om geloofwaardig te zijn."

De Qur'an verklaart dat, hoewel het nu verloren is gegaan, dit zeker niet het Evangelie is dat aan Jezus (as) werd geopenbaard, wat een boek was met richtlijnen en advies voor de rechtvaardigen:

وَقَفَّيْنَا عَلٰى اٰثَارِهِمْ بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرٰيةِ وَاٰتَيْنَاهُ الْاِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرٰيةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ

“ En Wij deden ʿĪsā, zoon van Maryam, in hun voetsporen treden, bevestigend wat zich in zijn handen bevond van de *Tawrāt*, en Wij hebben hem de *Injīl* gegeven waarin zich een leidraad en licht bevinden, bevestigend wat zich in zijn handen bevond van de *Tawrāt*, bij wijze van leidraad en een vermaning voor degenen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheden jegens Allah..” (Al-Maidah, 5: 46)

De Almachtige verzekert ook dat de mensen van het Boek gered zullen worden door de Islam te omarmen, die Hij gezonden heeft om de vervorming van hun godsdiensten te compenseren, en door Zijn geboden na te leven:

وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْكِتَابِ اٰمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ
سَيِّئَاتِهِمْ وَلَاَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ

“ Indien de mensen van het Boek toch hadden geloofd en hadden voldaan aan hun verantwoordelijkheden, dan hadden Wij hun zeker hun zonden vergeven en hadden Wij hen doen binnentreden in de Tuinen van gelukzaligheid..” (Al-Maidah, 5: 65)

❁

Zoals eerder vermeld, is er naast deze vier nog een beroemd evangelie dat bekend staat als het Evangelie van Barnabas. Barnabas was een vooraanstaande apostel van Jezus (as) en onderschreef de tawhid. Er vonden dus grote gevechten plaats tussen de monotheïstische Barnabisten en de trinitaire Paulisten.

De belangrijkste punten die het Evangelie van Barnabas onderscheiden van de anderen zijn:

Jezus (as) is noch God noch de Zoon van God. Hij is een profeet gezonden door de Almachtige.

De zoon die Ibrāhīm(as) wilde offeren was niet Isḥāq (as) maar Ismāʿīl (as).

Jezus (as) werd niet aan het kruis gekruisigd.

De verwachte Messias is de Parakleet (trooster), die Profeet Mohammed Mustafa (vzmh) is.

Tegenstrijdigheden in de vier evangeliën

Laten we, voordat we ons in deze kwestie verdiepen, eraan herinneren dat van alle religies op aarde, alleen de Islam stelt dat Jezus (as) zonder vader uit een vrome en maagdelijke moeder werd geboren. Profeet Mohammed Mustafa (vzmh) leerde zijn metgezellen ook dat Jezus (as) een grote profeet was die gezonden was om mensen uit het moeras van onwetendheid te leiden. De Islam heeft nooit de ware religie aangevallen die door ʿĪsā (as) werd overgebracht. Integendeel, het heeft de noodzaak bevolen om in Jezus (as), zijn moeder Maria (as) en het ware Evangelie dat hij ontving te geloven en te respecteren. Deze acceptatie en respect geldt echter alleen voor de originele, niet gecorrumpeerde vorm van de religie van Jezus (as).

Na deze korte herinnering kunnen we nu overgaan tot het onderzoeken van de huidige evangeliën, die hun oorspronkelijke aard verloren hebben:

Jezus (as) zag noch beval het schrijven van de vier evangeliën. Geen twee geleerden zijn het zelfs eens over de data van hun auteurschap. Daarom blijven de ontelbare fouten, tegenstrijdigheden en vervormingen niet onopgemerkt. Menselijk ingrijpen heeft alle sporen van het verhevene uitgekamd; en de evangeliën staan dan ook vol met obscure en tegenstrijdige informatie.

Enkele van de meest opvallende zijn de volgende:

De vier evangeliën vertellen dezelfde gebeurtenissen vele malen opnieuw, waarbij soms hetzelfde evangelie de exacte gebeurtenis twee of drie keer opnieuw vertelt, waarbij alle versies elkaar tegenspreken. Het is duidelijk dat de Almachtige niet zulke valse, tegenstrijdige verslagen zou geven.

Terwijl de evangelies van Marcus en Johannes niet spreken over de genealogie van Jezus (as), doen Mattheüs en Lucas dat wel. Maar terwijl Mattheüs 40 mensen telt van Jezus (as) tot Ibrāhīm(as), telt Lucas er 55. Bovendien voegt Lucas nog eens 20 mensen toe tot Adam (as). Mattheüs geeft geen informatie over het geslachtsregister van Jezus (as) voorafgaand aan Ibrāhīm(as). (Mattheüs, 1/17; Lucas, 3/23-38)

Het is niet zo dat Mattheüs eenvoudigweg de 15 namen vergeet te noemen die Lucas wel noemde. Een nadere beschouwing van de namen die in beide evangeliën worden genoemd laat gemakkelijk zien dat ze allemaal verschillend zijn; en in sommige gevallen komen dezelfde namen in verschillende vakjes voor.

Dit zijn ernstige tegenstrijdigheden die niet getolereerd kunnen worden, zelfs niet in boeken die door mensen zijn geschreven. Wat moeten we denken van het feit dat mensen tegenwoordig kritiekloos in deze evangelies geloven, terwijl mensen van vroeger profeten om meer wonderen zouden vragen, ondanks dat ze hen en hun goddelijke boeken in levenden lijve hebben gezien?

Volgens Mattheüs is Profeet Yaḥyā (as) Elia (Ilyās as). Het Evangelie van Johannes zegt echter dat hij dat niet is. (Johannes, 1/21)

Er zijn verschillende verslagen over de vraag of Yaḥyā (as) ooit Jezus (as) heeft ontmoet. Terwijl de evangelies van Mattheüs en Marcus een gedetailleerd verslag geven van zijn martelaarschap, gaat het evangelie van Johannes er in één of twee zinnen aan voorbij. (Johannes, 19/28-30; Mattheüs, 27/32-56; Marcus, 15/33-41)

Er zijn totaal verschillende verslagen tussen het evangelie van Johannes en andere over hoe Jezus (as) de apostelen ontmoette en hen aan zijn zijde nam. (Lucas, 5/1-17; Johannes, 1/35-51; Mattheüs, 4/18-22)

Er zijn ook tegenstrijdige verslagen over de etniciteit van de vrouw in Tyrus en Sidon, die Jezus (as) vraagt om haar behekste dochter te genezen. Mattheüs zegt dat ze uit Kanaän komt (Mattheüs, 15/21-22), terwijl Marcus stelt dat ze Grieks is (Marcus, 7/26). Het is bizar om te denken dat de Almachtige, vrij van alle tekortkomingen, de geboorteplaats van een persoon die Hij schiep door elkaar zou halen, terwijl zelfs een persoon dat zelf niet zou doen.

Dit laat zien dat de Bijbel vol staat met informatie die verschillende auteurs, zich niet bewust van elkaar, in elkaar hebben geflanst in overeenstemming met hun culturele niveau en persoonlijke verlangens.

Ondanks dat de evangeliën Jezus (as) associëren met goddelijkheid, noemen ze hem ook een 'mensenzoon' en 'een dienaar van God' (Mattheüs, 12/17-18; Handelingen, 3/13, 4/27-28). Hoe kan het verklaard worden dat iemand tegelijkertijd 'een zoon van God' en een mens is? In dat geval moeten mensen gelijk zijn aan God, wat te absurd is om zelfs maar over te debatteren. God is de Schepper, terwijl mensen de geschapenen zijn.

Zich bewust van dit probleem, beweren Christenen onwetend dat de Bijbelse term 'zoon van God' verwijst naar hoe God incarneerde in Jezus (as), zich in zijn lichaam vestigde en via dit lichaam aan andere mensen verscheen, om welke reden Jezus zogenaamd god werd. Zelfs dit in overweging nemen is onverenigbaar met de kwaliteit van Allah (swt) als de grootste en boven elke noodzaak verheven.

Nogmaals, de evangeliën verwijzen ook naar anderen als 'kinderen van god'. Jezus zou bijvoorbeeld tegen zijn apostelen zeggen:

"Zalig zijn de vredestichters, want zij zullen kinderen van God genoemd worden." (Mattheüs, 5/9)

Dit bijgeloof over 'God de Vader', dat de christelijke cultuur is binnengeslopen, is zo flagrant vals dat geen enkel gordijn van interpretatie het zou kunnen verhullen. Aan de andere kant gebruiken christenen deze uitdrukking om de suprematie over alle andere mensen op te eisen.

De Almachtige antwoordt hen echter met de woorden:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارٰى نَحْنُ اَبْنَآءُ اللّٰهِ وَاَحِبَّآؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ
بِذُنُوبِكُمْ بَلْ اَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَآءُ
وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَاِلَيْهِ الْمَصِيرُ

“ De joden en de christenen zeggen: “Wij zijn de kinderen van Allah en Zijn geliefden.” Zeg: “Waarom bestraft Hij jullie dan voor jullie zonden?” Nee, jullie zijn mensen onder de mensen die Hij heeft geschapen. Hij vergeeft wie Hij wil en Hij bestraft wie Hij wil. En aan Allah behoort de heerschappij van de hemelen en van de aarde toe en al hetgeen zich daartussen bevindt, en tot Hem is de terugkeer.” (Al-Maidah, 5: 18)

❁

De lijst met tegenstrijdigheden in de Bijbel gaat maar door.

Alle vier evangelies beschrijven de gebeurtenissen die plaatsvonden in de nacht dat Jezus (as) werd gearresteerd. Toch is het verslag van de één in tegenspraak met dat van de ander, met grote variaties en tegenstrijdigheden. (Mattheüs, 26/47-56; Marcus, 14/13-52; Lucas, 22/47-53)

Lucas vermeldt Heli als de vader van Maria’s echtgenoot, Yūsuf; terwijl het volgens Mattheüs Jakob was (Lucas, 3/23; Mattheüs, 1/16).

Terwijl Mattheüs, Marcus en Lucas zeggen dat Jezus (as) door Yaḥyā (as) werd gedoopt, maakt het Evangelie van Johannes daar geen melding van. (Mattheüs, 3/17; Marcus, 1/9-12; Lucas, 3/21-22)

Mattheüs, Marcus en Lucas noemen de geboorteplaats van Jezus (as) als Galilea, terwijl Johannes zegt dat het Judea is. (Mattheüs, 13/54-58; Marcus, 6/4; Lucas, 6/29; Johannes, 4/3, 43, 45)

De Evangelies van Mattheüs en Marcus zeggen dat de dienst van Jezus (as) begon nadat Yaḥyā (as) gevangen was genomen. Het Evangelie van Johannes zegt echter dat het eerder begon. (Mattheüs, 4/12-17; Marcus, 1/14-15; Johannes, 3/22-26, 4/1-3)

Een andere reeks tegenstrijdigheden in de Bijbel betreft de tegenstrijdige informatie over Jezus’ arrestatie, berechting, kruisiging, begrafenis, wederopstanding, verschijning aan de apostelen en hemelvaart, waardoor het onmogelijk is om het als een goddelijk boek te classificeren. (Mattheüs, 27-28; Marcus, 15-16; Lucas, 23-24; Johannes, 19-20)

Ook schreeuwde Jezus (as), volgens de Evangeliën van Marcus en Mattheüs, terwijl hij naar het kruis werd gebracht:

"Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?" (Mattheüs, 27:46; Marcus, 15/34) Een profeet kan deze woorden niet hebben gezegd, omdat ze in zekere zin een houding ten opzichte van de Heer laten zien.

Jezus wordt gevangen genomen door demonen als hij Gadara bereikt, waar hij volgens Mattheüs twee gekken tegenkomt. Lucas zegt dat het er maar één was. (Mattheüs, 2/28; Marcus, 5/1-2; Lucas, 8/27-29)

Wanneer Joden Jezus (as) om het teken van Yūnus (as) vragen, citeert Marcus hem als antwoord dat 'hun nooit een teken gegeven zal worden.' Maar volgens Mattheus zegt hij 'hun zal een teken gegeven worden'. (Mattheus, 12/38-41; Marcus, 8/11-12)

Dit is een religie die klem zit tussen evenveel details als historici! En dat is het christendom van vandaag!

De reden waarom Jezus werd gekruisigd volgens christenen

Christenen geloven dat door het eten van de verboden vrucht in het paradijs, Adam (as) en Eva de erfzonde begingen (Genesis 2/34). God veroordeelde daarom al hun nakomelingen tot de hel. Maar omdat Jezus (as) medelijden had met de mensen, droeg hij de zonden van de hele mensheid door zichzelf op te offeren aan het kruis. Daarmee werd de mensheid verlost van de zonde die ze had geërfd. (Brief aan de Romeinen, 3/23-26)

De Qur'an vertelt ons echter dat dit niet verder van de waarheid kan zijn:

وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلٰى مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا وَقَوْلِهِمْ اِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَاِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ اِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا

"[En Wij hebben hen vervloekt] vanwege hun ongeloof [in ʿĪsā] en hun kwaadaardige laster over Maryam.. En omdat ze zeiden: "Wij hebben de *Masīḥ*, ʿĪsā, zoon van Maryam, de boodschapper van Allah gedood." Maar zij hebben hem niet gedood, noch hebben zij hem [ten dode] gekruisigd, doch het werd hun als zodanig voorgehouden. En zij die hierover van mening verschillen, verkeren zeker in twijfel. Zij hebben daaromtrent geen kennis, doch volgen slechts een vermoeden, en zij hebben hem zeker niet gedood. " (Al-Nisāʾ, 4: 156-157)

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ اِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

" Integendeel, Allah verhief hem tot Zich en Allah is Almachtig, Alwijs (*ʿAzīz Ḥakīm*)." (Al-Nisāʾ, 4: 158)

Hoe het ook zij, hoe bizar is het om te geloven dat God, om Zijn woede te bedwingen, Zijn eigen zoon zou doden voor een vrucht die zijn voorouder at. Het is iemand anders laten boeten voor een misdaad, terwijl de Almachtige zegt dat Hij niemand zal straffen voor de zonden van een ander. Het feit dat zo'n geloof bestaat in een religie die oorspronkelijk door de Heer is gezonden, laat alleen maar zien dat het corrupt is geworden. Bovendien nodigen missionarissen vandaag de dag mensen uit om tot het christendom toe te treden door onzinnig te beweren 'Jezus stierf aan het kruis voor onze zonden', wat niets anders is dan een misvormde religie aantrekkelijk te laten lijken en klinken.

Toch moet de vraag worden gesteld: als christenen zelfs het eten van een verboden vrucht als een zonde tegen de menselijkheid beschouwen, hoe kunnen ze dan hun misdaden tegen de menselijke waardigheid goedkeuren, die te schandelijk zijn om zelfs maar te noemen? Bovenop de vele voorbeelden door de geschiedenis heen, is er de recente genocide in Bosnië en andere soortgelijke bloedbaden, waar christenen in stilte naar keken, samen met het Vaticaan en andere geestelijke instellingen. Hoe valt deze houding te rijmen met het feit dat we volgelingen zijn van een barmhartige profeet als Jezus (as)? Zondigen zij niet als ze de buik van zwangere vrouwen opensnijden of kinderen doden, alleen maar omdat ze anders zijn dan zij?

ʿĪsā (as) was een groot profeet met een uitzonderlijke status onder de mensen en in de ogen van de Heer; en die gezonden was om mooie moraal over te brengen. Daarom is het onmogelijk voor Allah (swt) om een profeet die Hij liefhad te onderwerpen aan een straf zoals kruisiging, om zelfs maar te overwegen, laat staan te geloven. Op een ander niveau beschuldigt het de Almachtige onwetend van tirannie, wat absurd is. Het is een feit dat Allah (swt) Zijn profeten vele verheven rangen en beloningen heeft beloofd. Trouwens, als Jezus (as) echt God was zoals zij beweren, zou het dan redelijk zijn om te denken dat een god zo hulpeloos zou zijn dat hij toestaat dat een paar mensen hem aan het kruis hangen?

Als we de bewering dat Jezus (as) de zonden van anderen op zich nam, terugvoeren naar het goddelijke oordeel, dan worden we geconfronteerd met de waarheid in al haar helderheid:

مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهٖ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ
وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولًا

" Degene die het rechte pad volgt, volgt het zeker in zijn eigen voordeel. Degene die dwaalt, dwaalt slechts in zijn eigen nadeel. Geen enkele drager van een last [een schuldige] draagt de last van een ander. Wij bestraffen niet, totdat Wij een boodschapper hebben gezonden.." (Al-Isra, 17: 15)

Gezien het feit dat het vers stelt dat zelfs een zondaar niet belast wordt met de zonden van een ander, hoe tegenstrijdig en zelfs onlogisch is het dan om te beweren dat een onschuldig persoon de zonden van de hele mensheid op zich heeft genomen? Wie wil er verantwoordelijk zijn voor een zonde waar hij niets mee te maken heeft?

❁

Wat betreft Adam (as) die de verboden boom in het paradijs naderde, de waarheid is dat het een blunder was, met andere woorden, een onvrijwillige fout. Op een bepaalde manier gebeurde het als onderdeel van de goddelijke wil. De Almachtige had gewild dat Adam (as) en Eva zouden neerdalen op de aarde, die was geschapen voor de mensheid, en dat de menselijke soort zich zou vermenigvuldigen en er zou heersen tot de Dag des Oordeels. De Heer wilde dat degenen die in staat waren om hun geest te verfijnen uiteindelijk zouden terugkeren naar het paradijs waar Adam (as) vandaan kwam, en dat degenen die door hun ego's werden misleid de duivel zouden vergezellen in de hel.

De Profeet (vzmh) legt deze goddelijke wil hieronder uit:

"Adam (as) en Mūsā (as) hadden ruzie. Mūsā (as) zei tegen Adam (as):

'Ben jij niet degene die de zonde beging waardoor de mensheid uit het paradijs werd verdreven en in de ellende werd geworpen?'

Adam (as) antwoordde:

'Blijf de persoon die Allah koos als profeet en tot wie Hij sprak...en geef mij niet de schuld van iets wat Allah voor mij wilde doen voordat ik ooit geschapen was!'

Mūsā (as) werd het zwijgen opgelegd." (Bukhari, Qadar, 11; Muslim, Qadar, 13)

Aan de andere kant toonden zowel Adam (as) als onze moeder Eva berouw met de woorden:

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَآ اَنْفُسَنَا وَاِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

" Zij zeiden: "Onze Heer, wij hebben onszelf onrecht aangedaan. Indien Jij ons geen vergiffenis schenkt en ons geen genade verleent, behoren wij zeker tot de verliezers."." (Al-Araf, 7: 23) En daardoor werden zij gezegend en vergeven.

Met die goddelijke vergeving werd Adam (as) niet alleen zondeloos, hij werd ook geëerd met het profeetschap, de hoogste en meest nabije rang van de Heer, die alleen door goddelijke genade wordt ontvangen en niet door persoonlijke inspanning wordt verkregen.

Kortom, het is onmogelijk voor de mens om een vergeven zonde te erven, terwijl zelfs een zonde die niet vergeven is niet geërfd wordt! Bovendien worden zonden die vergeven zijn door oprecht berouw, door goddelijke genade omgezet in beloningen. De Qur'an zegt:

اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يُبَدِّلُ اللّٰهُ
سَيِّاٰتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا

" Behalve degenen die berouw hebben en geloven en goede daden verrichten. Voor hen verandert Allah hun slechte daden in goede daden. Allah is Vergevensgezind, Genadevol (*Ghafūr Raḥīm*)." (Al-Furqan, 25: 70)

❁

Alle goddelijke boeken die Allah (as) naar de mensheid heeft gestuurd, hebben de eigenschap 'duidelijk' (mubin) te zijn. Dit wordt duidelijk gemaakt door de laatste van hen, de Heilige Qur'an. Daarin wordt het woord 'duidelijk' herhaald om de aandacht op dit feit te vestigen. Toch is het onmogelijk om een soortgelijke duidelijkheid in de Bijbel op te merken. Het was zo onduidelijk dat de openbaring van de Qur'an noodzakelijk werd.

Elk van de tegenstrijdigheden in de Bijbel geeft voldoende inzicht in de vraag of de Bijbel het product is van een goddelijke openbaring. Alle mensen met een gezond verstand kunnen begrijpen dat God Zijn dienaar geen boek zou sturen dat zo troebel en doorspekt is met tekortkomingen, terwijl Hijzelf vrij is van alle tekortkomingen en macht heeft over alles. Allah (swt) is de Transcendente (Subhan) die geen tekortkomingen toelaat.

Het is een feit dat bijna onmiddellijk na ʿĪsā (as), het christendom werd gecorrumpeerd. Het verloor al snel de kwaliteit van een ware religie en nam in plaats daarvan een heidens karakter aan.

Het heidense motief van een 'gekruisigde volksheld' werd toegepast op Jezus (as) en het middelpunt van het verhaal, het kruis, werd een heilig symbool. Het kruis bestond al lang voor het christendom in het heidense geloof van Europa.

In de eerste jaren van het christendom was 1 januari niet het begin van het nieuwe jaar. Heidenen vierden het nieuwe jaar op verschillende data tussen 24 december en 6 januari. Dit beïnvloedde het christendom en op basis van een claim over de geboortedatum van Jezus (as) nam het een nieuwe kalender aan die begon op 1 januari. Deze datum werd daarna gevierd als het begin van het nieuwe jaar.

De koningen en keizers van Rome en Griekenland hadden als enige wens om na hun dood goden te worden. Dit werd ook toegepast op Jezus (as). De Bijbels schilderden hem af als een legendarische held die de status van god bereikte.

Kortom, de Bijbels verweven de woorden van God met de woorden en het bijgeloof van mensen.

De Joden, die vanaf het begin materialistisch waren, verdraaiden het monotheistische geloof dat Jezus (as) had gebracht. Dit was voor hen vanzelfsprekend, omdat zij mensen waren die het zelden erg vonden om hun eigen profeten tot last te zijn of om te proberen hen te manipuleren voor hun persoonlijke belangen en welzijn.

❁

We moeten niet vergeten dat net zoals Mūsā (as) en de Torah lichtende lichten waren op het pad van leiding, zo was het ook met Jezus (as) en het Evangelie zolang ze duurden; en nu is het ook met Profeet Mohammed (vzmh) en de Qur'an. Wat zeker is, is dat als een wetgever op een bepaald moment een uitspraak doet en daar later een andere uitspraak overheen doet, het altijd de uiteindelijke uitspraak is die geldig is. Bijvoorbeeld, in de tijd van Mūsā (as) zouden de mensen Allah (swt) niet hebben gehoorzaamd als zij zich niet hielden aan wat aan Mūsā (as) was geopenbaard, maar aan wat aan Ibrāhīm(as) was geopenbaard. Integendeel, ze zouden tegen Hem in opstand zijn gekomen. Aangezien Allah (swt) de Islam als een laatste religie heeft gezonden en gewild heeft dat het de laatste zou zijn tot het einde der tijden, blijft de Qur'an over als het enige goddelijke boek dat nog geldig is.

De bron van alle goddelijke boeken is de Ene en Enige Allah (swt). Alle profeten kwamen met hetzelfde doel, het bevestigen van de profeten vóór hen en het geven van nieuws over de profeten die komen gaan. De Profeet van de Islam Mohammed (vzmh) bevestigde ook de profeten vóór hem, maar bracht ook de boodschap over dat de Islam de laatste religie is, hij is de laatste profeet en de Qur'an is het laatste boek.

De Profeet (vzmh) heeft gezegd:

"Van alle mensen sta ik het dichtst bij Maria's zoon Jezus, zowel in dit leven als in het volgende. Tussen hem en mij zijn er geen profeten. Profeten zijn broers. Het zijn broers van verschillende moeders, maar van dezelfde vader. Hun religie is ook één.

"Wie van jullie hem mag ontmoeten (nabij het laatste uur als hij weer naar beneden komt), doe hem mijn groeten." (Jam'ul-Fawaid, V, 16)

❁

In schril contrast met de kerk van vandaag leidde Jezus (as) een eenvoudig en ascetisch leven. Hij onderscheidde zich door zich te richten op het reinigen van het ego en het verfijnen van het hart, wat samengevat kan worden als het leiden van een spiritueel leven weg van wereldse verlangens die een beroep doen op het ego; evenals zijn sublieme moraal, barmhartigheid en het bevorderen van broederschap.

Liefhebben voor Allah en haten voor Allah' is een van de meest kenmerkende eigenschappen van de Soefi weg. En het werd geopenbaard aan Jezus (as):

"Als jullie de aanbidding van elk wezen in de hemelen en op aarde zouden aanbieden, dan zullen ze jullie niets baten, tenzij jullie liefhebben voor Mij en haten voor Mij!"

Onze daden en ons gedrag zijn slechts volmaakt in de mate van onze geestelijke diepgang. Met andere woorden, we moeten liefhebben omwille van Allah (as) en haten alleen omwille van Hem.

Jezus (as) heeft gezegd:

"Word de vrienden van Allah door de vijanden van rebellen te worden! Kom dicht bij Allah door afstand te houden van rebellen; en verkrijg Allah's welbehagen door hen te haten!"

Oh Heer! Schenk ons het vermogen om de waarheid te kennen en deze te grijpen, om het valse te kennen en het te vermijden; en schenk ons genade door ons te veranderen in Uw rechtvaardige dienaren ondergedompeld in Uw zegeningen in de tuinen van Uw welbehagen, zowel in deze wereld als in de volgende!

Amin…

BALLINGSCHAP

Het soefipad is meestal een pad van ballingschap (ghurbah). Toch brengt de vervreemding en eenzaamheid die mensen ten opzichte van elkaar voelen hen dichter bij de Heer.

Aspecten van ballingschap en vervreemding komen voor in het leven van Zakariyā (as), zijn zoon Yaḥyā (as) en Jezus (as). Het feit dat hun volgelingen maar met weinigen waren en dat twee van hen werden gemarteld door de mensen die ze probeerden te leiden, terwijl de ander werd geconfronteerd met een poging tot moord, betekende dat ze een zware ballingschap ondergingen in hun eigen thuisland. Maar tegelijkertijd stelde deze vervreemding hen in staat om zulke oprechte en onbaatzuchtige levens te leiden, dat ze eindigden tussen de andere profeten die Allah (swt) voor altijd heeft geprezen: Zakariyā (as) en Yaḥyā (as) tot de dag dat ze gemarteld werden, en Jezus (as) tot de dag dat hij werd opgewekt.

Dit idee van eenzaamheid en ballingschap dat aan profeten wordt toegeschreven vindt een interessante uitdrukking in de hadith hieronder. De Profeet (vzmh) zegt:

"Beschouw jezelf als een reiziger op deze aarde." (Bukhari, Riqaq, 3; Tirmiz, Zuhd, 25)

"Goed nieuws voor de verstokte!" (Muslim, Iman, 232)

❁

Door middel van spirituele cirkels (suhbah), goddelijk gedenken (dhikr), zelfverloochening (riyazah) en oprechtheid (ikhlas) wil het soefisme de sublieme kwaliteiten die de mens van nature heeft rijpen en hem transformeren van ruwheid naar volwassenheid. Toch hebben mensen verschillende aanleg; en de soefimethode om de mens binnen te laten in het mysterie achter de mens en de materie heeft niet op iedereen hetzelfde effect. Toch zijn er, ondanks een verschil in graad, enkele tendensen die alle individuen delen. Eén daarvan is het innerlijke verlangen om van dit land van ballingschap terug te keren naar het land van oorsprong.

Door middel van dhikr probeert het soefisme dus ook het verlangen en de zoektocht van de mens naar hereniging met zijn Heer in dat vredige klimaat voorafgaand aan zijn fysieke schepping, van zijn onderbewustzijn naar zijn bewustzijn te brengen. Dit markeert het hoogtepunt van spirituele volwassenheid; en de Qur'an vertelt ons hoe we daar kunnen komen:

اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

“ Weet dan, het is door het gedenken van Allah dat de harten tot rust komen..” (Al-Rad, 13: 28)

Deze geestestoestand komt het mooist naar voren in de insan-i kamil, de spiritueel volmaakte mens. Dit is een persoon die het mysterie van:

اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّآ اِلَيْهِ رَاجِعُونَ

“ Wij behoren toe aan Allah en tot Hem keren wij terug.”.” (Al-Baqarah, 2: 156)

Zodra de mens en de djinn ernstig beginnen te verlangen naar deze terugkeer naar hun oorsprong, omdat ze geschapen zijn met hogere niveaus van kennis, wordt het gevoel een bron van pijn en angst. Na dat punt wordt een mens er bij elke ademtocht aan herinnerd dat hij inderdaad in ballingschap is.

Omdat wezens door verschillende fasen gaan, beginnend vanaf hun punt van oorsprong, manifesteert ballingschap zich in elke fase anders. De mens was bijvoorbeeld eerst in het rijk van de geesten. Daarna vertrok hij naar de moederschoot. Hij verandert ook van plaats tijdens zijn verblijf op aarde. Van daaruit vertrekt hij naar het graf. En uiteindelijk keert hij terug naar zijn Heer.

De dichter moet dit gevoel van ballingschap diep in zijn hart hebben gevoeld, toen hij hieronder enkele van zijn fasen beschreef:

Vanuit het ene stadium zie je de zon en de zee
En vanuit een ander stadium zie je beide werelden
Het laatste stadium is een herfst, en het duurt
Waar verleden en toekomst slechts een droom is

In het licht van alles wat we zojuist hebben gezegd, is ballingschap iets dat met elkaar verweven is; het komt in fasen en lagen. De enige manier om het uit te bannen is door alle tussenliggende stadia terug te voeren naar het eerste punt, naar de Heer. De hereniging met de Heer is de manier om het diepste verlangen dat door ballingschap wordt veroorzaakt en dat de geest de scherpste pijn bezorgt, te verlichten. Ook al hebben ze dit grotere verlangen en deze geestelijke angst nog niet verwerkt, mensen die hun dorpen en steden hebben moeten verlaten om naar het buitenland te trekken, dragen nog steeds een gevoel van ballingschap diep in hun onderbewustzijn met zich mee. Alleen heiligen die begiftigd zijn met een hoog niveau van kennis begrijpen deze spirituele pijn, en leven alleen met de zorg van goddelijke hereniging, zonder de minste zorg voor al die tussenstadia. Junayd Baghdadi definieert soefisme dus als:

"...voor de Werkelijkheid om je te doden in jezelf, en je te doen herleven door Zichzelf."

De mooiste manifestatie van deze geestestoestand is voor de dienaar om het geheim van het samenzijn met de Heer te ontcijferen en voortdurend te volharden in Zijn herinnering.

Dhikr is niet alleen het herhalen van Allah's (swt) namen. Het is je werkelijk bewust worden van Allah (swt) en dat goddelijke manifestaties zich meester maken van het hart en het hele bestaan omhullen.

Volharden in dhikr brengt een persoon op zo'n niveau dat de waarheid van de dhikr één wordt met de waarheid van de schepping van de mens. Een persoon wordt een spiegel van de dhikr die hij herhaalt. De waarheid van dhikr gaat verder dan letters, woorden of geluid. En de essentie van het hart, zoals het van de Heer komt, is subtiel, voorbij het vlees. Als de dhikr en het hart eenmaal geabstraheerd zijn van materie, worden ze één en realiseren ze eenheid (tawhid) in de waarste zin van het woord. Daar bereikt het hart het niets. Alles wordt uitgewist behalve de kern van de dhikr, die de Heer is. Op deze plaats wordt het hart het brandpunt waar de goddelijke namen verschijnen; en zoals een lens alles eronder verbrandt door de zonnestralen binnen te halen, verbrandt het hart al het andere behalve de Heer (masiwa). Dit is de staat van fana, vernietiging. Dit is waar stervelingen plaats maken voor de Onsterfelijke (Baki). Dit is het stadium van tevredenheid, van vrede.

❁

Het was deze vrijheid van de ballingschap van de aarde en het bereiken van de hereniging die Rumi (qs) de dood deed beschrijven als 'de huwelijksnacht'.

Een van de belangrijkste kwaliteiten van heiligen is dat ze met een verlangen branden in dit land van ballingschap, dat hen naar ware onsterfelijkheid bracht. Rumi (qs) zegt dat zelfs de dood niet genoeg is om de intensiteit van dit vuur te doven:

"Na mijn dood, open mijn graf en zie de rook die uit mijn lijkwade opstijgt van het vuur diep van binnen!"

Een heilige wiens gezicht gloeide ondanks dat hij op zijn sterfbed lag, werd gevraagd:

"Hoe kun je glimlachen als je op het punt staat te sterven?"

Hij antwoordde:

"Mijn hele lichaam is nu opgegaan in mijn lippen. En mijn lippen stralen nu met een andere glimlach!"

Een mot verlangt naar licht. Het is niet zomaar een vlinder. Het wordt ook een 'propeller' genoemd, omdat het door zijn verlangen rond het licht draait. Op het moment dat ze het licht ziet, wordt ze erdoor aangetrokken en verliest ze al haar wilskracht. Het stort neer in het licht en verbrandt. Het lijkt alsof het weg is, maar het heeft nu de hereniging bereikt.

Rumi (qs) heeft gezegd:

"Het is onmogelijk om goddelijke liefde te proeven zonder het vlees te verbranden!".

Na een diepe spirituele turbulentie begon Hallaj-i Mansur naar de dood te verlangen en zei:

"In de dood ligt mijn opwekking, mijn leven en hereniging!"

Volgens deze diepgaande manifestaties is ballingschap:

Afscheiding van de Schepper.

Een vuur in het hart.

Brandend van verlangen.

En eenzaamheid.

Dit komt omdat de mens zich op een eeuwige reis bevindt. Deze reis begon in het spirituele rijk vóór de fysieke schepping en ging door naar de aarde, het land van ballingschap. Vervolgens viel zijn vrije geest ten prooi aan het lichaam en de vijf zintuigen. Toch heeft zijn afscheiding van de bron geleid tot een verlangen om terug te keren naar de plaats van oorsprong. En afhankelijk van de afstand die hij heeft afgelegd, wordt zijn kennis helder, waardoor het verlangen en de wens om terug te keren intenser wordt. Dit betekent dat de mens altijd vervreemd en altijd in ballingschap is.

Ballingschap kent vele vormen:

Voor profeten en heiligen is er een tweede ballingschap na de ballingschap op aarde; en dat is de pijn van de scheiding van metgezellen. Het was verordend dat Jakob (as) en Yūsuf (as) zware pijnen van afzondering moesten ondergaan om hun band met de Heer nog sterker te maken, zodat zij zich voortdurend tot Hem wendden, de banden met al het andere verbraken en de hoogste geestelijke rang bereikten.

Dit is de wijsheid die ten grondslag ligt aan het feit dat alle profeten enige tijd in ballingschap hebben doorgebracht, weg van hun thuisland, en het gevoel van vervreemding in al zijn vormen hebben ervaren.

De Profeet (vzmh) voelde de zwaarste vorm van ballingschap in Taif. Hij werd gestenigd en bleef bebloed achter. Toch, door zijn diepe medeleven, toonde hij volledig geduld en instemming; en in plaats van de mensen van Taif die hem stenigden te vervloeken, bad hij voor hun leiding. Als een goddelijke beloning werd hij vervolgens meegenomen op de nachtelijke reis, de Miraj.

Ballingschap is dus een venster naar pijn en smart. Dat Rumi (qs) zijn zee van wijsheid, de Mathnawi, begint met de woorden:

Luister naar wat de rietfluit vertelt
Van de pijn van scheiding die het jammert

...onderstreept het gewicht van vervreemding en ballingschap in het menselijk leven.

Lange jaren huilde Adam (as) ook en leed de pijn van het verlangen, omdat hij was gescheiden van het paradijs, zijn geboorteplaats, en naar een ballingschap op aarde was gestuurd. Dat was omdat zijn thuis het paradijs was, dichtbij de Heer. Op een bepaalde manier gaf hij dit gevoel van vervreemding door aan zijn kinderen. Het oude gezegde, 'een nachtegaal in een gouden kooi zingt nog steeds liederen van thuis', maakt het makkelijker te begrijpen waarom de mens jammert over zijn verbanning van een verheven rijk naar een nederige plaats.

Rumi (qs) verklaart ballingschap door een gelijkenis te trekken tussen de mens en de rietfluit:

"De rietfluit zegt: 'Sinds de dag dat ze me uit het moeras rukten, heeft mijn gejammer iedereen op aarde tot tranen toe bewogen.'

Laat de scheiding mijn hart aan flarden scheuren zodat het de pijn van de liefde beter kan uitdrukken!

'Wie ver van zijn oorsprong valt, zal voor altijd wachten op het moment van hereniging.'

Ik ben de huilebalk van alle kringen, de vriend van zowel heiligen als zondaars.

Iedereen denkt dat hij mijn vriend is en probeert iets van mijn woorden te leren.

Mijn gejammer verraadt mijn geheim, maar veel harten missen het licht om het waar te nemen!

De ziel en de huid zijn niet verborgen voor elkaar. Maar er is geen toestemming om de ziel te zien.

Het geluid van de rietfluit is vuur. Denk niet dat het een ijdel lied is! Schande over iedereen die dit vuur mist!'"

In een gedicht zegt Rumi (qs) ook:

Luister naar de rietfluit, hoor wat het zegt
De geheimen van de Heer die het blootlegt
Zijn gezicht bleek, zijn binnenste leeg, zijn hoofd afgehakt
En voor de adem van de speler is het verlaten
Maar zonder woorden of tong
'Allah, Allah', jammert het

Het fluitriet werd uit het moeras gerukt waar het was opgeheven, en zijn borst werd gebrandmerkt en doorboord met gaten. Het kreeg metalen ringen om zijn hoofd, voeten en tussen zijn gewrichten en werd opgesloten, waardoor het verdroogde en bleek werd.

De mens is precies zo. Hij werd naar deze wereld gestuurd vanuit zijn thuis in het goddelijke rijk, beperkt tot de grenzen van het mens-zijn, en zijn hart werd gebrandmerkt en gesmolten met het vuur van afscheiding. Hoewel dit de realiteit is voor alle menselijke wezens, komt het alleen aan de oppervlakte wanneer men het niveau van insan-i kamil bereikt, door contemplatie en spiritueel gevoel.

Alle zichtbare en onzichtbare wezens in het universum ontvangen een bepaald deel van de namen van de Almachtige. Wat de menselijke wezens betreft, zij dragen alle manifestatie van de goddelijke namen. De mens heeft het mysterie bereikt achter het vers: "…en iets van Mijn *rūḥ* heb ingeblazen..." (Al-Hijr, 15: 29) Daarom is hij een wonder van de schepping, een meesterwerk van de kunst. De kunst, de macht en de scheppende kracht van de Almachtige komt het meest tot uiting in de mens. Dus door het vuil en de verlangens van het ego te zuiveren, wordt de mens volmaakt in de waarste zin van het woord. Zoals metaalstof in de buurt van een magneet, zal hij een intens verlangen en verlangen gaan voelen om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dit is mogelijk omdat de geest van de mens afkomstig is van Allah (swt) en daarom ook begiftigd is met het vermogen om naar Hem terug te keren. De brandstof van deze terugreis, is liefde. Liefde is een vuur in het hart dat al het andere dan Allah (swt) doet smelten. Door dit vuur stijgt het verlangen van de mens om terug te keren naar waar hij vandaan kwam. Zijn opwinding en wens voor zijn Heer zwelt aan, en zijn verlangen wint aan kracht.

Rumi (qs) legt prachtig het verlangen van Bilal (ra) uit om deze wereld van ballingschap te verlaten en zich te herenigen met zijn Heer:

"Bilal (ra) was dun geworden als een sikkel. De dood had zijn kleur en schaduw op zijn gezicht geworpen. Zijn vrouw kon er niet tegen om hem zo te zien.

'Oh nee, mijn huis is verwoest' zei ze.

‘Nee, nee, zeg dat niet’, antwoordde Bilal. ‘Dit is het moment om je te verheugen. Mijn huis is nu gebouwd!’

voegde hij eraan toe:

‘Tot nu toe heb ik geleefd met het verdriet van de aarde, van de ballingschap van het weg zijn van de Heer!’

Terwijl Bilal deze woorden zei, bloeide zijn gezicht met narcissen, rozen en tulpen. Zijn toch al stralende gezicht straalde nog meer.

Maar toen ze Bilals ademhaling zagen verkorten en zijn energie zien afnemen, zei zijn vrouw:

‘Mijn goedwillende, eerlijke Bilal! Zo, nu is het tijd om afscheid te nemen!’

Maar Bilal antwoordde:

‘Nee, nee! Nu is het tijd om ons te herenigen! Nu is het tijd om een einde te maken aan dit verlangen en deze ballingschap!’

Ze zei:

‘Vanavond is de nacht dat je in ballingschap zult gaan en zult verdwijnen van je familie en kinderen!’

Bilal zei:

‘Nee, vanavond is misschien de nacht dat mijn geest naar huis terugkeert!’

Ze vroeg: ‘Dus we zullen je gezicht niet meer zien?’

Hij zei: ‘Als je hoog genoeg kijkt, zul je mijn gezicht zien tussen de ware dienaren van de Heer! Kijk niet naar beneden; daar zijn de lelijke gezichten van de vuile wereld!’

Zijn vrouw zei weer: ‘Wee mij, mijn huis is verwoest!’

Bilal zei deze keer: ‘Kijk naar de geest, niet naar het vlees! Ik had veel kinderen en een klein huis. Allah heeft het huis dat mijn lichaam is vernietigd om het beter en meer versierd te maken! Als mijn lichaam niet vernietigd wordt, zal mijn ballingschap nooit eindigen en zal ik nooit kunnen terugkeren naar mijn land van herkomst, het land van schoonheid dat geen onzin bevat; en ik zal nooit kunnen herenigen met de Absolute Schoonheid!’”

De heilige Aziz Mahmud Hūdayi, die leefde en ademde in deze gemoedstoestand, verwoordt zijn gevoelens in ballingschap als:

Wat zou ik met de wereld kunnen doen?
Alles wat ik nodig heb is mijn Heer
Ik heb niets anders nodig
Alles wat ik nodig heb is mijn Heer

Sommigen jagen dit leven na
Anderen jagen het volgende na
Allemaal in een of andere liefde
Alles wat ik nodig heb is mijn Heer

Verwerp ijdel verlangen
Ga en zoek de ware
Hūdayi's laatste woorden zijn
Alles wat ik nodig heb is mijn Heer

Een ander die in dit land van ballingschap kwam, maar niet verstrikt raakte in de vluchtige passies en in plaats daarvan brandde met het vuur van hereniging, was Yūnus Emre. Als een trouwe minnaar wierp hij geen blik op iemand anders dan zijn geliefde en verwonderde hij zich erover hoe iemand zich voor de gek kon laten houden door de wereld. Als gevolg daarvan voelde hij zich vervreemd in een land van ballingschap, dat hij beschrijft als:

Ik ben gekomen met een wonder
Mijn ware staat kent niemand
Ik spreek maar luister alleen
Mijn tong kent niemand

Fysiek gezien komt de mens van de aarde. Daarom leeft hij op aarde en voedt hij zich ermee. Uiteindelijk sterft hij en keert hij terug naar de aarde en wordt hij één met zijn oorsprong.

Deze wereld wordt dus idealiter uitgedrukt als 'ballingschap'. Het wordt ook wel een 'gastenverblijf' genoemd om de vluchtige aard ervan te benadrukken. Dat komt omdat iemand in ballingschap niet per se hoeft terug te keren. Een gast daarentegen moet vroeg of laat weer verder, en de gedachte om te vertrekken komt in je op zodra het verblijf begint.

Op een dag had de Profeet (vzmh) op een strooien matje geslapen, wat sporen op zijn lichaam had achtergelaten. De metgezellen stelden daarop voor:

"We zouden op zijn minst iets zachters op de matras moeten leggen." Hierop antwoordde de Profeet (vzmh):

"Waarom zou ik iets met de wereld te maken hebben? Ik ben als een reiziger die pauzeert voor een schaduw onder een boom en dan verder trekt." (Ibn Majah, Zuhd, 3; Ibn Hanbal, I, 39)

Op een ander moment legde de Profeet (vzmh) zijn hand op de schouder van Umar (ra) en adviseerde:

"Wees op aarde als een vervreemd persoon of een reiziger!" (Bukhari, Riqaq, 3; Tirmidhi, Zuhd, 25)

Het is vanwege deze realiteit van ballingschap benadrukt door de Profeet (vzmh) dat veel mensen met harten die branden voor de Heer, hebben geleefd als vreemdelingen op aarde op zoek naar de wegen van hereniging. De smeekbeden die zij hebben gedaan met de liefde van Allah (swt), zoals:

Laat ons, Heer, binnen in het huis van de hemel
Enkel om ons te voegen bij degenen die naar Uw Schoonheid staren

...werden aangevuld met hun liefde voor de Profeet (vzmh):

Wij branden, Profeet van Allah
Doof ons met Uw aanblik

En dit zijn de gevoelens van alle brandende harten.

Een van de grote soefimeesters uit de latere periode, Esad Erbili doet deze hartstochtelijke smeekbede aan zijn geliefde:

Het hart, mijn geliefde, verlangt naar een licht van uw schoonheid.
De ogen, mijn dokter, wat kohl van het stof dat je betreedt
Geen troost in tranen, geen antwoord op oprechte smeekbeden
Mijn zondelast heeft de genade nodig van de profeet Koning
Zij die verliefd op je zijn kunnen niets anders verlangen dan jou
Zij willen noch rijkdom, noch rang, noch plezier, noch vreugde
Hij smeekt je om voor één keer in al je pracht en praal te verschijnen
Een arme Esad, die niet meer wil dan voor jou sterven

Voor elke sterveling die in deze wereld van ballingschap wordt geboren, is de dood het laatste blad op de kalender van het leven. Zij die leven als reizigers, zich bewust van het feit dat ze alleen in deze wereld zijn gekomen om uiteindelijk te gaan, proberen de beproevingen van angst en verdriet te doorstaan, in afwachting van hun eeuwige beloning. Ze zijn altijd berustend en tevreden over de verschillende ervaringen die deze ballingschap met zich meebrengt, of ze nu plezier of pijn brengen. Voor zulke gelukkige mensen is de dood slechts een poort die opent naar eeuwige genade en hereniging met de Heer.

De laatste herinneringen aan deze ballingschap zijn grafstenen. Elk vertelt een ander verhaal en verwoordt vele wijze lessen.

Er was eens een vrouw gestorven tijdens de bevalling, samen met haar tweelingbaby's. Tahiru'l-Mevlevi, een commentator van Rumi's Mathnawi, voelde zich geraakt door het incident en hij vond de familie van de vrouw. Hij vertelde hen dat

hij een grafsteen wilde schrijven voor de overleden vrouw en haar baby's, en schreef de volgende regels:

Een grafschrift voor een grafsteen

De dood liet me ze niet één keer knuffelen
Met mijn baby's stopte het me in het graf
Tot U, mijn Heer, ben ik nu gekomen
Mijn wezen vasthoudend aan hun kleine handjes

Dit is de reden waarom de grote Rumi het leven op aarde beschrijft als zowel een ballingschap als een reis. Het leven op aarde, zegt hij, is wispelturig, vluchtig en bedrieglijk; wie er zijn hoop op vestigt zal onvermijdelijk teleurgesteld worden. Gebaseerd op de beperkte aard van het leven, vergelijkt Rumi het ook met een pension. Hij zegt zelfs dat de geest te gast is in het lichaam, omdat hij daar maar een bepaalde tijd verblijft.

Het is dus duidelijk dat te gast zijn vele vormen en verschijningsvormen aanneemt, die vaak met elkaar verweven zijn. Rumi werkt dit uit door middel van zijn stijl van wijsheid, waarbij hij erop wijst hoe tegengestelden, in dit universum, samen bestaan, verstrengeld:

"Let op, jongeman. Deze huid is een gastenverblijf. Elke ochtend komen je gasten vreugde en verdriet tegen.

Wees gerust. Denk nooit dat deze gasten voorgoed zullen blijven! Vreugde en verdriet zullen uitchecken naar het niets. Ze zijn niet onsterfelijk.

Wat er ook uit het ongeziene komt, komt als gast in je hart aan. Behandel het vriendelijk. Wees niet bedroefd door verdriet of opgetogen door vreugde.

De gedachte aan verdriet blokkeert de weg naar vreugde. Het kan je niets schelen! Maar in werkelijkheid opent verdriet zelf de weg naar een veel andere soort vreugde.

Ideeën en verdriet vegen het huis van het hart schoon van andere soorten verdriet. Helemaal tot nieuwe goedheid en vreugde in het hart aankomen.

De hand van verdriet schudt gele bladeren van de tak van je hart. Net zolang tot de groene blaadjes de een na de ander openbarsten.

Wat verdriet ook uit het hart werpt, het vervangt het altijd door iets beters."

In zijn gedicht getiteld 'Ballingschap', dat hij schreef in de tijd dat hij weg was uit zijn thuisland, verwoordt de hedendaagse historicus Kadir Misiroglu deze realiteit als volgt:

... ...

Niet thuis maar bij de Heer
Het land van vrede
Eindigt de ballingschap
Het onvermijdelijke
Maar tot dan
Ebben en stromen
Van alle soorten

... ...

Er is een beroemd gezegde
Stop! Verspil geen adem
Allah is genoeg
De rest is gril

Heer! Schenk ons een geest van hereniging in dit land van ballingschap! Neem ons op onder Uw dienaren die naar Uw Schoonheid zullen staren!

INHOUDSOPGAVE

VOORWOORD / 7
INTRODUCTIE / 11
Het belang van de verhalen in de Qur'an 11
De doelen van de parabels van de Qur'an 12
De kenmerken van de verhalen van de Qur'an 14
De wijsheid achter de herhaling 15
De Profeten in de Qur'an en hun parabels 19
De grootsheid van de Qur'an en de deugden van onze profeet (vzmh) 23

PROFEET ADAM -vrede zij met hem- / 37
De belangrijkste redenen achter onze schepping 41
De schepping van Adam (as) 46
De wijsheid achter de engelen die Allah vragen stellen 48
1. De grondfase 52
2. Het modder/klei stadium 52
3. Het kleverige klei stadium 53
4. De gedroogde modderfase 53
5. Het gevormde modderstadium 53
6. Het stadium van gebakken/verdroogde klei 53
De inademing van de geest/ziel in de mens 55
De vijf stadia van de Geest 57
1. Het stadium van het niets 57
2. De fase van het bestaan 57
3. De fase van het betreden van lichamen 57
4. De fase van het verlaten van de lichamen 57
5. De fase van het terugkeren naar de lichamen 58
De engelen knielen voor Adam (as) 65
De schepping van Eva 74
Leven in het paradijs 77
De afdaling van het paradijs naar de aarde 77
De kwetsbaarheden van de mens 82
1. De mens is onrechtvaardig en onwetend 82
2. De mens is gehaast 85
3. De mens is op zoek naar zichzelf 86
4. De mens is Allah ondankbaar 88

5. De mens is hebzuchtig en gierig 89
6. De mens is jaloers 91
7. De mens is zwak 91
De vergeving van Adam (als) en Eva 96
De eerste moord op aarde 97
Lessen uit het leven van Adam (as) 101
SPIJT EN BEROUW 103

PROFEET IDRĪS -vrede zij met hem- / 115

HET HART EN ZIJN GEHEIMEN 118
1. Harten die zijn gestempeld en verzegeld 120
2. Harten die ziek zijn 122
3. Harten die verwaarlozen 124
a. Halal voedsel 125
b. Nadenken over de Qur'an 126
c. Geconcentreerd aanbidden 126
d. Het voortzetten van Dhikr (herdenking van Allah) 128
e. De nachten herleven 129
f. Gezelschap houden met de rechtvaardigen 131
4. Harten die herinneren 132
5. Harten die leven 136

PROFEET NŪḤ -vrede zij met hem- / 141

De kenmerken van het volk van Nūḥ (as) 142
De lange strijd 145
Heidenen roepen op tot Goddelijke Bestraffing 149
De grote overstroming 153
De wateren keren terug 156
De dag van Ashura 159
De belangrijkste redenen achter de vernietiging van het volk van Nūḥ (as) 161
Enkele kwaliteiten van Nūḥ (as) 162
GEDULD 164

PROFEET HŪD -vrede zij met hem- / 175

De mensen van Aad 175
Goddelijke waarschuwingen aan Aad 179
De orkaan die Aad op zijn kop zette 181
De wonderen van Hūd (as) 184

PROFEET ṢĀLIḤ -vrede zij met hem- / 189

De mensen van Thamud 189

De oproep begint 190
Het wonder van de kameel 194
Ondankbaarheid 196
De angstaanjagende gil en beving die de overtreders greep 198
De redenen achter de vernietiging van het volk van Thamud 201
DE VERNIETIGING VAN VOLKEREN 202

PROFEET IBRĀHĪM -vrede zij met hem- / 215

Nimrod 216
Mijn Heer is Allah 217
De oproep tot Tawhid 218
Ibrāhīm(as) breekt de afgoden 220
De Vuurproef 222
Het vuur verandert in een tuin 225
Ibrāhīms (as) migratie 226
De vernietiging van Nimrod en zijn volk 228
Vogels komen tot leven 229
Ibrāhīms (as) Huwelijk met Hagar 232
De beproeving van het offer 234
De geboorte van Isḥāq (as) 241
Ibrāhīm(as) bezoekt Ismāʿīl (as) 244
De bouw van de Ka'bah 245
De eerste bedevaart (Hadj) 248
De gebeden en smeekbeden van Ibrāhīm(as) 249
Ibrāhīms (as) raadgevingen 250

PROFEET ISMĀʿĪL -vrede zij met hem- / 255

Ismāʿīl's (as) wonderen 256

PROFEET ISḤĀQ -vrede zij met hem- / 259

Isḥāq's (as) wonderen 260
VERTROUWEN, ONDERWERPING EN BEDEVAART 261

PROFEET LŪṬ -vrede zij met hem- / 269

De mensen van Sodom en Gomorra 269
Een vreselijk lawaai en harde regen 271
Lot's (as) vrouwen en kinderen 274
De redenen achter de vernietiging van Sodom en Gomorra 275
De verwoesting van Pompeii 277
GOEDE ZEDEN EN HET BESCHERMEN VAN DE GENERATIE 279
ONZE KINDEREN BESCHERMEN 281

PROFEET DHULQARNAYN -vrede zij met hem- / 285

De eigenschappen van Dhulqarnayn (as) 287
Campagnes van Tawhid 287
Gog en Magog 290
Verhalen over wijsheid uit Dhulqarnayn (as) 293
JIHAD EN HET GOEDE BEVELEN 295

PROFEET YAʿQŪB -vrede zij met hem- en
PROFEET YŪSUF -vrede zij met hem- / 307

Het verhaal van Yūsuf (as): De mooiste van allemaal 309
Yūsufs (as) droom 313
Drie soorten dromen 314
Jaloezie: Het vuur dat het hart doodt 315
Het onheilspellende plan 317
Problemen komen van tussen de lippen 318
Het verraad 320
Yūsuf (as) wordt in een put gegooid 321
Prachtig geduld 324
De verkoop van Yūsuf (as) 325
Yūsuf (as) en Zulaykha 328
De vrouwen snijden in hun handen 331
De kerker 333
Yūsuf (as) interpreteert dromen 335
De droom van de koning 337
Het verhaal van Darwan 340
Yūsufs vooruitziende blik 341
Huwelijk met Zulaykha 346
De broers arriveren in Egypte met een plan 347
Ik ben je broer Yūsuf! 350
Benjamin bleef achter 351
Een beproeving die tot geluk leidde 355
Wanhoop nooit aan Allah's genade 356
Een legendarische daad van vergeving 358
Het hemd dat naar Jakob (as) werd gestuurd 360
Yaʿqūb (as) krijgt zijn gezichtsvermogen terug 361
Reünie en de droom die uitkomt 363
De laatste verzen van hoofdstuk Yūsuf 365
Spirituele verbinding en hulp zoeken:
RABITAH, ISTI'ANAH EN ISTIGHATHAH 368
Een gemoedstoestand weerspiegelen 370
1. De blik (Nazar) 370

2. Het Woord 370
3. Spirituele bijeenkomsten (Sohbah) 370
4. Voeding 371
5. Persoonlijke bezittingen 372
Een band met de dood 378

PROFEET SHUʿAYB -vrede zij met hem- / 383

De Madyanieten 383
De laatste waarschuwingen 388
De mensen van Aykah 392
De vernietiging vanuit de lucht: Gloeiende Vlammen 394
Na de vernietiging 394

PROFEET MŪSĀ -vrede zij met hem- en PROFEET HĀRŪN -vrede zij met hem- / 401

De verontrustende droom van de farao 402
In het paleis van de farao 404
De dood van de Kopt 407
Op weg naar Madyan 410
Een uitnodiging van Shuʿayb (as) 411
Huwelijk met Safurah 414
De staf van Mūsā (as) 416
Terugkeer naar Egypte door de Vallei van Tuwa 416
Het profeetschap dat kwam met twee wonderen 419
Farao 'de Dwaas' 428
De strijd tussen wonder en magie 431
De magiërs accepteren de nederlaag 435
Dame Mashita 439
Dame Asiya gemarteld 440
De toren 441
Het ene wonder na het andere 443
1. Overstroming 444
2. Sprinkhanen 444
3. Vlooien en luizen 444
4. Kikkers 444
5. Bloed 445
De propaganda van de farao 448
De Uittocht (Exodus) 449
De Zee van Verlossing en Vergelding 450
Een laatste poging tot geloof 452
Aan de andere kant van de Rode Zee 453

De Tih Vallei en de beproeving van de oorlog in Jericho 455
De openbaring van de Torah 460
De wijsheid van het getal veertig 462
Het verzoek om Allah te zien 463
Een gesprek op de berg Sinaï 467
'Het Gouden Kalf' 468
Het offer van de koe 476
De lessen van dit verhaal 479
De ontmoeting van de Profeet (vzmh) met Mūsā (as) op de nachtreis 480
Korach 480
De laster 483
De ontmoeting met Khidr (as) 486
Drie goede mannen 495
Mūsā' (as) buur(man) in het Paradijs 497
De deugden en verschijning van Mūsā (as) 498
JODENDOM VAN VANDAAG 500
De opvatting van het jodendom over God 500
De Torah 503
De Talmoed 504
De opvatting van profeetschap 505
De opvatting van het hiernamaals 507

PROFEET DĀWŪD -vrede zij met hem- / 511

Saul, Goliath en de Ark van het Verbond 511
Het proces 514
Dāwūd (as) en de overwinning 515
Dāwūd's (as) proces 521
'De zaterdag mensen' 523
Een erfenis van Dāwūd (as): Dāwūds vasten 526
Dāwūds (as) Deugden 527
Het heengaan van Dāwūd (as) 528
De Psalmen en de inhoud 529
HET MOOISTE WOORD OP EEN PRACHTIGE MANIER RECITEREN 531

PROFEET SULAYMĀN -vrede zij met hem- / 551

Sulaymān's (as) liefde voor paarden 558
Sulaymān's (as) beproeving 560
De bouw van de Heilige Tempel 563
Sulaymān (as) en de mieren 564
Sulaymān (as), de hop en Bilqis (Belkiz) 565
Karamah 571

Het heengaan van Sulaymān (as) ... 573
Koningschap en bescheidenheid ... 574
Na Sulaymān (as) ... 575
Het verhaal van Harut en Marut ... 576
De superioriteit van de Profeet (vzmh) ten opzichte van Sulaymān (as) ... 578
SOEVEREINITEIT IS ALLEEN VAN ALLAH (SWT) ... 579
Correctheid in liefdadigheid ... 588

PROFEET UZAIR -vrede zij met hem- / 595
WEDEROPSTANDING ... 598
De slapers van de grot ... 598

PROFEET AYYŪB -vrede zij met hem- / 615
De test, geduld en beloning ... 616
Genezen van ziekte ... 621
Rahimah's beloning ... 623
TEVREDENHEID ... 624

PROFEET YŪNUS -vrede zij met hem- / 639
Het volk van Nineve ... 640
Nadat Yūnus (as) uit Nineve is vertrokken ... 641

PROFEET ILYĀS -vrede zij met hem- / 651

PROFEET AL-YASA -vrede zij met hem- / 657

PROFEET DHŪ AL-KIFL -vrede zij met hem- / 661

PROFEET LUQMAN DE WIJZE -vrede zij met hem- / 665
LOF EN DANKBAARHEID ... 674

PROFEET ZAKARIYĀ -vrede zij met hem- / 689

PROFEET YAḤYĀ -vrede zij met hem- / 689

PROFEET ʿĪSĀ -vrede zij met hem- / 689
Zakariyā (as) ... 689
Yaḥyā (as) ... 690
ʿĪsā (as) ... 694
De Schepper uit het niets kan ook een kind zonder vader voortbrengen ... 698
ʿĪsā (as) als Profeet ... 705

Het feest uit de hemel (Maidah) 709
ʿĪsā (as) en de reis van de apostelen naar Nusaybin 712
Habib de timmerman 714
Hemelvaart van ʿĪsā (as) 717
Na de Hemelvaart van ʿĪsā (as) 719
De wederkomst van ʿĪsā (as) 724
De wonderen van ʿĪsā (as) 726
CHRISTENDOM VANDAAG DE DAG 728
Drie-eenheid: Geloof in drie goden 736
De aard van de vier evangeliën 746
Mattheüs 748
Mark 749
Lucas 749
Johannes 750
Tegenstrijdigheden in de vier evangeliën 752
De reden waarom Jezus werd gekruisigd volgens christenen 755
BALLINGSCHAP 761
INHOUDSOPGAVE 773